

ஆறுவது மெய்ப்பாட்டியல்.

—o—o—o—

உசக பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணுன்கு பொரு
கண்ணிய புறனே நானுன் கென்ப. [ஞங்

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து என்னபெயர்த்தோவெனின, மெய்ப்பாட்டியலென்னும் பெயர்த்து. மெய்ப்பாடென்பன சில பொருள் உணர்த்தினமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. இதனானே ஒத்துதலியதூஉம் மெய்ப்பாடு உணர்த்துதலென்பது பெற்றும். மெய்ப்பாடென்பது பொருட்பாடு. அஃதாவது, உலகத்தார் உள்ளநிகழ்ச்சி ஆண்டிகழந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர் ஆற்றான் வெளிப்படுத்தல், அதனது இலக்கணங்குறியுத்தும் ஆகுபெயரான் மெய்ப்பாட்டியலென்றாயிற்று. மேலோத்தினோடு இவ்வோத்தினிடை இயைபென்னையோவெனின், மேலே ஒத்துக்களுட் கூறப்படும் ஒழுகலாற்றிற்குங் காட்டலாகாப் பொருள் என்றவற்றிற்கும் எல்லாம் பொதுவாகிய மனக்குறிப்பு இவையாகலின் இவற்றை வேறுகொண்டு ஓரினமாக்கி மெய்ப்பாட்டியலென வேறோர் ஒத்தாக வைத்தமையான் எல்லாவற்றோடும் இயைபுடைத்தென்பது. இதன் தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், அம்மெய்ப்பாடு பிறர் வேண்டுமாற்றான் இத்துணைப் பகுதிப்படுமென்றுணர்த்துதலுதலிற்று. (இ - ள்.) பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணுன்கு பொருளும் = முடியுடைவேந்தருங் குறுநிலமன்னருமுதலாயினோர் நாடகமகளிர் ஆடலும்பாடலங் கண்டுங்கேட்டுங் காமதூகரும் இன்பவினையாட்டினுட் தோன்றிய முப்பத்திரண்டு பொருளும் : கண்ணிய புறனே நானுன்கு என்ப = அவை கருதிய பொருட்பகுதி பதினாறு அடங்கும் நாடகநூலாசிரியர்க்கு. எ - று. அத முதலானுலகோக்கிச் கூறியவாறுபோலும்.

பு

முப்பத்திரண்டாவன யாவையெனின் :— ஒன்பதுகவையெனப்பட்டவற்றுள் உருத்திரமொழிந்த எட்டினையுங் கூறுத்காற், சுவைக்கப்படும்பொருளும், அதற்கு நுகர்ந்த பொறியுணர்வும், அது மனத்துப்பட்டவழி உள்ளத்துநிகழ்ங் குறிப்புங் குறிப்புக்கள் ழிற்ற உள் ளத்தாற் கண்ணிரும்பலும் மெய்யம்மயிர்சிவிர்த்ததுமுதலாக உடம்பின்கண்வரும் வேறுபாடாகிய சத்துவங்களுமென நான்காக்கி, அக்கவையெட்டோடுங்கூட்டி, ஒன்று நான்குசெய்து நூற்று முப்பத்திரண்டாமென்பது. எனவே, சுவைப்பொருளுஞ் சுவையுணர்வுங் குறிப்பும் விற்றலுமென நான்காயின. விற்றலெனினுஞ் சத்துவமெனினும் ஒக்கும்.

பொருளதிகாரம்.

ஈவைப்பொருளென்பன, அறுசுவைக்கு முதலாகிய வேம்புங்
 லெயும் உப்பும புளியும் கரும்பும்போல்வன. அவையாமாறு, நகைச்சு
 வைக்குப் பொருளாவன ஆரியர்க்கு ஆர் தமிழுங், குருடரும் முடவருந்
 செல்லுஞ் செலவும், பித்தருங் கள்பருஞ் சுற்றத்தானா இகழ்ந்தாருங்
 குழவிகூறும் மழலையும்போல்வன. அச்சப்பொருளாவன, “வள்ளெ
 யிற் றரிமா வாட்வரி வேங்கை - முள்ளெயிற் றரவே முழங்குழற் செ
 ன்தி - யிற் றாமதமா வேக பாதங் - கூற்றங் கோண்மா குன்றுறை யசு
 ணம்” என்று சொல்லப்பட்டனபோல்வன. இவற்றைச் சுவைகோ
 டலென்பதென்னெயனின், நகையும் அச்சமுமுதலாகிய உணர்வு
 முற்காலத்து உலகியலான் அறிவாநொருவன் அவற்றுக்கு ஏதுவாகிய
 பொருள்பிற கண்டவழித் தோன்றிய பொறியுணர்வுகள் அவ்வச்சுவை
 யெனப்படும். வேம்பென்னும் பொருளும் நாவென்பொறியுந் தலை
 ப்பெய்தவழியல்லது கைப்புச்சுவை பிறவாததுபோல, அப்பொருள்
 கண்டவழியல்லது நகையும் அச்சமுந் தோன்ற. ஒழிந்த காமமுதலிய
 னவும் அன்ன. இச்சுருத்தேபற்றிப் பிற்காலத்து நாடசுதால் செய்த
 ஆசிரியரும் “இருவகை நிலத்தி னியல்வது சுண்டியே” என்றான்
 பது. இனி இருவகைநிலனென்பன உய்ப்போன்செய்தது காண்போ
 ர்க்கெய்துதலன்றோவெனின் சுவைபென்பது ஒப்பினாய பெயராக
 லான் வேம்புசுவைத்தவன் அறிந்தகைப்பறிவனை நாவுணர்வினாற் பி
 ரனுணரான், இவன் கைப்புச்சுவைத்தானெனக் கண்ணுணர்வினாற்
 அறிவதன்றி; அதுபோல அச்சத்துக்கு ஏதுவாகிய ஒரு பொருள்க
 ண்டொஞ்சி ஒழுவருகின்றொருவனை மற்றொருவன் சண்டியிழி இவ
 ன் வள்ளெயிற் றரிமாமுதலாயினகண்டு அஞ்சினுனென்றறிவதல்லது
 வள்ளெயிற் றரிமாவனைத் தான்காண்டல் வேண்டுவதன்று; தான் க
 ண்டானாயின், அதுவுஞ் சுவையெனவேபடும். ஆகவே அஞ்சினுனைக்
 கண்டு நகுதலுங் கருணைசெய்தலுங் கண்டோர்க்குப் பிறப்பதன்றி அ
 ச்சம்பிறவாதாகலான் உய்ப்போன்செய்தது காண்போனுய்த்த அறி
 வின்பெற்றியாற் செல்லாதாகலின் இருவகை நிலமெனப்படுவன சு
 வைப்பொருளுஞ் சுவைத்தோனுமென இருநிலத்தும் நிகழுமென்பதே
 பொருளாதலவேண்டுமென்பது.

குறிப்பென்பது, கைப்பின் சுவையுணர்வு பிறந்தவழி வெறுப்
 ப்முதலாயின உள்ளநிகழ்ச்சிபோல அஞ்சுதக்கனகண்டவழி அதனை
 நோக்காது வெறுக்கும் உள்ளநிகழ்ச்சி. விறலென்பன, அவ்வுள்ளநி
 கழ்ச்சி பிறந்தவழி வேம்புநின்றார்க்குத் தலைநடுங்குவதுபோலத் தா
 மே தோன்றும் நடுக்கமுதலாயின. இவ்வகையால் இந்நான்கினையு
 ம் எட்டோடும் உறழவே முப்பத்திரண்டாயின.

இனி அவை பதினாறு யினவாறென்னையெனின்:—வேம்புமுதலாயின பொருளும் அதனோடு நாமுதலாயினபொறியும் வேறுவேறு நின்றவழிச் சுவைபிறவாமையானால் அவ்விரண்டுங்கூடியவழிச் சுவை பிறத்தலானும் அவைபதினாறும் எட்டெனப்படும்; இனிக் குறிப்புஞ் சத்துவமுமென்பனவும் உள்ளநிகழ்ச்சியும் உடம்பின்வேறுபாடுமென்ப ராகலின் அவ்வுள்ளநிகழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தி சத்துவமாகலின் அவை பதினாறும் எட்டாயுடங்குமாகலின் அவை ஈசுட்டுப் பதினாறுகு மென்பது. மற்றவை பண்ணைத்தோன்றுவனவாயின், இது பொரு ளோத்தினுள் ஆராய்வதென்னே? நாடகவழக்கத்தானே, ஒருவன்செ ய்த்தனை ஒருவன் வழக்கினின்றும் வாங்கிக்கொண்டு பின்னர்ச்செ ய்கின்றதாதலானும் வழக்கெனப்படாதாசலானும் ஈண்டு ஆராய்வது பிறிதெடுத்துரைத்தலென்னும் குற்றமாமென்பது கடா. அதுவன்றே இச்சூத்திரம் பிறன்கோள்கூறலென்னும் உத்திவகையாற் கூறி, அது தானே மரபாயிற்றென்பது. (க)

உரு0. நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே.

இது மெய்ப்பாட்டின் அடக்கங் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) மு ப்பத்திரண்டுமெய்ப்பாடும் பதினாறுதலேயன்றி எட்டாதலும் உண்டு. எ - று. அவைவீரம் அச்சம் வியப்பு இழிவு காமம் அவலம் நனை நடுவுநிலையென்பன. இவற்றினைவிசாரமாகிய சத்துவங்கொட்டின யும் இவற்றுளடக்கி எட்டாக்கிக் கூறியவாறிதுவென்பது. நாலிர ண்டாதலுமுண்டென்னாது பாலென்றதனால் எட்டாகலேயன்றி அவை ஒன்பதாதற்குப் பகுதியுமுடையவென்பது; என்னை? “உருத்தி ரர் தன்னே டொன்ப தாகும்” என்பவாகலின். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்றாதலான் இவையும் பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணெகெ னப்பட்டனவற்றுப் பகுதியென இதுவும் பிறன்கோட்கூறியவாறா யிற்று. மற்றிவற்றது பயனென்னெ னின்; பொருளதிகாரத்துக்கூ றுகின்ற வழக்கியலே அவையுமென்பதுகூறி, அச்சவைக்கு ஏதுவாய பொருளினே அரங்கினுள் நிறீஇ, அதுகண்டு குறிப்புஞ்சத்துவமும் நிக ழ்த்துகின்ற கூத்தினையும் வாங்கிற்றந்து, பின்னர் அவையரங்கினோர் அவன்செய்கின்ற மெய்ப்பாட்டினை உணர்வராக வருகின்றமுறைமை யெல்லாம் நாடகவழக்கிற்கே உரியபகுதியெனவும், அப்பகுதியெ ல்லாம் ஈண்டுணர்த்தல்வேண்டுவதன்றெனவும் கூறியவாறு. இங் ளுனம் அடங்குமென்பது நாடகநூலுள்ளுஞ் சொல்லப்போவெனின் சொல்லப்பவாகலினன்றே அதன்வழிநூல்செய்த ஆசிரியர்செயிற்றிய னார் சுவையுணர்வும்பொருளும் ஒன்றாகுவடக்கிச் சுவையுங்குறிப்புஞ்

சத்துவமுமென மூன்றாக்கி வேறுவேறிலக்கணங் கூறி அவற்றை “வண்ணிய மூன்று மொருங்கு பெறுமென - தண்ணிதி னுணர்ந்தோர் : தவன்றன னென்ப” என்றோதினாராயிற்றென்பது. (உ)

உருக. நகையே யழகை யிளிவரன் மருட்கை
யச்சமீ பெருமிதம் வெகுளி யுயகையென்
றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா டென்ப.

இது பிறர்வேண்டுமாற்றானன்றி இந்துலுள் இவ்வாறு வேண்டப்படும் மெய்ப்பாடென்பதுணர் - றது. (இ - ள்.) இச்சொல்லப்பட்ட எட்டும் மெய்ப்பாடென்று சொல்லுவர்புலவர். எ - று.

நகையென்பது சிரிப்பு; அது முறுவலித்துருதலும் அளவே சிரித்தலும் பெருகச்சிரித்தலுமென மூன்றென்ப. அழகையென்பது அவலம்; அஃது இருவகைப்படும், தானே அவலித்தலும் பிறரவலங்கண்டு அவலித்தலுமென; இவற்றுள் ஒன்று கருணையெனவும் ஒன்று அவலமெனவும்பட்டுச் சுவை ஒன்பதாகலுமுடைய என்பது. இளிவரலென்பது இழிவு. மருட்கையென்பது வியப்பு; அற்புதமெனினும் அமையும். அச்சமென்பது பயம். பெருமிதமென்பது வீரம். வெகுளியென்பது உருத்திரம். உயகையென்பது காமமுதலியமகிழ்ச்சி. இவை அவ்வெட்டொவன. இவற்றைச் சுவையெனவுங் குறிப்பெனவும் வழங்கினும் அமையும்.

மற்று நகை முன்வைத்ததென்னையெனின், பண்ணைத்தோன்றிய எண்ணுன்குபொருட்டும் இவையென்னும் இயல்பில்லனவல்ல என்றதற்கு வினையாட்டுப் பொருட்டாகிய நகை முன்வைத்தானென்பது. அதற்கு மறுதலையாகிய அழகையை அதன்பின் வைத்தான். இளிவரவு அதன்பின் வைத்தான், அழகையும் இளிவரவோடு இயைபுடைமையின். தானிளிவந்து ஸ்ரீரீதோர்பொருளைவியக்குமாதலின் இளிவரலின்பின் வியப்புவைத்தான். வியப்புப்பற்றியும் அச்சம்பிறத்தலின் அச்சத்தை அதன்பின் வைத்தான். அச்சந்திற்கு மறுதலையாகிய வீரத்தை அதன்பின் வைத்தான். அவ்வீரத்தின்பயனாகிப் பிறர்க்கு வரும் வெகுளியை அதன்பின்னே வைத்தான். வெகுளிக்கு மறுதலையாகலானும் எல்லாவற்றினும் ஈண்டு ஒதுதற்குச் சிறந்ததாகலானும் முநீற்கனோதிய நகைக்கு இயைபுடைத்தாகலானும் உயகையை அவ்வீற்றுக்கண் வைத்தானென்பது. இவ்வெட்டனுண் முதனின்ற நான்கும் முற்கூறுதற்கும் இறுதிநின்ற நான்கும் பிற்கூறுதற்கும் காரணம் வருகின்ற சூத்திரங்களானும் பெறுதும்.

மற்றிவ்வெட்டினுஞ் சமநிலைகூட்டி ஒன்பதென்னுமோ நாடகதாலுட்போலவெனின், அதற்கு ஓர்விகாரமின்மையின் ஈண்டுக்கூறியதிலென்பது; அதற்கு விகாசமுண்டெனின் முன்னையெட்டனுள்ளஞ்சார்த்திக்கொள்ளப்படும். அஃதல்லது உம் அஃதுலகியல் நீங்கினுர் பெற்றியாகலின், ஈண்டு உலகவழக்கினுட் சொல்லியதிலென்பது. ஒழிந்த எட்டும் உலகியலாகலிற் கூறினான், “ஈழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலின்” என்று புகுந்நமையினென்பது. அவை எட்டு மாமரறு இனிக்கூறுதும். (ங)

உருஉ. எள்ள லிளமை பேதைமை மடனென்றுள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப.

இது நிறுத்தமுறையானே நகைக்குறிப்பு நான்கென்பதுணர்-ற்று. (இ-ள்.) எள்ளதலும் இளமையும் பேதைமையும் மடனுமெனக் கருதப்பட்ட நகை நான்கு. ஏ-று. இவை நான்கும் பொருளாகிச் சத்துவமும் குறிப்புஞ் சுவையுமென்னும் மூன்றற்கும் முதற்கண்ணவாகலான் மூன்றினையும் அடக்கிப் பொருட்பகுதியான் அவற்றைக் கூறுகின்றவாறு இதுவென்பது. இவைநான்கும் ஒன்று இரண்டாகி எட்டாதலும் உடைய.

எள்ளலென்பது தான் பிறரை எள்ளிநகுதலும் பிறரால் எள்ளப்பட்டவழித் தான் நகுதலுமென இரண்டாம். இளமையென்பது தான் இளமையாற் பிறரை நகுதலும் பிறரிளமைகண்டு தான் நகுதலுமென இரண்டு. பேதைமையென்பது அறிவின்மை. மடமையென்பது பெரும்பான்மையுங் கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை. இவையுந் தன்பேதைமையான் நகுதலும் பிறன்பேதைமையான் நகுதலுந் தன்மடமையான் நகுதலும் பிறன்மடமையான் நகுதலுமென இரண்டாம்.

எள்ளலென்பது இகழ்ச்சி. “எள்ளி நகினும்வருகும்” என்பது தன்கண் நிகழ்ந்த எள்ளல்பொருளாக நகைபிறந்தது. “நல்ல மன்னென நகைப்பெயர்ந் தானே” என்பது பிறொள்ளியது பொருளாகத் தன்கண் நகைபிறந்தது என்னை? தன்மகள் தன்னை மகியாது இகழ்ந்தாளென நக்தவாறு. இது வெகுளிப்பொருளாக நக்கன்றோவெனின், அது வீராக்கே உரித்தாகல்வேண்டும்; இவள் அவனை வெகுண்டு தண்டஞ்செய்வாளல்லள் அதற்கே உவப்பினல்லதென்பது. அல்லது உம், “நகுதக் கனரோ நாடுமிகக் கூறுநர்” என்றாற்போல வீரத்தெழுந்த வெகுளிநகையும் எள்ளல் நகையென்றே அடக்கவேண்டும் ஈண்டென்பது.

“நடுங்குதல் காண்மார் நகைகுறித் தனோ” என்புழித் தன் இளமைபொருளாக நகைபிறந்தது. “கிறனல்ல யாங்கழற யாரா ந குமம் - மகனல்லான் பெற்ற மகன்” என்பதும் அது. அங்ஙனம் மகன்சிரித்தவழித் தாய்க்கு நகைதேனன்றிற்றேல் அது பிறரிளமை பொருளாக நகைதோன்றிற்றும். “நாவொடு நவிலா நகைபடு திஞ்சொல்” என்பது பிறரிளமைபொருளாக நகைபிறந்தது.

“நகைநீ கேளாய் தோழி” என்பது தன்பேதைமைபொருளாக நகைபிறந்தது; என்னை? தான் செய்த தவற்றிற்குத் தாய் தன்னை வெருண்டது தனக்கு நகையாகக்கொண்டமையின். “நகையா கின்றே தோழி - மம்மர் நெஞ்சினன் றெழுதுநின் ததுவே” என்பது பிதன்பேதைமைபொருளாக நக்கது.

“நும்மொடு நக்க வால்வெள் ளெயிறே” என்பது தன்மடத் தான் நகைதோன்றிற்று; என்னை? நீயிர் கூறிய அதனையே மெய்யெனக்கொண்டு மகிழ்ந்து நக்கனென் என்றமையின். “குறிக்கொண்டு நோக்காமை யல்லா லொருகண் - சிறக்கூணித்தாள் போல நகும்.” என்பதும் அது. “நாநகை யுடைய நெஞ்சே நம்மொடு - தான்வரு மென்ப தடமென் றோளி” எனப் பிறர்மடம் பொருளாக நகைதோன்றிற்று. பிறவும் அன்ன.

இவ்வோதப்பட்டவற்றுக்கெல்லாம் உவகை உரித்து. உள்ளப்பட்ட நகைநான்கு என்றதனால் உள்ளத்தோடு பிறவாத நகையுமுள்ள, அவை “வறிதகத் தெழுந்த வாயின் முறுவல்” என்றாற்போல வருவனவெனக் கொள்க. (ச)

உருந. இளிவே யிழவே யசைவே வறுமையென
விளிவில் கொள்கை யழகை நான்கே.

இது முறையானே அழகாகயென்னுஞ் சுவையினைப் பொருள் பற்றி உணர்-ற்று. (இ-ள்.) இளிவும் இழத்தலும் அசைதலும் வறுமையுமென இந்நான்குபொருள்பற்றிக் தேனாறும் அவலம். ஏ-று. இளிவென்பது பிறான் இகழப்பட்டு ஷ்ளியனாதல். இழவென்பது தந்தையர் தாயுருதலாகிய சுற்றத்தாரையும் இன்பழ்ப்பயக்கும் நுகர்ச்சி முதலாயவற்றையும் இழத்தல். அசைவென்பது பண்டைநிலைமை கெட்டு வேறொருவாறாகி வருந்துதல். வறுமையென்பது போகத்துய் துன்பப்பெறாத பற்றாமை. இவை நான்குத் தன்கட் தோன்றினும் பிதன்கட் தோன்றினும் அவலமாமென்பது. எனவே, இவையும் எட்டாயின. விளிவில்கொள்கை, கேழல்கொள்கை. அங்ஙனங் கூறி

ய மிகையானே அழுஞ்சுக்கண்ணீர்போல உவகைக்கண்ணீர்வீழ்த
லும் உண்டு. அதனையும் அழகைப்பாற்சார்த்தி உணரப்படும்.

“எழுதெழில் சிதைய வழுநூன ளேங்கி - யடித்தென வருத்த
தித்திப் பல்லுழ் - லொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விநற் றிருகுபு - கூர்ந
தி மழுங்கிய வெயிற்ற - ளூர்முழுது துவலுதிற் காணிய சென்மே” என்
பது, பரத்தையை நீயெள்ளினையென்று அழுதுவருகின்றாளென்று த
லைமகற்குச் சொல்லியதாகலின் இது தன்கட் தோன்றிய இளிவரல்
பொருளாக அவலச்சுவை பிறந்தது. “கயமல ருண்கண்ணையொருவ
ன்” என்னும் பாட்டினுட் “தானுற்ற - நோயுரைக் கல்லான் பெயரு
மற் பன்னாளும்” எனத் தலைமகன் இளிவந்தொழுதுவதுகாரண
மாகச் “செய்யேன்மன் யானுந் துயரிழப்பென்.” என்றமையின் இ
து பிறன்கட் தோன்றிய இளிவரல்பொருளாக அவலச்சுவை பிறந்
தது. இது கருணையெனவும்கூடும்.

“மெழுகு மாப்பிதன் கண்கலுழ்நீ ரானே” என்புழிக் கணவனை
யிழந்தாள் அவற்குப் பலிக்கொடைகொடுத்தற்கு மெழுகுகின்றானைக்
கண்ணீரோ நீராடி மெழுகின்றாளென்றமையின் இது தன்கட் தோன்
றிய இழவுபற்றிப் பிறந்த அவலச்சுவையாயிற்று. “ஐயோ வெனின்
யான் புலியஞ்சுவல்” என்பதும் அது. “பின்னொடு முடித்த மண்ணு மு
ச்சி” என்னும் பாட்டினுள் “அணங்குறு கற்பொடு மடங்கொளச்
சாய் - நின்னோய்த் தலையைப் மல்லை தெறுவர - வென்னொருவள்கொ
லளிய டானென - வென்னழி பிரங்கு நின்னொடியானும்” என்றவழித்
தலைமகன்பிரிவிற்குத் தோழி படர்கூர்ந்தாளெனச் சொல்லினமை
யின் அது பிறன்கட் தோன்றிய இழவுபற்றி அவலம்பிறந்ததாம்.

“துளியிடை மின்னுப்போற் றேன்றி யொருத்தி - யொளி
யோடுருவென்னைக் கடிட்டி யளியளென் - னெஞ்சாறு கொண்டா
ளதற்கொண்டு துஞ்சேன்” எனத் தன்கட் தோன்றிய அசைவுபற்றி
அவலம் பிறந்தது. “இல்லமுங்கு மடமயில் பிணிக்ஞஞ - சொல்வ
லை வேட்டுவ னாயினள் றுன்னே.” என்பது பிறன்கட் தோன்றிய அ
சைவுபற்றிய அவலம்; என்னு? அள்ளிலைத்தாளி கொய்யாநின்றாள்
இதிப்பொழுது என அவலித்துச்சொல்லினமையின்.

“இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை - சுவைத்தொ றழுஉந்
ன் மகந்துமுக னோக்கி - நீரொடு நிறைந்த வீரிதழ் முழைக்கண்ணெ
ம் - மனையோ ளெவ்வ நோக்கி நனைஇ - நிற்படர்ந் திசினே நற்போ
ர்க் குமண” என்புழி, முலைப்பசை காணுது அழுகின்றது குழவியெ

ன்பது தன்கட் தோன்றிய வறுமைபற்றி அவலம்பிறந்தது. மகமுக னோக்கி அழுகின்றான் என்மனையென்பது பிறன்கட் தோன்றிய வறுமையவலம்.

“இன்ன விதலு முளகொசுனமக்கென - மூதூர்ப் பெண்டிர் கசிந்தழ நாணிக் - கூற்றுக்கண் னோடிய வெருவரு பறந்தலை” என் புழி மூதூர்ப்பெண்டிர் இழவுபற்றி அழுதாராயிற் கூற்றுக்கண்ணோ டாதாகலின் அவர் உவந்தனொன்பது பெற்றும்; அதனானே அஃது உவகைக்கலுழ்ச்சியாமென்பது. (டு)

உருச. மூப்பே பிணியே வருத்த மென்மையோ
டியாப்புற வந்த விளிவர னான்கே.

இது மூன்றாம் எண்ணுமுறைமைக்கணின்ற இளிவரல் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) மூப்பும் பிணியும் வருத்தமும் மென்மையுமென நான்கு பொருள்பற்றிப் பிறக்கும் இளிவரல். எ-று. வருத்தமெனினு முயற்சியெனினும் ஒக்கும். யாப்புறவந்த என்பது திட்பமுறவந்த என்றவாறு. அங்ஙனங் கூறிய மிகையானே வீரமுதலாயினபற்றியும் இளிவரல்பிறக்கும் என்றவாறு. இவை முன்னையபோலத் தன்கட் தோன்றுவனவும் பிறன்கட் தோன்றுவனவுமபற்றி எட்டாதலுடைய வென்பது கொள்க.

“தொடித்தலை விழுத்தண் ணேறி நடுக்குந் - நிருமிடை மிடைந்த சிலசொற் - பெருமூ தாளரோ மாகிய வெமக்கே” என்பது தன் சட் தோன்றிய மூப்புப்பொருளாக இளிவரல் பிறந்தது; என்னை? இளமைக்காலத்துச் செய்தன செய்யமாட்டாது இளிவந்தனம் இக்காலத்து என்றமையின், “மாயப் பொய்ம்மொழி சாயினை பயிற்றியெம்-முதுமை யெள்ளலெ தமைகுந தில்ல” என்பதும் அது. “மூத்துத்தலை யிறைஞ்சிய நின்னொ டியானே - போர்த்தொழி ரொடங்க நாணுவலதனை” என்பது பிறன்கட் தோன்றிய மூப்புப் பொருளாக இளிவரல் பிறந்தது.

“இமையமுந் துளக்கும் பண்பினை - னணயி லாளர் பெண்டிர் தெவனோ” என்பது தன்கட் தோன்றிய பிணிபற்றி இளிவரவுபிறந்தது; என்னை? மலையைத்துளக்கும் ஆற்றலையுடைய காமப்பிணிகுந் தோனா அலைப்பது நினக்குத் தருவதன்றென இளிவந்து வாடைந்குக் கூறினமையின், “குணகடற் றிராயது பறைதபு நாரா. * * * நோயை நெஞ்சேநோய்ப்பா லோயே” என்பது நெஞ்சினை வேறு நிரீஇக் கூறினமையிற் பிறன்கட் தோன்றிய பிணியெனப்படும்,

இதனுட் “சேனாரியோட் பட்ரி” என்றமையின் இது பிறன்கட் தோன்றிய வருத்தமும் வந்ததாயிற்று. “யூன்ற ன்நிவ ருன றி யலளே” என்பது தன்கட் தோன்றிய வருத்தம்பற்றி வந்த இளிவரல்; என்னை? அது பின்னின்ற லேமகன் கூறியதாகலின். “ஒன் றிரப்பான்போ லிளிவந்துஞ் சொல்லும்” என்பது பிறன்கட் தோன்றிய வருத்தம்பற்றி வந்தது; என்னை? அவன் இவ்வாறொழுகுதல் நமக்கு இளிவரலாமென்னுங் குறிப்பினும் கூறிக் குறைவப்பித்த மையின்.

“வலியொன்று வழிமொழியலன் - மெலியொன்று மீக்கூற லன்” எனத் தன்கண்ணும் பிறன்கண்ணுந் தோன்றிய மென்மை பற்றி இளிவரல் பிறந்தன; என்னை? மெலியார் இளிவந்தன கூறுவ ராயினும் வலியார் மீக்கூறுவராயினும் இவன் அவைசெய்யானென் றமையின்.

“ஒருகை யுடைய தெறிவலோ யானு - மிருகை சுமந்துவா ழ் வேன்” என்பது வீரம்பற்றிய இளிவரல்பிறந்தது. இது தன்கண் ணும் பிறன்கண்ணுந் தோன்றாமையின் இலேசினும் கொண்டாமெ ன்பது. (சு)

உருரு. புதுமை பெருமை சிறுமை யாக்கமொடு
மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே.

இது வியப்புணர்-ற்று. (இ - ள்.) புதிதாகக் கண்டனவுங், கழியப் பெரியவாயினவும், இறப்பச் சிறியனவும், ஒன்று ஒன்றாய்த் திரிந்தனவுமென நான்கும்பற்றி வியப்புத் தோன்றும். எ-று. மதி மைசாலாமருட்கையென்பது அறிவினை உலகவழக்கினுள் நின்றவாறு நில்லாமற் திரித்து வேறுபடுத்து வருவதென்றவாறு. இவையுமெல்லா ம் மேலனபோலத் தன்கட் தோன்றினவும் பிறன்கட் தோன்றினவு மென எட்டாதலுடைய.

“மலர்தார் மார்பு னின்றோற் கண்டோர் - பலர்கில் வாழி தோழி யவரு - னாரிருட் ளுக்கு லணையொடு பொருந்தி - யோர்யா னு குய் தெவன்கொ - னீர்வார் கண்ணோடு றெகிழ்தோ ளேனே” என்பது தன்கட் தோன்றிய புதுமைபற்றிய வியப்புப்பிறந்தது; என்னை? தன்கருத்து வெளிப்படாது தன்மெய்க்கட் தோன்றிய புதுமைபறித் தலைவி வியந்தாள்போலத் தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றமையின். “மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக் - கழைவன ரிசெக்கத் தியலி யா மெயில் - விழவுக்கள விறலியிற் றேன்று நாடன்” என்றவழிப் பண்

டி ஒருகாலங் கண்டறியாதபடி ஆடிற்று மயிலென்றமையிற் பிறபொருட்கட் தோன்றிய புதுமையாயிற்று.

“நிலத்தினும் பெரிதே வாழினு முயர்ந்தன்று - நீரினு மாரளவின்றே சாரற் - கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு - பெருந்தே னிழைக்கு நாட்டுவிட்டு நட்பே” என்பது பெருமைவியப்பு; என்னை? கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக்கொண்டு பெருந்தேன் இழைத்தாற்போல வழிமுறை முறையாற் பெருகற்போலதாகிய நட்பு மற்றவனைக் கண்ணுற்றனான்தே நிலத்தினதகலம்போலவும் விசம்பினோக்கம்போலவுங் கடலினுமம்போலவும் ஒருகாலே பெருகிற்றென்றமையின்; இது தன்கட் தோன்றிய பெருமைவியப்பு. இது தலைமகன் கருத்தினுள் நட்பிற்குங் கொள்ளுங்காற் பிறன்கட் தோன்றிய பெருமைவியப்பா மென்பது கொள்க.

“மைம்மல ரோதி மணிகைப் பேதைதன் - கொம்மை வரிமுலை யேந்தினு - மம்ம - கடையிற் சிறந்த கருநெடுங்கட் பேதையிடையிற் சிறியதொன்றில்.” என்பது பிறன்கட் தோன்றிய சிறுமைவியப்பு. தன்கட் தோன்றினவுங் கண்டுகொள்க.

“எருமை யன்ன கருங்கல் லடைதொ - றுணிற் பரக்கும் யானைய முன்பிற் - கானக நாட்டினை நீயோ பெரும” என்பது நரிவெருடத்தலையார் தம்முடம்பு பெற்று வியந்துகூறிய பாட்டாகலின் இது தன்கட் தோன்றிய ஆக்கம்பற்றிய வியப்புப் பிறந்ததாயிற்று, “உறக்குந் துணையதோ ராலம்வித் தீண்டி - யிறப்ப நிழற்பயந் தாஅங்கு” என்பது பிறபொருளாக்கம்பற்றிய வியப்பு.

இனி மதிமைசாலாமருட்கையானே சிறுமைப்பொருள் பெருந்தொழில்செய்தலும் பெருமைப்பொருள் சிறுதொழில் செய்தலும் வியப்பாமெனக்கொள்க. “கிண்டினி கனைந்தகர் லொண்கழல் கட்டி” என்னும் பாட்டுச் சிறியோர் பெருந்தொழிலைச் செய்தது. “அன்னுனெருவன்றன் னுண்டகை விட்டுன்னைச் - சொல்லுஞ்சொற் கேட்டிசுடரிழாய்” என்பது பெரியோன் சிறுதொழில் கூறலின் வியப்பாயிற்று.

புதுமையை ஆக்கத்துடைக்கி முதுமையென்பது பாட்டமாகவு மூடப்பட. அன்னதோர்வழக்கின்மையானும் புதுமை ஒன்று ஒன்றாய்த் திரியுமெனப்பட்டு அவ்வாக்கத்துள் அடங்காமையானும் அஃதெமையாதென்பது.

இங்ஙனம் இவ்வ நான்கு சூத்திரப்பொருளும் நான்கு பதினாறாகியும் முப்பத்திரண்டாகியும் விரியுமாகலின் இவற்றை ஓரின் மாக்கி முதற்சூத்திரத்து முன்வைத்தானென்பது. இனிவருஞ் சூத்திரநான்கினும் எண்ணப்படும் பொருள் ஒன்று இரண்டாகாமையின் அவை பதினாறையாமென்பது. அஃதேயெனின் இத்துணையுங் கூறிய ந்த முப்பத்திரண்டினையும் இனிக்கூறும் பதினாறையையும் நோக்கி முதற்சூத்திரத்துட் “பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணைக்கு பொருளுங் கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப” என்றனென்னமோவெனின், என்னுமன்றே, பதினாறுபொருளும் மேற்கூறிய முப்பத்திரண்டுமென்று படாமையினென்பது; என்றார்க்குத் தன்கட் தோன்றுதல் பிறன்கட் தோன்றுதலெனப் பகுத்துப் பொருளுரையாது மேலனவும் இனி வருகின்றனவும் நானான்கேயாகலாற் பண்ணைத்தோன்றிய எண்ணைக்குபொருளென்றானுமெனின், அங்ஙனங் கூறின் அவை “கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப” என்றும், “நாலிரண் டாகும் பாலு மா ருண்டே” என்றும், மடங்கக்கூறல்வேண்டாவாம், வேண்டவே இச்சூத்திரம் எட்டுவிகையாகியே செல்லுமென மறுக்க. அல்லதூஉம் இஃது உலகவழக்காதலிற் பண்ணைத்தோன்றிய பொருள் ஈண்டு ஆராயானென்பது. அற்றன்றியும் இவற்றைப் பண்ணைத்தோன்றிய பொருளெனின் ஒன்றொன்றாக்கி கூறுது கூத்தன் அரங்கினுள் இயற்றும் வகையானே சுவையுங் குறிப்புஞ் சத்துவமுமென வேறு வேறுசெய்வான் ஆசிரியனென்பது. (எ)

உருசு. அணங்கே விலங்கே கள்வர்த மிறையெனப் பிணங்கல் சாலா வச்ச நான்கே.

இது முறையானே அச்சமுணர்-ற்று. (இ-ள்.) தெய்வமும் விலங்குங் கள்வருந் தமக்கு இறைவராயினுமென நான்குபகுதியான அச்சம் பிறக்கும். எ-று. அணங்கென்பன பேயும் பூதமும் பாம்பும் ஈராகிய பதினெண்கண்களும் நிரயப்பாலரும் பிறரும் அணங்குதற்றொழிலராகிய சுவர்கின் பெய்வார் முதலாயினரும் உருமிசைத்தொடக் கத்தனவுமெனப்படும். விலங்கென்பன அரிமாமுதலாகிய அஞ்சு தக்கன. கள்வொன்பார் தீத்தொழில்புரிவார். இறையெனப்படுவார் தந்தையரும் ஆசிரியரும் அரசரும் முதலாயினர். பிணங்கல்சாலா அச்சமென்றதனான் முன்னையபோல இவை தன்கட் தோன்றலும் பிறன்கட் தோன்றலுமென்னுந் தமொற்றமின்றிப் பிறிதுபொருள்பற்றியே வருமென்பது

உ-ம், “யாஸீன் தாக்கினு மரவுமேற் றெலினு - நீனீற விசம்பி
ன் வல்லேறு சிலைப்பினுஞ் - ரூர்மகண் மாறா மறப்பூண் வாழ்க்கை”
என்பதனுள் அணங்கும் விலங்கும் பொருளாக அச்சம் பிறத்தல் இ
யல்பென்பது கூறியவாறாயிற்று. “ஒருஉரீ யெங்கூந்தற் கொள்ள
ல்யா நின்னை - வெருஉதுங் காணுங் கடை” இது கள்வர் பொரு
ளாக அச்சம்பிறத்தது; என்னை? அவனைக் கள்வர்பாற் சார்த்தி
உரைத்தமையின், “எடுத்துமே ழீனாக்குறின் வாழலே மென்னுங் - க
ருத்தினாற்கை கூப்பிப் பழகி - யெருத்திறைஞ்சிக் - கால்வண்ண மல்
லாற் சுமொன்றோர்க் கோதையை - மேல்வண்ணங் கண்டறியா வே
ந்து.” இது இறைபொருளாக அச்சம் பிறத்தது.

பிணங்காத அச்சமென்னுது சாலா அச்சமென்ற மிகையான்
இந்நான்குமேயன்றி ஊடனமுதலியனவும் அச்சத்திற்குப் பொருளா
மென்று கொள்க. “சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவனி - னா
னை கடக்கிற்பா ரியார்” என்பது புலவிப்பொருளாக அச்சம் பிறந்
தது. “அணிகிளர் சாந்தி னம்பட் டிமைப்பக் - கொடுங்குழை மக
னீரி னொடுங்கிய விருக்கை” எனவும் “அச்சா றுக வுணரிய வருப
வன் - பொய்ச்சு ளஞ்சிப் புலவே னாகுவல்” எனவும் வருவனவும்
அவை. பிறவும் அன்ன. (அ)

உருஎ. கல்வி தறுகண் ணிசைமை கொடையெனச்
சொல்லப் பட்ட பெருமீத நான்கே.

இது ஆறாம் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்றவீரம் உணர்-ற்று,
(இ - ள்.) கல்விபுர் தறுகண்மையும் புகழும் கொடையுமென்னும் நா
ன்கும்பற்றி வீரம்பிறக்கும். எ - று. இச்சூத்திரத்துள் வீரத்தினைப்
பெருமிதமென்றெண்ணினான்; என்னை? எல்லாரொடும் ஒப்பநிலலாது
பேரொல்லையாகநின்றல் பெருமிதமெனப்படுமென்றற்கென்பது. கல்
வியென்பது தவமுதலாகிய விச்சை. தறுகணென்பது அஞ்சுதக்கண
கண்ட இடத்து அஞ்சானை. இசைமையென்பது இன்பமும் பொரு
ளும் இறப்பும் பயப்பினும் பழியொடுவருவன செய்யாமை. கொடை
யென்பது உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் முகனாகிய எல்லாப்பொருளுங்
கொடுத்தல்.

உ - ம், “வல்லாரமுற் சொல்வல்ல னென்னிப் பிறர்முன்
னீர்க் - கல்லாமை காட்டி யவள்” என்பது கல்விபற்றிய பெரு
மிதம்; என்னையுங் கல்லாமைகாட்டினானைத் தன்பெருமிதங் கூ
றினமையின், “அடன்மாமே லாற்றுவெ னென்னை மடன்மாமேன்
மன்றம் படர்விந் தவள்” என்பது தறுகண். “கழியாக் காது ராயி

ஐஞ் சான்றோர் - பழியொடு வருஉ மின்பம் லெவர்கார்” என்பது புகழ். “வையம் - புரவூக்கு முள்ளத்தே நென்ன யிரவூக்கு - மின் னு விடும்பைசெப் தான்” என்பது கொடை. “தன்னகம் புக்க குறு நடைப் புறவின் - நபுதிகண் டஞ்சிச் சோ புக்க - வரையா வீகை யுரவோன் மருக” என்பதும் அது.

சொல்லப்பட்ட பெருமிதமென்றதனாற் காமம்பற்றியும் பெரு மிதம்பிறக்குமென்றுகொள்க. “பலிலிருங் கூந்தன் மகளி - ரொல்லா முயக்கிடைக் குழைகவென் றோ” என்பது காமம்பற்றியபெருமித ம். பிறவும் வருவன உளவேற்கொள்க. இது தன்கட் தோன்றிய பொருள்பற்றிவரும்; என்னை? கல்வியுந் தறுகண்மையும் இசைமையும் வேட்கையுந் கொடைத்தொழிலுந் தன்கண்ணவாகலின். (சு)

உருஅ. உறுப்பறை குழிகோ ளிலெகொலை யென்ற வெறுப்ப வந்த வெகுளி நான்கே.

இஃது ஏழாம் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற வெகுளி உணர்- ந்று. (இ - ள்.) உறுப்பறையென்பது, கைகுறைத்தலுங் கண்குறை த்தலும் முதலாயின: குழிகோளென்பது, தாரமுஞ் சுற்றமுங் குடிப்பி ரப்பும் முதலாயவற்றுக்கட் கேடுகுழ்தல்: அலையென்பது, கோல்கொ ண்டலைத்தன் முதலாயின : கொலையென்பது, அறிவும் புகழும் முதலா யினவற்றைக் கொன்றுணத்தல்: இவைவான்கும் பொருளாகவெகுளி பிறக்கும். எ - று. வெறுப்பவென்றதனான் ஊடற்கண்ணுந் தோன் றும் வெகுளிமுதலாயினவுங் கொள்க.

“முறஞ்செவி மறைப்பாய்பு முரண்செய்த புலிசென்று” என்ப து உறுப்பறையானவந்த வெகுளி. நின்மகன் படையழிந்துமாரின னென்றுபலர்கூற, “மண்டமர்க் குடைந்தன னாயி னுண்ட - வென்மு லையறுத்திவிவன் யானெனச் சினைஇ” என்பது குழிகோள்பற்றிவந் தவெகுளி; என்னை? தன்மகன் மறக்குழிக்குக் கேடுகுழந்தானென்று சினங்கொண்டாளாகலின். “நெரு லெல்லை யெறிந்தோன் மம்பி- யகற்பெய் குன்றியிற் றுலுங் கண்ணன்” என்பதும் அது. “வரிவய ம் பொருத வயக்களிறு பேலை - வின்னு மாறாது சினனை” என்பத னுள் அலைபற்றிக் கினம்பிறந்தது; என்னை? புலியான் அலைக்கப் பட்டயான பொருது போர்தும் அவ்வலைப்புண்டலையினின்று சினங் கொள்ளாநின்றதென்றமையின். “உறுப்பஞ்சு துடல்சினஞ் செருக் கிச் - சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தனை” என்பது கொலை பொருளாக வெகுளிக்கவை பிறந்தவாறு; என்னை? சிறுசொற்சொல்லு தவென்பது புகழ்கொன்றுணத்தலாகலின். “செய்தவ நிலவழி யாகி

குச் சினவுவாய்” என்பது ஊடற்கட் தலைமூள் வெகுட்சி கூறியது. பிறவுமன்ன.

இன்னும் அவ்வினையானே “நெருப்புச்சினர் தணிந்த நிணந்த யங்கு கொழுங்குறை” என்றும்பாலச் சினமல்லதனை உள்ளதுபோலக் கூறுவனவுங் கொள்ளாமோவெனின், உணர்வுடையனவற்றுக் கல்லது சுவைதோன்றாமையின் வெகுளியென்று ஈண்டுக் கூறப்படா வென்பது. இது பிறன்கட் தோன்றிய பொருள்பற்றிவரும். (க0)

உருக. செல்வம் புலனே புணர்வு வினையாட்டென்
றல்ல னீத்த வுகை நான்கே.

இஃது ஈற்றுக்கண்ணின்ற உவகை உணர் - ற்று. ‘(இ - ள்.) செல்வமென்பது, நுகர்ச்சி: புலனென்பது, கல்விப்பயனாகிய அறிவு டைமை: புணர்வென்பது, காமப்புணர்ச்சி முதலாயின: வினையாட் டென்பது, யாறுங் குளனுங் காவுமாடிப் பதியிகர்தவருதன்முதலா யின. இவைநான்கும் பொருளாக உவகைச்சுவை தோன்றும். எ-று. உவகையெனினும் மகிழ்ச்சியெனினும் ஒக்கும்.

“உரனுடை யுளத்தைச் செம்பொருண் முற்றி - வளமைய னாகும் பொருளிது வென்பாய்” என்புழி வளமையானாகும் மனமகிழ் ச்சி இதுவெனக்கூறினமையின் இது செல்வம்பொருளாகப்பிறந்த உ வகையாம். “நன்கலம் பெற்ற வுகையார்” என்பதும் அது. “பெ ண்டிர் நலம்பெளவித் தன்சாரற் றுதுண்ணும் - வண்டிற் றுறப்பா ன் மலை” என்பது அறிவுபொருளாக உவகைபிறந்தது; என்னை, மு கைப்பதம்பார்க்கும் வண்டுபோலத் தலைவியரை நகைப்பதம்பார்க்கு ம் அறிவுடைமை காமத்திற்கு ஏதுவாமாகலின். “இகலில றொஞ்ஞடை யார் தம்முட் குழீஇ - நகலி னினிதாயிற் காண்பாம்” என்பதும் அது. “இலமல ரன்ன வஞ்செந் நாவின்” என்னும் மணிமிடைபவ ளத்துட் “தொடிக்கண் லுக்கொள முயங்கினள் - வடிப்புறு நரம் பிற் றிவ்விய மொழிந்தே” என்பது புணர்ச்சிபற்றிய உவகை; என் னை? அவள் இவ்வாறு முயங்கினமையான் “உவலினி வாழியென் னெஞ்சே” என்றமையின். “துயிலின்றி யானீந்தத் தொழுநீயம் புனலாடி - மயிலியலார் மருவுண்டு மறந்தமைகு வடும்மன்னே” என் புழி ஆறாடி வினையாடி மயிலியலார் மருவுண்டு மறைந்தமைகுவான் மன் என்றமையின் இது வினையாட்டிப்பொருளாக உவகைபிறந்தது.

அல்லல் நீத்தவுவகையென்றதனும் பிறர்துன்பங்கண்டுவரும் உவகையும் உவகையெனப்படாதென்பது. இதுவுந் தன்கட் தோன்

றிய பொருள்பற்றிவருமென்றார்க்குப் பிறன்கட்தோன்றிய இன்பம் பற்றியும் உவகை பிறக்குமன்றே, அதுவும் அல்லல் நீத்தவுவகையெ ன்றதனான் உவகையெனப்படுமெனமறுக்க. இனித் தன்கட் தோ ன்றிய பெருமிதமும் உவகையும் மூழ்குறாது பிறன்கட் தோன்றிய அச்சம் முற்கூறி இதனை ஈற்றுக்கணவைத்தமையான் எடுத்தோதிய நான்கும்போலாது இது பிறன்கட் தோன்றிய இன்பம்பொருளாக வருமென்பதுகொள்க. (கக)

உசு0. ஆங்கவை யொருபா லாக வொருபா
லுடைமையின்புற னடுவுநிலை யருள
றன்மை யடக்கம் வனாத லன்பெனாஅக்
கைம்மிக னலிதல் சூழ்ச்சி வாழ்த்த
னனுத றுஞ்ச லரற்றுக் கனவெனாஅ
முனித னினைதல் வெருஉதன் மடிமை
கருத லாராய்ச்சி விரைவுயிர்ப் பெனாஅக்
கையா நடுக்கண் பொச்சாப்புப் பொருமை
வியரீத்த லைய மிகைநடுக் கெனாஅ
விரையு முளவே யவையலங் கடையே.

இச்சூத்திரம் மேற்கூறிவந்த எண்ணன்குமன்றி இவைமூப் பத்திரண்டும் அவைபோல மெய்ப்பாடெனப்படுமென்பதுணர்-ற்று. (இ-ள்.) ஆங்கவை ஒருபாலாக = எள்ளன்முதலாக வினையாட்டியு தியாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டும் ஒருகூறு: ஒருபாலென் பது இனிச்சொல்லுகின்ற ஒருகூறு, பின்னர் அவற்றையெல்லாம் எ ண்ணி “இவையுமுளவே அவையலங்கடையே”யென்றார். ஈண்டெண் ணப்பட்டவையே ஆண்டடங்குவனவும் உள. அப்பொருண்மையவ ல்லாதவிடத்து இவை முப்பத்திரண்டும் ஈண்டு மெய்ப்பாடெனப் படும். எ-று.

இவை முப்பத்திரண்டெனத் தொகை கூறியதிஷ்டனெனின், ஆங்கவை ஒருபாலாக ஒருபாலென்றானாகலின் இருகூறெனப்படு வன் தம்முள்ளுத்த எண்ணதல்வேண்டிமாகலின் அவைமூப்பத்தி ரண்டெனவே இவையும் முப்பத்திரண்டென்பது எண்ணி உணர வைத்தானென்பது.

உடைமையென்பது, செல்வம்; செல்வநீர்ச்சியாயின் உவ கைப்பொருளாம், இஃது அன்னதன்றி நுகராதே அச்செல்வக்

தன்னை நினைந்தின்புறுதற்கு ஏதுவாகிய பற்றுள்ளம்; அஃதாவது நிதிமேனின்ற மரம்போலச் செல்வமுடைமையானவரும் மெய்வேறு பாடி. இன்புறவென்பது, அவ்வுடைமையை நினைந்துதோறும் இடையிட்டுப்பிறக்கும் மனமகிழ்ச்சி. நடுவுநிலையென்பது, ஒன்பது சுவையுள் ஒன்றென நாடகநிலையுள் வேண்டப்படுஞ் சமநிலை; அஃதாவது “செஞ்சார் தெரியினுஞ் செத்தினும் போழினு நெஞ்சோர்ந் தோடா நிலைமை.” அது காமவெகுளிமயக்கநீங்கினோர்கண்ணே நிகழ்வது; இது சிறுவரவற்றாகலாகி அவற்றொடு கூறினான். அருளலென்பது, மக்கண்முதலிய சுற்றத்தாரையருளுதல்; அது “அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” என்றாற்போல வருவது. ஆண்டைக் கருணையினை அழகையென்றமையின் இஃது அதனோட ங்காது. தன்மையென்பது, சாதித்தன்மை; அவையாவன பார்ப்பா ராயிற் றந்தி மிதித்துக் குறுகடைக்கொண்டுவந்து தோன்றலும், அரசராயின் எடுத்தகழுத்தொடும் அடுத்தமார்பொடும் நடந்துசேறலும், இடையராயிற் கோற்கையுங் கொடுமடியுடையும் விளித்தவீனையும் வெண்பல்லுமாகித் தோன்றலுமென்று இன்றோரன்ன வழக்குநோச் சிக்கொள்க. அடக்கமென்பது, உயர்ந்தோர்முன் அடங்கியொழுகு ம் ஒழுக்கம்; அவை பணிந்தமொழியுந் தணிந்தநடையுந் தாளைமடக்க லும் வாய்புதைத்தலும் முதலாயின. வரைதலென்பது, காப்பனகா த்துக் கடிவனகடிந்தொழுகும் ஒழுக்கம்; அவை பார்ப்பாராயின் முத் தீவேட்டலும் புலவுங் கள்ளும் முதலாயின கடிதலுமென்று இன்றோ ரன்னகொள்க ; வரைதலென்பது தொழிலாதலான் இது தன்மையெ னப்படாது. அன்பென்பது, அருட்குமுதலாகி மனத்தினிகழுநேய ம்; அஃதுடையார்க்குப்பிறர்கட் துன்பங்கண்ட வழிக் கண்ணீர் விழு மாகலின் அவ்வருளானே அன்புடைமை விளங்குமென்பது. இவை யெல்லாந் தத்தமனத்தினிகழ்ச்சியை வெளிப்படுப்பனவாகலின் மெ ய்ப்பாடெனப்பட்டன. இனி வருகின்றவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். கைம்மிகலென்பது, ஒழுக்கக்கேடு; அது சாதித்தருமத்தினை நீங்கின மை தன்னுள்ள நிகழ்ச்சியானே பிறர் அறியுமாற்றால் ஒழுகுதல். நலி தலென்பது, பிறர்க்கின்னொசெய்து நெருங்குதல்; அது தீவினைமாக்கள் கண் நிகழுதல். அவரைக்கண்டு அச்சம் எழுந்ததாயின் அஃது அச்சத் தினுள் அடங்குமாகலின் அஃதென்று இஃதென்பது, சூழ்ச்சியென்பது சூழ்ச்சி, சூழ்வருவானைச் சூழ்வருமென்பவாகலின்; அது வெளிப்படு வதீதார்க்குறிப்பின் அவன்கட் தோன்றின் அதுவும் மெய்ப்பாடி; அஃ தாவது மனத்தடுமாற்றம். வாழ்த்தலென்பது, பிறரால் வாழ்த்தப்படு தலின் பிறவியினையோவெனின், ஒருவனை நீடுவாழ்க என்றுவாழ் த்தல் பிறவியையுமினும் அவன் வாழ்விக்கப்படுதலின் அவன் அவ்

வாறுகூறல் அமையுமென்பது. நாணுதலென்பது, நாணுள்ளம் பிறர்க்கு வெளிப்பட நிகழும் நிகழ்ச்சி. தஞ்சலென்பது, உறக்கம்; அது நடந்துவருகின்றன்கண்ணும் விளங்கித்தோன்றுதலின் அதுவும் மெய்ப்பாடெனப்பட்டது. அரற்றென்பது, அழகையன்றிப் பலவுஞ் சொல்லித் தன்குறைகூறுதல்; அது காடுகெழுசெல்விக்குப் பேய்கூறும். அல்லல்போல வழக்கினுள்ளார் கூறுவன, கனவென்பது, வாய்வெருவுதல்; அதனானும் ஆவனுள்ளத்துக்கண் நிகழ்கின்றதொன்று உண்டென்றறியப்படும். முனிதலென்பது, வெறுத்தல்; அஃது அருளுஞ்சினமுமின்றி இடைநிகர்த்தாதல்; வாழ்க்கை முனிந்தானெனவும் “முறைபுண் முனியுமவன் செல்லு மூரே” எனவுஞ் சொல்லுவதாகலின். நினைதலென்பது, விருப்புற்று நினைத்தல்; நின்ற மிகவும், நினைத்தேனென்பது வழக்காதலின்; அந்நினைவுள்ளம் பிறர்க்குப் புலனாதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று. வெருதலென்பது, விலங்கும்புள்ளும்போல வெருவிநிகழும் உள்ளநிகழ்ச்சி; அது அஞ்சவேண்டாதன கண்டவழியுங் கடிதிற்பிறந்து மாறுவதோர் வெறி. மடியமையென்பது, சோம்பு. கருதலென்பது, மறந்தனை நினைத்தல். ஆராய்ச்சியென்பது, ஒருபொருளை நன்றுதென்றாராய்தல். வினாவென்பது, இயற்கைவகையானன்றி ஒருபொருட்கண் வினாவுதொழில்பட உள்ளநிகழுங்கருத்து, உயிர்ப்பென்பது, வேண்டிய பொருளைப் பெறாதவழிக் கையறவெய்தியகருத்து; அது டெய்மீர்ப்பிற்கு முதலாகலின் அதனையும் உயிர்ப்பென்றொன்பது. கையாறென்பது, அவ்வயிர்ப்புமின்றி வினையொழிந்தயர்தல். இடுக்கெனென்பது, மலர்ந்தநோக்கமின்றி மையனோக்கம்படவரும் இரக்கம். பொச்சாப்பென்பது, அற்றப்படுதல்; அஃதாவது பாதுகாத்துச்செல்கின்ற பொருட்கண் யாதானும் ஓரிகழ்ச்சியான் இடையறவுபடுதல். பொருமைமையென்பது, அழுக்கூறு; அஃதாவது பிறர்செல்வங்கண்டவழி வேண்டாதிருத்தல். வியர்த்தலென்பது, பொறுமைமுதலாயினபற்றி மனம்புழங்குதல். ஐயமென்பது, ஒருபொருண்மேல் இருபொருட்தன்மைகருதி வரும் மனத்தடுமாற்றம். மிகையென்பது, கல்லாமையுஞ் செல்வமும் இளமையும் முதலாகவரும் உள்ளமிகுதி. நடுக்கமென்பது அன்பும் அச்சமும்முதலாக உடம்பிற் புலப்படுமாற்றான் உள்ளநடுங்குதல்; புதல்வர்க்குப் பிணி இல்வழியும் எவனாகவொன்று நடுங்குதல் அன்பான் நடுங்குதலாம். அச்சமென்னுஞ்சுவை பிறந்ததன்பின்னார் அதன்வழித்தோன்றியாடுக்கம் அச்சத்தாற் தோன்றிய நடுக்கம் மென்பது.

இவை மூப்பத்திரண்டும் மேற்கூறிய மூப்பத்திரண்டும்போல அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகி நிகழும் மெய்ப்பாடெனக்கொள்க. இவையெல்லாம் உலகவழக்காகலான் இவ்வழக்கே பற்றிநாடகவழக்குள்ளுங் கடியப்படா னன்றவாறு. மற்றிவற்றை எண்ணிய மாத்நிரையல்லது இலக்கணங் கூறுகின்றிலனானெனின், சொல்லின் முழியும் இலக்கணத்தவாகலின் சொல்லாளுயினானென்பது. உதாரணம் இக்கூறியவாற்றான் வழக்குநோக்கியுஞ் செய்யுளைக்கியுங் காணப்படும். (கஉ)

உசக. புகுமுகம் புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்த
னகுநய மறைத்தல் சிதைவுபிறர்க் கின்மையொடு
தகுமுறை நான்கே யொன்றென மொழிப.

இதன்மேலெல்லாம் அகத்திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவாகிவரும் மெய்ப்பாடுகூறினான். இனி அகத்திணையுட் பெரும்பான்மையவாகிவரும் மெய்ப்பாடுகூறுவான் தொடங்கி, அவற்றுள்ளுங் களவிற்குச் சிறிதுவரும் மெய்ப்பாடு கூறுவான், ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழி அவ்வெதிர்ப்பாடுதொடங்கிப் புணர்ச்சியளவும் மூன்றுபகுதியவாம் மெய்ப்பாடெனவும், புணர்ச்சிப்பின்னர்க் களவுவெளிப்படுத்திணையும் மூன்றுபகுதியவாய் அவையெனவும், அவையாறும் ஒரோவொன்று நன்னான்கு பகுதியான் ஒன்றன்பினென்னு பிறக்குமெனவும் கூறுகின்றான். அவற்றுண் முதலனமூன்றினும் முன்னர்நின்ற ஒருகூற்றினை இந்நாற்பகுதித்தென்கின்றது இச்சுத்திரமென உணர்க. ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழிக் கார்தொழுகும் உள்ள நிகழ்ச்சி பெண்பாலதாகலாற் பெரும்பான்மையும் அவள்கண்ணே ஈண்டுக் கூறுகின்ற மெய்ப்பாடுசிறந்ததென்பது. (இ - ள்.) புகுமுகம்புரிதல் = ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழித் தன்னை அவன் நோக்குதற்கண் வீரும்பும் உள்ளநிகழ்ச்சியும் : புகுதலென்பது தலைமகள் நோக்கிய நோக்கெதிர் தான்சென்று புகுதல் : முகமென்பது அங்ஙனாற் தான்புகுதற்கிடமாகிய நோக்கு. “நோக்கெதிர் நோக்குதலைமுக நோக்குதல்” என்பவாகலின் இந்நோக்கினை முகமென்றானென்பது. புரிதலென்பது மேவுதல்; அஃதாவது தலைமகன்காண்டலைத் தலைமகள்வேட்டல் என்பது. மற்றிது தலைமகற்கு உரித்தன்றோயெனின் அவன் தான்காண்பினல்லது தற்காண்டலை நயவான் அது தலைமையன்றாகலினென்பது. அது “யானோக்குங் காலை நில்லோக்கு நோக்கரக்காற் - றானோக்கி மெல்ல நகும்.” எனவரும்.

பொறிததல்விவர்த்தல் = தலைமகன் தன்னைநோக்கியவழி உட்கும் நானும் ஒருங்குவந்தடைதலின் வியர்ப்பொறித்த துதலா ளாதலும்; அது “பெரும்புழுக் குற்றநின் பிறைதுதற் பொறிவியர் வறுவளி யாற்றச் சிறுவனா திற” எனவரும். இம்மெய்ப்பாட்டுத் தலை மகற்குரித்தன்று; உட்கும் நானும் அவற்கின்மையின்,

நகுநயமறைத்தல் = அதன் பின்னர்த் தலைமகன்கட் தோன்றியகுறிப்புக்களான் அதற்கேதுவிரிய நயனுடைமை மனத்திற் பிறந்தவழியும் நகாதுநின்றலும்; அது “முகைமொக்கு ஞள்ளது நாற்றம்போற் பேதை - நகைமொக்கு ஞள்ளதொன் றுண்டு.” எனவரும். இது மடமையாற் தோன்றிய நகையாகலான் இது மறைத் தலுந் தலைமகற்குரித்தன்று; எனவே அவற்காயின் நகைதோன்றப் பெறுமென்பது. மற்றுச் “சுரஞ்செல் யானைக் கல்லுறு கோட்டின்” என்னும்பாட்டினுள் “நும்மொடு நக்க வால்வெள் ளெயிறு” என நகைகூறிற்றாலெனின், அங்ஙனம் மறைக்கப்பட்டநகை தலைமகன் அறிந்து அது மெய்ப்பாடாமாகலான் அவ்வாறுகூறினொன்பது.

சிறைவுபிறர்க்கின்மை = அங்ஙனம் நகுநயமறைத்த வழியும் உள்ளஞ்சிறைத்து நிறையழியுமாசலின் அச்சிறைவு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை நெஞ்சினிறுத்தலும்; அது “அகமலி யுவகைய ளாகி - முகனிசுத் தொய்யென விறைஞ்சி யோளே” எனத் தலை மகன் அறிய மெய்ப்பட்டதென்பது. இதுவுந் தலைமகற்குரித்தன்று, தன்சிறைவுணர்த்தினல்லது மறைக்குந்துணைச் சிறைவின்மையின்; என்னை? “பெருமையு முரனு மாடே மேன” என்பதாகலின்.

நீகுமுறைநான்கு = இங்ஙனம் ஒன்றன்பின் ஒன்று தோன்று தற்குத் தகுமெனப்பட்டமுறையானே அந்நான்கும்: ஒன்றென மொழிபு = களவிற்கு முதற்கூறென்ப. 'எ - று. இவைகளவற் சிறந்தன வாவதல்லது கற்பினுள் வருவனவல்ல என்க. சிறைவுபிறர்க்கின்மையெனவே சிறைவு தலைமகனுணருமென்றாலும்.

இனி இவைநான்கு முறையானே ஒருங்குவந்த செய்யுள்வருமாறு: — “யான்றற் காண்டொறுந் தான்பெரிது மகிழாள் - வாணுதல் வியர்ப்ப நானின் ளிறைஞ்சி - மிகைவெளிப் படாது நகைமுகங் கார்த - நன்னுத லரிவை தன்மனஞ் சிறைத்ததை - நீயறிந் திலையி னெஞ்சே - யானறிந் தேனது வாயா குதலே.” இது இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கிய தலைமகன் தன்னெஞ்சிறகுச் சொல்லியது. இதனுட் “தான்பெரிது மகிழாள்” என்புழிச் சிறிதுமகிழுமென்றமை

புது இது புதுவாழ்வுப் பித்தலாத்தி. “வருவாய் வியப்பினை
 விதைத்து” என்பது பொறிதந்த விபரத்தி. “தலைமகன் பித்த”
 என்பது மருமகனாகத்தல். “நிலைவெளிப்பட்டது” என்பது “நெல்
 அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவன” என்றும் புறநடைபாற்றலிற்
 ன னைமொக்குளும் பெற்றும். “தன்மனஞ் சிதைத்ததை நீயநிர்
 நிலையால்” என்பது சிதைவுபிறர்க்கின்மை. பிறவும் அன்ன. (கூ)

உகஉ. கூழை விரித்தல் காத்தொன்று களைத
 லுழைனி தைவா லுடைபெயர்த் துடுத்தலே
 தேழி நான்கே யிரண்டென மொழிப.

இஃது இரண்டாம் மெய்ப்பாடுணர்-ற்று. என்னை? உள்ளத்து
 ச் சிதைவறிந்தவழியன்றித் தலைமகனினைத் தலைமகன்சென்று கையு
 ன்காலும் மெய்யுறத்திண்டிக் கண்ணுறாகலின், அங்ஙனஞ் சிதைவுபி
 ர்த்தது எழுவாயாகப், பின்னர்த் தலைமகன் மெய்யுற்றவழிநிகழ்ந்த
 உள்ளநிகழ்ச்சியை இரண்டாவதென்றானென்பது. (இ-ள்.) கூழை
 விரித்தன் முதலாகிய நான்கும் முறையானே இரண்டாவதெனப்படும்.
 எ-று. இவற்றுக்குத் தலைமகன் ஏதுவாவதல்லது இவ்வதாம் அவட்கு
 நிகழாவென்பது.

கூழைவிரித்தலென்பது, மெய்யுமெய்யுந் திண்டியவழி மெல்
 வியன்மகளிர்க்குவரும் வேறுபாடு நான்கனுண் முதற்கண்ணதெனப்ப
 டும்; என்னை? தன்னுள்ளத்தில் நிகழ்ந்த வேறுபாட்டினை அக்காலத்து
 த் தலைமகன் நிறையுடையளாகலாற் கார்தொழுகுதற்பாலனில்லனே,
 அங்ஙனங் கரக்குங்காற் தன்வயத்ததாகிய உடம்புபற்றிவரும் வேறு
 பாட்டினைத் தாங்கும், அங்ஙனந் தாங்குங்கால் உடம்பொடு தொடர்பு
 டையவாகி வேறுபட்ட தலையிரினது முடி உள்ளநெகிழ்ச்சியானே
 தன்வயத்ததன்றி நெகிழும்; ஆகலின் இது முற்கூறப்பட்டது. பிறசு
 வைபற்றியும் உலகினுண் மயிர்க்கு வந்த வேறுபாட்டினைக் கூறுப;
 என்னை? ஒன்றன்மதுரச் சுவைக்கு அதிசயங் கூறுவார் மயிரினைச் செ
 வ்வனின்மனவென்பதுபோலக் கொள்க. அக்கூழை விரித்தற்கு ஏ
 துவாயினுள் இவளாகலின் அதனைச் சினைவினையானன்றி முதல்வினை
 யாற் கூறினென்பது.

காத்தொன்று களைதலென்பது, உறுப்பிடைப் பூட்டுறப்புணையா
 தி பெய்துவைத்தனவாகலாற் தோடு முதலாயின எளிதின் வீழ்வன
 வாயின, மற்றவை வீழ்தற்கு ஏதுவாய நெகிழ்ச்சி நிரம்பத்தோன்றாது
 இடைநிகர்த்ததாகலின் ஒன்றுநிற்ப் ஒன்று வீழ்தலென்றானென்பது.
 இது கூழைபோலாது உறுணர்வுடைய உறுப்பாகலிற் னாதின்கூறு

மெய்யப்பாட்டியன்

பாட்டினைக் கூழைவேறுபாட்டின்பின் வைத்தான் ; என்னை? கூழையிற் காதுதனக்கு உறவுடைமையின்.

ஊழணிதைவரலென்பது, ஆக்கூழையுந்தோடும்போலப் பெய்யப்படுமுறைமையவாகிய வளைகளை மூன்கைமேல் இறுகச்செறித்தலும் விரற்செறியினைத் திருத்தலும் முதலாயின. இவை தோடுபோலச் செறிவில்லன அன்மையின் அவற்றுப்பின் வைத்தானீ.

உடைபெயர்த்துடுத்தலென்பது, உடுத்த உடையினைப் பலகாலும் அழித்துடுத்தல்; அது கழறொடிபோலாது செறிவுடைமையின் அவ்வுடைநெகிழ்ச்சியைத் தொடிநெகிழ்ச்சிக்குப்பின் வைத்தானென்பது. மற்றும், “தொடிநெகிழ்ந் தனவே தோள்சா யினலே” எனப் பிரிவின்கணவந்த வேறுபாட்டினை ஈண்டிக் கூறாரோவெனின், அவை இன்னதன்பின்னர் இன்னதுதோன்றுமென்னும் முறைமைய அல்லவாகலின் ஈண்டிக்கூறார். அவை “வீணையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையு முரித்து” என்புழிச் சொல்லப்படுமென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள், “வீணையுயர் விறல்வகைக் கவாஅ னொருவன் - கண்ணி னோக்கிய தல்லது தண்ணென - வுரைத்தலு மில்லை மாதோ வவனே - வரைப்பாற் கடவுளு மல்ல னதற்கே - யோதி முந்துறக் காதொன்று னெகிழ - நிழலவிர் மணிப்பூ னெஞ்சொடு கழலத் - துகிலும் பன்முறை நெடிதுநிமிர்ந் தனவே - நீயறி குவையதன் முதலே - யாதோ தோழியது கூறுமா நெமச்சே.” என்றது, தோழிக்குத் தலைமகள் அறத் தொடுகின்றது. இதனுள் “ஓதி முந்துற னெகிழ” என்பது கூழை விரித்தல்; “காதொன்றுநெகிழ” என்பது காதொன்று களைதல்; “நிழலவிர்மணிப்பூ னெஞ்சொடுகழல” என்பது ஊழணிதைவரல்; “நெடிது நிமிர்ந்தன துகிலும் பன்முறை” என்பது உடைபெயர்த்துடுத்தலாயிற்று. இவை பாடாண்கைக்கிளையுள் இக்காலத்துப் பயின்றன. பிறவும் அன்ன. (கச)

உகூந. அல்கு றைவர லணீந்தவை திருத்த
லில்வலி யுறுத்த லிருகையு மெடுத்தலொடு,
சொல்லிய நான்கே மூன்றென மொழிப.

இது முறைநானே மூன்றாவது உணர் - ற்று. (இ-ள்.) அல்குறைவரல் முதலாகக் கூறப்பட்டன நான்கும் மூன்றாவதெனப்படும் ஏ-று. மேலது உடைபெயர்த்துடுத்தலாகலான் அதன்வழித்தோன்றுவது உடை பெரிதும் நெகிழ்ந்துகாட்டுதலாயிற்று, அதனைப் பாதுகாத்தலான் அவ்வற்றம் மறைக்குங் கையினை அல்குறைவரலென்றொன்பது.

அணிந்தவைதிருத்தலென்பது, கடிஞந்திரமுதலாயின திருத்தல்; அஃது உடைஞெகிழ்ச்சிபோலப் போற்றிச்செய்வதாகலான் அதனை அல்குறைவரலின்பின்வைத்தான்.

இவ்வலியுறுத்தலென்பது, புணர்ச்சியை வேண்டாதாள்போல் வதோர் வன்மைபடைத்துக்கொண்டு செய்தல்; என்னை? இல்லாதவலியை மிகுத்தலென்றமையின் அப்பொருட்டாயிற்று. அல்குறைவரனும் அணிந்தவைதிருத்தலுந் தன்வலியின்மைகாட்டவும் வலிதோற்றிக்கொண்டுசெய்வதாகலின் அதனை இவ்வலியுறுத்தலென்று மூன்றாமுறைமைக்கண் வைத்தானென்பது. இனி இற்பிறத்தலான் அதன்வலிதோன்றுதலெனவுஞ் சொல்லுப; அஃதாவது முற்பிறத்தவற்றிற்கு முன்னே கூறினென்பது.

இருகையுமெடுத்தலென்பது, அங்ஙனம் படைத்துக்கொண்டவலியானுந் தடுக்கப்படாது நிறையழிதலிற கைகள் தாமே முயங்கல்விருப்பத்தான் எழுவனபோல்வதோர் குறிப்பு. இஃரான்கும் மேலனவுமெனப் பன்னிரண்டு பகுதியும் புணர்ச்சிக்குமுன் நிகழ்வனவாம். சொல்லியவென்றதனான் இஷையெல்லாஞ் சொல்லப்படுவதல்லது ஈண்டுச் சொல் நிகழ்தல் வேண்டிலவென்பது. எண்ணு நிலைவகையாற் தொகைபெற்ற நான்கென்னும் எழுவாய்க்கு மூன்றென்பது பெயர்ப்பயனிலையாய் வந்தது. இவைநான்குந் தலைமகற்குரியதல்லதான் அவற்றுக்கு ஏதுவாவதல்லதென உணர்க. இவற்றுக்குச் செய்யுள், “ஓதியு துதலு நீவி யாடன் - மாதர் மென்முலை வருடலிற் கலங்கி - யுள்ளத் துருந் போல வல்குவின் - ஞெகிழ்தூந் கலிங்கமொடு புருமிட் னறியாது - மெலிந்தில ளாகி வலிந்துபொய்த் தொடுங்கவும் - யாமெடுத்திணைத்தொறுந் தாமியைந் தெழுதலி - னிம்மை யுலகத் தன்றியு நம்மை - நீளரி நெடுங்கட் பேதையொடு - கேளநிற் தன கொலிவள் வேய்மென்றோளே.” இஃது இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கட்தலைவன் தன்னிலையுணர்த்தது. இதனுள் உடம்பும் உள்ளத்துருவன போன்றனென்பது அல்குறைவரல்; என்னை? அவ்வேறுபாட்டானே அற்றப்படுதலின். “அல்குவின் ஞெகிழ்தூந் கலிங்கம்” என்பது அணிந்தவைதிருத்தல்; அல்குவின்யாத்த தூலிற்று ஞெகிழ்ச்சிகூறினமையின். “மெலிந்தில ளாகி வலிந்துபொய்த் தொடுங்கவும்” என்பது இவ்வலியுறுத்தல்; “யாமெடுத்திணைத்தொறுந் தாமியைந் தெழுதல்” என்பது இருகையுமெடுத்தல்; அங்ஙனம் ஒடுங்கியவழியும் உயிர்ப்பின்னல்லன்போலத் தோள்களைத் தன்வயத்தவாயின என்றமையின். “இம்மையுலகத்தன்றியு நம்மைக்கேளநிந்தன” என்றமையின் இரு

வர் அன்பும் எழுமைநீர் தொடர்ந்த உழுவல்லன்பெனச் சொல்லித்
தன்னிலையுரைத்ததாம். பிறவும் அன்ன. (கடு)

உகச. பாராட்டெடுத்தீதன் மடந்தப வுரைத்த
ஶரயில் கூற்ற மேற்றலர் நாணல்
கொடுப்பவை கோட லுளப்படத் தென்கைஇ
யெடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப.

இது நான்காம்பகுதி கூறுகின்றது. (இ-ள்.) பாராட்டெடுத்
தல் = புணர்ச்சிநிகழ்ந்தபின்னர்த் தலைமகனை இயற்பட நினைவுங்
குறிப்பும்: இது பாராட்டென்னாது எடுத்தவென்றதனால் அதனை
உள்ளமெடுத்தன்மேற்கொள்க. இது தலைமகற்கும் ஒக்கும்.

மடந்தபவுரைத்தல் = வினையாடும்பருவத்து நிகழ்ந்த அறிமட
நீங்கக் காமப்பொருட்கண்ணே சிறிதறிவு தோன்றுதலும்: உரை
த்தவென்றதனால் அக்காலத்துப் பாங்கிக்குச் சிலகூற்றுமொழி கூற
வும்பெறுமென்பதுகொள்க. அவை மேலையோத்துக்கொட்டி கூறப்பட்
டன. மடந்தபவுரைத்தற்கு ஏதுவாகிய கருத்து நண்டு மெய்ப்
பாடெனப்படும்.

ஈரயில்கூற்றமேற்றலர்நாணல் = அங்ஙனம் அறிமடங்கெடச்
சொற்பிறந்தவழி இன்றளவுந் தமரார் கூறப்படாத கடுஞ்சொல்
உளவாமன்றே, அவற்றை முனியாது ஏற்றுக்கொண்டு புறத்தார்க்கு
இது புலனாகவென்று நாணுதலும்:

கொடுப்பவைகோடல் = தலைமகனார் கொடுக்கப்பட்ட தழை
யுங் கோதையுந் தாருங் கண்ணியுந் தோண்மாலையுமுதலாயினகொ
ண்டு கையுறைபாராட்டினதலும்: உளப்படத்தொகைஇ எடுத்த நான்
கே நான்கென மொழிப=கொடுப்பவைகோடலுடையப்படத் தொகுத்
தோதிய நான்கும் நான்காவது. எ-று. எடுத்தவென்றதனால் கொடு
ப்பவைகொள்ளாது மறுத்தன்முதலியனவுங் கொள்க.

புணர்ச்சிப்பின்னரல்லது பாராட்டுள்ளம் பிறவாமையானும் அ
தன்பின்னரல்லது பிறரொடு கூற்றுநிகழாமையானும் அக்கூற்றுக்
கேட்டல்லது தமரான் ஈரயில்கூற்றங் கோடலின்மையானும் அஃவை
யெல்லாம் முடிந்தவழித் தலைவன்மேற் சென்ற உள்ளத்தார் கொடு
ப்பவைகோடற் குறிப்பினளாமாகலானும் அம்முறையான் வைத்தா
னென்பது. இவற்றுக்குச்செய்யுள், “ஒருநாள் வந்து பலநாள் வருத்
து - நின்னே போலுநின் நழையே யென்வயி - னிற்பா ராட்டியுஞ்

சொற்கொள வின்றியும் - யாயெதிர் கழறலிற் போலா நாணியு - மய ல்கூர் மாதர்க்குத் துயர்மருந் தாயினு - நோய்செய் தன்றூற் றுனே - நீதொடக் கருதலி னோரிடத் தாழினே.” இது கையுறைமறுத்தது. இதனுள் “நிற்பாராட்டி” என்பது பாராட்டெடுத்தல்; “சொற்கொ ளவின்றி” என்பது மடந்தபடிவாதத்தல்; என்னை? கொளுத்தக் கொ ள்ளாதுவிடின் அது மடனாகாமையின். “யாயெதிர்கழறலிற் போலா நாணி” என்பது ஈரமில்லுற்றமேற்றலர்நாணல். “துயர்மருந்தாயினு ம்” என்பது கொடுப்பவைகோடல். இத்தழை நின்கைப்பட்டவழிக் கரிந்துகாட்டி நின்மெய்வெப்பங்கூறுதலின் இதனை அவன் காணின் ஆற்றாளாமெனப் பின்னொருகாலத்து மறுத்தாளென்பது. (கக)

உகரு. தெரிந்துடம் படுத நினைப்புவினை மறுத்தல்
கரந்திடத் தொழிதல் கண்டவழி யுபத்தலொடு
பொருந்திய நான்கே யைந்தென மொழிப.

இஃது ஐந்தாங்காலத்து மெய்ப்பாடுணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) மேற்கூறிய கொடுப்பவை கோடல் நிகழ்ந்தவழி அஃவொழுகலாறு புறத்தார்க்கெல்லாம் ஐயமாகலின் அதன்வழித்தோன்றுவது தெரி ந்துடம்படுதலென்றொன்பது. தெரிந்துடம்படுதல் = தலைமகனைத் தலைமகள் இவ்வொழுகலாறு நிகழ்ந்தவாற்றைப் பட்டாங்குணராதார் தலைமைசெய்தனளிவளெனவுந் தகாத ஒழுக்கினளிவளெனவும் பல் லாற்றாணும் இவள் கண்ணே ஏதமிட்டுத் துணிந்துந் துணியநதும் உ ளைப்பாராகலான், அதற்குநாணி, இனி யாதுகொல்லோ செயற்பால தென்று ஆராய்ந்து, இவ்வொழுகலாற்றினை அறிவிப்பேங்கொல் அறி வியேங்கொலெனத் தடுமாறிப், பின்னொருவகையான் ஆராய்ந்துமுழு வதுஉஞ்சொல்லாது குலத்திற்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் பெண்டன்மைக் கும் ஏற்றவகையான் வேண்டிவனதெரிந்துகொண்டு, இன்னவாறு பட் டதென்று தோழிக்கு உடம்படுதலுந் தோழியாற் செவிலிக்கு உடம்ப டுதலுமென இன்னோரன்ன குறிப்பினைத் தெரிந்து உடன்படுதலும்:

நினைப்புவினைமறுத்தல் = அங்ஙனம் தமர்க்குத் தானுடம் பட்டதன் பின்னர்த் தலைமகனோடு பகலுமிரவும் பண்டு நினைத்தவாறு நினைத்தலை அச்சமு நாணு மடனுங் காரணமாக மறுத்தலும்; உடம் பாட்டின் பின்னர் மறுக்குமாதலின் அதனைத் நினைப்புவினைமறுத்த லென்று இரண்டாவது வைத்தானென்பது.

கரந்திடத்தொழிதல் = அக்காலத்து இற்செறிக்கப்படுதலாற் றான் அவனை மறுத்த ஏதத்திற்கு நாணியும் அஞ்சியும் அவற்கு

வெளிப்படாதொழுகுதலை உடையனாதலும் : தன்னிடத்தேதங்குதலை இடத்தொழிதலென்றானே.

கண்டவழியுதல் = அங்ஙனங் கரந்தொழுகுங்காலத்து அ வுனை ஒருளான்று கண்டவழிக் கழியுவகை மீதுர்தலும் : இது தலைமசற்கும் உரித்து. பொருந்திய நான்கே ஐந்தென மொழிப = இவை நான்கும் ஐந்தாகுமெனப்படும். எ-று. பொருந்திய நான் கென்றது இவை இடையறவின்றி ஒருங்கு தொடர்தலுமுடைய என்பது. இதனானே இவை நன்னுன்கினோடு வருகின்றதற்குச் சிறிது இடையறவுப்படுமென்பதுகொள்க.

புகுமுகம்புரிதன் முதலாயினான்குந் தலைமகளனவெயாகி ஓ ரினத்தவாயின. அவற்றுப்பின்னர்த் தலைமகன் அவனைப் பொருந் தியவழிக் கூழைவிரித்தன் முதலாயின நான்கும் நிகழ்ந்தமையின் அ வையும் அவற்றோடு சிறிது இடையறவுபட்டன. அல்குறைவரன் முதலாயின நான்கும் புணர்ச்சிக்கு மிகவும் இயைபுடைமையின் மே லவற்றோடொன்றாது வேறாயின. பாராட்டெடுத்தன்முதலாயின பு ணர்ந்துநீங்கியபின்நிகழ்ந்தமையின் அவையும் அவற்றிற் சிறிது வே ற்றுமையுடைய. தெரிந்துடம்படுதன் முதலாயின களவுவெளிப்படுத் தற்குறிப்பினவாகலின் மேலவையற்றோடு தழுவாது வேறாயினவென் பது. இவற்றோடும் வருகின்ற நான்கன் வேறுபாடும் ஆண்டுச் சொல் லுதல். அவ்வாறு நோக்கியன்றே இவ்வாறுகுத்திரப்பொருளினையும் இருபத்துநான்காக உடனோதாது வேறுபடுத்தோதிய கருத்தென்ப து. இங்ஙனம் பொருத்தமின்றி வருவனவல்ல நன்னுன்கு பகுதியா ற் கூறியவை தம்முட் தாமென்பான் பொருந்தியநான்கென்றானென் பது. இவற்றுக்குச்செய்யுள், “அறியாய் கொல்லோ நியே தெறுவர நோக்குதொறும் பணிக்கு நெஞ்சமோ டிவளே - யாய்க்கறி வுறலி னின்னெதிர் நாணி - மனைவயிற் பிரியலன் மன்னே யதற்கே - நின் வில ளிவளென வுரைத்தி - புனைதார் மார்ப காண்டியோ வதுவே.” என்பது பகற்குறிக்கட் தலைமகனை இடத்துய்த்துவந்து தலைமகனை எ திர்ப்பட்டு நின்று தோழி வரைவுகடாயது. இதனுள் “யாய்க்கறிவுற லின்” என்பது தெரிந்துடம்படுதலென்பது ; என்னை ? அவன் நோ க்குந்தொறும் பணித்தலென்றறிவுறுத்தாளென்றமையின். “நின்னெ திர்நாணி” என்பது தினைப்புவினைமறுத்தல் ; என்னை ? தமர்க்கும றைத்தான் இம்மறையினையென்று தலைமகன்குறிக்குமென நான்கி ளதிரப்படாமையின். “மனைவயிற் பிரியலன்” என்பது கரந்திடத்தொ ழுதல் ; “புனைதார்மார்ப காண்டியோவதுவே” என்பது கண்டவழி உவத்தல் ; என்னை ? நிற்கண்டவழி துதலுந்தோளும் பசுநீங்கியவர

று கண்டியோவென்னுங் குறிப்பினுற் கூறினமையின். பிறவும் அன்ன. (கஎ)

உகக. புறஞ்செயச் சிதைத்தல் புலம்பித் தோன்றல்
கலங்கி மொழிதல் ஸீக்யற வுரைத்தலொடு
புலம்பிய நான்கே யாறென மொழிப.

இஃது ஆரவது கூறுகின்றது. (இ-ள்.) புறஞ்செயச்சிதைத் தல் = பூவுஞ்சார்தும் பூணுந்துகிலும் முதலாயின கொண்டு புறத்தே கோலஞ்செய்ய அகத்தே சிதைவுண்டாதலும்: மேல் நின்றது கண்ட வழி உவத்தலாகலானும் இது காணாதவழி நிகழ்கின்றதாகலானும் அத ற்கினமின்றியும், அதன்வழித்தோன்றியதெனப்படுமாகலான் இதனை இச்சூத்திரத்தின் முன்வைத்தானென்பது.

புலம்பித்தோன்றல் = அங்ஙனம் புனைந்தகோல் துணை யொகிகழியப் பெறாமையிற் புல்லென்றழிந்த நெஞ்சினளாகலான் எல்லாச் சுற்றத்தார்க்கும் இடைநின்றேயுந் தனியனென்பது அறிவி யாநின்றலும்:

கலங்கிமொழிதல் = கையொடுபட்ட கன்வரைப்போலச் சொ ல்லுவனவற்றைத் தமொற்றந்தோன்றிச் சொல்லுதலும்: அஃதாவது தன்மனத்துநிகழாநின்றன தன்னைபறியாமற் சிலபுலப்படச் சொல்லு தலாயிற்று.

ஸீக்யறவுரைத்தல் = கலங்காது சொல்லுங்காற் செயலறவு தோன்றச் சொல்லுதலும்: அஃதாவது வன்புறையெதிரழிந்து சொ ல்லுவனபோல்வன. புலம்பியநான்கே ஆறெனமொழிப = இவைநா ன்குந் தனிமைவிகற்பமாகிய ஆறாக்கூற்று. எ-று.

ஸீக்யறவுரைத்தலென்பதனை ஈற்றுக்கண்வைத்தான் களவொ முக்கத்தினுள் இதனி னூங்கு மெய்ப்பாடு கூறப்பெறாதென்றற்கு; எ ன்னைகாரணமெனின், ஸீக்யறவுரை தோன்றியதற்பின்னர் நிகழ்வ ன கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணக்கும் மெய்ப்பாடாவதன்றி நற்காமத் துக்காகாவென்பது கருத்து; என்னை? ஸீக்யறவுரைத்தலென்பது சொல்லாமரபினவற்றொடு கெழீஇச் செய்யாமரபிற் றொழிற்படுத்தி ட்ஞுதலை எல்லையாகவுடைமையின், அதனினும் இறப்பத்தோன்றுவன மன்றத்திருந்தசான்றவறியத் தன் துணைவன்பெயரும்பெற்றியுங் கூ றி அழுதும் ஆற்றியம் பொழுதொடுபுலம்பியும் புள்ளொடுசொல்லியும் நிகழும் மெய்ப்பாடாகலான், அவை நடுவணந்திணையெனப்பட்ட நற் காமத்திற்கு இலக்குணவகையான் ஏலாவாகலினென்பது. ஸீக்யறவு

ஊத்தலென்றதனான் இம்மெய்ப்பாடு மனத்தவெயன்றி மாற்றத்தானும் பிறர்க்குப் புலனாக வெளிப்படுமென்பதுகொள்க. இவை எல்லாம் முறையானே நிகழ்ந்தமைநோக்கி யாமோர்கூட்டத் தொன்மையுந் தோலும்போலப் பொருட்டொடர்நிலையாக்கி உரைப்பாருமுளர். அஃது ஆகாமைக்குக் காரணங் களவியலுட் கூறினனென்பது. இவற்றுக்குச்செய்யுள், “இவளே, அணியினும் பூசினும் பிணியுந் தசைஇப் - பல்கிளை நாப்ப ணில்கிளை போல - மொழிவகை யறியாள் பொழிகண் ணீர்துடைத் - தியானே கையற வலம்வரும் - கூறாய் பெருமநிற் றேறு மாறே.” என்பது வரைவுகடாயது. இதனுள் “அணியினும் பூசினும் பிணியுந் தசைஇ” என்பது புறஞ்செயச்சிதைத்தல்; “பல்கிளைநாப் பணில்கிளைபோல” என்பது புலம்பித்தோன்றல்; “மொழிவகையறியாள்” என்பது கலங்கிமொழிதல்; “யானே கையற வலம்வரும்” என்பது கையறவுரைத்தல்; என்னை? தன் எண்ணீர்துடைத்தலும் ஆற்றொளன்றமையின். பிறவும் அன்ன. (கஅ)

உகௌ. அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி
மன்னிய வினைய நிமித்த மென்ப.

இது மேலனவற்றுக்கு ஒப்புறனடை. (இ - ள்.) அன்னபிறவும் = மேற்சொல்லப்பட்ட இருபத்துநான்கு மெய்ப்பாடுபோல்வன பிறவும்: அவற்றொடு சிவணி = அவற்றின்வேறன்றி அவைதம்முட் புகுதியாகிவருவன பிறவும்: மன்னிய வினைய நிமித்தம் என்ப = நிலைபெறத்தோன்றுங் காமவொழுக்கத்து நிமித்தமென்றுசொல்லுவார் புலவர். எ - று. மன்னியவினையவென்பது நடுவிணந்திணக்கேபுரிய மெய்ப்பாட்டினவை என்றவாறு; என்னை? கந்தருவ வழக்கமல்லன மற்றை மன்னியகாமமென்றானறே அஃது இடையறவுபடாதாக யின். எனவே, கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணக்கும் வரையறையின்றி வண்டியவாறு வரப்பெறுமென்பதாம், அவை மன்னியவினையல்லாமையின்; என்னை? காமஞ்சாலாவிளமையோள்வியினேமஞ்சாலாவிடம் பபெய்துதலும் நாற்பத்தெட்டியாண்டையானோடு பன்னீராட்டை யாள் கூட்டஞ்சொல்லுதலுந் ஒத்தகாமமெனப்படாவாகலினென்பது. இவ்வாறு கூறவே கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணக்கும் இவை வைத்த மையுள் வரையறுத்துக்கூறப்படாவெனவும், அவைவருவன வந்து ிக் கொளப்படுமென்பதும் பெற்றாம். இது புலனெறிவழக்கமல்லாத கந்தருவமனத்திற்கும் ஒக்கும்.

அன்னபிறவுமவற்றொடுசிவணிவருவன யாவையெனின், புது கம்புரிதற்கட் தலைமகன் நோக்கியவழி ஒருவல்லிப்பொ தும்பரானும்.

மற்றொன்றானுஞ் சார்புபெற்றுமறைதலும் அவையில்லாதவழி இட ர்ப்படுத்தலுமென்றும்போல்வன புகுமுகம்புரிதலாயடங்கும். நகுநயம றைக்குங்காற் தலைமகன்கட் தோன்றிய நகைமுதலாகிய குறிப்பேது வாக நகைதோன்றியதனை மறைக்குங்கால் இதழ்மொக்குளுட் தோ ன்றுவது நகையெனப்படாது நகுநயமறைத்தலின்பாற் படுமென் பது. இனிச் சிதைவுபிறர்க்கின்மையின்கண்ணும் “நாட்ட மிரண்டு மறிவுடன் படுத்தற்குக் - கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்” என் றமையாற் கண்ணின் வேறுபாடுளவாமன்றே, அவை சிதைவுபிறர்க் கறிவிக்குமாயினும் ஆண்டுத் தானதுமறைத்தாளென்னுங் கருத்தின ளாகலின் அதுவுஞ் சிதைவுபிறர்க்கின்மையாமென்பது. அவை யா வையெனின், அமர்த்துநோக்காது அலமரநோக்குதலும் நிலங்கிளைத் தலும் போல்வன. மற்றும் பொறிதுதல்வியர்த்தற்குப் புறனடையா ற்கொள்வன யாவையெனின், புறனடையாற்கோடல் ஆணையன்றாக லான் உள்ளனவற்றிற்குக் கொண்டொழிகவென்றவாறு. ஒழிந்தன வற்றிற்கும் இவ்வாறேவருவன அறிந்து அடக்கங்கூறுக.

மற்றும் பிறவும் அவற்றொடு சிவணியெனவே, மேற்கூறியவ ற்றொடு பொருந்தவருவன கோடுமன்றே, அன்ன என்றதென்னையெ னின்; அதனானே தலைமகட்குரிய மெய்ப்பாடு வேறுளவாயினுங்கொ ள்க. அவை ஐயப்படுதலும் ஆராய்தலும் துணிதலுமுதலாயின. மற்று த் தலைமகட்குரிய மெய்ப்பாடுபோலத் தலைமகற்குரியனவும் இன்ன முறையனவென்று வரையறுத்துக்கூறரோவெனின்; ஆற்றன்று, த லைமகன்குறிப்புச் சிலபற்றித் தலைமகன்குறிப்புப் பலபிறக்குமாகலானு ம் ஐயமுதலாயினமெய்ப்பாடு காமப்புணர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதன இன்மையானுந் தலைமகட்குரிய மெய்ப்பாடே சிறந்தனவென்று அ வற்றை வரையறுத்துக் கூறினொன்பது. மற்று இவற்றை நிமித்தமெ ன்றதென்னையெனின், இவை முறையானே நிகழ்ந்து புணர்ச்சி நிக முமாகலினென்பது. லிணை என்பது ஆறும் வேற்றுமைப்பன்மையு ருபு. இம்மெய்ப்பாட்டினுட் கைக்கிளைபெருந்திணைக்கு வருவன வரு மாறு; “ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு ண்மை - யருக்கினுன் போ னேக்கி யல்லனெப் செய்தல் - குருக்கிட் கொலையேறு கொண்டேன் யா னென்னுந் - தருச்சுக்ரோ வாயர் மகன்.” எனப் புகுமுகம்புரிதல் கைக்கிளைக்கண் வந்தது. “முன்னையமூன்றுங் கைக்கிளைக்குறிப்பே” என்பதனான் இது கைக்கிளையெனப்பட்டது. மற்றிது முல்லைத்தி ணைப்பாட்டன்றோவெனின், அது நிலத்தான் முல்லையாயிற்றென்பது அகத்திணையிலுட் கூறினும். இனித் தொன்மையுந் தோலும் முத லாயின வனப்புக்களுட் புகுமுகம்புரிதன் முதலாயின பெருந்திணைப்

பொருள்பற்றிவருவன வருமாறு அறிந்துகொள்க. மற்றிவ்விருபத்து நான்கு மெய்ப்பாடுங் கற்பினுள் இம்முறையானே வரப்பெற்றவோ வெனின், அதற்கு இம்முறையான் இவையனைத்தும் வரல்வேண்டுவே தின்மையிற் களவிற்கே விதந்துகூறினொன்பது. அஃதென்னை பெறுமாறெனின், பலபொருட்கேற்பின் நல்லதுசோடல் என்னும் உத்திவகை. இனிக் கற்பினுள்வருவன வருமாறு, “இனிதெனக் கணவ னுண்டலி - னுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றெண்ணுதன் முக னே.” என்பதனுள் நகுநயமறைத்தல் வந்தது. “மாண மறந்துள்ளா னாணிலிக் கிப்போர் - புறஞ்சாய்ந்து கண்டைப்பாய் நெஞ்சே யுறழ்ந்தி வளைப் - பொய்ப்ப விடேள னெனநெருங்கித் தப்பினே - எனென்றி சேர்தலு முண்டு.” இதனுட் சிதைவுபிறர்க்கின்மை வந்தவாறு. ஒழிந் தனவும் அன்ன. “நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாண னெம்மனை - நீசேர்ந்த வில்வினாப் வாராமற் பெறுசற்பின்” என்பது மடந்தபவு னாத்தல். இவையெல்லாங் கற்பின்கண்வந்தன. “அன்னை சொல்லு முய்க் மென்னதுஉ - மீரஞ் சேரா வியல்பில் பொய்ம்மொழிச் - சேரி யம் பெண்டிர் கௌவையு மொழிகம்” என்பதோவெனின் அது பா ராட்டெடுத்தல் மடந்தபவுனாத்தலென்புழி அடங்குமென்பது. (௧௯)

உசுஅ. வினையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையு முரித்தே.

இது மேலனவற்றுக்கே ஆவதோர் விதிகுறுகின்றது. (இ-ள்) மன்னியவினையவெனப்பட்டபுணர்ச்சி மேல் அறுவகையான் இருபத் துநான்கெனக் கூறப்பட்ட மெய்ப்பாட்டினை அம்முறையானே நிமித் தமாகக்கொண்டிருதலின்மையும் உரித்தெனப்படும், ஆற்றாமைவந்த விடத்து. எ - று. மேற்கூறிய இருபத்துநான்கினையின்மை உரித்தெ ன்பது அதிகாரத்தாற்கொள்க. “தன்னசை யுள்ளத்து நன்னசை வா ய்ப்ப - வின்னுயிர் குழைய முயங்குதொறு மெய்ம்மலிந்து - நக்கனெ னல்லளோ யானே யெய்த்தீ - நோய்தணி கூதலர் வரவின் - டேதில் வேலற் குவந்தமை கண்டே” எனவும், “வளைந்துவா லிளமுலை ஞெமு ங்கப் பல்லூழ் - விளங்குகொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சுற்றலி - னி ன்மார் படைதலி னினிதா ின்றே” எனவும் இவை களவியலுள் உயிர்மெலிந்தவிடத்துப் புணர்ச்சிநிமித்தமெனக் கூறப்பட்டவையின் றியும் புணர்ச்சிநிகழ்ந்தவாறு; என்னை? முயங்குதொறு நகைதோன்றி ற்றெனவே, பாராட்டெடுத்தன் முதலாயினவின்றியும் புணர்ச்சிநிகழ் ந்ததாம். * ஒழிந்தனவும் அவ்வாறேகொள்க. இவை கண்டவழி யு வத்தலாகாவோவெனின், ஆண்டுத் தன்னுவகைகூறானன்றே கரந்தி டத்தொழிந்தாளாகவினென்பது. “தண்டினிக் கேற்ற பவுவழு செழுஞ் செய் - மண்போன் ஞெகிழ்ந்தவற் கலுழ்ந்தவென் - னெஞ்சறை போ

சிய வறிவினேற்கே.” என்புழிப் பாராட்டெடுத்தன்முதலாகிய பன்னிரண்டு நிமித்தமுமின்றி ஆற்றாமைநிமித்தமாகக் கற்பினுட் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தது. உம்மை, எதிர்முறை; உயிர்மெலிவிடத்து உடைமையுடைத்துமாம் அவ்வினையென்பது. “தொடிஞெகிழ்ந்தனவேதோள்சாயினவே” என்பதனுள் ஊழணிதைவரலென்னும் மெய்ப்பாடுவந்தது. பிறவும் அன்ன. இனி மேற்கூறிய ஆறுமேயன்றி இன்னும் இவற்றொடு நான்குகூட்டிப் பத்தென்பாருமுளர். அவை இன்பமாதற்குரியனவன்மையின் வரையறை கூறாதொழிந்தானென்பது. (20)

உசக. அவையு முளவே யவையலங் கடையே.

இஃது எதிரதுபோற்றி இறந்தது காத்தது. (இ-ள்.) அவையு முளவே = இனி எதிர்வருகின்றனவும் உளவாவது: அவையலங் கடையே = இறந்தனவற்றுக்கு இடனல்லாதவிடத்தே ஏ-று. இதனது கருத்து, மேற்கூறிய இருபத்துநான்குமல்லாதவழி இன்பத்தை வெறுத்தன் முதலாக இனிக் கூறுகின்ற மெய்ப்பாடும் உளவாம் என்றவாறு. அவையல்லாதவிடத்து இவைவும் உளவாமெனவே, வருகின்றமெய்ப்பாடுங் களவிற்குங் கற்பிற்குமுரியவெனவுங், களவிற்குவருங்கான் முதற்கூறிய இருபத்துநான்கன்பின்னுமே இவை பெரும்பான்மையான் வருமெனவுங், கற்பிற்காயிற் பயின்றவருமெனவுங் கூறியவாறு. அவை இனிக் கூறுகின்றும். (உக)

உஎ0. இன்பத்தை வெறுத்த னுன்பத்துப் புலம்ப
லெதிர்பெய்து பரித லேத மாய்தல்
பசியட நிற்கல் பசலை பாய்த
லுண்டியிற் குறைத லுடம்புநனி சுருங்கல்
கண்டியின் மறுத்தல் கனவோடு மயங்கல்
பொய்யாக் கோடன் மெய்யே யென்ற
லையஞ் செய்த லவன்றம ருலுத்த
லறனளித் துனாத்த லாங்குநெஞ் சழித
லெம்மெய் யாயினு மொப்புமை ழகோட
லொப்புவழி யுலுத்த லுறுபெயர் கேட்ட
னலத்தக நாடிற் கலக்கமு மதுவே.

இது மேல் இவையுமுளவெனப்பட்ட மெய்ப்பாடு கூறுகின்றது. (இ-ள்) எண்ணப்பட்ட இருபதும் மன்னியவினையிமித்தமென்பான் நலத்தகநாடின் அதுவேயாமென்றானென்பது. இவை புணர்ச்

சிக்கு நிமித்தமாகாதனவோன்று காட்டினும் அவற்றை மிகவும் ஆராய்ந்துணரீம் புணர்ச்சிநிமித்தமேயாம். எ-று.

இன்பத்தை வெறுத்தலென்பது, யாழங்குமுளும் பூவுஞ்சார்தும் முதலாக இன்பத்திற்கேதுவாகிய பொருள்கண்டவழி அவற்றின்மேல் வெறுப்புத்தோன்றுதல். அவை காமத்திற்கு ஒருவகையான் ஏதுவாமாசலின் மன்னியவினைய நிமித்தமென்பபொருளாகலான் அவற்றை வெறுத்தல் புணர்ச்சிக்கேதுவாகாதன்றேயாயினும் அதனை ஆராய்ந்துணரின் நிமித்தமெனவேண்டுமென்பான் நலத்தகநாடின அதுவேயென்றெனப்பது. கலக்கமுமெனநின்ற உம்மை மேற்கூறிய பத்தொன்பாணையுந் தழுவலின் இறந்ததுதழீஇயின்றாம். “கல்லாக் கோவல ருதும் - வல்லாய்ச் சிறுஞழல் வருத்தாக் காலே.” என்புழி இன்பத்தை வெறுத்தனளாயினும் புணர்ச்சிக்கேதுவாமென்பது கருத்து.

“எல்லி - மனைசேர் பெண்ணை மடிவா யன்றி - றுணையொன்று பிரியினுந் தஞ்சா காணெனக் - கண்ணிறை நீர்கொண்டு காக்கு - மொண்ணுத லரிவையா னென்செய்கோ வெனவே.” என்பது துன்பத்துப்புலம்பல்; என்பது, பிரிவாற்றாது துன்புறுங்காலை அவ்வாற்றாமை தலைமகற்கின்றித் தானே துன்புறுகின்றாளாகச் சொல்லுதல். அவை கூட்டத்தை வெறுத்த குறிப்பாயினும் அக்கூட்டத்திற்கே நிமித்தமாகும் ஆராய்ந்துணரின்னென்றவாறு. அவை “நின்னுறு விழுமங்களைந்தோ - டன்னுறு விழும நீந்துமோ வெனவே.” எனவரும்.

எதிர்பெய்து பரிதலென்பது, உருவுவெளிப்பாடு. அது தலைமகனையும் அவன் தேர்முதலாயினவற்றையுந் தன்னெதிர் பெய்துகொண்டு பரிந்து கையறுதல். அது “வாரா தாயினும் வருவது போலச் - செவிமுத லிசைக்கு மரவமொடு - துயின்மறந் தனவாற்றோழியென்கண்ணே.” என்புழி வாராதென்றுணர்ந்தது இக்காலத்தாகலான் அதற்குமுன் இன்னவாறு பட்டதன்று அந்நிலையின் எதிர்பெய்து பரிதலாயிற்று.

ஏதமாய்தலென்பது, கூட்டத்திற்குவரும் இடையூறுண்டென்று பலவும் ஆராய்தல். அது நொதுமலர் வலாய்க் கருதுவர்கொல்லெனவும் பிரிந்தோர் மறந்து இனிவாரார்கொல்லெனவுந் தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி. அது “வாரார் கொல்லெனப் பருவருந் - தாரார் மார்பநீ தணந்தோன்றே” எனவரும்.

பசியட்டிற்றலென்பது, பசிவருத்தவும் அதற்குத் தளராத உணவு மறுத்தல். “அன்னாய் வாழிவெண் டன்னே நீன்மகள் - பாது

முண்ணுள் பழங்கண் கொண்டு - நனிபக்த் தன்னென வினவுதி” எனவும் “இனியா, னுண்ணலு முண்ணென் வாழலும் யாமேன்.” எனவும் வரும்.

பசலைபாய்தலென்பது, “பசலைபரத்தல். அது “கன்று முண்ணுது கலத்தினும் படாது - நல்லான் நீம்பா னிலத்துக் காஅங் - கெனக்கு மாகா தென்னைக்கு முதவாது - பசலை யுணீயுய வேண்டுந் - திதலை யல்குலெம் மாமைக் கவினே.” எனவரும்.

உண்டியிற் குறைதலென்பது, பசியடநிற்றலேயன்றிச் சிறிது உண்டியூட்டியவழிப் பண்டுபோலாது கழியவுஞ்சிறிதுண்டல். அது “தீம்பா னூட்டினும் வேம்பினுங் கைக்கும் - வாரா யெனினு மார்வ மொடு நோக்கு - நின்னிற் சிறந்ததொன் றிலளே - யென்னினும் படாஅ னென்னிதற் படலே.” எனவரும்.

உடம்புநனிசுருங்கலென்பது, அவ்வுண்ணுமை உயிரிற் செல்லாது உடம்பிற்காட்டுதல். அது “தொழிலிலே நெகிழ்ச் சாஅய்த் தோளவர் - கொடுமை கூறிய வாயினுங் கொடுமை - நல்வனா நாடற் கில்லை தோழி - நெஞ்சிற் பிரிந்தது மிலடோ - குன்ற நோக்கங் கழிந்தது மிலடோ.” எனவரும்.

கண்ணியின்மறுத்தலென்பது, இரவும்பகலும் துஞ்சாமை. அது “புலர்குர லேனற் புழையுடை யொருசிறை - மலர்தார் மார்பு னின்றோற் கண்டோர் - பலர்தில் வாழி தோழி யவரு - ளாரிருட் கங்கு லீணையொடு பொருந்தி - யோர்யா னாகுவ தெவன்கொ - ளீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ்தோ ளேனே.” எனவரும்.

கனவொடுமயங்கலென்பது, அரிதினிற் துயிலெய்தியவழித் தலைமகனைக் கனவிற்கண்டு பின்னர் அவனன்மையின் மயங்கும் மயக்கம். “அலர்தாங் கீழைமயலே னென்றானைப் பற்றியென் - னலந் தாரா யோவெனத் தொடுப்பென் போலவுங் - கலர்தாங் கேயென் கவின்பெந முயங்கிப் - புலம்ப லோம்பென - வனிப்பான் போலவும்” என்பது கனவொடு மயங்கிற்று.

பொய்யாக்கோடலென்பது, மெய்யைப் பொய்யாக் கோடல். அது “சனவினா னெய்திய செல்வத் தனையதே - யைய வெமக்குநின் மார்பு.” எனவும், “வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற - ஞுள்பேணுள் பொய்த்தான் மலை.” எனவும், “வருவே னென்ற நாளும் பொய்த்த - வரிவே யுண்க ணீரு நில்லா.” எனவும் வரும்.

மெய்யேயென்றலென்பது, பொய்யை மெய்யென்று துணிதல். அது “கழங்கா டாயத் தன்றுநய மருவிய - பழங்க ளோட்டமுன்னலிய - வழங்கின னல்லனோ வயர்ந்தனன் மன்னே.” என்பது. தானே தன்மகனை வாயில்கொண்டு புக்கானாயினும் அதனைப் பழங்கண்ணோட்டம் முன் நலிதரப் பொய்யேபுகுந்தானென்று மெய்யாகத் துணிந்துகோடலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

ஐயஞ்செய்தலென்பது, “தூதவர் விடுத்தரார் துறப்பார்கொ ளோதக - விருங்குயி லாலு மரோ” என்புழி நம்மை இம்மைப்பிறப் பினுட் துறப்பார்கொல்லென வாளாதே ஐயஞ்செய்தமையின் ஐய மாயிற்று.

அவன்றமருவத்தலென்பது, “ஊர னூரன் போலுந் - தே ரும் பாணன் றெருவி னானே.” என்பது. அவன்றமரைக்கண்டு உவந்தது. இது முனிவெனப்படாதோவெனின், அது தலைமகனைப் புலந்தாற்போல்வதோர் முனிவாயினல்லது பகைபடநிகழாக்குறிப்பெனப்படும்; அல்லாக்கால் அது பெண்டன்மையன்றாமாகலின். அவர் நாட்டு “மாலைப் பெய்த மணங்கம முந்தியொடு - காலை வந்த காந்தண் மு முமுதன் - மெல்லிலை குழைய முயீங்கவு - மில்லுய்த்து நடவுங் கடியா தோளே.” என்பதும் அது.

அறனளித்துடைத்தலென்பது, அறக்கிழவனை அன்புசெய்தல். அது “பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிச் - கன்றுபுகு மாலை நின்றோ ளெய்தி.” எனவரும்.

ஆங்குநெஞ்சுழிதலென்பது, அங்ஙனம் உரைக்குங்கால் நெஞ்சுழிந்துடைத்தல். எனவே, அறனளித்துடைத்தல் அழிவின்றொன்றாமென்பது சொல்லினாம். அது “பழிதபு ஞாயிறே பாடறியா தார்கட் - கழியக் கதழீவை யெனக்கேட்டு நின்னை - வழிபட் டிராக்குவென் வந்தன னென்னெஞ் - சழியத் துநீர்தானைச் சீறுங்கா லென்னை - யொழிய விடாதிமோ வென்று.” எனவரும்.

எம்மெய்யாயினுமொப்புமைகோடலென்பது, யாதானும் ஒரு பொருள் கண்டவிடத்துத் தலைமகனோடொப்புமைகோடல். அது “கணிகழி கல்லாக் கல்பிறங் காரிடைப் - பிணையெருத் தெழிலேற்றின் பின்னர்ப் - பிணையுங் காணிரோ பிரியுமோ வவையே.” என எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமைகொண்டவாறு. எம்மெய்யாயினுமென்ற மையாற் கண்டபொருளுங் கேட்டபொருளும் ஒப்புமைகொள்ளப்பெறுமென்றவாறு.

ஒப்புபுழியுலத்தலென்பது, ஒப்புமையுண்டாகியவழியே உயமைகொண்டு அதனானே உவகை தோன்றுவது. எனவே, முன்னது ஒப்பின்றி ஒப்புமைகொண்டதாயிற்று; என்னை? எம்மெய்யாயினுமென்றமையின். “காமரு நோக்கினை யத்தத்தா வென்னுநின் - நேமொழி கேட்ட லினிதமற் றின்தோ” என்பது ஒப்புபுழியுலந்தது; என்னை? காமரு நோக்கினையென்றமையின். “பால்கொள வின்றிப் பகல்போன் முறைகோடாக் - கோல்செம்மை யொத்தி பெருமமற் றொவ்வாதி” எனவருவதுஉஞ் சொல்லுப.

உறுபெயர்கேட்டலென்பது, தலைமகன் பெரும்புகழ்கேட்டி மகிழ்தல். அவை “பலவின் பழத்துட் டங்கு மலைகெழு வெற்பனைப் - பாடுகம்வா” எனவும், “மென்றோ னெகிழ்த்தான் நிறமல்லா ல்யான்கானே - னன்றுதி தென்று பிற” எனவும் வரும்.

கலக்கமென்பது, சொல்லத்தகாதன சொல்லுதல். அவை “பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய - கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து” எனவும், “பிறங்கிரு முநீர் வெறுமண லாகப் - புறங்கா லிற் போக விறைப்பேன் முயலி - னறம்புனை யார்கலு முண்டு” எனவும் வரும். “கலக்கமு நலத்தக நாடி னதுவே” என்னுது கலக்க மென்பதனை வேறுபெயர்த்து மவத்ததென்னையெனின், இக்காலத் து அதனினூங்கு நிகழும் மெய்ப்பாட்டுக்குறிப்புளவல்ல தலைமக ட்கென்பது அறிவித்தற்கென்பது. இன்னும் அதனானே தலைமகற் காயின் அதனினூங்கு வருவதோர் கலக்கமும் உளதாமென்றது; அவை, மடனூர்தலே வணாபாய்தலே என்றற்றொடக்கத்தன. அது “மாவென மடலு மூர்ப பூவெனக் - குவிமுடி ழெருக்கங் கண்ணியுஞ் சூடுப - மறுகி னூர்க்கவும் படுப - பிறிது மாருப காமங்காழ்க் கொளினே.” இதனுட் சாதல் எல்லையாகக் கூறியவாறு கண்டுகொள்க.

இவ்வாறு கூறவே இச்சூத்திரத்துளோதிய இருபது மெய்ப்பாடுந் தலைமகற்கும் ஏற்றவகையானே கொள்ளப்படுமென்பது. அவை, “எவ்வி யிழந்த வறுமையாழ்ப் பாணர் - பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென் - றினைமதி யாழிய ளெஞ்சே மனைமரத் - தெல்லுறு மௌவ னறும் - பல்லிநுங் கூந்தல் யாரனோ குமக்கே.” என்பது துன்பத்துப் புலம்பலாம்; என்னை? தானே துன்புறுகின்றானாகத் தலைமகன் உரைத்தமையின்: “அந்திங் கிளவி யாயிழை மடர்ஸூத - கொடுங்குழைக் கமழ்த்த நோக்க - நெடுஞ்சே னூரிடை யிலங்கு ஞான்றே.” என்பது எதிர்பெய்துபரிதல்; என்னை? முற்காலத்து எதிர்ப்பட்டமை பிற்காலத்துச் சொல்லினமையின். ஒழிந்தனவுந் தலைமகற்குரியனவா

கிவருவன வந்தவழிக்கண்டுகொள்க. இவையெல்லாம் அறனும்பொருளும்ன்றி இன்பப்பொருள் நிகழ்ந்தவிடத்து அவரவருள்ளத்து நிகழ்வனவாதல் வழக்குநோக்கி உணரப்படுமென்பது. மேற்கூறிய நகை முதலாயவற்றுக்கும் இஃது ஒக்கும். இவ்வெண்ணப்பட்டனவெல்லாம் உள்ளத்துநிகழ்ந்தனவற்றை வெளிப்படுப்பனவாகலான் மெய்ப்பாடெனப்பட்டன. மேல்வருவனவற்றுக்கும் இஃது ஒக்கும். (உஉ)

உஎக. முட்டுவயிற் கழறன் முனிவுமெய்ந் நிறுத்த
லச்சத்தி நகற லவன்புணர்வு மறுத்த
றுதுமுனி வின்மை துஞ்சிச் சேர்தல்
காதல் கைம்மிகல் கட்டுரை வின்மையென்
றுயிரு நான்கே யழிவில் கூட்டம்.

இது வரைந்தெய்துங் கூட்டத்திற்கு ஏதுவாகிய மெய்ப்பாடு இவை எட்டுமென்பதுணர் - ற்று. (இ-ள்.) முட்டுவயிற்கழறல் = தலைக்கூட்டத்திற்கு முட்டுப்பாடாகியவழிக் கழறியுரைத்தலும் : அது “நொச்சி வேலித் தித்த னுற்றதைக் - கன்முது புறங்காட்டன் பன்முட் டின்றாற் றேழிநங் களவே” என்பது. இது தலைமகன் கேட்பக் கழறியுரைத்தது.

முனிவுமெய்ந்நிறுத்தல் = தலைமகளுள்ளத்து வெறுப்பு வெளிப்பட்நிற்குநிலைமையும் : அது “இன்னுயிர் கழிவ தாயினு நின்மக - ளாய்மல ருண்கட் பசலை - காம நோயெனச் செப்பா தீமே” என்புழி வாழ்க்கைமுனிந்து தலைமகன் சொல்லியது.

அச்சத்தினகறல் = தலைமகன்கண்வரும் ஏதமஞ்சி அவனை நீங்குங்குறிப்பும் : “இன்ன மாகவு நன்னர் நெஞ்ச - மென்னெடு நின்னெடுஞ் சூழாது கைமிக் * * * னிருளிடை மிதிப்புழி நோக்கியவா - தளரடித் தாங்கிய சென்ற தின்றே” ஏன்னும்பாட்டினை முழுதுங் கொள்க. அதன் கருத்தாவது, நாம் அவர் இருளிடைவருதலேதமஞ்சி அகன்றுவலித்திருப்பதும் என்னையும் நின்னையும் கேளது என்னெஞ்சு போவானேனென்றவாறாயிற்று.

அவன்புணர்வுமறுத்தல் = இரவுக்குறியும் பகற்குறியும் விலக் குதற்கெழுந்த உள்ளநிகழ்ச்சியும் : அது தமையாஞ்சி மறுத்தமையானும் இது வரைவுகடாவுதற்குக் கருத்தாகலானும் திளைப்புவினைமறுத்தலோடு இது வேற்றுமையுடைத்து. “நல்வரை நாடீ நீவரின் - மெல்லி யானொரு நாள்வா ழுலளே” என்பது தலைமகன் குறிப்பினைத் தோழி கூறியதாகலான் அஃது அவன்புணர்வுமறுத்தலெனப்படும்.

இஃது “ஒன்றித்தோன்றுந் தோழிமேன” என்னும் இலக்கணத் தாற் தோழிகுறிப்பாயினுந் தலைமசுஞ் குறிப்பெனவே படுமென்பது கொள்க.

தூ துமுனிவின்மை = புள்ளும் மேகமும்போல்வன கண்டு சொல்லுமின் அவர்க்கென்று தூதிரந்து பன்முறையானுஞ் சொல்லுதலும்: அவை “கானலுங் கழறது கழியுங் கூறது - தேனிமிர் நறுமலர்ப் புண்ணையு மொழியா - தொருநீ யல்லது பிறிதியாது மிலனே - யிருங்கழி மலர்ந்த கண்போ னெய்தல் - கமழிதழ் நாற்ற மமிழ்தென நசைஇத் - தண்டா தூதிய வண்டினங் களிசிறந்து - பறவை கிளருந் துறைவனை நீயே - சொல்ல வேண்டுமா ரலவ” என்புழிக் கூறப்பட்டனவெல்லார் தூதாக்கலிற் தூதுவிடுதலை வெறுததன்மை கூறியதாம் இப்பாட்டென்பது. “புல்லீ ழிற்றிச் கல்லிவர் வெள்வேர் - வரையிழி யருவியிற் றோன்று நாடன் - நீகி னெஞ்சத்துக் கிளவி நம்வயின் - வந்தன்று வாழி தோழி நாமு - நெய்பெய் டியி னெதிர்கொண்டு - தாமணந் தனையமென விடுகந் தூதே.” என்பதோவெனின், அது கற்பிற்கல்லது ஏலாது. என்னை? களவினுள் நெய்பெய் டியின் வந்து எதிர்கொளலாகாமையின்.

துஞ்சிச்சேர்தல் = மனையுடைய பொய்த்துயிலோடுமடிந்து வைகுதலும்: துஞ்சுதலெனினும் மடியெனினும் ஒக்கும். வேண்டியவாறு கூட்டம் நிகழ்ப்பெறாமையிற் தலைமகனொடு புலந்தாள் போல மடிந்தொன்றுமாதலின் அதனைத் துஞ்சிச்சேர்தலென்றெனப்பது. எங்ஙனமோவெனின், “என்மலைத் தன்னகொ றானே தன்மலை - யார நாறு மார்பினன் - மாரி யானையின் வந்து நின்றனனே.” என்புழி, என்னகாரியம் மேற்கொண்டுவந்தானென்றமையின் இது துஞ்சிச்சேர்தலாயிற்று. அல்லாக்கால் அங்ஙனஞ் சொல்லுதல் அன்பழிவெனப்படும். “ஆமிழி யணிவரை” என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட்டினுட் “பின்னீதல் வேண்டுநீ பிரிந்தோண்ட பெனவீவிப் - பூங்கண் படுதலு மஞ்சவ றாங்கிய - வருந்துய ரவலந் தூக்கின் - மருங்கறி வாராமலையினும் பெரிதே” என்னுஞ் சுரிதகூழும் அது.

கூர்தல்கைம்மிகல் = காமங்கையிகந்தவழி நிகழும் உள்ளநிகழ்ச்சியும்: அது “உள்ளி னுள்ளம் வேமே யுள்ளா - திருப்பினெம் மளவைத் தன்றே வருத்தி - வான்றோய் வற்றே காமஞ் - சான்றோ ரல்லர் யாமரிஇ யோரோ” எனவரும்.

கூட்டுளாயின்மை = உணாமறுத்திருத்தலும்: அதனானே அதற்குத் தோழிகண்ணுயினுந் தலைமகன்கண்ணுயினும் உணாநிகழ்வதல்

லது தலைமகள் உரையாளேன்பது பெற்றும். அது “யான்ற னறிவ றுன்றி யலளே - யாங்கா குவள்கொ றுளே - பெருமுது செல்வ ரொருமட மகளே” என்பது தலைமகள் கட்டுரையாதிருத்தலிற் தலை மகன் தமரினெய்தல்வேண்டினமையிற் கட்டுரையின்மையின் வரை வுடாவுதலாயிற்றென்பது. ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே வரைவுகடாவு தற்கு ஏற்றவாறு உரையிற்கொள்க.

என்று ஆயிரு நான்கே அழிவில்கூட்டம் = என்றெண்ண ப்பட்ட மெய்ப்பாடெட்டிம் பின் அழியாத கூட்டத்திற்கு ஏதுவாம். எ - று. அஃதாவது வரைந்தெய்துங் கூட்டமென உணர்க. (உ௩)

உஎஉ.தெய்வ மஞ்சல் புரையறந் தெளித
லில்லது காய்த லுள்ள துவர்த்தல்
புணர்ந்துழி யுண்மை பொழுதுமறுப் பாக்க
மருண்மிக வுடைமை யன்புதொக நிற்கல்
பிரிவாற் றுமை மறைந்தவை யுரைத்தல்
புறஞ்சொன் மாணுக் கிளவியொடு தொகைஇச்
சிறந்த பத்துஞ் செப்பியு பொருளே.

இஃது அழிவில்கூட்டம் நிகழ்ந்தபின்னர் வருதற்குரிய மெய் ப்பாடு இவையென்கின்றது. (இ - ள்.) இவ்வெண்ணப்பட்ட பதி னொன்றும் மேற்கூறிய அழிவில்கூட்டமெனப்படும். எ - று. செப் பியபொருளென்பது அழிவில்கூட்டமன்றே, முற்படும் மெய்ப்பாடெ ட்டனையும் அழிவில்கூட்டமென்றதுபோலப் பிற்படும் மெய்ப்பாட்டி னையும் அழிவில்கூட்டமென்பான் மேற்கூறிய அழிவில்கூட்டமே இவையுமெனக் கூறியவாறு. எனவே, வரைந்தெய்திய பின்னர்த் தலைமகன்மனத்து நிகழ்வன இவையென்பது கூறினானும்.

தெய்வமஞ்சலென்பது, தலைமகற்குத் தொழுகுலமாகிய தெய் வமும் அவற்கு ஆசிரியராகிய தாபதரும் இன்னொருவர்பது அவனா னுணர்த்தப்பட்டு உணர்ந்ததலைமகள் அத்தெய்வத்தினையஞ்சி ஒருகு மொழுக்கம் அவள்கட்டோன்றும், அங்ஙனம்பிறந்த உள்ளநிகழ்ச்சி யைத் தெய்வமஞ்சலென்றனென்பது. மற்றுத் தனக்குத் தெய்வந் தன்கணீவனாதலான் அத்தெய்வத்தினைத் தலைமகனஞ்சுதல் ஏற்றுக் கெனின், அவனிற் தான் வேறல்லளாக மந்திரவிதியிற் கூட்டினமை யில் அவனான் அஞ்சப்படுந் தெய்வந் தனக்கும் அஞ்சப்படுமென் பது. அல்லதுஉந் தலைவற்கு ஏதம் வருமெனவும் அஞ்சுகளென்பது.

“சிறிவாடச் சிறக்குநின் சினந்தனிக் ழிகெனக் - கலிகநிக் கனலியைக் காமுற லியைவதோ” என்பது, தெய்வத்திறகோக்கித் தெருமந்ததாம்; என்னை? அவற்றிலவெனவும் அன்னவெனவுந் தாம் வேண்டிய குறைமுடியாது பிரிந்தார்பாட்டு ஏதஞ்செய்யுங்கொலென் றஞ்சி உரைத்தவாறு. “அச்சா றாக வுணரிய வருபவன்-பொப்சு ள ன்சிப் புலவே னாகுவல்.” என்பதும் அது. இவை “ஐயர்பாங்கினு மமார்ச்சுட்டியுந் செய்பெருஞ்சிறப்பொடி சேர்த்தற்கண்” தலைமகன்க ருத்தின்கண் நிகழும் குறிப்பென்பது.

புனையறந்தெளிதலென்பது, தனக்கொத்த இல்லறம் இன்ன தென்று தலைமகன்மனத்துப் பதிதல். அது “விரியுனைக் கலிமான் நேரொடும் வந்த - விருந்தெதிர் கோடலை மறப்ப லென்றும்” எனவ ரும். இஃது அவனெடு சொல்லாடாது ஊடியிருப்பேனாயின், விருந்து கொண்டு புகுதரும், அதனான் ஊடலைமறப்பேனென்றமையிற் புரைய றந்தெளிதலாயிற்று.

இல்லதகாய்தலென்பது, களவின்கட்போலாது தலைமகற்கு இல்லாததனை உண்டாக்கிக்கொண்டு காய்தல். அது “நற்றா கல த்துக் கோர்சார் மேவிய - நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுள ரெல்லார்க்கு- முட்டுப்பா டாகலு முண்டி” எனவரும். இது கடவுளையேகண்டு தங்கினானாயினும் நெட்டிருங்கூந்தற் கடவுளையேகண்டாயென்று இல்லது சொல்லிக் காயுமாகலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

உள்ளதுவர்த்தலென்பது, தலைமகனாற் பெற்றதனையளி உள் ளதேயாயினும், அதனை உண்மையென்றேதெளியாது அருவருத்துநி ற்கும் உள்ளநிகழ்ச்சி. அது “கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் பரப் பின்” என்னும்பாட்டினுள், “வேப்புனை யன்ன றெடுங்கண் னீர் னெண் - டிரைதேர் வெண்குரு கஞ்சி யயல - வொலித்த பகன்றை யிருஞ்சேற் றள்ளற் - நிதலையின் வரிப்ப வோடி விரைபுத - னீர்மலி மண்ணைச் செறியு முடி” என்புழித் தலைமகன் வாயில்வேண்டச்செ ன்றானைப் பிறர்கூறும் பழிக்கு வந்தாயென்றமையின் இஃது உள்ள துவர்த்தலாயிற்று. “பட்டுழி யறியாதூ பரிகளைத் தேரொடும் - விட் டவன்பா னோக்கி விருந்தேற்றுக் கொளநின்றாய்.” என்பதும் அது.

புணர்ந்துழியுண்மையென்பது, முன்கூறிய இல்லதகாய்த லும் உள்ளதுவர்த்தலுமாகிய விகாரமின்றிப் புணர்ச்சிக்காலத்துச் செ ய்வனசென்ற உள்ளநிகழ்ச்சி. அது “குளிரும் பருவத்தே வாயினுந் தென்றல் - வளியெறியின் மெய்யிற் கினிதா - மொளியிழா - யூழியிரு ப்பிழா முர னறுமேனி - கூட லினிதா மெனக்கு.” என்பது. என் னை? புணர்ந்துழியுண்மை கூறினான் விகாரமின்றியாதலின்.

பொழுதுமறுப்பின்கமென்பது, களவின் கட்பகற்ருறியும் இரவுக்ருறியுமென வரையறுத்தாற்போல்வதோர் வரையறையின்மையின் அப்பொழுதினை மறுத்தலாகிய ஆக்கமென்றவாறு. எனவே, களவுக்காலத்துப் பொழுது வரைந்துபட்ட இடர்ப்பாட்டினிங்கிய மன்மகிழ்ச்சி ஆக்கமெனப்படும். அது “அயிரை பார்த்த வந்தன் பழனத்தேர்தெழின் மலர்ந்த தூம்புடைத் திரள்கா - லாமீல் குற்றநர் நீர்வேட்டாங்கிவ - ளிடைமுலைக் கிடந்து நடுங்க லானீர் - தொழுது காண் பிறையிற் றோன்றி யானுமக் - கரிய மாகிய காலைப் - பெரிய நோன்றனார் நோகோ யானே.” என்பதனுட், தொழுதுகாண்பிறையிற் தோன்றினமென்பது களவுக்காலத்து இடையீடுபெருகிறெனக் கூறி அங்ஙனம் வரைந்தபொழுதினை மறுத்தகாலத்து நடுங்கலானீர் னென்றமையின் இஃது அப்பொருட்டாயிற்று.

அருண்மிகவுடையென்பது, களவுக்காலத்துப்போலத் துன்பமிருதலின் அருண்மிகத் தோன்றியநெஞ்சினளாதல். அது “நின்ற சொல்லி னீடுதொ றினிய - னென்று மென்றோள் பிரிபறியலோ” எனவரும்.

அன்புதொகரிற்றலென்பது, களவுக்காலத்துப்போலத்துன்பம் மிகுதலாற் பிரிந்த அன்பெல்லாம் இல்லறத்தின்மேற் பெருகிய விருப்பினுனே ஒருங்குதொக நின்றல். “எம்போற், புல்லுனைக் குடியிப்புதல் வற் பயந்து - நெல்லுடை நெடுங்கா னின்னின் - றுறைவா னென்ன கட்டத்தனோ மற்றே” என்புழிப் புதல்வார்ப்பயந்து நின்னின் றுறைபுங்கட்டத்தினம் யாமென்றமையின் இஃது அன்புதொகரிற்றலாயிற்று.

பிரிவாற்றாமையென்பது, களவிற் பிரிவாற்றுதல் வேண்டுமாறுபோலக் கற்பினுட் பிரிவாற்றுதல் வேண்டப்படாது; என்னை? புறத்தார்க்குப் புலனாகாமையுறத்தல் கற்பிற்கு வேண்டுவதன்றாகலினென்பது. “இடனின் றி யிரந்தோர்க்கொனீ றீராமையிளிவெனக் - கடனிறந்து செயல் சூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ - வடமீன்போ ரொழுதேத்த வயங்கிய சிற்பினு - டடமென்றோள் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை” என்புழி இணையகற்பினுளைப் பிரியாமையொருளாயினன்றி தம்மரீற் தரப்படும்பொருள் பொருளாகுமோ என்றதன்கருத்தாவது, பிரிவாற்றாமையின் இவள் இறந்துபடுவள், பின்னை அப்பொருள்கொண்டு ஆற்றும் இல்லறம் யாண்டையதெனத் தலைமகள் பிரிவாற்றாமை கூறியவாறாயிற்று.

மறைந்தவைபுரைத்தலென்பது, களவுக்காலத்து நிகழ்ந்தனவற்றைத் தந்துக்காலத்துக்கூறுதல். அவை “களவினு னிகழ்ந்த வரு

மையைப் புலம்பி - யலமர லுள்ளமொ டளவிய விட்டதும்” என்புழித் தோன்றிய மனக்குறிப்பு. அது “முயங்கல் விடாஅ விவையென ம யங்கி-யானோ மென்னவு மொல்வூர் தாமற் - நிவைபா ராட்டிய பருவ மு முளவே - யினியே, புதல்வந் தடுத்த பாலொடு தடைஇத் - திலை யணிந்த தேங்கொண் மென்முலை-நறுஞ்சார் தணிந்த கேழ்கிள ரக லம் - வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே - தீம்பால் படுத ருமஞ் சினரோ” என்பது. முன்னிலைப்புறமொழியாகலான் மறைந்த ஒழுக் கத்துக்கண் நிகழ்ந்தபொருளைக் கற்பினுள் உரைத்தவாறாயிற்று.

புறஞ்சொன்மானுக்கிளவியென்பது, தலைமகற்கு வந்த புறஞ் சொல்லின் பொல்லாங்கு குறித்து எழுந்த கிளவி. அவற்கு வரும் பழி காத்தலுந் தனக்கு அறமாதலின் அதுவுங் கற்பின்கண்ணே நிகழுமெ ன்பது. அது “களிறுகவர் கம்பலை போல - வலரா கின்றது பலர்வா ய்ப் பட்டே” என்றாற்போல்வன.

கிளவியொக்தொகையென்பது, இதனோடுத் தொகுத்தென் றவாறு. சிறந்தபத்தும் என்பது, விதந்தோதிய பத்தும் செப்பிய பொருள் என்பது, அழிவில்கூட்டமெனச் செப்பிய கீற்பின்கண்வரும் மெய்ப்பாடெனப்படும் இவையும் என்பது.

மற்றுப் பதினொன்றையெண்ணிச் சிறந்தபத்து இவையென்ற தென்னையெனின், அதனை “ஒன்பதுங் குழவியோ டினமைப் பெ யரோ” என்ற மரபியற் சூத்திரம்போல் மொழிமாற்றியுணாக்கப்படுமெ ன்க. அவ்வனஞ்சிறந்தபத்தும் புறஞ்சொன்மானுக்கிளவியொடு தொ கையெனக் கூட்டியுணாக்க. சிறந்தபத்தென்றதனான் இவையன் றிக் கற்பினுள்வரும் மெய்ப்பாடு பிறவுமுளவேற்கொள்க. (உச.)

உஎஃ. பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ

நெருவு நிறுத்த காம வாயி

னிறையே யருளே யுணர்வொடு திருவென

முறையுறக் கிளந்த வொப்பிணை வகையே.

இதுவும் மெய்ப்பாட்டுப்பகுதியே கூறகின்றது; மேற்கணவிய லுள் “ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப” என்றான், அவ்வொப்பி ணைப்பகுதி இத்துணக்குறிப்பு உடைத்தென்பதுணர்த்தினமையின். (இ-ள்.) ஒத்த பிறப்பும் ஒத்த ஒழுக்கமும் ஒத்த ஆண்மையுக் ஒத்த பிராயமும் ஒத்த உருவும் ஒத்த அன்பும் ஒத்த நிறையும் ஒத்த அருளும் ஒத்த அறிவும் ஒத்த செல்வமுமெனப் பத்துவகைய தலைமகனொப்பின தபகுதி. எ-று. இவை தலைமகற்கு மெய்ப்பாடெனப்படாவோவெனின

ன், படுமாயினும் அஃது ஒப்பினதுவகையென்றதனானே தலைமகட்கே உரிமை கொளப்படும். குடிமையொடு பிறப்பிடைவேற்றுமை என்னையெனின், பிறப்பென்பது குடிப்பிறத்தல்; அதுக்குத்தக்க ஒழுக்கங்குடிமை; குடிப்பிறந்தாரதுதன்மையைக் குடிமையென்றொன்பது; அதனை ஊராண்மையெனவுஞ் சொல்லுப. ஆண்மை புருடர்க்காம், அஃது ஆள்வியையெனப்படும், இது தலைமகட்கொப்பதன்றாலெனின்; குடியாண்மையென்புழி ஆண்மையென்பது இருபாற்கும் ஒக்குமாதலின் அமையுமென்பது. யாண்டென்பது ஒத்தவாறென்னையெனின், பன்னீர்யாண்டும் பதினாறியாண்டும் பெண்மையும் ஆண்மையும் பிறக்கும் பருவமென்பது வேதத்தின் ஒப்பமுடிந்தமையின் அதுவும் ஒப்பெனவேபடும். உருவுநிறுத்தகாமவாயிலென்பது, பெண்மைவடிவும் ஆண்மைவடிவும் பிறழ்ச்சியின்றி அமைந்தவழி அதன்மேல் நிகழும் இன்பத்திற்கு வாயிலாகிய அன்பென்றவாறு.

இங்ஙனம் ஓதியவகையான் இவை ஒன்பதாகலிற் பத்தாமாறென்னையெனின், காமவாயிலெனப்பட்ட இயற்கையன்பு வடிவுபற்றியல்லது தோன்றாவாகலானுங், குணம்பற்றித்தோன்றுவன செயற்கையன்பாகலானும், உருவினை ஆன்பிற்கு அடையாகக் கூறினாயினும் உருவு சிறப்புடைமையின் ஆதனை நாம் பகுத்தெண்ணிக்கொண்டாமென்பது. என்னை? “வன்கண குடிகாத்தல் கற்றறித லாள்வினையோ - டைந்துடன் மாண்ட தீமைச்சு.” என்புழிக் கற்றறிதலென்பதனை இரண்டாக்கி ஐந்தென்பவாகலின்.

அஃதேதல், உருவென்பது குறிப்பின்றாகலின் மெய்ப்பாடாமாறென்னையெனின், அவ்வுருவுபற்றி மனத்தின்கட்பிறப்பதோர் தருக்குண்டன்றே அதனான் அது மெய்ப்பாடெனப்படும். நிறையென்பது மறைபிறறியாமை நெஞ்சினிறுத்தல். அருளென்பது, எல்லாவுயிர்க்கும் இடுக்கண்செய்யாத் அருளுடையராயிருத்தல். அதுவுங் காமத்திற்கு இன்றியமையாததோர் குறிப்பு. உணர்வென்பது, அறிவுடைமை; அஃதாவது உலகியூலாற் செய்யத்தருவது அறிதல். திருவென்பது, பொருளுடைமையும் பொருள்கொணர்ந்துதுய்த்தலுமின்றி எஞ்ஞான்றும் திருத்தகவிற்குகியதோர் உண்மையுச்சி. அது வினையுள்ளுடைமையெனவுமபடும். இவையெல்லாம் இருவர்க்குந் தம்மின் ஒக்கும்பருகியெனவும் அவைபற்றி மெய்ப்பாடு பிறக்குமெனவுங் கூறியவாறு.

விசையென்றதனான் ஆண்மைவகை பெண்மைவகையெனவுங், குடிமைவகையென்பது இருவர்க்கும் இனமைப்பருவத்தேதக்

கிய ஒழுக்கமெனவும், பிறப்பினதுவகை* அந்தணர்க்கு நான்
கும் அரசுக்கு மூன்றாம் வணிகர்க்கு இரண்டும் வேளாளர்க்கு ஒன்
றும் பிறப்புவகையெனப்படுமெனவும் கூறுக. இனி ஏவன்மரபின்
எனோப்பாங்கினும் அடியோர்பாங்கினும் வினைவலபாங்கினும் தம்மி
ன் ஒத்த பிறப்புக்காரணமாக உள்ளத்துவருங் காமக்குறிப்புமுதலா
யினவும் கொள்க. இவ்வெண்ணப்பட்டன ஒத்துவரினன்றி அறி
வுடையார்கட் காமக்குறிப்பு நிசுழாமையின் இவற்றையும் ஈண்டு
மெப்பாபாடென்றொதினென்பது. அடியோர்பாங்கினும் வினைவல
பாங்கினும் வரும் இக்குறிப்புமுதலாயவற்றை இலேசினாற் கொண்
டான் அவை பிறழ்ந்துவருமாகலினென்பது.

உ - ம். “அவனுந்தா, னேன லிதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்
கும் - வாணார் மதியம் வலாசேரி னவ்வகைத் - தேனி னிரலென
வேணி யிழைத்திருக்கும் - கானக நாடன் மகன்.” என்பது பிற
ப்பொப்புமை. “உள்ளினெ னல்லன் யானே யுள்ளிய - வினைமுடி
த் தன்ன வினியோன் - மனைமாண் சுடரொழி படர்பொழு தெ
னவே.” என்பது தலைமகன் தனது இல்லறத்தைத் தலைமகன்மேல்
வைத்துச் சொல்லினமையிற் குடிமையாயிற்று. “கேள்கே னேற
வுங் கினைஞ ராரவுங் - கேடில் கேளீர் கெழீஇயின ரொழுகவு -
மாள்வினைக் கெதிரிய ளுக்கமொடி புகல்சிறந்து” என்புழி இ
ன்னகாரணத்திற் பிரிந்துபோந்து வினைமுடித்தனமாயினும் அவனை
“முயங்குகஞ் சென்மோ” என்றமையிற் தன் ஆள்வினைக்குத்தக்க
பெண்மையான் அவன் ஆற்றியிருந்தாளென்பது உங் கருதியகருத்தி
னாற் காமக்குறிப்புப் பிறந்தமையின், அஃது ஆண்மையாயிற்று.
“என்றோ னெழுதிய தொய்யிலும் யாழநின் - மைந்தடை மார்பிற்
கணங்கு நினைத்துக்கான்” என்பது யாண்டு. “முல்லை முகையு
முருந்து நிரைத் தன்ன - பல்லும் பனைத்தோளும் பேரம ருண்கண்
னு - னல்லேன் யானென்று னலத்தக நம்பிய - சொல்லாட்டி நின்
னொடு சொல்லாற்ற கிற்பாரியார்” என்பது உருவு. “நின்மக னுண்
கண் பன்மா னோச்சிச் - சென்றோன் மன்றவுக் குன்றுகிழ வோனே -
பகன்மா யந்திப் படுகட ருமையத் - தவன்மறை தேள நோக்கி மற்
றிவன் - மகனே தோழி யென்றனன்” என்பது உருவுநிறுத்த சாம
வாயில். “கண்ணியன் வில்லன் வருமென்னை நோக்குபு - முன்னத்
திற் காட்டுத லல்லது தானுற்ற - நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் ப
ன்னானும் - பாயல் பெறென்படர் கூர்ந்து” என்புழி முன்னத்திற் கா
ட்டுதலல்லது தானுரையானென்பது தலைமகனிறையுடைமை கூறிய
வாறு. “அவன்வயிற் - சேயேன்மன் யானுந் தயருழப்பேன்” எனத்

தன்னிறையுடைமைகாணத்தாற் காமக்குறிப்பு நிகழ்ந்தவாறு. “பெண்ணென் றுறாத்த னமக்காயின்” என்பதும் அது. இது தோழி கூற் றனரோவெனின், அதுவுந் தலைமுகள்குறிப்பெனவே படுமென்பது முன்னர்க் கூறினமென்பது. “தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி - ம ணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தோள” என்பது அருள்பற்றிப் பிறந்த காமக்குறிப்பு. “அணங்குடை நெடுவரை யுச்சியி னிழிதரும்” எனும் பாட்டினுட் “தன்னசை யுள்ளத்து நன்னசை வாய்ப்பு” என்பது இ ருவருணர்வும் ஒத்தவாறு; தலைமன்குறிப்பு உணர்ந்துவந்தன்னென்ற மையின். இது “செல்வம்புலன்” என்புழிப் புலனெனப்படாது காம த்திற்கே உரித்தாகிய உணர்வாகி வேறு கூறப்பட்டது. “நெய்த னெறிக்கவும் வல்ல நெடுமென்றோட் - பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்ல னிளமுலைமேற் - ரெய்யி லெழுதவும் வல்லன்றன் கையிற் - சிலைவல் லான் போலுஞ் செறிவினா னல்ல - பலவல்லன் றோளான் பவன்” என் பது திருவினாற் காமக்குறிப்புப்பிறந்தவாறு. என்னை? இனையன வல் லனாதல் செல்வக்குடிப்பிறந்தானா அறிவிக்குமாகலின் அது காமக்கு றிப்பினை நிகழ்த்துமென்பது. இது தலைமகட்கும் ஒக்கும். “உழந்தினு ன் துவ்வாக் குறிவட்டா நின்னி - னிழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு” என் பதும் பிறப்புவுகையின்பாற்படுமீ. பிறவும் இவ்வாறேகொள்க. (௨௫)

உஎசு. நிம்பிரி கொடுமை வியப்பொடு புறமொழி
வன்சொற் பொச்சாபீபு மடிமையொடு குடிமை
யின்புற லேழைமை மறப்போ டொப்புமை
யென்றிவை யின்மை யென்மனார் புலவர்.

இது காமக்குறிப்பாகாதன கூறுகின்றது. (இ-ள்.) நிம்பிரி= பொறுமைதோன்றங் குறிப்பும் : அவை இந்நாட் சிறிதுபொறுத்தா யென்றாற் போல்வன; கொடுமை=கேடுகுழ நினையுந் தீவினையுள்ள மும் : வியப்பு=தலைமகள்பாற் தெய்வந்தன்மைகண்டான்போல் வ யந்தொழுததலும் : இனிக் குணத்தின்மேற் கொண்டு தன்னைவியத் தலெனினும் அமையும் ; புறமொழி=புறங்கூற்றும் : வன்சொல்=எ ண்டேனாட்டமின்றிச் சொல்லுஞ்சொற்களும் : பொய்ச்சாப்பு=கடைப் பிடியின்றி னெகிழ்ந்திருத்தலும் : மடிமை=சோம்புள்ளமும் : குடி மை= இவன் இழிந்தபிறப்பினளெனத் தன்னை நன்முகித்தொழுத தலும் : இன்புறல்=ஒருவரொருவரிற் தாமே இன்புறுகின்றாராகநினை த்தலும் : ஏழைமை=துழைந்தவுணர்வினரன்றிவருநீ வெண்மையும் : மறப்பு = மறவியும் : ஒப்புமை=இன்னாையொக்கும் இவனென்ற அன்புசெய்தலும் : என்று இவை இன்மை என்னுமா புலவர்=இவை

ற்றோவெனின், உவமத்திற்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணங் கூறி அவற்றது பெயரும் முறையுத் தொகையும் உணர்-ற்று. (இ - ள்.) தொழிலும் பயனும் வடிவும் வண்ணமும் என்னும் நான்கெனப்படுங் கூறுபட வரும் உவமத்தோற்றம். ௪ ஏ - று. உவமமென்பதனை வினைமுதலாகிய நான்கினொடுங் கூட்டி வினையுவமம் பயனுவமம் மெய்யுவமம் உருவுவமமெனப் பெயர்கூறப்படும்.

வினையாற் பயப்பது பீயனாதலின் பயத்திற்கு முன் வினை கூறப்பட்டது; அதுபோலப் பிழம்பினாற் தோன்றும் நிறத்தினை அதற்குப் பின் வைத்தான், பயனும் பொருளாக நோக்கி மெய்யினையும் அதுனுடனவைத்தானென்பது. மற்று மெய்யெனப்படுவது பொருளாதலின் அதன் புடைபெயர்ச்சியாகியவினை பிற்கூறுகவெனின், வினையுவமம் தன்னுருபு தொக்குநிலவாது விரிந்தேநின்றற் சிறப்புடையனவும் உளவாகநோக்கி அது முற்கூறினானென்பது. அது புலிமறவனெனத் தொகாது புலியன்ன மறவனென விரிந்தே நின்றலும், புலிப்பாய்த்துளெனத் தொக்கு வருதலும் உடைத்தென்பது. தொகை நான்கென எண்ணிக்கொடுத்தான்.

விவரணாறு:—புலியன்னமறவனுனபது வினையுவமம், அதுபரீபுமாறே பாய்வனென்னுந் தொழில்பற்றி ஒப்பித்தமையின்; அற்றன்றித் தோலும் வாலும் காலும் முதலாகிய வடிவும் ஏனைவண்ணமும் பயனும் ஒவ்வாவென்பது; ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். “மாரியன்ன வண்கைத்-தேர்வே ளாயைக் காணிய சென்மே” என்பது பயவமம்; என்னை? மாரியான் வினைக்கப்படும் பொருளும் வண்கையாற்பெறும் பொருளும் ஒக்குமென்றவாறு. துடியிடையென்பது மெய்யுவமம்; அக்குலும் ஆகமும் அகன்றுகாட்ட அஃகித் தோன்றும் மருங்குலாற் துடி அதனொடு ஒத்தது. பொன்மேனியென்பது உருவுவமம்; பொன்னின் கண்ணும் மேனியின் கண்ணும் கிடந்த நிறமே ஒத்தன, பிற ஒத்திலவென்பது. இந்நான்கும்பற்றி உவமம் தோன்றுமென்பது கருத்து. உவமத்தோற்றமென்பது மூன்றாவதன் தொகை; உவமத்தாற் பொருள் தோன்றுந் தோற்றமென்றவாறு.

மற்று “அடைசின்முதல்” என்றற்போல அடையெனவே இந்நாற்பகுதியும் அடங்கக்கூறிப் பண்புத்தொகையென்புழி வண்ணம் வடிவமுதலாயின அடங்கியவாறுபோலப் பண்பென்று அடக்குதல்செய்யாது சான்றி நான்கெனப் பகுத்ததென்னபெனின், இது பொருளாராய்ச்சியாகன்ற் கூட்டினாலும் பண்பும் உற்றுணரும் பண்பும் வேறுக நோக்கி வடிவினையும் உருவினையும் வேறுபடுத்தான்; என்

னை? வடிவுபற்றிய பண்பினை இரவின் கண் உற்றுணரப்படும். வண் ணமாயின் அவ்வாறு உற்றுணரப்படாதென்பது. அல்லாக்காற் பத ற்குறிக்கட் கூறப்படும் வண்ணம் முதலாயினவும் இரவுக்குறிக்கண் எய்துவான் சொல்லும் வடிவும் பண்பும் ஒன்றாகக்கூறினென்பது. அல்லது உம், உணர்த்துகின்ற நினைப்பொருளின் எளிதற் புலப்ப டெத்தலுபகாரம் நோக்கியும் அவ்வாறுபகுத்தானென்பது.

“கூளிற்றினை தெரீஇய பார்வு லொதுக்கி - நெனித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல” என்புழிப் பார்வலொதுக்கமாகிய வீனை பண்பெனப்படாது. என்னை? பண்பென்பது குறிப்பின்றிகழுங் குணமாகவினென்பது. அடையெனினும் அதுவேயெனக் கூறி ம றுக்க. எனவே, பார்வலொதுக்கமெனப்பட்ட வீனைப்பகுதியாற் பி ழையாமற் கோடற்குப் பார்வலொதுங்கினின்றினென்பதும் பிறர்க் கஞ்சிப் பார்வலொதுங்குகின்றனல்லெனென்பதுஞ் சொல்லியவன் தலைமைக்கேற்ற உவமையாதலின், அது பொருட்தோற்றமாயிற்று. “மாரியன்ன வண்மை” என்பது உம் பண்பாயின், அதன் நிறத்து மேற்கொண்டு வண்மைபுங் கரிதெனல்வேண்டுமாகலின் அது பண் பென அடங்காது. “அணைத்தோள்” என்பதும் அது. “உருவுகிள ரோவீனைப் பொலிந்த - பாவையியல்கற் றன்ன வொதுக்கினன்” எ ன்றக்கால், வடிவுபற்றி உவமங்கொள்ளவே, உயிரில்லாதான்போல, அச்சமின்றி, இரவிடை வந்தானென்னும் பொருள்தோன்றும். வடிவு பண்பெனப்படாது; பண்பு இழிபாகலின். “மாரிப் பீரத் தலர்சிவ கொண்டே” காட்டி “இன்ன ளாயின ணன்னுதல்” என்றவழிக், குறி த்த பருவங் கழிந்ததென்னும் பொருண்மை விளங்கிற்று. உருவுவமம் இவ்வாறு பொருளுணர்த்துதற் பகுதி நோக்கி உவமப்பகுதியென்றா ன் என்பது. என்றற்கு, இந்நான்கு பகுதியேயன்றி அளவுஞ் கவை யுந் தண்மையும் வெம்மையும் நன்மையுந் தீமையுஞ் சிறுமையும் பெ ருமையும் முதலாயின பற்றியும் உவமப்பகுதி கூறரோவெனின், அவையெல்லாம் இந்நான்கனுள் அடங்குமென்றற்கும் அந்நான்கும் இன்னபொருட்பகுதி உடையவென்றற்குமன்றே அவற்றை வகை பெறவரும் என்பானாயிற்றென்பது. “பறைக்குரலெழிலி” என்றக்காற் பறையும் எழிலியுமொத்தல் வீனைபற்றி உவமைகொள்வான் ஒன்றற் குக்குரல் கூறி ஒன்றனை வானாது கூறினாயினும் வீனைபுவமத்தின் வகையெனப்படும். “கடைக்கண்ணற் கொல்வான்போ லேக்கி” என் பது உம் அதன்வகை.

வந்த என்றதனான் இல்லாத வீனை வருவித்தஞ் சொல்லப் பட்டும். அவை “விதம்புரிவதுபோல்” எனவும், “மணிவாய் பாவை

டைசெற்றான்" எனவும், "வாங்கோய் வன்னமுதையும்" என்றும் வரும். இவை உவமையும் பொருளும் ஆகிய வினாபற்றி வந்தியலாகவின் அதன் வகையெனப்ப்டுன. அன்ன ஆங்க என்பன இடைச்சொற்களின் வினாபற்றினும்வந்தன. டைசெற்றன்ன என்புழிக் கற்று என்னும் வினாபெச்சர் தன்னெச்சவினா இகத்தாயினும் அஃது உவமப்பகுதியாகலான் அங்ஙனம்வருதலும் வகையென்றதனுனை கொள்ளப்படும். "கொன்றன்ன வின்னு செயினும்" என்பதும், அது. "இனொரி தோயவன்ன வின்னு செயினும்" என்பது வினாப்பெயர்பற்றி உவமஞ் சென்றது. பொன்மாம் போலக் கொடுக்குமென்பது பயவுமத்தின்பகுதியாய் அடங்கும்; என்னை? மழைத்தொழிலாகிய பெயலாற் பயந்த வினாயுளுடன் இடையிட்டிப்போய் உவமங் கொள்ளாது கொடைப்பொருள் இரண்டும் ஒத்தமையின் மெய்யுமம் எனப்படாது, கொள்வார்க்குப் பயம்ஒத்தலாற் பயவுமத்தின்வகையாயிற்று. சிலம்போலங்கொடை என்பதும் அது. "இதம்முணியிடத்துச்சேயர்கொல்" என்னும் எல்லைப்பொருண்மை மெய்யுமத்திற்கு வகையெனப்படும், அஃது அன்னவாகவினென்பது. இடைகிடந்த சிலம் இரண்டினையும் வடிவுபற்றி உவமஞ்செய்தானென்பது. மற்றுச் சேய்மை அணுவீமக் குணமாம் பிறவெனின், அற்றன்று; தடியிடை என்றவழி அதன் இடைநுணுக்கமங் குணனாகும் அவ்வாறு கொள்வார்க்கு என்பது; ஏனவே நிறப்பண்பு அல்லனவெல்லாம் மெய்யுமத்தின் வகையெனப்படுவனவாயின. குணமாதலொப்புமைபான் அவை நிறப்பண்பிற்கு இனமெனவுமப்படும். அவ்வாறு திரிபுடைமையின் அவற்றை விதந்தோதாது வகையென்றதனாற் கொண்டானென்பது. தனிர்சிவந்தாங்குச் சிவந்த மேனிபென்பது உருவுமத்தின் வகையெனப்படும்; என்னை? உவமத்தாற் கொள்ளப்பட்டுப் பொருள் நிறமாயினும் அதனை வினாவிரித்தாங்கு விரித்தமையின் அங்வேறுபாடுநோக்கி வகையெனப்பட்டது. பிறவும் அவ்வாறேகொள்க. இப்பகுதியுடைமைநோக்கி வகையெறவந்த என்றானென்பது. (ச)

உஎஎ. விரியியும் வருஉ மரபின வென்ப.

இஃது எய்தியது இகத்துபடாமற் காத்தது; நான்கென் மேற் தொகைகொடுத்தமையின் அவை வேறு வீருதலெய்தியதனை அவ்வாறேயன்றி விரியியும் வரும் என்றமையின். (இ-ள்.) அந்நான்கும் ஒருபொருளொடு ஒருபொருள் உவமஞ்செய்யும் வழி ஒன்றேயன்றி இரண்டும்மூன்றும் விரியியும்வரும் அதன் மரபு. எ-று. "செவ்வானன்னமேனி" என வன்னம் ஒன்றுமேயன்றி உவமஞ்சென்றது. "அவ்வாணி" வினாவிற்கு பிறையன்ன வினாவாகக் கையெயிற்று

என்றவழி அவனைத் தோடி வடிவபற்றி உவமஞ்செய்தது. “காபா மெ
ன்னினை” தோடிய நீழல் - பரிகரிப் பெரித்த வலங்குருகல் ஊர்த னா
ணிமலர் நுநந்தா துதல் தம்பி - கையாடு வட்டிற் றோன்று - கைய
யாடு சென்னி மல்கெழு லோனே” என்புழி ஆடிதற் தொழில்பற்றியு
ம் - வடிவபற்றியும் வண்ணம்பற்றியும் வந்தது. பிறவுமன்ன. மரபி
னவென்றதனான் அவை அவ்வாறு விராய்வருதலும் பரபே, வேறு
வேறு வருதலே மரபெனப்படாதெனக் கொள்க. (உ)

உஎயு. உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளுங் காலை.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது. (இ-ள்.) உவமையெனப் ப
ட்டது உயர்ந்தபொருளாகல்வேண்டும். எ-று. எனவே, உவமிக்கப்ப
டும் பொருள் இழிந்துவரல் வேண்டுமென்பது. “அரிமா வன்ன வண
ங்குடைத் துப்பின்.” எனவும், “மாரி யீகை மழைத்தோட் டோழர்”
எனவும், “கடல்கண்டன்ன கண்ணகன் பரப்பின்” எனவும், “பொ
ன்மேனி” எனவும் வரும். இவற்றுள் உவமையுயர்ச்சியானே உவமி
க்கப்படும் பொருட்டுச் சிறப்பெய்துவித்தவாறு கண்டுகொள்க.

உள்ளுங்காலை என்றதனான் முன்னத்தினுணருங்கெனவியான்
உவமன்கோடலும், இழிந்தபொருள் உவமிப்பினும் உயர்ந்த குறிப்புப் ப
யிச் செயல்வேண்டுமெனவும் கொள்க. அவை என்பாளை என்பா
வை என்றவழி அவைபோலும் என்னுங் குறிப்புடையான் பொருள்
உயிற்றிலனாயினும் அவன் குறிப்பினான் அவை வினையுலமையென
வும் மெய்யுலமையெனவும் படும். இவற்றுக்கு நீலக்களங் காதலும்
நல்லதும் வலியுமென்பது சொல்லுதல், அவை பற்றாது சொல்லுதல்
குற்றமாகலின். “அணங்குகொல் * * * மாலுமென்னுஞ்சு” என்
பது ஐயுற்று முன்னத்தான் உவமஞ்செய்தது. தாமரையன்று முக
மேயெனத் துணிந்தவழியும், மழையன்று வண்டிருத்தவிற் குழலே
யெனப் பொருட்டுக் காரணங்கொடுத்தவழியும், மதியங்கொல்லோர்
மறுவில்லையென்று உவமைக்குறைபாடு கூறுதலும், “ததது முக
னுந் தோளுங் கண்ணு - வியலுஞ் சொல்லு நோக்குபு னினைஇ - பைய
தேய்க் தன்று பிறையு மன்று” மைதீர் தன்று மதியு மன்று - வேய
மன் நீன்று மலையு மன்று - பூவமன் நன்று கணையு மன்று - மெல்ல
வியலு மவியு மன்று - சொல்லத் தளருங் கெனியு மன்று” என்பனவு
மெல்லாம் அவை. இவற்றுள் மலையுஞ் கணையுங் உவமையின்மையின்
அவற்றைப் பிறையோடும் மதியோடும் உடனவைத்து உவமையென
க்கூறி எதிர்புறத்தது என்னபெனின், அவையாமாதி “முதலுஞ்
கிணையு” என்புழிச் சொல்லுதல்.

“என்ற வியப்பென்றவை யென” என மெய்வருகு
தீர்த்துள் என்றவென்பதோர் உவமவுருபு கூறினமையின், “வாழ்வு
ன்றபவனம்” எனவும் “வாய்பவனமா” எனவும் “வாய்பவனம்” என
வும் வருவனவும் அக்குறிப்புலமையின் பருதிபெனவேபடும். இவற்
றை வேறுவேறு பெயர்கொடுத்த விரித்துக்கூறாது முன்னத்தினுண்
ர்வனவே இவ்வபெயர்வாமென்னுந் துணையே இனையெனும் கூறி ஒழிந்
ததென்றபெனின், இவற்றாற் செய்யுள் செய்வார் செய்யும் பொ
ருட்படைப்பருதி எண்ணித்தனவாகலின், அப்பருதிபெயர்வாய் கூ
றாது பொதுவகையான் வரையறைப்படும் இலக்கணமே கூறிபொ
ழிந்தானென்பது. வாய்பென்றபவனமெனவும் வாய்பவனமாகவெனவு
ம் வாய்பவனமெனவும் வந்த பவனக்குறிப்புலமைகளை இக்காலத்தார்
உருவகமென்றே வழங்குப. இனி வாய்பவனமெனவும் என் கருவினை
யெனவும் பெயர்ப்பயனிலாவரின் அவற்றை ஒற்றுமைகாட்டி உருவ
கம் என்றாகலின் அதுவும் உவமையெனவேபடுமென்பது. (௩)

உஎக. சிறப்பே னன்னே காதல் வலியோ

டக்காற் பண்பு நிலைக்கள மென்ப. „

இதுவும் எய்தாதது எய்துவித்தது. (இ-ள்.) வினை பயன் மெய்
உரு என்பனபற்றி உவமை கூறுங்கால் இவ்வாங்கும் இடனாகப் பி
றக்கும் உவமை. எ - று. நிலைக்களமென்பது அவை அவ்வாறு உவமை
செய்தற்கு முதலாகிய நிலைக்களமென்றவாறு. “முரசுமுழங்கு தா
னை மூவருங் கூடி - யரசவை யிருந்த தோற்றம்போலப் - பாடல் பற்
றிய பயனுடை யெழாஅற் - கோடியார் தலைவருங் கொண்ட தறிஞ”
என்பது சிறப்பினுற் பெற்ற உவமமாகலிற் சிறப்புநிலைக்களனாகப் பிறந்
தது. “ஓவத் தன்ன விடனுடை வரைப்பின்” என்புழி அநாகரினது
செயற்கைநலத் தோன்றக் கூறினமையின் அதற்கு நிலைக்களம் என
யிற்று. “பாவை யன்ன பலநாய் மாண்கலின்” என்புழி மகன்கட்
காதல் காரணமாக உவமைபிறந்தது. எனயரினபென்பதும் அது.
“அரிமாவுன்ன வணங்குடைத் துப்பின்” (என ஒருவன் வலிகாத
னமாக உவமப்பிறந்தமையின் அதற்கு நிலைக்களம் அவன்வலியா
யிற்று. இவ்வாறு கூறியே உயர்ந்தபொருளின் இழிந்ததெனப்பட்ட
பொருள் யாதானும் இயைபில்லாதொன்று கூறலாகாதெனவும், உவ
மையோடு முழுதும் ஒவ்வாமையாத் தினாயாகி அதனோடொக்கும்
பொருள்மை வையிக்கப்படும்பொருட்கண்ணும் உவமாவல்லவென்கி
மெனவும் கூறி, அவைதாழும் பிறர் கொடுப்பப் பெறுவனவும் ஒருபொ
ருட்கட் தோன்றிய நன்மைபற்றியவன்குறியியல் உவமாவக

என்று உணர்ப்புணர்வுத் தன்மையால் உளவாயின் வலிபற்றின
வுமென நான்காமென்றவாறு. இவற்றுக்கெல்லாம் விரை பயன் மெய்
உரு என்னும் நான்கு தலைப்பெய்யுமென்பது.

சிறப்பென்பது, உலகத்தின் இயல்புவகையானன்றி விகாரக்
கையாற் பெறுஞ் சிறப்பு. என்னென்றது அழகு. காதலென்பது
அக்ஷணம் வலியும் இவ்வழியும் உண்டாகியுணர்ப்பு. வலியென்
பது தன்மையையானே உள்ளதோர் வலியெனக்கொள்க. இவத்
தலைக்களமெனவே இவைபற்றாது உவமம் பிறவாதென்பதாம்
தன்மைய் வருகின்ற பகைவனைப் பகைவன் புலிபோலுமென்று வீரக்
குறிப்பு அழியாமற் கூறுங் குறிப்பு இன்மையின் அவ்வவமைக்
குத் தோற்றம் ஆண்டில்லைத் தன்வினையுமமாகலிற் திரிபாதாவி
துமென்பது. (ச)

உஅ0. கிழக்கிடு பொருளோ டைத்து மாறும்.

இது மேற்கூறிய நிலைக்களத்திற்கு ஓர் புறனடை. (இ-ள்.) அ
ந்நிலைக்களம் நான்கேயன்றிக் கிழக்கிடுபொருளோடு ஐந்தெனவுமப்
பும். எ - று. கிழக்கிடுபொருளென்பது கீழ்ப்படுக்கப்படும்பொருள்;
“கிழையு குரல கிழக்குவீழ்ந் தீனவே” என்புழிக் கீழ்வீழ்ந்தன எ
ன்பதனைக் கிழக்குவீழ்ந்தன என்பவாகலின். ஒருபொருளின் இழிபு
கூறுவான் உவமத்தான் இழிபு நோன்றுவித்தலின் அதுவும் நிலைக்கள
மாமென்றவாறு. அவை “உள்ளு தரவியற் பைபய னுணுகி” எனவும்,
“அரவுறுங்கு மதிய னுதலொளி காப்பு” எனவும் வரும். இவை பொ
ருளன்றி உவமையுங் கிழக்கிடப்பட்டனவானெனின், அங்ஙனமாயினு
ம் அவை பொருளோடு சார்ந்தி றோக்க உயர்ந்தனவெனப்படும். (இ)

உஅக. முதலுஞ் சினைபுமென் றுபிறு பொருட்கு
துதலிய மரபி னுரியவை யுரிய.

இது மேற் கூறிவருகின்ற உவமை முதல் சினை பற்றி வருங்
கால் இன்னவாறுகவென்கின்றது. (இ-ள்.) முதற்பொருளுஞ் சினைப்
பொருளும் என்னும் அவ்விரண்டுபொருட்குங் குறித்தவகையான் மா
புபடப்பின் உரியவை உரியவாம். எ - று. இதன்கருத்து, முதலொ
டுமுதலுஞ் சினைபொருளினையும் முதலொடுசினைபுஞ் சினைபொரு
தும்வேண்டியவாற்றான் உவமஞ்செய்தற்கு உரியவெனவும், அங்ங
னஞ்செய்யுங் கால் மாபு பிறழாமல் செய்ப்படுமெனவும் கூறியவாறு.
“வண்புணாபு மழைநீற்றின்மிகல்” என்பது முதற்கு முதலொரு
உவமையாகிற்று. “காமனை பண்பும் காமச் செயல்” என்பது சினை

ஞ்சுச் சினையே வந்து உவமையாயிற்று. “நெருப்பி என்ன சிறுக்கி
பன்று” என்பது முதல் உவமமாகப் பொருள் சினையாகி வந்தது.
“அடைமொய்யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்டிருடைநிழற் றோன்
றுநின் செம்மலைக் காணா” என்பது சினையுவுமமாக, உவமிக்கப்ப
டும்தொருண் முதலாயிற்று. ததலிய மாபென்றதனால் “விதழ்ப்
பன்ன ரூழ்ச்சி” என்றக்கால் விசும்பென்பது முதலாதல் ஒருதியுனர்
தல் வேண்டும், முதற்சினைப்பகுதி அதற்கு இன்மையினென்பது.
இனி “வேயமன் நன்று மலையு மன்று” என்றவழியும், மலைகோக்கா
து மலையுள் வேயமும் இடங்கருதி அவ்விடமன்றென்றவாறெனக்
கொள்க. “பூவமன் நன்று சினையு மன்று” என்பதற்கும் ஒக்கும்.

உரிய என்னாது உரியவை என்றதனாற் திணையும் பாலும் மய
ங்கிவரும் உவமையுங் கொள்ளப்படும். அவை:—“மாரி யானையின்
வந்துநின் நனனே” என்பது திணையங்கிற்று. “கூவற் - குராலான்
படுதுய ரிரவிற் கண்ட - வயர்திணை யுமன் போலத் - துயர்பொறுக்
கல்லைன் றோழி நோய்க்கே” என்பது உயர்திணைப்பான் மயங்கி
ற்று. “கடம்பமர் நெடுவே என்ன மீளி - யிடம்பிடித் தடக்கை
யோடா வம்பலர்” என்பது ஒருமைப்பன்மைமயங்கிற்று. “இலங்கு
பிறை யன்ன விளங்குவால் வையெயிற்று” என்பது அந்நினைப்
பால் மயங்கிற்று. பிறவுமன்ன. “இக்கருத்த அறிபார் இவற்றையுஞ்
செப்பினும் வினாவினாஞ் சினையுதற் கெயிக்கு” என்புழி இலேசு
கொண்டு உரைப்ப. (க)

உஅஉ. சுட்டிக் கூற வும மாயிற்

பொருளெதிர் புணர்த்துப் புணர்ந்தன கொளலே.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது. (இ - ள்.) உவமத்திற்கும்
பொருட்டும் பொதுவாகிய ஒப்புமைக்குணம் நான்கினையும் விதந்து
சொல்லி உரையாதவழி: அவ்விரண்டினையும் எதிர்ப்பெய்து சுட்டி
ஆண்டுப் பொருந்தியதொன்று பொருந்தியதுபற்றி வினைபயன்மெய்
யுருவென்னும் நான்கினுள் இன்னதென்று சொல்லப்படும். எ - று.
பவளம்போற் செந்துவரவாயென்பது சுட்டிக்கூறியவுவமம்; என்ன?
இரண்டிற்கும் பொதுவாகிய செம்மைக்குணத்தினைச் சொல்லியே
உவமஞ்சொல்லினமையின். அது பள்ளவாயென்பின்றவழிச் சுட்டி
க்கூறவுவமமாம். ஆண்டுப் பவளத்தினையும் வாயினையும் சுட்டிப்பா
ர்த்துச் செம்மைக்குணம்பற்றி உவமஞ் செய்ததென்று அறியப்படும்;
அல்லாக்கால், வல்லென்ற கல்விற்கும் மெல்லென்ற இதழிற்கும்
உள்ளதோர் ஒப்புமை ஆண்டுகூறப்பென்பது. பிறவுமன்ன. (ச)

உஅஉ. உவமையும் பொருளு மொத்தல் வேண்டும்.

இதவும் அது. (இ-ள்.) உவமானமும் உவமையுந் தம்மின் ஒத்தனவென்று உலகத்தார் மகிழ்ச்சி செய்யல் வேண்டும். எ - று. மயிற்றோகைபோலங் கூந்தல் என்பதன்றிக் காக்கைச்சிறகன்ன கருமயிர் என்றுசொல்லின், அஃதொத்ததென்ப்படாதென்றவாறு. புலி போலப் பாய்ந்தான் என்பதன்றிப் பிழையாமற் பாயும் என்பதேபற்றிப் பூசைபொலப் பாய்ந்தான் எனின், அதுவும் ஒப்பென்று கொள்ளுதல் உலகமென்றவாறு. ஈண்டு ஒத்தவென்பதனை “ஒத்ததறிவான்” என்பதுபோலக் கொள்க.

(அ)

உஅசு. பொருளே யுவமஞ் செய்தனர் மொழியினு
மருளறு சிறப்பினஃ துவம மாகும்.

இது மேற்கூறியவாறன்றி வருவதோர் உவமைவிகற்பங் கூறுகின்றது. (இ - ள்) “உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளங் காலை” என்ற புழி உவமம் உயர்ந்தவரல்வேண்டுமென்றான், இனிப் பொருளினே உவமமாக்கி உவமையை உவமிக்கப்படும்பொருளாக்கி மயங்கக்கூறங் காலும் அஃது உவமம்போல உயர்ந்ததாக்கிவைக்கப்படும். எ - று. “வருமுலை யன்ன வண்முகை யுண்டந்து - திருமுகம் வீழ்ந்ததெழுவத் தாமரை” என்றவழி, வருமுலையுந் திருமுகமும் ஈண்டு உவமையாகி முகையும் பூவும் பொருளாயின, ஆண்டு முலையும் முகமும் உயர்ந்தவாகச் செய்தமையின் அவையே உவமமாயின. இவை உவமத்தொகையாங்கால் முலைக்கோங்கும் முகத்தாமரை எனப்படும். இவற்றை வேறு உருவகமென்றும் பிறர்மயங்குப. சிறப்பென்றதனான் ஒப்புமை மாத்திரையன்றித் தான் புணந்துணைக்கக் கருதிய முலையினையும் முகத்தினையும் உயர்ந்தபொருளாகிய உவமத்தினும் உயர்ந்ததாகச் சிறப்பித்துரைத்தானென்பது. மருளறு சிறப்பின் என்றதனான் அங்ஙனஞ் சிறப்பிக்குங்கால் மயக்கந்தீரச் சிறப்பித்தல் வேண்டும். அஃது உலகினுள் உயர்ந்ததென்று ஒப்பமுடித்த பொருளினையுஞ் சிறப்பித்தற்கு உவமஞ்செய்பவோவெனிற் செய்யான்பது; என்ன? முகமொக்குந் தாமரை என்றால் முகத்திற்குந் தாமரைக்குஞ் சிறப்புடைமையங்கிவாராது, பின்னும் முகத்திற்கே சிறப்பாமென்பதுகருத்து. அஃதெனப்பட்டது பொருளாகலான் “உயர்ந்ததன்மேற்று” என்னும்! விதி அப்பொருட்டு எய்துவிக்க.

(க)

உஅடு. பொருளையுஞ் சிறமையுஞ் சிறப்பிற் றீராக்
குறிப்பின் வகுஉ செறிப்பா மெடய.

இஃது உலகத்திற்கு ஆவதோர் இரகசியமாகியது. (இங்) இறப்ப உயர்வும்திறப்ப இழிவும்கூறியிருந்ததால் இன்னொருவருக்கு உயர்வா த நெய்ப்புடைமையிற் தோவாகிச்சேட்டார் மணங்கொள்ளுமாற்றான் வருதலுமழக்குவலியாகவுடைய. ஏ - து. "அவாப்போல வந்தனைல் குன்மேற் சான்றோ - குள அப் போல வுண்டே தகப்பு" என்றவழி, உலகத்தார் அவாப்போலப் பெரிதாகிய அங்குலெனக் கழிபெரும் பர ப்பிற்றாகக் கூறிலும் அது நெய்ப்பிற் தோக் குறிப்பிற்றதல் வழக்கு ண்டாகலின் உடம்படப்படும் என்றவாறு. "மாக்கட னடுவ னென் ணுட்பக்கத்துப் - பருவெண் டிங்க டோன்றி யாங்குக் - கதுப்பயல் வினங்குஞ் சிறுததல்" என்றவழி, கடல்போன்றது கூந்தலெனவும், கடனடு எழுந்த எண்ணுட்பக்கத்து மதிபோன்றது ததலெனவும் கூ றினான். அதனாற் கடல்போலும் மயிர்வென்றதம் பலகாவதப் பரப்பு டைய மதிபோன்றது ததலென்றதங் கழிப்பப்பெரியவாயினும், அது வழக்காதலிற் நெய்ப்பிற் தோது மணங்கொள வந்ததெனவே படும். "கரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூவ் கார்தன்" என்பதும் அது. "சான்றோ குள அப்போல வுண்டே தகப்பு" என்றவழியும், தண்ணுணர்வின் ஆராய்ச்சி ஒருவர்க்கும் புலனாகாததனை ஒக்கும் இடைபென்றமையின் அதுவும் கழிபச் சிறிதாக உவமித்தார். "யாரின யினியவர் எப்போரீஇ நாயினியார் - கேண்மை கெழிதிக் கொளல்வேண்டும்" என்பதும் அது. இவையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் தோக்குறிப்பின் வந்த வழக் காதல் அமைந்தனவென்பது. பிறவுமன்ன.

இவ்வாறன்றி மேருமால்வரை காம்போத்து விண்முகடு குடை யொத்து விண்மீன்கணம் முத்துப்போன்றனவென வடிவபற்றி உவ மங்கூறுதல் தமிழ்வுழக்காகின்றதென்பது. இனி "வன்னத்தி வீர் கொண் டெழிந்த முலைச்சாந்து மறுகிற்பார் - தள்ளல் யாண பெல்லா மடிவழக்கெனவே" என்பதோவெனின், 'அவ்வாற்றானும் இன்பங் கொள்வார்க்கு அவையும இழுக்கில என்பது, "சோறு வாக்கிய கொ ழுங்கஞ்சி - யாறு போலப் பார்த்தோழி" என்பதோவெனின், யாறெ ன்ற துணையானே பேர்யாறெனக் கொண்டு உலகிற்றந்தனவாகாமை க்கன்றே "ஏறு பொரச் சேறெதித் தோளோடத் தகன்கெழுழி" என் பதாயிற்றென்பது, (30)

உஅக. அனையதாம், அன்ன வேப்ப வுறழ வொப்ப வென்ன மாண வென்றவை பெனாஅ
வொன்ற வொடுங்க வொட்ட வாக்க
வென்ற வியப்பு வென்றவை பெனாஅ

வெள்ள விரிய விறப்பி நிகர்ப்புக்
 வண்ணக் கடுப்ப வாங்கவை யெனாஅக்
 காப்பப் மதிப்பத் தகைப் மருள
 மாற்ற மறுப்ப வாங்கவை யெனாஅப்
 புல்லப் பொருவப் பொற்பப் போல
 வெல்ல வீழ வாங்கவை யெனாஅ
 நாட நனிய நடுங்க நந்த
 வேடப் புறாப வென்றவை யெனாஅ
 வாறா நவையு மன்ன பிறவுந்
 கூறுங் காலைப் பல்குறிப் பினவே.

இது உவமத்தினையும் பொருளினையும் ஒப்பிக்குங்கால் இடை
 வருஞ்சொல் இனைத்தென்கின்றது. அவைதாமென்பது, வினைய
 ன்மெய்யுருவென்னுநான் குவமையுமென்றவாறு. (இ-ள்.) இவை எண்
 ணப்பட்ட முப்பத்தாறுசொல்லும் இவையே போல்வன பிறவும் வழக்
 கிடத்தாஞ் செய்கிளிடத்தும் வேறுபடு குறிப்பினவாகி வரும். எ - று.
 ஆறாவையுமென்பது அவை முப்பத்தாறுமென்றவாறு; பல்குறிப்பின
 வென்பது, அவை இடைச்சொல்லாகித் தொகுத்து வருவனவுந் தொ
 காத்தே நிற்பனவும் வினைச்சொல்லாகி வேறுபட நிற்பனவுமெனப் பல
 வாமென்றவாறு.

இவ் ஒதிய வாப்பாடெல்லாம் நான்கு உவமத்திற்கும் பொ
 தவென்பது ஈண்டுக் கூறி, இனி அவை சிறப்புவுகையான் உரியவா
 ரிதுவென்பது மேற்கூறுகின்றான். பிறவும் என்பதனால் எடுத்தோ
 தினவேயன்றி, நேர நோக்க துணைப் பழைய ஆர அமர அனைய
 ஏர ஏர்ப்பு செத்து அற்றுகெழுவ எனறந்தொடக்கத்தன பலவும் ஐந்
 தாம் வேற்றுமைப் பொருள்பற்றி வருவனவும் எனவென் எச்சங்கள்
 பற்றி வருவனவும் பிறவுமெல்லாங் கொள்க. ஈண்டு எடுத்தோதிய
 வற்றுள் வரையறை வகையடுவன மேற் கூறப்படுவன பொதுவகை
 யான் வருமாற்றுக்கும் உதாரணம் அவற்றை உரிமைவகையான் உதா
 ரணங்காட்டும் வழிகாட்டுதும். ஆண்டு எடுத்தோதாதன ஆறென்ப
 பதும். அவை ஒன்ற என்ற மாற்ற பொற்ப நாட நடுங்க என்பன.
 அத்தேந் ஆண்டு வரையறை கூறப்பட்டன என்னுஞ் முப்பத்திர
 ண்டாயினவாறெனின? முப்பதேயாகல் வேண்டுமால் அவையெ
 னின், அவற்றோடு புறனடையாற் கொண்டவற்றுள்ளும் நேர நோக்க
 என்னும் இரண்டி கூட்டி ஒதிஞ்ச் ஆண்டென்பது.

அவை பொதுவகையான் வருமாறு; “வேலொன்று கண்ணார் மேல் வேட்டைகனோம் திராமோ - கோலொன்று கண்ணென்று கொண்டு” என்பது வினையுவமம். “மழையொன்று வண்டட்டக்கை வள்ளிபோற் பாடி” என்பது பயவுவமம். “வேயொன்று தோளொருபால் வெற்பொன்றுதோளொருபால்” என்பது மெய்யுவமம். “குன்றியங் கோபமு மொன்றிய வடுக்கை” என்பது உருவுவமம். ஒழிந்தனவும் இவ்வாதே நான்குபகுதியும் பற்றி வருமாறு கண்டுகொள்க. “வாயென்றபுவளம்” என்றது பண்புவமைபற்றி வந்தது. இது “வாயாதி யபுவளம்” என்று ஆக்கச் சொல்லானும் வரும். “மணிநிற மாற்றிய மாமேனி” என்பது உருவுவமம். “மதியும் பொற்பு மலர்ந்த வாண்முகம்” என்பது மெய்யுவமம். “வேயொடு நாடிய தோள்” என்பது நாடவென்பது வந்த மெய்யுவமம். “படங்கெழு நாக நடுங்கு மல்குல்” என்பது நடுங்குவென்பது மெய்யுவமம்பற்றி வந்தவாறு. இவ் ஒதிய வாய்பாட்டோடு பொருந்த வருஞ் சொல்லெல்லாம் பல்குறிப்பினவென்பதனாற் கொள்ளப்படும் இப்பகுதியெல்லாம் புறனடையாற்கொள்வனவற்றிற்கும் ஒக்கும். இச்சொற் பரப்பெல்லாம் போக்கி “உவமச் சொல்லே வரம்பிகத் தனவே” என்று ஒதி உரைப்பீர்; அவை அவ்வச் சொல்லுள் அடங்குமாற்றான் வரம்பிகத்தனவாகாவென்பது.

இனிப் பிறவுமென்றதனான் ஓதப்பட்டன வருமாறு:—“துற்தார்பெருமை * * * எண்ணிக்கொண்டற்று” என்பதனுட் துணைப்பவென்பது உம் அற்றென்பது உம் வந்தன. “குன்றி னையாரங் குன்றுவர் குன்றுவ - குன்றி யினைய செயின்.” என்று அனையவென்பது வந்தது. பிறவுமன்ன. “கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்” என இன் வேற்றுமையும் உவமவுருபோடு வந்தது. “குளித்துப் பெயலிற் கண்பனி மல்க” என்பது உவமவுருபின் இன்னுருபு தன்பொருட்கண்ணும் வந்தது. “தூதுணம் புறவெனத் துதைத்தநின் நெழினலம்” என்பது எனவெனெச்சத்தால் உவமம் வந்தது. பிறவுமன்ன. இவை எல்லாம் வகையின்றி நான்குவமமும்பற்றி வருமாறு கண்டுகொள்க. ஐந்தாம்வேற்றுமைப்பொருள் வந்த உவமங்களும் பிறவும் உவமத்தொகையெனப்படா, தொகைப்படாமையினென்பது. அங்ஙனம் தொகைப்பட்டவழியும் மற்று மீலுரிமை கூறுகின்றதாமென்பது. “முகியொத்தன மாசற்றகிருமுகம்” என்றவழி உவமமாயினும் உவமத்தொகையெனப்படாது, தொகைப்பாடினமையினென்பது. (16)

உ.அ.எ. அன்ன வாங்க மான விறப்ப
வெள்ள வுறழத் தகைப் போக்கொடு
கண்ணிய வெட்டும் வினைப்பா துவமம்.

இது மேற் பொதுவகையாற் கூறியவாறன்றி வீணையுலமைக் கட்டு சிறந்து வருவன இவையென வரைந்துகூறுகின்றது. (இ-ள்.) இவ்வெட்டும் வீணையுலமம். எ-று. “எரியகைந் தன்ன தாமரை பழ னத்து” எனவும் “கயநா முயானையின் முகனமர்ந் தாங்கு” எனவும் “கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்” எனவும் “புலி வீறப்ப வொலி கோற்ற” எனவும் “புலியென்னக் கலிசிறந் துராஷய” எனவும் “மின்னுற ழிமைப்பிற் சென்னி பொற்ப” எனவும் “பொருகளிற் நெருத்திற் புலித்தகைப் பாய்த்துள்” எனவும் “மாணோக்கு நோக்கு மடூடை யாயத்தார்” எனவும் வரும். இனி, “கார்மழை முழக் கிசை கடுக்கும்” எனவும் “யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தன்ன” என வும் “ஒளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல” எனவும் “ஒழுகை நோ ன்பக டொப்பக் குழி” எனவும் “குறந்தொழி யெய்க்கு மெலிந்து வீங்கு திவலின்” எனவும் பிறவாய்பாட்டாற் சிறுபான்மை வரும் வி ணையுலமம் பொதுவியாற் கொள்ளப்படும். பிறவுமன்ன. (கஉ)

உஅஅ. அன்னவென் கிளவி பிறவொடுஞ் சிவணும்.

இஃது தய்தியது இகத்துபடாமற் காத்தது. (இ-ள்.) வீணை க்கே உரிமையெய்தியதாகக்கூறிய அன்னவென்பது நான்குவுலமைக் கும் உரிமையொக்க வரும். எ-று. அவை “மாரி யன்ன வண்கை” எனவும் “இலங்கு பிறையன்ன விளங்குவால் வையெயிற்று” எனவுஞ் “செவ்வானன்ன மேனி” எனவும் ஒழிந்த மூன்றற்கும் பெருவரவி னான் வந்தீவாறு வழக்குநோக்கி உணர்க. (கங)

உஅக. எள்ள விழையப் புல்லப் பொருவக்

கள்ள மதிப்ப வெல்ல வீழ

வென்றாங் கெட்டே பயனிலை யுலமம்.

இது முறையானே பயனிலையுலமைக்குச் சிறந்த வாய்பாடு இவையென்பதுணர்-ற்று. (இ-ள்.) இவை எட்டும் பயனிலையுலமம். எ-று. “எழிலி வான மெள்ளினன் நறுஉங்-கலிகை வண்கைக் கடு மான் றோன்றல்” எனவும், “மழைவிழை தடக்கை வயவா ளெழிலி” எனவும், “புத்தே ளுலகிற் பொன்மாம் புல்ல” எனவும், “வின்பொரு புகழ்விறல் வஞ்சி” எனவும், “கார்கள ளுற்ற பேரிசை யுதவி” எனவும், “இருநிதி மதிக்கும் பெருவள ளிகை” எனவும், “வீங்கு கரை நூலான வென்ற விகை” எனவும், “விரிபுனற் பேர்யாது வீழ் பாவதம் - வலாயாது சுரக்கு முகாநா றோன்றல்” எனவும் இவை ஓதியமுறையானே பயலுலமைப்பற்றி வந்தன.

இவை எட்டும் பெருவரவினவெனவே, சிறுவரவினான் “அ
முல்போல் வெங்கதிர் பைதறத் தெறுதலின்” எனவும், “மகன்ற யா
தல் புரைவதா லெனவே” எனவும், “ஊறுநீ ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற்
றாய்” எனவும், “பல்லேர் நிகர்ப்ப வந்த லுவகை - பெல்லா மென்ன
ட பெய்தந் தற்றே” எனவும், “யாழ்கொண் டன்ன விமிழிசை வியன்
மாலை” எனவும், “உருமெனக் சிலைக்கு மூக்கமொடு” எனவும், “யாழ்
செத் - திருங்கல் விடரனை யசுண மோர்க்கும்” எனவும், “செறுநர்த்
தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை” எனவும், “விண்ணதி ரிமிழிசை கடுப்
பப் - பண்ணமைத்து” எனவும் வரும். பிறவுமன்ன. மேலைக்குத்திரத்
திற் சொல்லியவாறே இதற்கும் வேண்வென உரைத்துக்கொள்க. ()

உகூ0. கடுப்ப வேய்ப்ப மருளப் புரைய

வொட்ட வொடுங்க வோட நிகர்ப்பவென்

றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா லுவமம்.

இது முறையானே மெய்யுவமத்திற்குரிய வாய்பாடு கூறுகின்
றது. (இ-ள்.) இவ்வெட்டும் மெய்யுவமம். எ-று. “நீர வார நிகழ்மலர்
கடுப்ப” எனவும், “மோட்டிரும் பாறை யீட்டுவட் டேய்ப்ப” எனவும்,
“வேய்மருள் பணைத்தோண் ளெகிழ்” எனவும், “உரல்புரை பாவழி”
எனவும், “முத்துடை வான்கோ டொட்டிய முலைமிசை” எனவும், “பா
ம்புரு வொடுங்க வாங்கிய நுகப்பின்” எனவும், “செந்தி யோட்டிய வெ
ஞ்சுடர்ப் பரிதி” எனவும், “கண்ணொடு நிகர்க்குங் கழிப்பூங் குவளை”
எனவும் இவை ஓகிய முறையானே மெய்யுவமத்துக்கண் வந்தவாறு.

இவற்றை உரிமைகூறிப் பெருவரவினவெனவே ஒழிந்தன
வுஞ் சிறுபான்மை வருமென்பதூஉம் அவை பொதுக்குத்திரத்தான்
அடங்குமென்பதூஉங்கொள்க. அவை, “கடல்போ றேன்றல் காழ்
றந் தோரே” எனவும், “அஞ்சுடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றி”
எனவும் “புலிசெத்து வெரீஇய புகர்முக வேழம்” எனவுஞ், “சேயித்
துணைய வாகி” எனவும், “மாணெழில் வேய்வென்ற தோளாய்நீ வரிற்
றாங்கும்” எனவுங், “கண்போன் மலர்ந்த சூனையும்” எனவும், “மறு
முள்ளை நேர்முகை யொப்ப நிரைத்த” எனவும், “முழவுறழ் தடக்கை
யி னியல வேங்கி” எனவும் வரும். இவை புறனடையாற் கொண்ட
னவும் எடுத்தோகியனவும் பொதுவிதியான் வந்தவாறு. (கடு)

உகக. போல மறுப்ப வொப்பக் காய்த்த

நேர விப்பப் பளிய நந்தவென்

றோத்துவரு கிளவி யுருவி னுவமம்.

இது நான்காம் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற உருவமத்தி
ற்குரிய வாய்பாடு கூறுகின்றது. (இ-ள்.) இவ்வெட்டும் உருவமம்.
எ-று. அவை, “தன்சொல் லுணந்தோர் மேனி - பொன்போலச்
செய்ய முன்கிழ வோனே” எனவும், “மணிநிற மறுத்த மலர்ப்பூங் கா
யா” எனவும், “ஒண்செங் காந்த ளொக்கு நின்னிற்” எனவும், “வெ
யிலொளி காய்த்த விளங்குமணி யழுத்தின” எனவும், “கார்விரி கொ
ன்றைப் பொன்னோர் புதுமலர்” எனவும், “தண்டளிர் வியப்பத் தகை
பெறு மேனி” எனவும் வரும். மனிய மந்த என்பன இக்காலத்து அ
ரியபோலும். அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி இவைபோல உரியவன்றி உருவமத்திற்கண்ணும் பெ
துக்குத்திரத்தான் வருமெனப்பட்ட வாய்பாடு சிறுவரவின வருமாறு.
“துளிதலைத் தலைஇய மழையே நைம்பால்” எனவும், “நெருப்பெனக்
சிவந்த வருப்பவிர் மண்டிலம்” எனவுஞ், “செயலையர் தனிராய்க்கு
மெழினல மந்நலம்” எனவும், “ஆயிதழ் புளையு மலர்கொ ளீகிலை” எ
னவும், “பாண்மருண் மருப்பி னுரல்புளாபாவழ” எனவும், “எரியுரு வு
றழ விலவ மலர்” எனவும், “பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு”
எனவும், “பொன்னுரை கடுக்குந் திலையர்” எனவும், “தூயி னன்ன
வொண்செங் காந்தட் - வேற் கலித்த புதுமுனை செத்து” எனவும்
வரும். பிறவுமன்ன. (கக)

உகஉ. தத்த மரபிற் றோன்றுமன் பொருளே.

இது நான்கு உவமைக்கும் ஒரோவொன்று எட்டாகக் கூறிய
வாய்பாட்டிற்கெல்லாம் புறனடை. (இ-ள்.) இன்னதற்கு இன்னவாய்
பாடு உரியவென்றற்குக் காரணம் என்னையென்றார்க்கு, அவை தத்தம்
வரலாற்று முறைமையானே அவ்வவ பொருடோன்ற நிற்கும். எ-று.
புலிபாய்ந்தாங்குப் பாய்ந்தானென வியவமத்திற்கு வந்த ஆங்
கென்கிளவி தளிராங்குச் சிவந்தமேனியெனிற் பொருந்தாது. இ
னி எள்ளவென்பது பயவமைக்கு ஏற்குமென்றான், அது புலியெ
ள்ளும்பாய்த்துள்ளெனலாகாது, என்ன? புலிக்கு வலிகுறினன்றி
அதனோடு உவமிக்கப்பட்ட சாத்தற்குப் புகழாகாதானென்பது,
நருவின் வென்றிகூறுங்கால் அவனோடு ஒப்பிக்கின்ற புலியெற்றியை
அவனைவிடென்றி எதிரிந்தலாற்றாது புறக்கொடுத்ததெனவும், நுதிங்கி
ற்றெனலின், கண்சிம்புளித்ததெனவும் அவற்குப்புகழாமென்பதே க
ருகிக்கூறின் கூறின உவமைவெளிய்பாடுமின்றி அவற்கது புகழாமாகா
தென்பது கருத்து. இனி மழையினைக் கொடைக்கு இழித்துக்கொண்

லவும் பெறுபவன்றே, அவ்வாறு சொல்லினும் அதனை அவனின் இழித்து நோக்காது உலகமாதலின். விழைய வீழ புல்ல மதிப்ப வெல்ல னன்பனவும் உவமை தான் பொருளையொத்தற்கவாவினவென்று பொருள்தோன்ற நிற்குமென்றவாது. கள்ளவென்பதூஉம் அதன்குணம் அதன்கண் இல்லாமற் கதுவிற்றென்னும் பொருட்டு. பொருவவெ ண்பதூஉம் யிழையினையும் ஒருவனையும் உறழ்ந்துணைச் சிறந்தானெ ன்ச் சொல்லுதல். இவ்வாற்றான் இவை உரிமைகூறப்பட்டன.

இனி மெய்யுவமத்திற்கு உரியவெனப்பட்டனவும் அவ்வாறே ஒரு காரணமுடைய போலும். கடுப்ப என்றக்கால் வீணைக்கும் பயத்திற்கும் ஏலாது; என்னை? கடித்தலென்பது ஐயுறுதல். புலியோடு மறவனை ஐயுறவேண்டுவதோர் காரணமின்மையானும், மழையின் விளைத்த பயத்தோடு உவமித்தலின் மழையோடு ஒருவனை ஐயஞ்செய்தல் வெண்டுவதின்மையானும், வடிவுகண்டவழி ஐயம்பிறக்முமாகலானும், உருவென்பது குணமாகலாற் பொருள்வேற்றுமை அறிந்தவழி ஐயஞ்செல்லாதாகலானும், மெய்க்குரிமைகூறினானென்பது. ஏய்த்தலென்பதூஉம் பொருந்துதலாகலின் வடிவிற்கேற்கும், மருள புளைய ஒட்ட ஒடுங்க என்பனவுங் கடித்தல்போலும் பொருண்மைய; என்னை? மருட்சியும் புளையுணர்வுங் கவர்த்தலைக் காட்டுதலானும், ஒட்ட ஒடுங்க என்பனவும் இரண்டனை ஒன்றென்னும் பொருண்மையவாகலானுமென்பது. நிகர்த்தலும் அவ்வினப்பொரு ளென்பதனைக் காட்டிதலின் வடிவிற்கேற்றது. ஒட்டுவென்பதும் ஒடுதற்றொழில் வடிவிற்கல்லதின்மையின் அவ்வடிவிற்கேற்றது. பண்பாயிற் பண்பு நிறப்பண்பு ஒடிற்றெனலாகாமையின்.

இனி உருவுவமவாய்பாட்டிற்குங் காரணங் கூறுங்காற் போலுமென்பது இடைச்சொல்லாகலானும், மரீஇவந்த வினைப்பாற் பட்டதாகலானும், அதற்குக் காரணங்கூறப்படாதிதன்பது. அஃதேல் அதனை இவ்வெட்டிற்கும் முன்பு கூறியதென்னை? பொருளுடையவற்றைப் பிற்கூறியெனின், அதுவும் அன்னவென்பதுபோல மற்றை மூன்று உவமத்தும் பயின்றுவருமென்பது எய்துவித்தற்கென்பது. மறுப்ப ஒப்ப என்பன முதலாயினவுங் ஒருகாரணமுடையவென்பது ஆகியன் பெருவரவினவாக உரிமைப்படுத்துக் கூறினமையின் அறிந்தாம். அல்லதூஉம் மரபிற் தோன்றும் என்றதனான் இவையெல்லாம் மரபுபற்றி அறியல்வேண்டும் எனவே தலைச்சங்கத்தார் முதலாயினார் செய்புட்களுள் அவ்வாறு பயின்று வருமென்பது அறிந்தாமன்றே இவ்வாறு குத்திரஞ் செய்தலானென்பது.

உகூ. நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே.

இதுவும் மேலனவற்றையே பகுக்கின்றது. (இ - ள்) வீண பயன் மெய் உரு என்னப்பட்ட நான்கும் எட்டாம் பகுதியும் உண்டு. எ - று. அவை உவமத்தொகை நான்கும் உவமவீரி நான்குமென எட்டாதலும் உடையவென்றவாறு. அவை புலியுன்னபாய்த்துள் புலிப்பாய்த்துள் எனவும், மழையன்னவண்கை மழைவண்கை எனவும், வேயன்னதோள் வேய்த்தோள் எனவும், பவளத்தன்னவாய் பவளவாய் எனவுந், தொகைவிரிபற்றி நான்கும் எட்டாயினவாறு. சொல்லோத்தினுள் இவ்வாய்பாடு விரிந்துவருமாறு கூறாது ஆண்டுத் தொகையாராய்ச்சிப்பட்ட மாத்திரையானே கூறினான், அவ்வுவமத்தான் ஈண்டுக் கூறப்படுதல் பொருளினவாகலானும், இடைச்சொல் லேயன்றிப் பொருள்பயப்பனவும் அவ்வுருபாகலானும், அதன்விரி வீண ஈண்டுப் பெயர்த்தது கூறி அதன் தொகையொடு படுப்ப இத்தனைப்பகுதியவாம் அந்நால்வகையுமமும் என்றானென்பது.

இதுவுமொருகூறுத்து, முன்னர் எவ்வெட்டாகக் கூறியவை ஒவ்வொன்றும் இரண்டு கூறாகி எட்டாம் பகுதியுடைய என்றவாறு. யாவ் வனமெனின் அன்ன என்னுஞ் சொன்முதலாகிய எட்டனுள் அன்ன ஆங்க மாண என்ன எனப்பட்ட நான்கும் வேறொரு பொருளை உணர்த்தாமையின் ஓரினமாகி ஒன்றாகவும், விறப்ப உறழ் தகைய நோக்க என்னும் நான்கும் ஒருபொருளுடைமையின் ஒருபொருளாகவும் இவ்வாறே இனனோக்குதற் குறிப்பினவாயிற்று. இவ்வாற்றான் இரண்டெனவும் படும் எட்டுமென்றவாறு. இதனது பயன் இவ்விரண்டு கூற்றான் அடக்கப்படும் வீணையுமச்சொல்லெட்டும் என்றவாறு. விறத்தல் இனமாகச் செறியுமென்னும் பொருட்டு. உறழ்ச்சியுந் தன் இனமாகக் கொண்டொறுதற்பொருட்டேயாம். தகுதி அதுவெனப்படுவது என்னும் பொருண்மைத்தாகலின் அவற்றோடொக்கும். நோக்கென்பது உம் அவ்வாறே இனமாக்கி நோக்குதற்பொருட்டு. இவ்வாற்றான் இரண்டெனவுமபடும் எட்டுமென்றவாறு. இதனது பயன் ஓதிய வாய்பாடு எண்ணுன்கறகும் இன்னவாய்பாடும் இன்னவாய்பாடும் ஒருபொருளவென்று அறிதலுந் தத்தம் மரபிற் பொருள்தோன்றவருமென்பதும் இடைச்சொல்லென்றலும் ஒப்பில்வழியிற் பொருள்செய்யினும் இசைச்சொல்லாகா தெரிநிலவீண உருபாயினும் என்பதறிவித்தலுமெனக்கொள்க. மேல்வருகின்றனவற்றிற்கும் இஃதொக்குமென்பது.

இனிப் பயவுவமைவாய்பாடு எட்டனுள்ளும் உள்ள பொருள் உள்ள வெல்ல என்னும் நான்கும் உவமத்தினையிழித்தற் பொருளவாகி

ன்றாயுடங்கும். என்னை? மழையைப் பொரித்துச் சொல்லுதலும் அதனது தன்மைக்குணங் கொள்ளப்படுதலும் வெவ்வேறையும் அதனை எள்ளுதல்போல்வான் இழித்து வினைபோல காட்டுதலின். இனி விழைய புல்ல மதிப்ப வீழ என்னும் நான்கும் உவமிக்கப்படும்பொருளான உயர்த்தாமையானும் உவமத்தினை இழித்துக்கூறாமையானும் அவை நான்கும் ஒருபொருளெனப்பட்டன. இவ்வாற்றாற் பயவுவமையெட்டும் இரண்டாயினவென்பது.

மெய்யுலமை இரண்டாங்கால் ஐயப்பொருட்கண் நான்குந் துணிபொருட்கண் நான்குமென இரண்டாம். கடுப்ப மருள புரைய ஓட என்னும் நான்கும் ஐயப்பொருளவாகி ஒன்றும். ஓடவென்பது உவமத்தின்கண்ணும் பொருளின்கண்ணும் உணர்வுகவர்ந்தோடிற்றென்னும் பொருள்தோன்றவுஞ் சொல்லின் அதுவும் ஐயமெனப்பட்டது போலும். இனி ஏய்ப்ப ஓட்ட ஒடுங்க நிகர்ப்ப என்னும் நான்கும் ஐயமின்றி உவமையும் பொருளும் ஒன்றென உணர்வுதோன்றும் வாய்பாடாகலின் இவைநான்கும் ஒன்றெனப்பட்டு இவையெட்டும் இரண்டாயின.

இனி உருவின்கண்ணும் பொல ஒப்ப நேர நளிய என்னும் நான்கும் மறுதலையின்றிச் சேர்ந்தனவென்று கோடற்கு வாய்பாடாகி வருதலின் அவையும் ஒன்றெனப்பட்டன. “நளியென் கிளவி செறிவு மாகும்” என்றதனால் அதனொடு சேர்ந்ததென்னும் பொருட்டேயாயிற்று. இனி மறுப்ப காய்த்த வியப்ப நந்தன்னும் நான்கும் உவமையோடு மறுத்துத் தோன்றி நிற்கும் பொருளவாகலின் நான்கும் ஒன்றெனப்பட்டு இவையும் இரண்டாயின. நந்துதலென்பது கேடு. வியத்தலென்பது உவமையான் வியக்கத்தக்கது பொருளெனவே அதன்கண் அக்குணமின்றென மறுத்தவாரும். காய்த்தலென்பது உவமையைக் காய்ப்பித்தலாகலின் அதுவும் மறுத்தலென்பதன் பொருளெனப்பட்டது.*

இவ்வாறு இவையெல்லாம் தொகுப்பு எட்டாதலும் உண்டென்பது இதன்கருத்து. இவற்றுட் பலவற்றையுஞ் செயவெனெச்சவாய்பாட்டால் ஓதியது என்னையெனின் அஃது உடம்பொடு புணர்த்தலென்பதனால் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் வினைச்சொற்போல நிற்குமெனவும் அதனானே பெயரொச்சமும் வினையெச்சமும் முற்றமாய் நிற்குமெனவும் அவையுந் தெரிநிலைவினையுலமையாய் வருமெனவும் அறிவித்தற்கென்க. இவற்றை இவ்வாறு எட்டாகச் சொல்லுதல் பெரிதும் துண்ணுணர்விற்கெனவுதலாக. (உடி)

உகச. பெருமையுஞ் சிறுமையு மெப்பா டெட்டன்
வழிமருங் கறியத் தோன்று மென்ப.

இது மேற்கூறிய உவமை இன்னுமொருவாற்றான் எட்டென
ப்படுமென்பது உணர்ந்து. (இ-ள்.) பெருமைபற்றியுஞ் சிறுமைபற்றி
யும் ஒப்புமைகொள்ளப்படும் உவமை மேற்கூறிய மெய்ப்பாடுட்டன்
வழித் தோன்றுமென்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று. மெய்ப்பாடு எட்
டென்பன “நகையே யழுகை யிளிவரன் மருட்கை - யச்சம் பெரு
மிதம் வெகுளி யுவகை” என மெய்ப்பாட்டியலுண் மேற்கூறப்பட்ட
டன. “களவுடம் படுநரித் தவிழ்ந்து நிலங்கிளையா” என்பது நகையு
வமம்; என்னை? தலைமகனைக் கண்டறியாதான்போலக் கரந்தொழுகு
ன்ற பரத்தை அவனோடு ஒப்புமைகண்டு தனிநின்று விளையாடும் புதல்
வனைக்கொண்டு மகிழ்கின்றாளை, வாயிற் கதவம் மறைந்து நின்ற தலை
கள் நீயும் அம்மகவிற்குத் தாயேகான் என்றவழிச், களவுகண்டபொரு
ளோடு கையகப்பட்ட கள்வர்போலச் செய்வதறியாது தடுமாறி முகம்
வேறுபட்ட நிலைமையை உவமித்துச் சிரித்தமையின் நகையுவமமாயி
ற்று. “கலங்கவிழ்த்த நாயகன்போற் கனைதுணை பிறிதின்றிப் - புலம்
புமென் னிலைகண்டும் போகலனே யென்றியால்” என்பது அவல்வு
மை; கலங்கவிழ்த்த நீகாமன்போலப் புலம்பினுள்ளன்றமையின் அப்
பெயர்த்தாயிற்று. “பெருஞ்செல்வ ரில்லத்து நல்கூர்ந்தார் போல -
வருஞ்செல்லும் பேருமெ னெஞ்சு” என்பது இளவரலுவமம்; என்னை?
தலைமகன்மாட்டு இன்பவிளையாட்டெய்துவார் பலரையுங்கண்டு நெஞ்சு
தீர்ப்புன்கணையித் தனிநின்றும் புகப்பெறாது இளவந்தமையின்
அப்பெயர்த்தாயிற்று. “ஈரத்து ளின்னவை தோன்றி னிழற்கயத்து-
ணீருட் குவளைவெந் தற்று.” என்பது மருட்சையுவமம்; என்னை? நிழ
ற்கயத்தின் குவளை வேவன வின்மையின் இஃது அற்புதமாயிற்று.
“சார்தகத் துண்டென்று செப்புத் திறந்தொருவன் - பாம்பகத்துக்
கண்ட துடைத்து” என்பது அச்சமாகலின் அச்சவுவமை. “மல்லனா
மறஞ்சாய்த்த மால்போற்றன் கிளைநாப்பட் - கல்லுயர் நனஞ்சாரற் கல
ந்தியலு நாடகே” என்பது பெருமிதவுவமை. “கூற்று வெகுண்ட
ன்ன முன்பொடு - மாற்றிநுவேந்தர் மண்ணோக் கினையே” என்பது
வெகுளியுவமை. “பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல வவவினி வாழியெ
னெளிசே” என்பது உவுகையுவமை. பிறவுமன்ன. இவற்றான் என்
வகை மெய்ப்பாடும்பற்றி உவமை எட்டெனப்படுமென்று அறிந்து கூ
றினான் “பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் றீரா” என்புழிப் பெரு
மையின் மெய்ப்பாடுட்டன்வழித் தோன்றுமென்கூறு மருங்கறிய
வென்றதனும் பெருமையுஞ் சிறுமையும் பற்றி வருதல் வழிமருங்கே

னவும் அவை பற்றாது மெய்ப்பாடு எட்டும்பற்றி வாளாதே உவமைவருதல் செவ்விதெனவுங் கொள்ளப்படும். “நீருட் குவளைவெந் தற்று” என்பது பெருமைபற்றியது. என்னை? உலகநடையிறந்ததோர் உவமை கூறி அதனோடு தலைமசன் ஈரத்தினை ஒப்பித்தமையின். “களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா” என்பது தனக்குநிகராமல் இழித்துரைத்தமையிற் சிறுமைபற்றிவந்ததாம். உவமையும் மெய்ப்பாடும் பொருள்களை அறிவிப்பனவாகி அவைவேறுவேறுபொருள் அறிவித்தலின் ஒத்து வேறுடையனவாயினுஞ் சிறுபான்மை மயங்கியும் வருமென்றற்கு இது கூற வேண்டியதென்பது. (கக)

உகரு. உவமப் பொருளினுற்ற துணருந்
தெளிமருங் குளவே திறத்திய லான.

இஃது எய்தாததெய்துவித்ததுதவிற்து; உவமையோடு பொருள் ஒவ்வாதெனவும் ஒப்புமை சார்த்திக் கொள்ளுமாறுணர்த்தினமையின். (இ - ள்.) உவமப்பொருளின் = உவமையெனப்பட்ட பொருளான்: இன் உருபு ஆன் உருபின்கண் வந்தது; உற்றதுணருந் தெளிமருங்குள = உவமிக்கவரும் பொருட்டுமுந்ததெல்லாம் அறிந்து துணியும் புகுதியுமுள்: திறத்தியலான = அங்ஙனம் துணியப்படும் பொருட்டிறம் பலவாகிவரும் இலக்கணவகையான். எ-று. அப்பகுதி பலவும் உற்றுணராமற் சொல்லியவழியும், அஃது உணரவருமென்பது கருத்து. திறத்தியல எனப்பட்ட பகுதியாவன, மேற்கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடெட்டும்பற்றி உவமங்கொள்ளுங்கால், உற்றதுணருந் தெளிமருங்கென உவமானவடைக்கு உவமேயவடை குறைந்துவருவனவும் யாது ம் அடையின்றி வருவனவுமென்று இவ்விரண்டும் உற்றுணராமற் சொல்லியவழி, அவற்றுக்கும் உவமைப்பொருளே தெளிமருங்காமெனவும் வாளாதே உவமஞ்செய்து உற்றதுணர்த்தாதவழியும் அதுவே தெளிமருங்காமெனவும் இன்னொரன்ன கொள்க. உதாரணம். “களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலங் கிளையா” என்றவழிக் கண்டோர்க்கெல்லாம் பெருநகையாகக் களவுண்டாகப்படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலங்கிளையாவென உற்றதுணரக் கூறியதிலனையினுங் கையொடுபட்ட களவுடையார் போல சின்றுளென்னும் உவமைப்பொருளானே எள்ளுதற்பொருள் தோன்றி நகை புலப்படுவதாயிற்று. “சாறுதலைக் கொண்டென்னு ம்பெண்ணீர் றுற்றென” என்னும் பாட்டினுள் உவமப்பொருளாகிய போழ்துண்ணீசிக்குப் பல அடை கூறி அதனோடு உவமிக்கப்படும் போர்க்குத்தொழிலினை யாதுமோர் அடையின்றி வாளாது கூறினனையினும் உவமப்பொருளானே போர்க்குத்தொழிற் குற்றதும் உணரக்கூறினனும். என்னை? உண்டாட்டிங் கொடையும் உரனோடு நோக்கி மறத்தலும் முத

லாகிய உள்ளக்கருத்தினுள் ஒருகணத்துள்ளே பலவேந்தரை ஒருங்கு வென்றற்கு வினாகின்றது போர்த்தொழிலென்பது தெளியப்பட்ட மையின். “உழுத நோன்பக டழிகின் றாங்கு” எனவும் “மருந்துகொண் மரத்தின் வாள்வடு மயங்கி” என்றும்போல்வனவும் அவை. இனி வாளாதே உவமஞ்செய்து உற்றதுணர்த்தாதவழித் தெளியுமாறு; “உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முருள்பெருந்தேர்க்கு - கச்சாணி யன்னா ருடைத்து.” என்பதனுள் அவன் செய்கைவன்மை கூறாயினும் அச்சாணியென்று உவமப்பொருள் தானே அச்செய்கைவன்மை கூற்றும். “வேனிற் புல்லன்ன துந்தையை நேர்வார் யார்” என்பதும் அது. ஒழிந்தனவுமன்ன. இனி உவமத்தின் உற்றதுணர்கவென்றது பொருளென்றதனும் பொருட்கு அடுத்த அடையும் உவமவடைக்கேற்றது உணரப்படாதன களையப்படுமென்பது. அது “பாசடை நிவந்த கணைக்கா னெய்த - லினமீ னிருங்கழி யோத மல்குதொழங் - கட மூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்” என்றவழிப் பாசடைநிவந்த கணைக்காலென நெய்தலாகிய பொருட்கு வந்த அடையிரண்டுங் கண்ணெனப்பட்ட உவமத்திற்கேற்ப வாராமையான் அவை தெளிமருங்கிலென்று களைந்துகொள்க. ஒழிந்தனவுமன்ன. மற்றுப் “புறமதியன்ன திருமுக மிறைஞ்சி” என்றவழி அகத்துத் தோன்றும் மறுப்போலப் புறத்துமறு மதிக்கில்லையென்பது உம் புறமதிபோலக் கறைதீர்ந்த முகமென்பது உம் உவமப்பொருளின் உற்றதுணருந் தெளிமருங்கென்றதனும் கோடுமோவெனின், அங்ஙனங் கொள்ளாமைக்கன்றே வருகின்ற சூத்திரமென்பது. (௨௦)

உகசு. உவமப் பொருளை யுணருங் காலே

மரீஇய மரபின் வழக்கொடு படுமே.

இது மேலதற்கோர் புறனடை; மேல் உவமப்பொருளானே உற்றதுணரச் செயல்வேண்டுமென்றான் இனி அங்ஙனம் உணருமாறு இது கூறினானதலின். (இ-ள்.) உவமப்பொருளான் உற்றதுணருங்காலே மரீஇவந்த வழக்கொடுபடுத்து அறியப்படும். ஏ-று. அதுவருமாறு; “களவுடம் படுபரிற் கவிதீர்த்து நிலங் கிளையா” என்பது களவுடம்படுநர்க்குள்ள வேறுபாடு உலகத்து அடிப்படவந்த வழக்காதலான் அஃது ஏதுவாக அதனையும் அறிந்துகொள்ளப்படுமென்றவாறு. எனவே, உலகத்துவழக்கினுள் அடிப்படத்தோன்றும் உவமையாயிற்றாயினும் உவமப்பொருள் புலப்பாடு செய்யாது “புறமதிபோலுமுகம்” என்றது போலவென்பது இதன்கருத்து. (௨௧)

உக௭. இரட்டைக் கிளவி யிரட்டை வழித்தே.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது ; அடையொடு வந்த பொருளொடு புணர்க்குமாறு கூறினமையின். (இ-ள்.) இரட்டைக்கிளவி = அடையும் அடையடுத்தபொருளுமென இரண்டாகச் சொல்லப்படுகின்றவி : இரட்டைவழித்தே = அடையும் அடையடுத்த பொருளுமென இரண்டாக்கி நிறுத்தப்படும் உவமையின் வழித்து. எ-று. அது “பொன்காண் கட்டளை கடுப்பத் தன்ன - பைம்பூண் சுண்ணம் புடைத்த மார்பினன்” எனவரும். (சுன் பைம்பூண் புடைத்த செஞ்சுவட்டினையும் மார்பினையும் பொன்னுரையோடுங் கல்லோடும் உவமித்தமையின் இரட்டைக்கிளவி இரட்டைவழித்தாயிற்று. இரட்டைக்கிளவியெனப் பொருளின முற்கூறியதனான் இரண்டுபொருளின ஒன்றாகக் கூட்டி உவமிக்கக் கருதினான் உவமையினையும் இரண்டு ஒன்றாக்கியே உவமிக்குமென்பது கருத்து. உம்மையான் ஒற்றைக்கிளவியும் இரட்டைவழித்தாகி வருவனவொள்க. அது “கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுக - விரும்புலிக் குருளையிற் றோன்றுங் காட்டிடை” என வரும். இரும்புலிக்குருளையென்றதனையே துறுகல்லோடும் வேங்கைவீயோடும் ஒப்பித்தமையின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. (உஉ)

உகஅ. பிறிதொடு படாது பிறப்பொடு நோக்கி

முன்னை மரபிற் கூறுங் காலைத்

துணிவொடு வருஉந் துணிவினோர் கொளினே.

இது மேலெல்லாம் ஏனையுவமங் கூறி உள்ளுறையுவமம் உணர்ந்து. மேல் இசைதிரிந்திசைக்குமெனப்பட்டவற்றின் பகுதியாயினும் இதனை ஆண்டுக்கூறாது ஈண்டுக் கூறினான் உள்ளுறையுவமமாகலானும் இவ்வோத்து உவமவியலாகலானுமென்பது. (இ-ள்) பிறிதொடு படாது = உவமையோடு உவமிக்கப்படும்பொருள் பிறிதொன்றுதாராது : பிறப்பொடுநோக்கி = உவமநிலங்களுட் பிறந்த பிறவிகளோடு சார்த்தி நோக்கி : முன்னை மரபிற் கூறுங்காலை = கருத்தினான் இதற்கு இஃது உவமையென்று சொன்னமரபினற் கூறுங்காலை : துணிவொடு வருஉந் துணிவினோர் கொளினே = இன்னபொருட்டு இஃது உவமமாயிற்றென்பது துணிந்து கொள்ளத் தோன்றும் அவ்வாறு துணிந்துகொள்ளும் உணர்வுடையோர்கொள்ளின். எ-று. எனவே, அஃது எல்லார்க்கும் புலனன்று நல்லுணர்வுடையோர்க்கே புலனென்பது உம் அவர்கொள்ளச்செய்யவேண்டுமென்பது உங் கூறிப்பவாறு. இதனானே செய்யுளுட் பயின்றுவருமென்பது கூறினானும் : அவற்றிற்கு உதாசீனம் மேற்காட்டுதம். மற்றிதனை உவமையென்றதென்ன ? உவமையும் உவமிக்கப்படும்பொருளுமாகிநீ இக் கூறாது

யினெனின் அங்ஙனங் கூறானுயினும் உவமம்போன்று பொருள்கொள்ளப்படுதலின் அதனை உவமையென்றான். அஃது ஒப்பினாகிய பெயரென்பது; என்னை? இவற்றை உவமப்போலியென்பது கூறுமா கலின். (உக)

உகக. உவமப் போலியைந்தென மொழிப.

இது மேற்கூறிய உள்ளுறையுவமை ஐவகைப்படுமென்கின்றது. (இ-ள்.) உள்ளுறையுவமை ஐந் துவகையெனச், கூறுவர் புலவர். எ-று. அவையைந்துமாமாறு முன்னர்ச்சொல்லுதும். இதனதுபயம்; ஏனையுவமத்திற்கு நிலைக்களம் ஐந்து ஒதினான், அவ்வாறே இதற்கு நிலைக்களம் ஒதாது அவைபோறலின் அவையே நிலைக்களமாமென்ற லும் ஏனையுவமத்துள் ஒருசாதியோடு ஒருசாதியினை உவமித்தல் வழக் கன்றாயினும் உள்ளுறையுவமத்திற்கு அமையுமென்றலுமென்பது.

௩௦௦. தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை நாடின

வினையினும் பயத்தினு முறுப்பினு முருவினும்

பிறப்பினும் வருஉந் திறத்திய லென்ப.

இது மேற்கூறிய ஐந்தும் இவையென்கின்றது. (இ-ள்.) வினை பயன் மெய் உருவென்ற நான்கிலேனும் பிறப்பினனும் வரும் மேற்கூறிய ஐந்தும். எ-று. உறுப்பென்றது மெய்யினை; உடம்பினை உறுப்பென்பவாகலானும் மெய்யுவமமெல்லாம் உறுப்பினையேபற்றிவருதல் பெரும்பான்மையவென்றற்கும் அவ்வாறு கூறினானென்பது. தவலருஞ்சிறப்பினத்தன்மை நாடின என்றதனான் ஏனையுவமத்தினும் உள்ளுறையுவமமே செய்யுட்கும் பொருளிலக்கணத்திற்குஞ் சிறந்ததென்பது; அவை வருமாறு; “கரும்புநடு பாத்திச் கலித்த தாமரை - கரும்புசிகளையும் பெரும்புன லூர - புதல்வ னீன்றவெம் முயங்க - லதுவே தெய்யநின் மார்புசிகைப் பதுவே.” என்பது வினையுவமப்போலி; என்னை? தாமரையினை வீணப்பதற்கன்றிக் கரும்புநடுதற்குச் செய்த பாத்தியுட் தானேவினைந்த தாமரை கரும்பின்பிசி தீர்க்கு மூரனென்றான். இதன்கருத்து, அதுகாதற்பரத்தையார்க்கும் இப்பரத்தையார்க்கும் என்றமைக்கப்பட்ட கோயிலுள் யாமுமுளமாகி இல்லறம் பூண்டு விருந்தோம்புகின்றனம் அதுபோலவென்பதாகலான் உவமைக்குப் பிறிதொருபொருள் எதிரிந்து உவமஞ்செய்யாது ஆண்டுப் பிறந்தனவற் றொடு நோக்கிக் கருத்தினம் கொள்ளவைத்தலின் இஃது உள்ளுறையுவமமாதிற்து. அவற்றுள்ளும் இது கரும்புசிகளையும் தொழிலோடு விருந்தோம்புதற் றொழிற் உவமங்கொள்ள நின்றவியின் வினையு வம்புப்போலியாதிற்து. இங்ஙனங் கூறவே இதனை இப்பொருள்

த்தென்பதெல்லாம் உணருமாறென்னையெனின் முன்னர்த் “துணிவொடுவருஉந் துணிவினோர் கொளினே” எனல் வேண்டியது இதன் அருமை நோக்கியன்றேயென்பது. அல்லாக்காற் கரும்பிநடுபாத்திக் கவித்ததாமரை சுரும்புபுகிகளையும் பெரும்புனலூர் என்பது பயமில் வென்பது கூறலாமென்பது. “கரைசேர் வேழங் கரும்பிற் பூக்குந் - துறைகெ ழூரனீ கொடுமை நாணி - நல்ல நென்றும் யாமே - யல்லனெ ன்னுமென் றடமென் றோளே” என்பது பயவுவமப்போலி. இதனுட் தலைமகன் கொடுமைகூறியதல்லது அக்கொடுமைக்கேதுவாகியதொன்றுவிளங்கக் கூறியதிலளாயினும் இழிந்தவேழம் உயர்ந்தகரும்பிற் பூக்குமெனவே அவற்றிற்கும் இழிபுயர்வாமென்பதொன்றில்லை எல்லாரும்தான் இன்பங்கோடற்றுகிரியர் தலைமகற்கென்றமையின் யாமும் பரத்தை யரும் அவற்கு ஒத்தனமென்றமையின் அவை கூறினாளுென்பது. “நீருறை கோழி நீலச் சேவல் - கூருகிர்ப் பேடை வயாவு மூர - புளிங்காய் வேட்கைத் தன்றுநின் - மலர்ந்த மார்பிவள் வயவு நோய்க்கே” என்பதும் அது. நீருறைகோழிநீலச் சேவலை அதன் கூருகிர்ப்பெடை நீனைந்து கடுஞ்சூலான்வந்த வயாத் தீர்த்தபயத்தவாகும், அதுபோல நின் மார்பு நீனைந்து தன்வயவு நோய்திரும் இவளுமென்றவாறு. புளிங்காய் வேட்கைத்தென்பது, நின்மார்புதான் இவளை நயவாதாயினும் இவடானே நின்மார்பை நயந்து பயம்பெற்றாள்போலச் சுவைக்கொண்டி சிறிது வேட்கைதணிதற்பயத்தாளாகும்; புளியங்காய்நினைய வாய் நீர் ஊறுமாறுபோல என்பது. “ஒன்றே னல்லெ னென்றுவென் குன்றத்துப் - பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாள் வேங்கை - குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மார் - நின்றனொய மலரு நாடனே - டொன்றென் றோழி யொன்ற னானே” என்பது மெய்யுவமப்போலி; என்னை? மிதியுண்டு வீழ்ந்த வேங்கை குறையுயிரோடு மலர்ந்தாற்போல யானும் உளேனாயினென்றமையின். “வண்ண வாண்டமை துளங் குவா லிழையே - யொண்ணுத லரிவை பண்ணை பாய்ந்தெனக் - கண்ணுறுங் குவளை நாறித் - தண்ணென் றிசினே பெருந்துறைப் புன லே.” இது உருவுவமம். நீ புனலாடிய ஞான்று பரத்தை பாய்ந்தாடிய புனலெல்லாந் தண்ணென்றதெனக் கூறியவழி, அத்தடம்போல இவள் உறக்கலங்கித் தெளிந்து தண்ணென்றாளுென்பது கருதியுணரப்பட்டது; அவளொடு புனல்பாய்ந்தாடிய இன்பச் சிறப்புக்கேட்டு நிலையாற்றாளுென்பது கருத்து. இது நிறமன்றாலெனின் நிறமும்பண்புகளின் அந்நிறத்தோடு நிறமல்லாதபண்புங் கொள்ளப்படுமென்பது “வகைபெறவந்த உவமத்தோற்றம்” என்புழிக் கூறினாளுென்பது. “பொய்கைப் பள்ளிப் பலவுநாறு கீர்நாய் - வாளை நாளினா பெறுந்

மூர - வெந்நலர் தொலை தாயினர் - தன்னலம் பெருமபிறர் தோய்ந்த மார்பே” என்பது பிறப்புமமப்போலி. நல்லகுலத்திற்பிறந்தும் இழிந்தாணத் தோய்ந்தமையான் ஆவநாற்றமே நாரியது, அவனாயே பாதுகாவாய், மேற்குலத்துப்பிறந்த மம்மைத் திண்டலென்பான் அஃதெல்லாம் வ்ளங்சக் கூறுது பொய்கைப் பள்ளிப் பிறந்த கீர்நாய் முன்னாட் தின்ற வாணீடீன்புலவுராற்றத்தோடும் பின்னினும் அதனை யே வேண்டும் ஊரன் என்றமையிற் பூர்த்தையர்பிறப்பு இழிந்தமையுந் தலைவிபிறப்பு உயர்ந்தமையுங் கூறி அவன்பிறப்பின் உயர்வுங் கூறினமையின் இது பிறப்புமமப்போலியாயிற்று. இவையெல்லாங்கருதிக் கூறிற் செய்யுட்குச் சிறப்பின்றெனவும், வாளாது கீர்நாய்வாணை பெறுஉமூரனென்றதனால் ஒருபயமின்றெனவுங்கொள்க. பிறப்பொடுவருஉந் திறத்தவென்றது தலைமகனால் இவ்வாறு திறப்பாடு வேறுமுளவென்பது உங்கொள்க. அவை “தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையொடு - வெண்பூம் பொய்கைத்தவ னூரோ யதனும் - தன்சொ லுணர்ந்தோர் மேனி - பொன்போலச் செய்யு மூர்கிழ வோனே.” என்றவழித் தன்பார்ப்புத்தின்னும் அன்பில் முதலையென்பது இன்னுந் தலைமகனது கொடுமைக்கு உவமையாயிற்று. வெண்பூம்பொய்கைத்து அவனூரொன்பது தலைமகன்பசப்புநிறம்பற்றி உவமையாயிற்று. ஆதலான் வினையுமமும் உருவுமும் ஒருசெய்யுளுள்ளே தொடர்ந்து ஒருங்குவருதலும் உடையவென்பது. அவை “தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையொடு * * * பொன்போலச் செய்யு மூர்கிழவோன்” என்றவழி, இன்னதிறத்தனென்றதனானே இத்தன்மைத்தாகிய ஊரனையானெனச் சொல்லுதலுந், தலைவ னூரின்கணுள்ளன சொல்லத் தலைவற்கேயன்றித் தலைவிக்கேற்ற உவமைதோன்றச் செய்தலுமென உவமங்கூறியவழி உள்ளுறையுமங்கோடலும், பிறவாறு வருவனவுளவாயினும் எல்லாங்கொள்க. “தேர்வண் கோமான் நேனா ரன்னவீவன்” என்பது அவ னூரனையானென வந்தது. வெண்பூம்பொய்கைத்து அவனூரோ எனத் தலைவனூரின் உள்ளதொன்றனம் தலைவிக்குவமையே பிறப்பித்தவாறாயிற்று. அல்லாக்கால், “வெள்ளையாம்பலடைகளை” என்றதனும் பயமின்றென்பது. (உரு)

௩௦௪. கிழவி சொல்லி னவளறிகுளவி

தோழிக் காயி னிலம்பேயர்த் துளையாது.

இது மேற்கூறிய உள்ளுறையுமமைக்காவதோர் இலக்கணம். (இ-ள்.) ஐந்துவகைப்பட்ட உவமப்போலியும், பிறிதொருபுறம் பிறப்புநோக்கி உணரக்கூறியவழி, அக்கூற்றுத் தலைமகட்குந் தேர

ழிக்கும் உரித்தாங்காற், தலைவிக்காயின் அந்நிறியுங் கருப்பொருளா னே செய்யல்வேண்டும்; தோழிக்காயின் அந்நிலத்துள்ளனவெல்லாங் சொல்லவும்பெறும் பிறநிலத்துள்ளன அறிந்துசொல்லின்னாகச் செய் யுள் செய்யப்பெறொன்றவாறு. இதனது பயந், தலைமகள் இந்நி லத்துள்ளனவெல்லாம் அறியுந்துணைப் பயிற்சியிலனெனவும் அவளா யத்தாராயின் இந்நிலத்துள்ளன அறியச் சிதைந்ததின்றெனவுங் கூறிய வாறு. “ஒன்றேனல்வெ னென்றுவென்” என்னும் பாட்டினுட், பொ ருகளிறுமிதித்த நெரிதாள்வேங்கைமரம் படப்பையிலுள்ளதாகலானு ன் தன்னாற் பூக்கொய்யப்படுமாசலானும் அஃது அவளறிகளவியென ப்பட்டது. “தன்பார்ப்புத்தின்னு மன்பின்முதலை” என்பது தோழி, கூற்று. என்னை? அவற்றின் செப்கையெல்லாம் அறியாளன்றே த லைமகள் பெரும் பேதையாதலினென்பது. அதிகாரத்தானின்ற உள் ளுறையுவமையென்பதனை அவளறிகளவியென்றதற்குப் பெயர்ப்பய னிலையாகவும் நிலம்பெயர்ந்துரையாதென்னும் முற்றுவினைக்குப் பெ யராகவும் வேறுவேறு சொல்லிக்கொள்க. (உச)

௩௦௨. கிழவோற் காயி னுரனெடுகிளக்கு
மேனோர்க் கெல்லா மிடம்வரை வின்றே.

இதவும் அது. (இ-ள்.) ‘கிழவோன் சொல்லும் உள்ளுறையு வ ம் தன்னுடைமைதோன்றச் சொல்லப்படும், ஏனோனொன்ப்பட்ட பா ங்கனும் பாணனுமுதலாயினார் சொல்லுங்காலை மேற்கூறிய வகையா னே இடம்வரையப்படாது தாந்தாம் அறிந்த கிளவியானும் நிலம்பெ யர்ந்துரையாதபொருளானும் அந்நிலத்துள்ள பொருளானும் உள்ளு றையுவமை சொல்லப்பெறுப. எ-று. “கருங்கோட் டெருமைச் செங் கட் புனிற்றாக் - காதற் குழவிக்கூறுமுலை மடுக்கு - நுந்தை தும்பூர் வருது - மொண்டொடி மடந்தை நின்னையாம் பெறினே.” என்ற வழித் தாய்போன்று தும்பைத் தலையளிப்பிலெனத் தலைமகள் தலை மைதோன்ற உரனெடுகிளந்தவாறு காண்க. ஒழிந்தோராயின வரை யறையின்மையிற் காட்டாமாயினும், அவைவந்துழிக் காண்க. (உஎ)

௩௦௩. இனிதுறு கிளவியுந் துனியுறு கிளவியு
முவும மருங்கிற் றோன்று மென்பு.

இதவும் மேலதற்கேயாவதோர் வேறுபாடுணர்-ற்று. (இ-ள்.) மேற்கூறப்பட்ட உள்ளுறையுவமம் இன்ப துன்பங்கள் தோன்றச் சொல்லவும்படும். எ-று. “கழனி மரத்து வினைந்துகு தீம்பழம் - பழ னவாளை கதாஉ மூர்ன்” என்பது பலவகையின்பமும் வருந்தாது

பெறுவொன்பதற்கு உண்மையாகிவருதலின் இனிதுறுகிளவியெனப் பட்டது. “தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனொடு - பிள்ளை தின்னு முதலைத்து” என்பது தலைமகன் தொடுமைகூறினமையின் துனியுறு கிளவியாயிற்று. இவ்விருபகுதியும்புடச் செய்யப்படும் மேற்கூறிய உள்ளுறையுமமென்பது இதன் கருத்து. மருங்கென்னுமீ மிகையா னே ஏனையுமவத்தின்கண்ணும் இப்பகுதி கொள்ளப்படும். அவை “ம ருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே” என்பது இனிதுறு கிளவி; “கராத்தின் வெய்யவோ தோள்” என்பது துனியுறுகிளவி.

௩௦௪. கிழவோட் குவம மீரிடத் துரித்தே,

இஃது அவ்வுள்ளுறையுமையை வரையறுத்துணர்-ற்று. (இ-ள்.) தலைமகள் இரண்டிடத்தல்லது உள்ளுறையுமமை சொல்லப் பெறாள். எ-று. இரண்டிடமென்பன மருதமும் நெய்தலும்; அந்நில த்துப்பிறந்த பொருள்பற்றியல்லது உள்ளுறையுமஞ்சொல்லுதல் கிழ த்திக்குரித்தன்மென்பது கருத்து. இவ்விடத்து உரிமையுடைத்தென வே குறிஞ்சிக்கண் அத்துணையுரித்தன்மென்றவாறு. “தாமரை - வண் தே பனிமல ராநு மூர - யானாயோ நிற்புலக்கேம்,” என்றவழி வண்டே துபனிமலரொன்ப பிறர்க்குரிய முகனொன்வும் அவரை நயப்பாபென வும் உள்ளுறையுமம் மருதத்துக்கண்வந்தது. “அன்னை வாழிவெ ண் டன்னை கழிய - முண்டக மலருந் தன்கடற் சேர்ப்ப - னென் றோ மெந்தன னாயி - னென்னாங் கொல்லவ னயந்தோ டோளே.” என்பது நெய்தல். இதனுட் கழியமுண்டகமலருமென முள்ளுடைய தலைப் பூமலருமென்று உள்ளுறுத்ததனை இருவர் காமத்துறைக்கண் ணும் ஒருதலை இன்னா ஒருதலை இனிதென்றொளன்பது. என்றோ மெந்தனனென்பது முள்ளுடைமையோடொக்க, என்னாங்கொல்லவ னயந்தோடோளென்றவழி அவன் அன்பிற் திரியாமையினமையி ன் முண்டகமலர்ச்சியோடொப்பிக்கப்படும், பிறவும் அன்ன. “குன்ற க் குறவர் புல்வேய் குரம்பை - மன்ற முனமுழை மறைக்கு நாடன் - புனாவன வாழி தோழி விரைய - லரும்பனி யசைஇய கூதிர்ப் - பெ ருந்தண் வாடையின் முத்துவர் தனனே” என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட் டினுள் வறுமைகூர்ந்த புல்வேய்குரம்பையை மறை புறமறைத்தாற் போல வாடைசெய்யும் நோய்தீர்க்கவந்தானென்று உள்ளுறையுமஞ் செய்தவாறு கண்டுகொள்க. இனிக் கிழவோட்குவமம் பிரிவிடத்துரி த்தென்பது பாடமாக உரைப்பாருமுளர். யாதானுமொருநிலத்தாயி னும் பிரிந்திருந்தவிடத்து உள்ளுறையுமம் கூறப்பெறுந் கிழத்தியெ ன்பது இதன்கருத்து. பெருந்தண்வாடையின் முத்துவந்தோனென்பது பிரியுள்ளுறையின் ஈரிடமென்றலை வலிதென்பது. (௩௦௪)

௧௦௫. கிழவோற் காயி னிடம்வனா வின்மே.

மேல் “உரனெடு கிளக்கும்” என்றதல்லது இன்னவழிச் சொல்லப்பெறுந் தலைமகனென்றிலன், அதனான் அவற்கு எல்லா நிலனும் உரியவாழென்கின்றனென்பது. (இ-ள்.) தலைமகற்கு இடவரையறை இல்லை. எ-று. வரையறையில்லனவற்றுக்கு வரையறைகூறாமே முடியாவோவெனின் அங்ஙனமாயினும் கிழத்திக்குந் தோழிக்கும் இடம்வரையறுத்ததனைக் கண்டி மாணுக்கன் இவ்வாறே தலைமகற்கும் இடம்வரையறையுண்டுகொலென்று கருதிந் கருதற்கவென்றற்கு இது கூறினெனப்பது. (௧௦)

௧௦௬. தோழியுஞ் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக் கூறுதற் குரியர் கொள்வழி யான.

இது தோழியுஞ் செவிலியும் உள்ளுறையுமங் கூறுமிடமு ணர்-ற்று. (இ-ள்.) காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் பொருந்துமாற்றான் உள்ளுறையுமங் கூறப்பெறுப தோழியுஞ் செவிலியும். எ-று. கால முமிடனும் பொருந்துதலென்பது வெளிப்படக்கிளவாது முன்னத்தா ன்மறைத்துச் சொல்லவேண்டியவழி அவ்வாறு சொல்லப்பெறுப அவ ருமென்றவாறு. இங்ஙனங் கூறவே, “ஏனோர்க் செல்லா மிடம்வனா வின்று” என்றவழி எல்லாரும் உள்ளுறையுமங் சொல்லப்பெறுவொ ண்பது பட்டது. அதனை நற்றாயும் ஆயத்தாரந் தந்தையர் தன்னையரும் உள்ளுறையுமமை கூறப்பெறாநெனவுந் தோழிகு நின் நிலம்பெயர்ந்து ரையாத பொருளான் ஒருவழிக் கூறுமெனவுஞ் செவிலிக்காயின் இட ம்வனாவின்மெனப்பட்டவகையாற் பொருந்துமவழிக் கூறுதற்குரிய னெனவுங் கூறினானும் இக்குத்திரத்தானென்பது. கொள்வழியென்ற தனும் தோழிக்குப்போல நிலம்பெயர்ந்துரையாதபொருளான் உள்ளு றையுமங் கூறுதலே செவிலிக்குமுரித்தெனப்பது கொள்க. மற்றிவை பெல்லாம் அகப்பொருட்கேபுரியவாக விதந்தோதியதென்னை? புறப் பொருட்கு வாராதனபோலவெனின் ஆண்டவருதல் அரிதாகலின் இவ்வாறு அகத்திற்கே கூறினெனப்பது. “வன்புலக் கேளிரக்கு வ ருவிருந் தயரு - மென்புல வைப்பி ண்நாட்டுப் பொருள்” என்றக் காத், பகைவேந்தரை வென்றிகொள்ளுங்கால் அவர்தாழே தத் தம்பொருள் பிறர்க்களிப்பானெனும் பொருள் தோன்றினுந் தோன் றுமென்பதல்லது ஒருதலையாக உள்ளுறையுமங் கோடல்வேண்டு வதன்று. என்றே? “தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனெடுமி - பின்னி ளின்று முதலைத் தவரு” என்றாற்போலக் கூறுது அந்நாட்டுக் கரு ங்களவர் முதலாயினர் யருந்தாமற் பெறும் பொருள் பிறநாட்டினர்க்கு

விரந்துசெய்யத்தகுமென்று அந்நாட்டினதுவளமைகூறினமையினென்பது. தோழி பொருங்கியவழிக் கூறுமாறு முன்காட்டப்பட்டன. செவிலிபொருந்துவழிக் கூறுவனவுந் கண்டுகொள்க. இலக்கணமுண்மையின் அவையும் உளவென்பது கருத்து. (கக)

கூ0௭. வேறுபட வந்த வுவமத் தோற்றங்
கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்.

இது மேலெல்லாம் இருவகையினமுங் கூறி இன்னும் எனையுமப்பகுதியே கூறுவான் எய்தாததெய்துவித்தது. (இ - ள்.) வேறுபடவந்த உவமத்தோற்றம் = வேறுபாடுதோன்ற வந்த உவமைச்சாதி: தோற்றமெனினும் பிறப்பெனினுஞ் சாதியெனினும் ஒக்கும்; கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளால் = அங்ஙனம் வேறுபடவந்தனவாயினும் மேற்கூறியபகுதியானே கொள்ளுமிடனறிந்து கொளுத்துக. எ - று. கொளுவுதலென்பது கொளாஅலென்பதாயிற்று.

வேறுபடவருதலென்பது :—உவமைக்கும் பொருட்கும் ஒப்புமையாமாறுபடக் கூறுதலும், ஒப்புமைகூறுது பெயர்போல்வனவற்று மாத்திரையானே மறுத்துக்கூறுதலும், ஒப்புமைமறுத்துப் பொருளைநாட்டிக்கூறுதலும், ஒப்புமைமறுத்தவழிப் பிறிதோருவமை நாட்டுதலும், உவமையும்பொருளும் முற்கூறி நிறீஇப் பின்னர் மற்றைய ஒவ்வாவென்றலும், உவமைக்கு இருகுணங்கொடுத்துப் பொருளின வாளைதுகூறுங்கால் உவமையின இரண்டாக்கி ஒன்றற்குக் கூறிய அடை ஒன்றற்குக் கூறுதுகூறுதலும், ஒப்புமை குறைவுபட உவமித்து மற்றொரு குணங்கொடுத்து நிரப்பதலும், ஒவ்வாக்கருத்தினான் ஒப்புமைகோடலும், உவமத்திற்கன்றி உவமத்திற்கு ஏதுவாகிய பொருட்குச் சில அடை கூறி அவ் அடையானே உவமிச்சுப்படும் பொருளினச் சிறப்பித்தலும், உவமானத்தினை உவமேயமாச்சுபடும் அதுவிலக்கியுங் கூறுதலும், இரண்டுபொருளானே வெவ்வேறுகூறிய வழி ஒன்று ஒன்றற்கு உவமையென்பது கொள்ளவைத்தலும், இன்னோர்ன்னவெல்லாம் வேறுபடவந்த உவமத்தோற்றமெனப்படும்.

இவற்றைக் கூறியமருங்கிற் கொளுத்துதலென்பது, முற்கூறிய னையுமத்தின்பாலும் பிற்கூறிய உள்ளுறையுமத்தின்பாலும் பறித்து உணரப்படுமென்பது. எனையுமத்தின்பாற்படுத்தலென்பது வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்கும்பற்றி வருதலும் அவற்றுக்கு ஒவ்வொருவகைநிலைகளும்பற்றி வருதலுமெனக்கொள்க. உள்ளுறையுமத்தின்பாற்படுத்தலென்பது, இவ்வேனையுமம்போல உவமையும்பொருளுமாகி வேறுவேறு விளங்க வாராது குறிப்பிடுதல்.

கொள்ளவருதலின் இக்கருத்தினுனே இதனை ஈண்டு வைப்பானாயிற்று. வரலாறு;—“வையங்காவலர் வழிமொழிந்தொழுக” என்னும் பாட்டினுட் “கடந்தொனைச் சீரலாதனை” என்னுந் துணை உவமத்திற்குவந்த அடையினைப் பொருட்கு மறுத்துக்கொள்ள வைத்தானென்பது, என்னை? “வெஞ்சுடர் வழி” என்னுந் துணை உவமத்திற்குரிய அடையினைப் பொருட்கு மறுத்துக் கொள்ளவைத்தானென்பது. இனிப் “பொழுதென வலாதி” என்பது தொடங்கிப் பாட்டுமுடிவாகும் பொருட்குரிய அடையினை உவமத்திற்கு மறுத்துக்கொள்ளவைத்தானென்பது. என்னை? வெஞ்சுடர்வழித் தோன்றிய அரசனைத் தண்டாரோடு பழிப்பான்பொருளே உவமஞ்செய்தானென்பது. மொழியினுமென்றதனாற் பொருளினை உவமையாகக் கூறுது உள்ளுறையுவமம் போலக்கொள்ளவைத்துப் பின்னர் உவமத்திற்கு அடையாயவற்றுள், “வையங்காவலர் வழிமொழிந்தொழுக” என்றான் வழிமொழிதலென்பது வேற்றரசர்க்குத் தன்நன்மையென வேறின்றித் தன்னகப்படுத்துவார் தம்மொழியொடுபடுத்தது. ஒழிந்த கோளுஞ் செல்லத்தானுஞ் செல்லும் மதியமென்று எதிர்மறுத்துச் குற்றங்கூறிக் குறிப்புப்பட வைத்தானென்பது. “போகம்வேண்டிப் பொதுச்சொற்போற்றது” எனவே இன்பதுகரீவு முற்றுச்சிறப்பில்லாக் கட்டுரை பெய்தானெனவும் அவனோடு ‘உவமிக்கின்ற மதியமாயின் இருபத்தெழுவர் மகனரொடு போகந்தய்ய்த்துச் சிறப்பில்லாத கட்டுரைபுறையுமென்று எதிர்மறுத்துக்கொள்ளவைத்தான். சிறப்பின்மையென்பது, எல்லார்க்கும் ஒத்தவாற்றான் அறஞ்செய்யாது” உரோகணிமேற் கழிபெருங்காதலனைன்படுதல்போல்வன. “இடஞ்சிறிதென்னு மூக்கந்துரப்ப” எனவே, எஞ்ஞான்றுந் தன்னெல்லைக்கண்ணே வரும் மதிமண்டிலமென்று எதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்படும். “ஒங்காவுள்ளம்” எனவே, அம்மதியந் தேய்ந்தொடுங்குமென்பது கொள்ளப்படும். “ஓம்பாவிகை” எனவே, நாட்டாறும் ஒரோவோர் கலையாகப் பல்லுயிர்க்கும் இன்பம் பயக்குமாற்றற் தருவதல்லாது தானுடையதெல்லாம் ஒருகாலேகொடாத மதியமெனப்படும். “கடந்தொனை” எனவே, மதிக்குத் தானையாகிய தூரகையெல்லாம் பகைக்கதிராகிய பரிதிமண்டிலத்துக்குத் தோற்குமென்றானும். இவ்வாற்றான் உவமான அடையெல்லாம் எதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

இனிப் பொருட்குரிய அடையும் அவ்வாதே எதிர்மறுத்துக் கொள்ளப்படுமென்றவாறு. வீங்குசெலன்மண்டிலமெனவே, கட்டையாயினார் கதியிற்செல்லுமதியமென்று பாட்டுடைத்தலைவன் தலையாயினார்க்கியிற் செல்லுமென்றான். பொழுதெனவருதியெனவே, கா

போதும் நாழிகைவேறுபட்டு எறித்தியென்றதனால் அவன்பொழுது செய்யானெனவும், புறக்கொடுத்தித்தியெனவே, தோற்றோர்போன்று ஒளிமுழங்கிச் செறிக்கின்றனவும், விளங்கித்தோன்றவென்பதனால் தொடர்கின்ற சுடர்போல விளங்கிப் பிறர்தோற்றோடக் காயும் இவனெனவும், மாறிவருகியெனவே, திங்கடோதும் மாறிப்பிறத்தியென்பதனால் இவனினைப்பெற்றானெனவும், மலைமறைதொளித்தியெனவே, மலைசார்ந்தவழித் தோன்றாநென்பதனால் இவன் தன்னாட்டிமலைமீக்கறுமெனவும், அகல்விசும்பினாலுமெனவே, இவன் இவ்வுலகத்து நிலபேறுடையனெனவும், பகல்விளங்காயெனவே, இவன் இரப்பொழுதும் விளங்குமெனவுங்கொள்ளப்படும். முற்பகுதியும் பிற்பகுதியும் வேறுபடுதலின் வேறுபடவந்ததாயிற்று. மற்றையவும் அன்ன

இக்கூறிய அடையெல்லாம், வ்வின பயன் மெய் உருவெனக் கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக்” கொளுவுவதாகக் காட்டுவனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். “கண்ணனவனிவன் மாறன் கமழ்துழாய்க் - கண்ணி யவற்கிவற்கு வேம்புதார் - வண்ணமு - மாய் நவனிவன் சேயன் மரபொன்றே - யாய் நவனிவன் கோ.” என்பது, பெயருந்தாருமுதலாயினீபற்றி மாயனோடு உவமங்கருகி மறுத்துடைத்தவாறு பெயரொன்பது பொருளுணர்த்தித்தலின் அதனை வடிவிற்பாற் படுத்துணர்க. “அடிநோக்கி னாழ்கடல் வண்ணன்றன் மேனிப் - படிநோக்கிற் பைங்கொன்றைத் தாரோன் - முடிநோக்கித் - தேர்வளவனாத நெளிந்தேன் நன்சென்னிமே - லாரலங்க றேன்றிற்றுக் கண்டி.” என்பதனால் ஆழ்கடல்வண்ணனையுங் கொன்றைத்தாரோனையும் உவமைகூறியவற்றை மறுத்துத் தேர்வளவனெனத் தெளிந்தேனெனப் பொருளையே நாடுதலின் அது உவமம்வேறுபட வந்ததாயிற்று. “இந்திர னென்னி னிரண்டேகண் ணேறுர்ந்த - வந்தரத்தா னென்னிற் பிளையிலலை - யந்தரத்துக் - கோழியா னென்னின் முகமொன்றே கோதையை - யாழியா னென்றுணரற் பாற்று.” என்பதனால் இந்திரனையும் இறையோனையும் முருகனையும் ஒப்புமறுத்து நெடியோனை உவமங்கூறலின் ஒப்புமைமறுத்துப் பிறிதுநாட்டியுது. “சுற்றுவிற் காமனுஞ் சோழர் பெருமகனாங் - கொற்றப்போர்க் ஓள்ளியுங் கேழொவ்வார் - பொற்றொழ - யாழி யுடையான் - மகன்மீயன் சேயனே - கோழி யுடையான் மகன்.” என்பதனால் உவமையும் பொருளும் முன் ஒருங்குநீரிப்பின்னர் ஒவ்வாமையுத்தலின் இதுவும் பின்னும் வேறுபட வந்ததாயிற்று. “புனனாடிகோமானும் பூந்துழாய் மாலும் - வ்வினவகையான் வேறு படுப - புனனாட - னேற்றெறிந்து மாற்றலர்பா லெய்தியபார் மூபவ - னேற்றி

ரந்து கொண்டமையா னின்ற.” என்பதும் அது. “ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலி - னீர்த்துறை படியும் பெருங்களிறு, போல - வினியை பெரும வெமக்கே” என்னும் பாட்டினுள் உவமையாகியபொருளினையானையுங் கூடலுமென இரண்டாக்கி யானைக்கே ஊர்க்குறுமாக்கள் வெண்கோடுகழாலின் நீர்த்துறைபடியுமென்னும் அடைகூறி ஊர்க்குறுமாக்கள்போல் அவரைத் துன்னநங் கூட்டத்திற்குச் சொல்லாமையின் இதுவும் வேறுபடவந்த உவமைத்தோற்றமெனப் பட்டது. “முதிர்கோங்கு முகையென முகஞ்செய்த குரும்பையெனப் - பெயறுளி முகிழெனப் பெருத்தநின் னிளமுலை” என்றவழி முதிர்கோங்கும் முற்றியகுரும்பையும் பெரியவாகலின் அவைபோலப் பெருத்த நின் இளமுலையென்றல் ஒத்தது, பெயறுளிமுகுளஞ் சிறிதாக இவற்றோடு அதனை உடன்கூறி அப்பெயறுளி முகுளத்திற்கில்லாத பெருமைக்குணம் பொருட்குப் பின்னர் விதந்துகூறுதலின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமையாயிற்று. “மக்களே போல்வர்கயவ ரவரன்ன - வொப்பா ரியாங்கண்ட தில்.” என்பது ஒவ்வாப் பொருளை ஒப்புமைகொண்டது ; என்னை? மக்களைக் கயவர் ஒவ்வாரொன்றுங் கருத்தினுள் மக்கள்போல்வர்கயவரொன்றமையின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமையாயிற்று. “நெடுந்தோட்டி டிரும்பனை நீர்நிழல் புரையக் - குறும்பல முரிந்த குன்றுசேர் சிறுநெறி” என்பதனுள் உவமையாகிய நிழற்பொருட்கெய்தியது உவமையையன்றே, அதற்கு நெடுந்தோடும் பெருமையும் ஆடையாகக் கூறினான்; கூறவே, பனைநிழலோடொக்கும் குன்றஞ்சேர் சிறுநெறி முடிந்தவழிச் சென்றுபுகும் ஊர்க்குவமை நெடுந்தோடென்று கொள்ளவைத்தமையின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமையாயிற்று. “மண்படுதோட் கிள்ளி மதவேழ மாற்றரசர் - வெண்குடையைத் தேய்த்த வெகுளியால் - விண்படர்ந்து - பாயுங்கொ லென்று பனிமதியுந் தன்னுருவர் - தேயுந் தெளிவிசும்பி னின்ற” என்பதனுள் உவமானத்தினை உவமையமாக்கி அதனையே விலக்கினான் ; என்னை? வெண்குடையென்று யானை குத்துமென்று மதியினைக் குடையுடனொப்பிப்பான் மதியினைக் குடையாதவே கூறித், தேயுந்தெளிவிசும்பினின்று என்பதனால் குடையோடு உவமைகூறியதை விலக்கினமையின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமைத்தோற்றமாயிற்று. “அகர முதல வெழுத்தெல்லாம்” என்றவழி இரண்டுபொருள் வேறுவேறு கூறியதன்றி, அகரமுதல எழுத்தெல்லாம் அதுபோல என்றனும் ஆகிபகவன்முதற்று உலகம் அதுபோல என்றனும் ஒன்றாகத் துணியுமாற்றான் உவமையின் பொருளங் கூறுமையின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமையாயிற்று. பிறவும் அன்ன. இவையு ஏனையுமத்திற்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணம். (1)

௨௦௮. ஓரீஇக் கூறலு மரீஇய பண்பே.

இதிலும் ஏனையுவமத்திற்காவதோர் இலக்கணமுணர் - ந்று. (இ - ள்.) ஓரீஇக்கூறலும் = ஒக்குமெனக் கூறுது ஒவ்வாதெனக் கூறுதலும்: உம்மை இறந்தது தழிஇயிற்று; மரீஇய பண்பு = அதுவும் உவமையாதற்கு அடிப்படவந்த வழக்கு. எ - று. உதாரணம். “யாங்ஙன மொத்தியோ வீங்குசெலன் மண்டிலம்” எனவும் “மாதர் முகம்போ லொளிவிட வல்லையேற் - காதலை வாழி மதி” எனவும் வரும். “நின்னோரீனையை” என்பதும் அது. இவற்றுள் யாங்ஙனம் ஒத்தியோவென்பது ஒவ்வாபென்னும்பொருட்டு. காதலைவாழிமதியென்றவழியும் யான்காதலியாமையான் மதியமே அவன் வாண்முக மொவ்வாயென்றலின் ஓரீஇக்கூறிற்று. இதிலும் மரீஇயபண்பாக லானும் உள்ளுறையுவமம்போலக் குறிப்பினான் உவமங்கோடலொப்புமையானும் ஈண்டு வைத்தானென்பது. பண்பென்றதனால் அதுவும் இலக்கணத்தோடொடங்கும் என்றவாறு. இவற்றையும் வேறு படவந்த உவமமென்னாமோவெனின், உவமையும் அவ்வழி மாறு படவருமாறு உருமத்துக் கூறினான், உவமையின்மை கூறுதலும் உவமையெனப்படுமென்றற்கு இது கூறினெனப்பது. இவற்றுள்ளும் வேறுபடவந்த இலக்கணம் மேலேச்சுத்திராத்துள் அடங்கும். (௩௩.)

௨௦௯. உவமத் தன்மையு முரித்தென மொழிப
பயனிலை புரிந்த வழக்கத் தான.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது; மேல் ஏனையுவமங் கூறுங்கால் உவமிக்கப்படும் பொருட்குப் பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பக் கூறல்வேண்டுமென்றான் அவ்வாறன்றி உவமமுங் கொள்ளப்படுமென்றமையின். (இ - ள்.) உவமத்தன்மையும் உரித்தென மொழிப = விகாரவகையாற் பெருமையுஞ் சிறுமையும் ஒருபொருட்குக் கூறுது பட்டாங்கு உவமங்கூறுதலும் உரித்தென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்: பயனிலை புரிந்த வழக்கத்தான = அதனாலும் ஒருபயன் தோன்றச் சொல்லுதெனிற்பாட்டின்கண். எ - று. அது “பாரி பாரி பென்று பல வேத்தி - யொருவர்ப் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்” என்னும்பாட்டினுள் உலகளித்தற்கு மாரியும் உண்டென, மாரியை உவமித்துச் சிறப்பித்துக்கூறுவான் மாரியைச் சிறப்பித்துப் பாட்டுடைத்தலைவனாகிய பாரியை உயர்த்துக் கூறுதான்போல இயல்பினான் உவமைகூறினானும்; இது மாரிக்கும் பாரிக்கும் ஒரீஇயில்லையென்னுந் தன்மையுஞ் கூறவே அவனுயர்வுகூறுதலிற் பயனிலைபுரிந்த வழக்கெனப்படுமென்பது. “கொல்லினப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் பெய்கின் - விவ்வின”

துணி வீங்கப் பெய்த - வப்புதனை யெய்தீப் வரும்பிய விருப்பைச் -
செப்பட ரன்ன செங்குழை யகந்தோ - றிழுதி னன்ன தீம்புழற்
றுயவா - யுழுதுகாண் டினைய வாடி யார்கழல் - பாவி வானிற் காலொடு
பாறித் - துப்பி னன்ன செங்கோட் டியவி - னெய்த்தோர் மீமிசை
கிணத்திற் பரிக்கும்” எனவும் “நீளா யிலவத் தலங்குசினை பயந்த -
பூனையம் பசுநீகாய் புடைவிரிந் தன்ன - வரிப்புற வணிலொடு கருப்
பை யாடா - தியாற்றறல் புனையும் வெரினுடைக் கொழுமடல் - வே
ற்றலை யன்ன வைந்துதி நெடுந்தோட் - டத்தலை வேய்ந்த வேய்ப்பு
றக் குரம்பை” என்றாற்போல்வனவும் அது. “கொல்வனைப்பொ
லிந்த” என்பதனுள் இந்நிலத்தின் மக்கள் அம்பினை உவமையாக்கி
ஆண்டையவாகிய இருப்பையின் பூங்கொத்தை உவமிக்கப்படும் பொ
ருளாக்கியும் உவமநிலத்திற்கேற்ற வெண்ணெய்த்திரளொடு கழன்ற
பூவினை உவமஞ்செய்தும் அந்நிலத்தியல்பு கூறினமையின் அது பய
னிலபுரிந்த வழக்கெனப்பட்டது. பிறவும் அன்ன.

உவமத்தன்மையுமென்ற உம்மையான் உவமத்தன்மையேய
ன்றி வாளாது தன்மைகூறுதலும் அந்நிலத்திற்கே பயனிலையெனப்ப
டுவனவுங் கொள்க. அவை “மான்னோற் பள்ளி மகிவொடு முடநீகி -
யீன்பினை யொழியப் போகி நோனீகா - றிரும்பு தலையாத் திருந்துக
னை விழுக்கோ - லுளிவாய்ச் சுனாயின் மிளிர மிண்டி - விழுநிலங் கர
ம்பைப் படுகீ ராடி - துண்புல் டடக்கிய வெண்பல் லெயிற்றியர் - பார்
வை யார்த்த பறைதாழ் விழவி - னீழன் முன்றி னிலவுரற் பெய்து”
என்றவழி உவமஞ்செய்யாது அந்நிலத்தியல்பு கூறப்பட்டதாயினும்
உவமத்தாற் பொருட்பெற்றி தோன்றச் செய்தார்போல அந்நிலத்திற்
குப் பயம்பாடு வெளிப்படச் செய்யாமையின் உவமவிலக்கணத்துள்
இதனையும் இலேசினாற் கொண்டாமென்பது. அற்றன்று. “மரபேதா
னும்” என்புழி நாற்சொல்லியலெனச் சொற்றன்மையுங் கூறப்பட்ட
மையின் உவமையாராய்ச்சிபுள் அதுகூறானென்பது. உம்மை இற
ந்தது தழீஇயிற்று; என்னை? உயர்ந்ததன்மேற்றன்றி உயர்ப்பிழிபு
டைத்தல்லாத தன்மையுமையுங் கொள்கவுன்றமையின். (கச.)

கக0. தடுமா றுவமங் கடிவரை யின்றே.

இதவும் உவமத்திற்கேயாவதோர் இலக்கணமுணர் - ற்று
(இ - ள்.) தடுமாறுவமம் = உவமையும் பொருளும் வேறு கிறீஇ
இதபோலும் இதுவென்னாது அவ்விரண்டினையும் உவமையுநீச் சொ
ல்லுந் தடுமாறுவமம் : இனி அவ்வாறன்றி உவமையைப் பொருளாக்
கியும் பொருளை உவமையாக்கியும் தடுமாறச் சொல்லுதலுந் தடுமாறு

வமமெனப்படும்; கடிவா இன்று = அவ்விரண்டும் உவமமென்று சொல்லற்பாட்டிற் கடியப்படா. எ-று. “அரிமலர் தன்னக ணம்மா கடைசி - திருமுகமுந் திங்களுஞ் சேத்துத் - தெருமந்து - வையத்தும் வாணத்துஞ் செல்லா தணங்காகி - னையத்து நின்ற தரா” என்பத னுள் உவமையினையும் பொருளினையும் வேறுவேறு துணியாது ஐயுற் று வையத்தும் வாணத்துஞ் செல்லாது அராவென்றழையின் இதுதடு மாறுவமமாயிற்று. “தளிர் பெற்று வையிய தண்கனை நீல - மளிபெ ற்றார்; கண்போன் மலரு - மளிபெற்றார் நல்லார் திருமுகத் தோற்றத் தளிபெற்ற - கல்லாரம் போன்மலருங் கண்.” என்புழி நீலத்தோடு க ண்கணினையும் கண்ணினோடு நீலத்தினையும் ஒன்றற்கொன்று உவமை யாக்கியும் பொருளாக்கியும் ஒருங்கே தடுமாறக் கூறினமையின் இது வர் தடுமாறுவமமெனப்பட்டது. பிறவும் அன்ன. (௬௫)

௬௬. அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே.

இஃது எய்தியது மறுத்தது; என்னை? வேறு ஒருபொருளோ டு ஒருபொருளை உவமித்து நிரீஇ அப்பொருளோடு பிறிதொருபொரு ளையுவமித்தலும் உவமையென்று கொள்ளுவானுயினும் அது கொ ள்ளப்படாது பொருள்விளங்காமையினெனக் கூறிவிலக்கியமையின் (இ - ள்.) அடுக்கிய தோற்றம் = உவமையும் பொருளும் நிறுத்தி அடுக் கிய தோற்றம்: விடுத்தல் பண்புச்சிறப்பினவாகக் கொள்ளப்படா. எ-று. “மதியத் தன்ன வாண்முகம் போலும் - பொதியவழித் தாமரை ப் புதுப்பூம் பொய்கை” என்றக்கான் மதியத்தன்ன வாண்முகத்தினை தார்மையென்றமையின் அவை ஒன்று ஒன்றனோடு பொருந்தாவெ ன்பது கருத்து. “இலங்கு வளையன்ன நலங்கே ழாம்பற் - போதி னன்ன தாதவிழ் கைதை” என்றக்கால், ஒன்று ஒன்றனோடு ஒருவன் ண்த்ததாய் உவமைக்கேற்பினும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாய் நின் றது. நின்றுற மற்றும் அதனோடு உவமங்கொள்ளப்படாது, இது வ ளையறையுடைமையின் விலக்கப்பட்டது. மற்று “நீர்து நிலந்தோ யு மிரும்பிடித் தடக்கையிற் - சேர்த்துடன் செறிந்த குறங்கினள் குறங்கென - மால்வரை யொழுகிய வாழை வாழைப் - பூவெனப் பொ லிந்த வோதி யோதி - நெறிச்சினை வேங்கை நான்மலர் நச்சி” என்ப தூஉம் அடுக்கியதோற்றமெனப்படாதோவெனின், படாதன்றே; யா னைக்கைபோலும் குறங்கு குறங்குபோலும் வாழையென வடுக்கிச்சொ ள்லாது குறங்கினையுடையாளென்று துணித்துக்கூறியபின்னர்க் கு றங்கொள மால்வரை ஒழுகிய வாழையென்றானுதலினென்பது. தோ ற்றமென்றதனை உவமையும் பொருளுமாக நிரீஇ உவமவருபுதான் றக் கூறுங்கால் அடுக்கப்படுவதென்பது. (௬௬)

உகஉ. நிரனிறுத் தமைத்த நினைநை சுண்ணம்
வகாநிலை வைத்த மூன்றலங் கடையே.

இதவும் எய்தாதனவரைப்பறையுடைமையிற் கூறியவற்றோடு இனமாகலின் உவமத்திற்காவதொன்றுணர் - ந்று. (இ - ள்.) நிரனிறுத்து அமைத்த நிரனிறை = உவமமையையும் நிரலே நிறுத்துப் பொருளினையும் நிரலே நிறுத்து ஒப்புமைகூறின் அது நிரனிறையெனப்படும்; சுண்ணம் வகாநிலை வைத்த மூன்றலங்கடையே = சுண்ணத்தினைவரைந்த நிலைமையான்வந்த சுண்ணமும் அடிமறியும் மொழிமாற்று மென்னும் மூன்றுமல்லாத இடத்து. - று. சுண்ணத்தினை வரைந்த நிலைமையான் வந்தனவெனவே சுண்ணந்தவிர மூன்றுளவோவெனின் அதனை ஒருவனாவிலக்க மூவரும்வந்திலொன்றும்போலக்கொள் க. உதாரணம், “கொடிகுவளை கொட்டை நுகர்ப்புண்கண் மேனி - மதி பவள முத்த முகம்வாய் முறுவல் - பிடிபிணை மஞ்ஞை நடைநோக்குச் சாயல் - வடிவினளே வஞ்சி மகள்.” எனவரும். நிரனிறுத்தவென்றது அமைத்தவென்றதனான் நிரனிறையன்றி அமைத்துக் கொள்வதும் உண்டு; அது “களிறுங் கந்தும் போல நளிகடற் - ம் புங் கலனுந் தோன்றுந் - தோன்றஞ் மறந்தோர் துறைகெழு மட்டே.” எனவரும், பிறவும் அன்ன; என்றார்க்கு நிரனிறுத்தமைத்த நிரனிறை எனையகாநிலைவைத்த மூன்றலங்கடையே என்றது சுண்ணத்தினை வரைந்தோதியது எனையெனின், அவைமூன்றுஞ் சுண்ணம்போலச் சுண்ணஞ் செய்யப்படுதலின் அவ்வாற்றாற் சிதர்ந்துகிடப்ப உவமையுங் கூறின் அதுபொருள்விளக்காதென்பது அறிவித்தற்கென்பது. என்னே? அடிமறியுள் ஓரடியுள் உவமங்கூறி ஓரடியுட் பொருள்வைத்தால் இனிதுபொருள்கொள்ளாது அடிமறிக்குங் காலப் பிறிதுபிறிதாகலுடைத்து. இனி ஓரடியுள் உவமங்கூறிப் பின்னர் எத்துணையுஞ்சென்று பொருள்கூறி மொழிமாற்றிக்கொள்ளவைப்பின் அதுவும் உவமத்தாற் பொருள் தோன்றாது. சுண்ணத்திற்கும் அஃதொக்கும்.

இனி இவ்வோத்தினிற் கூறுகின் உவமங்களுட் சிலவற்றையுஞ் சொல்லுகாரத்தினுள்ளுஞ் செய்யுளியலுள்ளுஞ் சொல்லுகின்றன சிலபொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு மீற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத்தாசிரியர் தாற்செய்தாருமுனர். அவை ஒருதலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று இலக்கணங்கூறப்படா. என்னே? உல்லார் செய்யின் அணியாகியும் அல்லார் செய்யின் அணிபுன்றாகியும் வருந் தாங்காட்டிய இலக்கணத்திற் சிதையாவழி

யுமென்பது. என்னை. நாயகர்க்கு நாய்கள்போல னட்பிற் பிறழாது கூடய்க் குழாஅ முடன்கொட்டு - மாய்ப்படை - பன்றி யினையர் பகை வேந்தராய்கவர் - சென்றெவன் தெய்வர் செரு.” என்றவழி, நாய் போலும் ஈட்டிபுடையர் படையாளரென்பது வினையுமாம்; பன்றியினையர் பகைவேந்தரென்பது நாய்க்குப் பகையாகிய பன்றிபோலவென்பது. வேற்றுவேந்தர் பகைவராதலால் அவ்வவமை விரக்கரிது. அன்றாமாயினும் அஃதணியெனப்படாது; உவமைதான் உயர்ந்ததின்மையின். அது குற்றமன்றோவெனின் “பேரு ரட்ட கள்ளிற் - கோரிற் கோயிற் நேருமா னின்னே” என்பது குற்றமன்றாகலின் அதுவுங் குற்றமன்றெனப்படும். இனிப் பொன்மாலையும் பூமாலையும்போலப் பொலிவுசெய்தலின் இதுவுங் குற்றமாகாது மேலதே குற்றமென்பது. அற்றன்று, இன்னசொல்லும் இன்னபொருளுமுடையன பொன்மாலையெனவும் பூமாலையெனவும் வரையறுத்துக் கூறலன்மையின் அதனாலும் அதனைக் குற்றமென்று இலக்கணத்தார் கூறின் நிரம்பாது. அல்லது உம் பொருளதிகாரத்துட் பொருட்பகுதிகளெல்லாங் செய்யுட்கு அணியாகலான் அவை பாடலுட் பயின்றவையெனப்பட்டன. என்றதனால் அவையெல்லாந்தொகுத்து அணியெனக் கூறுது வேறுவிவவற்றை வரைந்து அணியெனக் கூறுதல் பயமில் கூற்றாமென்பது.

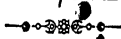
இனி இரண்டுபொருளெண்ணியவற்றை வினப்படுக்குங்கால் ஒருங்கென்பதோர் சொற்பெய்தல் செய்யுட்கு அணியென்ப. பிறவும் இன்றோரன்ன பலவுஞ் செய்யுட்கணியாமென்பது அவர்கருத்து. ஒருங்கேயென்பதேயன்றி மூன்றுதாழிசையுண் மூன்றுபொருள்கூறி எனவாங்கு என்பதொருசொல்லான் முடிந்தவழியும் எனவாங்கு என்பதோர்மொழி எனவென்பது ஓரவங்காரமெனல்வேண்டுமாகலான் அவ்வாறு வரையறுத்துக்கூறலமையாதென்பது. பிறவும் அன்ன. இனி அவற்றைப் பொருளுறுப்பென்பதல்லது அணியென்பவாயிற் சாத்தனையுஞ் சாத்தனாலணியப்பட்ட ஓடிநயர் தொடியும் முதலாயவற்றையும் வேறுகண்டாற்போல அவ்வணியுஞ் செய்யுளின் வேறுகல்வேண்டுமென்பது.

இனிச் செய்யுட்கணிசெய்யும் பொருட்படை எல்லாங் கூறுது சிவ்வேகறி ஒழியின் அது குன்றக்கூறலாமென்பது. அவையாவையெளின், “அகனமர் கேள்வ நகற்சி தீர்த்தற்கு - மகனெழி புருந்தக் கவுடில யெனஅ - மறுக்குங் காலை மறுத்துகா மொழியாத - குறிப்பு வேறு கொளீஇய குறிப்புநில யெனஅ” - புலவிக் கண்ணும் போக்கின் கண்ணு - மழுதலு மழாஅதலு முயங்கலு மென்றது.

கிருவகைப் பட்ட மங்கல மெனாஅப் - புழம்புறு காலை யறிவொடு
படாது - புலம்புகொள வந்த செய்வினை யெனாஅ - வின்னோ ரன்ன
பலபொருட் பகுதி - நன்னெறிப் புலவர் நாட்டல்வகையுடைய” என்
றோர் சூத்திரஞ்செய்யின் அனையும் அலங்காரமெனப்படுமென்பது.
அவற்றுக்கு உதாரணம்; “ஆகத் தொடுக்கிய புதல்வின் புன்றலைத் -
தூகீர் பயந்த துணையமை பிணையல்” என்பது மகவுநிலை; “ஓவச் செ
ய்தியி னென்றுநினைந் தொற்றி” என்பது, குறிப்புநிலை; என்னை?
தலைமகன்போக்கினை உவக்குங் குறிப்பல்லாத குறிப்பாகலின் அஃத
னியெனப்படும். “தும்முச் செறுப்ப வழுதனன்” என்பது புலவியுள
முத மங்கலம்; “பாவையமாய்த்த பன்னீர்நோக்கமொடு - மோயின னுயி
ர்த்த காலை” என்பது போக்கின்கண் அழாத மங்கலநிலை; “விளிநிலை”
கொளாஅ டமியண் மென்மெல - நலமிகு சேவடி நிலமிசை வடுக்
கொளாஅக்- குறுக வந்து கூரொயிறு தோன்ற” என்பது அறிவொடுப
டாது புலம்பு கொளவந்த செய்வினை; என்னை? கேளாது கேட்டான்
போல் வந்தமையின். அதுவும் அலங்காரமெனப்படுமென்று சூத்திரஞ்
செய்துகொள்ளல்வேண்டுஞ் செய்யுட்கு அணிவேறுகூறினென்பது.
இனி இங்ஙனங் கூறினவெல்லாங் குற்றமென்று கொள்ளப்படா;
என்னை? வேறு காரணமுணரப்பெறுது பிறழ்ந்து இடையறவுபட்ட
காலை இடர்ப்பட்டுச்செய்தனவாதலான் அவையும் அவ்வாற்றானமையு
மென்பது. இனி ஆனந்தவுவமையென்பனசில குற்றம் அகத்தியனார்
செய்தாரானக் கூறுபவாகலின் அவையிற்றை எவ்வாறுகோடுமெனி
ன், அவைகள் தாம் அகத்துள்ளும் பிறசான்றோர்செய்யுளுள்ளும் வ
ருதலிற் குற்றமாகா; அகத்தியனாரற் செய்யப்பட்ட மூன்றுதமிழினு
ம் அடங்காமை வேறுஆனந்தவோத்தென்பது ஒன்றுசெய்தாராயின்
அகத்தியமூர் தொல்காபியமும் நூலாகவந்த சான்றோர்செய்யுங் குற்
றம் வேறுபடாவென்பது, அஃதேற், செய்யுட்கு இவையனியென்
பதுஉம் இவை குற்றமென்பதுஉம் மூன்றகிகாரத்துள்ளும் இவ்
வாசிரியர் யாண்டுங் கூறாதோவெனின், செய்யுளியல் முப்பத்துரான்
குறுப்புக்கூறி அவற்றதியையு நல்லிசைப்புலவர் செய்யுளுறுப்பென
வும் அனைவ தொடர்ந்த தொடர்நிலை எண்வுகையாற் தொடர்நிலைச்செ
ய்யுட்கு வனப்பெனவும் பகுத்தோதிய் இலக்கணத்திற் பிறழ்ந்தவை
எல்லாங் குற்றமென்பதுங் கொள்ளவைத்தானென்பது. (௩௭)

உவமவியன் முற்றிற்று.

எட்டாவது
செய்யுளியல்.

ககக. மாத்திரா யெழுத்திய லசைவகை யெனாஅ
யாத்த சீரோ யடியாப் பெனாஅ
மரபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ
நோக்கே பாவே யளவிய லெனாஅத்
திணையே கைகோள் கூற்றுவகை யெனாஅக்
கேட்போர் களனே காலவகை யெனாஅப்
பயனே மெய்ப்பா டெச்ச வகையெனாஅ
முன்னம் பெர்ருளே துறைவகை யெனாஅ
மாட்டே வண்ணமோடியாப்பியல் வகையி
னாறு தலையிட்ட வந்நா லேந்து
மம்மை யழிகு தொன்மை தோலே
விருந்தே யியைபே புலனே யிழைபெனாஅப்
பொருந்தக் கூறிய வெட்டொடுந் தொகைஇ
நல்லிசைப் புலவர் செய்யு ளுறுப்பென
வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், செய்யுளியலென்னும் பெயர்த்து; செய்யுளிலக்கணம் உணர்த்தின மையான் அப்பெயர்த்தாயிற்று. எனவே, ஒத்துறுதலிய தூஉஞ் செய்யு ளிலக்கணமுணர்த்தலென்பது பெற்றும். மேற் பாயிரத்துள் “வழக் குஞ் செய்யுளு மாயிரு முத்தலி - நெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும்” ஆராய்வலென்று புகுந்தமையால், எழுத்தினுஞ் சொல்லினும் வழக்கிற் குஞ் செய்யுட்கும் வேண்டுவன விராய்க்கூறிப், பொருளதிகாரத்துள் னும் இதுகாறும் பெருந்பான்மையும் வழக்கிற்கு வேண்டுவனவே கூறிவந்தான், அப்பொருள்பீற்றிச் செய்யுள் கூறுமாத்தலின் இவ்வதி காரத்துட் செய்யுளிலக்கணமெல்லாந் தொகுத்துக் கூறுகின்றது இவ் வோத்தென்பது. எனவே, முற்கூறிய எழுவகையோத்தும் வழக்கி ற்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவென்பதூஉம் இது செய்யுட்கே உரித்தெ ண்பதுனும் பெற்றும். மற்றிதனை யாப்பதிகாரமென வேரோதிகா ரமாக்கி உணர்ப்பாருமுளர்; அங்ஙனங் கூறின் வழக்கதிகாரமெனவும் வேறுவேண்டுமென மறுக்க. அல்லதூஉம் எழுத்துஞ் சொல்லும்பொ

ருருமென மூன்றும் மூன்றதிகாரமாக்கி அதிகாரமொன்றற்கு ஒன்பதோத்தாகத் தந்திரஞ்செய்ததனோடு மாறுகோளாம் இதனை வேறதிகாரமென்பார்க்கென்பது. மற்று, ஒத்து அதிகாரம் நுதலியதெல்லாம் நுதலுவதன்றே ஒத்திதனுண்வைத்த சூத்திரம்; அதனான், இதன் முத்தர்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இவ்வோத்தினுணர்த்தப்படுகின்ற சேய்யுட்குறுப்பாவன இவையெனவே, அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர் - ற்று. (இ - ள்.) இக்கூறப்பட்ட முப்பத்துநான்கும் பெயரிசைப்புலவர் செய்யப்படுஞ் செய்யுட்கு உறுப்பாமென அவ்வாறு செய்தல்வன்மையாற் கூறினார் புலவர். எ-று. அப்பெயர், பெயர்; அம்முறை, முறை; அத்தொகை, தொகை. தொகை, ஆறுதலையிட்ட அந்நூலுந்துமெனவும், எட்டெனவும் இருவகையாற் தோன்றக் கூறியது ஏனையபோலாமல் எட்டுறுப்பும் ஒரோசெய்யுட்கு ஒரொவொன்றையும் வருமென்பதறிவித்தற்கும் அவைதாம் அச்செய்யுள் பலதொடர்ந்தவழியே பெரும்பான்மையும் உறுப்பாமென்பதறிவித்தற்கும் என்க. எனவே, ஒழிந்த உறுப்பிருபத்தாறும் ஒன்றென்றனை இன்றியமையாவென்பது பெற்றும்.

இனி மாத்திரையென்பது, எழுத்திற்கோதிய மாத்திரைகளைச் செய்யுள் விராய்க்கிடக்கும் அளவையென்றவாறு. மாத்திரையது மாத்திரையினை ஈண்டு மாத்திரையென்றான். அது “மாத்திரையளவும்” என்றதனாற் பெற்றும். எழுத்தியல்வகையென்பது, மேற்கூறிய எழுத்துக்களை இயற்றிக்கொள்ளுங் கூறுபாடு. அசைவகையென்பது, அசைக்கூறுபாடு; அவை இயலசையும் உரியசையுமென இரண்டாம். யாத்தசீரென்பது. பொருள்பெறத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சீரென்றவாறு; எனவே, அசைபலதொடர்ந்து சீராங்கால் அவ்வசையுந் தத்தம்வகையாற் பொருள்பெற்று நின்றலும் அவ்வாறன்றிச் சீர்முழுதும் ஒரு சொல்லாங்கால் அசை பொருள்பெறுது நின்றலும் அடங்கின. தேமாவென்று அசை பொருள்வேறு பெற்றன; சாத்தன் எனப் பொருள் வேறு பெறுது நின்ற அசையாற் சீர்யாத்து நின்றது. பொருள்பெறநின்ற எழுத்தும் அசையுஞ் சிறப்புடையவென்பாரமுளர். அற்றன்று, பொருள்படநித்பன எழுத்து யுண்டுமின்மையானும் பொருள்பெறநின்ற அசையானாகிய தேமாவென்னுஞ் சீரும் அவ்வசைச்சிறப்பினாற் சிறப்புடைச்சீரொனப்படாமையானுஞ் சாத்தனெனத் தன்பொருளொடு தான் துணிந்து நின்றவழி அதுவுஞ் சிறப்புடைச் சீரொனவும் இவ்வாறுமென்பது. அடியென்பது, அச்சீர் இரண்டுமபலவுந் தொடர்ந்தாவ் தோர் உறுப்பு யாப்பென்பது, அவ்வடிதொடும் பொருள்பெறச்

செய்வதோர் செய்கை. மரபென்பது, காலமுமிடனும்பற்றி வழக்குத் திரிந்தக்காலந் திரிந்தவற்றுக்கேற்ப வழப்பாடமைச் செய்வதோர் முறைமை. மற்றுச் சொல்லோத்திணுட் கூறிய மரபிற்கும் மரபியலுள் உரைப்பனவற்றுக்கும் இதற்கும் வேற்றுமையென்னையெனின் இது செய்யுட்கே உரித்து, அவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொது? வென்பது. தூக்கென்பது, பாக்களைத் துணித்து நிறுத்தல். தொடைவகையென்பது, தொடைப்பகுதியிலவுமென்றவாறு; அவை வரையறையுடையனவும் வரையறையில்லனவுமென இருவகைய. இப்பகுதியெல்லாம் அடியார்த்கோடலின் அடிக்கும் இஃதொக்கும். நோக்கென்பது, மாத்திரைமுதலாகிய உறுப்புக்களைக் கேட்டோர்க்கு நோக்குப்படச்செய்தல். பாவென்பது, சேட்புலத்திருந்த காலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ்சொல்லுந் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால், அவன்சொல்லுகின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இன்னசெய்யுளென்று உணர்த்திகேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச்செய்வதோர் ஓசை. அளவியலென்பது, அப்பாவரையறை. திணையென்பது, அகம்புறமென்று அறியச்செய்தல். கைகோளென்பது, அவ்வத்திணையொழுக்கவிகற்பம் அறியச்செய்தல்; அது களவுங் கற்பும். கூற்றுவகையென்பது, அச்செய்யுள் கேட்டாரை இது சொல்லுகின்றார் இன்னொரு உணர்வித்தல். இவையென்பது, பாடமாயின் எண்ணிய மூன்றினையுந் தொகுத்ததாம். கேட்போரென்பது இன்னார்க்குச் சொல்லுகின்றதிதுவேனத் தெரித்தல். சளனென்பது, முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக்குறி பகற்குறி முதலாயினவும் உணரச்செய்தல். மற்றுத் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையுமாம். காலவகையென்பது, சிறுபொழுது பெரும் பொழுதென்னுங் காலப்பகுதி முதலாயின. பயனென்பது, சொல்லியபொருளாற் பிறிதொன்று பயப்பச்செய்தல். மெய்ப்பாடென்பது சொற்கேட்டோர்க்குப் பொருள்கண்கூடாதல். எச்சவகையென்பது, சொல்லப்படாத மொழிகளைக் குறித்துக்கொள்ளச்செய்தல். அது கூற்றினுங் குறிப்பினும் வருதலின் வகையென்றான். முன்னமென்பது, உயர்ந்தோரும் இழிந்தோரும் ஒத்தோருந் தத்தம்வகையான். ஒப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்துப்படச்செய்தல். பொருளென்பது, புலவன் தான்தோற்றிச்சொண்டு செய்வதோர் பொருண்மை. துறைவகையென்பது, முதலுங்கருவும் முறைபிறழுவந்தாலும் இஃது இதன் பாற்படுமென்று ஒருதுறைப்படுத்தற்கேதுவாகியதோர் கருவி அச்செய்யுட்குந் தக்கச்செய்தல்; அவையும் பலவாதலின் வகையென்றானென்பது. மாட்டென்பது, பல்வேறு பொருட்பரப்பிற்குந் தானும் அன்றாயினுத்தின்றதனொடுவந்தனை ஒருதோடர்கொளீஇ முடித்துக்கொள்ளு

செய்தல். வண்ணமென்பது, ஒருபாவிற்கண் நிகழும் ஓசைவிசற்பம். எனாவென்பதெண்ணிடைச்சொல். யாப்பியல்வகையின் ஆறுதலையிட்ட அந்நாலீந்துமென்பது, யாப்ளிலக்கணப்பகுதியாகிய இருபத்தாறு மென்றவாறு. இவை யாப்பிற்கு இன்றியமையாத இலக்கணப்பகுதியென விதந்தோதவே, இனிக் கூறும் உறுப்பெட்டும் இன்றியமையாமை இல்லையென்றவாறு. அம்மை யழகு தொன்மைதோலே - விருந்தே யியைபே புலனே யுழைபெனப் - பொருந்தக் கூறிய வெட்டொடுந் தொகையென்பது இக்கூறப்பட்ட எண்வகைவனப்பொருட் முன்னர்க்கூறிய இருபத்தாறுத் தொகுப்ப முப்பத்துநான்குறுப்பா மென்றவாறு.

மற்றிவற்றை வனப்பென்று கூறற்குக் காரணம் அவற்றைக் கூறும் வழிச்சொல்லுதும். நல்லிசைப்புலவர் செய்யுளென்பது, இவ்வுறுப்பினைத்துங் குறையாமற் செய்யப்படுவன நல்லிசைப்புலவர் செய்யுஞ் செய்யுளெனப்படுமென்றவாறு. நல்லிசைப்புலவர் செய்யுளெனவே, எழுநிலத்தெழுந்த செய்யுளுள்ளும் அவ்வரையறையுடையவற்றுக்கே இவ்விலக்கணமென்பதூஉந் திணையெகைகோளெனக் கூறும் உறுப்பு முதலாயினவெல்லாம் ஏனை அறுவகைச்செய்யுட்கும் உறுப்பாகாவென்பதூஉம் அவையொழிந்த உறுப்பினுள் ஏற்பன பெறுமாயினும் ஆண்டு வரையறையின்மையிற் கூறானென்பதூஉம் அவற்றானே நல்லிசைப்புலவொனப்படவொன்பதூஉம் பெற்றும். இனி நூலும் உரையுஞ்செய்தார் நல்லிசையுடையொன்பது அவற்றை நூலினன் உரையினுனென இதற்கு இடையின் நிலைத்தமையிற் பெறுதுமென்பது. வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத்தனொன்பது, இங்ஙனங்கூறிய நல்லாசிரியரிலக்கணமே கூறியொழிந்தார், எல்லாவற்றான் எல்லாமையச்செய்யுஞ் சுவடுடையராகி அவ்வத்துறை போயினார் தாமுமென்றவாறு. எனவே, இவ்வுறுப்பமையச்செய்தனவே செய்யுளெனப்படுவனவென்று சிறப்பித்தவாறு. மற்றிக் கூறியெனவும் உரைத்தனொனவும் இருகாற் சொல்லியதென்னையெனின், அச்செய்யுளானே கூறி அலுந்துப் பொருளுரைத்தானென்றவாறு. என்றார்க்குச் செய்யுட்குற்றம் ஈண்டோதாதோவெனின், ஒதில்வேண்டுமே? இவ்விலக்கணத்துப் பிறழ்ந்துங் குன்றியும் வருவனவெல்லாம் வருவென்பதறியவைத்தானல்லனே? ஆசிரியனென்பது. மற்றுச் செய்யுளுறுப்பு ஈண்டோதினார் செய்யுள் யாண்டோதுபவெனின், அறியாது கடாயினும், உறுப்பென்பன உறுப்புடைப்பொருளின் வேறெனப்படா; பொருளெனப்படுவன உறுப்பே அவற்றிட்டத்தினை முதலென வழங்குபவார்களான் உறுப்பினையே சொல்லியொழிந்தார்; முதற்பொருளிலக்கண

மென உறுப்பிலக்கணத்தினையே வேறுபடுத்துக் கூறலாவதின்மையானும் உறுப்புணாப்பவே அவ்வுறுப்புடையபொருள் வழக்கியலாற் பெறலாமாகலானுமென்பது.

மற்று யாத்தசீரோடியாப்பென்றதென்னை? தனையென்பதோர் உறுப்புப் பிறர் வேண்டுபவாலெனின், இவருஞ் சேரத்தொழிலே தனையென வேண்டுப, தனைத்தலிற் தனையாதலானும் வேறுபொருளென வேண்டாொன்பது; என்ருந்ருக்கு அசையின்றிச் சீருமில்லை சீரின்றி அடியுமில்லையாம் பிறவெனின், அற்றன்று, உறுப்பும் உறுப்புடைச்செய்யுளும்போல அவை கொள்ளப்படுந், தனையெனவே ரென்றின்மையான்; என்னை? அது குறளடியென வேறுறுப்பாயினமையின் என்பது; தனையென்றிதனைக் கோடுமெல் அதனைக் குறளடியெனலாகாதென்பது. அல்லதுஉம், ஈரசைகூடி ஒருசீராயினவாறுபோல இருசீர்கூடியவழி அவ்விரண்டினையும் ஒன்றென்று கோடல் வேண்டும்; கொள்ளவே நாற்சீரடியினை இடைதுணித்துச் சொல்லுவதன்றி நான்குபகுதியானெய்திக் கண்டம்படச் சொல்லுமாறில்லையென்க. யாத்தசீரொன்றதனானே அசைதொறுந் துணித்துச் சொல்லப்படா சீரொன்பதாஊம் அச்சீரான் அடியானவழிச் சீரியைந்திறந்து சீரானவே படுமென்றதனாற் சீசொல்லார் துணித்துச் சொல்லப்படுமென்பதாஊங் கூறினான் இவ்வாசிரியனென்பது. அற்றன்றியும், அவ்வாறு தனையென்கொள்வார் சீரானடிவகுப்பதுஊங் குற்றமென மறுக்க. மற்றுத் தொடை கூறியதென்னை, அடியிரண்டு தொடுத்தற்றொழில்லதின்மையினெனின், அற்றன்று, தொடுத்தற்றொழின்மாத்தியானானே தொடையென்றானல்லன், அவ்வடிக்கணினு எழுத்துஞ்சொல்லும் பிறபொருளாகலான் அவற்றானே தொடைகொண்டமையின் வேறுறுப்பென்றானென்பது. அஃதேற், சீருஞ் சீரும் இயைந்தவழி அவையிடமாக நின்ற அசையாற் தனையென்கொள்ளாமோவெனின், கோடுமென்றே, அதனை அடியென்னாமாயினென முற்கூறியவாறே கூறி மறுக்க அல்லதுஉம் அவ்விரண்டசையங் கூடிச் சீராமன்றோவெனின் என்பது. மற்று நாற்சீரடியுள் இரு சீரியைந்தவழிக் குறளடியென்னுமாகலின் அதனைத் தனையென்கொள்ளாமோவெனின், அங்ஙனங்கொள்ளின் இருசீரடிக்கட் தனையென்கொண்டதானும்; ஆகவே, ஒருவழிக்கொண்ட ஒருவழிக்கொள்ளாமை மயங்கக்கூறலென்னுங் குற்றமாமென்பது. அல்லதுஉம், அங்ஙனமன்றி வருமாயின் அடிக்கெல்லாம் பொதுவாகையாற் தனையுறுப்பெனப்படாது எழுத்தும் அசையும்போல யானும் வருவனவெல்லாம் உறுப்பெனப்படுவனவென்றற்கு “இணை நான் குடிபு தன்னான்-மேற்றே” என்பதனாற் காக்கைபாடியியாள். ஒதி

ய தனையிலக்கணம் ஈண்டுங்கோடல் வேண்டுமெனின், அஃதே கருத்தாயின் இவர்க்கும் அவர் முடிவேபற்றித் தனையையல்வேண்டும். அல்லதூஉம், அவர்க்கு இனையராணு காக்கைபாடினியார் தனையென்கொண்டிலொன்பது இதனாற் பெற்றும், தனையேண்டினார் பிற்காலத்தோராசிரியனொன்பது. என்னை? “வடக்குந் தெற்குங் குணக்குங் குடக்கும்-வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பௌவமென்-நிர்நான் கெல்லையகவயிற் கிடந்த-நூலதி னுண்மை வாலிதின் விரிப்பின்” எனக்கூறி வடவேங்கடந்தென்குமரியெனப் பணம்பாரனார் கூறியவாற்றானே எல்லையென்கொண்டார் காக்கைபாடினியார். ஒழிந்த காக்கைபாடினியத்து, “வடதிசை மருங்கின் வடுகு வரம்பாகத் - தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்” எனத் தென்றிசையுங் கடலெல்லையாகக் கூறப்பட்டதாகலான அவர் குமரியாறுள்ள காலத்தாரல்லொன்பதூஉங், குறும்பிணை நாடு அவர்க்கு நீக்கல்வேண்டுவதென்பதூஉம் பெற்றும். பெறவே, அவர் இவ்வோடு ஒருசாலைமாணுக்கரல்லொன்பது எல்லார்க்கும் உணரல்வேண்டுமென்பது.

மற்றிது முறையாயவாறென்னெயெனின், மாத்தினா எழுத்தினது குணமாதலானும் அசையுஞ் சீரும் அடியுஞ் தூக்கும் பாவும் வண்ணங்களுமென்று இன்றோரென்னவெல்லாம் மாத்தினா நிமித்தமாகத் தோன்றுவனவாதலானும் ‘அது முன்வைத்தான். அச்சுணத் திற்குரிய எழுத்தினை அதன்பின் வைத்தான். அவ்வெழுத்தான் அசையும், அசையாற் சீருஞ், சீரான் அடியும், அவ்வடிபெற்றவழி அதனை ஆக்குமாறியக்கூறும் யாப்பும் அவ்வடியகத்தன் சொல்லும்பொருளுமாகலான் அதன்பின் மரபும் வைத்தான். அவ்வடியிரண்டினத் தொடுக்குங்கால் அவற்றை ஓரடியென ஒரு தொடர்ப்படாமைத் துணிப்பது தூக்காகலான் அதனைத் தொடைக்குமுன் வைத்தான். அவ்வடியிரண்டு தொடுத்தவழியுங் கொள்ளப்படும் நோக்கென்பதறிவித்தற்கு அதனைத் தொடைப்பின் வைத்தான். அவ்வடி இரண்டும்பலவுற் தொடர்ந்தவழி முழுவதுங் கிடப்பது பாவாகலான் அதனை அதன்பின் வைத்தான். அப்பாத் துணிந்த துணிவினை என்னுதலான் அளவினை அதன்பின்வைத்தான். திணையுந் திணைக்குறுப்பாகிய ஒழுகலாறும் அவ்வொழுக்கத்தவாகிய கூற்றும் அதன்பின் வைத்தான். கேட்போருங் கேட்கும் இடனும் அதுபோலப் புலப்படாத காலமும் இவற்றாற் பயனும் பயனது பரத்துவரும் மெய்ப்பாடும் இவற்றினெல்லாம் ஒழிந்துநின்ற எச்சமும் அவ்வெச்சத்தோடுகூட்டியுணரப்படும் முன்னமும் அம்முறையான் அதன்பின்வைத்தான். அப்பொருட் பிறழ்ச்சியை ஒருதுறைப்படுக்குத் துறையை அதன்பின் வை

த்தான். மேல் எச்சமுடையாட்டு மின்றியும் வருஉமென்பவாகலான் மாட்டினைத் துறைவகையின்பின்வைத்தான். அவற்றுள் எச்சத்தினை முன் ஓகினை அது செய்யுட்கணினி வருஞ் சிறுபான்றையாதலா னென்பது. வண்ணம் பாவினது புகுதியுறுப்பாதலான் அதனை அவ ற்றுப்பின்வைத்தான். வனப்பினை எல்லாவற்றுக்கும்பின் வைத்தா ன்; அவற்றை ஒன்றொன்றாக நோக்குங்கால் அவ்வெட்டுமின்றியுஞ் செய்யுள் செப்பவாகலினென்பது. மற்றிவ்வுறுப்பினையெல்லாம் ஆசிரியன்ருறியென்றுமோ உலகுருறியென்றுமோவெனின், அவ்விருதி றத்தானும் ஏற்பனவறிந்து கொள்ளப்படுமென்றொழிக. இவற்றை உயிருடையதனுறுப்புப்போலக்கொளின் உயிர் வேறுகூறல்வேண்டு வதாம், அவ்வாறு கூறுமையிற் கலவையுறுப்புப்போலக் கொள்க. (க)

ககச. அவற்றுண், மாத்தினா யளவு மெழுத்தியல்
மேற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர். [வகையு

இது நிறுத்தமுறையானே முதற்கணின்ற மாத்தினாயும் எழுத்தியலுமுணர் - ற்று. (இ-ள்.) மாத்தினாகள் பலதொடர்ந்து செய்யுட்கண் விராய் நிற்கும் அளவையும் எழுத்துக்களியற்றப்பட்டு எழுத்தினிகாரத்தின் வேறுபட்டதொகையுமென இரண்டினமும் மேல் எழுத்தோத்தினுட் கூறப்படாதினவல்ல; அவையே : அவற்றை ஈண்டு வேண்டுமாற்றான் மேற்கிளந்தவகையிற் பிறழாமற்கொள்க. எ - று. அன்னவெனவே, இம்மாத்தினாயளவும் எழுத்தியல் வகையும் வேறென்பதுஉம் வேறாயினும் ஆண்டுக் கூறியவற்றொடு வேறுபடாமைக்கொள்க வென்பதுஉம் உரைத்தாலும். எனவே, எல்லாவழியும் வரையாது எய்தற்பாலவாகிய மாத்தினாகள் ஒரோ வழிவரையப்படுமாயினும் அவை முற்கூறாத வேறுசில மாத்தினாயும் ல்ல, ஈண்டு உரைப்பரிசுந்நது எழுத்தென்றுகூறிப் பயங்கோடுமாயினும் ஆண்டை முப்பத்துமூன்றெழுத்தின் வேறுபடப் பிறந்தன சிலவெழுத்துமல்லவென்பான் மேற்கிளந்தன்னவென்றானென்பது. மாத்தினாயென்றொழியாது, மாத்தினாயளவென்றதனான் அம்மாத்தினாயை விராய்ச்செய்யும் அளவை ஈண்டுக் கூறினானென்பது கருத்து. மற்று, எழுத்தியல் வகையினை மாட்டேற்றான் முப்பத்துமூன்றெனக் கொள்வதன்றிப் பதினைந்தென்று கொள்ளுமாறென்னெனயெனின், எழுத்தோத்தினுட் குறிலுநெழுதும் உயிருமெய்யும் இனமன்றுஞ் சார் பெழுத்துமூன்றுமெனப் பத்தும் இயல்புவகையான் ஆண்டுப்படுத்தோதினான், உயிர்மெய்யும் உயிரளபெடையுந் தத்தவகையாற் கூடுமதும் ஐகாரம் ஒளகாரம் போலிவகையாற் கூடுமதும் யாழ்வாகத்

து ஒற்றிசை நீளமாவும் ஆண்டுத்தோற்றுவாய் செய்தான், செய்யவே அவை ஈண்டுக்கூறும் எழுத்தியல்வகையோடொக்குமென்று உய்த்து ணர்ந்துகொள்ளவைத்தானென்று. இவற்றோடு மகரக்குறுக்கமும் கூட்டிப் பதினொழுத்து என்பாருமுளர். அதனும் பயனென்னையெ னின் பாட்டுடைத்தலைவன் கேட்டுக்குக் காரணமாமென்பர். மற்று யிர்மெய்த்தொட்டக்கத்து ஐந்தினையும் மேல் எழுத்தென்றிலனாகலின் ஈண்டு எழுத்தியல்வகையுள் எழுத்தாக்கி அடக்குமாறென்னையெனின் ஈண்டு அன்னவெனவே, ஆண்டு இரண்டெழுத்தின்கூட்டமெனவும் மொழியெனவும் போலியெனவுங் கூறினானினும் அவற்றை எழுத் தியல்வகையெனப் பெயர்கொடுப்பவே ஆண்டுநின்ற வகையானே ஈ ண்டு எழுத்தெனப்படுமென்பதாயிற்று. இதன்கருத்து இயலென்றத னான் இயற்றிக்கொள்ளும்வகையான் எழுத்து இனையதென்றானும். வ கையென்பதனால் முப்பத்தமூன்றினைக் குறிலும் நெடிலுமென்றற் தொடக்கத்துப் பெயர்வேறுபாட்டாற் பத்துவகைப்பட இயற்றுதலுங் கூட்டவகையானிரண்டும் போலிவகையானிரண்டும் யாழ்தூல்வேண் டும்வகையானொன்றுமென ஐந்துவகையானியற்றுதலுமென இருவ கையுங்கொள்ளப்படும். அல்லதுவுஞ் செய்யுட்கள் அவ்வெழுத்துவ கையான் ஓசையாகவிராய்ச்செய்தலுங்கொள்க. மற்றளபெடையை மேல் மொழியென்றான் ஈண்டெழுத்தென்றானாகலின் இதனை ஓரெ ழுத்தென்றும் ஓரிரண்டெழுத்தென்றுங் கோடுமொவெனின், “நெட் டெழுத் திம்ப ரொத்த குற்றெழுத்து” என்று கூறியவாற்றான் ஆண்டிர ண்டெழுத்தெனக் கொள்ளக்கிடந்தாயினும் முன்னர்ப்போக்கி “அள பெடை யகைநிலை யாகலு முரித்து” என்றவழி எழுத்து நிலைமையும் எ ய்துவிக்குமாகலான் எதிரதுநோக்கி ஈண்டு ஒரெழுத்தென்று கோடு மென்பது. இனி அவற்றுட் குறிலும் நெடிலுங் குற்றுகாரமும் அசைக் குறுப்பாம். மற்று “ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி” என்பத னான் ஒற்றும் அசைக்குறுப்பாகாவோவெனின், அச்சுத்திரத்தானன் றே அவைகுறிலும் நெடிலும் அடுத்துவந்தும் வேறுபடாது நோநி னாயாதலெய்தியது நோக்கி அவை அசைக்குறுப்பாகாவென்றதென்க. மற்றிடைநின்று நிரையாதலை விலக்காவோவெனின். அன்னதோர் விதியுண்டாயினன்றே சிவை இடைபுரூந்து விலக்கவேண்டுமென மறுக்க. நெடிலும் அளபெடையிரண்டும் உயிரும் மெய்யும் வல்லினமு ம் மெல்லினமும் இடையினமும் ஐகாரக்குறுக்கமும் ஓளகாரக்குறு க்கமுமெனப் பூத்துந் தொடைக்கு உறுப்பாம். குறிலும் நெடிலும் அளபெடையிரண்டும் இனம் மூன்றும் ஆய்தமும் வண்ணத்திற்கு உ றுப்பாம். இங்ஙனமே வேறுபடவந்தபயனோக்கி எழுத்தினை இயற்றி

௧௩

க்கோடலின் எழுத்தியல்வகையென்றென்பது. அஃதேல் ஒற்றுங் குற்றுகரமும் ஈண்டோகியதென்னையெனின் ஒற்றளபெடையான் அசைநிலையுஞ் சீர்நிலையுங் கோடலின் ஈண்டொற்றுக்கூறினான்.

குற்றுகரம் உயிராயினும் ஒற்றுப்போல எழுத்தெண்ணி அடிவ குக்குங் கால் எண்ணப்படாதென்றற்குக் கூறினானென்பது. அஃதேல் “ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லுகரம்” என்பவாகலின் அதனை ஈண்டுத்தழாஅற்கவெனின் அக்கூருத்தினால் அவ்வாறும் அமையுமென்பது. அற்றன்று இதனை மேற் புள்ளிபெறுமென்றிலாதான் புள்ளிபெறுமென்றற்கும் “ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லுகரம்” என்றானென்பது. இனி ஒருசாரார் மாத்திரையென்றது எடுத்தலோசையாகிய குறிப்பிசைகொண்டானென்பர். அக்குறிப்பிசை உறுப்பாகவருஞ் சான்றோர்செய்யுள் யாண்டுங்காணுமையின் நாம் அதுவேண்டாமாயினும், சிறுபான்மை ஒரோவழிவரினும் அத்துணையானே அஃது இன்றியமையாத உறுப்போடு எண்ணப்படாதெனமறுக்க. என்றார்க்குக் குறிப்பிசை யாண்டுப்பெறுதுமெனின், “அசையுஞ் சீருமிசையோடு சேர்த்தி” என்புழிப் பெறுதுமென்பது. இனி எழுத்தியல்வகையும் மேற்கிளந்தன்னவென்பதனையும் எழுத்திலக்கணத்திற் திரியாமற் செய்யுள்செய்கவேன்றவாறென்பவெனின், அஃதே கருத்தாயிற் சொல்லோத்தினுள்ளும் எழுத்திலக்கணமாகிய மயக்கமும் நிலையும் முதலாகிய இலக்கணந் திரியாமற் சொல்லாராய்தல்வேண்டுமெனவும் இவ்வதிகாரத்துள்ளும் எழுத்தியல்வகையுஞ் சொல்லியல்வகையுந் மேற்கிளந்தன்னவெனவுஞ் சூத்திரஞ் செய்வான்மன் ஆசிரியனெனமறுக்க. மற்று மாத்திரையளவைக்கு இலக்கணங்கூறுமினெனின் அதுவும் “அசையுஞ் சீரு மிசையோடு சேர்த்தி” என்புழி வல்லோராறெனப் பாவொடுபொருந்தக்கொளக் கூறுதுமென்பது. அல்லதுஉம் மாத்திரையினை அளவைப்பட நிறுத்துக என்பதோரிலக்கணமாதலின் இங்ஙனம் வணாயுறையுடைத்தானோக்கிச் செய்யுளுறுப்பென்றானென்பது. மற்று மாத்திரையினை அளவைப்பட நிறுத்தாக்காரப் படுங்குற்றம் என்னையெனின், அற்றன்று; வரகு வரகு வரகு என்னும் அடியினைப் பனாட்டுப் பனாட்டுப் பனாட்டுப் பனாட்டு என நிறுத்தின் அது மாத்திரைவகையாற் சிதைவுபட்டதாம். “அம்பி வாழி கேளாய் தோழி” என்றாற் பின்னர்நின்ற இருசீரும் நெடிலாதல் இன்னதென்றுந் தோழியெனப் பின்னர்நின்ற சீரைக் குறுக்கினவழி இன்னோசைத்தாமென்றும் அவ்வாறே செய்யுள்செய்யப் பிறவுங் கொச்சக்கலியுள்ளும் ஒழிந்தனவற்றுளும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

௨௧௩. குறிலே நெடிலே குறிலிணை குறினெடி
ஒற்றெடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி
நேரு நியாய மென்றிசுற் பெயரே.

இது நிறுத்தமுறையானே அசைவகையுணர்ந்து. (இ - ள்.) குறிலும் நெடிலும் தனித்துவந்துங் குறிலிரண்டு இணைந்துவந்துங் குறியின்பின்னர் நெடில் இணைந்துவந்தும் அவை ஒற்றெடுத்தும் முறையானே நிரனிறைவகையானே நேரரசையும் நிரையசையுமென்றும். எ-று. குறிலே நெடிலே ஒற்றெடுவருதலொடு எனவும் குறிலிணை குறினெடில் ஒற்றெடுவருதலொடு எனவும் வேறு நிரனிநீ இப் பொருளுரைக்க. மெய்ப்படநாடியென்பது பொருள்பெற ஆராய்ந்து எனவே, இப்பெயர் ஆட்சிகாரணமேயன்றிக் குணங்காரணமாகலுமுடையவென்றவாறு. உயிரொழுத்தல்லாதன தனித்துநின்றலின் இயலசையென்னும்பொருள்பட நேரசையென்றாயிற்று. அவை இரண்டு நிரைதலின் இணையசையென்னும் பொருள்பட நிரையசையென்றாயிற்று. அல்லதூஉம் மெய்ப்படநாடி என்றதனால் அவ்வாடிப்பாடே அவற்றுக்குக் காரணமென்பதூஉங்கொள்க. உடம்பொடு புனர்த்தலென்பதனால் உதாரணமும் கூறியவாறு. அவை நேர் நிராயெனச் சொல்லிக் கண்டுகொள்க. அ ஆ எனவும், அல் ஆல் எனவும், பல பலா எனவும், புகர் புகார் எனவும், பிறவும் இவ்வாறுவருவனவெல்லாம் கொள்க. மற்றும் குறினெடிலென எழுத்தாக ஒதியதென்னை? சொல்லாயவழி அசையாகாவோவெனின், அவை ஒற்றெடுவருதலென்றதானே, சொல்லாதலும் நேர்ந்தானாகவே அவை இருவாற்றினும் அசையாமென்பது சீரின்றன்மைக்கண் வந்தது. “உள்ளார்தோழி” என நேரசை நான்கும் வந்தன. வரிவரால்கலாகலின் என நிரையசை நான்கும் வந்தன. (௩)

௨௧௪. இருவகை யுகரமோ டியைந்தவை வரினே
நேர்பு நியாய மாகு மென்ப.

இது சொல்லாத அசைக்கூறுஞ் சொல்லுகின்றது. (இ - ள்.) இருவகையுகரமென்பன, குற்றுகர முற்றுகரங்கள். அவற்றோடு மேற்கூறிய நேரசையும் நிரையசையும் ஒரு சொல்லீழுக்காடுபட இயைந்துவரின் நிறுத்தமுறையானே நேர்பசை நிரைபசையெனப்படும். எ-று. இயைந்தென்றான் இருவகை உகரமும் இருபிளவுபட்டது ஒன்றாகிவரல்வேண்டும் அங்ஙனம் அசையாங்காலென்றற்கு. இருவகை உகரமும் ஒருகூலத்து ஒன்றன்பின் வாரா, வேறு வேறு வருமென்

பது. இருவகை உகரமுடி இறுதிக்கண் நின்று அசையாக்குமென்ப தென்னைபெறுமாறெனின், குற்றுகரம் ஈற்றுக்கணல்லது வாராமையானும் “நிற்றலின்றே யீற்றடி மருங்கினும்” என்பதனானும் பெறுதுமென்பது. அல்லது உம் துந்தையென்னும் முதற்கட் குற்றுகரம் இறுதிக்கண் நேரசையல்லது நிராயசை அடுத்துவருதலின்மையானும் அது பெறுதுமென்பது. முன்னர் நேரசை நான்கும் நிராயசை நான்குமென எண்வகையான் அசைக்கறி அவற்றுப்பின் இருவகையுக் காரும் வருமெனவே அவை குற்றுகரத்தோடு எட்டும் முற்றுகரத்தோடு எட்டமாகப் பதினாறு உதாரணப்பகுதியவாய்ச் சென்றதேனும், அவற்றுட் குற்றெழுத்துப்பின்வரும் உகரம் நேர்பசையாகாதென்பது “குறிலிணையுகர மல்வழியான” என்புழிச் சொல்லுதும். ஒழிந்தன குற்றுகரநேர்பசை மூன்றும் நிராபசை நான்குமாயின. உதாரணம்; வண்டு, நாகு, காம்பு, வரகு, குரங்கு, மலாடு, மலாட்டி; இவை குற்றுகரம் அடுத்து நேர்பும் நிராபும் வந்தவாறு. இனி முற்றுகரம் இரண்டசைப்பின்னும் வருங்காற் குறிலொற்றின்பின்னும் நெடிற்றிபின்னுமென நேரசைக்கு இரண்டல்லதாகாது. நிராயசைக்கண்ணுங் குறிலிணைப்பின்னுங் குறினொடிற்றிபின்னுமல்லதாகாது. உதாரணம்; மின்னு நாணு எனவும், ஐருமு குலாவு எனவும் வரும். வாழ்வு, தாழ்வு, என நெடிலொற்றின் பின்னும் முற்றுகரம் வந்ததாலெனின் அவை ஆகாவென்பதா உம் இக்காட்டியநான்குமே ஆவனவென்பதா உம் முன்னர் “நிற்றலின்றே யீற்றடி மருங்கினும்” என்புழிச் சொல்லுதும். இனி, ஒருசாரார் நேர்பசை நிராபசையென்பன வேண்டாவென்ப. என்னை? குற்றுகரங்கள் முற்றுகரங்களை வேறாக்கி அலகிட அமையாதே? ஞாயிறெனக் குற்றுகரங் குறிலிணையாய் அலகுபெறுமாறெனக்கூறுப. முற்றுகரமுந் தேடவென நேரசையாயிற்றுப்போல மின்னு என்றவழியும் வேறலகுபெற அமையுமென்பது. அற்றன்று, குற்றுகரத்தினைக் குற்றெழுத்தென்ப வேறு குற்றுகரம் வேண்டாநானும் என்றார்க்கு வேண்டினையுங் குற்றங்கூறுவரவர்; என்னை? குற்றியலுகரம் அரைமாத்தினாத்தாகலின் ஒன்றுப்போல ஓரசையுள் ஒடுக்கி அலகிடப்படும். அற்றன்றேற் குற்றெழுத்தாக்கி அலகுவைக்கவே அமையுமென்பதாம், அவர்கூறாது. அதற்கு விடை, குற்றுகரம் ஒற்றுப்போன்று ஒடுங்கிநில்லாது. என்னை? தன்னான் ஊரப்பட்ட ஒற்றுந் தானுமுடி அரைமாத்திரைத்தாகியும் ஒடுங்கி இசையாது அகன்று இசைக்கும், அதனால் ஒற்றென்றலுமாகாது; பின்னும் ஒருமாத்திரைத்தாகாமையிற் குற்றெழுத்தெனலுமாகாது; மற்று அதனால் அத

னை ஒற்றென அடக்கார் குற்றெழுத்தென ஓற்று அலகு கொள்ளார் இ
னி அதனைச் செயற்பாலதோர் அசையாக்குதலென்பது நோக்கி நேர்ப
சைநிபாபசையென வேண்டினுனென்பது. அவை வண்டு தொண்டி
என ஓசையொவ்வாமை செவிகளீவியாக உணர்ந்துகொள்க. அஃதே
ன் ஞாயிறு வலியது என்றவழிக் குறிவினையுசுரமெனக் குற்றெழு
த்தாக்குவது ஏற்றுக்கெனின், அளபெடையை ஓசையிற்சிறையுது
நிலப்படையுள் அலகுசிறைத்தாற்போலக் குற்றுகரத்தைக் குற்றெழு
த்துப்போல அலகுபெறுமென்பது இலக்கணமில்லதோர் வருவமைதி
தானுதனை இலக்கணமாக ஒத்துக்கொண்டு இலக்கணவகையாற்
குற்றுகரமாதலை விலக்குவாரும் உளவோவெனமறுக்க. அஃதாக,
முற்றுகரம் ஒருமாத்நியாயாதலிற் குற்றெழுத்தாக்கி நேரும் நிரா
யுமாகப் பெறாவோவெனிற்பெறா. என்னை? வண்டு வண்டு வண்டு
வண்டு என நின்ற வழிப் பிறந்த அகவலோசை மின்னு மின்னு
மின்னு மின்னு என்றவழியும் பெறப்படுமாதலின், அதுவும் அதுப
ட்டதே பட்டு அவ்வசையே பெறுமென்றானென்பது. அல்லது உம்
வெண்பாட்டிற்கு வண்டு எனக் குற்றுகரவீற்றான் இற்றவழிக் கொ
ல்லு என முற்றுகரவீற்றான் இறுமாயினும் ஒத்தவோசையாம். இ
னி உகரவீறல்லாத தேமாவென்பதனை முடியாவென்பர். அதனா
ங் குற்றுகரத்தின் செய்கை முற்றுகரத்திற்கும் வேண்டி நேர்பு நிரை
புகொண்டானென்பது. அற்றன்றியுங் குற்றுகரஞ் சார்ந்து தோன்று
மாறுபோல இம்முற்றுகரமும் வருமொழிகாரணமாக நிலைமொழிசார்ந்
து தோன்றுதலொப்புமைநோக்கியும் அதனைக் குற்றுகரம்போல ஓர
சைக்கு உறுப்பாம் என்றானென்பது. “எழுத்தள வெஞ்சிறுஞ் சீர்நி
லைதானே - குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப்.” என்பதனை அ
வை அவ்வாறாதல் அறிந்துகொள்க. இவையும் ஆட்சியுங் குணமுங்
காரணமாகப் பெற்றபெயர். ஆட்சி, “நிரையவ ணிற்பி னேரு நேர்பு
ம்” எனவும், “நேரீற் நியற்சீர் நிராயு நிரோடும்” எனவும் வருமென்
பது. இருவகையுசுரமும் அடைந்துவந்த இயலசையிரண்டும் நேர்பும்
நிராபுமென்றாலும் நேரும் நிராயுமென்னும் பொருண்மையவையா
கலான் அவற்றதுபெயரான் இவற்றையும் பெறுபுகொடுத்தான் ஆகுபெ
யராக்கியென்பது. எனவே நேர்நிராயின்பின் உகரம்வருதலின்
நேர்புநிராபெனக் குணங்காரணமாகவும் பெற்றும். (ச)

நகள. குறிவினை யுகர மல்வழி யான.

இஃதேயீதியதொருமருங்கு மறுத்தது உம் எய்தாததெய்தவி
த்தது உமாம்; வருவமைத்ததெனினும் அமையும். தனிக்குறிலான

கிய நேரசைப்பின்னும் இருவகையுக்கரம்வந்து நேர்பசையாதலை வில்
க்கினமையின் எய்தியதொருமருங்குமறுத்ததாம். குற்றுகரங் குற்றெ
ழுத்துப் போன்று அலகுபெறுமென்றமையின் எய்தாததெய்துவித்து
வழுவமைத்ததாம். (இ-ள்.) இருவகை உகரமும் இருகுறிலாகி இ
ணைந்தவழி நேர்பசையாகாது. எ-று. கரு முழு என முற்றுகரம்
நேர்பசையாகாது நிராயசையாயிற்று. என்றார்சுருக், குற்றுகரம் வில்
க்கியதென்னை? குறிலிணைந்தவழிக், குற்றுகரமாகாதென்பது “நெ
ட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுங் - குற்றிய லுகரம் வல்லா
றார்த்தே” என்றதனற் பெறுதும் பிற வெனின், அதுநோக்கிக் கூறி
ணைல்லன்; ஏற்புழிக்கோடலென்பதனான், ஞாயிறுவலியது என ஓர
சைப்பின்னர் வந்தவழி இதுகுற்றுகரமேயாமன்றே ஆண்டும் அதுகு
றிலிணையுகரமெனவே படுமென்பது. பட்டக்கண்ணுங் குற்றுகரமே
யென வழுவமைத்தவாறு. குறிலிணையெனக் குற்றுகரத்தையும் உடம்
பொடுபுணர்த்தலென்பதனற் குற்றெழுத்தென வேண்டினனென்பது
பெற்றும். இங்ஙனங் குற்றுகரங் குறிலிணையாகியுங் குற்றுகரமாகி
எழுத்தளவெஞ்சினும் அமையுமெனவே துர்த்தையென்னும் முதற்கட்
குற்றுகரமும் குற்றெழுத்துப்போன்று அலகுபெறும் எழுத்தளவெஞ்
சினுமென்பது சொல்க.

(௫)

நகஅ. இயலசை முதலிரண் டேனைய வுரியசை.

இது மேற்கூறிய அசைநான்கினையும் இருகூறுசெய்து அவற்
றுக்கெய்தாததெய்துவிக்கின்றது. இனி, ஆட்சியுங்குண்ணுங்காரண
மாக வேறு வேறு பெயர்கொடுக்கின்றது இச்சூத்திரமெனவும் அமை
யும். (இ-ள்.) முதற்கணின்ற நேரும் நிரையும் இயற்றிக்கொள்ளப்ப
டாது; இயற்கைவகையான் நின்றாங்குநின்று தலைப்பனவாம். ஒழிந்
தன விரண்டும் இயற்றிக்கொள்ளப்பட்டு இயலசையாதற்கு உரியவா
ம். எ-று. எனவே எய்தாததெய்துவித்தான். இயலசை உரியசையெ
ன்று ஆளுமாகலானும் இயற்கையால் இயற்றலின் இயலசையெனவும்
அவைசெய்யுந்தொழில் செய்தற்கு உரியவாகலான் உரியசையெனவும்
ஆட்சியுங் குண்ணுங் காரணமாகப்பெயரொய்துவித்ததுமாயிற்று. அங்
ஙனம் இயற்றிக்கொள்ளுமாறு சீர்கூறும்வழிக் கூறுதும்.

(சு)

நகக. தனிக்குறின் முதலசை மொழிசிதைத் தாகாது.

இஃது எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதிவகுத்தனுதலிற்று; உக
ரி மயிரி என நின்றவழிக் குறிலிணையேயன்றி மூன்றெழுத்து நிறை
ந்தமையின் நிராயசையாகா, தனித்தனி நேரசையாகலும் மூன்
று குற்றெழுத்தினுள் இரண்டு குறிலிணையாக ஒன்று நேரசையாவது

ம் முதற்கண்ணே கொல்லோவெனவும் எய்தியதனைவிலக்கி விட்டிசைத்தவழித் தனிக்குறில் நேரசையாமென்பது எய்துவித்தமையின். (இ-ள்.) தனிக்குறிலானாகிய நேரசை முதற்கண் மொழிசிதைத்துச் செய்யப்பட்டது. எ-று. இங்ஙனம் முதற்கண் வரையறுப்பவே இடையும் இறுதியும் மேலோதியவாற்றான் நேரசையாமென்பது. மொழிசிதைத்தலென்பது விட்டிசையாத மொழியை விட்டிசைத்து மொழிதல் ; எனவே விட்டிசைத்தமொழியாயின் அது மொழிசிதைத்ததெனப்பட்டது இயல்பாமென்பது பெற்றும். கரு மழு என முதற்கண் மொழிசிதைத்து நேரசையாகாமையுங் குறிலிணையெனப்பட்டு நிராயசையாயினவாறுங் கண்டுகொள்க. “அ ஆ விழந்தான்” எனவும் “அ உமறியா வறிவி லிடைமகனே- நொ அலைய னின்னாட்டைந்.” எனவும் இவைவிட்டிசைத்தலின் மொழிசிதையாது தனிக்குறில் முதற்கண் நேரசையாயினவாறும் அவைகுறினெடிலுங் குறிலிணையுமெனப்பட்டு நிராயசையாகாதவாறுங் கண்டுகொள்க. இனி விட்டிசைக்கும் இடந்தான் மூன்றென்பது உரையிற் கொள்க. அவை “அஆவிழந்தான்” எனக் குறிப்பின்கண்வருதலும் “அ உமறியா” எனச் சுட்டின்கண் வருதலும் “நொ அலையல்” என வவற்கண்வருதலுமென விட்டிசைக்குமிடந்தான் மூன்றெனப்பட்டது. முதலசையென்பது நேரசையென்பாருமுளர். அது விதந்தோதல் வேண்டா தனிக்குறிலான் அசையாமெனப்பட்டது நேரசையேயென்பது பெறுமாகலான். மற்றும் “இஉக்குறுக்கம்” என்றவழி விட்டிசைத்துமொழிசிதையாதாகலான் அவ்விரண்டெழுத்துங் கூட்டி நேர்பசையென்னாமோவெனின் அவை பிளவுபடநின்றலின் இயைந்திலவெனமறுக்க. (எ)

120. ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்,

இஃது எய்தாததேய்துவித்து ஐயம் அறுத்தது, (இ - ள்.) மேற்கூறிய எழுத்திலக்கணவகையானும் ஈண்டோதும் அசைக்குறுப்பாமாற்றானும் எல்லாங் குற்றியலிகரம் ஒற்றெழுத்தியற்றேயாம். எ - று. தேற்றேகாரம் அடுத்துக் கூறியவாறு. எனவே எழுத்தோத்தினுண் “மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்” எனக்கூறிக் “குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப” எனக் குற்றுகரத்திற்குப் புள்ளிபெறுதலுங்கூறினான் அது போலக் குற்றிகரமும் புள்ளியுற்றுநிறல் உடைத்தெனவும் ஈண்டுக் குற்றுகரம் நேர்பும் நிராபுமாகியவாறு போலத் தானும் ஓர் அசையாகுங்கொல்லென்று ஐயுறுவது வேண்டா ஒற்றினின்றங்குநின்று இயலசை உரியசைகளைச் சார்ந்துவருதலும் ஒற்

றுப்போல எழுத்தெண்ணப்பட்டாமையுமுடைத்து என்றவாறுமாயிற்று. எனவே, ஒற்றெழுத்தியற்றாயினுங் குற்றுகரம் இகரக்குறுக்கம்போலாது செய்யுட்கு உபகாரப்பட்டதோடு அசைவேறுபாடு தோன்ற நிற்குமென்றவாறாயிற்று. மற்று எண்ணப்படாதென்றது ஈண்டுக்கூறல்வேண்டுமே? “உயிரில்லெழுத்துமெண்ணப்படா” என்புழிப் பெறுதுமாலெனின் அது குற்றுகரத்திற்கேகூறியதென்பது ஆண்டுச்சொல்லுதும்.

உதாரணம் “மியாயிக மேஹதி யிருஞ்சின னென்னும்.” எனவும், “அருளல்ல தியாதெனிற் சொல்லாமை” எனவும், இவை இயலசைசார்ந்து ஒற்றியற்றுகிக் குற்றிகரம்வந்தவாறு. நாகியாது வரகியாது எனக் குற்றிகரம் உரியசைசார்ந்து ஒற்றியற்றுகிவந்தவாறு. அது நிராயும் நிராபுஞ்சார்ந்து ஒற்றியற்றமாறு இல்லைபோலும். இவற்றையெல்லாம் ஒற்றெழுத்தியற்றேயென்பதனற் புள்ளியிட்டெழுதுக. இது சொல்லியகாரணங், குற்றுகரம் அனாமாத்திரைத்தாகியும் ஒற்றியற்றுகாது மேர்பும் நிராபும் ஆகியவாறுபோல அதற்கு இனமாகிய குற்றிகரமும் அனாமாத்திரைத்தாகி வேறேரசையாகுங்கொல்லென்று ஐயுறாமற்காத்தவாறு. மற்று ஆயத்தினையும் ஒற்றியற்றென்னுமோவெனின் அஃது எழுத்தோத்தினுள் “எழுத்தோரன்ன” என்பதனற் பெற்றாமென்பது.

மற்று “முந்தியாய் பெய்த வளைகழலும்” எனவும் “நினக்கியான்சொன்னதின்தின்னு” எனவும் இவை ஒற்றியற்றுகாது எழுத்தியற்றாயினவென்று காட்டுவாருமுளர். முந்தியாய் என்பது இகரவீறுமாமாகலின் அது காட்டநிரம்பாது. அல்லதாஉம் அவை சான்றோர் செய்யுளல்லவென மறுக்க. இனி, ஒற்றும் எழுத்துமென உம்மையோடெண்ணலுமாகாது; இவ்வோத்தினுள் “உயிரில்லெழுத்துமெண்ணப்படா” என ஒற்றினையும் எழுத்தென்றாகலின். (அ)

௩௨௧. முற்றிய லுகரமு மொழிசுதைத்துக் கொளாஅ நின்ற லின்றே யீற்றடி மருங்கினும்.

இதுவும் ஐயம் அறுத்தது ; இருவகையுகரமொடு நேரும் நிராயும் இஐயயின் அவை நேர்பும் நிராபுமாமென்றான், அவற்றுண் முற்றுகரம் ஈறாகி நிற்குஞ் சொல் உலகத்து அரியவாயினவாதலின்புணர்ச்சிக்கண் வந்த உகரமே ஈண்டு நேர்பும் நிராபுமாவனவெனவும் புணர்ச்சிக்கண்ணும் நிலைமொழித்தொழிலாகிய உகரமும் நிலைமொழியீறுகெட்டு நின்ற உகரமுமே கொள்ளப்படுவனவெனவும் வருமொழித்தொழிலாகிய ஒற்றுநிலைமொழியாகிய நேர்புநிரைபிற்கு உறுப்பா

வன கண்டு வருமொழியுகரம் ஈண்டும் அதுபோல அவற்றிற்குறுப் பாங்கொல்லென்று ஐயற்றான ஐயறங்கவெனவுங் கூறினமையின். (இ - ள்.) முற்றியலுகரம் மொழிச்சிதைத்துக்கொளாஅ = இருவகையு கரமுமியைந்தவை வருங்கால் வருமொழியைச் சிதைத்துப்பிரித்து அவற்றினின்று வாங்கிக்கொடுக்கப்படா: நின்றலின்றேயீற்றடி மருங்கினும் = அங்ஙனம் வாங்கிக்கொடுக்கப்படாவாயின், நேரசைநிரைய சைப்பின்னர் முற்றுகரம் ஈறாகி வருஞ்சொல்லும் உலகத்தரியவாயின் முற்றுகரத்தால் நேர்பும் நிராபும் ஆமாறென்னையென்றார்க்கு அடியிறுதிக்கணல்லது. முற்றுகரம் புணர்ச்சிவகையான் இடைநில்லாதனவல்ல. எ - று. இன்றென ஒருமைகூறினமையின் எடுத்தோகிய, முற்றுகரமேகொண்டு இலேசிநாற் தழீஇய குற்றுகரங்கொள்ளற்க. மற்றிதனை இலேசிநாற் கொண்டதென்னையெனின் துந்தையென்னும் ஒருமொழிக்கணன்றி வாராமையின் அதன்சிறுவரவு நோக்கி உம் ஷாயிற் கொண்டானென்பது. முற்றுகரம் மொழிச்சிதைத்துக்கொளா வெனவே ஒற்றார்த்துவரினாற் தனித்துவரினும் உடன்விலக்குண்ணுமென்பது. நானுடையரிவை என்றவழி நானென்னும் நேரசைப்பின்னர் உடையரிவையெனத் தனித்துவந்த உகரம்நேர்பசையாகாது. வார்முரசு என்றவழி வாரொன்னும் நேரசைப்பின்னர் முரசென மகரம்ஊர்த்துவந்த உகரமும் நேர்பசையாகாது. வற்றுறுசெய்தி எனவும் பரன்முரம்பு எனவும் வந்தவழி வற்றெனவும் பரலெனவும் நின்ற நேரசை நிராயசைப்பின்னர் உறுசெய்தியெனவும் முரம்பெனவும் வந்த உகரங்களும் நேர்பசை நிரைபசையாகா. சின்னுந்தை இராதுந்தை எனக் குற்றுகரம் வந்தவழியும் நேர்பசை நிரைபசையாகாவென்றவாறு. “நானுத் தனையாக வைகி” என்றவழி ணகாரவீறு புணர்ச்சிவகையாற்பெற்ற உகரம் நிலைமொழித்தொழிலாகலான் அது நாகு என்னுங் குற்றுகரம்போல் ஒற்றுமைப்பட்டு நேர்பசையாயிற்று. “விழவுத்தலைத்தொண்ட” என்றகாலும் அவ்வாறே அகாரவீறும் உகாரம்பெற்று நிரைபசையாயிற்று. “மின்னுமிளிர்த்தன்னகனங்குழை” எனவும் “முழவு முகம்புலரா” எனவும் வருவனவும் அவை. நானுத்தனை என்றாற்போலவரும் ஒற்றுப்பேறு முன்னர்ச்சொல்லுதும். நீர்க்கு நிழற்கு என்ற உருபும் நிலைமொழித்தொழிலாதலான் அவையும் நேர்பசைநிரைபசையாமென்பது இதனாற்பெற்றும். நின்றலின்றென ஒருமைகூறி முற்றுகரமே கொண்டமையிற் குற்றுகரமாயின் இடையும் இறுதியும் நின்று நேர்புநிரைபுமாம் என்றவாறாம். அவை ஆட்டுத்தான் சேற்றுக்கால் எனவும் “எய்பேரற் கிடந்தானென்னேறு” எனவும் இடையும் இறுதியிங் குற்

றுகரம் நேர்ப்பசையாயிற்று? களிற்றுத்தாள் எனவும் “வேலாண் டு கத்த களிற்று” எனவும் இடையும் இறுதியுங் குற்றுகரம் நிராபசையாயினவாறு. மருங்கினுமென்ற உம்மையான் அடியிற்றேயன்றி மொழியிற்றும் அவற்றிறுதிகெடநின்ற மொழிக்கண் இடைநின்ற உகரம் இறுதியாகி உரியசையாகுவனவும் உளவென்பதுகொள்க. அவை மேவு சீனொனவுங் கோலுகடலெனவும் உலவுகடலெனவும் விரபீகொடியெனவுங் கலனளவு நலனளவு எனவுஞ் “சூரும்புலவு நறுந்தொடையலன்” எனவும் வரும். இவை ஈற்றுநின்ற மகரங்கெட்டு உகரவீராயின. இவற்றுள் நிராபசையுகரங்களை ஆகாரவீற்றுப் புணர்ச்சியுசரமென்ற மோவெனின், என்முமன்றே; வருமொழியொற்று மிகாமையினென்பது. உலவுக்கடல் விரவுத்தளையெனின் அவ்வாரேயமையுமென்பது. மருங்கென்றதனான் ஈற்றடிக்கண்ணும் இறுதிக்கண்ணே முற்றுகரம் விலக்குண்டதெனச்சொள்க. என்றார்க்குப் “புணைமலர்த் தாரகலம் புல்லு” எனவுங் “கண்ணூரக் காணக் கதவு” எனவும் வருமாலெனின் அவை மருஉ வழக்கென்க. (க)

நஉஉ. சூற்றிய லுகரமு முற்றிய லுகரமு
மொற்றொடுந் தோன்றி நிற்கவும் பெறுமே.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது; இயலசைகளை “ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி” என்றான், உரியசைக்கு அதுகூறா தான் ஈண்டுக் கூறுகின்றமையின். (இ - ள்.) மேற்கூறிவருகின்ற குற்றுகரமுற்றுகரங்கள் ஒற்றொடுநிற்கவும் பெறும் அவ்வொற்றுத் தோன்றிய ஒற்றாயின். எ - று. எனவே, அவை நிலைமொழி ஒற்றுடையவாயின் நேர்பும் நிராபுமாகா. வருமொழி வல்லெழுத்துமிகினையாவதென்றவாறு. அஃதென்னைபெறுமாறெனின், “வல்லொற்றுத்தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழி” என்றதனான் முன்னர் நிலைமொழித்தொழிலாகிய முற்றுகரம்வருகணக்கூறிய அதிகாரத்தானே ஒற்றுத்தோன்றினென்றானாகலானும்பெறுதும்; நிலைமொழியுகரம்பெற்று வருமொழி ஒற்றெய்துவது கண்டாகலானென்பது. உ - ம். “சேற்றுக்கா னிலைஞ் செருவென்ற வேந்தன்வேல்” எனவும் “நாணுத்தளையாக வைகி” எனவும் “நெருப்புச்சினந்தணிந்த நிணந்தயங்கு கொழுங்குறை” எனவும் “கனவுக்கொண்கண்டது” எனவும் இவை இருவகையுகரமும் ஒற்றெய்துரியசையாயினவாறு. உம்மை எதிர்மறையாகலானே ஒற்றினிவருதலே பெரும்பான்மை. இங்ஙனம் வருமொழியொற்றுமிகின் அவைகொண்டு நேர்பும் நிராபுமாமெனவே உண்மம் எனவும் நடக்கும் எனவும் நிலைமொழியொற்றுநின்றவழித் தே

மாவும் புளிமாவுமாவதல்லது நேர்பசையும் ஓசையொடுமாவதென்ப
தாம். விக்குள் கடவுள் என்பனவும் அவை. (௧௦)

௩௨௩. அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி

வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராதே.

இது மேற்கூறப்பட்டனவற்றுக்கும் இனிவருஞ் சீர்க்குமெல்
லாம் புறனடை. (இ - ள்.) அசைகணையுஞ் சீர்க்கணையும் ஓசையொடு
சேர்த்தி வேறுபடுத்து உணர்த்துவித்தலும் அச்செய்யுளிலக்கணத்து
றைபொயிராது நெறி. எ - று, மேன் மாத்திரையென்பதோர் உறப்
புணர்த்தான் அதனான் அசைசீர்களது ஓசையை அளந்து கூறுபடுத்து
இன்னோசையும் இன்னவோசையுமுணர்த்துக. எழுத்தியல்வகைக்கு
ம் இஃதொக்கும். குருத்துக் குறைத்துக் கொணர்ந்து மது - கருப்
புச் செறுப்புப் பராப்பு எனின் வெண்பாவீற்றடி இன்னோசைத்தன்
றும்; கருப்புக் கொழுந்து கவர்ந்து என முடிக்கின் இன்னோசைத்தா
ய் வெறுத்திசையின்றாமென்பது. “நிலமிசை நீவொழ் வார்.” இதனு
ள் வாழ்வார் என்னும் மொழியை வகுத்து வாரொன நேரசைச்சீராச்சி
வகுப்பவே அசையினை ஓசையொடுசேர்த்திற்றும். இனி நீகொடி எ
ன்பதனை மாவருவாய் என்று அசையுஞ்சீரும் ஓசையிற் சேர்த்துகவெ
ன்பாருமுளர். இவற்றைப் பிறநூலார் வகையுளியென்ப.

இச்சூத்திரத்து வகுத்தனருணர்த்தலென்றமையின் இனி வெ
ண்பாவினுள் வெண்சீரொன்றி வந்தவழியும் வேற்றுத்தனைவிரவும் இ
டனுடைய அவையும் ஓசையொடுசேர்த்தி வேறுபாடுணர்த்துக. மா
சேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் என்பது பன்னிர
ண்டெழுத்தடி; மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய்
என்பது பதின்மூன்றெழுத்தடி; மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவா
ய் மாவருவாய் என்பது பதினான்கெழுத்தடி; இவை மூன்றும், “அள
வுஞ் சித்தும் வெள்ளைக்குரிய” என வெண்பாவிற்கு ஓதிய அளவடி
யேயாயினும் இச்சாட்டிய அலகிகெகையாற் கலித்தனைதட்டுத் துள்ள
லோசையும் பிறக்கும். மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் பாதிரி பாதிரி என
வும், மாசேர்வாய் பாதிரி பாதிரி காராருகு எனவும், மாசேர்வாய்
பாதிரி காராருகு காராருகு எனவும், முன்காட்டிய மூன்றையுமே
இவ்வாறு அலகிட்டு ஓசையூட்டக் கலித்தனைதட்டாது வெண்பாவ
டியேயாம். இவ்விருகூறும் ஓசையொடுசேர்த்துணர்த்துக. பதினா
ன்கெழுத்தின் இறந்த பதினைந்துநிலனும் பதினாறுநிலனும் பதினே
ழுநிலனும் இம்மூன்றும் வெண்சீர்வந்தொன்றியக்காணும் இய
ற்சீர்வந்தொன்றாக்காலும் ஒருஞான்றுஞ் செப்பலோசைபிறவர்; அ
வையும் ஓசையொடுசேர்த்தி வகுத்துணர்த்துக, அவை வருமாறு:-

புலிவருவாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய் எனவும், மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் எனவும், புலிவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் எனவும் இவைவெண்சீரொன்றியுங் கலித்தனை தட்டின. இனி இவற்றை இயற்சீர் கொடுத்துச் சொல்லுங்காலுஞ் செப்பலோசைசிறையும், என்னை? காருருமு காருருமு காருருமு பாதிரி எனவும், காருருமு காருருமு காருருமு காருருமு எனவும், நனாயொருமு காருருமு காருருமு காருருமு காருருமு எனவும் இவை இயற்சீரானவந்தும் வேறேர்ச்சுத்தப்பட்டுச் செப்பலோசை சிறையநிற்குமென்பது அசையுஞ்சீரும் இசையொடுசேர்த்தி வகுத்துணர்த்துக. இன்றோரன்னபிறவும் பெரிதும் எஃகுசெவியும் துண்ணுணர்வும் உடையார்க்கன்றி உணரலாகா. ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசேர்வாய் என்றக்கால் ஞாயிறு புலிவருவாயென இயற்சீரின்பின்னர் நிரையசைவந்து “சீரியை மருங்கி னோரசை யொப்பி - ஞ்சிரியத்தனையென் றறியல் வேண்டும்.” என்பதனான் ஆசிரியத்தனையாயினும் அஃது ஆண்டுக் கலித்தனைப்பாற் படுமென்பது அசையுஞ்சீரு மிசையொடுசேர்த்தி என்பதனான் உணரப்படும். இனி ஞாயிறு புலிசேர்வாய் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாய் எனபுழிப் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாயென நேரொன்றியதேனும் அது கலித்தனையென்பது அசையுஞ்சீரு மிசையொடுசேர்த்தி என்பதனான் உணரப்படும். இன்றோரன்ன பலவுமுள, அவையெல்லாம் வறையறுத்து இலக்கணங்கூறப்படா; அவற்றை அவ்வாறு வேறுபடுத்துணர்த்துதல் வலத்துறைபோயினர் கடனென அடங்கக்கூறல்வேண்டி “அசையுஞ்சீரு மிசையொடுசேர்த்தி வகுத்தனருணர்த்தலும் வல்லோராறே” என்றனென்பது.

உம்மையான் அடியினை வகுத்துணர்த்துதலுங்கொள்க. அ. “துதல திமையா நாட்ட - மிகலட்டுக் கையது கணிச்சியொடு மழுவே” என்புழி இகலட்டுமென்னுஞ்சீர் குறித்தபொருளை முடியநாட்டியும் யாப்பென்னும் உறுப்பினுள் அடங்காது இகலட்டுச்சையதென மேலடியொடு பொருள் கூடியும், இசையொடுசேர்த்தி வகுத்துணர்த்தியதேயாம். இன்னும் “இவ்வுலேசானே எழுத்தலோசையும் அசையொடுஞ் சீரொடுஞ் சேர்த்தி வகுத்துணர்த்தலுங்கொள்க. அவை “சூண்டென்னுந்தனடிமெடு” என்றற்பொல்வன. இனி அகவலோசை மூன்றெனவுஞ் செப்பலோசை மூன்றெனவும் அசையுஞ்சீரும் இசையொடுசேர்த்தியென வகுத்துணர்த்துவாருமுளர். அவை இயலசையங்கிய இயற்சீரும் உரியசையங்கிய இயற்சீரும் வெண்சீரும் பற்றி ஓசைவேறுபட்டுத் தோன்றுமென்க. அவை மும்மூன்றாக்கி வறையறுக்கப்படாமையின் ஈண்டவைகூறானென்பது.

இனி ஒருசாரார் அசையுஞ்சீரு மிசையொடுசேர்த்தி வருத்து ணர்த்தலென்பதனை இவ்வாறுமுனாப்ப. என்ன? ஒருசெய்யுளுட் கிடந்த அசைசீர்களை ஈண்டுக் கீட்டிய தேமா புளிமாவென்டன முதலாகிய உதாரணங்களோடு சேர்த்தி அவ்விரண்டினையும் ஒக்கும்வகையான் ஒசையூட்டிக்காட்டுப. அற்றன்று, இவ்வுதாரணஞ் சீரென்றவலிந்தார்க்காம் அது செய்துகாட்டல்வேண்டுவது. எல்லாச்சொல்லிற்கும் ஏற்றவாற்றான் அசையுஞ்சீரும் இசையொடெனப் பொதுவகையாற் கூறினமையின் அதுகாட்ட நிரம்பாதென்பது. இனிச் கடியாயாறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு என்பதனைத் துள்ளலாகச் சொல்லிக் கலியடியெனவுங் கடியாறென்பது நேரீருமென்பதாயினும் அது வெண்சீரோ ஈற்றசை நிராயியற்றாய் நின்றதெனச்சொல்லி அதற்கு இலக்கணம் “வெண்சீரீற்றசை நிராயசை யியற்றே” எனப் பொருளுதாத்து, மற்று அதனைக் கலித்தனையெனவுங் காட்டுப. அற்றன்று; கடியாறென்னுஞ்சீரின் உறழ்ந்த ஆசிரியவடியும் அதுவேவாய்பாடாக வருமாகலின். மற்று அதன்கட் துள்ளலோசை பிறந்ததாலெனின் அவற்றுக்கண் ஒரோமாத்தினை கொடுப்பத் துள்ளலோசை பிறந்ததாயினும் அசையுஞ்சீரு மிசையொடுசேர்த்திச் சொல்லுகவெனவே அங்ஙனம் மாத்திரைநீட்டிச்சொல்லாது அகவலோசைப்படச்சொல்லுகவென்பது இதனாற் பெற்றுமாகலின் அது பொருளன்றென்பது. (கக)

ந.உசு. ஈரசை கொண்டு மூவசை புணர்த்துத்
சீரியைந் திற்பது சீரெனப் படுமே.

இது முறையானே அசையுணர்த்திச் சீராமாறுணர்த்துவான் தொடங்கி அவை இத்திணைப்பகுதியவென்பது உம் அவற்றுப்பொது விலக்கணமும் உணர்-ற்று. (இ - ள்.) இரண்டசையானும் மூன்றசையானும் ஒரோர்சொற்கள் சீரியைந் திறவுண சீரென்று சொல்லப்படும். எ - று. சீரியைந் திறுதலென்பது வழக்கியல் செய்யுளாமாற்றால் யாப்பினும் பொருள்பெறப் பகுத்துப் பதமாகியவற்றுச்சேறல். உ-ம். சாத்தனீ கொற்றன் எனவும் உண்டான், திலீரான் எனவும் இரண்டசைகொண்டி சீராயின. காணப்போ சாய்க்காணம் கூதாளி எனவும் உண்ணாத எனவும் இவைமூவசைபுணர்ந்து சீராயின. இவைச் செய்யுளுள் வருமாறு “உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு - பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு” என ஈரசைச்சீர் வந்தன. “யாநுபுடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டபின் - ருனுட யானுணர்த்தத் தானுணர்ந்தான்” எனவும் “வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன் மிசைதிரிந்து தெற்கேகிழும்” எனவும் இவை மூவசைச்சீர் வந்தன. பிறவுமன்ன.

மற்றுச் சீரென்றதென்னெனின் பாணிபோன்று இலயம்படநின்ற
 லான் அது சீரெனத்தொழிற்பெயராம். என்னை? சொற்சீர்த்திறுத
 லென்புழித் தொழிற்பெய்தோதினனெயின். இனி இயைதலென்பது
 அசைவகை ஒன்றென்றனெடு தொடர்ந்தவழியல்லாற் சீர்க்கு அலகு
 பெறலாகாதென்றவாறு. எனவே, அவ்வாறு இலயம்படநின்றனவா
 யினும் புணர்ச்சியெய்துமென்பதாம். மற்று இற்றதென்றதென்னை?
 சீரென்பது தொழிற்பெயராதலால் அதுசீரியைந்தெனவே பெறுது
 மெனின், அங்ஙனங் சொள்ளிற் சீரியைத் தொடரெல்லாங் கூடி
 ஒருசீராவான் செல்லுமாகலின் இடையிடை இற்று வரல்வேண்டு
 மென்றற்கு அங்ஙனங் கூறினெனப்பது. இதனானே ஒரோவழிப்
 புணர்ச்சிவிகாரம் எய்தாமையுங் கூறினானும். “வண்டுபடத் ததைந்
 த கண்ணி” என்புழி வல்லெழுத்து மிக்க புணர்ச்சிவகையானே சீரி
 யைந்தன. போர்து போர்து சார்ந்து சார்ந்து என்றவழி ஒன்றோடொ
 ன்று தொடர்ந்ததேனும் இற்றதென்பதனான் இறுதிபடநின்றமையின்
 எல்லாவிறுதியும் உகரநிறையுமென்றதனாற் குற்றுகரமுற்றுகரமாகாது
 நாலெழுத்தடியாயிற்று. இதனை எழுத்தடியென்றலே வலியுடைத்து;
 வல்லொற்றுத்தெடர்மொழிக் குற்றுகரத்தால் நாலெழுத்தடிவேறுண்
 மையின். ஈரசைகொண்டெனவும் மூவசைபுணர்ந்தெனவும் கூறின
 மையான் ஒருசீர் பலசொற் தொடர்ந்துவரினும் அவை ஒன்றுபட நி
 ற்றல்வேண்டுமென்றவாறாம். எனவே, உலகத்துச்சொல்லெல்லாம்
 ஈரசையானும் மூவசையானுமன்றி வாராவென்பதுபெற்றாம். இதனா
 னே ஒருசொல்லிப் பகுத்துச் சீர்க்கு வேண்டுமாற்றான் வேறு சீராக்
 கியவழியும் அச்சீர்வகையானே வேறுசொல்லிலக்கணம் பெறுமென்
 பதுங் கொள்க. அது “மம்மர் கொஞ்சினன் ரொழுது நின்றதுவே” எ
 ன்புழி நின்றது என்னுஞ்சீர் குற்றுகரவீற்றுச்சொல்லன்றே, அதனை
 ப் பிரித்து அதுவேயென வேறுசீராக்கவே அது முற்றுகரமாகி வே
 றுபடுதல் கண்கூடாகக் காண்கொள்க; என்றார்க்கு, எனப்படுமென்ற
 தென்னெனின், ஓரசையே சீர்நிலை பெறுமென்றுமாயினும் அவை
 சீரென முன்னோதப்படாவென்றற்கென்பது. மற்று நாலசையானும்
 ஐந்தசையானும் உண்ணாநின்றன அலங்கரியாநின்றனெனச் சொல்வ
 ருவன உளவாலெனின், அங்ஙனம் வருஞ் சொற்கள் சிலவாகலானும்
 அவைதாமும் இரண்டிசொல்விழுக்காடு பிளவுபட்டுநீறலின் ஒருசீ
 ரொண்ப்படாமையானும் அவை சீராக வருஞ் செய்யுளின்மையானும்
 இனி வஞ்சிப்பாவினுள் வந்த ஆசிரிய அடியினை நாலசைச்சீர் காட்
 டல் வேண்டுமார் இருசீரடியாக உணப்பினும் அவை தூங்கலோசை
 யிலவாகலானும் அவை சீரியைந்திறுதலின்மையானும் கொள்ளானெ

ன்பது, ஈண்டு எனப்படுமென்பதேபற்றி நாலுச்சீர் கொண்டாரும் உள், ஐயச்சீர் கொண்டாராக்கண்டிலமென்க, (கஉ)

௩௨௫. இயலசை மயக்க மியற்சீ ரோனை
யுரியசை மயக்க மாசிரிய வுரிச்சீர்.

இது நிறுத்தமுறையானே இயலசையும் உரியசையும் வேறு வேறு தம்முண் மயங்கிவரும் ஈதுசைச்சீருணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) நேர்நேர் நிராநேர் நிராநிரா நேர்நிரா என்பன நான்கும் இயற்சீர், நேர்புநேர்பு நிராபுநேர்பு நிராபுநிராபு நேர்புநிராபு என்பனநான்கும் ஆசிரியவுரிச்சீர். எ - று. இவற்றுள் இயற்சீரைத் தேமா புளிமர ஈணவீரி பாநிரி எனவும் வாய்க்கால் வாய்த்தலை துலைவாய் துலைமுகம் எனவும் பிறவும் இன்னேரன்ன வேறுவேறுகாட்டுப. இனிவருவனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். ஆசிரியவுரிச்சீரை வீடுபேறு வரகுசோறு புடவுமருது மாறுகுருது எனவும் காட்டுப, அவற்றுக்குச் செய்யுள் “அவரோ, கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை - வாடா வள்ளியங் காழற் தோரோ” எனபுழிக் கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை என நான்கியற்சீரும் வந்தன, “வெளிற்றுப் பீனந்துணியின் வீற்றுலீற்றுக் கிடப்ப” எனவும் “வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோளார்” எனவும் “பூண்டுகிடந்து வளரும் பூங்கட் புதல்வன்” எனவும் “நறவுண் மண்டை துடக்கலி நிறிவுக்களித்து” எனவும் இவற்றுள் வீற்றுலீற்று எனவும் வசிந்துவாங்கு எனவும் பூண்டுகிடந்து எனவும் இறவுக்களித்து எனவும் நான்காசிரியவுரிச்சீரும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவுமன்ன. இஃது ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப்பெற்ற பெயர். ஆட்சி, “இயற்சீ நிறுதிமு நேரவ ணிற்பின்” எனவும் பிரண்டும் ஆளுப. குணம், இயற்சீராகலானும் நான்குபாவிற்கும் இயன்று வருதலானுங் குணங் காரணமாயிற்று. இயல்புவகையான் ஒரோ ஒன்றாகிநின்ற சொற்கள் வருதல் பெரும்பான்மையாகலானும் நான்கு பாவிற்கும் பொதுவாகி இயன்றுவருதலானும் இயலசையுந்வரும் ஈரசைச்சீராகலானும் இவற்றை ஒருபாவிற்குரிமை கூறுதல் அரிதாகலானும் இவற்றை இயற்சீரென்றான். எனவே, சொல்லின்முடியிலுக்கணத்தால் நான்குபாவிற்கும் உரியவென்பதூஉம் ஈண்டுப்பெற்றும். அல்லதூஉம் அவற்றைத் தனக்கூறும்வழி மூன்றுபாவிற்கும் உரிமைகூறிக் கலிப்பாவிற்கும் வஞ்சிப்பாவிற்கும் நோற்றியற்சீர் வாராவென ஒழிந்தசீர் வருமெனப்பட்டனயானும் நான்குபாவிற்கும் இயன்றுவருமென்பதுபெற்றும். ஆசிரியவுரிச்சீரொன்றதூஉம் அவ்வாறே ஆட்சியுங்குணனும் நோக்கியபெயர். ஆட்சி

வெண்பாவுரிச்சீர் ஆசிரியவுரிச்சீர் எனவும் பிராண்டும் ஆளுப. உரியசைமயக்கமாகலானும் ஆசிரியத்திற்குரிமையானும் இக்குறி. குணங் காரணமாயிற்று. மற்றிவை இயற்சீர்போல ஒரோர் சொல்லாய் யாண்டும் நின்றலில்லை பிறவெனின், அற்றன்று. தோன்றுவாக்கு இரங்குவாக்கு என்றாற்போல்வன உளவென்பது. இனி இவ்வி யற்சீர்தாமும் இரண்டுசொற் கூடியும் ஒன்றாகியவழியே சீரொனப்படும். அதுபோல இவையும் “எல்லாத்தொகையு மொருசொன்ன டைய” என்பதனால் ஒருசொல்லாயினவெனினும் அமையும். மற்று ஒழிந்த இயற்சீருங் கூறாது ஆசிரியவுரிச்சீர் ஈண்டுவைத்ததென் னையெனின், இவ்விருபகுதியவற்றை இயற்சீரொன்றும் ஆசிரியவுரிச்சீ ரொன்றும் ஆளுமாகலின் என்றவாறு. (க௩)

௩௨௬. முன்னிரை யுறினு மன்ன வாகும்.

இஃது இயலசையும் உரியசையும் மயங்கியாவனவற்றுள் இர ண்டுசீர் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) “உரியசைமயக்கம் ஆசிரியவுரிச்சீர்” என மேனின்ற அதிகாரத்தான் அவ்வுரியசைப்பின்னர் நிராயசையு றினும் அவ்வுரியசைமயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராம். எ - று. அவை நேர்புநிரை நிரைபுநிரை எனவரும். இவற்றை நீடுகொடி நாணுத்தனை குளிறுபுலி விரவுச்சொடி எனவும் பிறவாற்றாணங் காட்டுப. அவையெ ல்லாம் அறிந்துகொள்க. மற்று இழலசையும் உரியசையும் விரவி இ யற்சீராவன இலவோவெனின் உள ; அவையன்றே மேற்சொல்கின் றனவென்பது. அஃதேல் இவ்வீரண்டும் இயற்சீராகாவோவெனின், அன்னவென்று மாட்டெறிந்த கருத்தினால் அதுவும் அமையுமென்ப து. என்றார்க்கு இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீரொன்றல் குற்றமாய்பிறவெ னின், பெரும்பான்மையும் ஆசிரியத்திற்கும் அதற்கினமாகிய வஞ்சிக் கும் உரியவாகலானும், ஒழிந்த இரண்டு பாவின்கண்ணுஞ் சிறுவர வினவாகலானும், வெண்பாவினுட் கட்டளையடிக்கண் வாராவென்பது “கலித்தனை மருங்கிற் றடியவும் படா” என வரைந்தமையாற்பெறு துமாகலானும், இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீரென்றலே வலியுடைத்தெ ன்பது. அன்னவென்பதனை இயற்சீரொடு மாட்டுங்கால் இற்றது அ திகாரம்பட இறுதிநின்ற நிரையீற்றியற்சீரிரண்டனெங் றீகாள்ள ப்படும். கொள்ளவே, அம்முறையானே நீடுகொடி என்பதனைப் பாதி ரிபோலுங் குளிறுபுலி என்பதனைக் கணவிரிபோலவுந் தனிகொள்ள ப்படுமென்பதாம். அவை செய்யுளுள்வருமாறு ; - “ஒங்குமலைப் பெரு விற் பாற்புநண் கொளீஇ” எனவும். “உவவுமதி யுருவி னேங்கல் வெ ண்குடை” எனவும் “ஒங்குகிரை வியன்பரப்பின்” எனவும் “நிலவும், ணல் வியன்காணல்” எனவும் இவை ஆசிரியத்துள்ளும் வஞ்சியுள்ளு

ம் வந்தவாறு. “தூங்குதினா யன்னத் துயில்வதியுள் சோண்டே” எனவும் “ஏடுகொடி யாக வெழுதுகோ” எனவும் இவை வெண்பாவினுட் கட்டளையடியல்லாதவழிச் சிறுபான்மையான் வந்தன. மற்றிவையுங் கட்டளையடியென்னாமோவீனின், அற்றன்று; அது தனைவகைகொள்ளுந்துணை இன்னோசைத்தன்மென்பது “அசையுள் சீரு மிசையொடு கேர்த்தி” என்பதனுணர்ச. இப்பகுதியறியாதார் அடியுறழ்த்ததனற் பயனென்னெயன்றிசுழ்ப. (கச)

௩௨௭. நேரவணிற் பி னியற்சீர்ப் பால.

இயலசை உரியசை மயக்கத்துப் பிறப்பன இரண்டியற்சீர் உணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) முன்னர் உரியசைப்பின்னர் நிராயசைவரின் ஆசிரியவுரிச்சீராமென்றான். அவ்வதிகாரத்தால் உரியசையிரண்டன்பின்னும் நேரசைவரின் அவையிரண்டும் ஆசிரியப்பாலவாம். எ-று. அவை நேர்புநேர் நிரைபுநேர் எனவரும். உ-ம், சேற்றுக்கால் வேணுக்கோல் களிற்றுத்தாள் முழவுத்தோள் எனவரும். நீத்துநீர் குளத்துநீர் போதுபூ விறகுதீ எனவுங் காட்டுப. பிறவுமன்ன. இவை இயற்சீர் நான்கினுள்ளும் எப்பாற்படுமெனின் அதிகாரத்தால் நீடுகொடி குளிறுபுலி என்பனபோல இறுதியினின்ற பாதிரி கணவிரிப்பாற்படும் முறையானென்பது. எனவே, போதுபூ பாதிரியாகவும் விறகுதீ கணவிரியாகவும் இயற்றப்படுமென்பது. இவ்வாறுகூறவே, இவை பாதிரி கணவிரி போல அசைதிரிந்து நிரையாமென்பது கொள்ளற்க. நேர்பு நிரைபுமுதலாக நிரையீருகிய சீர் தனைகொண்டாங்குக் கொள்ளப்படும் இவையுமென்பதாம். தனிகோளொக்குமெனவே ஏழுதனையுள்ளும் இவற்றை ஒன்றொன்றனுள் அடங்குமென்று அடக்கற்க. என்னை? இவை வேறுவேறு பட்ட அசையான் வேறுவேறு சேராயினமையினென்பது. அசைச்சீர்க்கு உரிச்சீரிலக்கணமின்மையின் இதற்கு இஃதொப்புலாராதென்றுணர்க. “நீத்துநீர்ப் பரப்பி னிவந்தனேன் மான்தேர்” என்புழிப் போதுபூவும் விறகுதீயும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க: இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீர்ப்பின்வைத்திதன்னையெனின் இவையும் அவைபோல ஈண்டொருங்கியைதல் பெரும்பான்மையென்பது அறிவித்தற்கெனவுணர்க. (கரு)

௩௨௮. இயலசை யிற்றுமு னுரியசை வரினே
நிராயசை யியல வாகு மென்ப.

இது மேனின்ற இயற்சீர்திகாரத்தான் ஈரசைச்சீருள் இயலசை உரியசை மயக்கத்துள் ஒழிந்துநின்ற நான்கு இயற்சீருமுணர்-

ற்று. (இ - ள்.) இயலசை இரண்டின்பின்னும் உரியசை இரண்டும் ஒன்று இரண்டுசெய்து மயக்கி நான்காகுங்கால் அவ்விரண்டிரியசையு ம் இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர்நான்கனுள் நிராயீற்ற பாதிரியுங் கணவிரியும்போல வருஞ்சீரொடு தட்டும். எ - று. அவை நேர்நேர்பு நேர்நிரைபு நிரைநேர்பு நிரைநிரைபு எனவரும். வருங்கூல் நேர்முதற் சீர் இரண்டும் பாதிரிபோலவும் நிரைமுதற்சீர் இரண்டும் கணவிரிபோ லவுங் கொள்ளப்படுமென்றவாறு. எவ்வே இச்சுத்திரமுஞ் சீராமாதே யன்றிச் சீர்தனைக்குமாறுங் கூறியவாறாயிற்று. இவற்றைப் போரோறு பூமருது கடியாறு மழகளிறு எனினும் இழுக்காது. (கக)

௩௨௯. அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே.

இஃதெய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி ; மேல் எழுத்ததிகாரத்தில் ஒதப்பட்ட அளபெடையை ஆண்டு மொழியெனக்கூறினான் அவ்வாற் றானே அவை பெரும்பான்மையும் ஈண்டும் ஈரசைச்சீராகலின் ஈண்டு ச்சீர்கூறியவாற்றான் எய்தினின்றவற்றை எழுத்துநிலைமைப்படுத்து அசைநிலையும் வேண்டினமையின். (இ - ள்.) அளபெடை மேற்கூறிய இயற்சீர்நிலைமையையன்றி ஓரசையாய்நின்றலும் உரித்து. எ - று. உம் மையாற் சீர்நிலையெய்தலே வலியுடைத்து. நிலையென்றதனால் எழுத் துநிலைமையும் நேர்ந்தானாம். என்னை? அசையது நிலையைச் குறிலும் நெடிலும் குறிலிணையுமென எழுத்தான் வருத்தமையின் அவை மேற் கூறிய ஈரசைச்சீர் பதினானுள்ளும் என்னைசீர்ப்பட்டனவெனின் ஆ சிரியவுரிச்சீராரும் போதுபூ விறகுதி என்னும் இரண்டியற்சீரும் ஒழிந் து ஒழிந்தவியற்சீர் எட்டொம். அங்ஙனமாதல் ஒருமொழியகத்தே உ டையவென்பது. ஆஅ எனத் தேமாவாயிற்று. கடாஅ எனப் புளிமா வாயிற்று. யாஅது என ஈொழுத்து ஞாயிரும். என்னை? கடாஅ எ ன்புழி அளபெடையதாகாரம்பிரித்துக் குறினெடிலாயினுற்போல ஆ காரத்துப்பின்னின்ற அசைமுங் குற்றுகரமுங் குறிலிணையெனப்பட்ட மையின். ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். ஆஅழி என்பது மூவெ ழுத்துப் பாதிரியாம். வடாஅது என மூவெழுத்துப் புளிமாவும். ப டாஅகை என நாலெழுத்திற் கணவிரியாம். ஆஅங்கு என ஈொழுத் துப் போரோரும். ஆஅவது மூவெழுத்துப் பூமருது. புகாஅர்த்து என்பது கடியாறு. வீராஅயது என்பது மழகளிறு. இவைஒரோசொல் லாகிவின்று எட்டியற்சீரானும் அளபெடைவந்தவாறு. “தேந் தேரு ம் பூஉம் ஆறவிற்-போஒரி துள்ளுஞ் சோஒரி நண்ணிக்-ஞராமம் பிணை யல் வீராஅங் குறிஞ்சி-குடாஅரிக் தோவல ரடாஅ வைத்த காணெ றிச் சென்றனர் கொல்லோ - மேனெறிச் சென்று பொருள்படைட் போடோ.” என இதனுள் இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர் நான்குமாகி

அளபெடைவந்தன. ஒழிந்த இயற்சீரும் மேல் நான்கனுள் அடங்குமா கலின் அளபெடை நான்கென்பாருமுளர். அவை தனிநிலை முதனிலை இடைநிலை இறுதிநிலை எனப்படுமென்ப. ஒழிந்த இயற்சீரான் அளபெடைவந்த செய்யுளுங் கண்டிகொள்க.

வா அழக என மூவசைச்சீரான் வரும் அளபெடைமொழியு முள. மற்றுப் படாஅகையெனவும் ஆஅழியெனவும் இவை மூவசைச் சீராகாவோவெனின் ஆகா. “தனிக்குறின் முதலசை மொழிசிறைத் தாகாது” என்புழி முதற்கணல்லது விட்டிசைத்தல் நேர்திலகை லானுங் குறிலிணைந்தனவும் குறியெழிலிணைந்தனவும் நிராயாமென் றுகைலானுமென்பது. என்றார்க்குத், தூஉமணி கெழுஉமணி என நேர்நிணாப்பின் முற்றுகரம்வந்து நேர்பும் நிராபுமாமாகலின் அவற் றையும் ஆசிரியவுரிச்சீசொன்னாமோவெனின் என்னதவாறு. அங்ஙனம் அளபெடையான் நேர்பசை நிராபசை கொள்வாரும் அளபெழுந்த கு ற்றெழுத்து வருமெழுத்தொடு கூட்டி “முதனிலை யளபெடை நேர் ரே ரியற்றே - யிடைநிலை யளபெடை நிராநே ரியற்றே” என்பவாக லின் அளபெழுந்த மொழி நேர்பும் நிராபுமாகாவென்பது. அவ்வா ராயினும் ஒரோர்கால் அளபெடையுக்கரத்தைக்கூட்டி நேர்பு நிராபு மென்றுமோ காசு பிறப்பென்பன தேமா புளிமாவாயினவாறு போ லவெனின், அவை தேமா புளிமாவாகாமையுந் தனைவகையொக்கு மத்துணையென்பதூஉம் மேற்கூறப்பட்டதாகலின் அவைபோல இ வையும் நேர்பசை நிராபசையாகாவென்பது. அல்லதூஉம், “நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய” எனப்பட்டது அளபெடையாகலானு ம் நானுத்தனையென்பதுபோலாது இயல்பாகவந்து இயைந்த எழுத் தாகலானும் அவைபோல அளபெடை இருவகை யுகரமொ டியைந்த வைய வந்தனவெனப்படாமையானும் நேர்பசை நிராபசையாகாவென் பது. அற்றன்றியும் அவை நேர்பசை நிராபசையாதல் ஒருவகையா ன் நேர்த்தானெனினும் அவை நானுத்தனை விரவுக்கொடியென்னுஞ் சீராதற்கு இழுக்கென்னையெனவும் நிராயிறு காலையும் ஆசிரியவுரி ச்சீசொன ஒதி ஆசிரியவுரிச்சீசொட்டென்பான்போல விதந்தோகிப் ப யந்ததென்னையெனவுங் கூறிமறுக்க.

இனி ஒருரை; - தூஉமணி கெழுஉமணி என்பன அளபெடை அசையிலையாகியும் ஆகாதும் வருதலின் வெண்சீர்க்கும் இருநிலைமை கோடற்கென்ப. அது நீடுகொடி குளிறுபுலி என்பனவற்றிற்கும் ஒக்கு மாதலானும் அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்துங்கால் அங்ஙனம் அசையாகாமையானும் அது பொருந்தாதென்பது. இங்ஙனஞ் சீர் நிலையெய்தினின்ற அளபெடைகளெல்லாம் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும்

பொதுவாயினவுஞ் செய்யுட்கே உரியவாகிச் செய்யுள்செய்யும் புலவரார் செய்துகொள்ளப்படுவனவுமென இருவகை. அவ்விருதிறத்தவும் “நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புண்டய” என்னும் இலக்கணத்துட்பட்டு அடங்கின. இனி அவற்றுள் வலுக்குக்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவாகியதனை இயற்கையளபெடையென்றுஞ் செய்யுட்குப் புலவர் செய்துகொண்டதனைச் செயற்கையளபெடையென்றும் பெயரிட்டு வழங்கப்படும். அவ்விரண்டனான்றும் ஈண்டு அளபெடை அசைநிலையாகலும் உரித்தெனப்பட்டது இயற்கையளபெடையென்று பெயரிட்டுவழங்கப்படும். செயற்கையளபெடை சீர்நிலையாதல் செய்யுட்கேயுரியவாறுபோல இயற்கையளபெடை அசைநிலையாகலுஞ் செய்யுட்கேயுரியதென்பது. ஆகலுமுரித்தென்ற உம்மையான் அவையிரண்டானும் அவ்வாற்றானும் அசைநிலையாகப்படாது புணர்ச்சிவகையான்வந்த அளபெடைக்கண்ணும் பொருள்புலப்பாட்டிற்கு உரியவாகச் செய்யுள் செய்யுமிடத்தும் அவ்வாறசைநிலையாகப்படுவதென்றவாறு. உதாரணம். “பலாஅக்கோட்டுத் தீங்கனி மேற் பாய்ந்தாடு கடுவன்” எனப் பலாஅக்கோடென்புழிக் “குறியதன் முன்னரீ மோரொழுத்து மொழிக்கு - மறியத் தோன்று மகரக் கிளவி” எனப்பெற்ற அகரமுண்டன்றே? அதுவும் அளபெடையெனப்படும். அதனைப் பலாஅவென்புழிப் புளிமாவென்னுஞ் சீராக அலகுவையாது நிராயசை நிலைமைத்தேயாக வைக்கப்படுமென்பது. “நிலம்பாயப் பட்டன்று நீணிலவா மென்றோட் - குலம்போலுய்ப்போலுய்க் கோவை செய” என்புழிப் போலுய்ப்போலுயெனச் சேய்மைக்குறிப்புப்படச் செய்யுள்செய்தவழியும் அளபெடை அசைநிலையாயிற்று. இனி இவற்றை விளியும் பண்டமாற்றும் நாவல் கூற்றும் முதலாயவற்றுள் வருமென்பாருமுளர். அங்ஙனம் வந்தது பிற்காலத்துச் செய்யுளென்ப. அல்லதூஉம் அங்ஙனம் வரையறைப்படாமையானும் நாம் முன்காட்டினவை ஆண்டு அவற்றுள் அடங்காமையானும் அவ்வாறும் இகந்துகூறாநென்பதூஉம்படும். “உப்போலு வெனவுரைத்து மீள்வா ளொளரிமுறுவுல்” எனப் பண்டகூற்றின் கண் வந்ததெனக்காட்டுப. பிறவும் இவ்வாறு வருவன அறிந்து அசைநிலைப்படிநடுக்க. ஏன்றார்க்கு இவை செய்யுளுட் தம்மோசை சிதையாவாயின் அலகிருக்கையுள் அழித்துப்பயந்ததென்றையெனின் அஃதன்றே இதனை எழுத்து நிலைப்படுமென்றற்கு உதாரணமென்பது. அஃதே செய்யுளின் ஓசையை அழிக்கவமையும் பிறவெனின், அற்றன்று. அவ்வோசையைச் செய்யுட்கண்ணே அழிப்பது சந்தியிலக்கணத்தின் வழியுயிரும். இனிப் பிறவற்றுக்கண்ணும் அளபெடை

யைச் சிதைத்துச் சொல்லின் அச்செய்யுளுக்கருதிய பொருண்மை வ்
ளங்காதாம். அது நோக்கி இச்செய்யுளில்பத்தைச் சிதையாது ஈண்
டு நாம் வேண்டப்பட்ட அலகிருக்கக்கட் சிதைத்துக்கொள்க என்
ருமென்பது. (கஎ)

கஉ௦. ஒற்றள பெடுப்பினு மற்றென மொழிப.

இஃது ஒற்றளபெடையும் உயிரளபெடைபோலச் சீர்நிலையாத
லேயன்றி அசைநிலையாகலும் உரித்தென மாட்டெறிந்தமையின் எய்
தாதெய்துவித்தது. இதனை அசைப்படுத்து எழுத்துநிலையும் வேண்
டுகின்றமையின் வழுவமைத்ததாமாம். (இ - ள்.) ஒற்றளபெடுத்
தாலும் உயிரளபெடைபோலச் சீர்நிலையெய்தலும் ஓரசையாய்நின்றலும்
உரித்து. எ - று. ஒற்றளபெடுப்பினுமெனவே, ஒற்றுக்கள் அள
பெடுத்து நின்றற்கு உரியன; உரியவழி, எல்லாம் வரையாது கொள்ள
ப்படும். அவை வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளும் இருவாற்றான் ஒரு
சொற்கு உறுப்பாய்நின்ற ஒற்றே அளபெழினும் பின்தோன்றிக்கொள்
ளப்பட்ட ஒற்றளபெழினுமென இருவகைப்படும். “அஃகிவ னுவ
லா தெழுத்துபுறத் திசைக்கும்” என்பது சொற்குறுப்பாய்நின்றது.
“ஆன நோயொடு காண லஃதே” என்பது பின்றோன்றிக்கொண்
ட புள்ளியெனப்படும். அற்றெனமொழிப என்றதனால் ஒற்றள
பெடையும் உயிரளபெடைபோலத் தானுந் தன்னையொற்றிய எ
ழுத்துக்கூடி அளபெடை மொழியாகிச் சீர்நிலையெய்தல் பெரும்பான்
மையாகலானும் அவை இயற்கையளபெடையாகியவழி “அசையாதல்
சிறுபான்மையென்பதூஉம் உயிரளபெடை முதற்கணின்ற ரெட்டெழு
த்துப்போல ஒற்றளபெடைமுதற்கணின்ற குற்றெழுத்துத் “தனித்
குறின் முதலசை மொழிசிதைத் தாகாது” என்பதனால் விலக்குண்ண
து விட்டிசையாது முதற்கணின்று நேரசையாமென்பதூஉங் கூறிய
வாறு. வல்லெழுத்தாறும்கூரழகாரமும் ஒழித்தொழிந்த பதினோரொ
ற்றுங் குறித்தேழும் குறிலிணக்கீழும் அளபெய்திநிற்கும்வழிச் சீர்நில
யாதலேயன்றி அசைநிலையாகலுமுரித்துச் சிறுபான்மையென்றவாறு.
அவை “கண்ண டண்ணெனக் கண்டிங் கேட்டும்” என்றவழிக்
கண்ணென்பது சீர்நிலையாகித் தேமாவாயிற்று.

தண்ணென என்றவழித் தட்பத்துச்சிறப்பு உணர்த்தற்கு ண
ரவொற்றினை அளபெற்றிச் செய்யுள்செய்தான். ஆண்டு அது மாசெக்
கரமென்னும் ஸ்வஞ்சியுரிச்சீராவதினைப் பாதிரியென்னுஞ் சீரையாபெ
ன வழுவமைத்தவாறு. குற்றுகரங் குறிலோடுகூடி நிரையாவதினை
குறிலிணையெனக் குற்றெழுத்தாக்கி ஒதினான். அதுபோல ஒற்றள

பெடையும் ஒருமாத்நிலையாவதனைக் குற்றமுத்தென்றோதானோ
 வென்றின், அங்ஙனம் ஒதின் அவ்வளபெடை குறிலாகித் தன்முன்வ
 ந்த குறிலோடும் பின்வந்தகுறிலோடும் நெடிலோடுங் கூடி நினாயசை
 யாக்குவதாவான் செல்லுமென மறுக்க. மற்றும் அரங்கம் என்புழி
 ப் புலிசெல்வாயென மூவசைச்சீருமாமாகலின் இதனை மூவசைச்சீரின்
 பின் வைக்கவேனின், அற்றன்று அவ்விரண்டற்கும் பொதுவகையா
 க இடைவைத்தானென்பது. அல்லது உம் ஈரசைச்சீராதலே பெரும்,
 பான்மையாதலின் ஈண்டு ஈரசைச்சீர்பின் வைத்தான் இவ்விரண்டன்
 பெடையினையுமென்பது. மற்றும் வழக்கினுள் வரும் இயற்கையள்
 பெடையன்றே அசைநிலையாவன, ஒற்றளபெடை வழக்கினுள் வரு
 மோவெனின், அவையுஞ் சிறுபான்மை வழக்கினுள் வருமென்பது.
 சுள்ளள்ளென்றது புள்ளள்ளென்றது கள்ளள்ளென்றது துண்ணண்ணென்றது
 துண்ணண்ணென்றது எனவரும். பிறவுமன்ன. இவை, செய்யுளகத்தல்ல
 து பரவைவழக்கினுள் வாராவென்பாருமுளர். அவரறியார், செய்யுட்
 குப் புலவாசெய்துகொண்ட அளபெடை பின்னர் அசைநிலையாகற்கு
 என்னைகாரணமென மறுக்க. மற்று “அளபெடை யசைநிலை யாகலு
 முரித்து” என வரையாதுகூறவே இச்சூத்திரமும் அடங்குமாகலின் இ
 து மிகையாம்பிறவெனின், அற்றன்று; எழுத்தோத்தினுள் ஒற்றளபெ
 டிக்குமென்பது கூறாமையின் வேறுகூறினான். அல்லது உம் உயிரள
 பெடையின் வேறுபட்டதோர் இலக்கணமுடைமையின் இதனை வே
 றுகூறினானென்பது. என்னை? ப்னாஅட்டு என்றவழி உயிரளபெடை
 கடியாறு என்னுஞ்சீராயவாறுபோலாது கொங்கு குரங்கு எஃகரு
 மின்னனு என அளபெழுந்த இருவகையுக்கரவீற்றுச்சொற்கள் போ
 ரோறு கடியாறு என்னுஞ் சீரானும் ஞாயிறு வலியது என்னுஞ் சீரானு
 மாகாது இருவகை உகரமொடு இயைபின்றி வருதலானும் அவை
 வண்டு வருகு எனவும் உரியசைச்சீர்ப்பாற்பட்டு அசையாகுமாதலானும்
 இருவகை யுகரமொழியாதவழிக் “கண்ண டண்ணெனக் கண்
 டிங் கேட்டெம்” எனவுங் “கஃஃ நென்னுங் கல்லதர்” எனவுஞ் சீர்
 நிலைபெறுதலானுமென்பது. எனவே, இயற்கையுயிரளபெடைபோல
 ச் செயற்கையொற்றளபெடையும் ஒரோவழி ஓசை சிதைக்கப்படா
 தாயிற்று. இதனானே உயிரளபெடைபோல ஒற்றளபெடை வரு
 கின்ற எழுத்தோடுகூடி அசையாகாதென்பதாம். ஈர்க்கு பீர்க்கு
 என ஈரொற்றுநின்றவழி வேறோசையாகாதவாறுபோல ஒற்றள
 பெடையும் ஒரோவழி அசைநிலைபெறுதென்பது உங் கூறினான்.
 இனி இயற்கையொற்றளபெடை சிறுபான்மை வருவதலின் இஃது
 அசைநிலையாதலே பெரும்பான்மையாதனோக்கி மாட்டெறிந்தானெ
 னவும் அமையுமெனக்கொள்க. (௧௮)

கூக. இயற்சீ ரிறுதிமு னேரவ் ணிற்பி
னுரிச்சீர் வெண்பா வாகு மென்ப.

இது நிறுத்தமுறையானே ஈரசைகொண்டு சீரியைந்திறுவன உணர்த்தி இனி மூவசைகொண்டு முடிவன உணர்த்துவானெழுந் தான் அவற்றுள் இது வெண்பாவுரிச்சீருணர்த்துகின்றது. (இ - ள்) மேனின்ற அதிகாரத்து இயலசையானாகிய இயற்சீரிறுதிக்கண் நேர சைபெறுவன நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீராமென்று சொல்லுவர் புல வர். எ - று. உரிச்சீர்வெண்பா வெண்பாவுரிச்சீராமென மொழிமாற் றியுணர்க்க. உதாரணம். நேர்நேர்நேர் நிராநேர்நேர் நேர்நிராநேர் நிராநிராநேர் எனவரும். இவற்றை மாசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மா வுருவாய் புலிவருவாய் எனவுந், தேமாங்காய் புளிமாங்காய் கூவிளங்காய் கருவிளங்காய் எனவும் வேறுவேறுதாரணங்காட்டுப. பிறவும் அவ்வாறு வருவன அறிந்துகொள்க. அவற்றுக்குச் செய்யுள். “காமன்கா ணென்று கருவூரார் பாராட்டத் - தாமந்தாழ் கோதை தருவானை - யாமு-மிருகுடங்கை யானெதிரோ கூப்பித் தொழக்கண் - டொருகுடங்கை யாயின கண்.” இதனுட் காமன்காண் எனவும் கரு வூரார் எனவும் இருகுடங்கை எனவும் யானெதிரோ எனவும் நான்கு வெண்சீரும் வந்தன. இதுவும் ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப் பெற் றபெயர். வெண்பாவிற்கும் அதன்பகுதியாகிய கலிப்பாவிற்கும் உரி மையாதலிற் குணங்காரணமாயிற்று. ஆட்சி “வெண்பாவுரிச்சீ ரா சிரிய வுரிச்சீ - ரின்பா நேரழிச் கொருங்குநிலை யிலவே” எனவும் பிற ண்டும் ஆளுமென்பது. மற்று இயற்சீரொன்றவழிப் பத்து இயற் சீருங் கொள்ளாமோவெனின் அதற்குவிடை முன்னர் “இயலசைம யக்கம்” என்புழிச் சொல்லிப்போந்தாம். இயற்சீரொன்ப் பொதுவகை யான் ஒதியவழி இயற்சீர்பத்துங்கொள்ளாது இயலசைமயக்கமாகிய நான்கினையுங் கோடலும் ஆசிரியவுரிச்சீரொன்று பொதுவகையான் ஒதி யவழி ஆறையுங் கொள்ளு உரியசைமயக்கமாகிய நான்கினையுமே கோடலும் வேண்டினுமென்பது. அஃது இச்சூத்திரத்தானும் “வெ ண்பாவுரிச்சீ ராசிரியவுரிச்சீர்” என்பதனுட்பெறுதும். (கக)

கூகஉ. வஞ்சிச் சீரொன வகைபெற்றதவே

வெண்சீ ரல்லா மூவசை யான.

இஃது ஒழிந்த மூவசைச்சீருணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) வ ஞ்சிச்சீரொனக் கூறுபடுக்கப்பட்டன மேற்கூறிய வெண்சீராகிய மூவ சைச்சீரல்லாம். எ - று. நேர் நிரா நேர்பு நிராபு என்னும் நான்க னையும் மூன்றுபடியான் இழியவைத்து, முதற்கணின்ற நான்கையுங்

இடைநின்ற நான்கனோடும் ஒரோவொன்று நான்காகக் கூட்டி, இறுதி நின்ற நான்கையோடும் ஒரோவொன்றற்குப் பதினாறு நான்காலு மழ அறுபத்துநான்கு மூவகைச்சீர் பிறக்கும். அவற்றுள், இயலகை மருங்கின் நேரிறுவன நான்குசீருள. அவை முன்னர் வெண்சீர்நான் கெனக் கூறப்பட்டன. ஒழிந்த மூவகைச்சீர்களெல்லாம் வஞ்சியுரி ச்சீரொனப்படும். எ - று. அவை அறுபதுவகைப்படும்.* உதாரணம். நேர்நேர்நேர் நேர்நினைநேர் நேர்நேர்புநேர் நேர்நினைபுநேர் எனவும் நினைநேர்நேர் நினைநினைநேர் நினைநேர்புநேர் நினைநினைபுநேர் எனவும் நேர்புநேர்நேர் நேர்புநினைநேர் நேர்புநேர்புநேர் நேர்புநினைபுநேர் என வும், நினைபுநேர்நேர் நினைபுநினைநேர் நினைபுநேர்புநேர் நினைபுநினைபு நேர் எனவும் இவை நேரீற்று மூவகைச்சீர் பதினாறு; இவற்றுள் வெண் சீரொன மேற்காட்டிய நான்கும் ஒழித்து ஒழிந்த பன்னிரண்டும் வஞ்சி யுரிச்சீர்; இனி நினாயீற்று மூவகைச்சீர் பதினாறும் வருமாறு; - நேர்நேர் நினை நேர்நினைநினை நேர்நேர்புநினை நேர்நினைபுநினை எனவும் நினைநேர் நினை நினைநினைநினை, நினைநேர்புநினை நினைநினைபுநினை எனவும் நேர்பு நேர்நினை, நேர்புநினைநினை நேர்புநேர்புநினை நேர்புநினைபுநினை எனவும் நினைபுநேர்நினை நினைபுநினைநினை நினைபுநேர்புநினை, நினைபுநினைபுநினை எனவும் நினாயீற்றுச்சீர் பதினாறும் வந்தன. நேர்நேர்நேர்பு நேர்நினைநேர்பு நேர்நேர்புநேர்பு. நேர்நினைபுநேர்பு எனவும் நினைநேர்நேர்பு நினைநினைநேர்பு நினைநேர்புநேர்பு நினைநினைபுநேர்பு எனவும் நேர்புநேர்நேர்பு நேர்புநினைநேர்பு நேர்புநேர்புநேர்பு நேர்புநினைபுநேர்பு எனவும் நினைபுநேர்நேர்பு நினைபுநினைநேர்பு நினைபுநேர்புநேர்பு நினைபுநினைபுநேர்பு எனவும் இவை நேரீற்றுச்சீர்பதினாறும் வந்தன. நேர்நேர்நினைபு நேர்நினைநினைபு நேர்நேர்புநினைபு நேர்நினைபுநினைபு எனவும் நினைநேர்நினைபு நினைநினைநினைபு நினைநேர்புநினைபு நினைநினைபு நினைபு எனவும் நேர்புநேர்நினைபு நேர்புநினைநினைபு நேர்புநேர்புநினைபு நேர்புநினைபுநினைபு எனவும் நினைபுநேர்நினைபு நினைபுநினைநினைபு நினைபுநேர்புநினைபு நினைபுநினைநினைபு நினைபுநேர்புநினைபு எனவும் இவை நினாயீற்றுச்சீர் பதினாறும் வந்தன. நேரீற்றுவஞ்சியுரிச்சீர் பன்னிரண்டும் நினாயீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் நேரீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் நினாயீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறுமாக வஞ்சியுரிச்சீர் அறுபதும் வந்தன. அவற்றுச்சீருக்கேய்யுள்? - மேற்கோட்டுநீர் கீழ்ப்பீரந்துதன் விழுக்கோட்டு மெய் வியல்விசம்புதோய்ந் தோங்குமுன்னர்க் சாம்புசுழியப் பாய்ந்து சென்றுசென்றாங்குநலிபுநின் றெதிர்த்துமீண்டாங்குதிர்த்துக்களாகொன் றலங்குகோட்டுமுத் திலங்குநிலவுச்செய் தூர்தினைக்காவநீ பரக்குந்த ண்டலை மூதுரோனே பேரிசைவளவன் சுரம்படர்ந்து வருந்துதலெவனோ நிரம்பாவாழ்க்கைப் பாணர்கடும்பே” இதுதான், நேரீற்றுமூவகை

சுசச்சீர் பதினாறுள்ளும் வெண்பாவரிச்சீர் என்குமொழித்து ஒழிந்த பன்னிரண்டுவஞ்சியுரிச்சீரும் முறையானேவந்தன. “தண்டண்டலைத் தாதுறைத்தலின் வண்டோடுசுயல் வாய்புகைபுகரர் தயலாலையின றைக்கழகையின் வழிபோகுவர மறித்துருபுகிளர்ந் தோங்குசென்னிலை வாங்குகதிர்தரும் போதுதூங்குசிலை மீதுபுருந்துபுருந் தொடுங்கு செய்தொழிலீ வழங்குகிளக்குழாத் திருந்துகோட்டிமிசைக் குரங்குவிருந் துகொளு நன்னர்நன்னாட் டென்னகுவகொல் பொன்னிநன்னாட் டிப் பொருநெனங்கோன் றுடைய்தகையுமல்லவ னாகெழுதிருவிற்பீ டிகெழுவேந்தே.” இதனுள் நிராயீற்றுவஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் வந்தன. “வான்பொப்பாது தீம்பெயல்பெய்து மால்யாறுபோந்து கால்கரந்துபாய்ந்து சுரைபொப்பாது நிறைவளஞ்சான்று வரையாதுவந்து பலாப்பழுத்துவீழ்ந்து பாம்புகொள்ளாது வீங்குகடர்நீண்டு வித்துநாறு வாய்த்து முத்துக்கரும்புபூத்து வரம்புகொள்ளாது நிரம்புபெருங்கூட்டு விசம்புநீங்குமஞ்சு துயின்றுபெயர்ந்துபோந்து வாழையோங்கிய கோழிலைபரக்குந் தண்டாயாணர்த்தென்பவென்றும் படுவது கூட்டுண்டு கடவதுநோக்கிக் குடிபுறந்தருஉம் வேந்த னெடுநிலைத் தன்குடைநிழற்றுநாடே.” இதனுள் நேர்பசையிறுதியாகியவஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் முறையானே வந்தன. “சீற்றமிகுடி செல்சினஞ்சிறந்து கூற்றோத்துவினாபு கோள்குறித்துமுயன்று புலிப்போத்துலவு பொலங்கொடியெடுத்துப் புகவேற்றுமலைந்து பகையரசுதொலைத்து வேந்தமீதணிபு போந்துபடந்தொடுத்து வீற்றுவீற்றுப்புணர்ந்து வேற்றுச்சகரும் புகிளர்ந்து களிறுகால்கிளர்ந்து குளிறுகுரல்படைத்துச் சொரிந்து தூங்குகடாத்து விரவுப்பலவுதொலைத்து மணங்கமழாரமொடு தயங்கச்சூடிய வென்வேற்சென்னி பொன்னியற்புனைகழல் பாடுபெறு பாணினும் பலவே பாடாதோடிய நாடுசெழுவேந்தே” இதனுள் நிரையீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் முறையானேவந்தன. (௨௦)

௩௩௩. தன்பா வீவ்வழித் தானடை யின்றே.

இஃது அவற்றைப் பாவிற்குரிமைகூறுகின்றது. இவ்வறுபது வஞ்சியுரிச்சீருந் தன்பாவினுள்லாத ஆசிரியமீ வெண்பாக் கலியினுள் வாரா. எ-று. சிறுபான்மையானவன முன்னர்ச்சொல்லுதும். இவை ஆசிரியவுரிச்சீர் தூங்கலோசையானுமுறுபோல ஆசிரியவேரசையும் ஆக்குங்கொல்லெனின் ஆக்காவென்பது இதன்து பயன். (௨௧)

௩௩௪. வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிபு.

இது மற்றைச்சீர் நியங்குமாறு உணர்-ற்று. (இ-ள்.) வஞ்சியுரிச்சீர் பிறபாக்களை ஆக்காதவாறுபோலாது ஒழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீரும்

வெண்பாவுரிச்சீரும் இவ்வஞ்சிப்பாவின்னையாக்கும். எ - று. உரிச்சீர் மேலதிகாரமாகலான் எஞ்சியவென இவ்விரண்டினையுமே கொண்டா மென்பது. வஞ்சியதுபாவின் வஞ்சியென்றான் ஆகுபெயரான். மற்றுச் சீர்கூறும்வழிப் பாக்கூறுவதென்னையெனின் அப்பாவின் யாக்குவன சீராகலிற் சீரிலக்கணம் எய்துமென்பது. அவையாமாறு “வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்” நிசைதிரிந்து செற்கேகிணர் - தற் பாடிய தளியுணவின்” எனத் தன்சீர்வரத் தூங்கலோசைபிறந்தது. “தாமுதாழைத் தண்டலை” என்பதவும் “புட்டேம்பப் புயன் மாறி” என்பதவும் வெண்பாவுரிச்சீராற் தூங்கலோசைபிறந்தது. “புட்டேம்பப் புயன்மாறி” என்புழி “வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்” எனத் தனது சீரானே தூங்கலோசைபிறந்தாங்குப்பிறந்தது. திணைதிரிந்து தெற்கேகிணம் என இயற்சீர்நிற்பத் தன்சீரானே தூங்கலோசைபிறந்தது. புள்ளூந்துயின்று புலம்புகூர்ந்தென ஆசிரியவுரிச்சீரான் வஞ்சித்தூக்காயிற்று. பிறவும்அன்ன. (உஉ)

௩௩௩. வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ

ரீன்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே.

இது கட்டினையாசிரியப்பாவினுள் அடியுறழ்ப்படாதசீர் இவையென்கின்றது. (இ-ள்.) வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் ஆசிரியப்பாவிற் கு ஒப்பவரும் நிலை இல. எ - று. இன்பாநேரடியென்பது ஆசிரியவடியென்றவாறு. ஒருங்கென்றதனான் இயற்சீராகிய தன்சீரோபோல வெண்சீரும் வாராதென்பதாம். இயலசை மயங்கினவே இயற்சீரொனப்படுவன எனவும் உரியசைமயங்கினவே ஆசிரியவுரிச்சீரொனப்படுவன எனவும் முன்னர்ச்சொல்லிப்போந்தானாகலின் ஈண்டு உரியசை மயக்கத்தினையே ஆசிரியவுரிச்சீரொன்றான். எனவே நீடுகொடி சூளிறுபுலி என்னும் இரண்டாசிரியவுரிச்சீரும் ஆசிரியத்துவந்து அடியுறழுமென்பது ஈண்டுக்கொள்ளப்படும். அல்லது “முன்னினா யுநினு மன்ன வாசும்” என்ற மாட்டேற்றான் இயற்சீர்த்தன்மை சிறுபான்மை வகையான் எய்துவித்ததூஉம் இப்பயனோக்கியாயிற்று. இக்கருத்து நோக்கிப் போலுங் “சலித்தனை மருங்கிற் கடியவும் படா” என்ற உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்றுமாமென்பது. இனி ஒருசாரார் வெண்சீரும் ஆசிரியப்பாவினுள் வருங்கால் இயற்சீரிடையிட்டன்றி உடனியைந்துவாரி என்ப. அங்ஙனங்கொள்ளிற் கட்டனையடிக்கண்ணும் ஆசிரியவடியுள் வெண்சீரும்வந்து உறழப்பெறுமென்றானும். அல்லாதவடிக்காயின் அது போக்கி “இன்சீ ரியைய வருவ தாயின்-வெண்சீர் வரையார் ஆசிரிய வடிக்கே” என்புழிக் கூறப்படுமென்பது, ஈண்டுநேரடிக்கென்பது கட்டனையடிக்கென்றவாறு. (௨௩)

கூகூ. கலித்தனை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ.

இது கலிப்பாவிற் சீர்மயங்குமாறுணர்ந்-று. (இ - ள்.) மேல் ஆசிரியவடியுறழ்த்தற்கண் விலக்கப்படாத நிராயீற்றாசிரியவுரிச்சீர் இரண்டுங் கலிப்பாவின் அடங்குங்காற் கடிதலுமுடையகொல்லெனின் ஈண்டும் அஷுவ விலக்கப்படா. எ - று. எனவே, நிராயீற்றாசிரியவுரிச்சீர் இரண்டுங் கலியடியுறழ்வனவாயின. கடியவும்படாவென்பது இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. ஆசிரியத்திற் கடியப்படாவாதவேயன்றி ஈண்டுக் கடிதலும்படாவென்றமையின் கலித்தனைமருங்கினென்பது வினைசெய்யிடத்துக்கண் ஏழாவது வந்தது; தனைத்தலென்பது சீர்தொழிலாகலின். அல்லாக்கால் இருசீராணுகியதோர் தனையிடனாகப் பிற்தொருசீர் ஆண்டுவரல்வேண்டுமெனமறுக்க. மற்றும் கலித்தனை மருங்கின் வெண்சீர்வருகவென்றோரெனின் அது சொல்லவேண்டுமோ? ஆசிரியத்துத் தன்சீர் வாராதன கூறுவதன்றி வருமென்பது கூறான், வெண்பாவிற்கும் அவ்வாறே வெண்சீர்வருமென விதந்தோதான், அதுபோல அதனியற்றுகிய கலிப்பாவிற்கும் வெண்சீர் வருமென விதந்தோதல்வேண்டுவதன்று; வஞ்சிப்பாவிற்சூப்போல வேறு சீரின்மையினென்பது. அஃதேல் “வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய” என வஞ்சிப்பாவினுள் ஆசிரியவுரிச்சீர் வருமென்று கூறல்வேண்டாவெனின் வேண்டுமன்றே வெண்சீர்வருமென விதந்தோதுவான் ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆண்டு விலக்குண்ணுமாகலினென்பது. அவற்றுக்குச் செய்புள்; “ஒங்குவரை யடுக்கத்துப்பாய்ந் துயிர்செகுக்குந் துறைவகேள்.” எனவும் “விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் வியலறைமேல் வினையாடி” எனவும் நிராயீற்றாசிரியவுரிச்சீர் கலிப்பாவினுள் வந்தன “வஞ்சியே நென்றவன்ற லூருரைத்தான் யானவனை” எனவும் “அரிதாய வறனெய்தி யருளிழோர்க் களித்தலும்” எனவும் இவையிரண்டும் வெண்சொனத் தொகுக்கப்படுதலின் வெண்சொன்னுஞ்சொல்லின்முடியுமிலக்கணத்தான் விதந்தோதாமையும் அவ்விருபாவிற் றும் உரியவாயின. மற்றும் கலிமருங்கினென்னது தனைமருங்கினென்று தென்னையெனின் இவ்வாராய்ச்சியுடையன கட்டளையடியென்றென்பது. எனவே, தனையென்று ஒதுவுனடெல்லாங் கட்டளையடியே நோக்குமென்பதுபெற்றும். இங்ஙனம் வரையறையுடையன கட்டளையடியெனவே, அல்லாத அடிக்கண் ஒழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீரும் வருமென்பது பெறுதுமென்பது. மற்றும் கட்டளையடியல்லாத ஆசிரியவடியுள் உரியசைமயங்கிய ஆசிரியவுரிச்சீரும் வருமென்பது உறுகவெனின் அவை விலக்குண்டது கட்டளையடிக்காதலின் விலகாதவழித் தன்சீர் வருதல் விதந்தோதவேண்டாவென்பது முற்கூறியவாறேகொள்க.

௩௩௭. கலித்தனை யடிவயி னேரீற் றியற்சீர்
நிலைக்குறித் தன்மே தெரியு மோர்க்கே.

இதுவுங் கட்டளையடிக்கு எண்ணப்பட்டதோர் சீர்வரையறை.
(இ - ள்.) கலித்தனை அடிவயின் = கலிப்பாவினது கட்டளையடிக்கண் : நேரீற்றியற்சீர் நிலைக்கு உரித்தன்று = தேமா புளிமா என்னும் இரண்டியற்சீரும் வரப்பெறு : தெரியுமோர்க்கே = துள்ளலோசையைத் தெரிவார்க்கு. எ - று. ஆகாவென்றவற்றைச் காட்டலாவதில்லை, ஆகாவென்பதல்லது. கட்டளையடிக்கண் வரைந்தோதவே, அல்லனவற்றுக்கண் வருமென்பதாம். அவை “பா அ லஞ்செவிப் பிணைத்தான் மாணினா” எனவும் “உறுபுலி யுருவேயப்பபுத்த வேங்கை” எனவுங் “காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டரிவோள்” எனவுங் கலியடியுள் வந்தன. இயற்சீர் பத்துள்ளும் இவையிரண்டினையுங் கலிக்கண் வாராவெனவே ஒழிந்த ஆசிரியத்துள்ளும் வெண்பாவுள்ளும் பத்தியற்சீரும் வேறுவேறு வந்து அடியுறமுமென்பதா உம், இதற்காயின் எட்டியற்சீர் அடியுறமுமென்பதா உங் கூறினாம். எனவே ஆசிரியம் இயற்சீர்பத்தும் ஆசிரியஉரிச்சீரிரண்டுமெனப் பன்னிரண்டுசீர் பெறுவதாயிற்று. வெண்பாவும் இயற்சீர்பத்தும் வெண்சீர்நான்குமெனப் பதினான்குசீர் பெறுவதாயிற்று. கலிப்பாவடியின் இயற்சீரோட்டும் வெண்சீர்நான்கும் ஆசிரியவுரிச்சீரிரண்டுமெனப் பதினான்குசீர் பெறுவதாயிற்று. அசைச்சீருளாவன முன்னர்ச்சொல்லுதும். இனி, வஞ்சிப்பாவிற்கும் “வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய” என முற்கூறியவாற்றான் ஈரசைச்சீர் பதினாறும் மூவசைச்சீர் அறுபத்துநான்குமென எண்பதுசீருங் கட்டளையடியல்லவழி உரியவென எய்துவித்ததாம். அவற்றுட் தேமா புளிமாவென்னும் இரண்டுசீரும் ஆகாத இடம் இனிச்சொல்லுகின்றான். (௨௫)

௩௩௮. வஞ்சி மருங்கினு மிதுநி நில்லா.

இது வஞ்சிப்பாவினுள் வாரா இயற்சீர் கூறுகின்றது. (இ-ள்) வஞ்சி மருங்கினும் = மேற்கூறிய இயற்சீரிரண்டும் வஞ்சிப்பாவினும் : இதுநி நில்லா = ஈற்றில் நிலைமப்படா. எ - று. வஞ்சித்தனைமருங்கினென்னுது வஞ்சிமருங்கினென வாளாதுகூறினான் அது கட்டளையடிக்கல்லாமையின். வஞ்சிப்பாவினுட் சீர்வருங்கால் ஒழிந்த பாவிற்குப்பேறஞ்ச் சீரிணைந்துதன்மாத்தினாயன்றிச் சீர்தோறுக் தம்முள் வேறுபாடு தோன்றத் துங்கப்படும். அவ்வாறு துங்கலேனைப்படநில்லா தேமா புளிமாவென்னும் இரண்டுசீருமென்றவாரும். உம்மை

இறந்தததழிபிந்து. இறுதிக்காலவென்பது இறுதலோடுநிலவென்றவாறு. எனவே, தூங்கலோசைப்பட முதற்கண் வாராவென்றவாரும். என்னை? இருசீரினுள் வருஞ்சீரோடு தொடருங்கூர் இறுதற்றொழில்பெறுவது நின்றசீராகலினென்பது. இதனானே ஒழிந்த இயற்சீர் தூங்கலோசைப்பட நிற்குமென்றவாரும். “கொற்றக் கொடியுயரிய” எனவும் “களிறுங் கதவெறிந்தன” எனவும் நேரீற்றியற்சீர் முதற்கண் தூங்காவாயின. “அகல்வயன் மலைவேலி நிலவுமணல் வியன்கானல்” என ஒழிந்த இயற்சீர் தூங்கினவென்பது. இவையுங் கட்டையல்லவென்பது “அசையுஞ் சீரும்” என்பதனான் அறிக. இறுதிக்கண் விலக்காமையின் “மண்டிணிந்த நிலனு நிலனேந்திய விசும்பும்” என நேரீற்றியற்சீர்வந்தன.

இனி ஈற்றுக்கண் வருதல் சிறுபான்மையென்பாரும் யானும் இறுதிக்கண் வாராவென்பாரும் இச்சூத்திரத்தையுணர்க்குமாறு; வஞ்சியடியிறுதிக்கண் இவை வாராவெனப் பெரும்பான்மைபற்றி ஒதினானெனவும், இஃதொருதலையாக விலக்கினானெனவுஞ் சொல்லுப. அவ்வாறு கூறின் முதற்கண் அவ்விருசீரும் வருதல் பெரும்பான்மையாதல் வேண்டுமென மறுக்க. என்றார்க்குத் “தன்பால் வெங்கள்ளி னொலிவேலிலங்கு தடக்கை” எனவும் “புணற்காற் புணர்நருதின் போதப்பிய புணற்றாமரை” எனவுந் “தேனாரூட் டங்கரும்பின்” எனவும் வந்தனவாலெனினீ அங்ஙனம் ஈவிந்து காட்டினவை அளபெடை வெண்சீராம்; அது செவிகருவியாக உணர். என்னை? “கொற்றக் கொடியுயரிய” என அளபெழாதவழித் தூங்காமையின், அல்லதூஉம் நேரீற்றியற்சீர் இறுதிக்கண் நின்றல் பெரும்பான்மையெனப்படும். “மண்டிணிந்த நிலனு-நிலனேந்திய விசும்பும் - விசும்புதைவரு வளியும் - வளிதலையிய தியந் - தீமுரணிய நீரும்.” எனவும் “ஆழந்துபட்ட கிடங்கி னுயர்ந்தோங்கிய ஷாயில்” எனவும், ஒரோசெய்யுட்கண்ணே பலவந்தமையினென்பது. மருங்கென்றதனானே நேர்நிலைவஞ்சிப்பகுதிக்கே இவ்வகையறைகொள்ளப்படும். கொள்ளவே, விவானிலைவஞ்சிக்கு இவ்வகையறைமையின்றென்பது. மற்று மண்டிணிந்த நிலனுமென்பது நேர்நிலை வஞ்சியாகலின் அடிநிலையோடு அடிக்கூட்டத்துக்கண் ‘அதற்குத் தூங்கலோசை கொள்ளுநீர்மெனையெனின், அஃது இலக்கண அடியன்மையின் ஈண்டாராய்ச்சியிடுமென்பது. நேர்நிலைவஞ்சியுள் இலக்கண அடிக்கண் இயற்ற்சொல்லாம் வாராவென்பது “குறளடி முதலா வளவடி காறும்” என்புழி சொல்லுதும்.

உகக. இசைநிலை நிறைய நிற்குவ வாசி

னசைநிலை வரையார் சீர்நிலை பெற்றே.

இது நான்கையுஞ் சேரகூம் இடனுமுடைய என்கின்றது. (இ-ள்.) இசைநிலை நிறையாமையாற் சீர்த்தன்மைபட நிறைந்து நிற்குமாயின் அசைநிலைமைப்பட்டசொற்களையெல்லாஞ் சீர்நிலைபெறுதற்கண் வரையார். எ-று. “கழுநெழா முன்னுத்தங் கை.” என்று நேரசைச்சீராயிற்று. “புனடைன் பேரேவரும்” என நிராயசைச்சீராயிற்று. “எய்போற் கிடந்தானென் னேறு” என நேர்பசைச்சீராயிற்று. “மேவாரை யட்ட களத்து” என நிராபசைச்சீராயிற்று. பிறவுமன்ன. இவற்றை உண்மைவகையாற் சீராமென்றான் அல்லன், “தொடர்மொழி யெல்லா றெட்டெழுத் தியல்” என்றாற்போல்க் கூறினானென்பது. இவை இன்னபாவினுள் வருமென்பது முன்னர்ச் சொல்லுதல். இங்ஙனங் கூறக்கால் வெண்பாவின் ஈற்றடியை முச்சீரடியென்னுமாறு இல்லையென்பது. (உஎ.)

உக௦. இயற்சீர்ப் பாற்படுத்தியற்றினர் கொளலே

தனைவகை சிதையாத் தன்மை யான,

இஃது எய்தியதொருமருங்குமுறுத்தல் துதலிற்று; இயலசையிரண்டுஞ் சீர்நிலைபெறினுந் தனிகொள்ளப்படாவென்றமையின். இனி, எய்தாததெய்துவித்ததுஉமாந். என்னை? உரியசையாற் தனிகொள்ளுமாணுணர்த்தினமையின். (இ-ள்) இயற்சீர்க்கண்ணே கூறுபடுத்து இயற்றப்படும், அவை தனைவகை சிதையாத்தன்மைக்கண். எ-று. பாற்படுத்தெனவே அதிகாரத்தான் இறுதிநின்ற உரியசையிரண்டும் பகுத்துக்கொள்ளப்படும்.

நான்கியற்சீருள் இன்ன இயற்சீர்ப்பாற்படுமென்றானேவெனின், “கலித்தனை யழகுவி னேரீற் றியற்சீர்” என அதிகாரம் வருகின்றமையிற் தேமா புளிமாவென்னுஞ் சீர்போல் இரண்டசையுந் தனிகொள்ளுமென்றமையின் இயற்றுக்கவென்றானென்பது. தானாக இயல்வதன்மையின் இயிற்றுக்கவெனப்பட்டது. தனைவகைசிதையாத் தன்மையானவென்று இடம் நியமித்ததெனினையெனின், சீர்வகையான் அசைச்சீரானீ வேறாய் நின்றவுடைய தனைவகை சிதையாத் தன்மைநோக்கியே இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றுக்கவென அடக்கங் கூறிற்றென ஆறிவித்தற்கெனவுணர்க.

இவ்வுரியசையிரண்டுஞ் சீர்வகையான் வேறுவேறு எண்ணித்தொகைபெற்றுத் தமக்கு ஒகிய அடியுறமுமெனவும், ஆஃதென்ன

ப்பட்ட தலைவகைகளைக் காண் வேறுவேறென்னுத்தொகைபெற்று இயற்சொனவேயடங்குமெனவும் கூறப்பட்டதாம். இன்னும் தலைவகைக்கண்ணெனவே, கட்டளைபடிக்கண்ணதே இவ்வகையறையென்பதும் அல்லாதவழி இந்நாண்களையும் வரையறையின்மையிற் தலைகொள்ளப்படாதென்பதும் கூறப்பட்டதாம். அஃது ஓரகைச் சீரல்லாத சீராயிற் கட்டளைபடியல்லவழியுந் தலைகொள்பவோவெனின், தலைகொள்ளிற் கட்டளைபடியெனப்படுமாதலின் அல்லாதவழி வந்தசீர் தலைகொண்டனவென்றல் பயனில்கற்றாமென மறுக்க. “உலகமுவப்ப வலனேர்பு திரிதரு” என்றவழி ஆசிரியத்துட் பிறதலைவந்ததென்று இலக்கணங்கூறி வருவமைக்கல் வேண்டா. என்ன? அது பெருவரவிற்குகலின்; அதனான் வருஞ்சீர்வகையான் வந்ததென்று ஒழிதலே அமையும், வரையறை இல்லனவற்றுக்கு வரையறைகூறல் குற்றமாகலினென்பது. மற்று இவ்வுரியகைச்சீரிரண்டும் வரையாது கூறினமையின் மூன்றுபாவிற்குஞ் செல்லும்பிறவெனின் “கலித்தலை யடிவயி னேரீற் றியற்சீர் - நிலைக்குரித் தன்று” எனக் கூறி ஈண்டு இவற்றை இயற்சீர்ப்பாற்படுமென்றமையின் இவையுங் கலிப்பாவிற்ரு விடைக்குண்டனவென்பது. எனவே, ஆசிரியத்திற்கும் வெண்பாவிற்கும் உரியகைச்சீரிரண்டும் உரியவாயின. ஆசிரியத்திற்கு மேற்கூறிய பன்னிரண்டும் இவையிரண்டுமென அடியுறமுஞ்சீர் பதினான்காயின. வெண்பாவிற்ரு முன்னொய்திய சீர் பதினான்கும் இவையிரண்டுமாக அடியுறமுஞ்சீர் பதினாறுயின. கலிப்பாவிற்ரு மேற்கூறியசீர் பதினான்குமேயாயின. இங்ஙனம் வருக்கப்பட்ட சீர் நூற்பத்துறாண்கினையும் சீர்வகையான் உண்மை நோக்கித் தொகுப்ப இயற்சீர்ப்பத்தம் ஆசிரியவுரிச்சீரிரண்டும் வெண்சீர்நான்கும் அகைச்சீரிரண்டுமெனப் பதினெட்டாம்.

மேல் ஐவகை அடியெனப்பட்ட அறுநூற்றிருபத்தைத்தடியும் இச்சீர்பதினெட்டானும் தோற்றிக்கொள்ளப்படும். இப்பதினெட்டுச்சீரும் இருநிலைமையெய்தவனவும் எய்தாதனவுமாகி முப்பத்தென்றாகி விரியுமாறு முன்னர் “எழுத்தன் வெஞ்சினும்” என்புழி, சொல்லுதும். (உஅ.)

உசக. வெண்சீரீற்றகை நிரையணீ யியற்றேரீ

இது வெண்சீராற் கலித்தலையாமாறுணர்-ற்று. “கலித்தலை மருங்கிற் கடிதலும் படா” என்புழி அவ்வாசிரியவுரிச்சீரீற்கலித்தலையாமென்றான் அவ்வதிகாரம் இடைபுறதுநின்றமையின் இதுவும் கலித்தலைக்கே இலக்கணமாயிற்று என்றார்க்கு “வருகி மருங்கினும்

எனவும் “இலக்கணநிறை” எனவும், “இயற்சீர்ப்பாற்றத்தி” எனவும் இம்முன்றுகுத்திரம் இடையிட்டனவாவெனின், அற்றன்று. கலிப்பாவித்கு விலக்கப்பட்ட நேர்நியற்சீர் அதிகாரம்பற்றி இடைபு குத்தல்களது கலித்தனையதிகாரம் விலக்கினவல்லவென்பது. (இ-ள்.) வெண்சீர் பலதொடர்ந்து ஒருகலியடியுள் நின்றவழி அவ்வெண்சீருள் ஈற்றுநின்ற சீரின் முதல்வந்த நேரசை மற்றநிலைமுதல் வெண்சீர்வந் தி முன்னைய இரண்டு கலித்தனையாயவாறுபோலக் கலித்தனையாம். எ - று. மேனின்ற அதிகாரத்தாற் தனையகை தெதயாத் தன்மைக் கணென்பது கூட்டியுரைக்க. எனவே வெண்சீர்ப்பின்னர் நினாவந் து தட்டலே செந்ததெனவும் நேர்வந்து தோன்றினும் அவ்வோசையே பயந்து ஒருநிகர்த்தாமென்பதாங் கூறி அவ்வாராங்காலும் இறுதிச்சீரின் முதலசையே நிராயியற்றுவதெனவும் கூறினானும். இது மொழிந்தபொருளோடொன்றவவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தலென்னும் உத்திவகை. வெண்சீரிறுதியென்பது ஏழாவதன் தொகை; என்னை? ஈறெனப்பட்டது சீராகலின். வெண்சீருள் ஈற்றுச்சீரானவே வெண்சீர் பலவுந் தொடர்ந்து நிராமுதல்வந்தவழியன்றி இறுதிச்சீரொன்றியது நிராயசையின்றாகாதென்பதாம். இதனால் நிராமுதல்வெண்சீர்வந்து நிராதட்டுங்கால் இயற்சீர் அடிமுதற்கண்வருமென்பதாங் கூறப்பட்டதாம். மற்று ஈறென்றது ஈற்றுச்சீரினையாயின் அச்சீரினிடையும் இறுதியும் நின்ற அசையினை நிராயசையின்றென்று கொள்வவெனின், நின்றசீரின் ஈற்றசை வருஞ்சீரின் முதலசையோடு தட்டிற் தனையாவதன்றி ஒன்றிடையிட்ட அசையுஞ்சீரும்பற்றித் தனையொளவாரின்மையின் அது கடாவன்றென்பது. இனி வெண்சீரொன்பது அஃறிணையியற்பெயராகலானும் பன்மைவினையொன்று பால் அறிய வந்ததன்றாயினும் அதனை யானைக்கோடென்றாற்போல இறுதியென்றமையானும் பன்மைப்பாற்பட உணர்க. என்னை? பின்னோன் முன்னோன் என்றவழி அவர்க்கு முன்னும் பின்னும் வேறுசிலருளொன்பது உணர்த்துமாகலின். என்றார்க்கு வெண்சீரிறுதி நீடுகொடி குன்றுபுலி வந்தவழி அவற்று முன்னின்ற நேர்பசை நிராபசைகளைக் கலிப்பாவினுட் கலித்தனையாக்குதற்கு நிராயசையியந்நென்றனென்கொமாவெனின், அற்றன்று; வெண்சீர்களின் இறுதியெனவே முன்னுஞ்சீரும் நான்காஞ்சீரும் வெண்சீராகல்கூறி நிராமுதல்வெண்சீர்வந்து நிராதட்டலெனவே இரண்டாஞ்சீரும் வெண்சீராகல்கலென்கொமென்கூறி நிராதட்டலெனவே இரண்டாஞ்சீரும் ஆனியவுரிச்சீரானும் நிராயிரியனவெல்லாம் முதற்கண் நிற்குமெனவும் கூறினான். கூறவே ஆனியவுரிச்சீர் இடைநின்றுவெனவும் அங்ஙனம்

நிற்பிற் கலியோசையழிபென்பது உமாம் இவர்களுத்தென்பது. அல்ல
தூஉம் வெண்சீர்க்கு உரியசையின்மையானும் அற்றன்றென்பது. என
வே, ஈற்றுச்சீர் நிராமுதலியற்சீர்வரினும் ஆண்டுத் துள்ளலோசை ஒடு
யங்குமென்பதாம். “அரிதாய லீறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்”
என்பது வெண்சீரிறுதி நிராயொடுதட்ட கலித்தனை. “அடிதாங்கு மன
வின்றி யழலன்ன வெம்மையான்” என்பது வெண்சீர்கள பகைத்துவர்
து ஈற்றுச்சீரின் முதற்கணின்ன ரோசைநிராயசைபோலக் கலியோ
சை கொண்டமையின் அது கலித்தனையெனப்பட்டது. இனி, வெண்
சீர் நான்கும் ஒன்றிவரினுங் கலித்தனையாருமேனும், அது வெ
ண்பாவடியெனவும்பட்டுத் திரிவுபடுதலின் அதனைக் கட்டினாயடியெ
ன்னது இறுதிக்கண் ஒருவழி ஒருசீர் ஒன்றிவரினும் அதன் முதற்
கட்ட பல வெண்சீர்வந்து பகைத்தலிற் கலியோசையே காட்டுமென்றா
னென்பது. அஃதேற், “பண்டரங்க மாடுங்காற் பினையெழி லீண
மென்றோள்” என்றவழி இடைநின்ற சீரின் ரோசை நிராயசையிற்
றென்னாமோவெனின், அது கட்டினாயடியென்பது “அசையுஞ் சீரு
மிசையொடு சேர்த்தி” என்பதனால் அறியப்படும். அல்லாதாரும் இ
வை செவிகருவியாக உணர்தற்கருமைநோக்கி அடியறியுந் தன்மை
அரிதென்றுசொல்லுப. இனி, இயற்சீரானன்றித் தனிகொள்ளாமோ
வென்பார் “தன்சீ ருள்வழித் தனைவகை வேண்டா” என்பதனால் வெ
ண்சீர்க்குத் தனைவிலக்கல்வேண்டி அவ்வெண்சீரினையும் இயற்சீராக
இயற்றிக்கொள்ளப்படுமென்றற்கு ஒருவெண்சீரின் ஈற்றசை நிராய
சையிற் றென்றானெனக் கூறி, ஞாயிறென்னும் இயற்சீரினை மாசெல்
வாயெனப் பின்னுமொருகாற் திரிந்ததனையே திரியாமல் நிறுத்தி
நிராமுதல்வெண்சீர்வந்து நிராதட்பினுங் கலியாமெனக் காட்டுப.
அது ஞாயிறு புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவரும். இவ்வாறே “கல்
த்தனைமருங்கிற் கடியவும்படா” என்று ஆசிரியவுரிச்சீர்க்குந் திரிபுகு
ரோவெனின் அது நின்றநிலர்போலுமென்று இகழ்ந்துரைப்பாராவர்
மற்று வெண்சீரிறுதி நிரைவந்தாற் கலித்தனையாமென்பதற்கு ஒத்த
வேறுண்டாயினன்றே நேரும் நிரையுந் தட்டதனை நேரும் நிராயுந்
பகைத்ததெனவும் வேண்டுவதெனவும் அங்ஙனம் பொருளுரைப்பா
ர்க்கு எவ்வாற்றானும் இகழ்த்திரம் வலாதெனவுந் “தன்சீர்வகையினு
ந் தனைநிலைவகையினும்” என்றவழித் தன்சீரானுந் தனிகோமொகல
னும் அதுபொருந்தாதெனமறுக்க. இனி, வெண்சீரின் ஈற்றசையொ
ன்றேயாதலான் இயற்றென்று ஒருமைகூறிகூன். இடைநின்றநேரு
நிராயுந் கோடுமென்னுமையின் இங்ஙனம் திரிந்ததிறுமை வஞ்சி
ரிச்சொனப்படுக. இனி, வெண்சீர்சொன்பது அழுவாயாவின் கத்தனை

நிலையென்பது இயற்சீரின் பெயராதல்வேண்டும். அங்ஙனங் கருந்
தும் அசையென்பதனை ஒருகாற் சொல்லி ஈற்றசை நிலையசையென
லாகாதென்பது. அல்லது உம் வெண்சீரினை இயற்சீராக்கி அவ்வியற்
சீரினை வெண்சீராக்குதல் வினையினுழப்பாகி வரம்பின்றாமெனமறு
க்க. என்றார்க்குத் தன்சீருள்வழித் தனைவகைவேண்டானெனல் “அ
ரிதாய வறனேய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” என்பது உங் கலித்த
னையன்றாகிய செல்லுமென்பது. கலிப்பாவிற்கு ஒன்றாது வருதலு
ரிமையுடைய வெண்சீரொனவே வெண்பாவிற்கு ஒன்றாது வருதல்
யாண்மியில்லை, ஒன்றிவரினல்லதென்பது உடம்படப்பட்டது. (௨௬)

௩௪௨. இன்சீ ரியைய வருகுவ தாயின்

வெண்சீர் வரையா ராகிரிய வடிக்கே.

இது கட்டளையடியல்லாதவழிச் சீர்மயங்குமாறுணர்-ற்ற
(இ - ள்.) இன்னோசைத்தாகிய துணிவிற்காகி வரின் ஆசிரியவடிக்க
ண்வெண்சீரும் வரப்பெறும். எ - று. “இமிழ்கடல் வளைஇய வீண்ட
ன் கிடக்கைத் - தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் கானத்து” எனத் த
லையாலமென்றவழி ஆசிரியவடியுள் இன்சீரியைய வெண்சீர்வந்தது
முன்னர் வெண்சீரினை “இன்மா நேரடிச் கொருங்கு நிலையில” என
விலக்கி ஈண்டு வரையாரொன்றழையின் அது கட்டளையடிக்கென்
பதூஉம் இது கட்டளையடிக்கன்றென்பதூஉம் பெற்றும். வருகுவ
தாயினென்று ஒருமைகூறினமையானும் இயையவென்றதனானு
வடிக்கண் ஒன்றே யாண்டும் வருவதெனக்கொள்க. (௩௦)

௩௪௩. அங்கிலை மருங்கின் வஞ்சி யுரிச்சீ

ரொன்றுத லுடைய வோரோர் வழியே.

இது வஞ்சியுரிச்சீர் ஆசிரிய அடியுண் மயங்குமாறுணர்-ற்ற
(இ - ள்.) கட்டளையடியல்லாதவழி இன்சீரியையவருகுவதாயின்
ஞ்சியுரிச்சீர்களும் ஓரோர்வழி ஆசிரியத்துள் வரப்பெறும். எ - று
ஒருவழியென்னாது ஓரோர்வழியென்றதென்னையெனின் அறுபத
வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் பத்துச்சீரோ வருமென்பதூஉம் அவைவருங்கா
ம் பயின்றுவாராவென்பதூஉம் அறிவித்தற்குகன்பது. அவை மாசே
சுரம் புலிசேச்சுரம் மாசெல்காடு புலிசெல்காடு மாசெல்கூறு பு
செல்கூறு பாம்புசேர்வாய் பாம்புவருவாய் களிறுசேர்வாய் களி
வருவாய் என்பன. அவற்றுக்குச்செய்யுள்; - “மாரியொடு மலர்ந்தம
த்தாட் கொன்றை - குறிஞ்சியொடு கமழும் குன்றநாடன்” எ
மாரேச்சுரம், புலிசேச்சுரம் என்பன அடிமுதற்கண்வந்தன. “முடி

இவ்வு மஞ்சுரு முநிலை கொழிக்கும்" என்பது மாசென்காடு வந்தது. "அவரிசுறு துவர்வாய் மாத்தா னேத்தின்" எனப் புலிசென்காடு வந்தது. "கண்டியாழ்வார் இவ்வுருங்கு தாமரை" என மாசென்காடு வந்தது. "காடிவழங்கு ருன்று கண்டிபோடு" எனப் புலிசென்காடு வந்தது. "காடுதேரா வழிதருகணயான்" எனப் பாம்புசென்காடு வந்தது. "சேத்துசுதையா செஞ்ஞர் சிறுதினை" எனப் பாம்புசென்காடு வந்தது. "மருந்துநாடா திருந்து சிலம்பிற் கைக்கும்" எனக் களிற்றுசென்காடு வந்தது. "கடறுகவரா விழிந்து கணயாறு வரிபு" எனக் களிற்றுசென்காடு வந்தது. பிறவுமனை. நேர்க்கணயாகியும் நர்புரினாபாகியும் கூறுமுதல்பெறச் சீர்வந்தது. (100)

101. நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே.

இது முதற்குத்திரத்துள் "யாத்த சீரோ யடியாப் பெனா" என நிறுத்தமுறையானே சீருணர்த்தி அடியுணர்ந்தவெழுந்தான் அவற்றுள் இது நாற்சீரடியுணர்ந்து. (இ - ள்.) அடியென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன நாற்சீரடி. எ - று. எனவே, இருசீரானும் முச்சீரானும் ஐஞ்சீரானும் அறுசீர்முதலியவற்றானும் வருமாயினும் அவை சிறப்பிப்பவென்றவாறும். இருசீரான் வருவதனை என்ன அடியென்னுமா வெனின் அடிக்கெல்லாம் எழுத்துவகையானே மேற்பெயர்கூறும். அவ்வாறே சீர்வகையானும் கொள்ளப்படுமென்பது. சுருங்கி எழுத்தானவருவன குறளடியென்றும் அவற்றின் ஏறிய எழுத்தான வருவன சிந்தடியென்றும் இடைநின்றன அளவடியென்றும் அவற்றின் நெடியன நெடிலடியென்றும் அவற்றினும் நெடியன கடுநெடிலடியென்றும் கூறுமாகலான் அவ்வாறே இருசீரடி குறளடியென்றும் முச்சீரடி சிந்தடி யென்றும் நாற்சீரடி அளவடியென்றும் ஐஞ்சீரடி நெடிலடியென்றும் அறுசீர்முதலியன கடுநெடிலடியென்றும் கோடுமென்பது. இவற்றினெல்லாம் நாற்சீரடி சிறந்ததென்றதென்னையெனின், அளிவிற்றப்பட்டமைந்தமையானும் அதுபயின் வருதலானுமென்பது. உதாரணம் "திருமழை தலைஇய விருணிறிசும்பின்" எனவும் "அறுசுவையுண்டி யமர்ந்தில்லா னுட்ட" எனவும் "அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்" எனவும் இவ்வமுனற்பாவினும் அளவடி வந்தவாறு. இவற்றது விகற்பநிலம் நாம் முன்னர்ச் சொல்லுதும். (101)

102. அடியுள் எனவே தனியொடு தொடைபே.

இதுவும். நாற்சீரடியது சிறப்புணர்ந்து. எதிரதுகோர் யதோர் கருவிபெனினும் அமையும். (இ - ள்.) முன்னர்க்குறிய நா

ந்சீரடியுள் உள்ளனவே தனையுந் தொடையும். எ-று. மற்று மாத்தினாயும் எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் அவ்வடியுள்ளன அல்லவோவெனின் அற்றன்று; அவ்வடிக்கணுள்ளனவெல்லாம் கூறுகின்றனவென இதுவென்பது. என்னை? நார் தனைப்பகுதியாற் கட்டனையடியென உறழ்வது உம் அறுதூற்றிருபத்தைத் தடியென வரையறைகூறுவது உம் அவ்வளவடியே என்றற்கு நாற்சீர்க்கண்ணது தனையென்றெனப்பது. முன்னுஞ் சீர்வகையான் வருக்கும் அடியன்றிக் கட்டனையடியெல்லார் தனைவகையுடையவென விதந்தோதி வந்ததனானே நார் தனை கொள்வது நாற்சீரடிக்கணென்பான் அடியுள்ளது தனையென்றெனப்பது. மற்றையடிக்கட்டளைகொள்ளின் அது வரையறையின்றென்னுமாகலின் ஈண்டிவனாந்தோதினெனப்பது. அது தக்கது, மற்றுப் பொழிப்பும் ஒருஉவும்போலாத மோனை முதலிய தொடையெல்லாம் அடியிரண்டியையத் தொடுக்கல்வேண்டுமென்றே? அவற்றை அடியுள்ளனவே தொடையுமென்றதென்னையெனின், அற்றன்று நார் தொடையுறழ்ச் சீர்கொள்வது உம் இவ்வளவடிக்கணென்பது கூறினான் ஆண்டுத்தொடைகூறும்வழி வரையாது கூறுமாகலினென்பது. எனவே, கட்டளைப்படுப்பது உந் தொடையுறழ்த்தற்கு இடனாவது உம் நேரடியேயெனச் சிறப்பித்தவாறு. (உரு)

உசக. அடியிறந்து வீருத லில்லென மொழிப.

இதுவுங் கட்டளைப்பாட்டிற்குந் தொடைக்கும் ஆவதோர் கருவி. (இ - ள்.) அறுதூற்றிருபத்தைந் அடியுள்ளும் ஓரடியின் இறந்துவாரா மேற்கூறிய தனையுந் தொடையும். எ - று. இதன்பொருள் மேற்கூறிய தனைவகையையன்றி அடியோடு அடிக்கூட்டத்துத் தனைகொள்ளுங்காலும் ஓரடிக்கண்ணே வருவாமற் கோடல்வேண்டுமெனவும் அங்ஙனமே தொடைகொள்ளுங்காலும் வந்தவந்த அடி வரப் பெறுவதெனவுங் கூறியவாறு. எனவே, தேமா தேமா தேமா தேமா வென்னும் அடிக்கடீ தொடைகொள்ளுங்கால் வாமா எனறி வந்தான் மன்ற என முன் வந்த அடியே வரல்வேண்டு மென்பது உம் அன்றித் தேமாஞ் சேலைத் தீந்தே னுண்ட - காமர் தும்பி யாதல் கண்டது எனவறிந் தனைவருவாகிப் பதின்முவாயிரத்தெழுதூற்றெட்டுடனப்பட்ட தொடைப்பகுதியுட்படவேன்பது உம் பெற்றும். இனி வெண்பாவினுள் அவைவருமாறு; “சென்றே யறைப வொருகால் சிறுவனா - நின்றே யறைப பறையினை - நன்றேகான்” எனப் பன்னிரண்டெழுத்தடி ஒன்றினையும் இருகாற் தொல்லிக் கூட்டி எதுகைத்தொடை கொள்ளுங்கால் அடியோடு அடிக்கூட்டத்துத் தனைவகை சிதையாது வந்தனமயின் அத்தொடை “பதின்முவா

யிசத் தெழுதுற்றெட்டென வலையறைப்பிட்ட தொடையுட்பட்டது;
 “யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டபின் ருனூட - யானு
 ணர்த்தத் தானுணர்ந்தான் - நேனூடு” என்றவழிப் பதினான்கெழுத்த
 டியே தொடுத்தமையின் அடியிறந்து வந்ததன்றாயினுந் தனைவகை
 ஒன்றாமையான் இது பதின்மூவாயிரத்தெழுதுற்றெட்டினுட்படா
 தாயிற்று. லாண்டு வரகு வரகு வரகு என்கிற அடியை மீட்டுந் தந்து
 தொடைகொள்ளுங்கால் வண்டு வரகு வரகு வரகு என்றது நேரொ
 ன்ருசிரியத்தனை தட்டுமாதலானீ இது வழுவெனப்படுமென்பது. கலி
 ப்பாவிற்கு அன்னதோர் வலையறை இல்லை. இருவாற்றினும் வரு
 மென்பது. என்னை? “வெண்கீ ரீற்றசை நியாயசை யியற்றே” எ
 ன்ருராகலின். மேலைச்சூத்திரத்தானே தனைவகை சிதையாமல் அறு
 தூற்றிருபத்தைந்து வகைப்படுவது நாம் சீரடியே என்பதாஊங் கூறி
 அந்நாற்சீரடியே நாம் முன்னர் வேண்டிந் தொடைவிகற்பத்திற்
 குரியவென்பதாஊங் கூறினான். இச்சூத்திரத்தானே அத்தொடை
 கொள்வது. தம்மின் வேறுகாத இரண்டடிக்கண்ணென்பதாஊங்
 அறுதூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஒன்றனை இருகாற்சொல்லித் தொடை
 கொள்ளப்படுமென்பதாஊங் அங்ஙனம் தொகுக்குங் காலும் அடி
 யோடு அடிக்கூட்டத்தின்கண்ணுந் தனைவகை சிதையாமல் வேண்
 டுமென்பதாஊங் கூறியவாறாயிற்று. இவற்றொனல்லாம் நாற்சீரடியே
 சிறப்புடைத்தென்பது பெற்றும், இன்னும் அதன் சிறப்புடைமை
 யே கூறுகின்றான்.

(நச)

நச௭. அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே.

இது நாற்சீரடியே விசேஷத்துக்கூறி அதனது இடத்தானே
 பாட்டென்பதோர் முதற்பொருள் தோன்றுமென்பதுணர்த்தியவாறு.
 எனப்படுமென்றதனான் இவ்வடிகளான் வந்த செய்யுளே சிறப்புடை
 யனவென்பதாஊங் சொல்லியவாறு. மாத்திரை முதலியவற்றை
 உறுப்புக்களான் இத்துணை மாத்திரை கொண்டது செய்யுளென்றா
 னும், இத்துணை அசையுஞ் சீருந் தொடையுந் கொண்டது செய்யு
 ளென்றானும் அளவியல் கூறிய உறுப்புக்களான் வலையறுக்கப்பட்ட.
 அடியளவே கூறிச்செய்யுட்புலப்பாடாமென்பது. எனப்படுமென்ற
 தனான் ஒழிந்த அடிகளானும் அவ்வாறு வருமாயினும் அவை சிறப்
 பிலவென்பது. (இ - ன்.) அடி இரண்டும் பலவும் அடுத்துவந்த தொ
 டையே பாட்டி எ - று. தலையிடைகடைச்சங்கத்தாரும் பிறசான்
 றோரும் நாற்சீரடியான் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுமே
 பெரும்பான்மைக்கு செய்தார்; வஞ்சிப்பாச் சிறுவரவிற்பென்க

கொள்க. “மாயோன் மகர்பி லாரம் போல - மணிவரை யிழிதரு மன்
கிள ரருவி - நன்பொன் வரன்று நாட - னன்புபெரி துடைய னின்
னே செவினே” என நாம் சீரடியான் ஆசிரியம் வந்தவாறு. “மலைம்
சைத் தோன்று மதியம்போல் யாழைத் - தலைமிசைக் கொண்ட
குடையர்” என அளவடியானே வெண்பாவந்தவாறு. “அரிதாய
வறனெய்தி யருளியோர் களித்தலும்” எனக் கலிப்பா அளவடியான்
வந்தது. பிறவுமன்ன. (௩௫)

௩௪௮. நாலெழுத் தாதி யாக வாறெழுத்
தேறிய நிலத்தே குறளடி யென்ப. (௩௬)

௩௪௯. ஏழெழுத் தென்ப சிந்தழிக் களவே
யீரெழுத் தேற்ற மவ்வழி யான. (௩௭)

௩௫௦. பத்தெழுத் தென்ப நேரடிக் களவே
யொத்த நாலெழுத் தொற்றலங் கடையே. (௩௮)

௩௫௧. மூவைந் தெழுத்தே நெடிலடிக் களவே
யீரெழுத்து மிகுதலு மியல்பென மொழிப. (௩௯)

௩௫௨. மூவா றெழுத்தே கழிநெடும் களவே
யீரெழுத்து மிகுதலு மிவட்பெறு மென்ப. (௪௦)

இவை ஐந்து சூத்திரமும் உரையியைபுநோக்கி உடனெழுதப்
பட்டன. நீர்சீரடி இத்துணைப்பகுதிப்படுமென அவற்றது பெயரும்
முறையுந் தொகையுமுணர் - ற்று. (இ - ள்.) நாலெழுத்து முதலாக
ஆறெழுத்தளவும் வந்த நிலம் மூன்றுங் குறளடியெனவும் ஏழெழுத்து
முதன் மூன்றுநிலனுஞ் சிந்தழியெனவும் பத்தெழுத்துமுதல் ஐந்துநி
லனும் அளவடியெனவும் பதினைந்தெழுத்துமுதன் மூன்றுநிலனும் நெ
டிலடியெனவும் பதினெட்டெழுத்துமுதல் இருபதெழுத்துவரை மூ
ன்றுநிலனுங் கழிநெடிலடியெனவுஞ் சொல்லுப ஆசிரியர். ஏ - று. குற
ளடிலிவங்கனை வகுத்துலாயாது ஒழிந்தன வகுத்துணர்த்தான் அவை
முதலிடைகடையென மூன்றுகற்றான் ஒன்றொன்றனிற் சிறப்பிழி
வுடையனவென்று கொள்ளினுங் கொள்ளாதுவென்பது. அவற்றுக்குச்
செய்யுள்; “போந்து போந்து சார்ந்து சார்ந்து - நேர்ந்து நேர்ந்து
மூசெ நொந்து - வண்டு குழு விண்டு நீங்கி - நீர்வாய்க் கொண்டு நீண்ட
நீல - மூசுவா யூதை வீச நீர்வாய் - மணியேர் துண்டோ டூல்கி மாலை
நன்மணங் கமழும் பன்னெல் லுர - வுமையேர் மென்றோ ளாயரி நெ
டுங்க - ணிணையீ ரோதி யேந்திள வனமுலை - யிறும்பமன் மலரிடை

யெழுந்த மாவீ - னுறுந்தழை துயல்வருடஞ் செறிந்தேந் தல்கு-லணி
நடை யசையிய வரியமை இலம்பின் - மணிமருள் வணர்ஞரல் வளரி
ளம் பிறைறுத - லொளிரிலவு வயங்கிழை யுருவுடை மகளிரோடு - நனி
முழவு முழங்க வணிநிலவு தயங்கூக - ரிருந்தளவு மலரளவு சுரும்
புலவு நுநர் தொடை - கலனளவு கலனளவு கலனளவு கலனளவு -
பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவஃ - தொருநீ மறைப்ப வொழி
ருவ தன்றே" என இதனுட் பதினேழுநிலத்து ஐவகையடியும் முறை
யானே வந்தவாறுகண்டுகொள்க. குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிவடி
கழிநெடிவடியென நாத்சீரடிதானே ஐவகைப்படுமென்று அவற்றது
பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறினான். தொகை பதினேழ்நிலத்து
ஐவகையடியென்பது. எண்ணிப்பார்க்க. இப்பெயரெல்லாங் காரண
ப்பெயர். மக்களுட் தூக் குறியானைக் குறளெனன்றும் அவனினெடி
யானைச் சிந்தெனன்றும் ஒப்பமைந்தானை அளவிற்பட்டானென்றும்
அவனினெடியானை நெடியானென்றும் அவனினெடியானைக் கழிய
நெடியானென்றுஞ் சொல்லுப. அவைபோற் கொள்க இப்பெயரொ
ன்பது. (சு௦)

உசக. சீர்நிலை தானே யைந்தெழுத் திறவாது.

இது மேலெழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கப்பட்ட ஐவகையடிக்குச்
சீரும் எழுத்தெண்ணி வகுக்கின்றது (இ. ள்.) சீரது நிலைமைதான்
ஐந்தெழுத்து இறந்துவாராது. எ - று. பெருமைக்கெல்லையுறி வனா
யறுக்கவே சிறுமைக்கெல்லையுறையறைப்பாது ஒன்றுமுதலாக வ
ருமென்பதாம். சீர்நிலைதானேயென்பது பிரிநிலையேகாரம். அதனை அ
சைநிலையிற் பிரித்துக்கூறியவாறு. அதனை அவ்வாறு பிரித்துக்கூறவே
அசைச்சீராயவழி ஐந்தெழுத்திறவாமை அவற்றுக்கெல்லையென்பது
கொள்ளப்படும். அஃதேல் அவற்றுக்கெல்லையுறினோவெனின்
அவை மூன்றெழுத்தினிறவாதென்பது உரையிற்கொள்க. தானென்
பதனை இலேசப்படுத்துக்கொள்ளினும் அமையும். மற்றிவற்றையுஞ்
சீர்நிலைபெறுமென்பவாதலாற் சீரென அடக்கானோவெனின், அடக்கா
னன்றே, அவை சீர்நிலையெய்தியவழியும் அசையிரண்டாகாமையினெ
ன்பது. "தனைவகை கிதையாத் தன்மை யான" என்று ஆண்டுவினா
ந்தமையின் அதனைச் சீர்நிலையென வாளாது பொதுவகையானோதான்.
அதுவேகருத்தாயின் அவற்றை நோப்பசை நிரப்பசையெனக் கூறிய
தனாலும் "நாசை கொண்டு மூவசை புணர்ந்துஞ் சீரியைந் திறந்து
சீரெனப்படும்" என்றதனாலும் பயந்தென்னையெனமறுக்க. அல்ல
துடம் இயற்றிப்பாற்படுத்தியற்றுவெனவே இவைதாமியற்றீரல்ல,
அவற்றதுசெய்கை, இவற்றாலும் கொள்கவென்றதனையே ஆண்டுக்

கூறியதென்பது. அல்லது உந் தேவரும் நரகரும் மக்கட்பாற் படுத்துத் திணைகொள்ளப்படுமென்ற துணையானே பிறப்பானும் பெற்றியானும் மக்களென வழங்கார். அதுபோல அசைசிலைத்தனையுஞ் சீர்நிலைத்தனையும் ஒக்குமென்றதுணையானே அவை அசைச்சீரெனவே அடையடுத்தே சொல்லவேண்டுவனவற்றையும் வாளாதே சீரெனப்படுவனவற்றையும் ஒருவகையானே சீர்நிலையென மயங்குகூறல் குற்றமாமென்பது. மயங்கக்கூறல் குற்றமன்றென்பார் உளராயின் அவர்கருத்தினுள் அதுவும் அமையுமென்பது. ஒருசாதியல்லனவற்றைச் சாதி யொன்றெனவும் புகலார். அதுபோலச் சீரிலக்கணமுடைய இயந்தீர் உரிச்சீர்களைச் சீரெனக்கூறி அவ்வின்த்தவல்லாத அசைச்சீரை இலேசினுற் கொண்டானென்பது. ஒழுத்துச்சீர் துந்தையென ஒன்றேயாம். இதனோடு வண்டு என்னும் அசைச்சீர்கூட்ட இரண்டாம். ஈரொழுத்துச்சீர் நான்கு; அவை தேமா ஞாயிறு போதுபூ போரோறு எனவரும். மின்னு வரகு என்னும் அசைச்சீரிரண்டனோடுங் கூட்ட ஆறாம். மூவொழுத்துச்சீர் பத்து; புளிமா பாதிரி வலியது மேவுசீர் நன்னாறு பூ மருது கடியாறு விரகுதி மாசெல்வாய் நீடுகொடி எனவியை. அரவு என்னும் உரியசைச்சீரோடுங் கூட்டப்பதினொன்றாம். நாலொழுத்துச்சீர் ஒன்பது; அவை கணவிரி காரருமூ பெருநாணு உருமுத்தி மழகளிறு மாவருவாய் புலிசெல்வாய் நானுவுடை உரறுபுலி எனவியை. ஐந்தொழுத்துச்சீர் மூன்று; அவை நரையுருமூ புலிவருவாய் விரவுகொடி எனவரும். இக்கூறுபட்டனவெல்லாம் ஈண்டுக்காட்டுவாமாயிற்று, “எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே குன்றலு மிருதலு மில்லென மொழிப” என வருகின்ற சூத்திரத்தினை நோக்கியென்பது. முடவுமருது என்பதனைக் குற்றுகரங் களைந்து ஐந்தொழுத்தென்று காட்டுவாருமுளர். அஃது உரியசைமயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராகலின் “இன்பா நேரடிக்கொருங்குநிலை யிலவே” என்பதனான் விலக்கப்பட்டதென்பது. இனி துந்தையென்பதனை ஈரொழுத்துச்சீரென்பாருமுளர். அங்ஙனங் கூறின் “இரண்டு தலையிட்ட முதலாகிருபஃது” என்னும் எழுத்தோத்தினோடு மாறுகொள்ளுமென்பது. அது வழக்கிற்குக் கூறியது செய்யுட்காயினவாறு கொள்ளாமோவெனினிஃகொள்ளாம்; செய்யுட்சென்னும்தனை வேறெழுத்தென்று வேண்டுமாகலின். என்னை? “முற்றிய லுகர மொழி சிதைத்திக் கொளாஅ” எனக் குற்றியலுகரமும் வருமொழியைச் சிதைத்துக்கொள்ளப்படாதென்பது கூறினாகலினென்பது. (ச ௧)

கூறும். • நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாறும்.

இஃது ஒழிந்த வஞ்சிப்பாலினுள் வருஞ்சீர் இத்துணையெழுத்திற்வாதென்கின்றது. நேர்நிலை வஞ்சியென்பது சமனிலைவஞ்சி

அஃது இருசீரான் வருதலிற் சமனிலை வஞ்சியெனப்பட்டது, முச்சீரான் வருவதனை வியனிலைவஞ்சியென்பவாகலின். (இ-ள்.) இருசீரடிவஞ்சியுள் ஒருசீர் ஆறெழுத்துமாகப்பெறும். எ - று. இதற்குமேனின்ற அதிகாரத்தாற் பெருக்கத்திற்கெல்லையுடறினான் சுருக்கத்திற்கு வரையறையுடைமையின். அது முன்னாகச்சொல்லும். எனவே, அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் ஆறெழுத்தான் வருஞ் சீருங் கட்டளையடியாய் வரப்பெறுமென்றவாறு. உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்று. “தன்சீரொழுத்தின் சின்மை மூன்றே” என்றதனால் ஒன்றும் இரண்டும் எழுத்தாய் வருதலொழித்து ஒழிந்த எழுத்தான் ஆறெழுத்தளவும் வஞ்சியுரிச்சீர்வருமென்பதுகொள்ளப்படும். இதனை எச்சவும்மையென்பார் ஏழெழுத்தானும் வஞ்சியுரிச்சீர்வருமென்ப. அங்ஙனங்கொள்ளின் இரண்டு சீராற் பதினான்கெழுத்துளவாகிய செல்லும். செல்லவே “குறளடி முதலா வளவடி காறு - முறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்பு” எனப்பதனோடு மாறுகொள்ளுமென்பது. “தன்சீரொழுத்தின் சின்மை மூன்றே” என்புழி இவற்றிற்கு உதாரணங் காட்டுதும். (சஉ)

கருக. எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப.

இது மேற்கூறிய சீரொலாவற்றிற்கும் பொதுவீதி. (இ - ள்.) ஒருசீர் இரண்டுமுதற் பதினெட்டெழுதப் பலநிலைமைப்பட்டிப் பலசீராகிச் செய்யுளுள் வருமாற்றாற் தத்தமெழுத்துக் குறைந்தும் மிகுந்தும் அளவிறப்பினும் அவ்வச்சீரொனப்பட்டிச் செய்யுளுள் ஒத்த ஓசை இருவகையும் ஒருதன்மையவேயாகச் சுருங்கிற்றும் பெருகிற்றுமில்லை. எ - று. எனவே, அவை எழுத்தெண்ணி அடிவகுச்சு மாற்றான் இருநிலைமையும் இரண்டிறந்த பலநிலைமையும் படுவன படும். அவ்விடத்து எழுத்திற்கல்லது சுருக்கப்பெருக்கமில்லையென்பது உங் கூறியவாறாயிற்று. தானென மிகுத்துச்சொல்லியவதனால் அசைச்சீர்க்கும் அவ்வாறே கொள்ளப்படும். தனைவகைக்குரியவென மேலோதிவந்த சீர்பதினானும் அசைச்சீரிரண்டுமெனப் பதினெட்டினுள்ளும் இயற்சீர்பத்தினுட் புளிமாயும் வெண்சீர்நான்குமென ஐந்தும்குறநிலைமையவேயாம். ஒழிந்தசீர் பதின்மூன்றும் இருநிலையெய்தி இருபத்தாரும். ஆகச்சீர்மூப்பத்தொன்றாமென்பது. அவற்றுக்குதாரணம்; துந்தை தேமா ஞாயிறு பாதிரி வலியது கணவன் போதுபூ மேவுசீர் போபோறு நன்னாணு பூமருது காருருடு கடியாறு பெருநாணு விரகுதி உருமுத்தி மழகனிறு நளாயுருமு என ஒன்பதுற்சீரும் இருநிலையையாற் பதினெட்டாயின. புளிமாவென்னும் இ

நீர் ஒருநிலைமைத்தேயாம். அல்லாதார் வரகு என்பதனுட் குற்றுகரங்களைந்து புளிமாவிற்கு இருநிலைமை காட்டுபு; அங்ஙனங் காட்டின் வரகென்பதுபோலப் புளிமாவும் ஒருநிலைமையாகவானும் புளிமாவென்பது போல வரகு என்பது இரண்டசையாகவானும் கோடல்வேண்டும். கொள்ளவே இக்குத்திரத்தினோடு மாறுகோளாமென்பது. என்னை? “எழுத்தளவெஞ்சினுஞ் சீர்நிலைதானே குன்றலு மிகுதலு மில்லெனமொழிபு” என்றாளுகலின் என்பது. நிகுகொடி. நாணுத்தனை எனவும் உரறுபுலி விரவுகொடி எனவும் நிராயீற்றாசிரியவுரிச்சீரிரண்டும் இவ்விரண்டாக இருநிலைமையெய்தியவாறு. இனி வெண்சீர்நான்கும் ஒருநிலைமையேயாம். வண்டு மின்னு வரகு அரவு என அசைச்சீரிரண்டும் நான்காய் இருநிலைமையவாம். இவ்வாற்றான் இவையெல்லார் தொகுப்ப இயற்சீர்பத்தொன்பதும் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் அசைச்சீர் நான்கும் வெண்சீர் நான்கும் என மூப்பத்தொன்றாயின. என்றார்க்கு மாவருவாய் புலி வருவாய் என்பவற்றையும் ஞாயிறுகொல் வலியதுகொல் எனக் குற்றுகரம்பெய்து இருநிலைமைகொள்ளாமோவென்றிற் கொள்ளாம். அவை “எல்லா விறுதியு முகர நிறையும்” என்பதனான் முற்று கரமேயாமென்பது. இனி முதற்கணின்ற குற்றுகரமங் கொண்டு இருநிலைமை கொள்ளாம். என்னை? நுந்தையென்பது ஈரசையாக லானும் அதனை நீந்தையென வேரோர்சொற்பெய்து வெண்சீரோனக் காட்டின் அது வந்துகின்றது என்றதுபோலச் சீர்வகையான் வேரோர் சொல்லமாகவே அது முற்றுகரமாகலானுமென விடுக்க. என்றார்க் குப்போதுபூ என்பது உம் இருநிலைமைத்தாகாவாம் பிறவெனின், அற்றன்று; சேற்றுக்கால் யாட்டுத்தாள் வட்டுப்போர் எனப் பலவும் வருமாகலின் அஃகிருநிலைமைத்தேயாமென்பது. இனி, வஞ்சியுரிச்சீர்க்கும் இடைகின்ற குற்றுகரங்களை வன்றொடராக வருவித்துக்கொள்க. இனிச், சீரிறுதிச் குற்றுகரங்கள் நிறையாது நின்றலும் உடையவென்பது “சீரியைந் திற்றது சீனென்ப் படுமே” என்றவழிக் கூறியவாற்றான நிக. இனிச் சூத்திரம் வரையாது கூறினமையின் அறுபது வஞ்சியுரிச்சிருள்ளும் இருபத்துநான்குசீர் இருநிலைமையாகவும் இருபத்தெட்டுச் சீர் நான்குநிலைமையாகவும் எட்டுச்சீர் எட்டுநிலைமையாகவுங் கொள்ளப்படும். அவற்றுள் இருநிலைமைப்படுவன நேரீற்றுச்சீரெட்டு நிராயீற்றுச்சீரெட்டு நேரீற்றுச்சீர்நான்கு நிராயீற்றுச்சீர்நான்கு என இருபத்துநான்கு வஞ்சியுரிச்சீராம். அவை மாபோகுவாய் மாவழங்குவாய் பாம்புசேர்வாய் பம்புவருவாய் புலிபோகுவாய் புலிவருவாய் களிறுசேர்வாய் களிறுவருவாய் எனவும் மாசேர்சுரம் மாவருசுரம் மாபோகசுரம் மாவழங்குசுரம் புலிசேர்சுரம் புலிவருசுரம் புலிபோகசுரம் புலிவ

புங்குசரம் எனவும் மாசேர்காடு மாவருகாடு புலிசேர்காடு புலிவருகாடு எனவும் மாசேர்கடறு மாவருகடறு புலிசேர்கடறு புலிவருகடறு எனவும் வரும். இவ்விருபத்துநான்கும் இருநிலைமையால் நார்பத்தெட்டாமென்பது. இனி நான்குநிலைமைப்படுஞ்சேர் இருபத்தெட்டி வருமாறு; பாம்புபோகுவாய் பாம்புவழங்குவாய் களிறுபோகுவாய் களிறுவழங்குவாய் எனவும் பாம்புசேர்குசரம் பாம்புவருசரம் பாம்புபோகசரம் பாம்புவழங்குசரம் எனவும் களிறுசேர்குசரம் களிறுவருசரம் களிறுபோகசரம் களிறுவழங்குசரம் எனவும் மாபோகாடு மாவழங்குசாடு புலிபோகாடு புலிவழங்குசாடு எனவும் பாம்புசேர்காடு பாம்புவருகாடு களிறுசேர்காடு களிறுவருகாடு எனவும் மாபோகடறு மாவழங்குடறு புலிபோகடறு புலிவழங்குடறு எனவும் பாம்புசேர்கடறு பாம்புவருகடறு களிறுசேர்கடறு களிறுவருகடறு எனவும் வரும். இவற்றைப் பாம்புபோகுவாய் பாம்புமன்னுவாய் மின்னுப்போகுவாய் மின்னுக்கோலுவாய் என ஒன்று நான்காக வாய்பாடுகொடுத்து ஒட்டியுணர்ச்சி. இவற்றுள் உரியசைமுதற்கணின்ற நிராயீற்றுநான்கினையும் ஒன்று நான்குசெய்யுங்கால் பாம்புசேர்குசரம் பாம்புசேர்வது மின்னுச்சேர்குசரம் 'மின்னுச்சேர்வது என்றற்போல வெவ்வேறு வாய்பாடுகொடுத்துணர்ச்சி. இவையிருபத்தெட்டிம் விரிப்ப நூற்றொருபத்திரண்டு வஞ்சியுரிச்சேராம். இனி எட்டுநிலைமைப்படுஞ் சேர் எட்டுமாவன, பாம்புபோகாடு பாம்புவழங்குசாடு களிறுபோகாடு களிறுவழங்குசாடு எனவும் பாம்புபோகடறு பாம்புவழங்குடறு களிறுபோகடறு களிறுவழங்குடறு எனவும் வரும். இவை மும்மூன்று உரியசையுடைமையின் முதற்கணின்ற உரியசையிரண்டும் நான்குநிலைமை எய்தும். பின்னாகின்ற உரியசையொன்றனை இருநிலைமையாக்கி அவற்றோடு முன்னர்நின்ற நான்கினையும் வேறுவேறுகூட்ட எட்டாமென்பது. உதாரணம்; பாம்புபோகாடு மின்னுப்போகாடு பாம்புமன்னுகாடு மின்னுமன்னுகாடு பாம்புபோகாவு மின்னுப்போகாவு பாம்புமன்னுகாவு மின்னுமன்னுகாவு எனவரும். இவ்வாறே ஒழிந்தசேர்ஏழினையும் வெவ்வேறு வாய்பாடுகொடுத்துணர்ச்சி அறுபத்துநான்கு வஞ்சியுரிச்சேராம். இவ்வாற்றான் இருநிலைமையும் நான்குநிலைமையும் எட்டுநிலைமையும் பட்ட சீசொல்லாந் தொகுப்ப வஞ்சியுரிச்சேர் இருநூற்றிருபத்துநான்காமெனப்படும். இவற்றுள் எழுமுத்தம் எட்டெழுத்தம் ஒன்பதெழுத்தம் பெற்றசேர் இருபத்தீழமுன்றுள், அவை நேர்நிலைவகுதிக்காகாவென்பது 'உறழ்நிலையிலவே வஞ்சிக்கு' என்புழிச் சொல்லுதல். இனி ஆசிரியவுரிச்சேர் நான்கும் ஒன்று நான்குநிலைமைப்படுமென்

பதாஉம் ஈண்டடங்கும். ஈடுகொடி குன்றுபுலி என்பன இருநிலைமைப்படும். அது மேற்கூறினும். என்றார்க்கு அவற்றை இருநிலைமையென்றதென்ன? கீடுகொடி தீடுவது எனவும் நானுத்தனை ஈணுவது எனவும் ஒன்று நான்காம் *பிறவெனின், அற்றன்று; தீடுவது என்பதனை அவருவைக்குங்கால் “அசையுஞ் சேரு மிசையொடு சேர்த்தி” என்பதனான் அவ்வச்சேராய் இசையாவாகலிழ்மூருது என னுஞ் சேராக வைக்கப்படுமாகலானென்பது. (ச௭)

௩௫௨. உயிரி லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ

வுயிர்த்திற மியக்க மின்மை யான,

இது மேல் எழுத்தெண்ணிச் சேர்வகுத்த முறையானே ஒற்றும் ஆய்தமுங் குற்றுகாரமும் ஒருங்கெண்ணப்படுதலெய்தினவற்றை விலக்கினவாறு. (இ - ள்.) உயிரில் எழுத்தும் எண்ணப்படாஅ = தத்தம் ஓசை இனிது விளங்கத்தந்த தன்மையான் ஒலித்தற்றொழிலில்லாத எழுத்தக்கள் ஈண்டுண்ணப்படா: உயிர்த்திறம் இயக்கம் இன்மையான் = அங்ஙனம் எண்ணப்படாதவும் எழுத்தெனப்படுதலிற் சிறிது நாப்புடைபெயருந்துணையான் ஒலித்தலும் மொழிசார்ந்து ஒலித்தலும் உடையவன்றே? அங்ஙனம் ஒருவாற்றான் உயிர்க்குந் திறமுடையவாயினும் அவ்வுயிர்க்குத்திறம் ஈண்டுச் செய்யுட்பாற்படுங்கால் உபகாரப்பட இயங்குமாநிலவாகலின் எண்ணப்படா. எ - று. மேற் சேர்தனை இருநிலைமைப்படுத்த அதிகாரத்தான் ஒற்றுங் குற்றுகாரமுமே ஈண்டு விலக்கினானென்பது. இச்சூத்திரம் வலித்ததாயிற்று, “ஒற்றெழுத்தியற்றே குற்றியலிகரம்” என மேற்கூறினதை வினென்பது. போர்து சென்று சார்ந்து சார்ந்து என ஒற்றுங் குற்றுகாரமும் ஒறித்தெண்ணப்பட்டமையினால் எழுத்தடியாயிற்று. பிறவும் அன்ன. (ச௭)

௩௫௩. வஞ்சி யடிபேயிருசீர்த் தாகும்.

இது “நெநிலை வஞ்சிக் காறு மாறும்” எனவுந் “தன்சீரொழுத்தின் சின்மை மூன்றே” எனவும் எழுத்தெண்ணி வரையறுக்கப்பட்ட சீரிரண்டு கொண்டது வஞ்சியடியெனப்பதுணர்ற்று. (இ - ள்) குறளடியே வரையறையுடைய வஞ்சியடியெனப்படுவது. எ - று. ஏகாரம் பிரிநிலை. என்ன? சிறப்புடை வஞ்சியடியைப் பிரித்து வாங்கிக் கொண்டமையின். எனவே, முச்சீரான் வரும் வஞ்சியுடியும் உள. அவை கட்டளையடியல்லவென்றானாயிற்று. இங்ஙனங் கூறிவே வஞ்சியுடியும் ஒருவாற்றான் உறத்தற்கொள்ள வழிகாட்டியவாறு. இவ்

வாறு கூறக்கால் மூன்றுபாவிற்குங் கூறினான் இதற்குக் கூறியதி லனெனக் குன்றக்கூறலென்னுங் குற்றமாமென்பது. இதனை மேற் “குறளடி முதலா வளவடி சூறு - முறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப” என உறழ்நிலை ஒருவாற்றானே கூறுமென்பது. அச்சு த்திரத்தான் முச்சீரும் உறழ்பவென்று கொள்பவெனின் அஃதே கருத்தாயின் இருசீரும் முச்சீரும் வஞ்சிக்கென்பவென்று உடனே துவான்மன் ஆசிரியனென மறுக்க. (சடு)

௬௦௭. தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே.

இது மேற்கூறிய வஞ்சியடிக்கண்வரும் இருசீர்க்கும் பெரு மைக்கெல்லை “நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாறும்” என்று கூறி, ஈண்டு அவை மூன்றேழுத்திற் சுருங்காவெனச் சுருக்கத்திற்கெல்லையுணர் ந்று. (இ-ள்.) வஞ்சியடிச்சீர் மூன்றெழுத்துச் சிறுமைபெறும். எ-று. சிறுமைக்கெல்லை வஞ்சிச்சீர்க்கணல்லது இன்மையின் இதனை “வஞ் சி யடியே யிருசீர்த் தாகும்” என்றதன்பின் வைத்தானென்பது. இது முச்சீர்க்குரித்தன்மையானும் மூன்றெழுத்தினிழிந்துவரும் வஞ் சியுரிச்சீர் பெரும்பான்மையும் முச்சீரடிக்கு உரிமையானும் இதன் பின் முச்சீரானும் வரும் இடனுடைத்தென்றானென்பது. “கொண் றுகொடுகீடு கொலைக்களிறுகடாம்” என்புழி இருசீரடிமுதற்கண் மூவெழுத்தான் வஞ்சியுரிச்சீர்வந்தது. பிறவும் அன்ன. றந்தைகாடி என ஈனொழுத்தானும் வஞ்சியுரிச்சீர்வருமெனக்கொள்க. (சசு)

௬௦௮. முச்சீ ரானும் வருயிட னுடைத்தே.

இது ஒழிந்த வியனிலைவஞ்சிகுறுகின்றது. (இ-ள்.) வஞ் சியடி முச்சீரானும் வரப்பெறும். எ-று. இடனுடைத்தென்றதனான் இஃது உறழும் அடிக்கண்ணதன்றென்றவாறு. மற்று இருசீரடிவ ன்சிக்கும் இத்துணையென அடி விரியுமாறு கூறியதிலனாகலின் இதற் கேவவாயறையின்றென்றது. என்னையெனின், இருசீரடிக்காயின் ஒரு வாற்றான் உறழ்ச்சிகூறி வவாயறுப்பதோராகூறினான், இதற்கு அன்னது உம் இன்றென்பது. மற்று உறழமுடி இவ்வழி வஞ்சியடி இருசீர்த்தாகப்பெறுதோவெனின், அதற்கன்றே, முச்சீரானும் வரு மென்று உம்மைகூறி இருசீரடியுர் தழீஇக்கொண்டு இடனுடைத் தென வேறுபடுப்பானாயிற்றென்பது. இவ்விரண்டினையும் வஞ்சியடி யென வழுபாதுகூறவே அவற்றான் வேறுவேறு வருதலும் அவை மயங்கிவருதலுமுடைத்து வஞ்சிப்பாட்டென்பது பெறுதும். இக்க ருத்தானே அயற்றைக் குறளடிவஞ்சியெனவுஞ் சிந்தடிவஞ்சியென

வும் மயக்கடிவஞ்சியெனவுஞ் சொல்லுப. சிந்தடியான் வருதல் சிறு பான்மையெனக்கொள்க. (௪௭)

௩௫௬. அசைகூனாகு மவ்வயி னுன.

இதுவும் அதற்செய்தியதோர்விதி. (இ-ள்.) மேற்கூறிய வஞ்சியடி இரண்டன்கண்ணும் நான்கசையுங் கூனாகுவரப்பெறும். எ - று. எனவே அடியெனப்பட்ட இருசீர்க்கும் முச்சீர்க்கும் அசைகூட்டிக் கொண்டு சொல்லப்படாவென்றவாறு. அவை “வாள், வலந்தர மறு ப்பட்டன - செவ்வானத்து வனப்புப்போன்றன” எனவும், “அடி, அ தர்சேறலின் கணசிவந்தன” எனவும், “வண்டு, மலர்சேர்த்து வரிபா ழின” எனவும், “கன்று, சதவெறியாச் சிவந்துனாதி - துதிமழுங் கிய வென்கோட்டா - னுயிருண்ணுங் கூற்றுப்போன்றன” எனவும் முறையே நான்கசையுங் கூனாயின. இனி இடையும் இறுதியுங் கூனா மென்பாருமுனர். அது வஞ்சித்துக்கு இரண்டுக்கொள்ள வருமாயின் அமையுமென்பது. என்றார்க்கு, வாள், வலந்தர என்பதனை ஒருசீரா கக் கோடுமெனின் யாத்தசீரொன்றதனான் வலந்தருதல் வாண்மேற் சென்று வருகின்ற பயனிலரின்று வற்றுமென்பது. (௪௮)

௩௫௭. சீர்கூனாத நேரடிக்க் குரித்தே.

இஃதெய்தாதெய்துவித்தது. (இ - ள்.) தனைவகையானுஞ் சீர்வகையானும் நின்ற நேரடிக்காயின் அசைகூனாகாது சீர்கூனாகும். எ - று. “அவரோ, கேடில்விழுப்பொரு டருமார்பாசிலை - வாடாவள் றியங் காடிற்சேரோ” எனவும் “உதுக்கான், சுரந்தானா வண் கைச் சுவர்ணமாப்பூதன்” எனவும் “அவனுந்தா, னேனலிதணத் தகி ற்புகை யுண்டியங்கும்” எனவும் இவை மூன்றுபாவ்னும் அளவடிக்கட் சீர் கூனாயினவாறு. என்றார்க்கு, நேர்பசை நிராபசைதனையுஞ் சீர்நிலைபெறுமென்றானாகலின் அவற்றையுஞ் “சீர்கூனாத நேரடிக்க் குரித்தே” என்றதானே கொள்வலெனின், அசைச்சீரினை வாளாது சீரொன்னானென்பது “சீர்நிலை தானே யைந்தெழுத் திறவாது” என்றவழிக் கூறியவதனான் அறிக. அசைச்சீரினை வாளாது சீரொ ன்னாமைக்கு மேலேக்குத்திரமும் இக்குத்திரமுந்தாமே கரியாயின் வென்பது. என்றார்க்கு இவற்றையும் முதற்கண்ணே காட்டியதென் னை? ருத்திரத்துள் அவ்வாறு வைத்துரைத்ததில்லையாலெனின் ஏற்பு ழிக்கோடவென்பதனான் முதற்கணின்மென்பது கொள்ளப்படும். இக் கருத்தானே வஞ்சிப்பாவிற்கும் அவ்வாறே கொள்க. (௪௯)

௬௦௮. ஐவகை யடியும் விரிக்கும் காலே
மெய்வகை யமைந்த பதினெழ் நிலத்த
வெழுபது வகைமையின் வழுவில வாகி
யறுநூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே.

இது மூன்னர்ச் சிறப்புடைத்தென வேண்டிய நாத்சீரடியினைக் குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிலடி சுழிநெடிலடியென வகுத்த மையாமாறு கூறினான், இனி 'அறுநூற்றிருபத்தைத்தென வகைப்பட்ட விகற்பமும் கூறியவாறு. (இ - ள்.) மேற்கூறிய ஐவகையடியினையும் விரிக்கும்காலேப் பொருள்வகையமைந்த பதினெழ்நிலத்து எழுபதுவகைக் குற்றநீங்கிய அறுநூற்றிருபத்தைந்தாம். எ - று. எனவே பதினெழ்நிலத்தேறினும் எழுபதுவகைக்குற்றம் விரவச் செழினும் அறுநூற்றிருபத்தைத்தெனப்படாதேன்பதாம். பதினெழ்நிலனும் ஆசிரியம்பெறுமென்பதூஉம் வெண்பாவங் கலிப்பாவும் ஒரோவொன்று எட்டுநிலம்பெறுமென்பதூஉம் மூன்னர்ச்சொல்லுதும். அவை மூன்றுந் தொகுப்ப முப்பத்து மூன்றுநிலையின. வெள்ளைநிலம் பத்தென்பார்க்கு முப்பத்தைந்துநிலனும். எழுபதுகூற்று வருவெனப்பட்டன தனை வழு. தனைவழுவாவன, ஆசிரியநிலம் பதினெழினுள் வெண்டனாயுங் கலித்தனையுமாகி வேற்றுத்தனை தட்ப முப்பத்துநான்குதனை வருவாம். வெள்ளைநிலம் பத்தும் ஆசிரியத்தனை பத்துங் கலித்தனை பத்துந் தட்ப இருபது தனைவழுவாம். இனிச் கலிநிலமெட்டனுள் ஆசிரியத்தனை எட்டுங் கலித்தனை எட்டுந் தட்பப் பதினாறு தனை வருவாம். 'இவையெல்லாம் தொகுப்ப முப்பத்தைந்து நிலத்தும் ஒன்றிரண்டுசெய்து எழுபதுதனை வருவாயினவாறு. இது வெள்ளைநிலம் பத்தென்பாருளா. அது பொருந்தாது. என்னை? ஆசிரியத்து நாலெழுத்தடியுள் இரண்டு தனை வருவுங் காட்டுகவெனின் அவர்க்கு அவை காட்டலரிது. குறிப்பசைபெய்து காட்டின் அதுகூறப்பட்ட உறுப்பினுளின் நென்றவாறு. எடுத்தோதிய எழுத்துமுதல் உறுப்பினுள் வந்த அடிக்கண்ணே காட்டாதொழிதலின் அது நான்மாறுகோளாம். அல்லதூஉம் அவ்வாறு தனைகொள்ளின் முழுவதுங் குறிப்பசையானே வரும் அடியும் ஒரோ முத்தடிமுதன் மூன்றுநிலனும் கொள்ளல்வேண்டும். கொள்ளவே நிலம் இருபத்தொன்றாகலுங் காட்டுந் தனைவழுத் தொன்னூற்று நான்காகலும்பெற்று ஞாயிறுவரகு வண்டு வண்டு வண்டு என்பது கலித்தனைதட்ப ஆசிரியவடி அன்றாவான் செல்லுமெனவுங் கூற்றிறுக்க. இனி, ஆசிரியீததுத் கலித்தனை தட்டுங்கால் அவர்தார் தனைவேண்டுமாற்றான் வெண்சீர்திற்ப இறுதி நிரைவரவேண்டுமாகலானுங் கட்

டனையடிக்கண் வெண்சீரவருமென்றிலஞ்சுகையானும் “வெண்சீ ரீற்
 தசைநிலையசையியற்றே” என்பதனால் இயற்சீரை வெண்சீராக்கிக்
 கொள்ளினும் அச்சுத்திரத்துக்கு அவ்வாறு பொருளுரைப்பிற் படுங்
 குற்றம் ஆண்டுக் கூறினமாகலானும்* அதுநிரம்பாதென்பது. அற்ற
 ன்றியும் ஒரொழுத்துமுதலியநிலங்கள் ஒரொலிவத்துஇரண்டும் மூன்றுந்
 தனைவழக் காட்டலமாகலின் எழுபதுவகையினவழுவெனலுமாகாது
 என்பது. இனி “அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய” என்னும் எடுத்தோத்துக்கிடப்ப இலேசினான் இரண்டுநிலனேற்றி வெள்ளைநிலம் பத்
 தெனலுமாகாது. என்னை? “அளவடி மிகுதியுள்படத் தோன்றி-யிரு
 நெடி வடியுங் கலியிற் குரிய” என ஒதினான், இதனினுஞ் சிறந்த வெ
 ண்பாவிற்கும் அங்ஙனமோதுவான்மன் ஆசிரியன் அதுவே கருத்தாயி
 னென்பது. அல்லதுஉங் கலிப்பாவினுள் வெண்சீரொன்றினுங் கலி
 யோசை பிறக்குமென்று பதினேழுமுத்தடியான் வந்த வெண்பா
 வடியினைத் தாமுங் சளைபவாகலானும் அதுகூறி நிரம்பாதென்பது.
 மற்றென்னை தனிகொள்ளுமாறெனின், ஆசிரியத்துள் இயற்சீர் பத்
 தொன்பதும் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் அசைச்சீர் நான்குமென இருப
 த்தேழாகி “எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே - குன்றலு மிகுத
 லும்” இன்றியரும் வெண்பாவினுள் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் அசைச்
 சீர் நான்கும் ஒழித்து ஒழிந்தசீர் இருபத்துமூன்றும் வெண்சீர்நான்கி
 னோடுந் தலைப்பெய்ய அவையும் அவ்வாறே இருபத்தேழாம். கலிப்பாவி
 ற்கு நேர்நியற்சீர் மூன்றொழித்து ஒழிந்த இயற்சீர் பதினாறும் ஆசிரிய
 வுரிச்சீர் நான்கும் வெண்சீர் நான்கும் என இருபத்துநான்காம். இவை
 மூன்று பகுதியுந் தொகுப்ப எழுபத்தெட்டாயின. அவற்றுள் ஆசிரிய
 த்துள்வந்த அசைச்சீர் நான்கினையும் வெண்பாவினுள் வந்த அசை
 சீர் நான்கினையும் ஈண்டுத் தனிகொள்ளுங்கால் இயற்சீர்ப்பாற்ப
 டித்து அடக்குகவென்று ஆண்டுக் கூறினமையின் ஈண்டு அவற்றை
 இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தடக்கின் எழுபதாகக் கொள்ளப்படும். அங்ங
 னங் கொள்ளப்பட்ட சீர் ஒன்றொன்றோடு தட்டுங்கால் அவ்வெ
 முபதுவகையானுமன்றித் தட்டுமாறில்லை. அதுநோக்கி எழுபது
 வகையின் வழுவில வாகியென்றானென்பது. அவை தட்டுமாறு
 மூன்னூர்ச்சொல்லுதும், அங்ஙனந் தனிகிழையா அடி அறுநூற்றிருபத்
 தைந்தும் மூன்றுபாவிற்கும் உரியபகுதியவாம். யாங்ஙனம்? ஆசிரிய
 வடி மூன்னூற்றிருபத்துநான்கும் வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொன்
 றுங் கலியடி நூற்றிருபதுமென அறுநூற்றிருபத்தைத்தும், மெய்வகை
 யமைந்த என்றதனால் நான்குரிச்சீருள்ளும் உறழ்கின்ற சீரினை அடிமூ
 தற்கண்ணே வெளிப்படவைத்து அச்சீரின் அடியங்க்கி உறழப்படுமெ

ன்பதுகொள்க. அல்லாக்கால் இடையும் இறுதியும் வைத்துறழ்தன் முதற்கணின்றதோர் சீர் இரண்டான் அடியாகியும் அவ்வடிமயங்குமா கலான் அதுமயங்கக்கூறலென்னுங் குற்றமாமெனமறுக்க. “என்ன ற்ற முன்னூற்றிருபத்து நான்கேவல் - வெள்ளைக்கு தூற்றெண்பத் தொன்றாகு - தள்ள - னவையறு தூற்றிருப் தாமடி நாடி - னவை யறு தூற்றிருமத் தைந்து.” ஆசிரியத்துள் வருமெனப்பட்டசீர் இருப த்தேழும் ஒரோவொன்று பன்னிரண்டாயுறழ் அகவலடி முன்னூ ற்றிருபத்துநான்காம். இது பயனில் வெளி. “நால்வே றரியசைச் சீர் நால்வே நகவற்சீர் - பால்வேறு பட்டியற்சீர் பத்தொன்ப தாக- விருப்பத்தேழ் சேரகவற்கிரண்டாகி-யிருப தெழுத்தளவு மேற்றது.” “ஆ சிரியப் பாவினான் கைந்தாறே முட்டொன்ப-தாதி நிலமாற மைஞ் சேர னீறு - நிரையாஞ்சீர் நேரசைச் சீர்க்கொன்றொன் றேற்ற - வவையாதொன் றேற்றிறே வந்து.” ஒரேழுத்துரிச்சீரும் ஒரேழுத்தசை ச்சீருஞ் சுருக்கத்திற்கெல்லையாகிய சேரகலான் அவை சுருக்கத்துக் கெல்லையாகிய நாலெழுத்தடிமுதற் பதினெந்தெழுத்தடியளவும் உறழும். அவை துந்தை வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் துந்தை காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் ஒரேழுத்துத் தேமாவடி பன்னிர ண்டற்கும் முதலடியும் முடிந்தவடியுங் கண்டுகொள்க. வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு எனவும், வண்டு காருருமு நனிமுளவு நனிமுளவு என வும் இவை வண்டு முதலும் முடிவுங்காட்டிய அடியினில் நேரிற்றடி எ முத்துச்சீர் என்றும் ஐந்தெழுத்தடி முதலாகவும் பதினொழுத்தடி யிறு தியாகவும் வரும். அது தேமா வண்டு வண்டு வண்டு எனவந் தேமா காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் வரும். மின்னு வாகு என்னும் ஈரொழுத்தசைச்சீரிரண்டும் அவ்வாறேயுறழும் நிராயீற்றீ ரொழுத்துச்சீர் மூன்றும் ஆறெழுத்தடிமுதற் பதினெழுத்தடிய னளவும் உறழும். அவை ஞாயிற போதுபூ போதோறு என்பனவற்றை முதனிறீஇ வாகு வண்டு வண்டு எனவும் நனிமுழவு நனிமுழவு நனி முழவு எனவும் தந்து இங்ஙனமாயினவாறு கண்டுகொள்க. இனி மூன் றெழுத்தான் வருவன ஒன்பதுசீரும் அசைச்சீருமெனப் பத்து. அவை புளிமா பாதிரி வலியது மேவுசீர் நன்னூணு பூமநது கடியாறு விற குதி நீடுகொடி அரவு என்பன. இவற்றுட் புளிமாவும் ஆறெழுத்தடி முதலாகப் பதினெழுத்தடியளவும் உறழ்ந்து ஒரொன்று பன்னி ரண்டு நிலம்பெறும். ஒழிந்தசீர் எட்டும் நிராயீறாகலின் வெழுழுத் தாதி பதினெட்டெழுத்தடியளவும் உறழும். அவை புளிமாநு வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் புளிமா காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் பாதிரி வாகு வண்டு வண்டு எனவும் பாதிரி நனிமுழவு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் உறழ்ந்தவழிப் புளிமா ஆறெழுத்துமுதற் பதி

னேழன்காறும் உறழ்ந்தவாறும் பாதிரி ஏழெழுத்தமுதற் பதினெட்டன்காறும் உறழ்ந்தவாறும் கண்டுகொள்க. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

இனி நாலெழுத்துச்சீர் ஏழீ வகைய. அவை கணவிரி 5 ருமு பெருநாணு உருமுத்தி மழகளிறு நாணுத்தனை உறறுப்புள் என்பன. இவையெல்லாம் எட்டெழுத்தடிமுதற் பத்தொன்பதளவும் உயர்ந்தே ஒரோவொன்று பன்னிரண்டடிப்பெறும்: அவை கணவிரி வரகு வண்டு வண்டு எனவும் கணவிரி நரையுருமு நரையுருமு நரையுருமு எனவும் வரும். ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே ஒட்டிக்கொள்க. ஐந்தெழுத்துச்சீர், நரையுருமு விரவுகொடி என இரண்டு. அவை ஒன்பதுமுதல் இருபதின்காறும் உயரும். அவை நரையுருமு வரகு வண்டு வண்டு எனவும் கலனளவு கலனளவு கலனளவு கலனளவு எனவும் வரும். விரவுகொடிக்கும் இஃதொக்கும். இவ்வாற்றான் ஒழுத்துச்சீரிரண்டும் ஈழுமுததுச்சீர் ஆறும் மூவெழுத்துச்சீர் பத்தும் நாலெழுத்துச்சீர் ஏழும் ஐயெழுத்துச்சீர் இரண்மொக்சீர் இருபத்தேழினையுந் பன்னிரண்டிற் பெருக்கிப் பெற்ற ஆசிரியவடி மூந்தூற்றிருபத்துநான்கும் பாட்டினுந் தொகையிலும் வருமாறு கண்டுகொள்க.

இனி வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொன்றும் உறழங்கால் ஏழெழுத்தடியும் எட்டெழுத்தடியும் ஒன்பதெழுத்தடியும் பத்தெழுத்தடியும் முதலாய்சிறப்ப பதினான்கெழுத்தடியளவும் ஏறி ஒரோசீர் எட்டடிப் பெறுவனவும் ஏழடிப் பெறுவனவும் ஆறடிப் பெறுவனவும் ஐந்தடிப் பெறுவனவுமாகி முறையானே வருமென்பது. “இயற்சீரரசைச்சீரிருபத்து மூன்றே - ஓரிச்சீர்நான் கேற்றிச்சீர் ரொன்பதிற்று மூன்று - மயக்கறு வெள்ளைக்க ணேழ்தொடங்கி மாதே - யுயர்ச்சி பதினான்கென் றொட்டு.” “மூவெழுத்துச் சீரெல்லா மேழெழுத்தா னாசிரியத் - தாதிபெறு தொன்றேறிற் றாங்கதுபோ னாலெழுத்தான் - வந்தசீர் வெண்பாவற் பத்தெழுத்தான் வாராவா யைஞ்சீர்க்கு நான்கா முதல்” துந்தை வண்டு ஞாயிறு போதுபூ போரோறு என ஐந்தும் ஏழெழுத்தடிமுதற் பதினான்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோவொன்று எட்டடியுறழ்ப் பெற்ற அடி நாற்பதாம். “ஞாயிறு போதுபூ போரோறு துந்தைவண் டேழாதி யெட்டா மடி.” தேமா மின்னு வரகு பாதிரி வலியது மேவுசீர் நன்னாணு பூமருது கடியாறு விறகுதி மாசெல்வாய் எனப் பதினென்றும் எட்டெழுத்தடிமுதற் பதினான்கெழுத்தடியளவும் ஒரொன்று ஏழடியுறழ்ப் பெற்ற அடி எழுபத்தேழாம். “மின்னு வரகு வலியது மேவுசீர் - நன்னாணு பாதிரிப் பூமருதே யாறுதி - மன்னாது மாசெல்வாய் கேமா வெண்புதி

தோர் விரிக்குங்காலத்து. எ - று. அளவிறந்தன, எண்ணிறந்தன. அஃது இலக்கணங்கூறுமாறன்றென்றவாறு. அஃதெற்றற்பெறுது மெனின் இதன்முதலூல்செய்த ஆசிரியன் அகத்தியனார் சொல்லுமா ற்றற் பெறுதுமென்றவாறு.

அங்ஙனம் வரையாது சிறப்புடையனவற்றுக்குஞ் சிறப்பில் லனவற்றுக்கும் ஒருங்கு இலக்கணங்கூறின் அவையெல்லாம் எடுத்தோதப்பெறாத இலக்கணத்தவாம். அதனால் வரையறையுடையன வற்றுக்கன்றி வாளாதே பரந்தூபட்டவகையான் இலக்கணங்கூற ல் பயனில்கூற்றாமெனவும் அதுகருதி இதன்முதலூல்செய்த ஆசிரியருங் கூற்றிலானவங் கூறியவாறு. வடநூலாசிரியர் ஆறுவகைப் பிரத்தியங்கனான் எழுத்துக்களைக் குருவும் இலருவுமென இருகூறுசெய்து உறழ்ந்து பெருக்கிக்காட்டுவதோராறுமுண்டு. அவரும் இருபத்தாறெழுத்தனவும் உறழ்ந்துகாட்டி ஒழிந்தன ளெகிழ்ந்த போவர். அவ்வாறே சீர்தனையுங் குருவும் இலருவும்போல இருசீரடி இத்துணையெனப் பெருக்கவும் ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே பெருக்கவுஞ் சிதைந்ததில்லை. அங்ஙனம் பெருக்குங்காலும் ஓரடிக்குரியசீர்பத்தும் நூறும் ஆயிரமுமாசுவைத்து உறழ்ந்தக்காலும் வருவதொன்றில்லை. அங்ஙனம் உறழினும் இத்துணைச்சீரான் வந்த அடிக்கே உறழ்ச்சி கூறுவதென்று ஓரொல்லை கூறிக்கொள்ளல்வேண்டும். கொள்ளவே, எத்துணையிடஞ்சென்றக்காலும் இத்துணையென வரையறைப்பாடி உடையனவல்ல. அவ்வரையறை இன்மையின் அதனை அளவில வென்பதற்கோர் காரணங்கூறல்வேண்டாமாதலான் அதுநோக்கி நாம்சீரடிசிறப்புடைத்தென வேறுபல காரணங்கூறி அவற்றுக்கே வரையறைகூறி அல்லனவற்றுக்கட் சொல்லப்படாதென்றான் இச்சூத்திரத்தானென்பது. அஃதேல் அவை சிறப்புடையவற்றுக்குக்காரணங்கூறியவாற்றற் சாரன்றோர்செய்யுளுட் பயின்றவரல்வேண்டும் பிறவெனின், இந்நூல் செய்தகாலத்துத் தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் அவ்வாறு கட்டினையடியாற் பயின்றவரச் செய்யுள்செய்தானென்பது இச்சூத்திரங்களாற் பெறுதுமென்பது. இதன்முதலூல் செய்த ஆசிரியனார் செய்யப்பட்ட யாழ்நூலுள்ளுஞ் சூதியும் உவமத்துருவர் திருவிநியிசையுமெனக் கூறப்பட்டவற்றுட் கட்டண்ப்பாட்டுச் சிறப்புடையன சாதிப்பாட்டுக்களே. அவை இக்காலத்துப் பயின்றிலவேன்று மற்றையவற்றோடு ஒக்குமெனப்படாவென்பது.

அல்லது உலகத்து மக்கட்பிறவி பலவாயினும் நால்வகையருணமென்ப, அவர் வரையறையிலக்கணத்தாராகவினென்பது.

இனி, அவருள்ளும் அந்தணரும் வேளாளரும் போல இடையிருவ
கையோரும் பயின்றிலொன்று சிறப்பிலராகான்பது.

இனிக் கடைச்சங்கத்தார் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியும் பயின்
றுவரச் செய்யுள்செய்திலாொனின் கட்டளையடியாற் செய்தவல்லனை
வேண்டாவென்பதோர் ஆணையுடைமையினரல்ல. உனையவரும் இவ்
வாசிரியனாற் சிறப்புடைத்தென்று சொல்லப்பட்ட அளவடியாற்
செய்யுள் செய்தாரென்பது. இனிப் பிற்காலத்தார் அளவடியாற் ப
யின்றுவரச் செய்யுள் செய்திலரென்று கடைச்சங்கத்தார் செய்யுள்
செய்த அடியுஞ் சிறப்பிலவாமோவென்பது. வஞ்சியடிக்கும் வனா
யறையின்மையதொக்கும். அது முன்னர்ச்சொல்லுதும். (ருச)

௩௬௦. ஐவகை யடியு மாசிரியக் குரிய.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது; மேல்வகுக்கப்பட்ட அடியினை
இன்னபாலிற்குரிய அடி இவையென்று கூறாதான் அதுகூறினமை
யின். (இ-ள்) நாலெழுத்துமுதலாக இருபதெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த
பதினேழ்கிலனும் ஆசிரியத்திற்குரிய. எ-று. “மெய்வகை யமைந்த பதி
னேழ் நிலத்த * * * அறுநூற் றிருபத் தைந்தாகும்” என்றான் அதனை
ஈண்டுப்போதந்து ஆசிரியத்திற்கு எய்துவித்தவாறு. அவற்றுக்குச்செய்
யுள் ஐந்தடியுங் கூறியவழிக் காட்டப்பட்டது. மற்று மெய்வகைய
மைந்த பதினேழ்கிலத்தும் எனவே இதுவும் அடங்காதோவெனின் அ
டங்காது, யாத்தோன்றும் அந்நிலங்கள் பகுத்துக்கொள்ளப் பொது
வகையான் ஆண்டோதினென்பது. மற்று ஐவகையடியும் ஓராசிரி
யத்துக்கண் வரல்வேண்டுமோவெனின், அன்னதோர் வரையறையுண்
டே? வரையாது கூறினமையின் அவையெல்லாவற்றானும் வருக.
வருங்கால் ஐந்தும் ஆசிரியத்துக்கு உரியவென்பதே கருத்து. ஒழிந்த
பாலிற்கு நிலங்கூறரோவெனின் ஆசிரியம் பதினேழ்கிலனுமுடைமை
யின் அக்கூறிய பதினேழ்கிலனுந் தனைவிரவுதலின் தனை அதற்குப்
பின் கூறித் தனையதிகாரம்பட்டமையின் அவற்றுப்பின் ஒழிந்த பா
லிற்கு நிலனுங் கூறுமென்பது.

மற்று ஆசிரியமென்பது மகரவீரூதலின் “மஃகான் புள்ளி
முனத்தே சாரியை” என்பதனான் அத்துச்சாரியை பெறல்வேண்டு
மெனின் அது செய்யுள்விகாரமென்பாருமுளர். அற்றன்று, ஆண்டு
சின்றதூநான்காருருபாயினன்றே அதுகடாவாவது, அதனை ஏழாவ
தன்பொருண்மைக்கண் அக்குச்சாரியை ஈறுதிரியாது வந்ததென்று
கொள்ளப்படும். (ருஉ)

௬௧௬. விராய்ய வரினு மொருநிலை யிலவே.

இஃது எய்தியதிகந்துபடாமைக்காக்கின்றது; மெய்வகையமைந்த பதினேழ் நிலமெனவும்¹ எழுபதுவகையின வழுவுவெனவும் மேனித்துத்தமுறையானே ஆசிரியத்திற்கும் பதினேழ்நிலமாமாறு கூறினான் இஃரி எழுபதுவகையின வழுவாயின அப்பதினேழ்நிலத்து யாண்மொகாதென்பது பட்டதனை இகந்துபடாமைக் கூறினமையின். (இ-ள்.) தனைவிரவிரவிலும் ஒருவப்பா. எ-று. மற்று இதனைத் தனை விரவிரவிலுங் கட்டளையடியாமெனப் புறனடுத்தானென்று கோடுமோ தனைவிரவிற் கட்டளையடியாகாதென்று கோடுமோவெனின், தனைமயங்காதனவே தனைவகையடியெனவும் அல்லன கட்டளையடியாகாவெனவுங் கோடுமென்பது. அஃதேத் தனைமயங்கின அடிக்கும் பதினேழ் நிலனுங் கோடுமோவெனின், கோடுமன்றே? விராய்ய வரினுமென்ற உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்ருகலினென்பது. (௬௨)

௬௧௭. தனசோ

மின்சீர் வகையி னைந்தடிக்கு முரிய.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது; என்னை? இயற்சேரார் கட்டளையடியாமாறெல்லாம் “ஐவகையடியு மாசிரியக் குரிய” என்னுந் துணையுங் கூறிப் பின்னும் “விராய்ய வரினும் ஒருநிலையில” எனக் கட்டளையடியன்றியும் அளவடிவருமெனவும் அவை பதினேழ் நிலத்தவெனவுங்கூறி இனி உரிச்சேரானுஞ் சேர்வளையறையடி உளவென்பதூஉம் அவ்வுரிச்சேரார் தனைவகையடி உளவென்பதூஉம் அவை பதினேழ்நிலத்தின் இகந்துவாராவென்பதூஉங் கூறுகின்றமையின். (இ-ள்.) தன்சேர்வகையினும் = ஆசிரியவுரிச்சேரானும் : அதனை அதிகாரத்தார் கொள்ளப்படும்; தனைநிலைவகையினும் = அவ்வாசிரியவுரிச்சேரானாகிய தனைநிலைமைப்பகுதியானும் : இன்சேர்வகையினும் = இதன்சேர்ப்பகுதியானும் : ஐந்தடிக்குமுரிய = அவையும் மேற்கூறிய ஐவகையடிக்கும் உரியவாம். எ-று. ஐவகையடிக்குமுரியவெனவே பதினேழ்நிலத்தின் இகந்துவாராவென்பதாய். தன்சேரொன்னது வகையென்றது அவற்றை இருபகுதியானே “முன்னினா யுறினு மன்னவாகும்” என்றதும் வெண்பாவுரிச்சேர் ஆசிரியவுரிச்சேரென்புழி உடன் கூறுது கூறிய வேறுபாடும் நோக்கியென்பது. அதனது பயம் வருகின்ற தனைவகைக்காயின் ஆசிரியவுரிச்சேரானுந் தனைகொள்ளப்படா, முன்னினாயிற்றீர் இரண்டுமல்லதென்றவாறு. தனைநிலைவகை சிறப்புடைமையின் அதுமுற்கூறுகவெனின், அங்ஙனமாயினும் அதுவகைச்

சீரானஞ் சீர்வகையடிவருதல் பெரும்பான்மையாகலானும் அவற்றுள்
 னும் நீடுகொடி குளிறுபுலி என்னும் இரண்டுமே பற்றித் தனையேகோ
 டல் சிறுபான்மை நோக்கியுந் தன்சீர்வகை முற்கூறப்பட்டது.
 அல்லது உந், தனாநிலைவகை முற்கூறின் அவ்வியற்சீர்த்தனையேற் செ
 ல்லும் ; அவ்வாறன்றித் தன்சீர்த்தனையே கோடற்கும் அது பிற்கூறி
 னனென்பது. மற்றுத் தன்சீரானுவதனை இன்சீர்வகையோடு ஐந்தடி
 க்கு முரியதென்றதென்னையெனின் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் கிர
 லேநின்றழி அகவலோசை பிறவாதென்பது அறிவித்தற்கென்பது.
 எனவே, ஒன்றிடைபட்டும் இரண்டிடைபட்டும் இன்சீர் வரல்வேண்
 டுவதாம். இனிச் சீர்வகையினென இயற்சீர்களான் உரிச்சீர்களை
 வகுத்து நிறீஇக்கொள்ளப்படும். உதாரணம்; “ஒங்குகோட்டித் தொ
 டித்த பாம்புபுறா யருவ” எனவும் “நிவந்துதோன்று களிற்றி னில
 ங்குகோடு புறாய” எனவும் இவை இயற்சீரொன்று இடைபட்ட
 ஆசிரியவுரிச்சீரான்வந்த நேரடி. “பாம்புமணி யுமீழும் பாறா ளீங்கு
 வரல்” என்பது இயற்சீரிரண்டு இடைபட்டிவந்தது. இதுவும் “அசை
 யுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி” என்பதனால் அகவலோசை வருவின
 வாற்றிந்துகொள்க. இனித் தன்சீராற் தனாநிலையடிவருமாறு ; “ஒங்
 குமலைப் பெருவிற் பாம்பு நாண்கொளீஇ” எனவும் “உவவுமணி யுரு
 வி னேங்கல் வெண்குடை” எனவும் வரும்.

தனாவகையென்னாது நிலையென்றதனால் அவற்று இரண்டா
 சிரியவுரிச்சீரும் அடிமுதற்கணின்று சீராவதன்றி இடைவாராவென்
 பது கொள்க. தனாநிலையென்னாது வகையென்றதென்னையெனின்,
 உரிச்சீராற் தனாவழங்கின் ஓரடிக்கண் இரண்டுவரின் ஓசையுண்ணு
 தென்பதுணர்வித்தற்கென்பது. இவையும் இன்சீர்வகையொடு வரு
 மெனவே தன்சீர் இயற்சீரொடு தட்குமென்பதாம். அஃதேற் “தன்
 சீ ருள்வழித் தனாவகை வேண்டா” என வருகின்ற ருத்திரத்தானே
 தன்சீர் பெறுதுமாகலின் ஈண்டுத் தனாநிலைவகையே கூறுகவெனின்,
 இஃது ஆசிரியத்திற்குக் கூறினான். அது வெண்பாவிற்குக்கூறினான்.
 அல்லாக்கால் அது மிகையாமென்பது. எனவே, தன்சீர்வகை நாலெ
 முத்திற்குரித்தன்றென்பது உந் தனாவகையடிக்குமுதமுதன் மூன்று
 நிலத்திற்கும் உரித்தென்பது உமாயிற்கொள்க. “ஒங்குகோட்டிமீ
 து பாயிந்துபாய்ந்து - முசுக்கலை யாடு நாடற் - குணப்பதை பென்கொ
 னன் தோளே தோழி” என்பது ஐந்தெழுத்தாற் தனாநிலையடிவந்தது.
 “ஆடுகொடி துடங்கு காடு போந்து - விளங்கிழை கோயிற் சேர்ந்

தன-முழங்கு வானர் தழங்குரால் சிறந்தே." என்பது ஏழெழுத்தார் தனநிலையடிவந்தது. பிறவும் அன்ன. இன்சீதொன்னாது வகையென்றதனால் இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தி இயற்றிக்கொள்ளப்பட்ட அசைச்சீரும் இன்சீரோயார் தன்சீர்வகையினுர் தனநிலைவகையினும் இடையிட்டெவந்ததென்பது. இவை மேற்காட்டியவற்றுட் காணப்படும். (௫௪)

௩௬௩. தன்சீ நுள்வழித் தனைவகை வேண்டா.

இது மேலாசிரியத்திற்குத் தன்சீர்வகையுர் தன்றனைவகையுங் கூறியவழியானே வெண்பாவிற்குச் சீர்வகையுர் தனைவகையுங் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) தன்சீர்=வெண்சீர்; உள்வழி=வெண்சீரோ வருஞ்சீராகியும் வந்தவழி; என்னை? தனைவகைக்கு இரண்டுசீர் வேண்டுதலானுர் தனைவகைவேண்டாததில் இதுவென்கின்றானாக லானுமென்பது; தனைவகைவேண்டா=தனைவகைநிலைமைகொள்ளப்படா மற்று அவ்வடிக்கண். எ - று. எனவே, வெண்சீர்நிற்ப இயற்சீர்வந்தொன்றின் வெண்டனையாமென்பதேகருத்தாயிற்று. இஃது உய்த்துக்கொண்டெணர்தலென்னும் உத்திவகை. இதனானே வெண்சீர்க்கு வெண்சீர்வந்தொன்றுவது கட்டனையடிமெனப்படாது சீர்வகை படியாமென்பது பெற்றும். "வெண்சீ ரொன்றின் வெண்டனை கொளாஅல்" "வெண்சீ ரொன்றினும் வெண்டனை யாகு - மின்சீர் விரவிய காலை யான" என்றார் கர்க்கைபாடினியாரும். வெண்சீரொன்றியது வெண்டனையாகாதென்றற்குக் காரணமென்னெயெனின், "அளவுஞ் சிந்தும் வென்னைக் குரிய - தனைவகை யொன்றாத் தன்மை யான" என்புழி அளவுஞ் சிந்தும் அல்லாத வெறியநிலமெல்லாம் வெண்பாவுங் கலிப்பாவுர் தம்மிற் தனைவகையொக்குமென்றாகலினென்பது. எனவே, வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றிவரின் அதுகலிப்பாவிற்குஞ் சீர்வகையடியாவதாயிற்று. மற்றும் வஞ்சியுரிச்சீருந் தன்சீராகலின் இன்னவாறு தனகொள்ளுமென்றானேவெனின், அவை தன்சீருள்வழி ஒன்றினும் ஒன்றுவாயினும் பிறசீர்வந்தழி ஒன்றினும் ஒன்றுவாயினும் வஞ்சித்தனையாகி வரையறையின்மையானும் வஞ்சியடி அறுதூற்றிருபத்தைத் தடியுட்படாமையானும் அவை கூறானையினன் ஆசிரியனென்பதீ. (௫௫)

௩௬௪. சீரியை மருங்கி னோசை யொப்பி

னாசிரியத் தனையென் றறியல் வேண்டும்.

இது கட்டனையடிக்கண் இயற்சீர் தட்டுமாறுணர்ந்து (இ-ள்.) இயற்சீர்புத்தும் பிறிதொன்றானே இயையும்கால் அவை தத்தம் சந்தகை ஒன்றி வருஞ்சீரின் முதலசையொடொப்பிற்றின் ஆசிரியவழி

ஞ் தட்கும் முறைமையென்றறியப்படும். எ - று. ஒப்பின் ஆசிரிய த்தனையெனவே ஒவ்வாதொழியின் வெண்டனையென்று எதிர்மறுத் துக்கொள்ளப்படும். என்னை? “எழுத்த மொழியினஞ் செப்பலு மு ரித்தே” என்றமையின். “அகலிரு விசம்பிற் பாயிருள் பருகி” என் றவழி நேரும் நிராயுமொன்றி ஆசிரியத்தனையாயின. “மல்லற் கட ற்த நிறம்போ லிருண்டெழுந்த” என்புழி முதலடி இயற்சீர் ஒன்றாறு வெண்டனையாயிற்று. மற்றுச்சீரியைமுருங்கின் ஓரசையே வரினென் னாது ஒப்பினென்றதென்னையெனின், உரியசை முதலும் ஈறுமாகி யவழி அவை இயலசையோடு ஒப்புமைநோக்கித் தனையொள்ளின ல்லது தம்மோடுதாம் ஒன்றுதல் கொள்ளாரொன்றற்கென்பது இத னுணம்பெற்றும். போதுபூ என்பது வருஞ்சீராயவழிப் போரோறு என்பதோர் அசையொன்றிற்றென்று ஆசிரியத்தனையென்னாமையெ ன்பது. இனி அவைநின்று சீராயவழி நிராயீராகல் அறியல்வே ண்டமென்னும் மிகையானுங் கொள்க. இனி ஈரசையொப்பினென் பது பாடமாக உணர்ப்பின் நேரும் நிராயும் ஒன்றினென்றவாறு மாமெனக்கொள்க. (ருசு)

கசுரு. குறளடி முதலா வளவடி காறு
முற்றநிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப.

இது வஞ்சியடியுறமுமாதும் அதுபெறும் நிலனும் உணர்ந்து. (இ - ள்.) நாலெழுத்துமுதலாகப் பதினான்கெழுத்தளவும் உறமும் நிலைமையில வஞ்சியடிக்கு. எ - று. இனி முதலும் ஈறும் யாதெ னப்படுமோவெனின் “தன்சீ ரொழுத்தின் சின்மை மூன்றே” என்றதனை ஆறெழுத்தடிமுதலாகவும் “நேர்நிலை வஞ்சிக் காறும்” என்றதனை பன்னிரண்டெழுத்தடியீராகவும் உறமுமென்றவாறு. எனவே, வஞ்சியடிக்கு நிலன் ஏழென்பது சொல்லியவாறு. அது வே கருத்தெனின் இச்சூத்திரம் மிகையாம் பிறவெனின், அற்றன்று; வஞ்சியுரிச்சீர் மூன்றெழுத்திற் சுருங்கா ஆறெழுத்தின் ஏறாவென வே நேர்நிலைவஞ்சிக்கு மூவெழுத்துச்சீர் இரண்டுவந்த இருசீரடிக் கு ஆறெழுத்துமுதலாமென்பது உம் ஆறெழுத்துச்சீர் இரண்டுவரிற் பன்னிரண்டெழுத்தடி ஈறுமென்பது உம் பெறுதமால் அவ்வச்சூத்திர ங்களானையெனின, ஆண்டு வஞ்சியுரிச்சீர்க்கு எழுத்தவழையறை கூறினான் அவ்வடி இத்துணைநிலம்பெறுமென்றற்கு இதுகூறல்வேண் டமென்பது. அல்லது உம் அங்கனங்கொள்ளின் உய்த்துணர்ச்சியாம். இவ்வெழுத்தோத்தாகலின் எடுத்தோத்துக்களைந்து உய்த்துணராரென் பது. இனி இதுஉறக்காற் கட்டினையடிக்கண் இயற்சீர்வாராதென்பது

பெறலாகாதாம். ஆகவே, ஞாயிறு புலிசெல்லகரம் என்பது கட்டளை யடியாகியசெல்லும். வஞ்சித்துக்கின் அதுகொள்ளாமையின் அதவி லக்கவேண்டி இதுகூறினான். எஃகை? இயற்சீர்கொள்ளின் ஒரொழுத் தானாகிய இயற்சீரும் ஆண்டேகோடல்வேண்டும், அதுகொள்ளின் இச் சூத்திரத்திற்கு ஏலாமையெனப்பது. இனி வஞ்சியுரிச்சீர் அறுபதும் இருநிலைமைப்படுவன இருபத்துநான்கும் நான்குநிலைமைப்படுவன இருபத்தெட்டும் எட்டுநிலைமைப்படுவன எட்டுச்சீருமாகி இருநூற்றிருப த்துநான்காய் விரியும். “இரண்டுநான் கெட்டு நிலைமைய வாசித் - திர ண்ட நிலைவஞ்சிச் சீர்க - ளொருங்கே - யிருபத்து நான்கிருபத் தெட் டெனெட்டா - யிருநூற் றிருபத்து நான்கு” அவ்வஞ்சியுரிச்சீர் இருநூற்றிருபத்துநான்கினுள்ளும் ஒன்பதெழுத்துச்சீரொன்றும் எ ட்டெழுத்துச்சீரொன்பதும் ஏழெழுத்துச்சீர் முப்பத்துமூன்றுமாக நூற்றத்து மூன்றுவகையானுமும் நிலம் இல இச்சூத்திரத்தான் ஒதி யவாற்றானென்பது. “நாலாதி யீற்றன நான்கு பதினாற - னாகிய வெண்சீ ரகப்பட்ட மூவைந்து - பொய்ப்பினவ் வஞ்சி யடியுற ழா மோனை - மூவைந்து மூன்றுமூன் றென்று” “இரண்டெட்டு மூவெ ட்டு நாலேழா றைந்தொன் - நகன்றநாற் பத்துநான் காறேழைம் பத்திரண்டு - நான்கைந்தெட் டொன்பா னறுபட்டு தொன்றுநான் - கா றேழு பெற்றனமூ வைந்து” “நாலெட்டே யெழுட்டறுபத் திரண்டி வற்றா - னெழுத்துத்தா றெட்டெழு பத்துமூன் றேழா - மேழுழு மும்மூன்றா யெட்டெழுத்தா னேரொன்றா - மாறெட் டறுபத்து மூன்று” “எழுத்தாள் வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை யொக்கு - மசைக்கு வரையறை யின்மையான” “வஞ்சி யுரிச்சீர் கிளையுரி யுறழ்த்து-மெல் லாங் குறைத்து மிருத்துக் கொளாஅல்” எனவே இவ்வாற்றான் வஞ்சியுரிச்சீர் ஏழெழுத்தும் எட்டெழுத்தும் ஒன்பதெழுத்துமாகிவ ரும். அவையறிந்து மாற்றுக. அவையாவன; துளிறுபோகுவாய் களிற் றவழங்குவாய் புலிவழங்குகரம் மாவழங்குகரம் களிற்றவருகரம் களிற் றுபோகுகரம் புலிவழங்குகாடு பாம்புவழங்குகாடு களிற்றவருகாடு களிற் றுபோகுகாடு மாவழங்குகடறு புலிபோகுகடறு பாம்புவருகடறு பாம்பு போகுகடறு களிற்றசெல்கடறு என இவை பதினென்தும் ஏழெ ழுத்தாங்கால் உறழ்நிலை இலையெனப்படும். களிற்றவழங்குவாயென் டதனை அரவுவிரவுவாயென ஏழெழுத்துச்சீராம். ஒழிந்தனவும் அவ்வா றேகொள்க. இவை பதினென்தும் ஏழெழுத்தின் இகவாதன, இன் னெழுத்துச்சீரின் இவ்விரண்டும் எட்டெழுத்துச்சீர் ஒரோவொ ன்றுமாகி வருவன மூன்று சீர் உன. அவை களிற்றவழங்குகரம்

புவிவழங்குகடறு களிநிலங்குகடறு என்பன. இவற்றைக் களிநிலவடி
சரம் அரவழங்குகடறு அரவிலவடிசரம் என்றும்போல வாய்பாடு
படுத்தொட்டிச்சாணவே ஏழெழுத்துச்சீராவும் எட்டெழுத்துச்சீர்மூன்
றுமென ஒன்பதாம். களிநிலவழங்குகாடு பாம்புவழங்குகடறு களிநில
போருகடறு என இவைமூன்றுசீரும் ஒரோவொன்று ஏழெழுத்து
ச்சீர்மூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீரொன்றுமாக முந்நான்கு பன்னிர
ண்டும் உறழ்நிலைமையில் எனப்படும். அவை களிநிலவடிவாகவு களிநில
வழங்குகாடு அரவிலவடிசரம் அரவிலவடிசரம் என ஏழெழுத்துச்
சீர்மூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீரொன்றுமாயினவாறு கண்டுகொள்க.
ஒழிந்தனவும் அவ்வாறேகொள்க. இனிக் களிநிலவழங்குகடறு என்பது
ஆறெழுத்துச்சீர் ஒன்றும் ஏழெழுத்துச்சீர் மூன்றும் எட்டெழுத்
துச்சீர் மூன்றும் ஒன்பதெழுத்துச்சீரொன்றுமென அதுவும் எட்டுநிலை
மைத்தாம். அவற்றுள் ஆறெழுத்துச்சீரொன்றும் ஒழித்து ஒழிந்த
வஞ்சியுரிச்சீரோடும் உறழ்நிலையில் வஞ்சிக்கெனப்பட்டன. அவை
களிநிலவழங்குகாடு களிநிலவடிசரம் அரவிலவழங்குகடறு என மூன்
றும் ஏழெழுத்துச்சீர், களிநிலவடிசரம் அரவிலவழங்குகாடு அரவிலவடி
சரம் என மூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீர், அரவிலவடிசரம் என்பது
ஒன்பதெழுத்துச்சீர் ; இவையெல்லாந்தொகுப்ப ஏழெழுத்துச்சீர் முப்
பத்துமூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீரொன்பதும் ஒன்பதெழுத்துச்சீரொ
ன்றும் ஒழித்து ஒழிந்த வஞ்சியுரிச்சீர் நூற்றெண்பத்தொன்றும் உறழ்
நிலையுடையவெனக்கொள்க. ஏழெழுத்துச்சீரும் எட்டெழுத்துச்சீரும்
ஒன்பதெழுத்துச் சீரும் அடியுறழ்வனவாக்கி மேன்மூன்றுசீரானும்
மூன்றுநிலனேற்றிப் பதினெந்தெழுத்தடியளவும் உறழும் வஞ்சியடி.
என்பாருமுளர். அங்ஙனம் ஒன்பதெழுத்துச்சீர் இரண்டெவந்த குறளடி.
பதினெட்டெண்ப்பதெவின், வஞ்சிநிலம் பதின்மூன்றுதல் வேண்டும்
ஓசை நோக்காது சீர்நோக்கி உறழ்ச்சிகொள்ளினென மறுக்க. அவை
அளவடியோடு ஒத்த சிறப்பினவன்மையானும் அவற்றுக்குத் தலைவகை
யின்மையானும் எடுத்தோதித் தொகைகூற்றிநிலையினும் நாம் அவற்
றை எண்ணி உணர்ந்து கூறுங்கால் ஒருசீர்க்கு அடிநான்காக வஞ்சியடி.
எழுநூற்றிருபத்தான்கர்மெனக்கொள்க. அவையுறழங்கான் மூன்
றெழுத்துச்சீர் ஆறாதி ஒன்பதுயர்வும் நாலெழுத்துச்சீர் ஏழாதி பத்தெ
ழுத்துயர்வும் ஐயெழுத்துச்சீர் எட்டாதி பதினென்றுயர்வும் ஆறெழுத்
துச்சீர் ஒன்பதுமுதல் பன்னிரண்டியர்வும் பெற்று நின்றசீரோடு மூன்
றெழுத்துச்சீரும் நாலெழுத்துச்சீரும் ஐயெழுத்துச்சீரும் ஆறெழுத்துச்
சீரும் தந்தறழ்கவென்பது. அவை “கால்காய்ந்தது காமபீழை” என்பது
ஆறெழுத்தடி. “நல்கூர்ந்தது வில்லோர்சரம்” என்பது ஏழெழுத்தடி.

இதுவுங் கலித்தனைவிசைப்பங் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) நிராயீற்
றியற்சேரும் நிராயீற்றாசிரியவுரிச்சேரும் நிற்ப நிராமுதல் வெண்சீர்
வந்து நிராயொன்றியக்காலுங்கலித்தனையாம். எ - று. “மணிபுரா
நிருமார்பின் மறுத்தயங்கத் தோன்றுங்கால்” என்புழித் திருமார்
பினைன நிராமுதல்வெண்சீர்வந்து மணிபுரையென்னுஞ்சீர் இறுதி
நிராயொடு தட்டுக் கலித்தனையாயிற்று. எனவே நிராமுதலியற்சீர்
வந்து நிராதப்பினும் நேர்முதல்வெண்சீர் வந்து ஒன்றாதொழியி
னும் அது கட்டளையகையாற் கலியடியாகாதென்றவாறு. என்னை?
துள்ளாத இயற்சீர்ப்பின் நிராமுதல்வெண்சீர் வந்து துள்ளுவக்கல்
வேண்டுமாதலானும் ஞாயிறு மாசேர்வாயென்பது வெண்பாவடியு
மாம் ஆகலானுமென்பது. அடிக்கென்ப என்றதனால் இதுவுங் கட்
டளையடிக்கேயென்பதுகொள்க. மற்று நிராமுதல்வெண்சீர் வருவது
முதனின்ற இயற்சீர்ப்பின்னர் இடைநின்ற இயற்சீர்ப்பின்னொன்
பதரியுமாறென்னையெனின், அங்ஙனம் வரையாதுகூறினமையின்
முதற்கண்ணதே இவ்விதியென்பதாம். அல்லதூஉம் அவ்வாறு இயற்
சீரினை இடையும் வருமென்றகொள்ளிற் பதின்மூன்றெழுத்திற் சுரு
ங்கிய நிலனும் அதுபெறுவான் செல்லும். செல்லவே கலியோசை
இனிதுபெறலாகாவென மறுக்க. ஈன்றார்க்குப் பின்வருஞ்சீர் மூன்று
நிராமுதல்வெண்சீர் வருவதென்றிலனாதலின் மூன்றாஞ்சீர் நேர்முத
ல் வெண்சீர்வந்தும் “வெண்சீர்நிறை நிராயசையியற்று” என்றத
னானும் இடைநிற்பன வெண்சீரென்பது பெறுதுமாகலானும் அது
கட்டளையன்றென்பது. இனி முதனின்றது நிராயீற்றிபற்சீராகலாற்
துள்ளலோசை பிறவாமையின் அவற்றோசைகுறைதீரக் கலித்தனை
பலவாகி வரல்வேண்டுகென்பது. இவ்வாற்றான் ஓசைச்சுருக்கம்பெரு
க்கம் உணர்த்தற்கு அருமைநோக்கி “அசையுஞ் சீரு மிசையொடு
சேர்த்தி - வருத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராறே” என்பானாயி
ற்றெனவுணர்க. இக்கருத்தினுன்னே பிளாமுதல்வெண்சீர் வரு
கவெனவும் நிராயீற்றியற்சீர்ப்பின்னர் மாசெல்வாய் மூன்றுவரினுஞ்
சிறிதுகலியோசை பிறக்குமாயினும் அதனைக் கட்டளையடியென நே
ரானாயிற்றுமென்பது. (௬௦)

௩௬௬. விராடிய தனையு மொருஉ நிலை யின்றே.

இது சீர்வகையான்வருங் கலியடித்தனை விரவிலுங் கடியப்
படாதென்கின்றது; யாதனொடு விரவியோவெனின். ழெண்பாவி
னோடு விராய்த் தட்பினுமென்றவாறு. என்னை? “தனைவகை யொன்
றாத் தன்மை யான” என வெண்பாவிற்குங் கூறினமையின். (இ-ள்)

வெண்சீர் ஒன்றிவருதலுங் கடியப்படா கலிக்கு. எ - று. சீர்வகையடிக்கணென்பது என்னைபெறுமாறெனின், விராயதனையென்றமையிற் பெறுதுமென்பது. உதாரணம் “தனைவகையொன்றாத் தன்மையான” என்புழிக் காட்டப்பட்டது. (௬௧)

௬௪௦. இயற்சீர் வெள்ளடி யாசிரிய மருங்கி
நிலைக்குரி மரபி னிற்கவும் பெறுமே.

இது வெண்சீரொன்றிவரும் அடி கலிப்பாவிற்கும் உரித்தென்ற முறையானே இயற்சீர்வெள்ளடியான்வரும் ஆசிரியத்திற்கு மயங்கியல்வகையான் நிலைக்குரித்தாகி நிற்கவும் பெறுமென்கின்றது. (இ-ள்.) அம்மயங்கியல்வகைதான் அப்பாவிற்கு உரிமைபூண்டுநிற்கும், ஆசிரிய அடியோடு கூடிய கூட்டத்துக்கண். எ - று. வெண்பாவினுளாயின் ஆசிரியவடி முழுவதுந் தன்றியோடு வாராது. என்னை? “தூஉத்தீம்புகை தொல்விசும்பு போர்த்ததுகொல் - பாஅய்ப் பகல்செய்வான் பாம்பின்வாய்ப் பட்டான்கொன் - மாஅ மிசையான்கொன்னன்று நுதலார - மாஅமையெல்லாம் பசப்பு.” என்பதன் முதலடியுள்ளே தூஉத்தீம்புகையென ஓர் ஆசிரியத்தனை வர மற்றையன வெண்டனையாகி வந்தமையின். அற்றன்றி முழுவதுஉம் ஆசிரியத்தனையுந் வெண்பா சிதையுமாகலின் இதனையே சொல்லின்முடிவிலக்கணத்தான் வெண்பாவென்றான். எனவே, வேற்றோசை விராயவழித் தன்னோசை அழிதல் இதற்குப் பெரும்பான்மையாயிற்று. ஆசிரியமாயின் அவ்வாறு அழியாதென்பது கருத்து. என்போலவோவெனின் பளிங்குடன் அடுத்த பஞ்சிவேற்றுமையாற் பளிங்கு வேறுபடினல்லது பஞ்சிவேறுபடாததுபோலவென்பது. இதனானே வெண்பையென்பது ஒப்பினான் ஆகிய பெயரொன்பதுஉம் பெற்றாம். “ஏறம்பி யனை யிற் குறும்பல் சூனய்” இவ்வாசிரியத்துள் எல்லாவடியும் பாவேறுபட்டு இசையாமையின் முதற்கணின்ற இயற்சீர் வெள்ளடி நிலைக்குரிமரபின் நின்றதாயிற்று. “கொலைவில் வேட்டுவன் கோள்வேட்டெழுந்த - புகர்துதல் யானை நுதன்மீ தழுத்திய - செங்கோற் கடுங்கணை போலு மெனது - நெஞ்சிங் கவர்ந்தோ ணினாயிதழ்க் கண்ணே.” என்பது செய்யுள்முழுவதும் இயற்சீர் வெள்ளடியான் வந்தது. மற்ற இயற்சீர்வெள்ளடியல்லது பிறவடி ஆசிரியத்துண் மயங்கப்பெறுதோவெனின், அது நிலைக்குரிமரபின் நிலாமையின் உம்மையாற் தழீஇக்கொள்ளப்படுஞ் சிறுபான்மையென்பது. “பாஅல்புளிப்பினும் பகலிருளினும்” என்றற்போல்வன. “மாவழங்கு பெருங்காட்டு மழக னீறு காணாது” என்னும் ஆசிரியவடியினைக் கலிப்படி மயங்கிற்றென்

பாரும் உளர். அது துள்ளச்செல்லுங்கால் அளபெடுக்கவேண்டுமெனக்கூறி மறுக்க. (௬௨)

நளக. வெண்டளை வீரவியு மாசிரியம் விரவியு
மைஞ்சீ ரடியு முளவென மொழிப.

இது 'ஐஞ்சீரடியும் வருமாறு கூறுகின்றது. (இ-ள்.) மேனி
ன்ற அதிகாரத்தாற் கலிப்பாவிற்கு ஐஞ்சீரடியும் உள. எ - று. வெ
ண்டளைவிரவியும் ஆசிரியம்விரவியுமென்றது என்னையெனின் அவ்
ஐஞ்சீரடி வெண்பாவோடுவிராயும் ஆசிரியப்பாவோடு விராயும் வரு
மென்றவாறு. ஈண்டுத் தனையென்றது அப்பாக்களையாதலான் அப்பா
க்களோடு விரவுகெனவே அப்பாக்களை உறுப்பாகவரும் பிறசெய்யுட்
கண்ணும் அவ்வைஞ்சீரடி வருமென்பது பெற்றும். வெண்டளையோ
டு விரவுமெனவே ஐஞ்சீரடி அவற்றுக்கு உரியவல்லவென்பதாம்.
எனவே, கலிப்பாவின் கண்வரும் ஐஞ்சீரடியாயின் அக்கலியோசைக்
கு உரிமையுடைத்தென்பதாம். உளவெனவே, ஐஞ்சீரடி கலியினுட் ப
யின்றுவருமென்பது உம் அல்லனவற்றுட் பயிலாவெனவுங் கொள்க.
“விராய தனையு மொருஉரி லே யின்று” எனப்பட்ட கலிப்பாவினோடு
இயைபுபட்ட வெண்பாவடியும் அத்தோடு இயைபுபட்ட ஆசிரியவடி
யுங்கூறி, அம்மூன்றினையும் உடன்கூறினானுமும், ஆண்டுச் சிறந்த
வாதே ஈண்டும் அவ்வதிகாரத்ததாத நாட்டி, ஐஞ்சீரடியும் உளவென்று
ஆண்டு நின்ற கலிக்குக்கூறிய அவ்வடி வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம்
விரவியும் வருமெனப் பிறவற்றுக்குங் கூறினெனப்பது. ‘ஐஞ்சீரடியெ
ன்பதனை அளவடி மூன்றுபாவிற்கு உரித்தென்றால் அவ்வப்பாவிற்
கு வேறுவேறு கொண்டாற்போல ஐஞ்சீரடியும் பாத்தோறும்வேறு
படுத்துக்கொள்க. உதாரணம் ; “தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ்
சான்றவ ரினமாக” என்னுங் கலிப்பாவினுள் ஐஞ்சீரடிவந்தது. “அரவ
ணிர்த கொடிவெய்யோ னகம்புக்கா னாவையகன் நகற்றியே”
எனக் கலியடி வெண்சீரான் வந்தது. “கண்டகம் பற்றிக் கடக மணி
துணங்க - வொண்ணெங் குருதியி னோடு கிடப்பதே - கெண்டிக் - கெழு
தகை யில்லென் கிடந்தூடப் பன்னீ - ளழுதகண் ணீர்துடைத்த
கை.” என்னும் வெண்பாவினுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரான் வந்தது.
“சிறுசோற் றுணு நனிபல கலத்தன் மன்னே - பெருஞ்சோற் றுணு
நனிபல கலத்தன் மன்னே” என்பன ஐஞ்சீரான்வந்த ஆசிரியவடி.
ஆசிரியத்துள் இவ்வாறு இரண்டடி ஒருங்குநிற்குமென்பது அறி
வித்தற்கு ஐஞ்சீரடிக்குச் சிறந்த கலிப்பாவோடு வைத்தான் அத
னை முறைபிறழ்வென்பது. எனவே, வெண்பாவிற்கு ஐஞ்சீரடி ஒன்

றல்லது வாராதாயிற்று. "இக்கருத்தேபற்றி "ஐஞ்சீ ரடுக்கலு மண்டி. ல மாகலும் - வெண்பா யாப்பிற் குரிய வல்ல" என்றார் பிறருமென்க. உம்மையான் இருசீரடியுங் கலியடியும். "மன்று பார்த்து - நின்ற தாயை - கன்று பார்க்கு - மின்னும் வாரா" எனக் கொச்சகக்கலியுள் இருசீர் வந்தது. மூன்றுபாவிற்கும் முச்சீரடி உரித்தென்பது முன்னர்ச் சொல்லும். வரையாது கூறினமையின் கலிப்பீராவிற்காயின் ஐஞ்சீரடி வருங்காற் தனைவிரவியும் விரவாதும் வேண்டியவாறு வரப்பெறுமென்பது. (சு.௩)

௩௭௨. அறுசீ ரடியே யாசிரியத் தனையொடு

நெறிபெற்று வருஉ நேரடி முன்னே.

இது முறையானே அறுசீரடியுங் கலிப்பாவிற்கு உரித்தென்கின்றது. (இ-ள்.) நாற்சீரடியும் முன்னும் பின்னும் அறுசீரடியும் வருதலுமுண்டு. அன்னது வருங்காற் தனக்குரியவெண்டனையென்றி ஆசிரியத்தனையொடும்வழக்குப்பெற்றுடக்குங் கலிப்பாவினுள். ஏ-று நெறிபெற்றுவரும் என்றதனாற் சிறுபான்மை நேரடி இடையிட்டன்றி ஒருசெய்யுள் முழுவதுஉந் தானேவருதலுங்கொள்க. ஆசிரியத்தனையொடுமென்ற உம்மையாற் கலி தனக்குரியவெண்டனையான் வருதலும் மயங்கிவருதலும் உரியவாம். "முன்னைத்தஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத மூழ்கிப் பெயர-வன்னைக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேயென்றலறிப் பெயருந் - தன்மை மடவார் தணந்துருத்த வெண்முத்தம் - புன்னையரும் பேயென்னப் போவாரைப் பேதுறுக்கும் புகாரே யெம்மார்." என்பது மூன்றாம் அடி நேரடியாக முன்னும் பின்னும் அறுசீர் வந்தது. பிறவுமன்ன. "கரைபொரு கான்பாற்றங் கல்லதொம்முள்ளி வருதி ராயின்" என்பதன் முதலடியுள் வருதிராயின் என்பது ஆசிரியத்தனை, ஒழிந்தன வெண்டனை. முன்னென்றதனான் இடம் முன்னுங்கால் முன்னுங்கொள்ளப்படும். "தொக்குத் துறைபடியுந் தொண்டையஞ்செவ்வாய்மகளிர் தோண்மேற் பெய்வான் - கைக்கொண்ட நீருட் கருங்கண் பிறழ்வ கயலென் றெண்ணி - மெய்க்கென்னும் மெய்கல்லார் மீண்டுகொக் கேசொரிந்து மீள்வார் ஆனா - றொக்கர் மணற்கினைக்கு மேழை மகளிர்க்கே யெறிநீர்க் கொற்கை." எனச் செய்யுண்முழுவதும் அறுசீரடியே வந்தது. "வரைபுரை நிறை போத்து மணநாறு நறுதுதல் பொருட்டு வந்தோய்" என ஆசிரியத்தனையானும் அறுசீரடி வந்தது. மற்றுத் தனையென்றோதுவது கட்டினையடிக்கெனிரால், ஈண்டுத் தனையென்றதென்னையெனினு, அவ்வரையறை ஒருவன் சொல்லுவது, அறுசீரடி வருங்கான் முதற்கண் நேரடி துங்கிப் பின் இருசீரொடு தொடுத்தல் வேண்டமென்னும்.

அஃது இச்சூத்திரத்திற்கேலாது. நேரடிமுன் அறுசீர் வரினென்பது பதின்சீரடியாமாகலின். அல்லது உங் குறளடி தாங்கியுஞ் சிந்தடி தாங்கியும் அறுசீரடி வருதலின் அஃது அமையாதென்பது. என்னை? “வாராது நீத்தகன்றார் வருமாறு பார்த்திருந்தார் வடிக்கண் போல” என நவழி இருசீரான் யாத்தமையின் அது தூக்கெனப்படாது. “செங்காந்தன் னைகாட்டுங் காலஞ் - சேட்சென்றார் வாரார்கொல் பாவம்” என முச்சீரான் யாத்தமையின் அதுவுந் தூக்கெனப்படாது. அறுசீரடியே தூக்காகக் கொண்டமையின், நேரடி முன் இருசீரடி வந்ததென்றது உம் பிழைக்குமென்பது. (௧௪)

௩௭௩. எழுசீரடியே முடுகிய னடக்கும்.

இது எழுசீரான்வரும் அடிகூறுகின்றது. (இ-ள்.) எழுசீரான் வருமளவும் அடியுள்; அவை பயின்று நடப்பது முடுகியற்கண். எ-று. எனவே, முடுகாதவழி அத்துணை நடையாட்டம் இல எழுசீரடி என்பதாம். பாவென்னும் உறுப்பு இடனாகும். ஏகாரம் பிரிநிலை. “தாதுறு முறிசெறி தடமல ரிடையிடை தழிலென விரிவன பொழில்” என வங் “கவிரிதழ் கதுலிய துவரித முரிவையர் கலிமயிற் கண்மொடு வினியாட்” எனவும் எழுசீரடி முடுகிவந்தது. இவை பரிபாடலுள்ளுங் சலியுள்ளங் காணப்படும். முடுகாது வரும் எழுசீரடி வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (௧௫)

௩௭௪. முடுகியல் வரையார் முதலீ ரடிர்கும்.

இஃதெய்தாததெய்வித்தது, எழுசீரடியேயன்றி ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் அராகந் தொடுக்குமென்றமையின். (இ-ள்.) எழுசீரடிக்கு முன்னர் இடைநின்ற ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் முடுகியல் நீக்கார். எ-று. அவற்றுக்குச் செய்யுள் “காொதிர் கலியொலி கடியிடி யுருமினியங் கறங்க - நேரிதழ் நிரைநீரை நெறிவெறிக் கோதையா ணிற்ப” என ஐஞ்சீரடி முடுகிவந்தது. “மலர்மலி புகலெழ வலர்மலிர் மணிபுரை நிராதோள் பணைஇ” என்பது அறுசீரடி முடுகிற்று. முதல் ஈரடிக்கும் என்ற உம்மை எச்சவும்மை. அவ்வம்மையால் ஈரடிப்படும் இத்துணைப் பயிலாது முடுகுமென்பது. “புரிபு புரிபு புக்க பொதுவதை - தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு” எனவரும். “இரிபெழு பகிர்பகிர் பிகழ்ந்துடன் பலர்நீங்க - வரிபரி பிறுபிறுபு ருடர்சோரக் குத்தித்தன் - கோடழியக் கொண்டாளை யாட்டித் திரி புழக்கும் - வாடா வெகுளி பெழிலேறு கண்டை யிஃதொன்று” என்பதனுன் முடுகியலடி இரண்டும் வந்தன. மற்று இவற்றை அராகமென்

னாமோவெனின், அதனைப் பரிபாடற்கு உறுப்பென்றமையாற் பிற வடியொடு தொடராகிற்று வரவேண்டும்; இஃது அன்னதன்றென்பது. எழுசீரடியிற் சிறுவரவினவாநூலான் ஐஞ்சீரடியினையும் அறு சீரடியினையும் வளையான்றான். அவற்றினுஞ் சிறுவரவிற்றாகலின் இதனை உம்மையாற்கொண்டான். முற்றும்மையாகாதோவெனின் அதுவும் எச்சப்படுதலின் அமையுமென்பது. அல்லதூஉம் முதலடியிரண்டே அன்மையின் முற்றாகாதென்பது. (௬௬)

௩௭௫. ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பா மருங்கினு மூவகையடியு முன்னுத லிலவே.

இது முடுகியல் இன்ன பாவிற்கு உரித்தென்கின்றது; எய்திய திகர்துபடாமற் காக்கின்றது உமாம். என்னை? நாற்சீரடிமுதன் மூன்றாம் அகவலோசைக்குஞ் செப்பலோசைக்கும் உரியவெனவே அவை முடுகி ஆண்டுஞ் சேறலெய்தியதனைக் கலிப்பாவிற் கல்லது ஆகாதென்றமையின். (இ-ள்.) ஆசிரியம் வெண்பாவென்னும் இரண்டுபாவினும் முடுகியலடி மூன்றாம் புகா. எ - று. உம்மை முற்றும்மை. மற்றை முச்சீரடியோடு நான்கென்னுனோவெனின் அஃது இவற்றுக்கு ஈண்டு ஒவ்வாது. முடுகியருதல் பெரும்பான்மைத்தாகலின் மூவகையடியென அடையெடுத்துக் கூறினென்பது. அல்லதூஉம் எழுசீரடி விலக்கானன்றே அதனை ஆசிரியமருங்கினும் வெண்பாமருங்கினும் மயங்குக என்றதுண்மையினென்பது.

இனி அறுசீரடி ஆசிரியத்தனையோடும் வருமென்றது அகவலோசைக்கு உரித்தென்றமையானும் வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும் ஐஞ்சீரடியும் வருமென்றமையானும் அவற்றை அளவடியுடன் எடுத்தோதி விலக்கினான். மூவகை அடியுமென்றது ஐஞ்சீரடி முதன் மூன்றுமெனப்படுமென்பார் அளவடி முடுகுதல் ஆசிரியத்திற்கும் உரிமையின் அதுவரையறையின்றென்றலும் ஒன்று. அது "திருமழை தலைஇய விருணிற விசம்பின்" எனவரும். அதற்கு முடுகியற்றன்மை இன்றென்றது கருத்து. வஞ்சிப்பாவிற்குக் குறளுஞ் சிந்தம் அல்லது இன்மையின் இவ்வாராய்ச்சி இன்றென்பது. எனவே, ஆசிரியத்தனையோடு முடுகியலடியினைக் கலியடியென்றும் முடுகாத அறுசீரடி ஆசிரியத்தனையோடு நெறிபெற்று வருதற்குங் கலிப்பாவிற்குச் சிறுமையான் வருமென்பது உஞ் சொல்லப்பட்டது. அல்லாதார் ஐஞ்சீரடி முதலிய மூன்றுங் கலித்ருரிய, பிற பாவிற்கு உரியவல்ல என்றற்கு வந்தது இச்சூத்திரமென்பீ. அற்றன்று; அங்ஙனங் கூறிற் தாம்வேண்டும் ஐஞ்சீரடி ஆசிரியத்துள்ளும்

புகாதென்று மறுக்க. முன்னுதலிலவென்றது யுண்ணமொகாதென்ற வாறு. இவ்விலக்கணமெல்லாம் மேற்காட்டிய செய்யுளுள்ளே கண்டறிந்துகொள்க. (௧௭)

௩௭௬. ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்

ஞேற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப.

(௬௮)

௩௭௭. இடையும் வரையார் தொடையுணர் வோரே.

இவை இரண்டுத்திரமும் முறையியைபுரோக்கி உடனெழுதப்பட்டன. இவை ஆசிரியத்துட் சிந்தழவருமென்றமையின் எய்தாத தெய்துவித்தனவாம். (இ - ள்.) ஆசிரியத்துள் எருத்தடியொன்றும் இடையடியிரண்டுமாகி முச்சீரடி வரும். ஏ - று. முச்சீர்த்தென்று ஒருமைகூறினமையின் அஃதொன்றாகலுந் தொடையுணர்வோரென்றமையின் இடைவருவன இரண்டாதலுங் கூறினானென்பது. இடையும் வரையார் என்றமையான் ஈற்றயன் முச்சீர்த்தாதல் பெரும்பான்மை. உதாரணம்; “நீர்வர வறியாக் கரகத்துத் - தாழ்ச் டைப் பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே” என அப்பாட்டினை முழுவதுங் கொள்ள ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாயிற்று. “நீரின் றண்மையுந் தீயின் வெம்மையுஞ் - சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ் - சார னுடன் கேண்மை - சாரச் சாரச் சார்ந்து - தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாதே.” என்பதனுட் “சார னுடன் கேண்மை” எனவுஞ் “சாரச் சாரச் சார்ந்து” எனவும் முச்சீரடி இரண்டு வந்தன. ஏகாரம்பிரிதிலை. மற்று “நரந்த நாறுங் கையாற் - புலவுநாறு மென்றலை ஞைவரு மண்ணே” என முச்சீரடி இடையும் ஒன்று வந்ததாலெனின், தோற்றமென்றதனான் எருத்தடி முச்சீராய காலத்துக் குட்டம்பட்டும் இனிது விளங்கும். இடையிடை ஒன்று வருதலும் உண்டாயினும் அத்துணை இனிதன்று அதுவென்பதுகொள்க. “பெரியகட் பெறினே” என இருசீரடி வந்ததாலெனின் அதனைச் சொற்சீரடியென்று கணிக. “உப்பிலாஅஅ விப்புழுக்கல் கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்காது” என வங் காட்டிப். இவை வஞ்சியடியெனப்படுமென்பது. வெண்சீரான் வஞ்சியடிவருமோவெனின், வாரா வஞ்சிச்சீர் விரவினல்லதென்பது. “உப்பிலாஅஅ விப்புழுக்கல்” என்பதோவெனின் அது மற்றை இருசீரடியொடு கூட்டத்துக் காட்டலானும் வஞ்சியடிபோன்றது (௧௯)

௩௭௮. முச்சீர் முரற்கையு ணிறையவு கிற்குதி.

இது கலிப்பாவிற்கு அளவடியும் நெடியடியும் அதனினிந்த அடியும் உரிமைகூறி இனிச் சிந்தடியும் உரித்தென்கின்றது. (இ-ள்.)

கலிப்பாவிலுண் முச்சீரடி நிரம்பவும் நிற்கும். எ-று. நிறைபுநிறை
சென்பது அச்செய்யுண்முழுவதும் அவ்வடியே வருதலாம். உம்மை
யான் ஒருசெய்யுணிறையவாராது நூன்றும் இரண்டும் பலவுமாகி அம்
முச்சீரடி வருதல் பெருவரவிற்பென்பது. தாங் குறைந்த அடியாத
லிற் கலிப்பாவிற்கு உறுப்பாகிய சின்னத்துக் குறையநிற்கும் இயல்
பினவாயினும் நிறைய நின்றலுடைய கொச்சகத்துள்ளென்றவாறு.
“செய்தானக் கள்வன் மகன்” எனவே வெண்கலியுள் இறுதிக்கணங்
லது வாராது. “நின்கண்ணுற் காண்பென்மன் யான்” என்பது இ
டைவந்தது. என் உறுப்பின்கண் இரண்டும் நான்கும் வருமாறு கண்
கொள்க. “நீர்வரக் கண்கலுழந் தாங்குக் - கார்வரக் கண்டனங் கா
தலர் - தேர்வரக் கண்டில மன்னோ - பீர்வரக் கண்டனர் தோளே.”
என முச்சீரடி ஒருசெய்யுள் நிறையவும் வந்தவாறு. (எ0.)

௩௭௯ வஞ்சித் தூக்கே செந்தூக் கியற்றே.

இது முறையானே அடியுரிமை கூறியவாற்றான் வஞ்சிப்பா
விற்குக் கூறியதிலன். எற்றுக்கு? அது “வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தா
கும்” எனவும் “முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்து” எனவும் மேற்
கூறப்பட்டமையின். அதுநோக்கி அடியுரிமைகூறப்படாத வஞ்சிப்பா
விற்கு வஞ்சியினது ஈற்றடியும் அவ்விருச்சீரடியும் முச்சீரடியுமாவன
சென்றதனை விலக்கி இன்ன அடியான் முடியுமென்கின்றது. (இ-ள்.)
வஞ்சிப்பாவினது இறுதியடி ஆசிரியவடி இறுதிபோன்று இறுக. எ-று.
எனவே, ஆசிரியத்திற்கு ஓதிய சீரானுந் தனையானும் இறுமென்ற
வாறு. உதாரணம்; “மாக்கட னிவந்தெழுந்த - செஞ்ஞாயிற்றுக் கவி
னைமாதோ - வனையை யாகன் மாறே - தாயி றுவ்வாக் குழவி போல -
வோவாது கூஉய்கின் னுடற்றியோர் நாடே.” என மண்டிலவாசிரிய
த்தானிற்றது. செந்தூக்கியற்றேயென்ற மாட்டேற்றானே. “ஈற்றய
லடியே யாசிரிய மருங்கிற் - றோற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப.” எனவும்
“இடையும் வரையார் தொடையுணர் வோரே.” எனவும் எய்தியவிதி
ஈண்டும் எய்துவிக்க. “அனையை யாகன் மாறே” என முச்சீரடி
இடைவந்தது. “இழைபெற்றபாடி நீக்கிக்குரல்புணர்ச் - சேர்க்கொ
னைவல் பான்மகனும்மே - யெனவாங், கெள்ளுழந் புணர்ந்த தாம
ரை வெள்ளி நாராற் பூப்பெற் றினேன.” இஃது ஈற்றயலடி முச்சீர்த்
தாகி வந்த செந்தூக்கியற்றாகி இற்ற வஞ்சிப்பா. பிறவும் அன்ன. ஈண்
டுத் தனிச்சொல்வேண்டுமென்று பிற்காலத்து நூல்செந்தாரும் உளர்.
அது சான்றோர்செய்யுள் எல்லாவற்றோடும் பொருந்தாமைபானும்
பிற்காலத்திற்செய்த நூல்பற்றி முற்காலத்துச் செய்யுட்கெல்லாம்

இலக்கணஞ்சேர்த்துத் தல் பயமின்றாதலானும் அஃதஸையாதென்பது. வஞ்சிப்பாவின் ஈற்றடி வணர்ந்தோதவே இடையாயின எல்லா அடியும் வரப்பெறுமென்பதாம். “நேடிழை மகளி ருணங்குணைக் கவருங் - கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை” என ஆசிரியவடியும் வெண்பாவடியும் இடைவந்தன. (எக.)

௩௮௦. “வெண்பாட் டற்றடி முச்சீர்த் தாகும்.

இது வெண்பாவிற்கு ஈறு உணர்த்துகின்றது. ஆசிரியத்துக் கோவெனின் தனக்கோதிய அளவடியானே இறுதலின் வேறுபாடு கூறவேண்டா. எருத்தடியும் இடையும் முச்சீரான்வருமென வேறு பட்டவழிக் கூறி அல்லாதன அளவடியாதல் கொள்ளவைத்தானென்பது. (இ. எ.) வெண்பாவின் இறுதியடி ஒன்றும் முச்சீரான ன்றி வாராது. எ-று. அவை முன்னர்க்காட்டுதும். அஃதேல் “அட் டாலும் பால்கவையிற் குன்றா தளவளாய்- நடட்டாலு நண்பல்லார் நண்பல்லர்” என முச்சீரடி இடையும் வந்ததால் வெண்பாவினுளெனின் முச்சீர்த்தென்னது ஆகுமென்று ஆக்கங்கூறச் கொடுத்தமையான் அத்துணை ஆக்கமின்றி இடையுஞ் சிறுபான்மை வருமெனக்கொள்க. அல்லாதார் அதனை வெண்பாவன்றென்ப. (எஉ.)

௩௮௧. அசைச்சீர்த் தாகு மவ்வயி னுன.

இது மேலதற்கெய்தியதோர்விதி. (இ-ள்.) வெண்பாவின் இறுதிவரும் முச்சீரடி ஈற்றுச்சீர் வரப்பெறுது அசைச்சீரல்லாது. எ-று. மேல் “அசைநிலை வளையார் சீர்நிலை பெறல்” என்றான், அவற்றுள் உரியசைச்சீர் முதலும் இடையும் இறுதியும் வருமென்பான் “இயற்சீ ர்ப் பாற்படுத் தியற்றுக” என்றான். அவ்வாறே இயலசைச்சீரும் முச்சீரடி இறுதிவருமென்பது ஈண்டுக் கூறியவாறு. (எ௩.)

௩௮௨. நேரீற் றியற்சீர் நிராயு நிராபுஞ்

சீதோற் றிறூஉ மியற்கைய வென்ப.

இது மேற்கூறப்பட்ட இயற்சீர் நான்கும் வருங்கால் இன்னுழி சின்று இன்னவாறு கொள்ளப்படுமென்பதுணர்ற்று. (இ - ள்.) நேரிறுதி வந்த நிராயும் நிராபுமே இறுதிச்சீராய் நிற்பன. எ - று. எனவே, தனிவந்த நிராயும் நிராபும் நிராமுதற்சீர்போலத் தனை கொள்ளப்படுமென்பதாம். ஏற்றிறூஉமென்ற இலேசினுன் இடை வந்த நிராபசையும் அவ்வாறுகொள்க. அஃது “இயற்சீர்ப் பாற் படுத் தியற்றினர் கொளின்” என்பதனுன் அடங்காதோவெனின் அடங்காது. என்னை? அசைச்சீர்தான் அடங்குமாற்றுக்கு ஆண்டுக் கூறினான், அது யிறிதுசீர் அசைச்சீரோடு தட்டுமாற்றுக்குங் கூற

ல்வேண்டுமென்பது. அல்லதூஉம் ஆண்டு அளவடிக்குக் கூறினான் இது சிந்தழிக்கென்பது. வரலாறு; “வாரிய பெண்ணை வருகுரும்பை வாய்ந்தனபோ - லேரிய வாயினு மென்செய்ய - கூரியவேற் - கோட்டியானத் தென்னன் குளிர்சார் தணியகலங் - கோட்டு மணங் கொள்ளா முலை.” எனவும், “அயிற்கதவம் பாய்ந்துழக்கி யாழித்தேர் குத்தி - யெயிற்கதவங் கோத்தெடுத்த கோட்டாற் பனிக்கடலுட் - பாய் செய்த நாவாய்போற் றோன்றிற்றே யெங்கோமான் - காய்சினவேற் கோதை களிறு.” எனவும் இவற்றினுட் கொள்ளா எனவுங் கோதை எனவும் நின்ற நேரிற்றியற்சீர் முன்னர் முலையெனவுங் களிமெனவும் நிராயும் நிராபுஞ் சீரேற்றவாறும் வெண்பாட்டிறழமுச்சீர்த்தாயவாறும் ஆண்டு அசைச்சீராய் வந்தவாறுங் கண்டுகொள்க. என்றார்க்கு முச்சீரடியின் முதற்சீர்க்குத் தனிகூறாரோவெனின், ஆண்டுத் தனாவகையின்றியும் வருதலின் அதனை வரைந்து கூறான்பது. என்னை? “கோட்டுமணங் கொள்ளா முலை” எனவுங் “காய்சினவேற் கோதை களிறு” எனவுந் தனாவகையான் வந்தன. “உறாஅர்க் குறநோ யுரைப்பாய் கடலைச் - செறாஅய் வாழியென் னெஞ்சு.” எனவுங் “கலாஅற் கிளிகடியுங் கானக நாட - லிலாஅஅர்க் கில்லை தமர்” எனவுந் தனாவகையின்றிவந்தன. (எசு)

உஅந். நிராயவ ணிற்பி னேரு நேர்பும்
வணாவின் மென்ப வாய்மொழிப் புலவர்.

இஃது ஒழிந்த அசைச்சீர் நிராயிற்றுப்பின்னன்றி வாராவென்கின்றது. (இ - ள்.) நேரிற்றியற்சீர் நின்றவழி நிராயிற்றியற்சீர் நிற்பினென்பான் நிராயவண் நிற்பின் என்றான், ஆண்டு நிராயும் நிராபும்வரிற் தனாவமுவாமாதலான் நேரும் நேர்புமேவந்து சீரோற்று முடிதல் வலாவின்று. ஏறு. “கொழுநனை மைந்தன் கொணர்ந்ததற் காசு - முழுமுலை பாய்ந்தன பால்” எனவும் “வண்டொன்று வந்தது வாரற் பனிவாடாய் - பண்டன்று பட்டினங் காப்பு” எனவும் இவற்றுட் பாய்ந்தனவேனவும் பட்டினமெனவும் வந்த நிராயிற்றியற்சீர்ப்பின்னர் நேரும் நேர்பும் வந்தன. முன்னர் “நேரிற்றியற்சீர் நிராயு நிறையும்” எனக் கூறி நன்றி நிரையவண் நிற்பினெனக் கூட்டிக்கூறியவதனானே அதுவும் நிராயிற்றியற்சீரொன்பதூஉம் அஃதிறண்டாஞ் சீரொன்பதூஉங் கொள்க. அல்லாதார் அதனை வெண்சீர்க்கும் பொதுவெனக் கூறி “வெண்சீர் நீற்றனை நிராயசையிற் பற்றே” என்றதனான் வெண்சீரிதுநி நிராயாக இயற்றி அதன் அடிப்பின் நேர்பசை கொடுப்ப; “எய்போற் கிடந்தானென் னேறு” என

புழிச் கிடந்தானென்னென நின்ற புலிசெல்வாயினைக் கணவிரியாக இயற்றி, நிராயவணிற் பின் நேரும் நேர்புமென்றதனான் ஐநென் னும் நேர்பசை கொடுப்பர். அஃது ஈண்டு ஆராய்ச்சியின்றென் பது. என்னை? இது கட்டளையடியன்மையின். (எடு)

௩௮௪. எழுசீ நிறுதி யாகிரியங் கலியே. (எசு)

௩௮௫. வெண்பா வியலினும் பண்புற முடியும். (எஎ)

இவை இரண்டுக்குத்திரமும் முறையானே கலிப்பாவிற்கு அன்னதோர் அடி அதற்கு வருத்தில்லாமையின் வருக்கின்றது. என் னார்க்கு முதலது நேரடியும் ஈற்றது சிந்தடியுமாகக் கொள்ளல் அவ்வெ முநிலையுமெனின் அங்ஙனங் கொள்ளாமைக்கன்றே “ஈற்றய லடியே யாகிரிய மருங்கிற்-ஈற்ற முச்சீர்த் தாகுமென்ப” எனவும் “இடையு ம் வலையார் தொடையுணர் வோரோ” எனவுங் கூறிற்றென்பது. எழுசீர் இறுதி ஆசிரியமெனவே ஆசிரியவடி பலவும்வந்து எருத்தடி முச்சீராக வருமென்பதுகொள்க. “அரிதாயவறன்” என்னுங் கலிப்பா வினுள் “இணைநல முடைய கானஞ் சென்றோர்” என்பது ஈற்றயன் முச்சீரிறுதி ஆசிரியத்தாற் கலிப்பாவாயிற்று. “மணிநிற மலர்ப் -பொய்கை” என்னுங் கலிப்பாவினுண் “மெல்லியான் செவிமுதல் மேல்வந்தான் காலையோ - லெல்லாத் துயிலோ வெடுப்புக நின்றெண் டி - ரில்லி னெழீஇ யாழ்தழீக் கல்லாவாய்ப் - பாணன் புகுதராக் கால்” என வெண்பாவியலினனும் பண்புறவந்தவாறு. பண்புற வென்பது விசேடம், மிகமுடியு மென்றவாறு. எனவே ஈண்டுக் கூறாத இருசீரடியானும் நாற்சீரான் வந்த கலிப்பாவடியானும் ஐஞ்சீரடியானும் முடிவன கொச்சகக் கலியுள் அவை இத்துணை விசேடமில்வென்றவாறு. ஈண்டு விதந்து ஓதியதெல்லாம் பெரும்பா ன்மையும் ஒத்தாழிசைக்கலிக்கெனவுணர்க. இயலென்றதனாற் கட் டளாவெண்பாவே வரல்வெண்டிவகிலை எசுக்கொள்க. பண்புற என்றதனான் மூன்றடியின் இழியிற் பண்புபட வாரா வெள்ளிச் சரிதகமெனவுங் கொள்க. (எஎ)

௩௮௬. எழுத்து முதலா வீண்டிய வடியிற்

குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல்

யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்.

இஃது “யாத்த சீரே யடியாப்பெனா” என நிறுத்தமுறையா னே அடியுணர்த்தி யாப்புணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) எழுத்துமுதலா ஈண்டிய அடியிற் குறித்த பொருள்களை முடியயாத்தல் யாப்பாவதெ

ன்று சொல்லுவர் புலவர் எ - று. அடிக்கண்ணே முடியுமெனவே இருசீரும் முச்சீரும் கிடப்ப முடியநாட்டினும் நாற்சீர்கொண்டி முடியநாட்டினும் அமையுமென்பது. மாத்தினாமுதலாகவென்னாது எழுத்தென்றதென்னையெனின், எழுத்தும் அசையுஞ் சீருங்கொண்டியன்ற ஓரோவடிக்கண்ணே இன்பஞ்செய்யும் அது பொருட்காய் இன்றியமையாமையின் எழுத்து முதலாகவென்றானென்பது ஈண்டியவடியென்பது அவை மூன்றும் ஒன்றாகத்தொடர்ந்து ஈண்டிய அடியென்றவாறு. எனவே, இவற்றைப் பொருளன்றி வேறுவேறுசெய்யாது பொருட்டொடர்படச் செய்யவேண்டிமென்பதுஉங் கூறி ஓரடிக்கட்பொருளாற் செய்யாது ஒழிந்த அடிக்கண் ஒருசொல்லினைப் பகுத்து வாங்கிக் கொண்டுபோய் வைத்தலாமென்பதுஉங் கூறியவாறாயிற்று. குறித்தபொருளென்றது அவ்வடியிற் தான்வைக்கக் கருதிய பொருளைப் பிறிதோர் அடியுங் கொண்டுக்கூட்டாது அமைத்து மாறச்செய்தல். யாப்பறிபுலவொன்பது அவ்வாறு செய்தல்வல்ல புலவர் அதுகூறினான்வாறு. அது இது போலச் சீரும் பொருண்முடிய நின்றவின் யாத்தசொன்றானென்பது. “மாயோன் மார்பி லாரம் போல - மணிவரை யிழிதரு முணிகளரருவி - நன்பொன் வரன்று நாட - னன்பு பெரிதுடைய னின்சொல் லினனே.” என இது குறித்தபொருளை நாற்சீரடிதோறும் முடிய நாட்டினவாறு. “மண்டில மழுங்க மறுநிறங்கிளர - வண்டின மலர்பரத் தூது மீமிசைக் - கண்டற் கானற் குருகின மொலிப்ப” என்றவழி இருசீரானும் முச்சீரானும் நாற்சீரானங் குறித்தபொருளை முடிய நாட்டினவாறுகண்டுகொள்க. முச்சீரான் முடியநாட்டுவன ஒருசார் வெண்பாட்டினுட் பயின்றவருமெனவுணர்க “முயற்கோடு சீவி முதுவிகம்பு போழ்ந்தான்” என்றவழி எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் பொருளிலவாகி வந்தமையின் அஃதமையாது யாப்பெனப்படாது, சொல்லிலக்கணத்தாற் சொற்றொறும் பொருளுடையவாயினுமென்பது. “மணிவெண் ணகைவன முலைமதி முகமலர் - விழியினைச் செவ்வாய் மென்னடைப் பேதை” என்றவழியும் முதலடிக்கட்பொருட்டொடர்பினை அறுத்துக் குறைத்துச் செய்ததன்மையின் அதுவும் யாப்பறிபுலவரான் யாப்பெனப்படாதென்றவாறு. * (எஅ)

கஉஎ. ழாட்டுரை நூலே வாங் மொழி பிசியே
யங்கத முதசொல்லோ டவ்வேழ் நிலத்தும்
வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பி
னம்பெய ரெல்லை யகத்தவர் வழங்குமீ
யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் அரிமானோக்கு. மேற்கூறிய யாப்பிற்கும் வருகின்ற மரபிற்கும் அப்பகுதியுரிமை கூறினமையின். (இ-ள்.) பாட்டும் உரையும் தூலும் வாய்மொழியும் பிசியும் அங்கதமும் முது சொல்லுமென்று சொல்லப்பட்ட அவ்வேழுநிலத்தம் “வடவேங்கடர் தென்குமரியாயிடை” நாட்டார் நடாத்துகின்ற செய்யுளின் பெயரோ தனக்குப் பெயராகவுமுடைத்து மேற்கூறிய யாப்பு. ஏ - று. எனவே, மேற்குறித்தபொருளை அடிக்கண் முடிய நாட்டல் யாப்பென்றான், அதுவேயன்றி இப்பகுதிப்படச்செய்தலும் யாப்புறுப்பேயென்றானும். இவ்வேழுவகையானுஞ் செய்தன் மரபென எதிரது நோக்கிற்று. பாட்டு உரை தூல் என்பவற்றிலக்கணம் முன்னர் சொல்லுதும். யாப்பின் வழியதென்பது இவ்வேழுவகைப்பட்ட யாப்பின் பெயரது மரபாகும் யாப்பாகிய உறுப்பென்றவாறு. இதனை தூல்யாப்புப் போற்கொள்க. இப்பகுதிதான் தமிழ்நாட்டு மரபாகலின் மரபென்னும் உறுப்பு மரபென எதிரதுநோக்கிற்று. வண்புகழ்மூவொன்பது வளனுடைமையாற் புகழ்பெற்றொன்றவாறு. அஃதாவது கொடுத்துப் பெறும் புகழெனக்கொள்க. மூவொனப்படுவார் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருமாயினர். தன்பொழில் வரைப்பென்பது நிலத்துக்கு சிழல்செய்யும் நாவலம்பொழிலுள் வரைந்துகொள்ளப்படும் வரைப்பினை யுடையவென்றவாறு. தன்பொழில் உடைமையின் நாவலந்தன்பொழிலெனப்பட்டது. காற்பெயொல்லையகமென்பது தமிழ்நாடென்றவாறு. வடவேங்கடர் தென்குமரியன் நிக் கிழக்கும் மேற்குங் கடலெல்லே கூறினானேவெனின், அறியாது கடாயினாய். வரையறையிலவென்று கூறாதனவெல்லாவ் களைந்து கொள்ளப்படுவனவல்ல. வகைகூறாமையுந் தமிழ்கொள்ளப்படுங் கண்டாய். அவர்வழங்கும் யாப்பின்வழியதென்பது அந்நாட்டார் வழங்கும் யாப்புப்பகுதி அவையென்றவாறு. தமிழ்நாட்டார் வழங்கும் மரபுப்பகுதி அவையெனவே யாப்பும் மரபுங் கருதியதாய்ற்று இச்சூத்திரமென்பது இதனாற்பெற்றும். வடவேங்கடர் தென்குமரியாயிடை யென்புழி நான்கெல்லையுங் கூறினானென்பது. (எக)

௩௮௮. மரபேதானு,

நாற்சொல் லியலான் யாப்புவழிப டுட்டன.

இது நிறுத்தமுறையானே மரபினை விளங்கக் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) “மரபேதானும் = அங்ஙனங் கூறப்பட்ட மரபினும்; ஏகாரம் பிளிகிலை; உம்மை இறந்தததழிவியிற்று; மேல் எழுவகையான் யாக்கப்படுதன் மரபென்றமையின், மரபேதானுமென்றனென்பது;

நாற்சொல் பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் இடைச்சொல் உரிச்சொல் : இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல்லெனினும் அமை யும்; இயலான் = நாற்சொல்லினையும் உலகத்தார் வழங்குகின்ற வழக்குவடிவின்னான் : யாப்புவழிப் பட்டன = மேற்பகுத்த யாப்புவழிப் பொருத்தமுடைத்தாகிக் கிடப்பது. எ-று. அஃதாவது வழக்கென வஞ் செய்யுளெனவும் இடைதெரியாமல் ஒருவாய்பாட்டான் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகி ஒருசொற் தொடரினைச் சொல்லியதுபோலச் செய்யுள்செய்தலென்றவாறு. சாத்தனுண்டான் கொற்றனுண்டான் எனவஞ், சாத்தனுறங்கினான் கொற்றனுறங்கினான் எனவஞ், சாத்தனை யறியாதார் ஒருவரையும்றியாதார் எனவஞ், சாத்தனிற்கொற்றன்போ மே எனவும் கின்ற வழக்கியலை முறையானே ஆசிரியமும் வெண்பா வங் கலியும் வஞ்சியுமாகப் பரப்பப்பட்ட யாப்புவழிப்படுத்துக் கண்டு கொள்க. “ஒதியு மோதா ருணர்விலார்” என்னுஞ் செய்யுள் வழக் கின்றாகவஞ் சொல்லப்படும். வழக்குவடிவின்னெனவே சொன்மர பும் பொருண்மரபும் அடங்கக் கூறினான். என்னை? பொருளின்றி நாற்சொல்லையும் வழங்காராகலின். எனவே, சொல்லும்பொருளும் அவ்வக்காலத்தார் வழங்குமாற்றானே செய்யுள்செய்க என்பதா யிற்று. இதனதுபயன், ஒருகாலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒருகா லத்து வாராதாகலும் பொருள்வேறுபடுதலும் உடைய. அதொளி இதொளி உதொளி எனவங் குயின் எனவும் கின்ற இவை ஒருகா லத்துளவாகி இக்காலத்திலவாயின. இவை முற்காலத்துளவென்ப தேகொண்டு வீழ்த்த காலத்துஞ் செய்யுள்செய்யப்படா. அவை ஆசி ரியர் நூல்செய்த காலத்துளவாயினுங் கடைச்சங்கத்தார்காலத்து வீழ்ந்தமையிற் பாட்டினுந் தொகையினும் அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு செய்யுள்செய்திலர்; அவற்றுக்கு இது மரபிலக்கணமாகலினென்பது. இனிப், பாட்டினுந் தொகையினும் உள்ள சொல்லே மீட்டொருகாலத் துக்கு உரித்தன்றிப் பேரீயின முற்காலத்துளவென்பதே கொண்டு பிற காலத்து நாட்டிச் செய்யுள்செய்யப்பெறு. இனிப் பொருளும் இவ்வா றே காலத்தானும் இடத்தானும் வேறுபடுதலுடைய. ஒருகாலத்து அணியுங் கோலமும் ஒருகாலத்து வழங்காதனவுள. ஒரிடத்து நிகழும் பொருண் மற்றொரிடத்து நிகழாதனவுமுள. அவ்வக்காலமும் இடனும்பிறி ஏற்றவாற்றற் செய்யுள்செய்யவேண்டுமெனீபது. ஒருகா லத்துக் குழைபெய்தாொன்றும் ஒருகாலத்துக் குழல்படமுடித்தாரெ ன்றும் ஆண்மக்களை ஒழிந்தகாலத்தும் அதுகூறார். பதினெண்பா டைத் தேசிகமாக்கள் அணியினையுங் கோலத்தினையும் விதவிதக் கூறுது அவ்வநாட்டார் பூணுமாற்றனும் புனையுமாற்றனும் ஏற்பச்சொல்லு

தல் மரபு. இனி நான்கு நிலத்தினும் ஓரிடத்துப் பொருளை ஓரிடத்த வாசுச் சொல்லுதலும் உலகொடுமலைதலுஞ் சமயங்களொடுமலைத லும் கலையொடுமலைதலும் பிறவுமீ இன்னோன்னவும் பொருண்மர பின்பாற்பட்டடங்கும். இவை நாடகவழக்கின் ஆமென்பது முன்னர் அகத்திணையியலுட் கூறினும். “புலிப்பற் கொத்த புலம்புமணத் தாலி - பொலிக்குழைச் செயலை யுடையமா ணல்குல்” என்பது பரு வத்துக்கேற்ற அணிகூறியது. “கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்கு றும் பெல்கின் - வல்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த - வப்புதுனை யோய்ப் ப வரும்பிய விருப்பைச்-செப்படரன்ன செங்குழை யகந்தோ-றிழுதி னன்ன தீம்புழற் றுயவா - யுழுதுகாண் டினைய வாசி யார்கழல் - பாவி வாணிற் காலொடு பாறித் - துப்பி னன்ன செங்கோட் டியவி - னெய்த் தோர் மீமிசை சினத்திற் பரிக்கு - மத்த நண்ணிய வங்குழச் சீறார்க்- கொடுமுண் ணோக்கின் மகளி ரோச்சிய - தொடிமா ணுலக்கைத் தூண் டிரற் பாணி - டெடுமால் வரைய குடினையொ டிரட்டுங் - குன்றுபி னொ டியிப் போகி யுர்த்துரத்து - ஞாயிறு படினு மூர்ச்சேய்த் தெனாது - து ணைபரி துரக்குர் தஞ்சாச் செலவி - னெம்மினும் வினாந்துவல் வெய்திப் பன்மா - ணைங்குயர் நல்லி லொருசிறை நிலைஇப்-பாங்காப் பல்லி படு தொறும் பரவித் - கன்றுபுகு மாலை கின்றோ ளெய்திக் - கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப் - பிடிக்கை யன்ன பின்னகத் தீண்டித்- தொழிக்கை தைவரத் தோய்த்தன்று கொல்லோ - நாணுடை மிடைந் த கற்பின் வாணுத - லந்திங் கிளவித் குறுமகண் - மென்றோள் பெற நசைஇச் சென்றவெ னெஞ்சே.” என்றவழிக் குறிஞ்சிக்கும் மூல்கை கும் ஏற்றபொருள் தத்தம் மரபிற்றாய் வந்தனபலவும் கண்டுகொள்க. மற்றும் நாத்சொல்லியவென்பது வழக்காயின் அது செய்யுட்குரிய திரிசொற்கும் ஏற்றவாறென்னையெனின், அவையுஞ் சான்றோர் வழங்கினவாறன்றி வேறுபட நாட்டப்படாவெனவும் அவற்றுள்ளங் காலம்பற்றித் திரிந்தன உளவாயினும் அவை தவிர்ந்துச் செய்யுள் செய்யப்படுமென்றற்கும் நாத்சொல்லியலானே அடங்கக்கூறினெ னென்பது. மலையென்றதனைப் பிறங்கலென்றாரென்று இக்காலத் துச் செய்யுள்செய்யங்கால் அப்பொருண்மைபானே உயர்வென்று செப்பவோவெனின் அது மரபன்று.

இனிக் குடவாயிலென்பதனைக் “கொற்றிச் சோழர்” குடந் தை வைத்த” எனவும் உறையூரென்பதனைப் “பிறங்குநிலை வாயி லுற ந்தை போக்கி” எனவும் மேலையார் திரித்தவகையாளே இச்சாலத் துந் திரித்துக்கொள்ளப்படுவன உள. அவை “தளந்தை” என்றற் தொடக்கத்தன. பிறவும் இவ்வாறு வருவனவும் அறிந்துகொள்க.

“கடையாயார் நட்புக் கழுகினையர்” என இதனுள் ஓரினத்தவாகிய புல்லே கூறி ஒழிந்த மரங்களொப்பன உளவாயினும் உடன்கூறாயினார். இன்னோன்னவுஞ் செய்யுட்கு மரபெனப்படுமென்பது.

மற்றுப் பாட்டுனாதுலேயென ஏழுவகை வகுத்த பகுதியையுஞ் செய்யுட்கு மரபென மேற்கூறினான் அதனானே இவ்வேழுவகையானன்றி ஆசிரியர் வேண்டுமாற்றானும் பிறபாடைமாக்கள் வேண்டுங் கட்டனையானுந் தமிழ்ச்செய்யுள் செழ்தல் மரபன்றென்றவாறு. (அ0)

௩௮௯. அகவ லென்ப தாசிரி யம்மே.

இது நிறுத்த முறையானே தூக்கு உணர்த்துவானெழுந் தான் அஃதாவது பாவின் துணிக்கப்படுவதாகலான் அப்பாவின் உணர்த்துகின்றனென்பது. நிறுக்கப்படுபொருள் பொன்னானும் வெள்ளியானும் ஒன்று பெற்றவழியன்றிக் கழஞ்சுந் தொழியர் துலா முமெனத் துலைக்கோலாற் தூக்கி அளக்குமாயில்லை. அதுபோலப் பாவின்றித் தூக்கப்படுபொருள் இன்மையானும் பாவின் எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுளடி வரையறையுடைய பாட்டிற்கு இன்னவாறு வந்த தென்றறிவிப்பது தூக்காகலானும் எல்லாப்பாவினுக்குந் தூக்குப்பொதுவாகலானும் பாவொடுபுணர்த்தே தூக்குணர்த்தப்பட்டது. (இ-ள்.) அகவல் என்பது ஆசிரியம்மே = வழக்கினுள் அகவலென்று வழங்கப் படும் பாவின் ஆசிரியத்திற்குரியபாவென்ப. எ - று. அகவிக் கூறுதலான் அகவலெனக் கூறப்பட்டது. அஃதாவது கூற்றும் மாற்றமுமாகி ஒருவீன்கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக்கூறுது தாங் கருதிய வாறெல்லாம் வரையாது சொல்லுவதோராரும் உண்டி. அதனை வழக்கினுள்ளார் அழைத்தலென்றுஞ் சொல்லுப. அங்ஙனஞ் சொல்லுவார் சொல்லின்கண் எல்லாந் தொடர்ந்துகிடந்த ஓசை அகவலெனப்படும். அவை தச்சுவினமாக்கள்கண்ணுங் களம்பாடும்வினைநர்கண்னுங் கட்டுங் கழங்குழிட்டு உரைப்பார்கண்ணுந் தம்மில் உறழ்ந்து உரைப்பார்கண்ணும் பூசலிசைப்பார்கண்ணுங் கேட்கப்படும். கழங்குமிட்டுரைப்பார் அங்ஙனமே வழக்கினுள்ளதாய்க் கூறும் ஓசை ஆசிரியப்பாவெனப்படுமென்றவாறு. (அ௧)

௬௯௦. அஃதான் நென்ப வெண்பா யாப்பே.

இது வெண்பாவாமாறு உணர்ற்று. (இ - ள்.) மேற் கூறிய அஃவலோசையன்றிச் செப்பிக்கூறும் ஓசையெல்லாம் வெண்பாவெனப்படும். எ - று. யாப்பென்றதனான் அப்பாக்கள் செய்யுண் முழுதும் ஒருங்குதழீஇக் கிடக்குமென்பதுகொள்க. அகவிக்கூறுது

ஒருவற்கொருவன் இயல்புவகையானே ஒருபொருண்மைக் கட்டுரைக்குங்கால் எழும் ஓசை செப்பலோசையெனப்படும். இவ்விரண்டும் மல்லது வழக்கினுள் இன்மையான் ஆஃதான் றெனவே அதனிலக்கணம் போல்வதாயிற்று. (அஉ)

உகக. துள்ள லோசை கலியென மொழிப.

இனித் துள்ளலுந் தூங்கலும் செய்யுட்கணன்றி வழக்கினுஞ் செய்யுளிலும் ஒப்பவருவனவல்ல! அவற்றுட், துள்ளலோசை உணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) துள்ளலோசையென்பது வழக்கியலாற் சொல்லாது மூரற்கைப்படுமாற்றூற் துள்ளச்சொல்லும் ஓசை; அது கலிப்பாவெனப்படும். எ-று. (அஉ)

உகஉ. தூங்க லோசை வஞ்சி யாகும்.

இது தூங்கலோசையுணர்ந்து. (இ-ள்.) அடியிற்றாங்காது சீர் தொறுந் தூங்குமோசை தூங்கலோசையெனப்படும். அதுபோலும் வஞ்சியெனப்படுவது. எ-று. (அச)

உகக. மருட்பா வேளை யிருசா ரல்லது
தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே.

இது மருட்பாவிற்கு வேறுபாடு இல்லை என்பது உணர்ந்து. (இ-ள்.) மருட்பாவிற்கு உறுப்பா ஆவது ஒழிந்த இரு கூறுமல்லது தானாக வேறுபடுத்தி இதுவெனக் காட்டுந் தனிநிலையின்று. எ-று. எனவே, இரண்டன் கூட்டத்துக்கண்ணது மருட்பாவாவதென்ற வாறு. பரிபாடற்கு இருசார் அன்மையின் ஈண்டுக் கூறிற்றிலாது மேற்கூறுப. ஏனை இருசாொன்றதென்னையெனின் இச்சுத்திரத்து முன்னர் அகிகாரப்பட்டு நின்ற துள்ளலோசையுந் தூங்கலோசையு மல்லது அங்ஙனஞ் செய்யுட்கு உரியவன்றி வழக்கிற்கு வருவனவாகி ஒழிந்துநின்ற செப்பலும் அகவலுமேயென்றற்கு அவ்வாறு கூறினென்பது. அவை இரண்டுங் கொள்ளுங்கால் நிறுத்தமுறையாற்கொள்ளாது சீதிர்சென்றுகொள்ளப்படும். தொள்ளீவே, செப்பன்முன்னாகவும் அகவல்பின்னாகவும் வருவதாயிற்று மருட்பா. இனி நிறுத்த முறையானே கொள்வார் வெண்பாமுதல் அகவலீபின்னாக வருவது மருட்பாவன்றெனவும் வெண்பாவொழித்து ஒழிந்தபாத் தம்முண்மயங்குவனவே மருட்பாவெனவுங் கூறுப. கலிப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் ஆசிரியத்தோழி வெண்பாவோடும் மயங்கியிறினும் அவை மருட்பாவெனப்படாமையின் அது பிழைக்குமென்பது. (அடு)

௩௧௪. அவ்விய லல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்.

இது மேலவற்றிற்கு ஓர் வரையறை கூறுகின்றது. (இ-ள்.) மேற்கூறிய நான்குபாவிலக்கணத்தானுல்லது பாட்டின்கண் வேறுபாக்கூறப்படாது. எ-று. இது கூறிப் பயந்ததென்னையெனின் மேற்கூறிய பாக்களாற் பெயர்கூறாத செய்யுட்களும் அவை பாவாக வரினல்லது வேறு தமக்குப்பாவிலவென்பதூஉம், மருட்பா வின் இருசாரல்லது தானிதுவென்னுந் தனிநிலையின்றெனவே அவ்விரண்டன்கூட்டத்தின்கண்ணும் வேறோர் பாப் பிறிக்குமென்றுகொள்ளினுங் கொள்ளற்கவெனவும், பிற்காலத்துநூல்செய்யும் ஆசிரியர் பிறவகையாற் பாவுறுப்பினை மயக்கப்படவேண்டுவாருளராயின் அவரை விலக்கியுங் கூறினவாறு. அல்லதூஉம் மாணுக்கன் இதன் முதலூல்செய்த ஆசிரியன்பண்ணுந் திறனும் பகுத்தானைக்கண்டு இவற்றையும் பாவும் இனமுமாகப் பகுத்தான்கொலென்று ஐயுறுமை விலக்கி இயனூலுள் அவ்வாறு கூறிற்றிலனெனச் சொல்லினென்பது. நான்குபாவினையும் நோக்கி ஆங்கென்றான். ஐந்து செய்யுளேநோக்கி அவ்வியலென்றென்பது. (அசு)

௩௧௫. தூக்கியல் வகையே யாங்கென மொழிப.

இது தூக்காமாறுணர்த்துகின்றது (இ - ள்.) தூக்கெனப் பட்ட உறுப்பு நடக்கும் இடவகை அச்சொல்லப்பட்ட நான்கிடமுமாம். எ - று. ஆங்கென்றது அஃபெற்றித்து என்றவாறுகக்கொள்க. அவ்விடந் தூக்கு இயலும் இடப்பகுதியென்றவாறு. என்றார்க்குத் தூக்கினது இலக்கணம் ஈண்டுக் கூறியதிலனாலெனின், தூக்கென்பது சொல்லின்முடியுமிலக்கணத்திற்றது. தூக்கென்பது நிறுத்தலும் அறுத்தலும் பாடலுமென்று இன்றோரன்னவற்றுமேல் நிற்கும்; ஈண்டும் அவ்வாறே பாவனை இத்துணையடியென நிறுத்துக் கூறுபாடறிதலும் அவ்வத்துக்குள்வழிச் சொல்லுவாரது உறுப்பு விகாரப்பட்டு ஓடுவது பேசுன்று அசையுமாறுங் கண்டிகொள்க. இனி அதுதான் இன்னபொருளை அறுத்துநிற்குமென்பான் பாக்கூறி அப்பாவின் கண்ணது இவ்விறுதியென்றான். எனவே இனிக் கூறுது நின்றதில்லை தூக்கிற்குவேண்டும் இலக்கணமென்பது. இக்கருத்தினே தூக்கினைப் பாவெனினும் அமையும். “பாவென மொழியினுந் தூக்கினது பெயரே” எனப் பிறருஞ் சொல்லுப. அகவலோசைக்கட தூக்குவருங்கால் இருசீர்முதலா எண்சீர்காறும் பரந்து பட்ட அகவலோசையை நாற்சீர்க்கண்ணே துணித்துத்தொள்ள அஃது ஆசிரியத்துக்காமென்றவாறு. இருசீராற் துணிப்ப ஆசிரியவே.

சையாகாது. முச்சீராத் துணிப்பினும் ஆசிரியவோசையாம். என்னை? ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாமெனவும் இடையுமீ வரையாபொனவும் கூறினமையின். அஃதேல் அடிவகையானே அறுதியுணர்த்துமாகலிற் தூக்கு எவன் செய்யுமெனின் அவ்வடியினையுந் தூச்சானன்றி உணர்த்தலாகாது; என்னை? இருசீர் முதலாப் பலசீர் தொடர்ந்தவழித் தூக்கு அறுப்புக்கொண்டன்றி இத்துணைச்சீர் கொண்ட அடி இஃதென்பது அறியலாகாமையின். அல்லதூஉம் ஆசிரியத்துள் எண்சீர் தொடர்ந்து பாச்சென்றவழி அதற்கு வருமெனப்பட்ட முச்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியுமாகாது நாற்சீரடி இரண்டென்று அறிதற்குக் கருவி தூக்கென்பதுகொள்க. அல்லாக்கால் “உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை - யலங்குலை யீந்தின் சிலம்பிப்போதி செங்காய்” என்றவழி “உள்ளார்” “முள்ளுடை” என்பன அடியெதுகையாக முச்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியுமெனக் கொண்டு மயக்கமா மென்பது. “நாந்த நாறுந்தன் கையாற் - புலவுநாறு மென்றலை தை வரு மன்னே” என்றவழி எண்சீரான் இரண்டு நாற்சீரடி வந்தனவென்று கோமென்றே தூக்கின்றாயினென்பது.

தூங்கலோசை அவைபோல நாற்சீரடிக்கணன்றி இருசீர்க்கண்ணுஞ் சிறுபான்மை முச்சீர்க்கண்ணுந் தூக்குக்கொள்ளப்படும். அங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் இருசீரெனவும் முச்சீரெனவுந் தூக்கின்றி இடைதெரியப்படாவென்பது. (அஎ)

௩௧௬. மோனை யெதுலீக முரணே யியைபென
நானெறி மரபின தொடைவகை யென்ப.

இது “மரபே தூக்கே தொடைவகையெனா” என நிறுத்தமுறையானே தூக்குணர்த்தித் தொடைவகை உணர்த்துவானெழுந்தான் இவையெனப் பெயரும் முறையுந் தொகையுமுணர் - ற்று. (இ - ள்.) அவைதான் மோனைத்தொடையும் எதுகைத்தொடையும் முரண்டொடையும் இயைபுத்தொடையுமென நான்குவகைப்படுந் தொடை. எ-று. நெறிமரபென்பது நெறிப்பட்ட தொடையிலக்கணம் இதுவென்றவாறு. எனவே “அளபெடை தலைப்பெய ளுவந்து மாறும்” என்றவழி இதுபோலச் சிறந்ததன்று அளபெடைத்தொடையென்பதாம். என்னை? அதுவும் வழுவழைத்துக்கொண்ட எழுத்தாகலானென்பது. தொடைவகையென்பது தொடைப்பகுதிபலவுமென்றவாறு. அவை மேற்கூறுமாற்றான் மோனைநான்கும் எதுகைபகினைந்தும் முரண் ஐந்தும் இயைபு இரண்டுமென்று இவ்வகைப்படுத்தலும் இஃரி ஈண்டு எண்ணப்பட்ட தொடைப்பகுதிகளும் அறுதூற்றிருபத்தைந்தடி.

யினையும் ஓரோவொன்றாகத் தம்மொடு தம்மைத் தொடுப்பனவும் அவை தம்மொடு பிறவந்தது தொடுப்பனவும் ஓரடிக்கண்ணே தொடுப்பனவும் அவற்றைக் கட்டினாயடியல்லனவற்றும் ஈராய் விராய் த்தொடுப்பனவும் கட்டினாயடியல்லனவற்றைத் தம்மொடு தம்மைத் தொடுப்பனவுந் தம்மொடு பிறவந்தது தொடுப்பனவுமென இன் றோன்ன பலவுமுள. அப்பகுதியெல்லாம் அறிவித்தற்குத் தொடை வகையென்றனென்பது. (அஅ)

நகூஎ. அளபெடை தலைப்பெய வைந்து மாசும்.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி. (இ-ள்.) அந்நான் கேயன்றித் தொடைவகை ஐந்தெனவும்படும் அளபெடைத்தொடையோடு தலைப்பெய்ய. எ - று. அளபெடை எழுத்தோத்தினுள் வேறு எழுத்தெனப்படாமைச் சிறப்பின்மைநோக்கி ஈண்டுப் போதத்து கூறினானென்பது. என்றார்க்கு மேலைச் சூத்திரத்து நானெ றிமரபாவனவெனத் தொகைகூறினமையின் ஈண்டு அளபெடையுந் தொடையாமென அமையும். நான்கின்மேல் ஒன்றேறியக்கால் ஐந் தாமென்பது ஈண்டுச் சொல்லவேண்டுவதன்று பிறவெனின், அற்றன்று, நான்கினோடு ஒன்றினையே சொல்லுகின்றானாயின் அது கடா வாவது. ஐந்தெனவும் ஆறெனவும்கொண்டுமென்றற்கு இது கூறினான். என்ன? உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையுமென அளபெடை இரண்டாதலினென்பது. அஃகே கருத்தாயின் ஆறுமாருமென் மினெனின் அங்ஙனங் கூறின் உயிரளபெடையோடு ஒத்தசிறப்பி ற்றாவான் செல்லும் ஒற்றளபெடையெனமறுக்க. உயிரின்பின்னது ஒற்றுகலான் எடுத்தோத்துப்பெறுவது உயிரளபெடையெனவும் உம்மையாற் பெறுவது ஒற்றளபெடையெனவுங்கொள்க. உம்மை எச்சவும்மை. ஒற்றளபெடை மூன்றுபாவினுஞ் செல்லாது கலிப் பாவினுட் துள்ளலோசையான் நில்லாமையினென்பது. (அக)

நகூஅ. பொழிப்பு மொருஉவுஞ் செந்தொடை மரபு மமைத்தனர் தெரியி னவையுமா ருளவே.

இதுவுமது. (இ - ள்.) மேற்கூறிய ஐந்துமேயன்றிப் பொழிப் புத்தொடையும் ஒருஉத்தொடையுஞ் செந்தொடையுமென இவையு முள. எ - று. செந்தொடைமரபென்பது செந்தொடையிலக்கண மென்றவாறு. அமைத்தனர் தெரியினென்றதனான் அமையுமாற்றான் அமைத்துக்கொள்ளப்படும். யாங்ஙனம்? பொழிப்பும் ஒருஉவும் ஓரடியுள்ளே வருமெனவுஞ் செந்தொடை ஓரடியுள் வரினும் இரண்

பாண்டி அறியவாராதெனவுங்கொள்க. இக்கருத்துரோக்கி இவை எண்டுப் போதந்த கூறினென்பது. அவையுமாருளையென்ற உம்மையான் இவைபோல ஓரடிக்கண்ணே வரும் முற்றெதுகையும் கிளாமுற்றெதுகையும் இரண்டிந்தாதியும் இருவகைவிட்டகைத் தொடையுங் கொள்ளப்படும். (௬௦)

௬௧௯. நிரனிற்றுத் தமைத்தலு மிரட்டை யாப்பு

மொழிந்தவற் றியலான் முற்று மென்ப.

இது நிரனிறைத்தொடையும் இரட்டைத்தொடையுமென இரண்டுதொடை கூறி அவை முற்கூறிய தொடைப்பாற் படுமென்று அடங்கக்கூறுகின்றது. (இ-ள்.) நிரனிறைப் பொருள்வகையாற் தொடுக்குந் தொடையும் வந்த சீரோ நிற்காற் தொடுக்குந் தொடையும் முன்னித் தொடைப்பாற்பட்டு அடங்கும். ஏ-று. யாத்தவெனினுந் தொடுத்தவெனினும் ஒன்று. “அடலமர் வேளோக்கி நின்முகங் கண்டே - யுடலு மிரிந்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்கும் - கடலுங் கனையிருளு மாம்பலும் பாம்புந் - தடமதிய மாமென்று தாம்.” என்றவழி உடலுங் கடலுமென நிரனிறைத்தொடைமேற் கூறுமாற்றான் எதுகைத்தொடையாய் அடங்கும். “பரவை மாக்கடற் றெருகுதியைப் பரவும் - பண்டைச் செய்தி யின்றிவள் வரவும்” என இவ்வாறு நிரனிற்றுத்தலும் ஒன்று. அஃது இயைபின்பாற்படுமென்க. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

இரட்டைத்தொடையென்பது ஒருசொல்லே நான்கு சீருமாகி வருமென்பது. அது “ஒக்குமே யொக்குமே யொக்குமே யொக்கும்” எனவரும். இது குறையீற்றிரட்டையியைபுத்தொடையாய் அடங்கும். “பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ - நாவீற்றிருந்த புலவீர்காள் பாடுகோ” என்பது நிறையீற்றிரட்டை. இதுவும் இயைபாய் அடங்கிற்று. செந்தொடையாய் அடங்குவன உளவேற்கண்டு கொள்க. மற்று இவை இவ்வாறு அடங்குவனவற்றை விதந்தோதுவதென்னையெனின் இவையுந் தொடைப்பாடுகண்டு ஐயுற்றானை ஐயமறுத்தானென்பது. எனவே, ஒழிந்த பொருள்கோள் தாமேநின்று தொடைப்பாடுகாட்டி ஐயஞ்செய்யாமையின் அவை கூறாவினானென்பது. நிரனிறையாயின் இன்னத்தென நிறுத்தலுபாருட்கேற்ப எதிர்பொருளும் எண்ணி நிறுத்துச் செய்யப்படுதலின் அதுவேறுதொடையாங்கொலென்று ஐயஞ்செல்லுமென்பது. மொழிந்தவற்றியலானெனவுடே தனக்கு வேறியல்பில்லாத செந்தொடையீக்கப்பட்டது. பொழிப்பும் ஒருஉவும்போல ஓரடியுள் நின்றுந் தொடைமை

செய்யுளும் அவை முற்றும் அடங்கும். ஈரடிக்கட்டைத் தந்தம் வகைபுரத் தொடைமையென்பது. (கக)

சூ. அடிதொறுத் தலையெழுத் தொப்பது மோனை.

இது நிறுத்தமுறையானே மோனைத்தொடையாமாறுணர் - ற்று. (இ-ள்.) அடிதொறும் முதற்கண் ஓரொழுத்தே வந்துதொடுப்பது மோனைத்தொடையாம். எ-று. “கண்டற் கானற் குருகின மொலிப் பத் - காளையா டலவ னுனைவயிற் செறிய” என்பது அடிதொறும் மு தலெழுத்தொன்றி மோனைத்தொடை வந்தவாறு. “கோதை மார் பிற் கோதை யானங் - கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதை யானும்.” என்பதும் அது. இனிவருந்தொடையும் இதுவுமெல்லாம் அறுநூற்றி ருபத்தைந்தடிக்கு உரியவாகியும் பிறவடிக்கு உரியவாகியுங் குறளடி சிந்தடி நெடிவடி கழிநெடிவடியெனும் நால்வகையடிக்கு உரியவாகி யும் வருமெனக்கொள்க.

அற்றன்று, அறுநூற்றிருபத்தைந்தடிக்கும் மோனைத்தொடை ஒன்றொன்றாகச்சென்று பெருகி அறுநூற்றிருபத்தைந்து தொடையா மென்பது. மற்று அடியிரண்டியைந்தவழியன்றே தொடையாவது? இவை அறுநூற்றிருபத்தைந்து தொடையாங்கால் இஃது ஓரடிக்க ண்ணை வரல்வேண்டும், வேண்டவே அடிதொறுத் தலையெழுத் தொப் பது மோனையென்றதனோடு மாறுகொள்ளும் பிறவெனின், இதுநோ க்கியன்றே “அடியுள் ளானவே தனையொடு தொடையே” எனக் கூறி “அடியிறந்துவருதலில்” என்பானாயிற்று. எனவே, அறு நூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஒன்றினையே இரட்டித்துத் தொடைகொள் கவென்பதுபெற்றமன்றே, ஈண்டு அடிதொறுமெனப் பன்மைகூற வே அவற்றையே இரட்டித்தனும் பிற அடிவந்து தொடுத்தனும் எல் லாம் அடங்கக்கூறினான் ஈண்டென்பது.

“மெய்ப்பெறு மரபிற் றொடைவகை” என மேல் வரையறுக்க ப்படுந் தொகை பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டனுள்ளும் மோனைத் தொடை வருங்கான் மூன்றுபாவிற்கும் ஒதிய எழுபத்தெட்டுச் சீரி னும் வரப்பெறும். அவ்வாறு வருங்கால் “அடியுள்ளனவே தனையொ டுதொடையே” என்றதனை, இலக்கணமும் “அடியிறந்து வருதலில்” எனப்படுமாகலான், அவ்வடி இரண்டன்கூட்டத்துத் தனைவழிக் கனை யல் வேண்டும். கனையுங்கால் ஆசிரியத்துநாற்பத்தொன்றும் வெள்ளை யடியுட் பதினெட்டும் ஆக ஐம்பத்தொன்பது நிலங் கனையிப்பெடும். கலி ப்பாவிற்கு அவ்வாறு கனையவேண்டுவதில்லையென்பது. ஆசிரியத்து

நாற்பத்தொரு நிலமாவன, தனக்கு ஓதிய'இருபத்தேழுசீரும் பதினென்கு நேராதியும் பதின்மூன்று நிரையாதியுமாதலான் அவற்றுள் நேராதி பதினென்கும் ஒரோவொன்று பன்னிரண்டடி உறழுங்காற் பெருகிய நிலத்தின் இவ்விரண்டடியாக இருபத்தெட்டடியும் இனி நிரையாதி பதின்மூன்றற்குஞ் சுருங்கிய நிலத்தின் ஒரோவொன்றாகப் பதின்மூன்றடியுமென நாற்பத்தோரடியுந் தம்மொடுதாம் வந்திரட்டிக்குங்காற் தனைவழுப்படுதலின் அவை தொடுக்கப்படாவென்பது. இனி வெண்பாவடி உறழுஞ்சீர் இருபத்தேழுள்ளும் நேராதிச்சீர் பதினென்குஞ் சுருங்கியநிலத்துள் ஒரோன்றாகப் பதினென்கடியும் நிரையாதிச்சீர் பதின்மூன்றனுள் ஒன்பதொழித்து ஒழிந்த நான்குசீரும் நின்றுமற்ற அடியுட் பதினென்கெழுத்தடி நான்குமாகப் பதினெட்டடியுந் தம்மொடு தம்மை இரட்டித்துத் தொடுப்பத் தனைவழுவுமாகலிற் களையப்படுமென்பது. நிரையாதிச்சீர் நான்குமாவன; வரகு வலியது கடியாறு விறகுதீ என்பன. ஒழிந்த நிரையாதி ஒன்பது சீரும் நின்று உறழ்ந்த அடி எஞ்ஞான்றுங் களையப்படாது தொடைப்படுமென்பது. அவை ஒன்பதுமாவன, அரவு புளிமா கணவிரி பெருநாணு உருமுத்தி மழுகுநிறு நரையுருமு புலிசெல்வாய் குளிறுபுலி எனவிலை. வரகு நரையுருமு காருருமு பாதிரி எனவும் வலியது கடியாறு காருருமு பாதிரி எனவும் கடியாறு தேமா நரையுருமு காருருமு எனவும் விறகுதீ தேமா புலிவருவாய் காருருமு எனவும் இப்பதினென்கெழுத்தடி நான்குந் தொடுக்குமாறில்லை. ஒழிந்த நேராதியும் இவ்வாறே சுருங்கினநிலத்து உறழ்ந்தவடி தொடுக்குமாறில்லையென்பதுஉங் கண்டுகொள்க. இனித் தளையப்படாத நிரைமுதற்சீர் ஒன்பானுள்ளுஞ் சுருங்கிய எழுத்துச்சீர் ஒன்பது. பெருகிய எழுத்துச்சீர் நரையுருமு புலிவருவாயென்பன. அரவு வரகு எனவும் அரவு புலிவருவாய் காருருமு தேமா எனவும் இவைமுதலும் முடிவுங் காட்டிய அடிக்கண் அவை தம்மோடு தம்மைத் தொடுக்கப்படுதலிற் களையுநிலமில்வாயின. 'நரையுருமு வண்டு வரகு நரையுருமுக் காருருமு பாதிரி தேமா எனவும் ஐயெழுத்துச்சீர் முதலும் முடிவுங் காட்டிய அடியுங் களையப்பட்டாது தொடைப்படுமென்பது. புலிவருவாய்க்கும் இஃதொக்கும். ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே ஒட்டிக்கொள்க. இவ்வாற்றின் அறுநூற்றிருபத்தேந்தடியுள் 'ஐம்பத்தொன்பதுநிலங் களைந்து ஒழிந்த அடி ஐஞ்ஞாற்றறுபத்தாறெனப்படுமீ

இவ்வாறே தலையாகெதுகை அடியெதுகை எழுத்தோடியையு சொல்லோடியையு என்னும் நான்குதொடைக்குங் களைவனகளைந்து

தொகைகூட்டிக்கொள்க.● இவற்றுள் ஆசிரியப்பாவினுள்வரும் அடிமோனைத்தொடை இருநூற்றெண்பத்து மூன்றும் வெண்டொடை நூற்றறுபத்து மூன்றுங் கலிப்பாவிற்றூரிய தொடை நூற்றிருபதுமாகி மூன்றுபாவிற்சூர் தொகுப்பத் தொடை ஐஞ்ஞாற்றறுபத்தாரும்.

ஒழிந்த நான்கற்கும் இவ்வாறே கொள்க. கொள்ளவே இத் தொடை ஐந்தனும்பெற்ற தொடை இரண்டாயிரத்தெண்ணூற்று முப்பத்தாரும். இவற்றுள் அகவற்றொடை ஆயிரத்து நானூற்றொருபத்தைத்து, வெண்டொடை எண்ணூற்றொருபத்தைத்து, கலித்தொடை அறுநூற்றெனக்கொள்க. “அடியெதுகை மோனை தலையாகெதுகை யடியியைபு தாமிரண்டென் றைந்துங் - கடியப் - படுநில மைம்பது மொன்பது மென்ப - வெழுபத்தெண் சீரடிக்கு மேற்று.” எனவும் “ஒழிந்த நிலத்து நிராபதின்மூன் றெல்லா - மொழிந்த வயர்ந்துழி யொன்றாக் - கழிந்த - நிராயொன்றாய் நேரிரண்டாய் நாற்பத்தொன்றாகு - மவையகவற் காகா தன.” எனவும், “வரகுவலியது வான்கடியாறு - விறகுதி வெள்ளைக்கு மேனிலத்து ளொன்ற - வழிவழி நேர்முதற்சீ ரோழிரண்டுமாக - வவையமைப்பத் தொன்பா னகற்று.” எனவும், “ஐம்பத்தெனின் பாணன்றி யைஞ்ஞாற் றறுபத்தா - ரென்றற் குரியவா ரொட்டு.” எனவும், “ஐந்து தொடையா னகவற் ரொடையிருநூற் - றெண்பத்து - மூன்று மெனமொழிப - வொன்றொன்ற - வெள்ளைத் தொடைநூற் றறுபத்து மூன்றாகு - துள்ளற்கு நூற்றிருப தாம்.” எனவுஞ், “சொல்லி னவைதன் ரொடையிரண்டாயிரத் - தெண்ணூற்று முப்ப தெனல்” எனவும் இவ்வாறே விரித்துரைத்துக்கொள்க. (கூஉ)

சூக, அஃதொழித் தொன்றி னெதுகை யாகும்.

இஃது இரண்டாமெண்ணுமுறைமைக்கணின்ற எதுகைத்தொடையுணர்-ற்று. (இ-ள்)● இரண்டடியினும் முதனின்ற சீர் முதலெழுத்திரண்டும் ஒழிய அல்லனவெல்லாம் ஒன்றிவருதலும் ஒரோவெழுத்தே ஒன்றிவருதலுமென இங்ஙனங் கூறியவற்றுள் அஃதொழித்து அச்சீர் முழுதொன்றிற் தலையாகெதுகையென்றும் இரண்டாமெழுத்தொன்றின் அடியாகெதுகையென்றும் வழங்கப்படும். அயலெழுத்தொன்றினென்து முதலெழுத்தினைச் சுட்டிக்கூறுதலென்னை யெனின், இவ்வாறு எதுகையாங்கான் முதலெழுத்துக்களின் மாத்நிரா தமியின் ஒத்துவரல்வேண்டுமென்றற்குக் கூறினெனப்பது. உதாரணம்;—“மாயோன் மேய காடுறையுலகமுஞ் - சேயேயன் மேய மைவலா யுலகமும்” என்பது தலையாகெதுகை. “அகலிந் விகம்

பிற்பாவிருள் பருகிப் - பகல்கான் மெய்தத் பலகிறிப் பரிதி' என்
பது அடியெதுகை. இதனை அடியாகெதுகையெனவும் அளையும்.
ஒழிந்தன கடையாகெதுகையெனப்படும். பிறவும் அன்ன. அஃதேற
தலையாகெதுகையென்றதுபோலத் தலையாகுமோனையும் கொள்ளா
மோவெனின், அற்றன்று; ஆசிரியன் "அடிதொழற் தலையெழுத்
தொப்பது மோனை" என்றானாகலின் அடிமோனையே கொண்டாமெ
ன்பது. என்றார்க்கு, "வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்"
என்றவழி அடிதொழும் ஒருசொல்லே வந்து தொடையாயிற்றன்றோ
வெனின், அஃது இரண்டடிக்கண்ணே வந்ததன்று, செய்யுண்முழுவ
தும் பயின்றுவந்து சுவைமைப்படாதாகலின் வழிமோனென்பதாற் பட்ட
டங்கும் என்க. இச்சுத்திரத்துக் காட்டப்பட்ட தொடை இரண்டும்மூண்
று பாவிற்கும் ஒதி அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியோடுங்கூட்டித் தொ
கைசொல்லுமாறு மேலைச்சுத்திரத்தாக்கப்பட்டது. (கூஉ)

சுருதி. ஆயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் துரிய.

இது மேற்கூறிய தொடைப்பாற்பட்டு வருவன வேறுபல
தொடைகண்டு அவைகூறுகின்றது. (இ-ள்.) ஆயிருதொடையென்
பன மோனையும் எதுகையும். இவை இரண்டற்குநீர் கிளையெழுத்துக்க
ளும் ஒன்றிவரப்பெறும். ஏ-று. இதன்கருத்து அங்ஙனங் கிளையாகி
வந்த வேறுபாட்டான் எல்லாத் தொடையும் வேறுபலவாமென்றவா
று. கிளையெழுத்தென்பன வருக்கமும் செடிமும் அனுவம் வல்லின
மும் மெல்லினமும் இடையினமும் உயிருமெனவிலை. இவையெல்
லாம் ஒரோகிளையுடைமையிற் கிளையெனப்பட்டன. இனி, ஆசெ
துகையும் மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகையும் அடியெதுகைக்குரித்தா
கிய இரண்டாமெழுத்தின் முன்னும்பின்னும் தொடாந்துநின்றவின் அ
வையுங் கிளையெனினும் அமையும். அற்றன்று. அடிமோனையுந் தலை
யாகெதுகையும் அடியெதுகையும் வந்தது. நுந்தையென்னுஞ் சோ
க்கண் மூன்றாமெழுத்தொன்றிவருதன் "மெய்ப்பெறு மரபிற் றொடை"
எனப்பட்டமையின் ஆண்டு அது கிளையாகாது. மெய்த்தல் ஒத்தலென்
றவழிபுன்றி ஈதல் காய்தலென்றவழி நெடிமோனையாய்த் திரிபுபடுத
லின் ஆசிடையெதுகையுங் கிளையாகாது. உரியவென்றதனானே இவை
அத்துணையுரியவன்றாமெனக்கொள்க. மற்று நுந்தை தந்தையென்
றவழி ஆண்டு முதனின்றமோனை சிறந்ததென்றமோவெனின் என்ன
மன்றே! இரண்டாயவழி ஈரொழுத்துத்தேமாவாகலே பெரும்பான்மை
யாகலின். இதனானே இது தலையாகுமோனையெனத் தலைமைகூறு
படாதது உமாயிற்று. என்னை? தொடையென்பன பூத்தொடையே
லச் செய்யுட்டுப் பொலிவுசெய்யவேண்டுமாகலின் இக்கருத்தினானே

தே சொல்லடியியைப்பினைத் தலையாகியைபெனத் தலைமையுடையிற்
நென்பது. அடியெதுகையாயிற் தலையாகெதுகைபோலச் செறிது
காட்டுமென்பது. செந்தொடையுஞ் செய்யுட்பொலிவுசெய்யுங்கூற்
கொன்றையுங் கடம்பும்போல நின்றவாதேநின்று தொடைப்பொலிவு
செய்யுமென்பதாம். அதுவுங் கிளையெனப்படுமோவெனின், அது
வுங் கிளைமைபற்றியல்லது அனுவாகாதென்றற்கு இவற்றோடுங் கூறி
னெனப்பது. ஈண்டு ஓதியகிளை உயிரும் ஒற்றுமென இரண்டாகலின்
அவ்விருவாற்றானுங் கிளைமைபற்றி அனுக்கொள்ளப்படும். என்னை?
“அஆ வாயிரண் டங்காந் தியலும்” என அகர ஆகாரங் கிளையாயின.
ஐகார ஒள்காரம் போலிவகையான் அவையெனப்படும். இ ஈ எ ஏ
என்பனவும் உ ண ஓ ஓ என்பனவும் உடன்பிறப்பினவாகலான் அவை
யுங் கிளையெனப்படும். ஒற்றுக்கிளையென்பன தம்முன்னர்த் தாம்வ
ருதலும் பிறவருதலுமென இரண்டு. அவற்றுட் தம்முன்னர்த் தாம்
வருங்கால் வந்த உயிரோவாரா. அனுவிற்கு ஓதிய உயிரோ வேறுபடவ
ருமென்பது. இனி ஓரடிக்கண்ணுயின் ஐஞ்சீரானும் அறுசீரானும் வந்
தவழியினும் அனுவெனப்படுமென்பது. இனித் தம்முன்னாகப் பிறவ
ருங்கால் வந்த உயிரோ வரவும்பெறுமெனக்கொள்க. பிறவருங்கால் நக
ராளுகாரங்கனும் மகரவகரங்களுஞ் சகரதகரங்களும் இனம்பற்றிக் கிளை
யாமென்பது. அவற்றுள் மகரவகரங்கள் இதழ்பற்றிப்பிறத்தலிற் கி
ளையாயின. இவ்வாதே இ ஈ எ ஏ என்பனவும் யகரமும் மிடற்றுவ
ளியாற் பிறத்தலானும் இயல்பொப்புமையானுங் கிளையாமென்பது.

ஒற்றும், உயிரும் உயிர்மெய்யும் மெய்யுமென மூன்றுவகை
யாற் கிளைமைகூறி மெய்மோனை உயிர்மோனை உயிர்மெய்மோனை
யெனவுங் கொள்ளாமோவெனின், அவை “மெய்பெறுவகையிற் றொ
டைவகை” அன்மையிற் கொள்ளாமென்பது. அல்லதூஉம் அவையெ
ல்லாங் கொள்ளிற் செந்தொடை இழவுபடுமென மறுக்க. எதுகைக்கு
ம் இஃதொக்குமாறு கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் ஈண்டுக் கிளையெனக்கூறியவற்றுள், ஏற்புழிக்கோ
டலென்பதனான் வருக்கமென்பது மோனைக்கும் எதுகைக்கும் உரி
மையான், வருக்கமோனை வருக்கவெதுகையென்று இருவகைப்படும்.
நெடிலும் அனுவோனைக்குரிய உயிரும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இ
டையினமும் ஆசுடையிதேதலும் மூன்றாமெழுத்தொன்றுதலுமென்ற
வாதும் விதிகைக்கே உரியவாம். இவை பத்துத்தொடையுள்ளும் மோ
னைமூன்றும் வருமாறு:—“வயங்கு கதிர்கர்த வாடைவைகஹ - விச
ம்புரிவதுபோல் வியலிடத் தொழுதி” என்பது வகரவருக்கம் முதற்கு

ண்வந்தமையின் வருக்கமோனையாயிற்று. “கலக்கொண்டன் களனெ
ண்ணோ காழ்க்கொத்தன் ருட்டென்கோ” என்பதும் அது. இவை
ஒருமெய்யின் வருக்கமாகலான், வருக்கமெனப்பட்டன.

அஃதேல் உயிர்வருக்கமும் வருக்கமெனப்படாதோவெனின்
அங்ஙனங்கொள்ளின் நெடிதும் அனுவும் வீரவும் வருக்கமும் வருக்க
மெனப்படுமென மறுக்க. அல்லது உம் நெடிதும் குறிலும் ஊர்ந்த
மெய்யிரண்டு இயைந்தவழித் தொடையாகல்வேண்டிமன்றோ வென்
பது. என்றார்க்கு முதற்கண் உயிர்வந்ததனையே இன்னதொடையெ
ன்றுமோவெனின், அவை அனுவாய்வருவன வழிமோனையெனவும்
அல்லாக்காற் செந்தொடையெனவுங் கூறுபவென்பது. இஃது, ஓர
டிக்கண்வரினும் ஒக்குமென்பதுய்த்துணர்க.

“மடவான் மகளிர் பிடகைப் பெய்த - செவ்வி யரும்பின் பை
ங்காற் பித்திகத்த” என்றவழிச் செந்தொடையாவதன்றி மோனைத்
தொடைப்பாடின்றென்பது. இவ்வாறே குறிலும் நெடிதும் எதுகை
பாகாமையின் அவையும் வேண்டியதிலொன்பது. “வெள்ளி வெள்ளி
விளங்கிறைப் பனைத்தோண்-மெத்தென் சாயன் முத்தமழ் முறுவல்”
என்பது வழிமோனை. “ஒங்குதினா ஸ்யன்பரப்பி - னெவிமுந்நீர் வரம்
பாக” என்பதும் அது. இவற்றை அனுமோனையெனினும் அமையும்.
அவை விகற்பங்கொள்ளாமோவென்ற கொள்ளாம். “முன்னைத்தஞ்
சிற்றின் முழங்கு கடலோத மூழ்கிப் பெயர-வண்ணச் குரைப்பனரிவா
ய் கடலேயென் றலறிப் பேரும்” என்னும் அழகிரடியினும் எழுகிரடி
யினும் எண்கிரடியினும் நான்கிரடியினும் ஒப்பவருதலானும், எண்கிரடி
யுள் ஒருநான்குரீ அற்றவழி ஒழிந்தநான்குணன் முதற்கண்ணும் இ
டைக்கண்ணும் இனம் வந்தால் அவைவந்தவழியெல்லாந் தொடையா
காமையானுமென்பது. பிறவும் அன்ன. எதுகைக்குப்போல இன
மோனையொள்ளா தனிமெய் மொழிக்கு ஓதலாகாமையினென்பது.
“கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை - வர்டா வள்ளியங் காழறந்
தோடோ” என்பது வருக்கவெதுகை. “அத்தக் கள்வ ராதொழு வறுத்
தென்ப - பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி” என்பது வல்லினவெ
துகை. “தும்பில் புலம்பினு முன்னுதொறு நலியுந் - தண்வர லகைஇ
ய பண்பில் வாடை” என்பது மெல்லினவெதுகை. “மன்னர் மன்
ன மறவர் மறவ - செல்வர் செல்வ செருமேம் படு” என்பது இடை
யினவெதுகை. “புனளி யிறுகிய முயிரியு னெவியுஞ் - சொல்லி
ய வல்லு வேனைய வெல்லாம்” என்பதும் அது. “இயிழ்கண்
முழவி னின்சீர் வாமினப - பயிரவன் போவவந் திணையுணவுந் தவி

ரான்” என்பது உயிரொதுகை. இஃது ஒற்றார்ந்த உயிர். ஒன்றி
னமையின் உயிரொதுகையாயிற்று. “நெய்த்தோர் மீமிசை நின்ந்
திற்பரிக்கு - மத்த நண்ணிய வங்கூழ்ச் சீறார்” என்பது யகர்வொர்,
ற்றிடையிட்டுவந்த ஆசிடையெதுகை. பிற ஒற்றிடையிழனும் மெய்
பெறுமாபிற்றொடையாவனகொள்க. “உவவுமதி யுருவி னேங்கல்
வெண்குடை - கிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணக நிறுந்” என்பது மூ
ன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை. இவையும் மேற்கூறப்பட்டனவும் இ
னிச்சுறுவனவுமெல்லாம் நான்குபாவினும் வருமானுகண்டுகொள்க.

இனி மூன்றுபாவினும் அறுநூற்றிருபத்தைத்தமிழோடும் இவ
ற்றைப் பெருக்கி உணருங்கால் இவை பத்துத்தொடையானும் பெ
ற்ற தொடை மூவாயிரத்தெண்ணூற்றறுபத்தேழு. இவற்றுள் வருக்க
மோனையும் வழிமோனையும் உயிரொதுகையுமென இவைமூன்றும் நு
ற்றையென்னுஞ் சீர்க்கு ஏலாமையின் அச்சீர் முதற்பா இரண்டினும்
உறழ்ந்த அடி இருபதும் ஒழித்து ஒழிந்தசீர் எல்லாவற்றானும் உற
ழ்ந்த அடி அறுநூற்றைந்தனுள் ஐம்பத்தாறுநிலங் களைய ஒரோவொன்
ற்றகுப் பெற்றதொடை ஐஞ்ஞாற்றுநாற்பத்தொன்பதாம். இவ்விலக்
கணமெல்லாம் இனிச்சுறும் முரணுந்நற்கும் ஒக்கும். அவற்றை அக
வற்றொடை இருநூற்றெழுபத்துமூன்றெனவும் வெண்டொடை நூற்
றைம்பத்தாறெனவுங் கலியிற் களைவன இன்மையின் அவை நூற்றிரு
பத்தெனவும் பகுத்துக் காணப்பமீம். இம்மூன்று தொடையும் முர
ண் ஐந்துத் தொகுப்பப் பெற்ற தொடை மூலாயிரத்து முந்துற்றுத்
தொண்ணூற்றிரண்டு. இவை பிற அடிக்கண்வருங்கால் அவ்வனாய
றையாற் பயிலாவென உணர்க. பிறவும் அன்ன.

வழிவருக்க மோனை யுயிர்முரணைத் தெட்டு - மொழிகின்ற
நுற்றை யொழிய - வழங்கு - மைம்பதின்மே லாறகற்ற வைஞ்ஞாற்று
நாற்பதின்மே - லொன்மதென் றோதப் படும்” எனவும். “இருநூற்றெ
ழுபத்து மூன்றகவல் வெள்ளைக் - கொருநூற்றைம் பத்தா றுரிய - வொ
ருநூற் - நிருபதாற் துள்ளற் கெனல்” எனவும் “நாலா யிரத்துமுந்
நூற்றுத்தொண் ணூற்றிரண்டி-னாலீ ரிடத்து நவிறு” எனவும் “பதி
ன்மூன்று பாற்றொடை யேழாயிரத்தோ - டிருநூற் நிருபத் திரண்டு”
எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகைக்கு வண்டு மின்னு
நுற்றை சேற்றுக்கால் நீடுகொடி என்னும் ஐந்துசீரானும் உறழ்ந்த
அடி அறுபத்தொழித்து ஒழிந்தசீர் இருபத்திரண்டானும் பெற்ற

அடி இருதூற்றுபத்துநான்கனுள்ளும் ஒன்பது நேர்முதற்சேரற் பதினெட்டும் பதின்மூன்று நிராமுதற்சேரற் பதின்மூன்றுமாக மூப்பத்தொரு நிலங் களைந்து கொள்ளப்பெற்ற ஆசிரியத்தொடை இருதூற்றுமூப்பத்துமூன்று.

இனி, வெண்பாவினுள் நீடுகொடி வாராமையின், வண்டுமின்னு றந்தை சேற்றுக்கால் என்னும் நான்குசேரும் உறழ்ந்த அடிமூப்பத்தொன்றொழித்து ஒழிந்தசேர் இருபத்துமூன்றானும் பெற்ற அடி தூற்றைம்பதாகலின், அவற்றுள்ளும் நேர்முதற்சேர் பத்தும் வரகுவலியது கடியாறு விறகுநீ என்னும் நான்குமாகப் பதினான்குசேரானும் பதினாலுநிலங் களைந்து பெற்ற வெண்டொடை தூற்றுமூப்பத்தாரும். இவ்வாற்றான் இரண்டுபாவிற்குங் களையும் நிலம் நாற்பத்தைந்து. கலிப்பாவினுள்ளுஞ் சேற்றுக்கால் நீடுகொடி என்னும் இரண்டும் மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகைக்கு ஏலாமையின் ஒழிந்த சேர் இருபத்திரண்டானும் பெற்ற தொடை தூற்றொருபதாம். இவ்வாற்றான் இவை மூன்றுபாவின் தொடையுந்தொகுப்ப நானூற்றெழுபத்தொன்பதாம். இம் மூன்றாமெழுத்து ஒன்றுங்கால் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றொது வரல்வேண்டும். அல்லாக்கரற் தலையாகெதுகையாமாகலினென்பது.

“வெண்டமின்னி ரண்டிதூத்தை சேற்றுக்கா னீடுகொடி - யென்றிரண்டு மூன்ற மெழுத்தியையா - சின்ற - வறுபத்தேழ் சேரா னடித்தொடை நானூற் - நெழுபத்தொன் பானு மியற்று.” எனவும் “வந்த பதினான்கு மேழா யிரத்தெழுதூற் - றென்றென் றுணாக்கப்படும்” எனவும் “நேர்முத லொன்பா னிரட்டி நிராபதின்மூன் - றாசிரியப் பாம்புப்பத் தொன்றகற்றி- நேர்முதற்சேர் - பத்தொடு நான்குவெண் பாவகற்ற வாங்கதற் - கற்றன நாற்பத்தூதற் தாம்.” எனவும் “இருதூற்று மூப்பத்து மூன்றகவல் வெண்ணிக் - கொருதூற்று மூப்பத்தாரகு - மொருதூற் - றொருபதார் துள்ள லொருங்கிவை மூன்ற - மெதுகையாற் பெற்றனவா மீண்டு” எனவும் இவற்றை விரித்துணாத்துக்கொள்க.

இனி வருக்கவெதுகை ஆசிரியத்துள் ஏழுசேர்க்கும் வேண்பாவினுள் ஐந்தசேர்க்கும் கலிப்பாவினுள் நான்குசேர்க்கும் எலர்து. அவை வண்டு மின்னு போதுபூ மேவுசேர் நீடுகொடி நானூத்தனை றந்தை ஷீ இவையேழும் ஆசிரியத்துள் ஆகாதன. இவற்றுள் நீடுகொடி நானூத்தனை இரண்டும் ஒழித்து ஒழிந்தசேர் ஐந்தும் வெண்

பாலிற்கேலா. அவற்றுள்ளும் வண்டு மின்னு துந்தை ஒழித்து ஒழிந்த நான்குங் கலிப்பாவிற் காகாவெனவுணர்க. இனி ஆசிரியத்துள் நேர்முதற்சீர் ஏழும் பதின்மூன்றுந் திரைமுதற்சீரும் உறழ்ந்த அடி இருதூற்றுநாற்பதாம். இவற்றுட் கனையும் நிலம் இருபத்தேழாம். ஆகவே அகவற்றொடை இருதூற்றொருபத்துமன்றாயின. வெண்பாவின ஐந்துசீரானும் முப்பத்தெட்டடியொழித்து ஒழிந்த அடிதூற்றுநாற்பத்துமன்றானும் நேர்முதற்சீரொன்பதும் திரைமுதற்சீர் நான்குமெனப் பதின்மூன்றானும் கனையும் நிலம் பதின்மூன்றகற்றிப் பெற்ற வெண்டொடை நூற்றுமுப்பதாம். கலிப்பாவிற் கணந்த சீர் நான்கொழித்து ஒழிந்தசீரான் அடி தூறெனப்படும். அம்மூன்றுந் தொகுப்ப வருக்கவெதுகை நானூற்றுநாற்பத்துமன்றாயின.

“நேர்பிரண்டு நேர்பு முதனான்கு துந்தையுமென் - றுகாச்சீரோழந்து நான்காக - வாகாத - நாற்பதும்போப் நானூற்று நாற்பத்து மன்றாகித் - தோற்றும் வருக்கத் தொடை” எனவும் “முறையா னிருதூற் றொருபத்து மன்றோ - டொருதூற்று முப்பதுதொருட்டு” எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி நெடினமோனையும், மெல்லினவெதுகையும் இடையின் வெதுகையும் ஆகிடையெதுகையுமென நான்கற்கும் திரைமுதற்சீரும் துந்தையுமெனப் பதினாற்சீர் ஏலாமையின் ஒழிந்த நேராகிச்சீர் பதின்மூன்றனான் ஆசிரியத்து ஓரோசீர்க்கு இரண்டிலங் கணந்து பெற்றதொழுத நூற்றுமுப்பதாம். வெண்பாவினுள் நேர்முதற்சீர்பதினமூன்றும் உறழ்ந்த அடி தொண்ணூற்றுமூன்றனான் ஒருசீர்க்கு ஒரு நிலமாகப் பதின்மூன்று நிலங்கணந்து பெற்ற வெண்டொடை என்பதாம். கலிப்பாவிற்ரு நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டனாம் பெற்றதொடை அறுபஃதாம். ஆக மூன்றுபாவிற்ருத் தொடை ஓரோவொன்றற்கு இருதூற்றொழுபதாக நான்கனானும் பெற்றதொடை ஆயிரத்தென்பதாம்.

“இடையின் மெல்லின மாசெதுகை யேனை - நெடினமோனை நான்காகி கின்ற - தொடைதா - மிருதூற் றெழுபஃ தொரொடுவான் தற்கெய்து - திரைமுதலு துந்தையு நீத்த” எனவும் “பதின்மூன்றிரட்டித் தகவலினே ராதி - பதின்மூன்றே வெண்பாவிற் பாற்றி யவை தொகுப்ப - முவகை மூன்று தலையிட்ட முப்பஃது - நால்வகையா னிறைக நவிறு” எனவும் “முவகைப் பாவின் மொழிந்த தொடைத் தொகை யாயிரத்து மேலென்ப தாகுமாம் - பாவின் - மூன்றுதூற்று முப்பதா மென்பதாம் வெண்பாக் - கடைய கலிக்கறுபஃ தாம்” எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி வல்லினவெதுகைக்கு நிராமூதற்சீர் பதின்மூன்றாம் மின்னு றந்தை மேவுசீர் நானுத்தனையென நான்குமாகப் பதினேழு சீர் தொடைகொள்ளாமையின் ஒழிந்த நேராதிச்சீர் பத்தனாறுங் கனைவன கனைந்து பெற்ற அகவற்றொடை தூறுகளும், வெண்பாலிற்கு நானுத்தனை வாராமையின் அஃதொழிக்கல் வேண்டுவதனையிற்றா கவே மின்னு றந்தை மேவுசீர் என்னும் மூன்றொழித்து ஒழிந்த நேராதிச்சீர் பதின்மூன்றனாறுங் கனைவன கனைந்து கொண்டவெண் டொடை அறுபத்தெட்டாகவும், கலிப்பாவின் நேர்மூதற்சீர் பன்னிர ண்டனுள் மேவுசீர் நானுத்தனை ஒழித்து ஒழிந்த பத்தனாறுத் தொடையைப்பதாகவும் மூன்றுபாவினானும் வல்லினவெதுகை இரு நூற்றொருபத்தெட்டாமென்ப.

“முற்றுநர நேர்புநேர் மூன்றாருஞ் சீரிரண்டும் - குற்றுநரத் தேமாவுங் கொள்ளாது - மற்றை - நிராமூதலுங் கூட்டாது நேர்மூத லான் வல்லொற்-மெதுகையிரு நூற்றொருபத் தெட்டு” எனவும் “இரு ப தகவல்பதி னென்றுவெள்ளைக் காகா - நிலமூப்பத் தொன்றாக நீக்கி- வலியெதுகைக் - ஓமைப் தாமசவல் வெள்ளைக் கறுபத்தெட் - டோ னாம் பதுதுள்ளந் கொட்டு” எனவும் இவற்றை விரித்துரைக்க.

இவையெல்லாங் கிளைமைபற்றிவந்தமையின் ஆயிருதொடைக் குங் கிளையெழுத்துரிய என்றனென்பது. இப்பத்துத் தொடையா னும் முரணந்தானும் பெற்றதொடை ஆராயிரத்தறுநூற்றொருபத்திர ண்டெனப்படும். ஆராயிரத்தறுநூற்றொருபத்திரண்டும் பெறுங் கிளை முரண் ஐந்தும். மேற்கூறிய மோனை எதுகையிரண்டனோடும் இனி க்கூறும் முரணந்தும் இயைபு இரண்டும் உடன்கூட்டித் தொடை ‘கூறினும் இவற்றோடு இயைந்தமையினென்பது. இத்தொகையெல் லாந்தொருப ஒன்பதினாயிரத்து நானூற்று நூற்பத்திரண்டாயின வாறு கண்டுகொள்க.

“மோனை யெதுகை முரணியைபு நான்கற்கு - மானவை யொன்பதி னாயிரத்து- நானூற்று - நூற்பத் திரண்டாரு மோரடியே யாயினும் - கூட்டத்துக் கொண்ட குழாம்.” (சுச)

சு௦௭. மொழியினும் பொருளினும் முரணுதன் முரணே.

இத முறையானே முரண் தொடை உணர்ந்து. (இ-ள்.) சொல்லும் பொருளும் பகைத்தல் காரணமாக முரண்டொடைவ ரும். எ-று. அவை ஐவகைய; சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணுதனும்,

பொருளும் பொருளும் மூரணுதலுஞ், சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு மூரணுதலுஞ், சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு மூரணுதலுஞ், சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடும் பொருளொடும் மூரணுதலும் என. “செவ்வி வாய்த்த செம்பாட் டரத்து - வெள்ளை வெண்மகி மெய்புலத் தொழிய” என்புழிச் செவ்வி வெள்ளையென்பன பொருளினிற் சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணியன. வெள்ளையென்பது சாதிப்பெயர். “செந்தொடைப் பகழி வாங்கிச் சினஞ்சிறந்து - கருங்கைக் கானவன் களிற்றுநிறத் தழுத்தலின்” என்பதும் அது. “நீரோ ரன்ன சாய - நீயோ ரன்னவென் னுரனவித் தன்றே.” என்பது பொருளும் பொருளும் முரணியது. “தண்ணி யலற்ற தயங்கறற் கானத்து - வெந்நீர்ப் பொருணசைஇ முன்னிச் சென்றோர்” என்பது சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணியது. “தீநீர் நஞ்சர் திருமிடற் றொடுக்கிய - லுவரி யன்ன லுடைப்பெருஞ் செல்வர்” என்பது சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணியது. இதனைச் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணியதுபோலப் பொய்ப்பொருளொடு மூரணுதல் வேண்டுமென்று கொள்ளற்க. “செவ்வேற் சேய் திருமண முறுத்த - கருவிற் கானவன் வரிவல ரிலரோ, யது போல” என்புழிச் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணியது. பிறவும் அன்ன. இவை ஐந்துதொடையுந் தனைவகையடிக்கண் வருங்கால் இன்னவாறுவருமென்பது மேற்கூறியவாற்றானே கொள்ளப்படும். இவை யிரித்துநோக்கப் பலவாமாயும் வரித்துறழ்ந்து தண்டுகொள்க. (சுரு)

சுரு. இறுவா யொன்ற லியைபின் யாப்பே.

இது முறையானே இயைபிரண்டும் உணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) இரண்டடியும் ஈறொத்தல் இயைபுத்தொடைக்கிலக்கணம். எ-று. வாளாதே இறுவாயொன்றலென்றாயினும் ஆண்டு ஒன்று வது பொருளியைபினீறி எழுத்துஞ்சொல்லும் ஒன்றியடையின் இயைபாமென்பது. எனவே, எழுத்தடியியைபுஞ் சொல்லடியியைபுமென இத்தொடை இரண்டாயின. “அவரோ வாரார் கார்வர் தின்றே கொடிக்கு முல்லையுங் கடிக்கரும் பின்றே.” என்பது எழுத்தடியியைபு. “பரணை மாக்கடற் றொகுதினா ளரவும் - பண்டைச் செய்தியின் றிவன் வரவும்” என்பது சொல்லடியியைபு. இவையும் அடிமோனைபோல எல்லா அடியோடுத் தொடுக்கப்படுமென்பது உம் அவற்றையிரியும் எல்லாம் “அடிதொறுந் தலையெழுத்தொப்பது மோனை” என்புழிச் சொல்லியவாற்றானே கொள்ளப்படும். (சுரு)

சர்க, அளபெழி னவையே யளபெடைத் தொடையே.

இது முறையே அளபெடைத்தொடை உணர்-ற்று. (இ-ள்.) அடிமுதற்கண் எழுத்துக்கள் அளபெழுந்தனவாயின் அவை அளபெடைத்தொடையெனப்படும். எ-று. அவையென்றது உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையுமென்றிரண்டென்பது கோடற்கு. “பாஅ லஞ்செலிப் பீணத்தான் மானிரா - மாஅல் யானையொடு மறுவர் மயங்கி” என்பது உயிரளபெடை, “கஃஃ நென்னுங் கல்லதர்க் கானிடைச் - கஃஃநென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை” என்பது ஒற்றளபெடை. இவை கட்டளையடியொடு தொகுக்குங்கால் உயிரளபெடை முந்துற்றுமுப்பத்துமூன்றாம். அவை மூன்றுபாவினும் வருங்கால் உரியகைச்சீர் நான்கும் உரிமுதற்சீர் எட்டும் நிரையகையுமெனப் பதினமூன்றும் ஒழித்து ஒழித்தவற்றுள் வரும். அவை ஆசிரியத்துள் நேர்முதற்சீரோமும் நிராமுதற்சீரோமும், வெண்பாவினுள் நேர்முதற்சீரொன்பதும் நிராமுதற்சீரொன்பதுங், கலிப்பாவினுள்ளும் உரிமுதற்சீரொட்டொழித்து நேர்முதற்சீரொட்டும் நிராமுதற்சீரொட்டிமெனப் பதினாறுமாக, நாற்பத்தெட்டுச்சீர்க்கண்ணும் வருமென்பது. அங்ஙனம் வருங்கால் ஆசிரியத்து நூற்றுநாற்பத்தேழும் வெண்பாவினுள் நூற்றாறுங் கலிப்பாவினுள் எண்பதுமாகி முத்தூற்று முப்பத்து மூன்றாம். அவை ஆசிரியத்துள் இருபத்தொன்றும் வெண்பாவினுட் பதினென்றுமாக முப்பத்திரண்டிலங் களைந்து பெறப்பட்டன. “உரியகைச்சீர் நான்கு முரிமுதற்சீர் றொட்டு - மளபெடைக்கு நூற்றையோ டாக - பொருநாற்பத் - தெண்சீரான் முத்தூற்று முப்பத்து மூன்றென்ப - தொண்சீர் பெறுமுறையா னுய்த்து” எனவும் “நேரோழ் நிராயேழ் முதற்சீர் முதற்பாவிற் - கோரோழான் மூவேழ் நிலமில வா - னேராதி - யொன்ப திரண்டு நிராயாதி வெண்பாவிற் - கென்றிவை முப்பத் திரண்டு.” எனவும் “நூற்றொடு நாற்பத்தேழாமகவ னூற்றின்மே - லாறு தொடையெண்ணிக் கரடமா - லேறுதுள்ளற் - கெண்பதா மீரோழி ரொன்பஃ தெண்ணிரண் - டென்றுமாம் பாமூன் றிட்த்து.” எனவும் இவற்றை விரித்துக்கொள்க.

ஈரொற்றளபெடை கலிப்பாவினுள் வாராது. என்னை? அது தள்ளலோசை தள்ளிநிற்றலின். அங்ஙனமாதல் “அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி” அறிக. இனி ஆசிரியத்துட் தேமா புளி மாவென்னும் இரண்டும் வெண்பாவினுட் தேமா புளிமா பூசெல்வாய், புழுவெசல்வாயென்னும் நான்குமாகச் சேரற்றண்ணும் பெற்றதொடை நாற்பத்தைத்து. இவை ஆசிரியத்திருபத்தொன்றும்,

வெண்பாவிலுள்ளிருபத்து நான்குமெனப்படும். இவை ஆசிரியத்தன்மூன்றும் வெண்பாவிலுள் இரண்டுமாக ஐந்துநிலங் களைந்து பெறப்பட்டன. கணையுநிலம் அதனிற் சுருங்குவதில்லை. “தேமா புள்மாவே மாபுலிசெல் வாயென்றா - னாற்பத் தைந்தொற் றளபாகும் - வேறு - தனித்தொலி யொன்றா கணையுநில மூன்றா - முதற்பாவின் வெள்ளிக் கிரண்டு” எனவும் “எழுமூன்றா மாசிரியத் தென்மூன்றாம் வெள்ளைக் - கழியாத லீரொற் றளபு.” எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக் கொள்க. ஆக அளபெடைத்தொடை இரண்டுங் கூட்டிப் பெற்றதொடை மூன்றுற்றெழுபத்தெட்டு. ஆக முதற்றொடை இருபத்திரண்டனாம் பெற்ற தொடை ஒன்பதிலையிரத்தெண்ணுற்றிருபஃது. “ஒன்பதி னாயிரத் தெண்ணுற் றிருபஃதா - மந்தமில் காட்சி யளபெடைத்தே - வந்த விருபத்தி ரண்டு.” (௧௭)

சக0. ஒருசீ ரிடையிட் டெதுகை யாயிற்

பொழிப்பென மொழிப புலவ ராறே.

இது பொழிப்பெதுகையாமாறுணர்ந்து. (இ - ள்.) ஒருசீ ரிடையிட்டு எதுகையாயிற் பொழிப்பாம். எ - று. இடையிடினெனவே முதற்சீர் நிற்பதாயிற்று. *எதுகையாயினெனவே மூன்றஞ்சீரோடு தொடுப்பதாயிற்று. இவற்றுள் ஆசிரியங்களைவன களையப் பெற்ற தொடை தூற்றுநாற்பதெனவும், வெண்பா களைவன களையப் பெற்றதொடை தூற்றுமூன்றெனவுங் கொள்க.

“நிரைமுதற்சீர் பன்னிரண்டு சீழ்நிலத்துள் ஒன்ற - வருகலி மூன்றுற்றெட்டாம்” எனவும், “மேவுசீர் வெள்ளைக்கொன் றேற்கினை முற்றே - லோரிரு தூற்றுமுப்பத் தெட்டாகு மாக - வருதூறு நானூறொ டேழ்பத்தைந் தாக - வருமுற்று மொன்றாம் வகை” எனவும் இவை முற்றெதுகைக்கு உரைக்குத்திரம். இன்னும் புலவராறென்று மிகுத்துச் சொல்லியவதனானே அமைவன வேறுளவெனத் தழிஇப் புருந்தவற்றுள் ஈண்டுக் கூறாத அந்தாதித்தொடையும் மற்றை விகற்பத் தொடையாகிய ஒருஉந்தொடையுங் கூறிக்கொள்க. (௧௮)

சகக. இருசீ ரிடையிடி. நொருஉவென மொழிப.

இது நிறுத்தமுறையானே ஒருஉத்தொடை உணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) நூற்றிருள்ளும் இடையிருசீரொழித்து ஒழிந்த முதற்சீரும் காண்காஞ்சீரும் இரண்டாமெழுத்தொன்றி வரத் தொடுப்பின் அதனை ஒருஉவென்ப. எ - று. அதிகாரத்து ஒருஉவெதுகையெனப்ப

ட்டது. அதவும் பொழிப்புப்போல வந்த வேழுத்தே வருதலும் கினை
யெழுத்த வந்து கினைபொருட என்னப்பட்டு இரண்டாததுமுண்ட
த்து." "உன்னார் கொல்லோ தோழி முன்னுடை" என்பது ஒருஉ
வெதுகைத்தொடை. "சூரலங் கடுவழி பெடுப்ப வாருத்தி" என்பது
கினைபொருடவெதுகை. இவை இரண்டுதொடையும் கட்டளைபடித்
கண் வருங்கில் ஒருஉவெதுகை ஐஞ்ஞாற்றிருபத்தெட்டாம்.

அவை ஆசிரியத்திற்கு உரியசீர் இருபத்தேழுநூள் நேர்மு
தற்சீர் பதினான்கும் ஒரோவொன்று உறழ்ந்த அடி பன்னிரண்டனுட்
சுருங்கிய நிலத்தொறும் ஒன்பதொன்பதாக நூற்றிருபத்தாறும், நிரை
முதற்சீர் பதின்மூன்றும் பெருகியநிலத்து ஒரோவொன்று பத்தாக
நூற்றுமூப்பஃதுமாக அகவற்றொடை இருநூற்றைம்பத்தாறு. அவ
ற்றுண் மின்னு மேவுசீர் ஈனாத்தனை என்னும் மூன்றுசீரானும்
மூன்றுநிலம் முதனிலத்தகற்றிப் பெற்றதொடை இருநூற்றைம்பத்
துமூன்று. வெண்டொடை இருபத்தேழுசீருறழ்ந்த அடி அனைத்தி
னும் பெற்ற தொடைநில நூற்றெண்பத்தொன்று. இவற்றுண் மி
ன்னு மேவுசீரென்னும் இரண்டனானும் முதனிலத்து இரண்டுநிலங்
களைந்து பெற்றதொடை நூற்றெழுபத்தொன்பதாம். இனிக், கலிப்
பாவினுள் நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டாகப் பெருகியநிலத்து ஒரோ
வொன்று களையப்பெற்றதொடை நாற்பத்தெட்டும் நிரைமுதற்சீர்
பன்னிரண்டுஞ் சுருங்கிய நிலத்து ஒரோவொன்று களையப் பெற்
றதொடை நாற்பத்தெட்டொகக் கலிப்பாவிற் குரியதொடை தொ
ண்ணூற்றாறும். ஆக மூன்றுபாவினும் பெற்ற ஒருஉத்தொடை ஐஞ்
ஞாற்றிருபத்தெட்டாம்.

கினைபொருடவும் இவ்வாறே ஐஞ்ஞாற்றிருபத்தெட்டாகவும்,
அவற்றுமேல் மின்னு மேவுசீரென்னும் இரண்டும் வெண்பாவினுள்
உறழ்ந்த முதனிலையிரண்டுங் களையாதுள்ளக் கினைபொருடத்
தொடை ஐஞ்ஞாற்றுமூப்பதாம். ஆகவொருஉத்தொடை இரண்ட
னானும் ஆயிரத்தைம்பத்தெட்டாம்.

நேராதி யாதி நிலத்தொன்ப தொன்பதா - மீரைந்தா மாசிரி
யத் திற்று நிரையாதி - யாக விருநூற்றைம்பத்துமூன் றுமாதி - நேர்
புகா மூன்றையு நீத்து." எனவும் "மேவுசீர் மின்னுக்குண் முன்னை
நிலத் தோரோவொன் - றுகா பொருடவெள்ளைக் காதலா - னுவன் -
நூற்றெழுபத்தொன்பதா நோக்கு" எனவும் "முன்பினின் நீ நேரா
நிரையாதி, தீண்டிநீதோ - ரொன்றொழியத் தொண்ணூற்றா றுருங்
கினைவெள்ளைக் - கொன்றா விரண்டா னொருஉவிரண்டு மாயிரத்

தைம்பான்மே வெட்டா மவை.” எனவும் இவற்றை விரித்துரைத் தக்கொள்க.

மேலும் பொழிப்பிரண்டு முற்றிரண்டு இயைபிரண்டுமென விகற்பத்தொடை ஆறனும் பெற்றதொடை இரண்டாயிரத்தைத் தூற்றிருபத்தொன்று. இவை ஆறுதொடையும் ஓரடிக்கண்ணே வந்தலிற் தனை வருவப்பட்டனவென்று களையும் நிலயிலவென்பது.

இன்னும் புலவராறென்றதனூற் தொடையந்தாதியும் விட்டிசையும் ஒரோவொன்று இரண்டாகி அசையந்தாதியுஞ் சேர்தாதியும் விட்டிசைத்தொடையுங் குறிப்புவிட்டிசையுமென நான்காம். ஓரடியுள் இறுதிச்சீருள் ஈற்றசையும் விட்டிசையும் மற்றையடியின் முதற்சீரின் முதலசையும் ஒன்றத் தொடுப்பது இசையந்தாதி. அவை தொடுக்குங்காற் கட்டளையடிக்கண் உரியசைச்சீரினை அசையெனக் கொள்ளற்க. இவை பிறசீர்ப்பாற்படுத்துத் தனிகோடலின் அடியிறுதிக்கட் கடியாறு மழுகளிற்றென வந்தவழி, ஆறு களிறு என்னும் இரண்டிரியசையும் நிராயசையாக இயற்றப்பட்டன. ஆயினும் இயற்கை நிராயசையோடு தொடுக்கப்படா; இரண்டசையும் ஒருசொல்லாயினன்றே அந்தாதியாகாமையினென்பது. இறுதிச்சீர் முதற்சீரோடு சேரிற் சேர்தாதியாம். உதாரணம். “குன்றச் சாற்றுகுதித்தன கோண்மா - மாவென மதர்த்தன கொழக்கி வான்கண்” என்பது அசையந்தாதி. “தரைபூஞ் சாரற் றழுத்த முல்லை - முல்லை சான்ற கற்பி னல்லோர்” என்பது சேர்தாதி. இது கட்டளையடிக்கண் வருங்கால் அசையந்தாதி முந்தாற்றிருபத்தைந்தாம்.

அவை ஆசிரியத்துள் இரண்டு நேர்பசைச்சீர்க்கும் ஒரே முத்துத் தேமா விறகுநீ ஏலாமையின் ஒழிந்த நேர்முதற்சீர் பதினொன்றும் உறழ்ந்த அடி நூற்றுமுப்பத்திரண்டனாள் ஒருசீர்க்கு முதனிலத்தொன்றும் இறுதிலத்தொன்றுமென இவ்விரண்டானும் முதனிலமிரண்டும் இறுதிநிலமொன்றுமென மும்மூன்றாக முப்பத்து மூன்றகற்றி ஒரோசீர்க்கு ஒன்பதொன்பதாகப் பெற்றதொடை தொண்ணூற்றொன்பது. இனி நிரைமுதற்சீருள் நிரையசைச்சீரினும் ஒழித்து ஒழிந்த பதின்மூன்றும் உறழ்ந்த அடி நூற்றுமுப்பத்திரண்டனாள் முதனிலத்தொன்றுவன இவ்விரண்டாக இருபத்திரண்டுநிலங்களை ஒவ்வொன்று பத்தாகப் பெற்ற தொடை நூற்றொருபதாக ஆசிரியத்துள் அசையந்தாதி இருநூற்றொன்பதாயின.

வெண்பாலினுள் அசையந்தாதி வருங்கால் நேர்பசைச்சீர் நிரண்டும் ஒரேமுத்துத் தேமையும், நிரைமுதற்சீர் பதின்மூன்றுமென

ஈப் பதினொழுதித்த ஒழிந்த நேர்முதற்சீர் பதினொன்றும் உற
முந்த அடி எழுபத்தெட்டனுள் ஒரோவொர்சீர்க்கு இரண்டாக
முதனிலத்தொறும் கண்தவழி இருபத்திரண்டொழித்துப் பெற்ற
வெண்டொடை ஐம்பத்தாரும்.

கவிப்பாவினுள் நிரைமுதற்சீர் ஒழித்த ஒழிந்த நேர்முதற்சீர்
பன்னிரண்டனாகத் தொடை அறுபதாம். ஆக மூன்றுபாவிற்
கும் அசையந்தாதி முந்தாற்றிருபத்தைந்தாயினவாறு கண்டுகொ
ள்க, “நேர்பசைச்சீர் துந்தையொழித் தேனைப் பதினொரு - நேரா
தி முன்பினிரண் டொன்றகற்றிச் - சீராக- நீங்கிய வாறாக நிரைமுதல்
பத்தாக - வீங்கிரு தூற்றொருப தென்” எனவும் “நேர்முத லொன்ப
தியற்சீ ருரிவென்சீ - ராகியினி யிவ்விரண் டாங்கொழிப்ப - நேர்
பொடு - வெண்பாஃ துந்தை நிரைமுதல் வீழ்த்தசை - யந்தாதி யை
ம்பத்தா ரும்” எனவும் “நேரசை யந்தாதி யன்றிக் கலிக்கியையா
வாகவி னுங்கறுப தாம்.” எனவும் “அவ்வகை யந்தாதி முந்தாற்
றிருபத்தைந் - இவ்வகை முப்பாற்கியற்று.” எனவும் இவ்வுரைக்குத்தி
ரங்களான் அசையந்தாதி முந்தாற்றிருபத்தையும் ஆயினவாறு அறி
ந்துகொள்க.

இனிச்சீரந்தாதி தூற்றறுபத்துநான்கு. அவை ஆசிரியத்து
வருங்கால் நேர்பசைச்சீரிரண்டுந் தேமாவிரண்டுமென நான்கனாகத்
தத்தம முதனிலத்தொடங்கி ஒரோவொன்று அவ்வாறாக நாலா
றிருபத்து நான்காம். இனி நிரைமுதற் சீருள் நிரைபசைச்சீர் நிர
ண்டும் புளிமாவு மென மூன்றொழித்து ஒழிந்த பத்துச்சீரானும் வரு
ங்கால் அவை உறமுந்த அடி பன்னிரண்டனுள் முதனிலமூன்றும்
பெருகிய நிலத்திரண்டுமாக வைத்தது ஒழித்து ஒரோவொன்று எவ்
வேழாக எழுபதாம். அகவற்றொடை தொண்ணூற்று நான்காம்.

இனி வெண்பாவினுள் வருங்கால் நேர்பசைச்சீரிரண்டுந் தே
மாவிரண்டும் நிரைமுதல் வெண்சீரிரண்டும் நிரைமுதல் நிரையீறாக
லிற் கணவிரி எட்டுமாகச் சீர் பதினொன்றும் ஒழித்து ஒழிந்த சீர் பதி
ன்மூன்றனாகப் பெற்ற அடி தொண்ணூறாம். அவற்றுள் வரகும்
அரவும் புளிமாவும் என்னும் மூன்றும் பெற்ற அடி பத்தொன்பதாக
லின் அவற்றுள் வரகிற்குப் பெருகியநிலத்து மூன்றும், அரவும் புளி
மாவுஞ் சூருங்கிய நிலத்தும் பெருகியநிலத்தும் ஒரோவொன்றாக
நான்குமாக எழுமொழித்து ஒரோவொன்று நான்காகப்பெற்ற அடிய
ன்னிரண்டாம். காரருமு, மாவருவாய் என்னும் இரண்டனாகும்

பெற்ற அடி பன்னிரண்டினுள் முதனிலத்து மும்மூன்றாக ஆறெழுதித்துப்பெற்றதொடை இருமூன்றும். பாதிரியேழும் மாசெல்வாயுமென எட்டினனும் பெற்ற அடி ஐம்பத்தொன்பதாகலின் அவற்றுள் ஈனொழுத்துப்பாதிரி மூன்றுஞ் சுருங்கிய நிலத்து ஒரோவொன்றும் பெருகியநிலத்து இவ்விரண்டுமாக மும்மூன்றொன்பதும், ஒழிந்த ஒருவெழுத்துப்பாதிரி நான்கும் மாசெல்வாயுமென ஐந்துஞ் சுருங்கியநிலத்து இவ்விரண்டாகப் பத்துமெனப், பத்தொன்பதுங் கணந்து பெற்றதொடை நாற்பதாமெனக் கொள்க. ஆகக்கணையும் நிலம் முப்பத்திரண்டு ஒழித்து ஒழிந்ததொடை வெண்பாவிற்கு ஐம்பத்தெட்டாயின.

இனிக் கலிப்பாவினுள் வெண்சீர் நான்கனனும் பெற்ற அடி இருபஃதாகலின் அவற்றுண் மாசெல்வாய் உறழ்ந்த அடி ஐந்தினும் ஏறியநிலத்திரண்டும் புலிவருவாய் உறழ்ந்த அடி ஐந்தினுஞ் சுருங்கியநிலத்திரண்டும் ஒழிந்த மாவருவாய் புலிசெல்வாய்கள் இரண்டும் மூன்றும் பின்னும் ஒரோவொன்றாக நான்காகும்; ஆக எட்டுக்கணைய ஒரோவொன்று மும்மூன்றாகப் பெற்றதொடை பன்னிரண்டாம் ஆக மூன்றுபாவிற்குஞ் சேர்த்தாதி நூற்றறுபத்துநான்காம்.

“வெண்டொன்று தேமா விரண்டு வலியதுபன் - னொன்றொடச்சீ ரந்தாதிச் சீனோழாம் - நேராதி - பத்தும் புளிமா வரகிரண்டும் வெண்ணைக்கா - மொத்த கலிக்குரிச்சீர் நான்கு” எனவும், நிரைநிரை பத் தெவ்வேழா மூன்று மிரண்டு • முதனில னீக்கிமூன்றாக - வகவலி - நேராதி நான்கு மெழுவாய் நிலந்தொடங்கி - யாறாகு மந்தாதிச் சீர்” எனவும் “ஆக வகவற்சீ ரந்தாதி - நால்வகையாக நவிற்று.” எனவும், “வரகு பெருநிலத்து மூன்றகற்றி மற்றை - யரவு புளிமா வரகிரண்டு மாற்றி - முதனிலத்துக் காரருமு மாவருவாய் மும்மூன் - நெணவுரை யந்தாதிச் சீண்டு.” எனவும். “ஈனொழுத்துப் பாதிரி மூன் நீரருகு மோரிரண்டாய் - மூவெழுத்துப் பாதிரிக்கு முன்னிரண்டாய் - மாசெல்வா • பொன்றற்கு மவ்வா ரெழுதித்துணைப்ப நாற்பஃதாம் - வெண்டொடைச்சீ ரந்தாதி வேறு.” எனவும் “விடுத்தசீ ரந்தாதி வெண்டொடை யைம்ப - தெனப்படு மெட்டுமே விட்டு” எனவும் “மாசெல்வா யீற்றும் புலிவருவாய் மற்றிடத்து - மேன யிரண்டு மிரண்டிடத்து - மாக - விரண்டிரண்டு நீக்கிச்சீ ரந்தாதி துண்ணற் - கமைந்த தொடைநான்மூன்றும்.” எனவும் “பாத்தோறும் வந்தசீ ரந்தாதி பாற்படுப்ப - நூற்றோ டறுபத்து நான்கு” எனவும் இவ்வாற்றொரு சேர்த்தாதியா மாறுணைத்துக் கொள்க. “ஆந்தாதி யோரி ரண்டு மாகத் தொடைநான்கு - நெண்பான்மே வெண்பா னென்னல்”

இனி விட்டிசைத்தொடை கூறுங்கால் எழுத்தினனும் எழுத் தில் ஓசையானும் விட்டிசைத்தல் இருவகைப்படும். “அ உ மரியா வறிவி லிடைமகனே - நொஅலைய னின்னாட்டை நீ.” என்பதெழுத்தி னானாகியது. விட்டிசையின் இறுதியடி வல்லொற்றெப்பின் விட்டிசை வல்லொற்றெதுகையென்பாரும் உளர். ஆண்டு வல்லொற்றெதுகை யாமாறாகாமையின் அது வேண்டுவதன்று. வேண்டினும் விட்டிசை யெனவே அடங்குமென்பது. “தஎன்று தாமிசைப்ப தாகியே தண் ணுமைகேட் - டெஎன் நெழுந்தார் பலர்.” என்பது குறிப்புவிட் டிசை. இவை கட்டளைபடிக்கண் வருங்கால் ஒரோவொன்று தூற்ற முபத்து நான்காகி முந்தூற்றிருபத்தெட்டாம். அவை வருங்கால் நே ர்பசைச் சீரிரண்டும் ஒரொழுத்துத் தேமாவும் போதுபூவிரண்டும் ஒழித் தொழிந்த தேமாவும் பாதிரியிரண்டும் ஒன்றிக் கலிப்பாவிற்குத் தொடை நாற்பஃதாகவும் இரண்டு விட்டிசையுந் தொகுப்பிப் பூம ருதிரண்டும் நேர்முதல் வெண்சீரிரண்டுமாக ஒன்பதுசீரும் பற்றி விட்டிசைக்குமெனவுங் கொள்க. அவற்றை அகவற்றொடை ஒரோ வொன்றெழுபதாகவும் வெண்டொடை ஒரோவொன்றைம்பத்து நான்காகவுங் கலிப்பாவிற்குத் தொடை நாற்பஃதாகவும் இரண்டு விட்டிசையுந் தொகுப்பத் தொடை. முந்தூற்றிருபத் தெட்டாயின வாறு கண்டுகொள்க. இவை ஆசிரியத்துப் பதினான்கும் வெண் பாவினுளொன்பதுமாக இருபத்துமூன்று நிலங்களைந்து பெற்றன.

“நேர்பிரண்டு நேர்பு முதலிய சீர்நான்கு - மொழுத்துத் தே மாவும் விட்டிசைக் கொன்றாவா - மேனை நிராமுதற் சீர்களு மிவ்வா நே - யாகா தனவென் றறி.” எனவும், “அகவற்கேழ் ரோதியொ ன்பதும்வெண் பாவிற் - குளவென் றுணைக்கப் படும்.” எனவும் “வெ ள்ளையு ளொன்ப தகவலி னீரோழாய்க் - கொள்ள விருபத்து மூன்ற ருத் - துள்ளலுட் - போரோறு பாதிரி பூமருது மாசெல்வாய் - மாவருவா யெட்டும் வரும்.” எனவும் “அகவற் கெழுபதா மைம்பத்து நான் கா - நிகரற்ற வெள்ளைக்குத் துள்ளல் - புகரற்ற - நாற்பதாய் விட்டி சை தூற்றறு பத்துநான் - கேற்பதா மொரொன் நெனல்.” எனவும். “இருவிட் டிசைமுந்தூற் றொருபுபத் தெட்டா - வருவித்துக் கோ டல் வழக்கு.” எனவும் இவற்றைப் பதநெகிழ்த்துணைக்க. “விகற் பமா நந்தாதி விட்டிசைநான் கேற்றி - யிசைத்தவீ னாந்து தொடை யாற் - ரொடைத்தொகை - மூவா யிரத்தோடு முந்தூற்று முடிப்பதா - ருமா நறிந்த கொளல்.” “இருபத் திரண்டு மிவைபத்து மாக - வருவி த்தமுப்பத் திரண்டா - னொருபத்தின் - மூவா யிரத்தொரு தூற்றை

ம்பத் தாறைந்தாம் - ரோடோளாம் பத்திரன் டேற்று" எனவிலை உ
ரைச் சூத்திரம். ஆகத்தொடை மூப்பத்திரண்டனாற்பெற்றன பதின்
மூவாயிரத் தெழுதாற்றெட்டு. (௬௬)

சுகட. சொல்லிய தொடையொடு வேறுபட் டியலிற்
சொல்லியற் புலவரது செந்தொடை பெண்ப.

இது மேற் செந்தொடையருமெனக் கூறியதுணர்த்துகின்ற
து. எய்தாததெய்துவித்ததாஉமாம். (இ - ள்.) மேற்கூறப்பட்ட
தொடை எல்லாவற்றோடும் ஒவ்வாது வரின் அதனை இயற்கைச்
சொல்லாற் செய்யுள் செய்யும் புலவரது செந்தொடையென்று சொ
ல்லுப ஆசிரியர். எ - று. எனவே, விகாரப்படச் செய்யுள் செய்யுஞ்
செந்தொடை இன்னாதென்றாலும். அது "இருங்கழி மலர்ந்த வள்
ளிதழ் நீலம் - புலாஅனறு மறுகிற் சிறுகுடிப் பாக்கத்தின் - மீன்வே
ட்டுவர் ஞாழலொடு மலையு - மெல்லம் புலம்ப நெகிழ்ந்தன தோளே." எனவும்
"செயிரா முகத்துளா பிரிப் படுகிளாப் - பராணாப் புன்னை
வாங்குசின் தேம்ப." எனவும் வரும். "பூத்த வேங்கை வியன்
சின்ன யேறி - மயிலின் மகவு நாட - னன்னுதற் கொடிச்சி மனத்த
கத் தோளே" என்பதும் அது. இயலினென்றதனான் இரண்டடி
யாற் தொடை பெற்று நின்று இரண்டடியெதுகையாகியவை தம்
மூட்டொடுக்குங்காற் செவ்வனதொடுப்பினும் அதனைச் செந்தொடை
யென்னாது இரண்டடியெதுகையென்றும் இனி ஓரடி இடையிட்
டுத்தொடுத்தவழியுந் தொடர்ந்த அடி இரண்டுஞ் செந்தொடை
யாமாயினும் மூன்றாமடி எதுகைபடத் தொடுத்தன் மாத்திரை
யானே அதனை இடையிட்டெதுகையென்றுங் கொள்ளப்படும்.
என்னை? அவ்வெதுகை ஆண்டுச் சிறந்தமையினென்பது. அவை
மூன்னர்க்காட்டுதும்.

"முன்பொழுதி முன்சொல்லுந் தூரியமா மந்திலையே - பின்
பொழுது பின்செல்லு நெய்தலா - னன்பிலவே - கொல்யாளை வேகப்
போர்க் கோற்கோதை மாடேற்ற - பல்யாளை மன்னர் பறை" என
வரும். இஃது இவ்விரண்டடிகளது கூட்டத்துக் கண்ணன்றி வாரா
வாயினுங் கட்டணியடிக்கு அகப்பட்ட தொடையொடுங் கூறினார். கட்
டணியடிக்கண் வருந் தொடையே சிறந்தனவென்று கொள்ளினுங்
கொள்வீற்கவென்பான் ஒழிந்த தொடையுள்ளுமென்று கூட்டித்தொ
டைகூறினானென்பது. இனிச்செந்தொடை கட்டணியடிக்கட் தொ
டையாங்காள் ஓரெழுத்துத்தேமா ஒழித்து ஒழிந்த சேரெல்லாவற்றினு

ம் வருமென்பது. இம்மூவரை அடியினாலும் பெற்ற தொண்டியல்வா
க் தொகுப்பத் தொடை ஐஞ்ஞாந்தாற்பத்தொன்பதாம். அவற்றொ
டும் இரண்டடிபெதுகை இரண்டும் இடையீடுங் கூட்டத் தொடை
ஐஞ்ஞாற்றைம்பத்திரண்டாம். “தந்தையில் செத்தொடை பைஞ்
ஞாந்து காற்பான்மே- லொன்பாளை யோரிடையீட் டோரிரட்டி - வ
ந்த வெதுகை யிரண்டென வைத்தைஞ்ஞாற் - றைம்பத் திரண்டென்
றறி.” என்பதுரைச்சூத்திரம். ஆக முப்பத்துமூன்று தொடையும் அ
றுதூற்றிருபத்தைத் தாடிப் பதினாறு கணந்து பெற்றதொடையிரி
யெல்லாக் தொகுப்பப் பெற்ற தொடை பதினமூவாயிரத்தெழுதூற்
றைத்துடன் இரண்டடிபெதுகை யிரண்டும் இடையீட்டுவதென்றுங் கூட்
டத் தொடை பதினமூவாயிரத் தெழுதூற் றெட்டாயினவாறு கண்டு
கொள்க. “தொடையின் பருதி முழுவதுஉஞ் சொன்மற் - றடியி
னதுதூற் றிருபத்தைத் தாயி - னடியி னிலக்கண மாமதுவென் றஞ்சிப்
பிறதொடைமூன் றேற்றினார் பின்” இவ்வாறு தொடை கூறப்பட்ட
தொடைப்பருதியெல்லாம் அவ்வச்சூத்திரங்கடோறும் எடுத்தோ
தாது கட்டியடிக்கும் அல்லாவடிக்கும் பொதுவகையாற் கூறி வந்
தானுகிரியனுயினும் “மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை” என்னுந் தொ
டைச் சூத்திரத்திற் கேற்பதாம். அவற்றை அவ்வச்சூத்திரங்களுட்
போலக் கூறிவந்ததாமென்றது. முறகூறிய முப்பத்து மூன்று தொ
டையினையும் அறுதூற்றிருபத்தைத்தடியோடு மாறியக்கால் இருபதி
னாயிரத் தறுதூற்றிருபத்தைத்து தொடையாகந்பாலனவாம். அன்ன
வை தொடைக்குந் தணக்குமாகாதன கணந்து கொள்ளப் பதினமூ
வாயிரத் தெழுதூற்றைந்தாயினவென்பது. ஆறாயிரத்துத் தொள்ளா
யிரத் திருபது நிலங்கணியப்பட்டன. இங்ஙனம் இவைகணந்து பெற்ற
தொடையோடும் இரண்டடிபெதுகை இரண்டும் இடையீட்டுவதென்றுங்
கூட்டத் தொடை பதினமூவாயிரத் தெழுதூற்றெட்டாயின. (௧௦௦)

சகக. மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை தாமே
யையீ ராயிரத் தாறைஞ் ஞாற்றொடு
தொண்டெலை யிட்ட பத்துக்குறை யெழுதூற்
றென் பஃதென்ப வுணர்ந்தி கிணைரே.

இது மேற்கூறிய தொடையுள் ஒருசொன்வகையறையுடை
மையின் அவற்றை அடிக்கட்போலத் தொகுத்தோதுகின்றது. ஸீரி
த்ததுஉந், தொகுத்ததுஉமாம். என்னை? கட்டியடியோடுபட்ட
தொடைவிசற்பம் முற்கூறிய சூத்திரங்களுட் பெற்றமையினும் அ

செய்துணியம்

வற்றியும் சண்டுத் தொடுத்துக்கறினமயரமுமென்பது. (இ-ள்.)
 மெய்ப்பெறு மரபிற் தொடைவகைகேட்டார்க்குத் தொண்டியாடு
 வெளிப்படும் இலக்கணத்தவாகிய தொடைக்கூறுபாடு: தாமே என்பது
 து பரித்துக்கூறியவாறு ; ஐயிராயிரத்தாறைஞ்ஞாற்றொடுபதின்
 மூவாயிரத்தோடு: தொண்டிலையிட்ட பத்துக்குறை எழுதாற்றென்ப
 ிதுஎழுதாற்றெட்டு. எ-று. தொடைப்பகுதி பதின்மூவாயிரத்
 தெழுதாற்றெட்டென்று சொல்லுப ஆசிரியான்பது இதன்பொழி
 ப்பு. மெய்ப்பெறுமரபினிவையெனவே, விளங்கத்தோன்றாதனவுந்
 தொடையுளவென்பதாம். அவை இணை கூழைமேற்கதுவாய் கீழ்க்
 கதுவாய் கடையிணை கடைக்கூழை இடைப்புணர்ப்பின எனச்சொல்
 லுப. பிறவும் வேறுபடுத்துக் கூறுவா கூறுவனவெல்லாம் இதனானே
 தழீஇக்கொள்ளப்படுமென்பது. தொடைவகையென்பது கட்டையடி
 யோடு வருமெனப்பட்ட முப்பத்துமூன்று தொடையும் பிறவாற்றான்
 வருமெனப்பட்ட இரண்டடியெதுகையென இருகற்றனவுமென்ற
 வாறு. ஐயிராயிரத்தாறைந்நூற்றொடு என்பது உம்மைத்தொகை.
 தொண்டு தலையிட்ட என்பது ஒன்பாணையகப்படும் மொழியாகவுடை
 யவென்றவாறு. அது செய்தவென்னும் பெயரெச்சமாகலின் எழு
 தாற்றென்பதென்னும் பெயர்கொண்டு முடியும். எனவே எழுதா
 ற்றொருபத்தெட்டாமென்றஞ்சிப் பத்துக்குறை எழுதாற்றென்பது
 என்றானென்பது. எனவே, ஆண்டு நின்ற ஒன்பாடோடிக் தொ
 ண்டெலையிட்ட ஒன்பாணையுங் கீட்ட எழுதாற்றெட்டாயினவென்
 பது. அஃதே கருத்தெனின், பதின்மூ வாயிரத் தெழுதாற் றெட்டெ
 ன-மொழியப் பட்டன தொடைதெரி யகையே என அமையும் ; இவ்
 வாறு அரிதும் பெரிதுமாகச் சூத்திரஞ்செய்ததென்னையெனின்,
 அங்ஙனமே அதனை ஞாபகப்படச் செய்தான் ஆசிரியன் ஒருகார
 ணம் நோக்கி. என்னை? இத்தொடைகளை அடியொமொறுக்காற் கு
 றைக்கப்படுவன உளவென்பதுஉம் அவை தொண்டு தலையிட்ட ஐ
 ந்துபத்தளவும் ஆறுமுதலாகக் கணயப்படுமென்பதுஉம் கோடற்கென்
 பது. ஒன்பதென்று இருகாற்சொல்லிய வதனான் அங்ஙனங் குறைக்
 கப்படு நிலங்கள் ஒன்றது பூருதியவாமெனக் கொள்க. அலையா
 வன, ஐம்பத்தொன்பது ஐம்பத்தாறு நூற்பத்தைந்து நூற்பது முப்பத்
 தொன்பது முப்பதிரண்டு முப்பத்தொன்று இருபத்துமூன்று ஆறு
 என ஒன்பதுபகுதியாற் குறைவனவாயின. இங்ஙனம் ஐம்பத்தொன்
 பது நிறத்தினவாகலாற் தொண்டிலையிட்ட பத்தென்றானெனவும் ஒ
 ன்பதுந் தொண்டுமென இருகாற் கூறியவதனான் அங்ஙனங் கணியுநில
 ம் ஒன்பத்தெனவுக் கொள்ளப்பட்டது. "பாயபதினா யிரமென் நில

னையீ-ராயிரமென்ற னைதனான் - தாயதன்யிப் - பத்துங் குறைத்த ப
யத்தானும் ஒன்பதென் - றுய்த்துக் கொளற்பாற் றெருங்கு” என
வும் “ஒரொன்ப தேற்றியு மோரொன்ப திட்டுகாத்து - மீரொன்
பதுமிருத்தா னீங்கிவற்று - னோரொன்ப - தைம்பான்மே லேறவு
மைந்தந்த மாய்க்குறைத - லொன்பான் வகைத்தென்று மோர்
ந்து” எனவும். “ஆறென்றான் மூவா யிரமென்ற தாங்கதன - லாற்
த மாங்குறையு மாறு” எனவும் “ஐம்பத்தொன் பானேழெட் டை
யொன் பதுநாற்பஃ - தொன்பா னுடைமுப்பஃ தெண்ணுன்கு முப்பத்
தொன் - றென்பா னிருபத்து மூன்ற ரெனக்குறைப்பு - வொன்பான்
பகுதியுள்” எனவும் இவ்வுரைச் சூத்திரங்களான் அவை குறைக்கப்படு
மாற்றிந்து குறைக்க. இவற்றுள் ஒன்பது நிலங் களையப்படும் மோனீ
முதலாயின தொடை ஐந்தற்கும் ஒரெழுத்துத்தேமா உரித்தென்றிரா
யின், அதனை துந்தை துந்தையென்று இருகாற் தொடுக்கவேண்டும்,
தொடுத்தவழி அடிமோனையுந் தலையாகெதுகையும் அடியெதுகையும்
மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகையுமென நான்கு தொடை பெறப்படு
மாகலின், அவற்றுள் அதனை என்ன தொடையென்றுமோவெனின்,
செய்யுள் செய்த ஆசிரியன் பலதொடைப்படச்செய்து வைத்தவழி,
அவற்றுட் சிலகளைந்து ஒன்று, கோடற்குக் காரணமின்மை
யின் அவையனைத்துங் கோடுமென்பது. அல்லாதார் முதனின்ற
தொடையேகொண்டொழிகவென்ப. அதுகுற்றம். என்னை? “வெ
ங்காற் பைந்தினை யிதனை மேறிப் - பைங்காற் சிறுகிளி கழுவோ
டந்தை” என்றவழி எதுகையும் முரணும் வந்தவழி, இவற்றுண்
முதற்கண் இன்னதொடை இறுதிக்கண் இன்னதொடையென்று
துணியலாகாமையின் அது நிரம்பாதாகலான் அது வந்ததொடை
யெல்லாவாற்றானும் விரித்துத் தொடைகூறுதல் அமையுமென்பது.
என்போலவோவெனின் எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் அடியும் அ
ங்ஙனம் முதல் வந்ததனை எண்ணுந் தொகையும் பெயருங்கொடு
த்து வழங்காதவாறு போலவென்பது. அல்லதுஉந், தொடைகளெ
ல்லார் தம்மையுணரும் மாத்திரையானே தனித்தனியருதல் இலக்
கணமென்பதுஉம் இல்லையென உணர்க. என்னை? பல உறுப்பு
க்கொண்டதோர் செய்யுளென்றமையின். இனி, ஒரெழுத்துத்
தேமா முதற்கணிற் ப அடியிறுதிக்கண்ணும் இயைபு வருதலின்
அச்சீர் நின்றழந்த அடிக்கண் இயைபுவருதற்கு ஆராய்ச்சியின்றெ
ன்பது. ஒழிந்த தொடைக்குரியவல்லவெனப்பட்டதோள் அவை வா
ராமையும், உரிவெனப்பட்ட அவற்றுள் அவைவருமாறும் முறையிற்
கொண்டு உதாரணங் கண்டுகொள்க. இனி, இக்காலத்துள்ள ஆசிரிய

ருள் ஒருசாரார் தொண்டிலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுதூற்றொன் றுமெனப் பாடந்திரிப்பாரும் இன்னொருசாரார் எழுதூற்றொன்றுமெ ன்ப பாடந்திரிப்பாரும் உள். ஒருபகுதியார் ஒன்றுமென்பன முற் றுவினையென்ப. மெப்பெறுமரபிற் றொடைவகை பத்துக்குறை யெ ழுதூற்றென்னும் எண்ணினோடு ஒன்றுமெனக்கூட்டுப. பதின்முவாயிர த்தறுதூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பது என்பது அவர்களுத்து. ஒன்று மென்பதனை எண்ணப்பெயர் முற்றுமைப்படுத்ததென்பாரும் அதுவே கூறுப. அவரறியார். அவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்வது ஆசிரியர் கருத்த ன்று. அல்லது உம் ஒன்பதென்ப வுணர்ந்திசினோரோ என்பது பழம்பா டமாகலானும் அஃதமையாதென்பது. அவ்வாறுகொள்வார்க்குத் தொடை பதின்முவாயிரத்தறுதூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதாகலும் பிழைக்குமெனமறுக்க. என்னை? அறுதூற்றிருபத்தைந்தடியினையுந் தமக்குப்பொருந்துமாற்றான் இருபத்திரண்டு தொடையோடும் பெருக் குங்கால் அவர்க்கும் ஓரடிக்கண்ணே தொடைகோடல்வேண்டுமாக லானும் அங்ஙனங் கொள்ள இரட்டைத்தொடை முதலாயின அறு தூற்றிருபத்தைந்தாகாமையானுமென்பது. (சுசு)

சுசு. தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரம்பில பல்கும்.

இது மேற்கூறிய தொடைக்காவதோர் புறனடை. (இ-ள்.) அறுதூற்றிருபத்தைந்து அடியோடு மாறிப்பெற்ற தொடை பதின்ம வாயிரத்தெழுதூற்றெட்டெனப்பட்டன. மேலினி அவ்வடி ஒன்ற ன்கண்ணேயின்றி ஒன்றிரிப்ப நின்றவடி அறுதூற்றிருபத்துநான் கனையுந் தந்து தந்து தமொற வந்து தோன்றுந் தொடைவிகற்பமும் இருசீரடிமுதலாக எண்ணீரடியீறாகக் கிடந்த அடிவேறுபாட்டின்க ணெல்லாம் இத்தொடைகளைக்கூட்டவும் பிறவிகற்பத்தொடைகளைக் கூட்டவும் வருந் தொடைப்பகுதி வரையறையின்றிப் பலவாம். எ-று. வரையறை உடையனவீற்றுக்கன்றி வரையறைகூறுதல் ப்யமின்றா கலின் ஒழிந்த விகற்பமெல்லாங் கூறியநிலங் கூற்றிறிவனென்ப து உம் “மெப்பெறு மரபிற் றொடைவகை” எனப்பட்டன வரைய றையுடைமையின் அதுகூறினொனென்பது உஞ் சொல்லினுன் இச்சுத் திரத்தானென்பது.

இனி ஐந்துதொடை விகற்பத்தொடை பலவற்றோடுங் கூட் டவும் பிறவாற்றான் விரிப்பவும் வரம்பிலவாமென்பாருமுள். அவை எவ்வாறு விரிப்பினும் வரம்பிலவல்லவெனமறுக்க. ஓரம்பிலவென்ப து வரையறை கூறப்படாவென மேலுணர்த்தே உரை. (சுசு)

சகடு. தொடைவகை நிலையே பிங்களை மொழிப.

இதழமுத. மேல் ஒருசாரான் வரையறையுடைமையிற் கூறப்பட்டனவென்புழி ஒழிந்தன வரையறையின்மையிற் கூறப்படாதெனவுங் கூறினானைக் கண்ட மாணுக்கன் வரம்பில்லன தொடுக்கப்படுகொல்லென ஐயுற்றானை அவையுந் தொடுக்கப்படுங் கண்டாயெனக் கூறினமையின் ஐயம் அறுத்ததெனவுங் அமையும். (இ - ள்.) தொடையது பருதி வழக்கே அவ்விரண்டுமென்ப. ஏ-று. எனவே, அப்பருதியுளொன்று தெரித்திலமென்பது இதன்கருத்து. ஆங்கென்றதனான் மேற்பகுத்த இரண்டிடமும் கொள்க. (கரு),

சகசு. மாத்திரை முதலா வடிநிலை காறு
நோக்குதற் காரண நோக்கெனப் படுமே.

நிறுத்தமுறையானே நோக்குணர்த்துகின்றது. நாற்சொல் வழக்கினைப் பாலிற்படுப்பது மரபென்றான். எனவே, ஆண்டு நோக்கியுணரப்படுவதொன்றின்றிச் செய்யுளுள்ளும் வழக்கியல்பினவாகி வெள்ளைமையுமாய்க் காட்டுவனவாயின. அவ்வாறன்றி நோக்கென்பதோர் உறுப்புப்பெறினே அது செய்யுளாவதாகலான் அதுகூறுகின்றனென்பது. (இ - ள்.) மாத்திரையும் எழுத்தும் அசைநிலையுஞ்சீரும் முதலாக அடிநிரம்புந்தொடையும் நோக்குடையவாகச் செய்தல் வன்மையாற் பெறப்படுவது நோக்கென்னும் உறுப்பாவது. ஏ-று. கேட்டார் மறித்துநோக்கிப் பயன்கொள்ளுங் கருவியை, நோக்குதற்காரணமென்றனென்பது. அடிநிலைகாறுமென்பது ஓரடிக்கண்ணையன்றியுஞ் செய்யுள் வந்த அடி எத்துணையாயினும் அவைமுடிக்காறுமென்றவாறு. வரலாறு :- “முல்லை வைந்துதி தோன்ற வில்லமொய்பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி * * * படர்ந்தே.” எனவரும். இப்பாட்டின் ஓசைமுதலியனவெல்லாங் கேட்டாரை மீட்டுந்தன்னினோக்கி நோக்கப் பயன்கொள்ள நிற்கும் நிலைமை “தெரிந்துகொள்க. இனி, அடிநிலைகாறுமென்றதனாற் செய்யுண்முழுவதும் எவ்வகையுறுப்புங் கூட்டி நோக்கியுணரமுறாதுங் கூறுதும். முல்லையென்பது முதலாகக் காணமென்பதீராக நாற்சொல்லியலான் யாப்பு வழிப்பட்டதாயினும் பருவங்காட்டி வற்புறுக்குந் தோழி பருவந் தொடங்கியதுணையேகாணென்று வற்புறுத்தினனென்பது நோக்கியுணரவைத்தானென்பது. “உதுக்கான் டொன்றங் குதும்பொறைநாடன்” என்னுத்துணையுந் தலைமகனது காதன்மிகுதி கூறி வற்புறுத்தினனென்பது நோக்கியுணரவைத்தான். ஒழிந்த அடிநிலைகாதும் பிரி

ந்தகாலம் அணித்தெனக் கூறி வற்புறுத்தினுனென்பது நீர்த்த
யுணரவைத்தானெனப்படும். என்னை? முல்லையென்னுது ஸவந்த
தியென்றதனான் அவை அரும்பியுது அணித்தென்பது பெறப்பட்டது.
சின்னான் கழியின் ஸவந்துதியாகாது மெல்லென்னுமாகலின்
இல்லமங் கொன்றையும் மெல்லென்ற பிணியவிழ்ந்தனவென்றான்
முல்லைக்கொடி கிரித்ததுணை அவை முதல் கெடாது முல்லையரும்பிய
காலத்து மலர்ந்தமையின். இரலை முருப்பினை இரும்பு திரித்தன்ன
மருப்பென்றது உம் நீர்தோய்ந்தும் வெயிலுழந்த வெப்பந் தணிந்தில
இரும்பு முறுக்கிவிட்டவழி வெப்பம் மாறாவிட்டவாறுபோல வெம்பா
நின்றன பின்னுமென்றவாறு. “பரலவலடைய விரலை தெறிப்ப” என
வே பரப்படுகுழிதோறுந் தெளிந்துநின்ற நீர்த்கு விருந்தினமாகலாற்
பலகாலும் நீர்பருகியும் அப்பரல் அவலினது அடைககாவிடாது துள்
ளுகின்றனவென அதுவும்பருவந் தொடங்கினமை கூறியவாறாயிற்று.
“கருவி வாணங் கதழுறை சிதறி” என்பது உம் பலவுறுப்புங் குறை
படாது தொக்குநின்ற மேகந்தனது வீக்கத்திடைக் காற்றெறியப்படு
தலின் வினாந்துதுளிசிதறினவென அவற்றையும் புதுமைகூறினான்.
எனவே, இவையெல்லாம் பருவந் தொடங்கியதென்றமையின் வற்
புறுத்ததற்கு இனமாயிற்று. “சூரங்குணப் பொலிந்த கொய்சுவற்புர
வ்” என்பது கொய்யாத உணை பங்கியங் கொய்த உணை பலகாலும் கொ
ய்யவேண்டுதலுமுடைய குகிணாயென்றவாறு. எனவே, தனதுமனப்
புகழ்ச்சி, கூறியவாறு. அத்துணை மிகுதியுடைய குகிணை பூட்டின
வாரொலி விலக்காது மணியொலி விலக்கி வாராநின்றான் அங்ஙன
ம் மாட்சிமைப்பட்ட மான்தேராதலானென்றவாறு. அதற்கென்னை
காரணமெனின் “தூணையொடு வதியுந் தாதுண் பறவை” எனவே
பிரிவஞ்சியென்றவாறு. மணிராவொலி கேட்பின் வண்டு வெருவுமா
லின் அதுகேளாமை மணிராவினை இயங்காமையாப்பித்த மாண்வினை
த்தேரானகி வாராநின்றானென இவையெல்லாம் தலைமகள் வன்பு
றைக்கேதுவாயின. “கறங்கிசை விழவி னுற்றதைக் குணது - றெடும்
பெருங் குன்றத்த மன்ற காந்தன்” தெய்வ மலை ஆகலான் அத்தனான்
மன்ற காந்தனைத் தெய்வப்பூவெனக் கூறி அவை போதவிழ்ந்தாற்
போல அவர் புனீர்த்தகாலத்துப் புதுமணநீ கமழ்ந்த நின்கைத்தொ
டிகள் அவை அரியவாகிப் பிரிந்தகாலத்துப் பொன்றுவடிவொத்த ம
ணங் குறைபட்டதுணையேயால் அவர் பிரிந்துசெய்த தன்மையினென
இதையும் வன்புறைக்கே உறுப்பாயிற்று. இவ்வாதே பலவும் கோக்கி
யுணர்தற்குக் கருவியாகிய சொல்லும் பொருளும் எல்லாம் மாத்திரம்

முதலா அடிசிலாகாறுமென அடங்கக்கூறி நோக்குதற்காரணம் நோக்கென்றெனப்பது. மாத்தினாமுதலாயினவுந் தத்தம் இலக்கணத்திற் திரியாது வந்தமையின் அவையும் அவ்விலக்கணம் அறிவார்க்கு நோக்கிப் பயன் கொள்ளுதற்கு உரியவாயினவாறு கண்டுகொள்க. எனப்படுமென்றதனான் இவ்வாறு முழுவதும் நோக்குதற்குச் சிறப்புடையவெனவும் இவையிடைபிட்டு வந்தன சிறப்பிலவெனவுங் கொள்ளப்படும். பிறவும் அன்ன. (௧௦௪)

சுகள். ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியென
நாலியற் றென்ப பாவகை விரியே.

நோக்கே பாவென நிறுத்தமுறையானே நோக்குணர்த்திப் பாவுணர்த்தியவெழுந்தான் அதனை இத்துணைப் பெயர்வேறுபாட்டெனவும் பொருட்டுரிமையவும் அடிக்குரிமையவுமாமாறுஞ் செய்யுட்கு வரையறைவகையான் உரியவாறும் ஒரோசெய்யுட்கண் ஒரோவுறுப்புப்பற்றி வருங்கால் அவ்வுறுப்புக்கள் இத்துணையடிய வாருமெனவும் எல்லாங் கூறுவான் தொடங்கினமையின் அவற்றுள் இது பெயர்வேறுபாடும் அஃது இனைத்தென விரியும் உணர்த்துகின்றது. இவ்வுறுப்பு வேறுபாட்டானே, உறுப்பியலாகிய செய்யுளும் இவ்வாறு பெயர்கொள்ள வைத்தானென்பது. (இ - ள்.) ஆசிரியப் பாவும் வஞ்சிப்பாவும் வெண்பாவும் கலிப்பாவென நான்குற்றது பாக்களவற்றுலிரி. எ - று. வகையென்றதனான் உறுப்பாகிய செய்யுளின் வேறுபட நோக்கி உணரப்படும் இவ்வுறுப்பெனவும் இவற்றுள் வழக்கிற்குரியன செய்யுட்கு வந்தனவும் வழக்கிற்கேயுரியவாகிக் கூறுபடுவனவும் ஒன்றொன்றனோடு விராய்ப் பிறக்கும்பகுதியுமெல்லாங் கொள்ளப்படும். பாக்கூற்றுலிரி நான்கெனவே, பாவனை உறுப்பாகவுடைய செய்யுட்கு வரையறைகூற்றிற்றிலனென்பது பெற்றும், என்னை? அவற்றுப் போதுங்கால் அவற்றது பெயர்வேறுபாடும் அச்சுத்திரங்கனான் அறிதுமென்பது. என்றார்க்கு இவை நான்கேயன்றிப் பாவாமாறு கூறானேவெனின் இவையின்றித் தூக்குப் பிறவாமையின் தீப்பாவிலக்கணமும் நோக்கோத்தினுட் கூறினாகலான் ஆண்டோதியவாறே அமையுமென்பது. இக்கருத்தேபற்றிப் “பாவென மொழியினுந் தாக்கினது பெயரே” என்றார் இந்நூலின் வழிதூல் செய்த ஆசிரியருமென்பது. உதாரணம்; “உள்ளார் கொல்லோ தோழி முன்னுடை - பலங்குருகி யீந்தின் சிலம்பிபொதி செங்காய் - தகில்பொதி பவள மேய்க்கு - மகிப்படு கள்ளியங் காழறந் தோரே” என்பது ஆசிரியப்பா உறுப்பாகி லுந்த செய்யுள். “வசையிப்புக்கழ்

வயங்குவெண்மீன் - நினைதிரிந்து தெற்கெய்தினும்" என்பது வஞ்
 சிப்பா உறுப்பாகி வந்த செய்யுள். "வாரிய பெண்ணை வருகரும்
 பை வாய்த்தனபோ - லேரிய வாய்வினு மென்செய்ய - கூரியவேற் -
 கோட்டியானைத் தென்னன் குளிர்சார் தனியகலங் - கோட்டிம
 ணங் கொள்ளா முலை." என்பது வெண்பாவுறுப்பு வந்த செய்யுள்.
 "அரிதாயவறனெய்தி" என்பது கலிப்பாவுறுப்பு வந்தது. பிறவும்
 அன்ன. இவை இன்ன அடியான் வந்தனவென்பது என்னையறியுமா
 நெனின், அதுவன்றே தூக்குப் பயம்படுகின்ற இடமென்பது. மூன்
 றுபாவினை நாற்சீரானும் வஞ்சிப்பாவனை இருசீரானும் முச்சீரானும்
 தூக்குக்கொண்டு இத்துக்காமாறு உணர்ந்துகொள்க. ஆசிரியம்
 வெண்பாக் கலி வஞ்சியெனச் சிறப்புமுறையாற் கூறாதென்னையெ
 னின், அது "முந்து மொழித்ததன் நலையெ மாற்றே" என்பாருமுளர்.
 வஞ்சிப்பா முதற்கூறமையின் அற்றன்றென்பது. மற்றென்னை கரு
 தியதெனின் ஆசிரியம் வெண்பாவென்று ஒதினவை வழக்கிற்குஞ் செ
 ய்யுட்கும் உரிமையின் அவையேபோறலுஞ் சிறப்புடையவென்றுகொ
 ள்வானாயினும் அற்றன்று. இவை செய்யுளிலக்கணமாகலான் அவை
 நான்கும் ஒத்த இலக்கணத்த செய்யுளென்றற்கு இம்முறையான்
 ஒதினனென்பது. இனி ஒருசீரார் இந்நான்கினையும் ஒன்று மூன்
 றாக விகற்பித்துக் கூறுப. என்னை? எந்திசை தூங்கிசை ஒழுகிசை எ
 ன்றாற்போல. அற்றன்று ; ஒழுமுத்துமுதல் ஐயெழுத்துச் சீரளவும் ;
 உயர்ந்த சீரான்வருஞ் செய்யுட்கு ஒன்று ஒன்றனின் வேறுபட்டொ
 லிக்கும். அவ்வேறுபாடுதோறும் பாவேறுபடா. என்னை? "எழுத்தள
 வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலைதானே - குன்றலு மிருதலு மில்லென மொ
 ழிப" என்றமையினென மறுக்க. அல்லதூஉம் அங்கனம் வேறு பா
 டுகொவ்ளின் ஒரோவொன்று ஐந்தாகலுந் தூங்கலோசை ஆறும்
 ஏழுமாகலுமுடைய வென்பது. (௧௦௫)

சகஅ. அந்நிலை மருங்கி னறமுத லாகிய

மும்முதற் பொருட்கு முரிய வென்ப.

இது பாவினைப் பொருட்குரியவாற்றான் வரையறை கூறுவா
 ன் தொடங்கிப் பொருட்குரிமை பொதுவகையான் உணர்த்துகின்
 றது. இது பொருள்திகாசமாகலின் இங்ஙனங் கூறுகின்றான். (இ-ள்.)
 அந்நிலைமருங்கின் = அம் மேலைச்சூத்திரத்துத் தோற்றுவாய் செய்யப்
 பட்ட செய்யுளினிடத்து: அறமுதலாகிய மும்முதல் = அறம்பொருளி
 ன்பமென்பன ; அறமுதற்பொருளெனவே அவையும் அவற்றது நிலை
 யின்மையும் அடங்கும் ; பொருட்கும் உரியவென்ப = அப்பொருட்கெ

கனம் உரிய கனம் குடியரசு. என். அந்திமேஷம். இவ்வாறு
மும்முதற்பொருள் உரியவாள் செய்து, தன்னை, தான் உ
ரிமை பூண்டவென்பது. வீடுன்பது செய்து, வாரியாவெனின்
அதற்கென்பது பதப்பாட்டு. உரியவாள் உரிமையுடையவர் என்
ருபொருள் தர்ப்புணர்ப்பு. இவ்வொருவரார் மும்முதற் பொருட்
கும் உரியவென்பதன் எச்சப்படுத்தின்கொள்ப. அந்தந்த உயிற்
பொருள்முதற்நிலையும் உதவான் அவற்றை மும்முதற் பொருளென்
ருள், அவையின்றி வீடுபெறுவதுவேதின்மையின் வீடும் துண்டு
உயிற்றுணென்பது. அவ்வாதர் வீடென்றும் பொருள்மை செய்யுட்
கண் வாராய்வின் அதுகருணென்ப. அங்ஙனம் கருளின் அமரு
தற்பொருளுக்கு செய்யுட்கண் வாராவெனமறுக்க. (க0க)

சகக. பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பி
னாகிரி யப்பா வெண்பா வென்றும்
காயிரு பாவிலு ளடங்கு மென்ப. (க0எ)

ச20. ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனை
வெண்பா நடைத்தே கனியென மொழிப. (க0அ)

இவை இரண்டுநூல்களும் உரையையுடனாகி உடனெழுத
ப்பட்டன. மேற் பாலினது விரி காண்கென்றமையின் தொகையுமு
ண்டென்பது பெற்றும். அவை 'தொகுக்குவாள் இரண்டாகத்
தொகுமென்பது உம், அங்ஙனம் இரண்டாயித்தும், யாதானும்
ஒன்றாகி இரண்டாகா முதற்பாவென காட்டப்படுவன இவை
பெனவும், அவைமுதலாகத் தோன்றி, ஆண்டங்குவன இவை
பெனவும் உணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) மேற் பாக்கண் விரிந்த
பகுதியை உண்மைத்தன்மை நோக்கித் தொகுப்பின் ஆசிரியமும்
வெண்பாவுமேயாம். அவற்றுள் ஆசிரியத்தி லிகற்பமாகித் துங்
கலோசை விரிந்ததங்கும், வெண்பாவின் விதப்பமாகித் கலிப்பா வி
ரிந்ததங்கும், அங்ஙனம் அடங்கி இரண்டாகும் பாவின்வகை. எ - று.
"வீடுபெறு விழைந்துவெழுதிருந்து" என அவற்றோன் வஞ்சித்துக்
குப் பிறத்தது. மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசோவாய்
என வெண்பாவினுட் கலிப்பாபிறத்தது. பிறவும் அங்ஙன. இனி, ஒரு
சாதார் வஞ்சிப்பாவினுங் கலிப்பா பிறக்குமாதலின் அதுகறி நிரம்பு
தென்ப. என்னை? "வினங்குமணிப் புலம்பொன்னின் - விதித்தமை
த்துக் கதிர்எனந்து" என்னும் இரண்டு வஞ்சியடியும் ஒரு கலியடி
யாகச் சொல்லப்படுமென்பது அவர்குத்து. அந்தந்த அவையிர்

செய்யுள்.

வந்ததனைக் கட்டியவனாம். அன்னது கட்டியதற்குப் பரிசெய்யுளும் மருசிப்படியாதற்கு ஒருசாரணம் இஃது, தலைநகரில் வளியச் செல்லியுந் தன்செின்னையினென மறுக்க. அங்குதான் ஒன்று ஒன்றோடு ஒக்கும்சாற் பிறப்பித்ததனோடு பிறத்தொடர்பு வெல்லென மறுக்க. “வயலாமை பிழஞ்சென்மே வரன்மேயின் மனியென்துந்” என்றக்காற் கவிப்பாவாகச் சொல்லிவிழியும் அது துய்க்கலோசையோடு ஒத்தல்வேண்டும் அதனின் அது பிறத்ததர்பி னென மறுக்க. அவ்வனும் அவ்விரண்டடியுந் கூட்டியவழி அண் ணெனையாதலே வலிது. என்னை? தன்றனை விராய் வந்தமையி ன். பண்டிதவென்றதனான் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் இயல்பென வும் ஒழிந்தன விசாரமெனவுந் கொள்க. எனவே, வெண்பாவெ ன்றதனான் மூன்றுபாவினுந் துள்ளியகலியோசையும் ஒருவகையான் வெண்பாநெறித்தேயாம் இலக்கணக்கலியோசையன்றாயினுமென்பது கொள்க. (கௌ)

சஉக. வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாற்கு முரித்தே.

இது மேற்கூறிய மும்முதற் பொருட்கண் ஒருசாரணவற் றை வாழ்த்துதல் என்பதோராரும் உண்மையின் அப்பகுதி நான்கு பாவிற்கும் உரித்தென்கின்றது. நால்வகைப்பட்டது பாவாகலின் அப்பால்னை நான்கென்றான். வாழ்த்தியலென்னது வகையென்றத னான் மேற்கூறிய மும்முதற்பொருளின் அதுவகையும் பெரும்பான் மையெனப்படுமென்பதுஉம் அங்ஙனம் வாழ்த்துங்காற் தனக்குப்பய ன்பபிதலும் படாக்கைப்பொருட்குப் பயன்பபிதலுமென இருவகையா ன் வாழ்த்துமென்பதுஉம் முன்னிலையாக வாழ்த்துதலும் படர்க்கை யாக வாழ்த்துதலும் என இருவகைப்படுமென்பதுஉம் எல்லாங்கொ ள்க. அங்ஙனம் வாழ்த்தப்படும் பொருளாவன;—கடவுளும் முனிவ ரும் பசுவும் பார்ப்பாரும் அசைரும் மழையும் நாமென்பன. அவற் றுட் கடவுளை வாழ்த்துஞ் செய்யுள் கடவுள்வாழ்த்தெனப்படும். ஒழி ந்தபொருள்களை வாழ்த்திய செய்யுள் அதுவகை வாழ்த்தெனப்படுமெ ன்பது. “மானிலஞ் தேவடி மாகத் துயர்நீர் - வளைஞரல் பெளவ முடுக் கையாக - விசம்பு மெய்யாகத் திசைகை யாகப் - பசுங்கதிர் மதியமொ டு கூடர்கண் னாக - வியன்றன வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய - வேத றீதல்வெ னென்ப-திதற விளங்கிய திசிரி யோனே.” என்பது தெய்வவா ழ்த்து. “வாழ்கெழு மணியிடற் றந்தணன் - றுவிற னிழற்ற வீரந்தன் றுதுவகே.” என்பதும் அது. முன்னையது தனக்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது, பின்னரது உலகிற்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது. பி,

பாவினும் மருட்பாவினும் பிறபொருட்கண்வந்து வாழ்த்து வந்துழிக் கண்டுகொள்க. வாழ்த்தென்பது அறமாகலின் அறமுதலாகிய மும் முதற் பொருள்களென்புழி அடங்கும்பிற, இச்சுத்திரம் மிகையாலெ னின், அற்றன்று. புறநிலை வாழ்த்து முதலியன உள; அனாவகீக்குத ற்கு இது விதந்தோகினுனென்பது. வாழ்த்தியலென்றதனான், இயற் கைவாழ்த்தெனப்படுவன இவையெனவும் இனிவரும் புறநிலைவாழ்த்து முதலியன இயற்கைவாழ்த்தெனப்படா ஒருவகையான் வாழ்த்தென் பான் சார்த்தியுணரப்படுவதல்லதெனவுங் கொள்க. (௧௦௯)

௪௨௨. வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்பப்

பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து

பொலிமி னென்னும் புறநிலை வாழ்த்தே.

கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறாஅ.

இது நூற்பாற்கும் உரித்தன்றி வரையறைப்படும் வாழ்த்துவே றுபாடு உணர்த்துகின்றது. (இ - ள்) நினக்குத் தொழுஞ்ஞமாயிய தெய்வம் நின்னைப் புறங்காப்ப, இல்லறம் முதலிய செல்வததாற் பழி யின்றிப் பூத்த செல்வமொடு புதல்வர்ப்பயத்து, புதல்வரும் இப்பெற்றி யராகி எல்லீரும் நீடுவாழ்வீராமினென்று தெய்வத்தைப் புறநிறுத்திவா ழ்த்துவது புறநிலைவாழ்த்து. அங்ஙனம் வாழ்த்திய அச்செய்யுள் கலி ப்பா உறுப்பாகவும் வஞ்சிப்பாலினும் வருதலில்லை. எ - று. தெய் வத்தைப் புறநிறுத்தி வாழ்த்துதலிற் புறநிலைவாழ்த்தாயிற்று. வ ழிபடுதெய்வம் நிற்புறங்காப்ப என்றோதினமையின்' வழிபடுதெ ய்வம் உள்வழியே புறநிலைவாழ்த்தெனப்படுவதென்பது. எடுத்துக் கொண்ட காரியத்துக்கு ஏதுவாகிய கடவுள் நிற்ப அக்கடவுளாற் பயன்பெற நின்றானோர் சாத்தனை முன்னிலையாக்கி அவற்குக் காரியங் கூறுதலின் இது புறநிலையாயிற்று. கலிநிலை வகையென் றதனாற் கலிவகைத்தாகிய பரிபாடற்கும் "இஃதொக்கும். இனிக் கடவுளாற் காக்கப்பட்ட சாத்தனை வாழ்த்தப்படாணெனவுஞ் சொ ல்லுப. அற்றன்று; கடவுள்வாழ்த்தென்றால் அவ்வாறு பொருள் படாமையினென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள். "இமைபா முக்க ணிலங்குகடர் வாய்ந்த - லுமையொரு பாகத் தொருவன் காப்ப நின் - பங்கினைச் சுற்றமொடு நல்லிதி னந்தி - நீபெல் வாழிய வாய்வா ட் சென்னிநின் - னொருருடை வளைப்பி னீழல் பெற்றுக் - கிடந்த வெழுகட னுப்பு - ணகலிரு விசம்பின் மின்னினும் பல்வே" எனவும் "திங்க ளின்னங்கிளிப்போற் தேர்நிங்க ளுந்தேவன்-எழுவர் கிறப்ப மகி ழ்சிறந்து - திங்கட் - கலைபெற்ற சந்தைச் சடைக்கடவுள் காப்ப - நிலை

பெற்று வாழியரோ நீ” எனவும் வரும். இனிக் கலிப்பாவினுள் வருங் காற் கடவுண் முன்னிலையாகவரும். என்ன? “தேவர்ப் பராஅய முன்னிலைக் கண்ணே” என்றமையின். அஃது வாழ்த்தியல்வகையென மேலேயடங்கிற்று. வஞ்சிப்பாவிற்கும் அவ்வாறு கொள்ளப்படும். இச்சூத்திரம் பாவென்னும் உறுப்பிற்குப் பொருள்வளையுத்தது. மற்று நிற்புறங்காப்பவென ஒருமைகூறிப் பொலியின் எனப் பன்மைகூறியதென்னையெனின், வழிபடு தெய்வ நிற்புறங்காப்பவென்றமையிற் புதல்வரோடுங்கூட்டிப் பாட அமையுமென்றற்கு அவ்வாறு கூறினொன்பது. (கக௦)

சஉ௩. வாயுறை வாழ்த்தே யவையடக்கியலே

செவியறிவுறுஉவென வவையு மன்ன.

இதுவும் பாக்களை மூன்றாக வளையறுக்கின்றது. வாயுறை வாழ்த்தும் அவையடக்கியலுஞ் செவியறிவுறுஉவும் என மூன்றும் மேலைப் புறநிலைவாழ்த்துப்போல் வாழ்த்தும்பகுதியவாயினுங் கலிநிலைவகையும் வஞ்சியும் பெருமையுமுடையவென மாட்டெறிந்தவாறு. அவையாமாறு முன்னர்ச்சொல்லுதம். (இ - ள்.) வாய் = வாய்மொழி ; உறை = மருந்து; வாயுறையென்பது சொன்மருந்தெனப் பண்புத்தொகையாம்; இனி வாய்க்கட்டோன்றிய மருந்தென வேற்றுமைத்தொகையுமாம்; மருந்துபோறலின் மருந்தாயிற்று. அவன்சிறப்புக்கூறிவழுத்தி ஒருசாத்தற்குப் பயன்படச் சொல்லினமையின் வாயுறைவாழ்த்தெனப்படுமென்பது. மற்று நிற்புறங்காப்பவெனப் புறநிலைவாழ்த்திற்கு இடம் நியமித்தாங்கு இதற்கும் இடநியமங் கூறாரோவெனின், அது மாட்டேற்றானே அடங்குமென்பது.

அவையடக்கியல் = அவையைவாழ்த்துதல் : அவையடக்குதலென்பது இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை ; அடக்கியலென்பது, வினைத்தொகை ; தானடங்குதலாயின் அடங்கியலெனவேண்டும், அஃதாவது, அவையத்தாராங்குமாற்றால் இனியவாகச்சொல்லி அவரைப்புகழ்தல்.

செவியறிவுறுஉ = ஒருசாத்தற்குச் செவியறிவுபடுத்து அவனை வாழ்த்துதல் : என் அவையும் அன்ன = என்ற இம்மூன்றும் அத்தன்மையவேயாம். எ - று.

தேய்வத்தொடுபட்டமையிற் புறநிலைவாழ்த்து முற்கூறி இவையிற்கூறினான். இவற்றுள் வாயுறைவாழ்த்து முன்னிலைகூறியமையின் அதன்பின்னைத்தான். முன்னிலைக்கே உரித்தாயினுஞ் செவியறிவு

பொருள் திராசம்.

நாடலின் ஈற்றுக்கண்வைத்தான், பயம்பெறுவாரெனவே இன்ன வருணத்தையாவாயென்று புசுழ்படவாழ்த்திச் சொல்லப்பெற்றல் வேறு பாடுடைமையினென்பது. இங்ஙனம் வரையறுக்கின்றது நால்வகைப் பாவாகிய உறுப்பினனேகியோகலின், அங்ங்நான் அவ்வுறுப புடைய நால்வகைச்செய்யுட்டும் இவ்வுறுப்பினதிலக்கணம் எய்துவித்துக்கொள்ளப்படும். கொள்ளவே ஆசிரியப்பாட்டிம் வெண்பாட்டிம் மருட்பாவும் எல்லாவாழ்த்திற்கும் உரியவென்பதாஊங் கலிப்பாட்டிம் வஞ்சிப்பாட்டிம் புறநிலைமுதலிய நால்வகைப்பொருட்டும் உரியவல்ல வென்பதாஊம் பெற்றாம். என்னை? “மருட்பா வேண யிருசா ரல்லது - தானிது வென்னுந் தனிலீல யின்றே” என்றமையின். (ககக)

சஉச. வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடிந்
வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொற்
றங்குத லின்றி வழிநனி பயக்குமென்
றோமபடைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே.

இது முறையானே வாயுறைவாழ்த்துணர்ந்து. (இ - ள்.) முற்பருவத்துக் கைத்தும் பிற்பருவத்து உறுதியுய்க்கும் வேம்புங் கடுவும்போல வெய்யவாய் இன்சொல்லினைத் தடையின்றிப் பிற்பயக்குமெனக் கருதிப் பாதுகாத்துக் கிளக்குங் கிளப்பினான் மெய்யாக அறிவுறுத்துவது வாயுறைவாழ்த்தெனப்படும். எ - று. வாயுறையென்பது மருந்தாகலான் வேம்புங் கடுவும்போல என்னுனென்பது அதற்குச் செய்யுள்; “இருங்கட லுடுத்த பெருங்கண் மானில- முடையிலை நடுவணத் திடைபிறர்க் கின்றித் - தாமே யாண்ட வேமங் காவல-ரிடுகிறா மணலினும் பலரோ சுடுபிணக் - காடு புதியாகப் போகித் தத்த-நாடு பிறர்கொள்ளச் சென்று மாய்ந்தனரோ - யதனா, நீயுங் கேண்மதி யத்தை வியா - துடம்பொடு நின்ற வுயிரு மில்லை - மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே - முள்ளி வேய்ந்தக் ள்ளியம் புறங்காட்டு - வெள்ளி போகிய வியலு ளாங்க - ணுப்பி லாஅஅவிப் புழுக்கல் கைக கொண்டு - பிறக்கு டோக்காகிழி பிறப்பினே னீயப் - பெற்றுநிலங் கலனாக விலங்குபலி மிசையு - மின்னாணவகல் வாரா முன்னே - செய்நீ முன்னிய வ்னையே - முந்நீ வரைப்பக முழுதுடன் துறந்தே.” பிறவும் அன்ன. (ககஉ)

சஉரு. அவை யடக்கியலே யரிறபத் தெரியின்
வல்லா கூறிலும் வகுத்தனர் கொண்மினென்
றெல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழிந் தன்றே.

செய்யுளியல்.

இது முறையானே அவையடக்கியுணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) வல்லாதன சொல்லினும் அவற்றை ஆராய்ந்தகொண்மினென அகையகத்தாரொல்லார்க்கும் வழிபடுகெனச் சொல்லுதல் அவையடக்கு. எ - று. வல்லுதலென்பது ஒன்றுவல்லனாதல், ஒருவன் வல்லவற்றை வல்லவென்பவாகலான் வல்லாதனவற்றை வல்லாவென்றானென்பது. அதற்குச்செய்யுள்; “நினைத்த விரிச்சிற் றிளைப்பினு வாய்போ. லுரைத்த வுரையதனைக் கேட்டு - ழுரைத்த - பயன்றவா செய்வார் சிலோதந் நெஞ்சத் - றியன்றவா செய்வார் பலர்.” இது பூத்தாரையையடக்கு. அரிமபத்தெரியினென்றதானே யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடைய கொச்சகவொருபோகினும் அவையடக்கியல் சிறுபான்மை தொடர்நிலைக்கண் வருமெனக்கொள்க. (ககங)

சஉக. செவியுறை தானே,

பொங்குத லின்றிப் புரையோர் நாப்ப

ணவிலுதல் கடனெனச் செவியுறுத் தன்றே.

இஃது இறுதிநின்ற செவியுறையுணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) செவியுறை = செவிமருந்து; அதுவும் ஒப்பினாகியபெயர்; தானேயெனநின்ற ஏகாரம் பிரிநிலை. பொங்குதலின்றி = பெருக்கமின்றி; புரையோர் நாப்பண் நவிலுதல் கடன் எனச் செவியுறுத்தன்றே. = பெரியோர்நடுவண் தங்குவாழ்தல் கடன்பாடெனச் சொல்லிச் செவிக்கணிற் க உறுத்துவது செவியறிவுறாஉ. எ - று. அஃது அடங்கி வாழ்வார்க்குப் புகழாதலான் வாழ்த்தின்பாற்பட்டது. அதற்குச்செய்யுள்; “வடாஅது பணிபடு நெடுவரை வடக்கும்” என்பதனுட் “பணிய ருத்தையின் கொடையே முனிவர் - முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செய்தே - யிறைஞ்சுக பெருமரின் சென்னி சிறத்த - நான்மறை முதல்வரோந்துகை யெனினோ” எனவும் “என்று மின்சொல் லெண்பதத்தை யாகுமதி பெரும” எனவும் “பணிவுடைய னின்சொல்ல னாதலொருவற் - கணியல்ல மற்றும் பிற” எனவும் வரும். இத்துணையும் பாவின்னது பெயரும் முறையும் எண்ணும் பொருட்கு உரியவற்றுக்கண் வரையறையுங் கூறியவாறு. (ககச)

சஉஎ. ஒத்தாழிசையு மண்டிலையாப்புங்

குட்டமு நேரடிக் கொட்டின வெண்ப.

இதுவும் மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பாவிலக்கணமே கூறுகின்றது. (இ-ள்.) ஒத்தாழிசைக்கலியின்கண்ணும் மண்டிலயிர்ப்பின்கண்ணுங் குட்டம் வருங்கால் அளவடிக்குப் பொருந்தி வருந் தத்தம பாக்க

ள். எ-று. பாவென்பது அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும். ஒத்தாழிசைக்கலி அளவடியுஞ் சிந்தடி குறளடியும் விராய்நிற்குமாயினும் அளவல்லாவடியேனும் அளவடிக்குப் பெருந்து மாற்றற் பாக்கொளுத்தப்படுமென்பது. “அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” என அளவடிக்கட் துள்ளலோசை வந்தது. “போரவுணர்க் கடந்தோய்நீ புணர்மருதம் பிளந்தோய் நீ” எனக் குறளடிக்கண்ணும் அவ்வாறே துள்ளலோசை வந்தவாறு கண்டுகொள்க. “நீரின் நண்மையுந் தீயின் வெம்மையுந் - சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ் - சார னுடன் கேண்மை - சாரச் சாரச் சார்ந்து - தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாதே” என இஃது இடையடி குறைந்தமையிற் குட்டமென்னப்பட்டது. நாத்சீரடி யாத்துவருவன மண்டிலயாப்பெனப்படும். அவைபோலக் குட்டமும் நேரடிக்குப் பாப்பொருந்தின என்றவாறு. நற்றின் மண்டிலமொதியதென்னை யெனின், அது சொல்லாக்காற் குட்டமே நேரடிக்கு ஒட்டுவதாவான் செல்லுமாகலினென்பது. மண்டிலமென்பன “மாறாக் காதலர் மலைமநர் தனரே - யாறாக் கட்பனி வரலா னாவே - வேறா மென்றோள் வளைநெகி மும்மே - கூறாய் தோழியான் வாழு மாறே” என்றற் றோடக்கத்தன. ஒத்தாழிசை முன்வைத்ததென்னையெனின், மண்டிலம்போல்வனவுங் குட்டம்போல்வனவுங் கலிப்பாவினுட் சிறுபான்மையென்றற்கென்பது. அவை அளவடிக்குரிமை யாண்டுப்பெறுதுமெனின், அவை தம்மை உறமுங்கால் ஓதிய நிலவகையானும் “இன்சீர் வகையி னைந்தடிக்கு முரிய” என்னுஞ் சீர்வகையானும் பெறுது மென்பது. இதனது பயங் குறளடிவஞ்சிப்பாப்போலப் பாவேறு படாவென்பது. ஒட்டியென்றதனன் இத்துணைபோகாது சிறுவரவற்றாய் வரும் வெண்பாக்கண்ணுமென்பது கொள்க. (௧௧௫)

௪௨௮. குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாசும்.

இது குட்டத்திற்கோர் சிறப்புவிதி. (இ - ள்.) குட்டம் எருத்தடியின்கண்ணும் வரும். எ - று. மேல் ஆராய்ச்சிப்பட்ட குட்டம் இடைவருதலன்றி ஒருபாட்டின் ஈற்றயலடிக்கண்ணே வந்தொழிதலும் உண்டன்றே? அதுவும் பாவிந்கேற்பக் குறைக்கப்படுமென்பான் குட்டம் எருத்தடி யுடைத்துமாகும் என்றாள். குறைத்தற்குக் கூறினுல்லனென்பது. இதனை இவ்வாறு கூறவே மேற்கூறிய குட்டம் ஒத்தாழிசைக்கட்போல இடையிடை வருமென்பது பெற்றும். “உடைஇளைப் பிதிர்விற் பொங்கிமுன் - கடல்போ னேன்றல் காடிநர் தோரோ” என ஈற்றயலடி முச்சீரான் வந்தது. பிறவும் அன்ன. (௧௧௬)

சஉக. மண்டிலங் குட்ட மென்றிவை யிரண்டுஞ்
செந்துக் கியல வென்மனார் புலவர்.

இது மண்டிலமும் குட்டமும் வருமிடனுணர்ந்து. (இ-ள்.)
மேற்கூறிய மூன்றனையும் இன்ன பாவென்பது உணர்த்தினான்
அவற்றுள் இறுதிநின்ற மண்டிலமும் குட்டமும் ஆசிரியப்பாவி
னை உறுப்பாகவுடைய. எ - று. எனவே, ஒத்தாழிசையாகிற் க
லிப்பாவினை உறுப்பாகவுடைத்தென்பது பெறுதும். என்னை? “ஒ
த்தாழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே - கொச்சக முறமொடு கலிநால்
வகைத்தே” என்பவாதலான்.

மேற்கூறிய மண்டிலவாசிரியத்தினை நிலைமண்டிலமெனவும்
அடிமறிமண்டிலமெனவும் பெயரிட்டுவழங்குவாரும் உளர். நின்ற
வாறு நின்றலும் அடிமறித்துக்கொள்ளினும் பொருள் திரியாது நி
ற்றலுமுடையவென்பது போலும் அவர்கருத்து. அடிமறித்தல்
பொருள்கோட்பகுதியாகலான் அஃதமையும்; அங்கனங் கொள்
ளின் நிரணிறைமுதலிய பொருள்கோட்பகுதியானுஞ் செய்யுள்
வேறுபடுமென மறுக்க. இனிக்குட்டமும் இருவகைத்தென்ப. இ
ணைக்குறளாசிரியப்பா நேரிசையாசிரியப்பாவென. அவை அவ்வாறு
கொள்ளின் இழுக்கே. “குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாசும்” என்று
இருவகையாற் கூறினமையினென்றலுமொன்று. இனி ஒன்றாக
வழங்குதலே வலியுடைத்து. “குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மா
சும்” என ஒருமைகூறியவதானுன் ஒழிந்தவழி இரட்டித்துக் கு
றையவேண்டுமென்பது கொள்க. மற்று ஒத்தாழிசைக்கலியும் மண்
டிலயாப்புமென்றவழிக் கலிப்பா முற்கூறியதென்னையெனின், குட்ட
ம் ஆண்டுப் பயின்றுவருதலின் ஆசிரியத்திற்கும் அதனை முற்கூறின
ன், இனி முறையானே வெண்பாக் கூறுமென்பது.

குட்டமென்பது வழக்குச்சொல்லாற் செய்யுளென்பாருமுளர்.
நாற்சொல்லானுமன்றிச் செய்யுள் செய்யப்படாமையின் அது குட்ட
மென்றல் நிரம்பாது. ஒத்தாழிசையென்பதும் எல்லாச் செய்யுண்மே
லுஞ் செல்லுமெனவும் உரைப்ப. பாவும் இனமுமெனப் பகுத்துரை
ப்பார்க்காம் அதுபொருளாவதென மறுக்க. அல்லதாஉம் ஒரோவொ
ன்றே வருவது ஒத்தாழிசையெனப்படாவென்பது. செந்துக்கென்
பது ஆசிரியப்பாவென்றவாறு. பாவினைத் தூக்கெனவுஞ் சொல்லுப.
இயலவென்பது அப்பாவானே நடக்குமென்றவாறு. இதுவும் இன்
னசெய்யுட்கு உரித்தெனப் பாவனை வரையறுத்ததேயாம். (௧௧௭)

சுந௦. நெடுவெண் பாட்டே குறுவெண் பாட்டே
கைக்கிளை பரிபாட் டங்கதச் செய்யுளோ
டொத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப்பின.

இது வெண்பாவென்னும் உறுப்பினை இன்னுழிப் பாவாமெனப் பொருளுக்கு செய்யுளும் பற்றி வளையறுக்கின்றது. (இ - ள்.) நெடுவெண்பாட்டுங் குறுவெண்பாட்டுங் கைக்கிளையும் பரிபாடலும் அங்கதச்செய்யுளுமென ஐந்துந் தம்மின் ஒத்து வெண்பாவென்னும் உறுப்பினானே கூறப்படும். எ - று. நெடுவெண்பாட்டென்பன தாமுடைய பன்னீரடி உயர்பு இழிபு ஏழடியாக வருவனவென்பது. எனவே குறுவெண்பாட்டென்பன இரண்டடியான் மூன்றடியான் வருவன. குறள்வெண்பா சிந்தியல்வெண்பாவெனப்படலும் ஒன்று. எனவே நான்கடியான் வருவன அளவியலவெனப்படும். கைக்கிளைப் பொருண்மைத்தாகலின் மருட்பாவினையுங் கைக்கிளையென்றார். பரிபாடலென்பது பரிந்துவருவது. அஃதாவது கலியுறுப்புப்போலாது பலவடியும் ஏற்றுவருவது. அங்கதமென்பது முகவிலக்கு முதலாகிய விலக்குறுப்பாகியும் பிறவாற்றானும் அவை பொருளாக வருவன. ஒத்தென்பது இலக்கணத்திற் திரிபாதென்றவாறு. இதனதுபயம் கைக்கிளை வெண்பாவினான் வரினுங் கலிப்பாவின்பாற் படுமென்பது. பரிபாடலுஞ் சிற்றுறுப்புவுகையான் ஒப்புமையுடையவென்பது கொள்க. அல்லதாஊங் குறுவெண்பாட்டும் பலவாகியும் ஒன்றாய் அடங்குமென்பது உமாம். இனி அல்லாதார் வெண்பாவினை ஐந்தெனவுஞ் சொல்லுப. அவை தனிச்சொற் பெற்றும் பெருதும் வருமெனவும் அவ்வாறு வருங்கால் ஈற்றடி ஒழித்து எல்லாந் தனிச்சொற்பெறுதலும் அவற்றை ஒன்றொன்றனோடு பரிமாற்றித் தனிச்சொற் கொடுத்து உறழ்வனவுமாகிப் பலவாமென்பது. அங்கதச்செய்யுளென்பது பண்புத்தொகை. அங்கதமங் கைக்கிளையும் மற்றைப்பாக்களும் உறுப்பாக வருமெனப்படும். (ககஅ)

சுநக. கைக்கிளை தானே வெண்பா வாகி
யாசிரிய வியலான் முடியவும் பெறுமே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதிபுணர்ந்து. (இ - ள்.) வெண்பா உறுப்பாகி வருமென்றான் அற்றன்றி வெண்பாவினோடு ஆசிரியப்பாவும் உறுப்பாகக் கைக்கிளை வரும். எ - று. அங்ஙனம் வருவது மருட்பாவாகலாற் கைக்கிளைப்பொருளே மீருட்பாவால் வருவதுடைத்தென்பது பெற்றும். பெறவே, “கலிநிலை வகையும் வஞ்சி

பும் பெறு” என்புழி விலக்கப்படாத ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் உறுப்பாகவருதலின் வாழ்த்தியல்வகையும் பூறிலைவாழ்த்து முதலாயினவாழ்த்தங் கைக்கிணைப்பொருளாக வரும் மருட்பாவென்பதுபெற்றும். கைக்கிணையதிகாரப்பட்டது கண்டு அதனை ஈண்டுக் கூறினான். ஒழிந்த புறிலை வாயுறை செவியறிவுறுஉக்களும் பொருளாக மருட்பாவருமென்பது முன்னர்ச் சொல்லும். இவற்றுக்கெல்லாஞ் செய்யுளும் ஆண்டுக்காட்டுதல். (ககக)

சுநஉ. பரிபா டல்லே தொகைநிலை விரியி

னிதுபா வென்னு மியனெறி யின்றிப்

பொதுவாய் நின்றற்கு முரித்தென மொழிப,

இது பரிபாடற் காவதோர் புறனடையுணர்ந்து (இ-ள்.) பரிபா டல் வெண்பாவுறுப்பாக இன்னபாவென்பதுணராமைப் பொதுப்பட நின்றற்கும் உரித்து. எ - று. “மண்ணார் திசைத்த முழுவொடு கொண்டதோள் - கண்ணோ டெனவிழுஉங் காரிகை. கண்டூர்க்குத் - தம் மோடு நிற்குமோ றெஞ்சு.” எனப் பரிபாடலுறுப்பாகவந்தது. “ஆயிரம் விரித்த வணங்குடை யருந்தலை - தியுமிழ் திறலொடு முடிமிசையான்வர” என்பது வெண்டனையும் ஆசிரியத்தனையும் விராய் வந்து துள்ளலோசைபடச் சொல்லவும்படுதலின் இதுவென்னும் இயனெறியின்றிப் பொதுவாய்நின்றதெனப்படும். உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்று. மற்று இது கலிப்பாட்டிற்கும் ஒக்கும் பிறவெனின், ஒவ்வாதா, காதே ? ஆசிரியன் இவ்வாறு கூறினமையினென்பது. அல்லது உங்கலிக்கு ஓதிய இலக்கணமின்மையானும் பரிபாடலெனவேபடும் பெரும்பான்மையுமென்பது. தொகுத்து விரித்த பாடான்கணுள்ளும் வேறுங்கால் அது வெண்பாவினான் யாக்கப்படாது பொதுவகையான் யாக்கப்படுமென்றவாறு. (கஉ௦)

சுநஉ. கொச்சக மராகஞ் சுரிதக மெருத்தொடு

செப்பிய நான்கூந் தனக்குறுப் பாகக்

காமங் கண்ணியி நிலைமைத் தாகும்.

இதுமேற்கூறியவகையாற் பரிபாடற்கேற்ற பாவுறுப்பினையெடுத்து விரிகூறி இத்தனை உன்னுறுப்புடைத்தென்கின்றது. உன்னுறுப்புணக் கூறவேண்டுமெனின் ? பண்புபற்றி நான்குறுப்பான் எண்ணப்படாவோவெனின், அவை எல்லாச்சேய்யுட்கும் பொதுவாகலான் அவற்றோடென்னுது இவற்றை இப்பாவிற்குறுப்பா

கக் கூறினனென்பது. மேல்வருகின்ற சீவியுறுப்பிற்கும் இஃதொ
 க்கும். (இ - ள்.) செழ்பிய நான்குறுப்புங் கலிக்குறுப்பாகச் சொ
 ல்லப்பட்ட வகையானே வரும் அவை ஈண்டும். எ - று. தனக்கெ
 ன்றதனான் அவையல்ல உறுப்புளவென்பது முன்னர்ச்சொல்லுதும்.
 “சொற்சீரடியும்” என்புழிக்காண்க. கொச்சகமென்பது ஒப்பினாகி
 யபெயர். ஓநாடையுள் ஒருவழியுமிக்கியது கொச்சகமெனப்படும்.
 அதுபோல ஒருசெய்யுளுட் பலகுறள் அடுக்கப்படுவது கொச்சகமெ
 னப்பட்டது. குறிலிணை பயின்ற அடி அராகமெனப்படும். சரித்க
 மென்பது அடக்கியலெனப்படும். எருத்தென்பது தரவு. இவை நான்
 குறுப்பாகவருவது பரிபாடலென்றவாறு. பெரும்பான்மையுங் கொ
 ச்சகவுறுப்புப் பயின்றவருதலின் அதனை முன்வைத்தான். அரா
 கம் எழுவாயாகாமையின் அதனை இடைவைத்தான். சரித்கமென்
 பது எஞ்ஞான்றும் ஈற்றதாகலான் அதனை அதன்பின் வைத்தான்.
 எருத்தினை ஈற்றுக்கண் வைத்தான் அதனையின்றியும் வரும் பரிபாட
 லென்றற்கும் இஃது இடைவருமென்றற்குமென்பது. உதாரணம்.
 “வானொழிலி மழைவள நந்தத் - தேனார் சிமய மலையி னிழித
 ந்து - நான்மாடக் கூட லெதிர்கொள்ள வானு - மருந்தா குந்தி நீர்மலி
 துறையெம் - விருந்தையு ரமர்ந்த செல்வநின் - நிருந்தடி தலையுறப்
 பரவுதற் தொழுதே.” இது தரவு “ஒருசார், அணிமலர் வேங்கை
 மலர் அ மகிழம் - பிணிநெகிழ் பிண்டி நிவந்துசேர் போங்கி - மணிநிற
 ங் கொண்ட மலை; ஒருசார், தண்ணுநர் தாமரைப் பூவி னிடையி
 டை - வண்ண மலையி தழ்ப் போதின்வாய் வண்டார்ப்பச் - கண்வீற்
 நிருக்குங் கயல்; ஒருசார், காறுகோ ளேத்தத் திளையென மாறுற -
 விளியோதை பற்றி வீழ வாரர் - திரிநரு மார்த்து நடுநரு மீண்டித் - தி
 ருநயத் தக்க வயல்; ஒருசார், அறத்தொடி வேதம் புணர்தவ முற்
 றி - விற்றபுகழ் நிற்ப விளங்கிய கேள்வித் - திறத்திரி வில்லா வந்த
 ண நீண்டி. - யறத்திற் நிரியாப் பதி.” இவை நான்குங் கொச்சகம்.
 “ஆங்கு, அளையவை நல்ல நனிகூடு மின்ப் - மியல்கொள நண்
 னி யஸை.” இது கொண்டுநிலை. “ஊர்களிற் றன்ன, மொளியிழை
 யொல்கிய வோரு துத லரும் - புலத்தே டளவிய புகழ்ணர் தோரு -
 நலத்தோ டளவிய நாணணிந் தோரு - மடையக் குடையர் புடை
 ர் பூவேந்தி-பிடைவொழி வின்றி யடியுறை யாகத் - துளங்கா வீழ்ச்சீர்த்
 துறக்கம் புறையு-மிருகே முந்தி யணிந்த வெருத்தி-னைகெழு செல்லு
 நகர் ; வண்டொடு வண்டியா மோர்ப்பத் - தண்டா வருவியோ டூர முழ
 வார்ப்பப்-புரீஇ, யண்டர் பாடலோ டாட லொலிக்கு-நறவொடு கசம
 ன் விரியாப் பிறவு- மனையவை யெல்லா மமையும் புணையிழை- பூஉ முடி

யுநகர்.” இவையுமெல்லாங் கொச்சகம். “மணிமகுடகைவகை நெற்செறி யொலிவிரி நிமிர்கூந்தற் - றுணைதெளி யொளிகிழத் தெரிய லர் மகிழுண்கண் வாணுதலார் - மணிமயிற் ரொழிலெழில் கலும்மலி கதழ்கடுங் கடாக்களிற் றண்ணலவரோ - டணிமிக வல்ல விகப்பப் பினிரீங்க - வல்லவை யெல்லா மியைதருந் தொல்சீர் - வனாவாய் தழு விய கல்சேர் கிடக்கைக்-குளவா யமர்தா னகர்.” என்பனமுடிகையலடி. “கிகழொளி, முந்ரீர் கடைந்த வக்கால் வெய்திறம் - புகழ்சால் சிற ப்பி னிருகிறத் தார்க்கு - மமிழ்து கடைய வருவலி நாண - மிகர வரு வட மாழியான் வாங்க - வராவனா சாட்டா வளவினான் வையம் - புர வெதிர் கொண்டாருந் தாம்; மணிபுனா மாமலை ஞாறிய ஞால - மணி போற் பொறுத்தாருந் தாம், பணியுறுசீர்க், கல்லுறு யாசென்னி யீமய வினாளுகத் - தொல்புகழ் தந்தாருந் தாம்.” இவையுங் கொச்சகம் “அ ணங்குடை யருந்தலை யாயிரம் விரித்த - கணங்கொள் சுற்றத் தண்ண லைவணங்கி - நல்லடி யேத்திறிற் பரவுது - மெல்லாம் பிரியற்கவெஞ் சு ற்றமொ டொருங்கே” என்பது ஆசிரியச் சுரிதகம். “அறவோ ருள்ளா ரு மறைகாப்ப” என்னும் பரிபாடலுட் “செறுநர் விழைபாச் செறிந்த நங் கேண்மை - யறுமுறை யானு மியைக நெறிமாண்ட - தண்வர ல் வையை யெமக்கு” இது வென்னைச்சுரிதகத்தான் இற்றது. காமங் கண்ணிய நிலைமைத்தாருமென்பது, காமப்பொருள் குறித்து வருமெ ன்றவாறு. கண்ணியவென்ற அதனானே முப்பொருளுமன்றிக் கட வுள்வாழ்த்தினும் மலைவினையாட்டினும் புனல்வினையாட்டினும் பிறவு மெல்லாங் காமங்கண்ணியே வருமென்பது. என்னை? “எல்லாம் பிரியற்கவெஞ் சுற்றமொ டொருங்கே” எனத் துணைபிரியாமை கார ணமாகத் தொழுதேமென்றலின். “காமஞ் சுற்றமொ டொருங்குகின் னடியுறை - யாமியைந் தின்று பொலிசென வைகலு - மேமுறு டெ ஞ்சத்தேம் பரவுதும் - வாய்மொழி முதல்வரின் றுணிழ ரெழுதே” என்பதும் அது. இனிச் செப்பிய நான்கென்றெண்ணப்பட்ட நான்கு னையும்ன்று. அன்னவற்றோடு மேற்கூறிய நான்கு பாவும் இடை வந்து விரவுமென்க. அது நோக்கிப் போலும் பரிபாடலென்றது. “அரிமலர் சினைஇய கண்ணைப்பூவை - விரிமலர் புளையு மேனியை மே னித்- திருஞெ மிர்ந்த மரர்பினை மரர்பிற் - நெரிமணி விளங்கும் பூணை மால்வரை - யெரிதிரிந் தன்ன பொன்புனை யுடுக்கையை” என ஆசிரி யர் வந்தது. “நின்னொக்குநின் புகழ்நிழலவை.” என்பது வஞ்சித்து ள்கு. புறவும் அன்ன காட்டுப. அது பொதுவாய் நின்றலும் உரித்தெ ன்றதனான் அழங்கும். இனிச் செப்பிய நான்கென்றதனான் அராகமி ன்றி வருதலுங் கொச்சகம் ஈற்றடி குறைந்து வருதலும் அவ்வுழி

அசைச்சீராகி இறுதலும் மேற்கலிப்பாவிற்குச் செப்பிய சுரிதகமாத
லுங் கொள்க. (கஉக)

சுநசு. சொற்சீ ரடியு முடுகிய லடியு
மப்பா நிலைமைக் குரிய வாகும்.

இதுவும் பரிபாடலுறுப்பு உணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) எண்
ணப்பட்ட இரண்டும் பரிபாடற்குள்ள உறுப்பாய்வரும். எ - று. சொ
ற்சீரும் முடுகியலுமென்னாது அடியென்றதனான் மேற்கூறிய அடியொ
டுதொடர்ந்தல்லது வாராவென்பதாம். சொற்சீரடியுமாயு முன்ன
ர்ச் சொல்லுதும். முடுகியலடியென்பது முடுகியலோடு விராய்த் தொ
டர்ந்ததொன்றாகிய வெண்பாவடி. அராகமென்பது தாமே வேறுசில
அடியாகி வருவன. இவையுன்றிக் குறிலிணை பயில்வன முடுகியலெ
னவுங் குறிலிணை விரவியருவன அராகமெனவுஞ் சொல்லுவாரும்
உளர். “முடுகுவண்ணை - மடியிறந் தோடி யதனோ ரற்றே” என்ப
வாகலின் மேலதேயுறா. உரியவென்றதனான் இத்துணை பயின்று
வாரா இவ்விரண்டுங் கலிப்பாவினுள்ளென்பதுகொள்க. எனவே, அ
ராசவுறுப்புத் தேவபாணியல்லது அக்கலிக்கண் யாண்டும் வாராதா
யிற்று. (கஉஉ)

சுநடு. கட்டுனா வகையா எண்ணெடு புணர்ந்து
முட்டடி யின்றிக் குறைவுசீர்த் தாகியு
மொழியசை யாகியும் வழியசை புணர்ந்துஞ்
சொற்சீர்த் திறுதல் சொற்சீர்க் கியல்பே.

மேலெண்ணப்பட்ட சொற்சீரடியாமாறுணர்ந்து. (இ - ள்.)
சொற்சீரடி இக்கூறிய நான்கு வகையாலும் வந்து பயிலும். எ - று.
கட்டுனாவகையான் எண்ணெடுபுணர்ந்தது ; “வடவேங்கடர் தென்
ஞமரி, யாயிடை” எனவும் “ஆஇஉ, எஃ என்னு மப்பா லெந்தும்.”
எனவும் இவை கட்டுனாக்கட் சொல்லுமாறுபோல எண்ணினமையிற்
கட்டுனாவகையான் எண்ணெடுபுணர்ந்தன, இனி, முட்டடியின் நிக்
குறைவுசீர்த்தாகும் இயல்பாய்வருமாறு ; “நின்னெக்கும் புகழ் நிழல
வை” எனவுங் “கறையணி மிடற்றி னவை.” “கண்ணணி நுதலின
வை” “பிறையணி சடையினவை” எனவும் வரும். முட்டடியின்றி
என்றவிவை துக்குப்பட்டு முடியுமடியல்ல என்றவாறு. மேற்காட்டி
பரிபாடற்செய்யுளுள் “ஒருசார்” என்பது ஒழியசை. என்னை? அது
சீராகலின் அதனோடு சில அசை கூடியன்றி அசையென்பபாமை
யின். “ஆங்கு” என வருந் தனிச்சொல் வழியசையென்பபாட்டது.

என்னை? அஃது அசையாய்நின்று சொற்சீரடியாகலின். மற்றுச் சொற்சீரடியினை அசையென்றதென்னையெனின், இயலசை தானே யும் ஒழியசையாய் நிற்குமென்றற்கென்பது. “ஒருஉக், கொடியிஉ னல்லார் குரனற்றத் துற்ற-முடியுதிர் பூந்தாது மொய்ம்பின வாசத் - தொடிஇய வெமக்குநீ யானா பெரியார்க் - கடியரோ வாற்றா தவர்” என்புழி ஒருஉவெனநின்ற இயலசைதானே ஒழியசையாய்நின்றது. “உருவது போலுமென் னெஞ்சு - எள்ளித், தொகுபுட னுடுவ போலு மயில்” என்பது வழியசைபுணர்ந்த சொற்சீரடி; என்னை? எள்ளியெ னநின்றசீரின்வழித் தொகுபென வந்தவசை உருவதுபோலுமென் னுந் தொடையொடு பொருந்தி, உருவது போலு மென்னெஞ் சென் னித் தொகுபுடனெனப் புணர்ந்து நின்றாற்போல்வதோர் சுவையை செய்து நின்றமையின். கொச்சகம் இடைநிலைப்பாட்டெனப்படா மையின் “ஆடுவது போலு மயில்” எனநாலடியாலும் வருவதாயிற்று; வரையறையின்மையின். இங்ஙனம் வந்தமையின் சொற்சீரடிமேல் எண்ணவும்படும். இவை கவிக்கண் வருங்கால் ஒத்தாழிசைக்கண் முடுகியலடி வாராதென்பதூஉஞ் சொற்சீரடி வருஞானுத் தனிச் சொல்லாகியன்றி வாராதென்பதூஉம் உறழ்கலிக்கண்ணும் முடுகியலடி உரித்தன்றென்பதூஉங் கொள்க.

சொற்சீர்த்திறுதலென்பது;—ஒருமுத்தொருமொழிமுதலிய சொற்களெல்லாம் அடியிறுதிக்கண் அடிப்பட முடிந்து அடியாடலி லக்கணத்த அவையென்றவாறு. இனி, ஒழியசையினையும் வழிய சையினையுங் கூறினனென்னுமோவெனின், “சீர் கூறாத னேரடி க் குரீத்து” என்றமையின் ஈண்டு அசைகூறுகாது. அல்லதாம் ஆ ண்டிக் கூனெனப்பட்டதும் ஈண்டுச் சொற்சீரடியெனப்பட்டு அடங்கு மென்பதனுனுமுடைத்தென்பது. இவையெல்லாம் பரிபாடற்கண்ண தே கூறினனையினும் ஒழிந்த பாவினுட் சொற்சீரடிவருமென விதந் தவழி. அதுவே இலக்கணமாக வரும் ஆண்டுமென்பது. இயல்பெ ன்றதானே யாண்டும் வரினும் அஃதிலக்கணமென்பது பெற்றும். அல்லதூஉந் “தொகைநிலை விரி” என்ற மிகையாற் பரிபாடற்கு உரிய வாகக் கண்டுகொள்க. அவை யாவையோவெனின், முடுகியலடி மே ற்காட்டிய பரிபாடலுண் “மணிமருடகை” என்பது முதலாகக் “குள் யமாந்தானகர்” என்பதிறுக்கக் கண்டுகொள்க. (கஉஉ)

சுஅசு. அங்கதந் தானே யரிறபத் தெரியிற்
செம்பொருள் கரந்த தெனவிரு வகைத்தே.

இது முறையானே அங்கதச்செய்யுளுணர்ந்து. (இ - ள்.)
அது செம்பொருள் கரந்து நின்று இருவகைத்தாம். எ - று. அங்க
தமென்பது வசை அதனை இருவாற்றற் கூறுகவென்பான் இது
கூறினான். அவையாமாறு முன்னர்ச்சொல்லுதும். அரிதபவென்ற
தென்னையெனின், அவை புகழ்போன்று வசையாதலும்பட்டுத் தோ
ன்றும் மயக்கமுடையவாதலின் மயக்கமறத் தெரியினென்றவாறு
“தூற்றுவர் தலைவனைக் குறங்கறுத்திட்டான்” என்பது புகழ்போ
ன்று வசையாயிற்று. என்னை? கொன்றானுயினுங் குறங்கினைக் கதத
தண்டுகொண்டு எற்றுதல் குற்றமாதலின் என்பதறிக கொடை
மடங்கூறுதல் வசைபோன்று புகழெனப்படும். அஃது அங்கதமா
காதென்பான் அரிதபவென்றானென்பது. பிறவும் அன்ன. (கஉச)

சுநஎ. செம்பொரு ளாயின் வசையெனப் படுமே.

இது முறையானே செம்பொருளங்கதமுணர்ந்து. (இ - ள்.)
வாய்கரவாது சொல்லப்பட்ட வசையைச் செம்பொருளங்கதமெனப்
படும். எ - று. அஃது “இருடர் விளக்கத் திமிழிசையார் கோவே -
குருடேயு மன்றுநின் குற்ற - மருடர்ந்த - பாட்டு முளையும் பயிலா த
னவிரண் - டோட்டைச் செவியு முள” என்பது எழீஇயக்கோவை,
அவ்வை முனிந்தபாடியது. “எம்மிகழ் வோரவர் தம்மிகழ் வோரே -
யெம்மிக ழாதவர் தம்மிக ழாரோ - தம்புக ழிகழ்வோ ரெம்புக ழிக
ழ்வோர் - பாரி யோரி நள்ளி யெழிகீரி - யாயே பேகன் பெருந்தோண்
மலையனென் - நெருவரு ளொருவனு மல்ல யதன - னின்னை நோவ
தெவனே - முட்டாக் குறவாக கட்டி போல - நீயு முளையே நின்
னன் னோக்கெ - யானு முளனே யெம்பா லோர்க்கே - குருகினும்
வெள்ளிய தேய்த்துப் - பருகுபா லனவெனச் சொல்லுகுத் தேனே”
எனவும் வரும். கலிப்பாட்டினான் வருவன வசைக்கடத்தினுட் கண்டு
கொள்க. “அறச்சுவையினன் வையெயிற்றினன் - மயிர்மெய்யி
னன் மாசடையினன் - பொய்வாயாற் புகழ்மேவலன் - மைகூர்ந்த மய
லறிவினன் - மேவருஞ் சிறப்பி னஞ்சி - யாவரும் வெருஉ மாலிக்
கோவே.” என்பது வஞ்சிப்பாட்டு. இது வெண்பாவினான் வருத
லே பெரும்பான்மை. (கஉரு)

சுநஅ. மொழிகரந்து சொல்லினது பழிகாப் பாகும்.

இது பழிகாப்பங்கதம் உணர்த்துகின்றது (இ - ள்.)⁰ வசைப்
பெருளினக் செம்பொருள்படாமை இசைப்பது பழிகாப்பங்கதம்.
எ - று. மாற்றரசனையும் அவனினங்கோவினையும் வசைகூறுமாறு போ

லாது தங்கோனையும் அவ்விளங் கோனையும் வசைகூறுங்காற் தாங்கி யுணாப்பர், அவைபோலப் பழிப்பனவென்றாறு. அது “நன்னாய்த் செங்கோலாய் நாடிய நின்னிளங்கேழ் - குன்றெறிந்த சேந்த னென் மதியா - வன்றிறத்து - நின்றொலிக்குந் தானையோ டெல்லா நிகர்த்தா ர்மேல் - வென்றெறியும் வேலே விடும்” எனவந்த வெண்டொடைச் செய்யுளுட் கண்டுகொள்க. இதனுள் “வென்றெறியும் வேலே விடும்” என்பது முனையகத்துப் படையோடுமென வசைகூறுவான் குன்றெ றிந்த சேந்தனைப்போல எறிந்தானெனப் புகழ்ந்தான்போலக் கூறின னென்பது. “இன்றுள னாயி னன்றும் னின்ற - நின்றொடு கொள் வா ரிசைக்கேற்பப் - பாடுவன் மன்னாற் பகைவரைக் கடப்பே” என்பதும் அது. (௧௨௬)

சங்கு. செய்யுட் டாமே யிரண்டென மொழிப.

மேற்கூறிய இரண்டினையுமே இவ்வகையானும் வகுக்கப்படு மென்கின்றது. (இ - ள்.) செம்பொருட்செவியுறை செம்பொருள ங்கதம் பழிகாப்புச்செவியுறை பழிகாப்பங்கதமென நான்கு கூறுப டும் மேற்கூறிய அங்கதமிரண்டும். எ - று. பாய்த்துள் விக்குள் என் றற்போலச் செய்யுள் என்பதூஉர் தொழிற்பெயர். அவையாமாறும் அவற்றது வேறுபாடும் முன்னர்ச்சொல்லுதும்.

இனி ஒருவனுரை இவற்றுட் தொகைக்குத்திரத்துட் “கை க்கினை பரிபாட்டங்கதஞ்செய்யுள்” என்று ஒதி அங்கதமுஞ் செய்யுளு மென இரண்டாக நிறுத்தான் நிறுத்தமுறையானே அங்கதமுணர் த்திச் செய்யுளுணர்த்திய விதந்தானென்பது. அற்றன்று. எல்லாப்பா ட்டிஞ் செய்யுளெனப்படுதலின் ஒன்றினையே செய்யுளெனலாகாது. அல்லதூஉம் “அங்கதச் செய்யு ளென்மனார் புலவர்” எனவருகின்ற சூத்திரத்து ஒதுமாதலான் இவையும் அங்கதச்செய்யுளே. மேலைச் சூத்திரத்துள்ளும் அங்கதச்செய்யுளென்பதே பாடமென்பதூஉம் அத னைப் பெறுதுமென்பது. அல்லாதபாடம் ஒதினும் அங்கதச்செய்யுள் செய்கைமேலென அதனைத் தாய்க்கொலையென்றது போல, இரண் டாவதன் பொருண்மைப் படுத்துக்கொள்க. (௧௨௭)

சுசு. துகளொடும் பொருளொடும் புணர்ந்தன் றாயிற் செவியுறைச் செய்யு ளதுவென மொழிப.

இது மேற்கூறிய அங்கதச்செய்யுட்பகுதி இரண்டனுள் ஒன்று கூறுகின்றது. (இ - ள்.) மேற் செம்பொருளும் பீழிகாப்புமெனப் பட்ட இரண்டும் அங்கதச்செய்யுளெனப்படுதலேயன்றி அதனானே

அரைச்சுக்குப் பொருள்வருவாயாகச் செய்தானேயெனினும் அது செவியுறையங்கதமெனவும் படும். எ-று. துகளாவது படைருடிகூழமைச்சுட்பரணென்னும் இவற்றைப்பாதுகாவாதிருத்தல். அரசியலென்பனவற்றானே தங்கோன் அறியாமல் வருத்த அவ்வ வருமாயின் அவற்றை உள்ளவாறுதாத்தலுமாம் ஒன்று. மாற்றரசன் நமரது ஊரடுகின்ற நாட்டவர் யாதிவை துதலியனவேதுவாகப் போய்ச் சார்ந்தவர்க்கு நாட்டழிவு கூறுதலுமொன்று. அன்ன பிறவும் அவற்கு உறுவகையாலானவற்றை உள்ளவாறு உணர்த்திப் பொருள்செய அவர்க்குப் பொருள்செயல்வகை கூறினமையின் அது செவியுறைப்பாற்படு மென்பது. அது “அறவை யாயி னின்றெனத் திறவைதன்-மறவையாயிற் போரொடு திறத்த - லறவையு மறவையு மல்லையாயிற் - நிறவாதடைத்த தின்னிலைக் கதவி - னீண்மதி லொருசிறை யொடுங்குத - னாணுத்தக வுடைத்தது காணுங் காலே” என இது செம்பொருட்செவியுறை. பிறவும் அன்ன. இவை முகவிலக்கினுட் பயின்று வருமென்பது. இனி, மொழிகரந்து சொல்லினும் இஃதொக்கும். இனிப், புகழொடும் பொருளொடுமென்பதூஉம் பாடமாக உரைப்ப. புகழும் பொருளும் புணர்ப்பது அங்கதமாயின் அஃதமையும். மற்று அன்றாயின் ஈண்டாராய்ச்சியின்றென்பது. என்னை? “வசையொடு நசையொடும் புணர்ந்தன் றாயி னங்கதச் செய்யுள்” என மேலோதுமாதலின் இவனென்பது. (௧௨௮)

சசக. வசையொடு நசையொடும் புணர்ந்தன் றாயி னங்கதச் செய்யு ளென்மனார் புலவர்.

இஃது ஒழிந்த அங்கதச் செய்யுளுணர்ந்து. (இ - ள்.) மேற்கூறிய அங்கதச்செய்யுள் வசையெயன்றி அவ்வசையானே நசைதோன்றச்செய்வது செவியறியுறையெனப்படாது அங்கதச்செய்யு ளெனவே படும். எ - று. எனவே, இல்லாதனசொல்லி நகைப் பொருட்டாகச் செய்யினும் அங்கதச்செய்யு ளெனப்படும் என்றவாறு. அவை, விலக்கியற்செய்யுளுட் கண்டுகொள்க. இதுவுஞ் செம்பொரு ளாகியும் பழிகாப்பாகியும் வருமெனவுடர்க. எனவே, கூறப்பட்டன வெல்லாம் வெகுளியும் பொருளும் நகையும் பயப்பணவாயின. (௧௨௯)

சசஉ. ஒத்தாழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே
கொச்சக முறழொடு கலிநால் வகைத்தே,

இது கலிப்பாவெனப்பட்ட உறுப்பினை இத் துணைப்பகுதியா ன்வருமென்பது வருஞ்செய்யுள்பற்றி விரிகூறுகின்றது. (இ - ள்.)

செய்யுளியல்

ஒத்தாழிசை = ஒத்தாழிசையென்னும் உறுப்புடைச்செய்யுள் : ஒத்த ஆழ் இசையை ஒத்தாழிசையென்றான் அதுவனைத்தொகையாகலின் மருவியவகையான் முடியுமென்பது. தாழிசையென்பது தானுடைய துள்ளலோசைத்தாம். இது முறைமையிற் பெற்றபெயர். எனவே, தரவுவேறுபடினும் வேறுபடாதென்பதாஉங், கொச்சகக் கலிபோல்வனவற்றுள்ளவரும் இடைநிலைப்பாட்டுக்கள் ஐவ்வாறு தாழ்முடையவன்றியும் வருமென்பதாஉங்கொள்க. இது பண்மைபற்றிப் பெற்ற பெயர், தாழிசையின்றியும் ஒத்தாழிசை சிறுபான்மை வருதலின். இனி ஒழிந்த உறுப்புநோக்கத் தாழிசை சிறந்தமையிற் தலைமையாற் பெற்றபெயரெனவும் அமையும். “வலிமுன்பின் வல்லென்ற யாக்கைப் புலிநோக்கிற் - சுற்றமை வில்லர் சுரிவளர் பித்தைய - ரற்றம்பார்த் தல்குங் கடுங்கண் மறவர்தாங் - கொள்ளும் பொருளில ராயினும் வம்பலர் - துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்து யிர் வவ்வலிற் - புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை - வெள் வேல் வலத்திர் பொருடரல் வேட்கையி - னுள்ளினி னொன்ப தறிந்தன னென்றோழி.” என்பது தாழ்ந்த ஓசைத்தன்றி ஒத்தாழிசைக் கலியுட் தரவுவந்தது. எனவே, இவ்வேறுபாடு கட்டளைக்கலி ஆல் லாதவழியென்பது பெற்றும். அதுவன்றே! இதன்றாழிசையுள்ளும் நெரிற்றியற்சீரும் வந்ததென்பது. என்னை? “காழ்விரி கவையா ரமீவரு மிளமுலை - போழ்திடைப் படாமை முயங்கியு மமையாொ ன் - றுழ்கதூப் பணிகுவர் காதலர் - மற்றவர் - சூழ்வதை யெவன்கொ லறியே னென்னும்.” என்புழி அறியேனென்னுமென ஆண்டைத் தாழிசைதோறும் இரண்டு நெரிற்றியற்சீரும் வந்தன. பிறவும் அன்ன. “நீயே, வினைமான் காழகம் வீங்கக் கட்டிப் - புனைமாண் வரீஇய வம்பு தெரிதியே; யிவட்டே, சுனைமா ணீலங் காடொதிர் பவைபோ - லினைநோக் குண்க ணீர்நில் லாவே.” எனக் கொச்சகக் கலியுள் இடைநிலைப்பாட்டுத் தாழிசையின்றி வந்தது. பிறவும் அன்ன. இனிச்,

கலிவெண்பாட்டு = கலிப்பாவாகிய வெண்பாட்டு : இது பண் புத்தொகையாகிய முன்மொழிப்பொருட்டாயிற்று. கொச்சகமென்பதும் உறுப்பினாற்பெற்றபெயர். உறழ்கலியென்பது பொருள்பற்றி வந்தபெயர். ஒத்தாழிசையென்பது தம்மினோத்துவருதற் கட்டளையுடைமையானுங் கலிப்பாவிற்சூச் சிறந்து வருமாகலானும் முன்வைத்துன். என்னை இதுகலிப்பாவிற்சூச் சிறந்தவாறெனின், நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் ஒத்தாழிசை அறுபத்தெட்டு வந்தனவாகலின் அது யெருவரவின ணைப்பட்டுச் சிறப்புடைத்தாயிற்று. அந்நீ நோக்கி முன்வைத்தான், இது பாவென்னும் உறுப்பிலக்கணங் கூறுகின்ற இட

மாகலின். கலிவெண்பாட்டினை ஒத்தாழிசைக்குங் கொச்சகத்திற்கும் இடைவைத்தான் அதுபோல உறுப்புடைத்தாகியும் வருமென்றற்கு. அதன்பின் கொச்சகப்பாவைத்தான், அத்தரவும் போக்குஞ் சிறுபான்மையின்றியும் வருதலின். எல்லாவற்றுப்பின்னும் உறழ்கலிவைத்தான் அவைபோலாது சுரிதகமின்றி வருதலே பெரும்பான்மையாக லானென்பது. அஃதேல் உறழ்கலியுங் கொச்சகக்கலியுள் அடங்காதே அதுவும் அடக்கியலின்றியும் யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை உடைத்தாய் வருமாவெனின், அற்றன்று. அடக்கியலின்றி வரின் அடிநிமிர்தலும் ஒழுகிசைத்தாகலும் வேண்டும். உறழ்கலியாயின் அடிநிமிராதும் ஒழுகிசையின்றியும் வருமென்பது. அத்துணைபான் இதனை வேறென்பதெனின்? ஒன்றாக ஒதுகவெனின், மேற்கூறி வருகின்ற செய்யுளெல்லாஞ் சீரும் அடியும் பாவும் பொருளுமெனச் சிலவுறுப்புவகையான் வேறுபடுகின்றதன்றிப் பிறிகின்மையின் அவ் வேறுபாடுஞ் சிலவாக நோக்கி ஒன்றென்னுமாகலின் அதுகடாவன்றென்பது. அல்லதூஉம் நூல்செய்யுங்கான் மரபென்பது வேண்டும். என்னை? “மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாசி-யுரைபடு தூறா மிருவகை நிலைய” என்பதனால் முதலூற்காயினும் மரபுவேண்டதெலின். அதுவன்றே நிலம் நீர் தீ வளி விசம்பென்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களும் அவற்றதியைபாகிய பொருள்களும் அஃறிணையான் வழங்கினும் பொருளின் இயைபாகிய மக்களுந் தேவரும் முதலாயினுரை உயர்திணை வாய்ப்பாட்டான் வேறுபடுத்து வழங்குகின்றதென்பது. மற்று உறழ்கலியென்னும் வழக்குண்டாயினன்றே மரபொடு மாறுபடுவதெனின், மரபென ஆசிரியர் வழக்கும் அடங்குமாகலின் அதுகூறினான் அல்லாக்கால் ஒழிந்த செய்யுளும் வேறுபாடிவாமன்றோவென்பது. இனிப் பரிபாடலுங் கலிப்பாவினுள் அடங்குமென்பாரும் உளர். கலியும் பரிபாடலுமெனத் தொகையுள் இரண்டிதொகை தம்மின் வேறாதலின் அவ்வாறு கூறுவார் செய்யுள் அறியாதான்பது. அல்லதூஉம் அராகவுறுப்பில்லாத முகியலடியுங் கொச்சகக்கலியல்லாத கலிப்பாவினுள் உண்டாவதாகலுங் கொச்சகக்கலியுறழ்ந்து வருதலும் உடையவாம்.

(௬௯௦)

சசந. அவற்றுள்,

ஒத்தாழிசைக்கலி யிருவகைத் தாகும்.

இஹ் றுறையானே ஒத்தாழிசைக்கலியுணர்ந்து. (இ-ள்.) ஒத்தாழிசைக்கலி இரண்டு உற்றதாம். எ-று. இதனது பயம் அ

வை இரண்டுத் தம்முட் பகுதியுடையவென்பது. அவையாமாறு மூன் னர்ச் சொல்லுதம். (௧௩௧)

சசச. இடைநிலைப் பாட்டுத் தரவுபோக் கடையென நடைபயின் றொழுகு மொன்றென மொழிப.

(இ - ள்.) மேற்கூறிய ஒத்தாழிசை இரண்டினுள் ஒன்று தாழிசையுந் தரவுஞ் சரிதகமுந் தனிச்சொல்லுமென நான்கு உறுப் பாகப் பயின்றுவரும். எ - று. பயின்றுவருமெனவே இவ்வாறன்றிப் பயிலாதுவருவனவும் அதன்பகுதியாயடங்குவனவும் உள்வென்பது. அவை தாழிசைப்பின்னர் எண்ணுறுப்புவருங்கால் ஐந்துறுப்புப் பெறுதலும் அவற்றிடை அராகம்பெறின் ஆறுறுப்புவருதலுமென இவையென்ப. அற்றன்று; தூற்றைம்பது கலியுள்ளும் ஒத்தாழிசைக்கலியின் அராகவுறுப்பும் அம்போதரங்கவுறுப்பும் பெற்றுவருவன இன்மையின் அவைபொருளன்றென்பது. மற்று நடைநலின் றொழுகுமென்றதென் னையெனின் இத்துணை பயின்றுவாராது ஏனையொன்றும் என்றற்கெ ன்பது. தாழிசையினை இடைநிலைப்பாட்டென்பவோவெனின் அவ்வாறுஞ் சொல்லுபு அச்செய்யுள் இடைநிற்றலானென்பது. இனி இடை நிலைப்பாட்டென்பது தாழிசையினை நோக்காது. என்னை? தாழம்பட்ட வோசையல்லாதனவும் இடைநிலைப்பாட்டாய் வருமாதலினென்பது. அது “காணுமை யிருள்பரப்பிக் கையற்ற கங்குலான்-மாணுநோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவின்னீ - காணவும் பெற்றாயோ காணயோ மடநெஞ்சே.” என்பது தாழிசையெனவும் இடைநிலைப்பாட்டெனவும் படும் “இன்னொலிச் சிலம்பினிற் சின்மொழி யைம்பா - நழீஇய தடவர லல்குணுண் வரிவாட - வாராது விடுவாய் தண்ணந் துறைவ தகாய்சாணீ.” என்றற்போலவன தாழிசையில்லாத இடைநிலைப் பாட்டு. இவ்விருபகுதியுங்கூட்டித் தாழிசையென்னாது இடைநிலைப் பாட்டென்பது இங்ஙனம் தம்முட் பகுதியுடைமையானு மாயிற்று. ஒத்தாழிசைக்கலி இருவகைத்தென்றற்குப் பயனாந் தோற்றுவாய் செய்து போந்ததென்பது. தரவு என்ற பொருண்மை என்னையெ னின் முகத்துத் தரீப்படுவதென்ப. அதனை எருத்தெனவுஞ் சொல் லுப. என்னை? உடம்புந் தையுமென வேறுபடுத்து வழங்கும் வழக்கு வகையான் உடம்பிற்குமுதல் எருத்தென்பதாகலின். இசைநூலா ரும் இத்தரவுமுதலாயினவற்றை முகம் நிலை கொச்சகம் முரியென வேண்டுப. கூத்தநூலார் கொச்சகமுள்வழி அதனை நிலையென அடக்கி முகம் நிலை முரியென மூன்றாக வேண்டுப. அவருங் இஃகருத்திற்கேற்ப முகத்திற்படுந் தரவினை முகமெனவும் இடைநிற்பனவற்றை இடை

நிலையெனவும் இறுதிக்கண் முரிந்து மாறுஞ்சரிதகத்தினை முரியெனவுங் கூறினான்பது. செந்துறைச் செய்யுள் அடைநிலை பயப்பதின்மையின் அது சிறந்ததன்றென்று அடக்கிமாழிப. உள்ளுறுப்பின் பொருளெல்லாம் ஒருவகையான் அடக்குமியல்பிற்றான் அடக்கியலெனவுங் குறித்த பொருளை முடித்துப்போக்குதலிற் போக்கெனவும் அவையெல்லாம் தீபாதந்து வைத்தலின் வைப்பெனவுங் கூறிய பகுதியைப்பின்னும் பற்றிக் கூறுதலின் வாரமெனவும் எல்லாம் ஒன்றொன்றினை ஒத்தே பெயராயின. அடைநிலையென்பது முன்னும் பின்னும் பிறவுறுப்புக்களை அடைந்தன்றி வாராது. அது தனிநின்று சீராதலிற் தனிச்சொல்லெனவும்கூடும். இவை நிலையுறுப்பென்னாது பாட்டென்றதென்னையெனின், அவை தாமே பாட்டாயும் வருமிடனுடைய, வருங்கால் அவை ஒன்றும் இரண்டுமே பலவாய் வருமென்பது. இடைநிலைப்பாட்டினைத் தரவிற்கு முற்கூறினான் அதுபெயர் பெறுதலின். எனவே தரவு முன்வைத்தலே மரபாயின. ஒத்தாழிசை கூறிய முறையானே தரவு தாழிசை போக்கென்னும் மூன்றுறுப்பானுஞ் சிறுபான்மை வந்து தனிச்சொலின் றி வருதலிற் தனிச்சொல்லினை இறுதிக்கண் வைத்தானென்பது. இவை போக்கிச் சொல்லுதும். (கூஉ)

சசரு. தரவே தானு நாலடி யிழிபா

யாறி ரண்டியர் பேறவும் பெறுமே.

இது தரவின் அடியளவுணர்ந்து. இ - ன். மேற்கூறப்பட்ட தரவுதானும் நான்கடிமுதலாய்ப் பன்னிரண்டடிகாறும் வரப்பெறும். எ - று. எனவே, ஒன்பதுநிலம் பெறுந் தரவென்றவாறாயிற்று. உயர் பேறவும்பெறும் என்றதனாற் பன்னிரண்டடியின் இகந்துவரவும்பெறுமெனக்கொள்க. இதனை எடுத்தோதாது இலேசினற் கொண்டான் பன்னிரண்டடியின் இகந்தன துள்ளலோசையான் வாராமையின். அது “கீரார் செறுவி னெய்தலொடு நீடிய - நேரித ழாம்ப னினாயிதழ் கொண்டார்” என்னும் மருதக் கலிப்பாட்டானுமுணர்க. (கூங)

சசகூ. இடைநிலைப் பாட்டே,

தரவகப் பட்ட மரபின வெஃப.

தரவிற்குச் சுருங்கியன்றித் தாழிசை வாராதென்பதுணர்ந்து. (இ - ன்.) தரவின் அகப்பட்டது தாழிசை. எ - று. அகப்படுதலென்பது அகம்புறமென்றிருகூறுசெய்தவழி முற்கூற்றினுட் படிதல். முன்னென இவ்வுகையுங் காலவகையும் பற்றிய இருகூற்றினுள் யாதானுமொன்று கொள்க. எனவே, பதினொருமுதல் இரண்டடிகாறும்

இழிந்துவரப்பெறும் என்றவாறாயிற்று. அது “சுருங்கோட்டு நறம்ப
 ன்னை மலர்ச்சினை மீமிசைச் - சுரும்பார்க்குங் குழவினோ டிருந்தும்ப்
 யிசையூத -வொருங்குட னிம்மென விமிர்தலிற் பாடலோ - டரும்
 பொருண் மரபின்மால் யாழ்கொளக் கிடந்தான்போற் - பெருங்கட று
 யில்கொள்ளும் வண்டிமிர் நறங்கானல்; காணுமை யிருள்பரப்பிக்
 கையற்ற கங்குல்வாய் - மாணுநோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவ
 னைநீ-காணவும் பெற்றாயோ காணுயோ மடநெஞ்சே; பொறிகொண்ட
 புள்ளினம் பதிசேரும் போழ்தினுற் - செறிவனை நெகிழ்த்தான்
 கட் சென்றாய்மற் றவனைநீ - யறியவும் பெற்றாயோ வறியா
 யோ மடநெஞ்சே; கொல்லேற்றுச் சுறவினங் கடிக்கொண்ட மரு
 ண்மாலை - யல்லனோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற்றவனைநீ - பு
 ல்லவும் பெற்றாயோ புல்லாயோ மடநெஞ்சே; ஆங்க, எல்லையு
 மிரவுந் துயிறுறந்து பல்லா - ழும்பட ரவலனோய் செய்தான்கட்
 பெறாணைசிறி - யிருங்கழி யோதம்போற் றமிமாறி - வருந்தினைய்
 ளியையென் மடங்கெழு நெஞ்சே.” என இது தரவகப்பட்ட மரபி
 ற்றாகத் தாழிசைவந்தது. தரவிற் சுருங்குமென்னது அகப்படுமென்
 றான், தரவோடு ஒத்துவருந் தாழிசையென்பதுஉங் கோடற்கு. என்
 னை? மக்களாகத்துப் பிறந்தானென்றவழி அச்சாதியோடொக்கப் பிறந்
 தானென்பது பரிமாகலின். “ ஞாலமூன் றடித்தாய முதல்வற்கு மு
 துமுறைப் - பாலன்ன மேனியா ளணிபெறத் ததைஇய - நீலநீ ருடை
 யேபோற் றகைபெற்ற வெண்டிணை - வாலெக்கர் வாய்குழும் வயங்
 குளீர்த் தணீசேர்ப்ப; ஊரல ாடுத்தார்ப்ப வுள்ளாய்நீ துறத்தலிற் -
 கூருந்தன் னெவ்வனோ யென்னையு மறைத்தான்மற் - காரிகை பெற்
 றதன் கலின்வாடக் கலுழ்பாங்கே - பீரல ரணிகொண்ட பிறைதுத
 லல்லாக்கால்; இணையிவ்வு ரலர்தூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தலிற் - பு
 ணையில்லா வெவ்வனோ யென்னையு மறைத்தான்மற் - றுணையாருட்
 டகைபெறத் தொன்னல் மிழந்தினி - யணிவனப் பிழந்தன்ன உணை
 மென்றோ ளல்லாக்கால்; இன்றிவ்வு ரலர்தூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்
 தலி - னின்றத நெவ்வனோ யென்னையு மறைத்தான்மன் - வென்ற
 வே னுதியெய்க்கும் விற்றனவ மிழந்தினி - சின்றநீ ருக்கலுழ நெடும்
 பெருங்க ணல்லாக்கால்;-அதனால், பிரிவில்லாய் பே பால தெய்வத்திற்
 றெளித்தக்கா - லரிதென்ன டுணிந்தவ ளாய்நலம் பெயர்தரப்-புரியுனை
 வயமூன்றேர் கடவுபு - விரிதண்டார் வியன்மரப்-விரைகநின் செக
 வே.” எனவரும். பன்னிரண்டடியின் இகந்த தரவிற்கும் இவ்வா
 ரே தாழிசைசொள்ளப்படும். மற்று மேற்கூறிய ஆணையறைபிற்
 தாழிசை உறுகவெனின், ஆண்டு முறைபிறழவைத்தற்குக் காரணங்

கூறிப் போந்தாமென விடுக்க. இனிவருஞ் சூத்திரத்திற்கும் இதுவே விடை. மரபினவென்றதனான் மேலேக்கொண்டும் அடிப்படவந்த மரபினுற் சுருங்குமென்பது. எனவே நான்கடியின் உயர வாராவென்பதுகொள்க. இன்னும், மரபினென்றதனற் சிறுபான்மை ஐந்தடியானும் வருவனவும் உள. “அரிதே தோழிநாணி றுப்பாமென்று ணர்தல்” என்னும் நெய்தற்றிணைக்கலிப்பாட்டினுள் “நகைமுத லாக நட்டினு னெழுந்த - தகைமையி னலிவ தல்லதவர் நம்மை - வகைமையி னெழுந்த தோன்முத லாகப் - பகைமையி னலிதலோ விலனா மாயிழை - பகைமையிற் கடிதவர் தகையி னலியுநோய்.” என ஐந்தடியாற் தாழிசை வந்தது. ஆறடியின் வருவன வந்தவழிக்கண்டு கொள்க. மற்று நான்கடியின் இழித்ததோர் அடியானுங் தாழிசைவருமாவெனின் வாராதன்றே? இடைநிலைப்பாட்டே என்றாராகலின். என்னை? பாட்டெனப்பிவன ஓரடியான் வாராமையின். (கருசு)

சசஎ. அடைநிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னர்
நடைநவின் ரெழுரு மாங்கென் கிளவி.

இது ஆங்கென்னுஞ் சொற் தனிச்சொல்லெனப்படுமென்பது ணர்ந்து. (இ - ள்.) தாழிசைப்பின்னர் ஆங்கு தனிச்சொல்லாய் நின்று பயிலும். எ - று. ஆங்கென்னுஞ் சொல்லினை எடுத்தோதினான் அது நடைவின்ரெழுருமாகலின். ஆங்கென்னுஞ் சொற் பயின்று வருமெனவே அல்லாதனவும் உள. இத்துணைப்பயிலாதனவென்பது கொள்க. ஆங்கு என்பது ஏழாம்வேற்றுமை இடப்பொருள் தோன்ற நின்ற சொல்லாகலின் அஃதெல்லாச்செய்யுட்கண்ணுந் தன்பொருண்மைக் கேற்ப நிற்கல் வேண்டும் பிறவெனின், அற்றன்று; அதனை அசைநிலையாகக்கொள்க. அல்லதுஉம், எல்லாச்செய்யுறும் இதன்பொருண்மைக்கேற்பச் செய்யல்வேண்டுமென்றான் மிகைகூறிப்பயந்ததின்மையானென்பது. அசைநிலைபெய்து செய்யுள் செய்தன் மரபாகலின் அஃதமையுமென்பது. நடைநவிலாதன பொருள்பெறவருமென்பது. அவை முன்னர்க்காட்டுதும். (கருரு)

சசஅ. போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படுமே.

இஃது ஒழிந்த சுரிதகம் உணர்ந்து. (இ - ள்.) போக்கிலக் கணப்பகுதி வைப்பென்று சொல்லப்படும். எ - று. இங்ஙனங், கூறப்பட்ட உறுப்பினை அடக்கியலெனவும் வாரமெனவுஞ் சொல்லுப, அடக்கியல் ஓரார் தரவோடு ஒக்கச் சொல்லப்படுமென்றவாறு. என்றதென்னோக்கியெனின், போக்குதலும் வைத்தலுமென்னும் இர

ண்டிலக்கணமுடைத்து வாரமெனச் சொல்லின்முடியுமில்லக்கணமே கூறுவான்போலப் போக்கினிலக்கணப் பகுதி வைப்பென்றதனைச் சுட்டிக்கூறப்படுமொகலின். (கருசு)

சசுசு. தீரவிய லொத்து மதன கப்படும்

புணாதீ ரிறுதி நிலையுரைத் தன்றே.

இதுவுஞ் சுரிதகமுணர்்த்துகின்றது. (இ - ள்.) தரவியலொத் தும் அதனகப்படும் = சிறுபான்மையீ தரவும் அதனோடொத்துத் தர விற்பாகம் பெறுதலை இலக்கணமாகவுடைத்து மேற்கூறிய சுரிதகம் : புணாதீர் இறுதி நிலை உணர்த்தன்றே = இடைநிலைப்பாட்டுப் பொருளெ ன முடிபுகாட்டி. நிற்கும் அதுதான். எ-று. அகப்படுமென்று அதற்கும் உம்மைகொடுத்தமையின் அஃதிலக்கணமாயிற்று. ஆகவே, அவ்வில க்கணத்திற்கேற்ற தரவியின்கண்ணே ஒத்தலும் உயர்தலும் கொள்க. சுருங்கியவெல்லை ஆசிரியத்திற்கு இழிந்தவெல்லையாகிய மூன்றடிச்சி றுமையிற் கூறாமையிற் சுருங்காது வருவதாயிற்று. ஈண்டும் அகப் படுமெனவே பன்னீரடித்தரவின் பாசமாகிய ஆறடியே சுரிதகத்திற் கு எல்லையென்பதூஉம், இழிந்தவெல்லை கூறாமையிற் பன்னீரடித் தரவிற்காய் ஈற்று மூன்றடிச்சுரிதகம் வருதலும் ஒழிந்த கலிநாலி ற்கும் அவ்வாறேவருதலும் கூறினானென்பது. இனி வெள்ளைச்சுரி தகத்துக்கும் இஃதெல்லாமொக்கும்.

இனித் தரவியலொத்தல் ஈற்றயலடி முச்சீராகி வாராது மண் டிலமாகி வருதலுஞ் சிறுபான்மையெனக் கொள்க. இறுதிநிலையென் பதனை துனிவிரலென்றாற்போலக் கொள்க. நிலையெனப்பட்டது இடைநிலைப்பாட்டு. அதனிறுதியைச் கூறுமெனவே அவற்றுப்பொரு ளினை முடித்துவிடுக்குமென்பதாம். போக்கியல்வகையே வைப் பெனப்படுமென்றவழி உள்ளாறுப்பின் பொருளினைத் தன்கண்வை க்கப்படுவது சுரிதகமென்றதன்றி, இன்ன உறுப்பின்பொருள் வை க்கப்படுமென்றிலாதான் முற்கூறியது பொதுவிதிமாத்தினாயேயன்றி இடைநிலைப்பாட்டின் பொருளே பெரும்பான்மையும் வைக்கப்படு மென்பதூஉம் பொதுவிதியுற் சிறுபான்மை தரவிற்பொருண்மை வைத்தலுமுடைத்தென்பதூஉங் கூறினான். தரவியலென்றதனற் தரவோடொத்த பொருட்கேற்றனவுங் கொள்க. “நச்சல் கூடாது பெரும் - விச்செல வொழிதல் வேண்டுவல்” என்பது தாழிசைப்பொ ருண்முடிவு தன்பால்வைக்கப்படுதலின் இறுதியுரைத்தது. புணாதீரிறு தியென்றதனான் அத்தாழிசைப்பொருளையன்றி அவற்றோடு போக் கியற் பொருள்வந்தக்கால் அவ்விரண்டினையும் புணாபடாமற் பொருந்

தச்செய்கவென்பது. அது “தன்னகா விழையுக்கடுதல்” எனப் போக்கியற்பொருளோடு புனாதிர்ந்திற்றது. பிறவும் அன்ன.

“இமயவில் வாங்கிய வீரஞ்சடை யந்தணன்” என்னுங் குறிஞ்சித்திணைப்பாட்டினுட் “கோடுபய்க் கல்லா துழக்கு நாடன்” என்று” உள்ளுறையுவமத்தாற் தலைவியது விழுமங்கடற் கொழு நன் மலைநாடெனென வைத்தமையின் அது தரவியலொத்ததாயிற்று. இனி, “ஞாலமூன் றடித்தாய” என்னும் நெய்தற்றிணைக் கலிப்பாட்டு அளவியலாற் சுரிதகமொத்தது. “கருங்கோட்டு நறும்புண்ணை” என்பது தரவிற்கு அடியையந்தாகச் சுரிதகம் நான்கடியாய்ச் சுருங்கிற்று. அஃதேற் தரவகப்பட்டதெனச் சுருங்குதலன்றி ஒத்தற்பொருளும்படு மாயிற் தரவகப்படும் போக்கென்னுது தரவியலொத்தும் என்றதென் னையெனின், தரவுமென்ற உம்மையாற் சிறுபான்மை மிக்குவரவும் பெறும் போக்கென்பது கொள்க. “பாடின்றிப் பசர்தகண் பைதல் பனிமல்க- வாடுபு வனப்போடி வணங்கிறை வளைபூர - வாடெழி லழி வஞ்சா தகன்றவர் திறத்தினி - நாடுங்கா னினைப்பதொன் றுடையே னமன் னதுவுந்தான்”. என்னும் பாலைப்பாட்டுத் தரவுந் தாழிசை யும் நான்கடியாகி ஒத்தவழிச் “செப்பொருட் சிறம்பெண்ணிச் செ ல்வர்மாட் டிணையன- செய்வதுத் திறநோக்கித் தெருமர தேமொழி- வறனோடின வையத்து வான்றருங் கற்பினா - னிறனோடிப் பசப்பூர்த லுண்டென - வறனோடி விலங்கின் றவ ராள்வினை திறத்தே.” எனச் சுரிதகம் ஐந்தடியாயிற்று. (௧௩௭)

சுரு. ஏனையொன்றே,

தேவாப் பராஅய முன்னிலைக் கண்ணே.

இஃது ஒழிந்த ஒத்தாழிசையுணர்ந்து. (இ - ள்) அது முன் னிலையிடமாகத் தேவரைப்பராவும் பொருண்மைத்து. ஏ - று. என வே இஃது அகரிலைச்செய்யுளாகாதென்றான். இதனானே முன்னைய து அகரிலை யொத்தாழிசையெனப்படும். மற்றது “வாழ்த்தியில் வ கையே நாற்பாற்கு முரித்து” என்றவழிச் சொல்லப்பட்டதாமெனின், அஃது உறழ்கலிக்கும் வெண்கலிக்குங் கொச்சகக்கலிக்கும் பொதுவா கலின் அவற்றுக்குத் தேவபாணி விலக்கினுனென்பது. மற்ற முன் னிலைக்கலென்றதென்னையெனின் தெய்வத்தினை முன்னிலையாகச் சொல்லப்பட்டனவன்றி அல்லன தேவபாணியெனல் தகாவென்பது. என்னை? யான் இன்ன பெருஞ்சிறப்பின் இன்ன தெய்வமென்று தன் னைத்தான் புகழ்ந்து கூறி நின்னைக் காப்பேன் நீவாழியுவெனத் தெய் வஞ்சொல்லிற்றாகச் செய்யுள்செய்தலும் ஆகாது வாழ்த்தினுள் அவ்வா

றுண்டாயினென்பது. இதனானே படர்க்கையும் விலக்கினாலும். ஆகவே, தெய்வம் படர்க்கையாயவழிப் புறநிலைவாழ்த்தாவதன்றித் தேவர்ப்பராயிற்றாகாது பாட்டுடைத்தலைவனோடு கூட்டிச்சொல்லுமென்றாலும். இங்ஙனங் கூறவே, பாட்டுடைத்தலைவனைக் கூட்டினுங் கூட்டாக்காலுந் தேவர்ப்பராயிற்றேயாம் முன்னிலையாயினென்பது பெற்றும். மற்றிவை பாடல்சான்ற புலனெறிவழக்கிற்கன்றித் தேவர்ப்பராயதற்கும் உரியவோவெனின் ஆண்டு அகப்பொருட்குரிமையுடைமையிற் கலியும் பரிபாடலுமென்றதனானே அத்துணையன்றிக் கடவுள்வாழ்த்துப்பொருள்படவும் வருமென்பது ஈண்டுக் கூறினாலும். அதுவன்றே ஏனையதெனச் சிறுமைதோன்றப் பிற்கூறியதென்பது. (கருஅ)

சருக. அதுவே,

வண்ணக மொருபோ கெனவிரு வகைத்தே.

இஃது அதன்வகையுணர்ந்து. (இ-ள்.) ஏனையொன்றெனப்பட்ட ஒத்தாழிசை வண்ணகவொத்தாழிசையெனவும் ஒருபோகெனவும் இரண்டாம். எ - று. இதன் பயன் ஒத்தாழிசையெனப்படாது இவற்றுளொன்றென்பது அறிவித்தவாறாயிற்று. அஃதென்னெபெறு மாறெனின், மேல் ஒத்தாழிசைக்கலி இருவகைத்தாகுமென்றான் பின்னர் அவ்விரண்டனுள் ஒன்றென்றற்கு வண்ணகம் ஒருபோகென வேறுபெயர் கூறவே முன்னரதே ஒருதலையாக ஒத்தாழிசைக்கலியெனப்படுவதென உய்த்துணரவைத்தமையானும் ஏனையொன்றென வேறுபடுத்தமையானும் பெயரும் உடன்கூறுது போத்தந்து வைத்தமையானும் அதனோடு ஒரினத்தவல்லவென்பது பலவாற்றினுங்கொள்ளவைத்தானென்பது. அஃதேல் வண்ணகமும் ஒத்தாழிசையெனப்படாதாம்பிறவெனின் அது மாற்றுதற்கன்றே வண்ணகம் முற்கூறி அதிகாரம்பட வைப்பானாயிற்றென்பது. இக்காலத்தார் ஒரு போகினையும் ஒத்தாழிசையென்று தாழிசைபெய்து காட்டுப. “எருத்தே கொச்சக மராகஞ்சிற்றெண் - ணடச்சியல் வாரமோ டநிலைக் குரித்தே” என்புழித் தாழிசையுறுப்பு ஒதாமையின் அது பொருந்தாது.

சருஉ. வண்ணகந்நானே,

தரவே தாழிசை யெண்ணே வராமென்
நந்நால் வகையிற் றேன்று மென்ப.

இது முறையானே வண்ணகவொத்தாழிசையுணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) தரவுந் தாழிசையும் என்னும் வாரம்பென்னும் உறுப்பு முறையானே வருவது வண்ணகவொத்தாழிசையாம். எ - று.

அது “முதற்றொடை பெருகிச் சுருங்குமன் னெண்” என்ற வழிக் காட்டுதும். வண்ணித்துப் புகழ்தலின் வண்ணகமெனப்படும். என்னை? தரவினானே தெய்வத்தினை முன்னிலையாகத்தந்து நிரீஇப் பின்னர்த் தெய்வத்தினைத் தாழிசையானே வண்ணித்துப் புகழ்தலின் அப்பெயர் பெற்றதாகலின் ஒழிந்த உறுப்பான் வண்ணிப்பினுஞ் சிறந்த உறுப்பு அதுவென்க. எனவே, அகநிலைச் செய்யுட்டாழிசை வண்ணித்து வாராவென்பதாம். எண்ணுறுப்பாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும். அவ்வெண்ணுறுப்புத்தான் நீர்த்திணைபோல வரவரச்சுருங்கிவருதலின் அம்போதரங்கமெனவும் அமையுமாகலின் அதனை அம்போதரங்கவொத்தாழிசைக்கலிப்பாவெனவுஞ் சொல்லுப. இனி வண்ணகமென்பது அராகமென உரைத்து அவ்வுறுப்புடையன வண்ணகவொத்தாழிசையெனவுஞ் சொல்லுவாரும் உளர். எல்லா ஆசிரியருஞ் செய்த வழிநூற்கு இது முதலாலாதலின் இவரொடுமாறுபடுதன் மரபன் றெனமறுக்க. இசை தூலுள்ளும் மாறுபடின் அஃது அவர்க்கும் மரபன் றென்பது. மற்று இதற்குத் தனிச்சொல்லோதியதில்லையாலெனின் அதனையும் அதிகாரத்தாற் கொள்க. (கசுக)

சுருந். தரவே தானு,

நான்கு மாறு மெட்டு மென்ற

நேரடி பற்றிய நிலைமைத் தாகும்.

இஃதொத்தாழிசையுள் ஏனையொன்றற்குத் தரவு வேறுபட்ட இலக்கணத்திற்குரகலான் அதுகூறுகின்றது. (இ-ள்.) இது நான்குமுதற் பன்னிரண்டடியீராக வாராது. தேவபாணிக்காயின் எட்டும் ஆறும் நான்குத் தரவடியாம். ஏ-று. இதனானே தலையளவுங் கடையளவும் இடையளவுமென்பன கூறினாம். இங்ஙனங் கூறவே ஒழிந்தவுறுப்பிற்குத் தலையிடைகடையென்பது கொள்ளப்படும். நேரடி பற்றிய நிலைமைத்தாகும் நான்குமென்பதனை அளவடியான் வருமென்றற்குக் கூறினாமென்பாருமுளர். அற்றன்று; பிற ஈழி மயங்குவனவும் அளவடியுரியவென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டமையின். மற்றென்னைக்ருகியதெனின், சமநிலையின்றி வியனிலை வடிவாவென்பது. இனிப், பற்றியவென்ற மிகையானே முற்கூறிய தரவுத் தாழிசையும் அளவடியான் வருதலில்லையென்பதுகொள்க. வருகின்ற ஒத்தாழிசைக்கும் பேரொண்ணிற்குஞ் சிற்பெண்ணிற்கும் இஃதொக்கும். (கசுக)

சுருசு. ஒத்து மூன்றாகு மொத்தாழிசையே.

இது முற்றையானே ஒத்தாழிசை உணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) தம்மின் ஒத்த அளவினவாகவும் ஒத்தபொருளவாகவுமுடைய தேவ

பாணிக்கண் மூன்றாக வரும் ஒத்தாழிசை. எ - று. இவை பொருள் ஒக்குமெனவே முன்னை அகநிலையொத்தாழிசைக்கண் வரும் இடைநிலைப்பாட்டிற் பொருள் ஒவ்வாது வருதலுஞ் சிறுபான்மை வரும். அவை “கல்லெனக் கவின்பெற்ற விழுவாற்றுப் படுத்தபின் புல்லென்ற களம்போலப் புலம்புகொண் டமைவாளோ” என இடத்தியல்பொருளொழிய இடப்பொருளோடு உவமங் கூறினான், “ஓரிரா வைகலுட் டாமரைப் பொய்கையு - ணீர்நீத்த மலர்போல நீரீப்பின் வாழ்வாளோ” என இடப்பொருளொழிய இடத்தியல்பொருளோடு உவமங் கூறினமையின் வேறுபட்டன. ஒத்துவருவன முன்னர்க்காட்டினும். (கசஉ)

சருநு. தரவிற் சுருங்கித் தோன்று மென்ப.

இஃது ஐயம் அறுத்தது. அகநிலையொத்தாழிசைகட்கு இவை போலத் தரவோடொத்துவருங்கொவென்றையுருமைத் தரவிற்சுருங்கித்தோன்றுமென்றமையின். (இ - ள்.) மூவகைவண்ணத்தின் தாழிசையுஞ் சமநிலைத்தரவிற் சுருங்கித்தோன்றும். எ - று. வானாதே தரவென்றமையின் இடையளவின்மேற் செல்லும், அடியென்றவழி அளவடிமேற்றாய்போலவென்பது. தோன்றுமென்பதனால் இடைநிலையாகிய நான்கடியானும் மூன்றடியானுமன்றி ஐந்தடியானாகாதென்பதுகொள்க. எண்ணோடு தொடர்தலின் இரண்டடியானாகாதென்பது பெற்றும். இடையளவு தரவிற்சுருங்குமெனவே கடையளவு தரவினுந் தாழிசை சுருங்குமென்பது உய்த்துணரப்படும். இங்ஙனங் கூறாக்கால் ஓரடிமுதலாகத் தாழிசைகோடல் வேண்டிமொத்தன்றோ வென்பது. தோன்றுமென்றதனால் கடையளவினை ஒழித்து மறைத் தரவிரண்டளவாகக் கொள்வாமெனக்கொள்க. (கசஉ)

சருசு. அடக்கியல் வாரந் தரவோ டொக்கும்.

இது சுரிதகவிலககணங் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) தரவோடு ஒத்துவரும் அடக்கியல்வாரம். எ - று. அடக்கியல்வாரமென்பது அடக்கும் இயல்பிற்குகிய வாரமென்றவாறு. நிறுத்தமுறையானே எண்ணுறப்பிணர்த்தாது மயங்கக்கூறியதனானே தனிச்சொல்வருஞ்ஞான்று எண்ணீற்றினுஞ் சுரிதகத்துமுன்னும் புணர்க்க. அடக்கியலென்றான் முன்னர்ப் பலவகையாற்புகழப்பட்ட தெய்வத்தினை ஒருபெயர் கொடுத்தடக்கி சிற்றவின். வாரமென்றான் தெய்வங்கூற்றின் மக்களைப் புகழ்ந்த அடி மிகுமாகலினென்பது. (கசச)

சுதி. முதற்சொடை பெருகிச் சுருங்குமன் என்னே.

இஃது எண்ணுறுப்பாமாறுணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) முதல் பெருகியவழி முதலென். எ - று. தொடையென்றதனால் தலையென் இரண்டு அளவடியான் ஒருதொடையாகி வருமெனவும் பெருகியென்றதனால் இரண்டடியான் இரண்டணநாட்டி அதுவே பற்றி முதல்பெருகியவென்றதனால் ஒழிந்த எண்ணுத்தொடை பெறுதலும் கோந்தாலும். இதனை முதலெனவே வழிமுறை வருவனவும் எண்ணவென்பது பெற்றும். அவை இத்துணையென்பது அறியுமாறென்பதென்னை? முதற்சொடை பெருகியென்றதனால் இரண்டடியான் இரண்டணையும் நாட்டி அதுவேபற்றிச் சுருங்குமென்றமையின் ஈடியிற் சுருங்கி ஓரடியாதலும் ஓரடியிற்சுருங்கி இருசீராதலும் இருசீரிற் சுருங்கி ஒருசீராகவும் படுமீ. முதலடி இன்னதென்றிலனாயினும் அளவடியே கொள்ளப்படும், “நாற்சீர்கொண்ட தடியெனப்படும்” என்றாகலின். ஆகவே இருசீரொணப்பட்டது குறளடியாயினும் இவை இரண்டுதொடர்ந்தன்றி எதுகையாய் அமையாமையிற் குறளடியென்னையினுெனப்பது. ஒருசீர்க்கும் அளவடிப்படுத்துத்தொடைகோடலொக்கும். என்னை? “போரவுணர்க் கடந்தோய் பிணர்மருதம் பிளந்தோய் - கீரகல மளந்தோய் கிழற்கழைம் படையோய்” எனவும், “ஊழிக் யுருகீ யுருவுகீ யருவுகீ - யாழிக் யருளுகீ யற்றுகீ மறமுகீ” எனவும் அளவடிப்படுத்தே தொடைகொள்பவாகலின். அஃதேல் ஒருசீரினுஞ் சுருங்கப்பெறுதோவெனின் கந்தருவதுலின் கண்ணும் ஒருசீரிற் சுருங்கின வாராவாகலின் இவரும் பிறநான் முடிந்தது தானுடம்படுதெலென்னும் உத்திவகையான் ஒருசீரிற் சுருங்குதல் நேரானென்பது. மற்ற வழிமுறையாற் பாகஞ் சுருங்குதல் பெறுமாறென்னை யெனின், “வகார மிசையு மகாரங் குறும்” என்றற்போல மேலைக் கொண்டவருகின்றவாற்றாற் பாகமே சுருங்குதல் பெறலாமென்பது. மன்னென்பது ஆக்கத்தின் கண்ணும் வந்ததாகலிற் சுருங்கிப்பலவாமென்பதுகொள்க. எனவே, இரண்டடியிரண்டும் ஓரடிநான்கும் இருசீரொட்டும் ஒருசீர் பதினாறுமாகி எண்புல்குமென்பது. இருசீர் குறளடியுமாகலின் ஒருசீரான் வருவடா சிறமெண்ணெனவேபடும். ஆகவே, ஒழிந்த முதனிலையெண்ணுங் கடையெண்ணும் இடையெண்ணுமென மூன்றுங் கூட்டி எண்ணி நிறற்றுகூரியவாயின. இது நோக்கிப் போலும் என்னென்று அடக்காது “சின்ன மல்லாக் காலை” என ஒருசீரினை வேறுபடுத்த மேற்கூறுகின்றதென்பது. இனி அளவடியினை நாட்டியே முதற்சொடை பெருகிச் சுருங்குமென்றமையின் அளவடியிற் சுருங்கின இருசீரும் ஒருசீராயிற் சின்னமெனப்

பெயர். இனி அல்லாதார் அடியாண்டிணைப் பேரெண்ணெனவும் ஓடி நான்கிணைச் சிற்றெண்ணெனவும் கடைபெண்ணினை இடையெண்ணெனவும் ஒரு சீரான் வருவனவற்றை அளவெண்ணெனவுஞ் சொல்லுப. அளவடியாக நோக்கிப் பேரெண் சிற்றெண்ணென்றது சின்னம்பட்டவழி இடைநின்றது இடையெண்ணுதலும் எல்லையளவைத்தாகிய சின்னம் அளவெண்ணுதலும் அமைவும். அவற்றுள் இருசீரினை முன்னின்ற சீராகவும் ஒருசீரினை இருசீராகவும் அவருவைப்பினும் அதனை “அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி” என்பதனால் மறுக்க. இதற்குச் செய்யுண் முன்னர்க் காட்டினும். (கசடு)

சுரு. ௮. எண்ணிடை யொழித லேத மின்றே
சின்ன மல்லாக் காலே யான.

இது மேலதற்கோர் புறனடை. (இ - ள்.) முற்கூறிய எண்களின்றிவருதல் செய்யுட்கு ஏதமின்று சின்னவெண்ணென்றுமொழிந்து நீல்லாவிடத்து. ஏ-று. எனவே, சின்னவெண்ணொழியாது மூவகையெண்ணும் ஒழிதலுஞ் சின்னவெண்ணொழியுமிடத்து மூவகையெண்ணும் ஒழியாதவருதலுஞ் சுவையுடைத்தாயிற்று. இடையென்றதனால் தலையெண்ணும் இடையெண்ணுமல்லன எட்டு நான்காகியும் பதினாறு எட்டாகியும் குறைந்துவருதலுங் கொள்ச. மூவகையெண்ணுஞ் சின்னமும் பெற்றுவருதல் சிறப்புடைமை ஏதமின்றென்றதனாற்பெறுதும். உம். “மணிவினங்கு திருமார்பின் மாமலராண் லீற்றிருப்பப் - பணிதயங்கு லேமியும் பாணிநத்த சுரிசங்கு - மிருகடர்போ லிருகரத்தி லேந்தியமர் மாயோனும் - பங்கயத்தி லுறைவோனும் பாகத்தோர் டசுங்கொடிசேர் - செந்தழற்கண் ணுதலோனுந் தேருங்கா னீயென்பார்க் - கவரவர்த முள்ளத்து ளவ்வுருவா யல்லாத - பிறவுருவு லீயென்னிற் பிறவுருவு லீயேயா - யளப்பரிய நான்மறையா னுணர்த்துதற் கரியோனே.” இது எட்டடித்தரவு. “எவ்வுயிர்க்கு முயிரோயா யியங்குதனின் றொழிலாகி - யவ்வுயிர்க்க ணடங்கியே யருளாது நின்றவினால் - வெவ்வினைசெய் தவையிழந்து வெம்பிறவிக் கடல்குழந்த - வவ்வினையை யகற்றாம னிற்பதுநின் னருளன்றே ; பல்லுயிரும் புடைப்பதுநின் பண்பன்றே பகலினால் - ஷல்வினையின் வலைப்பட்டு ழுருத்தந்தகருயிர்தம்மைந் - நல்வினையே பயில்வித்து நடுக்கஞ்செய் பவைநீக்கி - பல்லல்லா யழந் தாம் லதற்றுவது மருளன்றே ; அழிப்பதுநின் றொழிலன்றே யறைந் தாது ஞாயிரோல்லா - மொழித்தவற்றுள் னுணர்வுகளை பொருவாய் ழுடனியுத்திப் - பீழிப்பின்றிப் பல்காலு மிப்பரிசே பயிந்துதனி - னாழிப் பதுவு மில்லையா லாங்கதவு மருளன்றே” தரவிற்பா-கம்பற்றிய நான்கு

சுழந்தாழிசை: “வெண்வி யாற்றி விதிவழி பொருகிவ ன்றியு வந்த
 னாற் றம்நினை யாயினை வினையி னின்ன விழுத்தவகு செவ்வ குண
 வர் தமக்கு ழுத்தி யாயினை” ஈரடியிசண்டு. “இவ்வெண் விதந்
 தெய்வக் கில்லையு மாயினை - யுளவென வுணர்ந்தேரீர்க் குணியு மாயி
 னை - யருவரு வென்போர்க் கவைபு மாயினை - பொருவந் விளங்கிய
 போத மாயினை” ஓசடிநகன்கு. “பாளிற வண்ணநீ பணிந்திக் கடவு
 ணீ - நீனிற் வருவுநீ நிறமிரு கணலிநீ - யறுமுடி கொருவனீ யானிழற்
 கடவுணீ - பெறுதிரு வருவுநீ பெட்பண வருவுநீ” இருசீரொட்டு.
 “மண்ணுநீ விண்ணுநீ மலையுநீ கடலுநீ - பெண்ணுநீ யெழுத்துநீ யிரவு
 நீ பகலுநீ - பண்ணுநீ பாவுநீ பாட்டுநீ தொடருநீ - யண்ணனீ யமலநீ
 யருளுநீ பொருளுநீ” ஒருசீர்பதினாறு. “ஆங்க” தனிச்சொல். “இனி
 யைய யாகிய விறைவனின் னடியினை - சென்னியின் வாங்கிப் பன்
 னா பரவது - மலர்தலை யுலகின் மன்னுயிர்க் கெல்லா - நிலவிய பிறவி
 யை நீத்தல் வேண்டி - முற்றிய பற்றொடு செற்ற நீக்கி - முனிமை
 யாக்கிய மூவர் முத்தியை - மயலற விளித்ததின் மலரடி - யரிய வன்
 னு யுரிநினிற் பெறவே” இது எட்டடித்தரவுந் தாவின்பாகம்பற்றிய
 நான்கடித்தாழிசைமூன்றும் ஈரடியிரண்டும் ஓரடிநகன்கும் இருசீரொ
 ட்டும் ஒருசீர பதினாறுமாகிய நால்வகையெண்ணுந் தனிச்சொல்லும்
 எட்டடிச்சுரிதகமும் பெற்ற தலையாவுவண்ணகப்பெருந்தேவபாணி.

“பலியுருவிற் கேலாத படைமழுவாள் வலனேந்திப் - புலியுரி
 மேற் பைத்தலைதாள் பூங்கச்சை விரித்தமைத்துக் - கண்கவருந் திருமே
 னி வெண்ணூலின் கவின்பகைப்பத் - தண்கமழ்பூந் தாரிதீழித் தலைமலை
 ந்து பிறைதயங்க. கொழிவலத்தான் மயங்காதே முறுவலாற் றோலாதே -
 விழிவலத்தா னுருவழிந்தோன் வேடங்கண் ணெர்வழியாக் - கலிகெழு
 கடற்கச்சிக் கமழிளந் தேமாவி - னொலிதளிந முலைச்சுவட் டுடன்பிறப்
 ப வுலவுங்கால்” இவை எட்டடித்தரவு. “நீறேறுந் திருமேனி நெடும்ப
 கலே நிலவெறிக்க - வேறேறிக் கடைதோறு மிடிபலிக்கு வருகிரால் - ஏ
 நேறி யிடுபலிக்கு வரும்பொழுது மிடைபிரியாக் - கடறேறும் பசும்பாக
 க் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ; பல்லேற்ற பரிகலத்துப் பலியேற்றன்
 மேலிட்டி - வல்லேற்ற முலைகளிர் மலீமேற்ப வருகிரால் - வல்லேற்ற
 முலைகளிர் மனமேற்ப, கீர்வருங்காற் - கொல்ஷேற்றுக் கறுகிடனுங்
 கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ; நாணு மடந்தையர்பாற் பலிக்கென்று
 நடந்தக்காற் - பூணுகந் தழிஇக்கொணினுந் பொங்காது போலுமாற் - பூணு
 கந் தழிஇக்கொணினும் புகையுயிர்த்துப் பொங்காத - கோணுகம் பார்த
 ருபால் குடிக்குமோ குடி யாதோ.” இது தாவின்பாகம்பற்றிய நான்கடி
 த்தாழிசை மூன்று. “எரிவநீ களிக்கு மிடவயிற் றெழுச்சை - பரி

இவ்விதம் பங்கிட்டுத் தருவது - உதவியாகக் கிடைத்தது. இவ்விதம்
கூடும் மின்னங்கள் தமிகை யிசுத்தகொன் டுகொகொக். இவ்விதம்
ரக் இவ்விதம். "இவ்விதம் பூழிசுத்தக் கு மின்னங்கள் கிடை
க்கெதே - உதவிகொது மின்னங்கள் கிடைத்த 'வாதென்னென்
இவ்விதம் வேட்டதகேட் மின்னங்கள் கிடைத்த பட்டனரே - பூழி
கீர்க் கின்னங்கள் பட்டனரேயிற் கிடைத்தே." இவ்விதம். "பூ
ண்டன வென்பு பூண்டத தும்பை - யாண்டன பூத் மின்னங்கள்
கேத - மின்னங்கள் பல்வே யெழியியது வீண - யசைப்பன வேணி
யநிர்வன பொற்கழல்" இவ்விதம். " எனவாங்கு" தனிச்சொல்,
"கின்னங்கள் மகளி ரிபெலி நசைஇப் - பங்கடை திரிதருஞ் செல்வநிற்
பரவுதங் - கொடியணி யேனம் பொடியணிந்து கிடப்ப - வடகிசை
வாகை சூழித் தென்றிசை - வென்றி வாய்த்த வன்றாள் வீடலை -
யிவளவ, ளிமிழிசை வேங்கடம் போலத் தமிழ்த்த - நாவலொடு
பெயரிய ஞாலங் - காவல போற்றி வாழிய நெடிதே" கிடைத்தம்,
இஃது எட்டமித் தரவுந் தரவிற்கருங்கிய ஒத்தாழிசை மூன்றுஞ்
சின்னமல்லா மூவகை எண்ணுந் தனிச்சொல்லுந் தரவோடொத்த
அடக்கியல் வாரமும் பெற்று வந்தது.

“ஆயிரங் கதிராழி யொருபுறந்தோன் நகலத்தான் - மாயிருந்
திசைசூழ வருகின்ற வரவுணர்த்த - மனக்கமல மலரினையு மலர்த்து
வான் றுதை - லினக்கமல முணர்த்துவபோன் நெவ்வாயும் வா
ய்திறப்பக் - குடதிசையின் மறைவதுஉ மறையென்று கொள்ளா
மைக் - கடவுளர்த முறங்காத கண்மலரே கரிபோக - வாரிருளும் பு
லப்படுப்பா னவனேயென் றுலுலகறியப் - பாருலகத் திருள்பருகும்
பருதியஞ் செல்வகேள்” இது தரவு. “மண்டலத்தி னிடை நின்று
வாங்குவார் வைப்பாராய் - விண்டலத்திற் கடவுளை வெவ்வேறு
வழிபடுவா - றோங்குலக முழுதபொரத திருவுருவி னென்றாகி - யாங்
கவளை வேறுவே றுளீத்தியென் றறியாரால் ; மின்னுருவத் தார
கைகீ வெளிப்பட்ட விடியல்வாய் - நின்னுருவத் தொடுங்குதனை
னெலெகம்பிற் காணுதா - ரெம்மீனுங் காலைவா யிடைகூத்து மா
லைவா - யம்மீனை வெளிப்படுப்பாய் நீயேயென் றறியாரால் ; தவா
மதியந் தொறுநிஷறயத் தண்கலை யக்கலைதேய் - துவாமதிய நின்னொ
டுவந் தொன்றாகு மென்றுணரார் - தன்மதியின் னொளிபுக்கங் கி
ருளகற்றாத் தவற்றற்கொ - லம்மதியம் படைத்தாயு நீயேயென் றறியா
ரால்” இவை தாழிசை. “நீராதி நிலம்படைத்தனை - நெருப்பாதி நீர்ப
யந்தனை - ஊரோழிவிற் காற்றெழுந்தனை ஒளிகாட்டி வெளிகாட்டினை”
இவை ஒருசீர் தான்று. “கருவாயினை விடராயினை கதியாயினை விதி

யாயினே-யுருவாயினே அருவாயினே ஒன்றாயினே பல்வாயினே” இவை இருசொட்டு. “எனவாங்கு” தனிச்சொல் “விரிதிரைப் பெருங்கட லமிழ்தத் தன்ன-வொருமுதற் கடவுளிற் பரவுதல் திருவொடு - சுற்றந் தழிஇக் குற்ற நீக்கித் - துன்பந் தொடரா விற்ப மெய்திக் - கூற்றுத்த லை பணிக்கு மாற்றல சான்று - கழிபெருஞ் சிறப்பின் வழிவழி பெரு கி - நன்றறி புல்வர் நாப்பண் - வென்றியொடு விளங்கி மிகுகம்யா மெ னவே” என்பது எட்டடித்தரவுந் தாழிசையும் இருவகைச் சின்னமும் தனிச்சொல்லுந் தரவோடொத்த சரிதகமும் பெற்றுவந்த தலையளவு வண்ணகப் பெருந்தேவபாணி. சின்னமெனவே இருசொட்டும் ஒரு சீர் பதினறும் அடங்குமென்றாகலின். இது சின்னமல்லாக்கால் எ ண்ணிகையிட்டுவந்த வண்ணகவொத்தாழிசையாயிற்று.

இனி இருசீருமன்றி ஒருசீர் பதினாறாகிய சின்னவெண்பெற் றும் வரும். அதுவருமாறு;—“உறைபதியி னுடனயின யுத்தியாற் ப டத்தோயு - மறைகடல்குழ் நிலமுதலா யினத்துலகும் புரப்போயு - திருநிறமே கரிபோகத் திருமேகம் பயந்தோயு - மொருநிறமே நிறமாக வொள்ளொரியை யுயிர்த்தோயு - மறுவித்து மார்பென்ன மலர்மகளை வைத்தோயு - நிறத்தோடு செஞ்சொத்த நிலமடந்தை கணவனுநீ” இது தரவு. “பின்னமா யொன்றாகும் பெருமையை யியற்றுவா - யின் னமா யந்தெளிய வெடக்கருளி யிமையவர்க்கு - மன்னமாய் முன் னொருகா லறம்பயந்த வறனுநீ; குறியாதும் பிழையாத குறிமறைய முதன்மயக்கி - வெறியாதி மலரோற்கு வெளிப்படுத்த வேறுபடுத் - தறியாத மறையெமக்கு மறிவித்த வறிவனீ; மாணாத மதிக்கொடுத்து வானவரை மயக்கியுங் - கோணாத மதிவாங்கிக் கொடுத்தருளி யிமை யவர்க்குக் - காணாத மதிகாட்டுங் கருணைகூர் காட்சியைநீ” இவை மூன்றுந் தாழிசை. “வானுநீ நிலனுநீ மதியுநீ விதியுநீ - தேனுநீ யயிர்துநீ திருவுநீ யருவுநீ - யன்புநீ யருளுநீ யாதிநீ யந்தநீ - யி ன்பநீ துன்பநீ யின்மைநீ யுண்மைநீ” இவை ஒருசீர்ச்சின்னம். “எனவாங்கு, நால்வகை யுருவிற் பால்வே ராகிய - கோல முதல்வநிற் பரவுதல்” ஞாலத்து - நல்லவை யாவை யெனது நினது - செவ்வ நோக்கிய னெய்தினி வல்லிதிற் - றுயரொடு தொல்லினை நீங்கிப் - பெயராச் சுற்றம் பெறுகம் யாமெனவே” எனவருநீ. இதனுட் தரவு ந் தாழிசையும் ஒருசீர்ச்சின்னமும் தனிச்சொல்லுஞ் சரிதகமும் வ ர்தவாறு கண்டுகொள்க.

“கெட்டிலு மாமுனிவர் கிளந்துடன் ரெழுந்தேத்தக் + கட ல்கெழு கணகடநிற் கலந்தொளிரும் வானுநீ - வழங்கியிச் சுழல்செ

நகண் ணரிமாவாய் மலைந்தனைத் - தாரொடு முடியிதிரத் தமனியட்
பொடிபொங்க - வார்புண லிழிருருதி யகலிட முடனணைப்பக் - சுருக
ரான் மார்பிடந்த கொலைமலி தடக்கையோய்” தரவு. “முரசுதிர்
வியன்மதுரை முழுவது உத் தலைபணிப்பப் - புரைதொழித் திரடிண்
டோட் போர்மலைந்த மறமல்ல - ரடியொடு முடியறுப்புண் டயர்ந்த
வர் நிலஞ்சேரப் - பொடியெழு வெங்களத்துப் புடைத்ததுநின் புக
ழாமோ; கலியொலி வியனுலகங் கலந்துட னனிரடுங்க - மலியிய
லவிராழி மாறெதிர்த்த மருட்சேரீவு - மாணுதா ருடம்போடு மறம்
பிதிர வெதிர்கலங்கிச் - சேனுய ரிருவிசும்பிற் செருத்ததுநின் சினமா
மோ; படுமணி யினநிரை பரந்துட னிரிந்தோடக் - கடுமூர னெதிர்
மலைந்த காரொலி யெழிலேறு - வெரினெடு மருப்பொசிய வீழ்ந்
தது நிறம்பேறா - வெருமலி பெருந்தொழுவி னிறுத்ததுநின் னிகலா
மோ.” மூன்றுந்தாழிசை. “இலங்கொளி மரசத மெழின்மிரு வியன்
கடல் - வலம்புரித் தடக்கை மாஅ னின்னிநம் - விரியினர்க்
கோங்கும் வெந்தெரி பசும்பொனும் - பொருகளி றட்டோய் புறா
யு நின்னுடை.” ஈரடியிரண்டு. “கண்கவர் கதிர்முடி கனலுஞ் சென்
னியை - தண்கூட ருறுபகை தவிர்த்த வாழியை - யொலியிய லுவண
மோங்கிய கொடியினை - வலிழிரு சகட மாற்றிய வடியினை” ஓரடிநா
ன்கு. “போரவுணர்க் கடந்தோய்நீ புணர்மருதம் பிளந்தோய்நீ - நீரக
ல மளந்தோய்நீ நிழறிகழைம் படையோய்நீ” இருசீரான்கு. “ஊழி
நீ யுலகுநீ யுருவுநீ யருவுநீ - யாழிநீ யருளுநீ யறமுநீ மறமுநீ.” ஒருசீரொ
ட்டு. “எனவாங்கு” தனிச்சொல்; “அடுகிற லொருவனின் பரவுது
மெங்கோன் - றெடுகழற் கொடும்பூட் பகட்டெழின் மார்பிற் - கய
லொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப் - புயலுறழ் தடக்கைச் செவ்வே
லச்சதன் - றென்று முதிர்கட லுலக முழுதுட - னென்றுபு திகிரி யு
ருட்டுவோ னெனவே.” சுரிதசம். இது நால்வகை எண்ணினுள் இறு
திநின்ற எண்ணிரண்டுஞ் சுருங்கிவந்தது. பிறவும் அன்ன. (கசக)

சடுக. ஒருபோ கியற்கையு மிருவகைத் தாகும்.

இஃது ஒத்தாழிசை இரண்டனுள் ஏனையொன்றினை வண்ண
கவொத்தாழிசை ஒருபோகென இருவகைத்தென்றான் அவற்று
ள் ஒருபோகின் வகையுணர்ந்து. (இ-ள்.) ஒருபோகும் இருவகைத்
தாகும். எ-று. உம்மை இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. இதனது
பயம் ஒருதிற்பு இழத்தலின் ஒருபோகாதல் ஒக்குமாயினும் கிகழ்
கின்ற உறுப்புத் தம்மின் வேறாதல் அறிவித்தலென்பதி. அது மு
ன்னர்ச் சொல்லுதும். (கசக)

சக.0. கொச்சக வொருபோ கம்போ தரங்கமென்
ரொப்ப நாடி யுணர்தல் வேண்டும்.

மேல்வகுக்கப்பட்ட இரண்டிற்கும் பெயரும் முறையும் உணர்த்
துகின்றது. (இ - ள்.) கொச்சகவொருபோரும் அம்போதரங்கவொ
ருபோருமென இரண்டாக உணரப்படும் அவை. எ - று. கொச்சக
ம் இழத்தலிற் கொச்சகவொருபோகாயிற்று. வண்ணகவொருபோ
கென்றவழி ஒன்றேயாகி நின்ற கொச்சகம் ஒருவழி வாராமையின்
அது கொச்சகவொருபோகாம், இனி ஏனையொன்றெனப்பட்ட
ஒன்றனுள் வண்ணகப்பகுதிக்குரிய எண்ணுறுப்பு ஒருவழியின்றியே
னப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. அம்போதரங்கவொருபோகெ
ன்பது பண்புத்தொகை. இடையீட்டில்லாத நிலத்தினை ஒருபோகெ
ன்பவாகலின் அஃது ஒப்பினாகியபெயர். ஒருபோகென்பதனைத்
திரிகோட்டவேணியென்றதுபோலக் கொள்க. (சசஅ)

சக.க. தரவின் ருகித் தாழிசை பெற்றுந்
தாழிசை யின்றித் தரவுடைத் தாகியு
மெண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியு
மடக்கிய லின்றி யடிநிமர்ந் தொழுகியும்
யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது
கொச்சக வொருபோ கீரகு மென்ப.

முறையானே கொச்சகவொருபோருணர்ந்து. (இ-ள்.) இந்நாற்
பகுதியான்வந்தும் அமையாது பின்னரும் யாப்பினும் பொருளினும்
வேற்றுமையுடைத்தாகிவருவது கொச்சகவொருபோகாம். எ - று.

தரவின் ருகித் தாழிசைபெற்றுமென்பது தனக்கு இனமாகிய
வண்ணகத்திற்கு ஒகிய தரவின் ரித் தாழிசைபெற்றுமென்றவாறு.
அவை பாணிப்பாட்டாகிய தேவபாணி முதலாயின எனக்கொள்க.
என்றார்க்கு அவை தாழிசையாயன்றி வாராமையிற் தாழிசையாஹிம
ன்றெழுஞ் சூத்திரமெனின் அங்ஙனங் கூறித் தரவொடு வரும் தாழி
சையிலக்கணத்தவாம் இவையுமென்றஞ்சித் தரவொடுபட்ட தாழிசை
யன்றிப் புறத்துள்ளன என்றற்கு அவிலக்கினென்பது. என்னவே
இவை ஒத்துமுன்றாதலும் ஒருபொருண்மேல் வருதலுந் தாழம்பட்ட
ஓசையவேயாதலும் பயிலுமென்பதூஉஞ் சொல்லினாலுயிற்று. அங்ங
னஞ் சொல்லியவதனானே பாணியுமெல்லாம் இரண்டடியானே தாழ
ம்பட்ட ஓசைவிராய்வுருதலும் முகிவருதலும் பெறுதலும், இனித் தாழி

ஊ மூன்றுகியவழி மூன்றடியானும் நான்கடியானும் வரும். இனிப் பத்தும் பன்னிரண்டுமொகி ஒருபொருண்மேல்வரும் பதினென்றும் அகப்பட்டோ நான்கடியின் ஒன்றாது வருதலும் அங்கனம் வருங்காற் தாழ்ந்த ஓசை பெற்றும் பெறாதும் வருதலும் அவையும் இருசீர்முதலாக எண்ணிரளவும் வருதலுமென்றின்னோரன்னபகுதியெல்லாம் அவ்வாயறையின்றித் தழுவப்பட்டன. அஃதேல் அவற்றைத் தாழிசையென்றதென்னையெனின் பெரும்பாலும் தாழம்பட்ட ஓசையுற்றவாகலினென்பது. என்றார்க்குத் தரவுலக்கியதனான் எண்ணுஞ் சரிதகமும் விலக்குண்ணாவாம் பிறவெனின், அற்றன்று; தாழிசைப்பேறு வித்தோதவே ஒழிந்தன விலக்குண்ணுமென்பது. மற்றுத் தாழிசைபெறுவத்யாதோவெனின், கொச்சகவொருபோகெனப் பொதுவகையாற்செய்யுளெனக்கொள்க, அது நோக்கிப்போலும் பலவுமெண்ணியாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையதென்று ஒருமை கூறுவானாயிற்றென்றுணர்க. அஃதேல் இரண்டடியான் வருந்தாழிசை பேபொண்ணுகாவோவெனின், அதுவன்றே முதற்றொடை பெருகினன்றி எண்ணெனலாகாமையினென்பது. இவை வருமாறு;—“உனையாழி யோபோழு மொருசெலுவி னடங்குதலான் வினையாட நீர்பெறா மின்னுருவம் பராவுதுமே.” என்றற்போலப் பாணிச்செய்யுளுட் பயின்றுவருமென்பது. இவ்வாறு பலதாழிசை தொடர்பொருளவாகலின் அவற்றைப் பல அடுக்கிவரினுந் தாழிசையாமெனவே இதற்குவாராகெனப்பட்ட கொச்சகத் தாழிசையின்றி வெண்பாவாகி வருமென்பது உய்த்துணரப்படும். என்னை? வெண்பாவினான் வஞ்சி பரிபாடலுட் கொச்சகம்வருமென்றமையின். பஃறாழிசைக்கொச்சகமெனவும் அமையும். அவைசிலவருவன சிஃறாழிசைக் கொச்சகமெனப்படும். பிறவும் அன்ன. மற்றுப் பாணியுட் புறத்திண்பலவும் விராய்வருதலின் அது தேவபாணியாமென்றதென்னையெனின், அனையெல்லாங் காடுகெழு செல்விக்கு பாணியாட்கூழும் துணங்கையுந் கொடுத்து வழிபடுவதோர் வய்க்குப்பற்றி அதனுங் பாட்டுடைத்தலைவினப் பெய்துசொல்லப்படுவனவாதலான் அவையெல்லாவாற்றானுந் தேவபாணியேயாமென்பது. என்றார்க்கு ஒரு தாழிசையோ பழுதொடர்ந்தவழியோ கொச்சகவொருபோகாவதெனின் வணையறையின்மையின் இருவாற்றானுமாமென்பது. இனித் தாழிசை மூன்றடுக்கியவழி மூன்றடியான் வருமாறு;—“கன்று குணினாக் கனியுநிர்த்தி மாஅயவ - னின்றும் மானுள் வருமே லவன்வாயிற் - கொன்றைவர் திங்குழல் கேளாமோ தோழி; பாம்பு கயிறுக் கடல் கடைந்த மாஅயவ - னீங்கும் மானுள் வருமே லவன்வாயி - லாம்

பலநீங்குழல் கேளாமோ தோழி; கொல்லையஞ் சாரத் குருந்தெரித்த
மாஅயவ - னெல்லிநம் மாணுள் வருமே லவன்வாயின்-முல்லைப் நிங்
குழல் கேளாமோ தோழி” எனவரும். இனி நான்கடியான் வருதல்
இறுபான்மை அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

தாழிசையின்றித் தரவுடைத்தாயுமென்பது மேற்கூறிய தா
ழிசையின்றித் தரவேபெற்றுவருதலுமென்றவாறு. பொதுவகையா
னின்ற கொச்சகவொருபோகு இரண்டு தரவுடைத்தெனப்பட்டது.
மேற் தரவின்றுகியென்றல்போல ஈண்டுத் தாழிசையின்றியென்றத
னும் தாழிசையொடுபட்ட தரவிலக்கணத்திற் திரிந்துவரும் இத்தரவே
னக்கொள்க. அது தரவுகொச்சகமும் தரவினைக்கொச்சகமுமென இ
ரண்டாய்வருதலும் நான்கும் ஆறும் எட்டுமாய் வருதல் கடப்பாடிந்
தென்பது உங்கொள்க. உடைத்தெனப்பட்டது தரவெனவே ஒழிந்த
உறுப்பு விலக்குண்டன. ஆகியுமென்ற மிகையான் இரண்டிவருதலே
பெரும்பான்மையெனவுந் தரவோடொக்குமெனப்பட்ட சரிதகம் பெ
ரும்பான்மையும் பெறுஞ்ஞான்று பெறுவது அதுவேயெனவுங்கொள்க.
சரிதகம்பெறுவன சரிதகத்தரவினையென்று வழங்குப. மேற் தனிச்
சொற்கு வரையறையின்மையின் அது பெற்றும் பெருதும் வருமென்
பது. மற்றுத் தரவிலக்கணம் இழந்தாயின் அதனைத் தரவென்று
பயந்ததென்னையெனின், தாழம்பட்ட ஓசையின்றி அதுவருதல்
பெரும்பான்மையென்றற்கென்பது. எனவே, யாண்டுத் தரவென்ப
து தாழம்பட்ட ஓசைக்கு ஒருதலைமையின்றி வருமென்பது நேர்
ந்தவாறாயிற்று. அது “கீறணிந்த திருமேனி நெருப்புருவங் கினைத்தது
போற்-கூறணிந்த குங்குமங்கொண் டொருமுலையேர் குறிசெய்ய-வே
றணிந்த குவடெறிப்ப வேனிலாற் கெரிவிழித்த - வேறணிந்த வெல்
கொடியா யெவ்வயிர்நிற் றவிர்தனவே.” என்பது தரவுகொச்சகம்.
“பூனாக வென்பணிந்தான் பூதத்தான் வேதத்தான் - கோனாகக் கச்
சையான் கோடேந்து கொல்லேற்றான் - மானாக வெண்ணுலான் வா
ணுதலான் பாகங்கொண் - னேனும் பிச்சையா னுண்ணுத நஞ்சுண்டா
ன் - வாணுது தோய்ந்த சடையான்வண் மாகத்தான் - யானோர்வஞ்
செய்த விறை; எனவாங்குப் பாடி யிறைஞ்கவோர்க் கெல்லாம் - வினை
மாசுநீர விளக்காகுந் தோற்றத் - தனையோய் மறவிக்கு மச்சம் பயக்
கும் - புனைபூங் கழற்றாண்மேற் பூவொடு கீர்தூவி - மனைமாண்ட
பாக முளப்பட வாழ்த்தி - யெனைநாளு மேத்துது மெந்தையை நின்
னை - நினைபா தொழியறந் நெஞ்சு.” என்பது தரவினைக்கொச்சகம்.
இது சரிதகம் பெற்று வருவனவுந் தனிச்சொற் பெற்று வருவனவும்
வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. மற்றுத் தேவபாணியல்லாத தொடர்பொ

ருங்குச்செய்யுட்கண் தரவின்றித் தாழிசை வந்ததென்னுமோ தாழிசை யின்றித் தரவுடைத்தாய்தென்னுமோவெனின், அவை யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையதென்றதனானே ஒன்றற்கொன்று தர வெனப்பட்டுத் தரவுகொச்சகமாமென்பது. என்னை? ஆறும் எட்டுமெ னப்பட்டு வாராமையானும் மூன்றடித்தாழிசையாய் வாராமையானும் தாழிசையெனப்படாமையின். அவை தம்பொருளொடு தாம் முடியா மையிற் தரவுகொச்சகமாயின். இனி அத்தொடர்கிலையின் முதற்கண் னின்ற தேவபாணி தன்பொருளொடு தான்முடிதலின் அது விதந்தோ டிய தரவுகொச்சகமாம். என்னை? எருத்தென்பது உடம்பிற்கு முத லாகலினென்பது.

என் இடையிட்டுச் சின்னங் குன்றியுமென்பது வண்ணகத்தி ற்கு ஓகிய எண்ணுஞ் சின்னமுமின்றி ஒழிந்ததாம். தரவு தாழிசை தனிச்சொற் சரிதகமென்னும் நான்கு உறுப்புடையதுங் கொச்சகவொ ருபோகாமென்றவாறு. இதற்கு இல்லாத உறுப்பே கூறி, உள்ளது கூறிலன், அல்லாத உறுப்பினையெல்லாம் அவற்றானே நிற்பலெ ண்டியென்பது. உதாரணம், “ஆறறி யந்தணர்” “படுபறை பலவ் யம்ப” “மல்குடமர்” “கொலையுழுவை” “எனவாங்கு, பா ணியுந் தூக்கும்” எனவரும். ஏனையொன்றெனப்பட்ட தேவபாணி ஒத்தாழிசையாகலான் உறுப்பொன்றியும் முதனிலையொத்தாழிசையா கா. ஏனை ஒத்தாழிசையில் உறுப்பிழத்தல் பற்றி “ஒப்ப நாடி யுண ர்தல் வேண்டும்” என்பதனும், சினை எண் நிற்பவும் எண் இழந்ததெ னப்பட்ட அம்போதரங்கவொருபோகுபோலக், கொச்சகமேயன்றி எ ண்ணுறுப்பு இழந்ததுஉங் கொச்சகவொருபோகெனப்பட்ட ஒருபோ காமென்றானென்பது.

அடக்கியல் இன்றி அடிநிமிர்ந்து ஒழுகியுமென்பது அடக் கும் இயல்பிற்றல்லாத ஈற்றதாகி ஒருதொடையான் அடிநிமிர்ந்தொழு கியுமென்றவாறு. ஒழுகுமெனவே அற்றுவாராது ஒன்றேயாகி வரு மென்பது. அடிநிமிருமென்றதனான் மேல் அடிவரையறுத்துச்சொல் லப்பட்ட தரவு தாழிசை முதலிய உறுப்பு இதற்கில்லையென்றவாறும். அடக்கியல் வாரத்தினை அடக்கும் இயல்பின்றியெனவே இதற்கு வா ரம் நேர்த்தானாகலின், ஒழுகுமென்றதனோடு மாறுகொள்ளும் பிற வெனின், அங்ஙனம் படுமாயினும் ஒருகாரணம் நோக்கி அவ்வாறு நே ர்த்தானென்பது. என்னை? அடி நிமிர்ந்தொழுகுங்கால் “எழுசீ ரிறுகி யாகிரிபீங் கலியே” எனவும் “வெண்பா லியலினும் பண்புற முடியும்” எனவும் ஓகியவாற்றானே இறுகிநிற்ப ஏனையடியெல்லாங் கலியடியா

கி ஒழுகி வாரம்பட்டு நிற்குமென்று கோடற்கென்பது. ஈதநியாதார்
 “வெண்பா விபலாற் பண்புற முடியும்” கலீயடியுடையதனை வெண்க
 லியென்ப. வெண்கலியாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும். உதாரணம்;-
 “மழைதழைத்துப் புறப்பட்ட மதியமு ஞாயிறும்போ - லுழைமுழ
 ற்கு வலம்புரியுந் திகிரியு மொளிகிறப்ப - வானிட்ட வில்லேபோற் பச
 ர்துழாய் பச்சென்னக் - கானின்று கனல்கின்ற கதிர்முலைமேற் கவின்
 செய்ய - வம்மேகத் திடைப்பிறந்த நசையுருமே மதிகயிப்ப - மைமே
 னி மருங்கதிர நகத்தரியே வால்புடைப்ப - விண்டோயு மதினீல வெ
 ற்பிடை வேய்மிடைந்தாங் - கெண்டோளு மிடுநீழ லிளங்கதிர் களிக
 ரக் - கொதியாது கொதித்தெறிந்த கோடெருமைத் தலைமிசை - மிதி
 யாத தேடி மிதித்தன போற்றோன்றத் - தாங்கிய புகர்வாளுங் கேட்க
 முந் தனித்தனி - வாங்கிய கோளரவு மதியமும் போன்றிலங்க - மை
 தொடுத்த கடற்புறஞ்கூழ் மலையென்ன மணியல்குல் - கொய்துதித்த
 பொற்று கிலின் கொழுஞ்சோதி கொழுந்தோட்ட - நீனின்ற படிவத்தா
 னெடியோனை முதற்பயந்த - தாயென்று முதுமறை பரவினும் - யா
 யென் றல்ல தியாந்துணி யலமே.” எனவரும். வெண்பாவின் முடி
 யுங் கொச்சகவொருபோகு தேவபாணியாய் வந்தன கண்டுகொள்க.

யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையதெனவே யாப்
 பின் வேறுபடுவனவும் பொருளின் வேறுபடுவனவுமென இரண்டாம்.

அவற்றுள் யாப்பின் வேறுபடுதலென்பது மேற்சொல்லின
 வாறும் இனிவருகின்றவாறுமின்றி யாப்பிலக்கணத்தின் வேறுபடுதல்.
 அவை இருசீர்முதலாக எண்சீர்காறும் வந்த அடி மேற்கூறியவாறன்
 றி நந்நான்கே பெற்றுவருதலும் அவற்றுட் பிற அடி விராய்வுருதலும்
 பாமயங்கிவருதலும் இரண்டும் மூன்றும் காண்கும் அடியுள் ஈற்றடிரு
 தைதலுங், குறையாதவழி இயலசைச்சீர்வருதலும், மூன்றடியாயிற் கு
 றையாது வருதலும், நான்கடிச்செய்யுண் முடியவும் அடியிரண்டு மிரு
 தலும், இனவியலின் வேறுபடுதலுங், கடவுட்டொடர்நிலைகள் பலதர
 வுந் தாழிசையுமாகி இடையிடைச்செய்வனவும், அடக்கியலன்றி அடி
 ப்பட நிரிந்தொழுதுமெனப்பட்ட அடக்கியலுடைத்தாகலுமென்று
 இன்னொரன்ன பலபகுதியுங்கொள்ளப்படும். இப்பகுதியெல்லாம் பொ
 ருள்வேறுபட்டவழியும் நிகழுமென்பது இரண்டினையும் உடன்வை
 த்தொதியதனாற் கொள்ளப்படும். என்னுர்க்கு வரையறையின்மையிற்
 களம்பாடுபொருந் கட்டுவாயுந் தச்சுவின்மாக்கன்சொற்றோடரும் ஏற்
 புறு இக்காலத்தி உரைநிகழ்ந்தனவும் ஓலைப்பாயிரமும் முத்தலாயினவெல்
 லாங் கொச்சகமாகற்கு இழுக்கென்னையெனின், அவையே அடிவரை

யன்றியில்லன ஆறென்றவீழி உலாயெனப்பகுத்தோர்க்கன்றே அது உலாவாவதெனமறுக்க. இவ்வாறுவந்த கொச்சகங்களை ஒருவரையறைப் படுத்துப் பாத்தோறும் இனஞ்சேர்த்தலும் பண்ணிற்குத்திறம்போலப் பண்ணிருபகுதியவாமென்பார் உரைக்குமாறு; விருத்தர்துறைதாழிசை யென மூன்றினையும் நான்குசெய்யுளோடும் உறழ்த்துரைப்பப் பன்னிரண்டாமென்பது. மருட்பாவும் பரிபாடலுமோவெனின், அவற்றுக்கு அஃதாராச்சியன்றெனவும் அவற்றை ஒப்பனவெல்லாம் ஒப்பெனமொழிய அடங்குமென்பதாஊம் அவர்கருத்து. இனி தூற்றைம்பது கலியும் எழுபதுபரிபாடலுமெனச் சங்கத்தார் தொடுத்தவற்றுள் ஒன்றினையிலையென்றார். அஃதிக்காலத்தினும் வீழ்த்தின்மையின் அவரிலக்கணத்தினை வழுப்படுத்தென்பது. இனி விருத்தமுந் துறையுந் தாழிசையுமன்றி ஒப்புந் திறனுமென்றற்போல்வன சிலகூட்டி. அறுவகைச்செய்யுளோடுமூ முப்பதாம். இனி அவற்றை விகற்பித்துநோக்க எண்ணிறந்த பகுதியவாம். என்னை? சீரும் அடியும் தொடையும் பாவும் முதலாயவற்றோடு குறளடிமுதலாயவற்றை வைத்துமழவும் அவ்வடி தம்மொடுதம்மைப் பரிமாற்றவுந் தம்மொடுபிறவற்றை மயக்கவும் பல்குமாகலின். “கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடியினை - பென்று மேத்தித் தொழுவா நாமே” என்பது இரண்டடியாகலின் வெண்பாவினுள் ஒருசாரணவற்றுக்குங் கலியுள் ஒருசாரணவற்றுக்கும் இனமென்பதுபடும். இனிச் சீருந்தனையும் நோக்க ஆசிரியத்திற்கினமெனப்படும்.

இங்ஙனம் பலவற்றுக்கினமாயினும் இரண்டடியானே ஒரு செய்யுள் வருவது வெண்பாவென்பதுநோக்கி அதற்கினமாக்கி வெண்செந்துறையென்ப. இரண்டடியும் ஒத்துவருதலானும் ஒழிந்த காரணங்களான் நேர்ந்த பாக்கட்கினமாகல விலக்குதல் அரிதாகலானும் அங்ஙனம் இனஞ்சேர்த்துதற்கு வரையறையின்றென்பது. இனிச் சந்தஞ்சிதைந்தனவும் புன்பொருளவாய் வருவனவுஞ் செய்யுளென்பார் அவற்றைத் தாழிசையென்பது அதற்குக் காரணமின்றென்பது. அல்லதுஉந் தாழ்ந்த ஓசையல்லா ஒன்றைத் தாழிசையெனிற் தரவுதாழிசைகளுட் தாழிசையுஞ் சந்தம் ஆழியல்வேண்டுமென்பது. இனி விழுமியபொருளல்லாதனவற்றைத் தாழிசையென்றற்கு என்னைகாரணமெனவும் மறுக்க. அல்லதுஉந் “கன்று குணிலாக் கனியுந் தீர்த்த மா அபவ- னின்றும் மாணுள் வருமே லவன்வாயிற்- கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி” என மூன்றும் மூன்றடியான் முடிந்ததனை ஆசிரியத்தாழிசையெனின் அதனுட்கிடந்த வெண்டனை அதற்கொன்றாதென்னுமென்பது. இதுவே நான்காவிற் கலிவிருத்தமென்பது. இனி அது “நெருப்புக் கிழித்து விழித்த நெற்றி - புருப்பிற் பொடியட்டுருவிழி

ந்த மார - ன்ருப்புக் கணையா னடப்பட்டாஃ மாதர் - விருப்புச்செய
நிண்ணி விரும்புகின் னுரே” என்றவழி, இது நான்கடியாகியத்திற்
குத் தாழிசையாங்கால் இழுக்கென்னையெனவும், வெண்டாழைதட்டு
வெண்டாழிசையாதற்கு இழுக்கென்னையெனவும், கலித்தனையில்லத
கலிப்பாவிற்கினமாயவாமென்னையெனவும் கூறிமறுக்க. இனிக் குற
ளடியானுஞ் சிந்தடியானும் வருவனவற்றை வஞ்சிப்பாவிற்கு இன
மென்ப, சேளவொப்பினும் அடி நான்காதலானும் வருஞ்சீர் இயற்சேரா
தலானும் பாவேறுபடுதலானும் அதற்கிவை இனமாகாவென்பது. இ
னிக் குறளடிச்செய்யுண் மூன்றுவரிற் தாழிசையெனவுஞ் சிந்தடிச்
செய்யுண்மூன்று வராவெனவுங் கூறினதற்கும் ஓர்காரணங் கூறல்
அரிதென்க. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே இனஞ்சேர்த்திற் பிறிதொருகா
ரணத்தாற் பிறபாவிற்கும் அவையே இனமாதல்கூட்டி மறுக்க. என்
னூர்க்கு இங்ஙனம் ஒன்றற்கு இனஞ்சேர்த்தல் அரியனவற்றைக் கலிப்
பாவென்றதென்னையெனின், பெரும்பான்மையும் கலிப்பாவிற்கேற்ற
ஓசையவாகலின் அவையெல்லாவற்றுக்கும் ஒருபரிகாரங் கொடுத்துச்
சூத்திரத்தினுள் அடக்கினார் இவ்வாசிரியர் “முந்துதால் கண்டு மு
றைப்படவெண்ணி” என்பது. இது மேலைக்கொண்டு அடிப்படவந்த
மரபு. இவையெல்லாம் நான்கடியுள் வருதலே பெரும்பான்மையெ
னக்கொள்க. எனவே, சிறுபான்மை பரவைப்பாட்டும் அம்மனைப்பா
ட்டும் முதலாயின நான்கடியின் இகந்து வருவனவாயின.

இனி அடக்கியலின்றி அடிசியிர்ந்தொழுகியது ஒழித்த, ஒழிந்
த கொச்சகவொருபோரு மூப்பகுதியுந் தம்முறுப்புவுக்கையானே அ
ளவையொள்ளப்படும். இப்பகுதி பலவாயினும் மாபுபட்டுவந்தவ
கையானே செய்யுள்செய்யப்படும். இனியவற்றுட்சில வருமாறு;
“நெய்யொடு திரியொக்கச் - செய்யானைச் சேர்வார்க்குப் - பொய்
யாத வுள்ளமே - பொய்யாகல் வேண்டுமே,” எனக் குறளடி நான்
காகவந்தது. இது குட்டம்பட்டு வாராதென்பதன் மேற்பட்டது.
“மையணி கண்டனை வாணோர்த - மையனை யாயிரம் பேழ்வாய்ப் -
பையந் வம்பல பூணு - மெய்யனை மேயது லீடே.” என்பது முச்சே
டியான் வந்த கொச்சகம். இஃது இயலிசைச் சோகிவந்தவழியுங் கண்
டுகொள்க. “பூண்டபறை யறையப் பூத மருள - லீண்டசடை யானு
டு மென்ப - மாண்டசாயன் மலைமகள் காணவே காணவே.” என்பது
சிறுபான்மை மூன்றடியான் வந்து இடையடி குட்டம்பட்டது. இது
கந்தருவமார்க்கத்தான் இடைமடக்கி நான்கடியாதலும் ஈற்றடி ஒரு
சீர்மிருதலிமுடைத்தென்பது. “ஒருவான்பா ரெடுசி டாடவிப் - பெ
ருகாகமே பூணும் பெருமா - னருவாயினு னாயினு டன்பர்க் - ருருவ

யின்றுன்னத்தி னுன்னே.” என்பது நிராயசைச்சித் முதற்கண்வந்த அளவடி நான்கான்வந்தது. அசைச்சீரின்றி அளவடிநான்கான் வருவதுந் தாழிசையின்றித் தரவுஷ்டத்தாகியுமென்றவழித் தாவுகொச்சகமாயுடங்குமென்பது. “மண்டிணி கொண்ட மலர்க்கொன்றை மென்மாலை - கொண்டணி செஞ்சடைக் கோட்டிளந் திங்கள் போலப் - பண்டணி யாகப் பலர்தொழும் கங்கைநீர் வைத்தா - னுண்டண் கொண்ட நஞ்சுண்பார்க் கழிந்தாமே.” என நாத்ரேடியிரண்டும் ஐஞ்சிரடியிரண்டுமாய் வந்தது.

இனி “அறுசீ ரடியே யாகிரியத் தனையொடு - நெறிபெற்று வரூஉ நேரடி முன்னே” என்றதுபோல இலக்கணங் கொச்சகவொரு போகிற்கே உரித்தாகவும் இன்னும் வேறுபட்டதாகவும் வரும். அது “கல்லாலந் தண்ணிழற்சீழ்க் கலித்துறை யதுபயந்த காமர் காட்சி நல்லாணை நல்லா ளொருபாக மாகிய ஞானத் தாணை - யெல்லா மேத்தத் தருவாணை யெஞ்ஞான்றுஞ் சொல்லா டாருக் - கெல்லா துயரல்ல தில்லை தொழுமின் கண்டிர்.” எனவரும். இவ்வாறே ஒழுந்தனவெல்லாம் பரிமாற்றுப்படுப்பப் பலவாகிவரும். அவை வாதவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி நான்கடியும் ஒத்தவழி மயங்கிவருமாறு ;—“தடந்தாட் கொத்த தமனியச் சிலம்பு - படந்தாழ் கச்சைப் பாம்பொடு தழீஇ - வென்றாதி நந்தாதை வியந்துகை துடிக்கொட்ட - நின்றாடு மழகநீற் றை நிறைவாரே வினையிலரே” எனவரும். “புனைமலர்க் கடம்பின் பூந்தார்க் கேந்த - னிணையடி பரவுதம் யாம்” என்பது இரண்டடியான் ஈற்றடிருறைந்து வந்தது. “கொன்றை வேய்ந்த செவ்வ னடியிணை - யென்று மேத்தித் தொழுவாம் யாமே” என்பது இரண்டடியுள் ஈற்றடி குறையாது அடிதோறும் மயங்கச் சீர் இயலசையான் வந்தது. ஒழிந்த மூன்றடியும் நான்கடியும் ஈற்றடியுங் குறைதலுங் குறையாதவழி இயலசைச்சீராதலுங் கண்டுகொள்க. “வானுற நியிர்ந்தனை வையக மளந்தனை - பான்மதி விடுத்தனை பல்லுயி ரோம்பினை - நீனிற வண்ணநின் னிறைகழ நொழுதனம்.” என்பது மூன்றடியாற் தரவு வாராமையின் மீப்புவேறுபட்ட கொச்சகமாயிற்று. “கடாமுங் குருதியுங் கால்வீழ்ந்த பச்சைப் - புடாமும் புலித்தோலுஞ் சாத்தும் பரம - னிடாமுண்ட நெற்றியா னெஞ்ஞான்றுங் கங்கை - விடாமுண்ட வார்சடையான் வெண்ணீ ரணிந்தென - மெய்யுறு கோயிலில் வேறோர் திறப்பில்லை - யையுறு நெஞ்சில்லை யாவதொன் தில்லை.” என நான்கடியும் முடிந்தவழி இரண்டடி வேறுபுத்த கொச்சகம். ஒழிந்தனவும் பிறவேறுபாட்டான் வருவனவுமெங்

லாம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இச்சொல்லப்பட்டனவெல்லாம் தரவுகொக்கத்தின்பாற் சார்த்திக்கொள்ளப்படுவனவென்ப. வேறு ம் உள். அவையும் அவ்வாறுதலுந்நுகொள்க. மற்று அங்ஙனங் கூறி ன் இரண்டடியான் வருவன தாழிசையாகலின் “கொன்றை வே ய்ந்த செல்வன * * * நாமே.” “ஆர்கலி * * * மை.” எனவும் வ ருவன தாழிசையாம் பிறவெனின், தாழிசை இலக்கணஞ் சிதை பவரினுந் தாழிசைக் கொச்சகமெனவேபடுமன்றே? தரவிலக்கணம் அழிந்து தரவிரட்டித்துச் சுரிதகம்பெற்றதுஉந் தரவுகொச்சகமாயிற்று ப்போலவென்பது. அல்லதுஉம் “ஓதலிற் சிறந்தன் றெழுக்க மு டைமை” என்பது இரண்டடியின்றி முதுமொழியாகலானும் “ஆர் கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லாம்” என்பது பலவற்றுக்கும் பொது வாகலானும் அஃது இரண்டடி வரையறையுடைய பாட்டெனப் படாது. “கொன்றை வேய்ந்த செல்வனடி” என்பது கந்தருவ மார்க்கமர்தலின் ஈண்டையிலக்கணமெல்லாம் பெறுதல் சிறுபான் மையெனக் கொள்க.

இனிப் பொருளினும் வேற்றுமையென்பது முற்கூறியவகை யானும் மரபுவேற்றுமையானும் ஏற்றவகையான்வந்து பொருள்வேறு படுதல். அஃதாவது, தேவரை முன்னிலையாக்கிச் சொல்லாது படர்க்கையாகச் சொல்லுதலும், மக்களைநாட்டி வெட்சி முதற் பாடா ண்டினை இறுதியாகிய புறப்பொருளான் வந்து அதனுக்குரித்தென்று கூறப்பட்டதுஉம் அப்பொருளின் வேறுபடுதலுமெனக்கொள்க. ஏற்றவகையாற் பொருள்வேறுபாடு கொள்கவெனவே முன்னிலை ப்டர்க்கையான் வரும் பொருள்வேறுபாடே இஃது ஓதியநான்கு மாமாறு. வேறுபட்டவற்றுக்குமெல்லாம் பொதுவொழிந்த வெட் ிமுதற் பாடாண்டினை இறுதியாகிய பொருள்வேறுபாடு வரைய றையுடையவென்பது. என்னை? எடுத்தோதிய நான்கனுள் எண் ணிடையிட்டிச் சின்னங்குன்றியும் அடக்கியலின்றி அடிசுமிர்ந் தொ முகியும் வரும் பருகிபொழிந்து வருமாகலின் இப்பொருள்வேறுபா டு பாணிச்செய்யுள் இடையிடையிரவிரவினல்லது வேறுவாராதெ னக்கொள்க. இவ்வாற்றாற் கொச்சகங்கலிப்பாவினை வரைந்தோத வே ஆசிரியப்பாவும் ஷெண்பாவும் ஒருபொருண்மெற் பலதொடர் ந்தவழி பூண்டும் ஐந்தும் ஏழும் ஒன்பதமாகியருதலும் பிற வாற்றாண்வருதலும் வரையறையிலவாயின. தேவபாணியல்லாத தொ டர்க்கிச்செய்யுளெல்லாம் யாப்புவேறுபாட்டோடு பொருள்வேறுபாடு முடைய எனக்கொள்க. அவையெல்லாம் அவ்வச்செய்யுளுட் கா ணப்படும். “புகலிரும் பணிச்சோலைப் பொன்மலைபோற் பொலிந்தி

லங்கி - மகல்விசம்பிற் சுடர்மாட்டி யைம்பூத மகத்தடக்கி - மண்
 னக மிருணீங்க மன்னுயிர் படைத்தக்கா - லண்ணலேற் றெழிநா
 ர்தி யருமறை முதல்வனுந் - தன்னுறுங் கமழ்துழாய்த் தாமரை
 கண்ணனும் - வண்ணம்வே துடம்பொன்றாய் வானவில் லனை
 யபோ." எனப் படர்க்கையவாய்த் தெய்வம்பராஅதலிற் பொருள்
 வேறுபட்டது. "வெண்பலிச் சார்த முழுமெய்யுமேற்பூசி - பு
 ண்பலிக் கேதிரியு மூர்தி மேலிட்டுக் - கண்பலிக் கென்றுபுருந்த
 கபாலிமூன் - னெண்பலித் தாளிவன் யாது." என்பது "காமப்பருதி
 கடவுளும் வலாயார்" எனப்பட்ட பாடாண்டிணையாகலிற் பொருள்
 வேறுபட்டது. "கன்று குணிலாக் கணியுதிர்ந்த மாஅயவன்" எனப்
 தோவெனின், அது முல்லைநிலத்துக்குத் தெய்வமாகலானும் முல்லை
 நிலத்தார் தந்தெய்வத்தினை அவ்வாறு அன்புசெய்து முன்னிலைப்புற
 மொழியாகக் கூறுதலானும் அது கைக்கிணியெனப்படாதென்பது.
 ஒழிந்தனவும் இவ்வாறுவருவன வந்தவழிக்கண்டுகொள்க. மற்று
 இவற்றையெல்லாம் கொச்சகவொருபோகென்றதென்னை? மற்றை
 யுறுப்புப் பலவிழந்தனவாலெனின், அங்ஙனமாயினும் கொச்சகவொ
 ருபோகென்னும் பொதுவிதி விலக்குண்ணமையின் இது பொது
 வகையானெய்திய பெயரெல்லாம் அவற்றுக்குமாகுமென்று எய்து
 வித்தானென்பது. இனிக் கொச்சகவொருபோகென்கிறது ஆகுமென்
 றதனான் ஒருபோகென்னாது கொச்சகமென்றே வழங்கினும் அமை
 யுஞ் சிறுபான்மையென்பது கொள்க. (சுரு0)

சுரு0. ஒருபான் சிறுமை யிரட்டியத னுயர்பே.

இஃது அதிகாரத்தான் மேல் நின்ற நான்கனுள் இறுதிநின்ற
 கொச்சகவொருபோகிற்கு அளவுணர்த்துகின்றது. ஒழிந்தவற்றுக்
 கெல்லாம் உள்நுறுப்புப்பற்றி இரண்டளவைகூறி அங்ஙனங் கூறப்
 படாததற்கும் அவற்றோடு இனம்பற்றி ஈண்டை அளவுகூறினமை
 யின். (இ-ள்.) பத்தடியிற்சுருங்காது இருபத்தடியினேராது வரும் அ
 டக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தொழுகுமெனப்பட்ட கொச்சகவொருபோ
 கு. எ - று. முன்னர் நில்லகையாற் பகுத்த நிரீஇ அதற்கிட
 யின்றி அதுவென்று ஒருமையாற் சுட்டிக்கூறினமையானும் மேல் நி
 மிர்ந்தொழுகுமென்றக்கால் அடி எத்துணையும் பலவாமென்று ஐயுறு
 தலை விலக்கல்வேண்டுவதாகலானும் ஏற்புழிக்கோடலென்பதனானு
 மெல்லாம் அதவேகொள்ளப்பட்டது. அவற்றுக்குச் செய்யுள்; -
 "தடங்கடற் பூத்த தாமரை மலராடி - படங்காத முரற்சியா னரும
 றை வண்டிசைப்ப - வாயிரம் பேராழி யவிரிதழின் வெளிப்பட்ட -

சேயிழை யெனத்தோன்றுஞ் செழும்பகலி னிரவகத்திப்-பலே,
கைப் பணிப்பகை நீங்கப் பருவத்து - விமெழை மறுத்திடினு
மென்மலரின் மதுமழையா - னெழிலில் குளிர்கூர் நீர்மைகா னி
முனறி - யண்டங்கள் பலபயந்த வயன்முதலா மிமையோனாக் - கொ
ண்டங்கு வெளிப்படுத்த கொள்கையை யாகலின் - ஓங்குயர்பரு
திச் செல்வநின், - னிங்கா வுள்ள நீங்கன்மா டொமர்க்கே.” என்பது
பத்தடியிற் சுருங்காது இருபதடியினேராது வரும் அடக்கியலின்றி
யடிநியிர்ந்தொழுகு மெனப்பட்ட ' கொச்சகவொருபோகென்றவாறு.
இருபதடியான் வருவது வந்தவழிக்கண்டுகொள்க. (சுருக)

சகசு. அம்போ தரங்க மறுபதிற் றடித்தே

செம்பால் வாரஞ் சிறுமைக் கெல்லை.

மேனின்ற அதிகாரத்தான் இதுவுங் கடவுள்வாழ்த்துப்பொ
ருட்டாகிய அம்போதரங்கவொருபோகிற்கு அடிவரையறை கூறுகி
ன்றது. (இ - ள்.) அம்போதரங்கவொருபோகூர், தன் உறுப்பெ
ல்லாங் கூடி அறுபதடித்தாகியும் அதன்செம்பாலாகிய முப்பதடித்
தாகியும் அதன்வாரமாகிய பதினாந்தடியாகியுஞ் சிற்றெல்லைபெறும்.
எ - று. எனவே, இது தலையளவம்போதரங்கவொருபோகும் இ
டையளவம்போதரங்கவொருபோகும் கடையளவம்போதரங்கவொரு
போகுமென மூன்றற்குஞ் சிற்றெல்லைகூறியவாறாயிற்று. அவற்றுக்
குப் பேரெல்லைகூறுமாறென்லையெனின் அறுபதிற்றடித்தெனத் த
லையளவிற்கு வேறுகூறி அவ்வளவைப்பற்றி அதன்செம்பாலும் அதன்
வாரமுமெனப் பாகஞ்செய்து வந்தானாகலாற் கடையளவம்போதா
ங்கத்திற்குச் சிற்றெல்லை பதினாந்தாம். கடையளவம்போதாங்கத்தி
ற்குச் சிற்றெல்லை பதினாந்தாகியவழிப் பேரெல்லை முப்பதின்காறும் உ
யருமெனவும் இடையளவிற்குச் சிற்றெல்லை முப்பதாகியவழிப் பேரெ
ல்லை அறுபதின்காறும் உயருமெனவுந் தலையளவிற்குச் சிற்றெல்லை
அறுபதாகியவழி அதனையும் இவ்வாறே இரப்பிப்ப அதன்பேரெ
ல்லை நூற்றிருபதாமெனவுங் கொள்ளவைத்தானென்பது. அங்ஙனம்
நூற்றிருபதாங்கான் மேனின்ற அதிகாரத்தாற் தரவிற்கெல்லை இரு
பதிகாவும் அதனோடொப்பவருதலிலக்கணத்ததாகிய அடக்கியல்
இருபதடியாகவும் நாற்பதடிபெறப்படும்.

இனிச், சிற்றென்பதினும் அராகவடி மான்குமாக இருப
தடிபெறப்படிக் கொச்சகம் இருமூன்றாகிய பத்தடியின் இவ்வாறு
அறுபது அடிபெறுமென்றவாறாயிற்று. இனிப், பதினாந்தாங்காற் தர
வு இரண்டடியிங் கொச்சகம் மூன்றாகி ஆறடியும் அராகவடி ஒன்று

ஞ் சிற்றெண் நான்கும் அடக்கியல் இரண்டுமெனப் பதினெந்தழியாம். ஒழிந்த இடையளவிற்கும் தலையளவிற்கும் இவ்வாறே வருமாற்றித் துகொள்க. இவ்வுறுப்புக்கண் மேற்கூறுகின்றனாகலின் ஈண்டு அளவைகூறினானென்பது. கலிப்பாவினுள் உறுப்பிற்செல்லாம் ஈண்டே வேறுவேறளவைகூறி வருகின்றனாகலின் இவற்றுக்கும் அவ்வாறே ஈண்டளவைகூறி அளவியலுட் கூறானென்பது. “குத்திரத் துப்பொரு ளின்றியும் யாப்புற-வின்றி யமையா தியைபவை யெல்லா-மொன்ற வுணாப் ப துனையெனப் படும்” என்பதனானே இதனுள்ளுறுப் பிற்கு அடிவளையறை உய்த்துணர்ந்து காட்டினானென்பது. (கருஉ)

சுகூடு* எருத்தே கொச்சக மராகஞ் சிற்றெ
ணடக்கியல் வாரமோ டந்நிலைக் குரித்தே.

இது முன்னர்க்கூறிய அம்போதரங்கவுறுப்பு இவை ஐந்து மெனக்கூறியவாறு. (இ - ள்.) தரவுங் கொச்சகமும் அராகமுஞ் சிற் றெண்ணும் அடக்கியல்வாரமுமென ஐந்துறுப்புடையது அம்போதரங் கவொருபோகு. எ - று. தரவெனினும் எருத்தெனினுமொக்கும்.

இனிக்கொச்சகமென்பது ஒப்பினாகியபெயர். என்னை? பல கோடுபட்ட அடுக்கியுடுக்கும் உடையினைக் கொச்சகமென்ப. அது போலச் சிறியவும் பெரியவும் விராயடுக்கியுந் தம்முளொப்ப அடுக் கியுஞ் செய்யப்படும் பாட்டினைக் கொச்சகமென்றாராகலினென்ப து. இக்காலத்தார் அதனைப் பெண்டிர்க்குரிய உடையுறுப்பாக்கியுங் கொச்சகமென்றுகிதைத்தும் வழங்குப். இவை வெண்பாவாகல் பெ ரும்பான்மை. வழிமுறைசுருங்கியும் உளையறையெண்ணுப்பெறும் எ ண்போலாத பாவினார் தனையினும் வேறுபட்டுப் பலவாகியும் வருங் கொச்சகமென்பது. அராகமென்பது அருது கடுக்கிச்சேறல். பிற்தொ ன்றுபெய்து ஆற்றவேண்டுந் துணைச் செய்வதாகிய பொன்னினை அரா கித்ததென்பவாகலின். *அதவும் ஒப்பினாகியபெயராயிற்று. என்னை? மாத்தினாரீண்டுந் துணைத்தும் வாராத குற்றெழுத்துப் பயின்று வந்து நடைபெறுதலின், சிற்றெண் என்பது நால்வகையெண்ணினும் இறு தியெண்ணைமையினை அப்பெயர்த்தாயிற்று. அவ்வுறுப்புக்களற் கூ றியபொருளை ஆட்குமியல்பிற்று வாரமாகலின் அதனை அடக்கியல் வாரமென்றான்.

அதற்குச்செய்யுள்;—“செஞ்சுடர் வடமேரு விரமருங்கின் றி ரிசின்ற - வெஞ்சுடரு மதியமும்போல் வேலொடுகே டசஞ்சுழல் - மர யிரு மணிப்பீலி மணியெருத்திற் றோன்றுங்காற் *செய்யுளிகூறப் பிற்த செந்தியிற் சிறத்தெறிப்ப - மறுவருத்தம் மனத்தவனைத் தழை

ச்சியான் வளர்த்தெடுத்த - வறுவருந்தம் ஓலைசார் தகடருந்துற
முதாட்ட - வாருருவத் தெரிமூன்று மொருங்கவித்தோன் வியப்பெ
ப்த - வீருருவத் தொருபெருஞ்சூர் மருங்கறுத்த விகல்வெய்யோய்;
ஆங்கு, வினையொழி காலத்து வெவ்வெயிர்கோலத் - தனைவருந் தத்த
மறம்புரிந் தாங்கு - முனையடு தோற்றத்து முந்நான் ருருவிந் - கனைக
டல் சுட்டது எண்; தேவரு மக்களுஞ் சேற்றத்தா னஞ்சாமைக் - கா
வல் புரியுங் கதிர்மகி போலு - மூவிருந் தோன்றன் முகம்; மடம
கன் வள்ளி மணிக்கம் பலம்போல் - விடையிடை சுற்றுத லின்றிந்
தவிரா - தொடையமை தார்க்கடம்பன் றோள்; அவ்வழி, அடியினை
சேரா தவுணர் துடங்கிப் - பொடிபொடி யாகிய போர்ப்பொடு மாய-
விடியுமிழ் வானத் திடைநின்றுங் கூஉங் - கொடியணி கோழிக்
ரூரல்; விழுச்சி ரமரர் விசும்பிடைத் தோன்றிப் - பழிச்சிநின் றூர்
த்தார் பலர்; உருகெழு முருகிய முருமென வநித்தோறு - மெரிசிற
கொடுமினை தபவரு மணிமயில்; பெருகள வருமறை பெறுநெடு மொ
ழியொடு - பொருகள் வொளியிசை புகல்வன சிலகுறள்; சிவந்தன
இசை சிலம்பினமலை - நிவந்தனதலை நிரம்பினகுறை; ஆர்த்தனம
றை ஆடினர்பலர் - போர்த்தனதுகள் பொழிந்தனமலர்; ஆங்கனந்
தோற்றிய வடுபோர் வென்றியின் ாவீங்கிருந் தொடித்தோள் விட
லை நினக்கே - யாம்நி யளவையிற் றமிழ்புனைத் தேத்துக - நின்னி த
க்கக மாயினு நின்னெதிர் - நாணில மாகல் வேண்டும் யாணர்க் - கடம்
புங் களிமயிற் பீலியுந் தடஞ்சுனை 'நீரோடு நின்வயின் மாந்த - வா
ராப் புலமை வருகமா றொமக்கே' என்பது இடையளவும்போதரங்க
வொருபோகு.

இவ்வுறுப்புக்களின் அளவு வேறு வேறு கூறாயினும் அவற்
றுக்கு ஏற்றவாறறிந்துசெய்யப்படும். இது நாற்பத்து நான்கடியான்வந்
தது. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே வரும். இவையெல்லாம் இக்காலத்
து வீழ்த்தனபோலும். மற்றுக் கொச்சகவொருபோகனை முந்குநி
அந்ற்கு அளவை பிற்குநினுன் இதற்காயின் அளவை முந்குநியதெ
ன்னையெனின், அங்ஙனம் அளவைபெற்ற அம்போதரங்கவொருபோ
கின் அளவை இனிக்கூறுது நின்றகலிப்பாமுன்றற்கும் அளவென்ப
தறிவித்தற்கென்பது. அஃதேல் இதனையும் அம்போதரங்கத்திற்கள
வென வலாந்தோதியதென்னையெனின், அது தலையிடைகடையென
மூன்றளவுபெறுமென்றற்கென்பது. இவ்வதிகாரத்தான் வருகின்றவ
ற்றோடு இதற்கு வேற்றுமையிலக்கணம் ஒப்பன அறிந்துகொள்க. வ
ருகின்ற கவிவெண்பாட்டிற்கு “வெள்ளடியியலாந் நிரிவினி தவரும்”
என்றமையின் அதற்கு இவ்வளவை ஒவ்வாதென்பது. (கடுஉ)

சகக. ஒருபொரு ணுதலிய வெள்ளடி யியலாற்
திரிபின்றி வருவது கலிவெண் பாட்டே.

இது சிறுத்தமுறையானே கலிவெண்பாவாமாறுணர் - த்று.
(இ - ள்.) ஒருபொருளைக்கருதி மற்றொருபொருள்படவுஞ் சொற்றொ
டர்ந்துகிடப்பத் தொடுக்கப்பட்ட வெள்ளையடியாற் திரிபின்றி வருவ
து கலிவெண்பாட்டாம். எ - று, இயலென்றதனான் வெண்பாவிலக்
க்கணஞ் சிதையாதவற்றுக்கே ஒருபொருள் நுதலவெண்டிவதெனவும்
அவ்வாறன்றித் திரிந்துவருவனவெல்லாம் ஒருபொருள் நுதலாவென்
னுங் கலிவெண்பாவாமெனவுங் கூறியவாறு. வெண்பாவிலக்கணமெ
ன்பது கட்டளையாகி வருதலுந் தனாவகையொன்றிவருதலும் பன்னி
ரண்டடியும் இகந்துவாராமையுமென இவையென்பது மேற்கூறிலும்.
அவ்வாறன்றித் திரிந்துவருங்கால் வாளாதே அசையுஞ் சீரு மிசை
யொடு சேராதன பாவகை சிதைந்து கலித்தனையோசை எனப்படும்.
அற்றன்றியுந் தனக்கோதிய சீருந் தனையுஞ் சிதைந்தவழியும் பன்னி
ரண்டடியின் இகந்தவழியுங் கலிவெண்பாவாகற்கு வலாந்துகூறல்
வேண்டிவதன்றென்பதூஉம் அவை ஒருபொருள் நுதலாதவரினுங்
கலிவெண்பாட்டாமெனவுங் கூறினோம். என்னை? ஒருபொருள் நு
தலியதனைத் திரிபின்றிமுடிந்த கலிவெண்பாட்டெனவே ஒருபொ
ருணுதலியும் நுதலாதும் ஈண்டுக் கூறிய வேறுபாட்டான்வருவனவெ
ல்லார் திரிபின்றி முடியாதாகலின் வெண்பாட்டென்பது கொள்ள
வைத்தமையினென்பது. இன்னுந் திரிபின்றி முடியுமென்றதனானே
ஒருபொருட்டின்றிப் பலவுறுப்புடைத்தாகித்திரிபுடையதூஉங் கலிவெ
ண்பாட்டினதென்று கொள்ளவைத்தானாம். அதுமுன்னர்ச்சொல்லுது
ம். உதாரணம்;-“அரும்பொருள் வேட்கையினுள்ளர் தரப்ப * * *
சென்ற விளமை தரற்கு” என்பது பன்னிரண்டடியான் வந்து பலபொ
ருணுதலி அமைதலிற் கலிவெண்பாட்டாயிற்று. ஒருபொருள் நுதலி
யவெனவே சொல்லப்படும பொருளின் வேறுகிக் கருதியுணரப்படும்
பொருளுடையதென்பதூஉம் பெற்றும். என்னை? இப்பாட்டினுட் பெ
ண்டன்மைக்கேலாத நுண்ணொருளினைத் தலைமகனெதிரின்று உணர்த்
துவாள் செவ்வனுஞ் சொல்லாது தலைமகன் பண்டு கூறியன சிலவ
ற்றை வாங்கிக்கொண்டு சொல்லி அவன்மறைத்தானென்பது உணர்த்
துகின்ற பொருண்மை கருதி உணரவைத்தமையின் அவ்வாறாயிற்று.
ஒழிந்தபாக்களும் அவ்வாறு ஒருபொருணுதலுமாயினும் அங்ஙனம் நு
தலியபொருள்பற்றிச் செய்யுள்வேறுபடாமையின் ஆண்டிராய்ச்செய்
ன்றென்பது, வெண்பாவிற்குறித்தபொருளினை மறைத்துச்சொல்லு

து செப்பிக்கூறல்வேண்மொகலானும் இஃது அன்னதன்றி ஒருபொரு
ணுதலித் துள்ளின்மையானும் கலிவெண்பாட்டெனப்பட்டதென்பது.
“மனையா மரல்கவர மாரி வறப்பு” என்பது பதினோடியான் ஒரு
பொருணுதலிவந்த கலிவெண்பாட்டு. நூற்றைம்பது கலியுள்ளும்
கலிவெண்பாட்டு எட்டாகலின் அவற்றுள் ஒருபொருணுதலிவருவன
பிறவும் உள். அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

இனிப், பன்னிரண்டடியின்இகந்து ஒருபொருணுதலாது வரு
மாறு;—“தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லார் - தாம்பிற பிணி
த்து மனைநிறிஇ * * * கோயுங் களைகுவை மன்.” என வரும். பிற
வும் அன்ன. இனிப், பாவகை சிதைந்தனவுந் தனைவகை சிதைந்
தனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இவையெல்லாம் காமப்பொ
ருண் மேனவாம். எனவே, கட்டளைவகையானும் தனைவகையொ
ன்றியும் வரும் வெண்பாவாயிற் காமத்திற்கே உரியவெனப்படா
வாயின. பிறவும் அன்ன. இனி, அம்போதரங்கவொருபோகிற்கு
இடையின்றிக் கலிவெண்பாட்டு வைத்தமையான் “வானூர்மதி
யம்” போலும் ஒருசார்த் தேவபாணியுந் கலிவெண்பாட்டேயாம்
ஒருபொருணுதலிவரினென்பது. இதனுள் “ஆட்சியகைவென்கோ”
என்பது வியங்கோளாயினும் அரசின் வாழ்க்கையும் அரசங்கிற்கும்
ஆடற்கும் இடையூறின்மையுஞ் சொல்லவாயாகவென்று தெய்வத்
தினை வினாய் வாய்ப்புள்வேண்டி நின்றமையின் அது குறித்துணரா
ப்பட்டு ஒருபொருணுதலியதாயிற்று. கந்தருவ மார்க்கத்து வரி
யுஞ் சிற்றிசையும் பேரிசையும் முதலாயினபோலச் செந்துறைப்ப
ருதிக்கே உரியவாகி வருவனவுங் கூத்தநூலுள் வெண்டிறையும் அரா
கத்திற்கேயுரியவாகி வருவனவும் ஈண்டுக்கூறிய செய்யுள்போல வே
றுபாடப்பெறும் வழக்கின என்பது கருத்து. இக்கருத்தானே அவ
ற்றை இப்பொழுதும் இசைப்பாவென வேறுபெயர்கொடுத்து வழங்
குப. இனி, யாப்பிலக்கணத்திற்கொப்பவே இசைநூலுட் சொல்லப்ப
ட்ட செய்யுளும் உள். என்னை? “வெண்பா வியலான் விரவுறுப் பின்
றித் - தன்பா வகையொடு பொருந்திய பொருளே - வினைவினைந் திற
விறுதித் தாகும்” என்றவழி விரவுறுப்பின் றியென வேண்டாகூறி விர
வுறுப்புடையது பொருளொன்று வினையாதென விரவுறுப்பில்லது பொ
ருளொன்று வினைந்திற இறுதித்தாகுமெனவுங் கூறினமையின். என
வே, ஈண்டு ஒரு பொருணுதலி வருமெனப்பட்ட கலிவெண்பாட்டுப்
பொருள் வெளிப்படாதெனவும் விரவுறுப்புடையது வெண்பாவியலா
ன் வெளிப்பட்டதேதோன்றும். பொருட்டெனவும் கோந்தானும். அது
கோக்கியன்றே வருகின்றகுத்திரத்து வெண்பாவியலான் வெளிப்புடத்

தோன்றுமெனக் கலவண்பாட்டினையே கருதி ஓதவானாயிற்றுமென்பது. (கருசு)

சுகௌ. தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து
மைஞ்சீ ரடுக்கியு மாறுமெய் பெற்றும்
வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்.

இது மேல் வெளிப்படுபொருட்டெனப்பட்ட வெண்கலி விரவுப்புடைமையின் அதனை விவாகுறுகின்றது. (இ-ள்.) தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்தும் = தரவிற்கும் போக்கிற்கும் இடையின்றிப் பாட்டாகிப் பயின்றவருதலும்: எனவே, தரவும் போக்கும் முன்னர் ஓதியவகையானே முன்னும் பின்னும் நிற்குமென்பது உஞ்சரிதகமாயின் வெள்ளையும் அகவலுமாய்ப் பாவோடு வந்துழிப் போலத் தனிச்சொற்பெற்றும் பெறுதும் வருமென்பது உங் கொள்க. தரவும் போக்குமெனப் பாட்டிறுதிநின்ற போக்கினை முன்வைத்தான் அவை ஓரினத்தவாகலின். என்னை? தரவிறுதி சீரான் இறுமாறு போல வெள்ளைச்சரிதகவிறுதியும் ஒரோவழிச் சீரானே இறுதலின். அது “தாதுசேர் வண்டின் மகைபெறத் ததைதியு * * * தோகை வரிபாடக் காண்கும்” என நான்கசையானுமின்றித் தேமாவாயிற்று. இனிப் பாட்டினைப் போக்கின்பின் வைத்ததனால் போக்குப்போல நாதிரான் இறுவனவும் அப்பாட்டுள் அமையுமென்பது. அது “கரந்தாங்கே யின்னோரோய் செய்யுமற் றிஃதோ - பரந்த கணங்கிற் பனைத்தோளாள் பண்பு.” என்றாற்போல வரும். இங்ஙனம் வைப்பவே வருகின்ற ஐஞ்சேரடுக்கலும் ஆறுமெய்பெறுதலும் அவற்றுக்கன்றி வலாவாயின. அல்லது உம் இதனை இறுதிவைத்தான் இதனோடொக்குமென முற்கூறப்படுங் கொச்சகத்தரவும் போக்குமின்றிப் பாட்டிடைந்தே வருமென்பது இவ்வதிகாரத்தாற் கோடற்கென்பது. அது முன்னர்க்காட்டுதல்.

ஐஞ்சேரடுக்கியும் = வேறுகின்றதொரு சரினை அளவடியுடன் அடுக்கிச்சொல்ல ஐஞ்சேராகியும்: ஆறுமெய்பெற்றும் = அவ்வாறே இருசேரடுக்க ஆறுசேர்பெற்றும்: மெய்யென்றதனால் அடுக்குஞ்சேர் முதலும் இறுதியும் வருமென்பது கொள்க. வெண்பா இயலான் வெளிப்படத் தோன்றும் = வெண்பாவென்னும் உறுப்பினியற்கை சிதைபரமற் பெருள்புலப்படத்தோன்றும். எ-று. இப்பகை சிதைபரமற் தோன்றுமெனவே கட்டினாயல்லதும் எனப்பட்ட வெண்பாவிலக்கணம் இரண்டுஞ் சிதையாமை வருமென்றானும், தரவும் போக்குமெனநின்ற உ.

மை எண்ணும்மை. பாட்டிடைமிடைந்தெனபது முதலாக வந்த உம்மை மூன்றும் இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. என்னை? மேற்கூறிய தனிநிலைவெண்பாட்டேயன்றித் தீர்வுறுப்பாகவும் என்றமையின். இவ்வாறன்றி அவ்வனைத்தும் எண்ணும்மைகொள்ளின் உறுப்பினையே எண்ணல்வேண்டும். அல்லாக்கால் வினையோடு பெயரெண்ணின் அதன் உறுப்பினையே எண்ணினானாகலானென்பது. அல்லதூஉந் தரவும் போக்கும் முதல்வந்தும் இறுதிவந்துமென அவையும் தம்வினையான் எண்ணவும்படுமன்றோவென மறுக்க. அவற்றுக்குச் செய்யுள் கூறுங்காற் தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்துதோன்றும். அதவே ஐஞ்சேரடுக்குப் பெற்றதென்றும் அறுசேரடுக்குப் பெற்றதென்றும் அவையிரண்டும் உடன்பெற்றுத் தோன்றுவதென்றும் இங்ஙனம் விகற்பித்துக் கூறப்படுமென்பது. அவை கட்டளைவெண்பாவான் வருதலும் ஒழிந்த வெண்பாவான் வருதலுமென விகற்பிக்கப்படாவோவெனின், அவ்விகற்பம் அடிக்கல்லது பாலிற்கின்மையானும் ஈண்டுப் பாவேறுபடாமையானும் அங்ஙனம் பகுத்ததனாற் பயந்ததென்னையென மறுக்க. வரலாறு;—“சான்றவிர் வாழியோ சான்றவி னென்றும் - பிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றியறனறிதல் * * * என் - றுடர்நிலை தீர்த்த லுன்றலைக் கடனே.” என்பது தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்த கலிவெண்பாட்டு ஆசிரியச்சுரிதகத்தான் வந்தது. இனி வெள்ளைச்சுரிதகத்தான் வந்தனவுங் கண்டுகொள்க. “கண்டவி னொல்லாங்குதுமென வந்தாங்கே - பண்டறியா தீர்போல நோக்குவிட் * * * அருளுறச் செயினுமக் கறனுமா ரதுவே” என்பது தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்த கலிவெண்பாட்டு ஆசிரியச்சுரிதகத்தாலிற்றதாகலின், இதனுள் “என்னானும் பாடெனிற பாடவும் வல்லேன் சிறிதாங்கே” என்னும் அடி ஐஞ்சேரடுக்கினுள்வந்தது. என்னை? “பாடெனிற பாடவும் வல்லேன் சிறிதாங்கே - யாடெனி லாடலு மாற்றுகேன் பாடுகோ” என்னும் அளவடியிரண்டும் எதுகையாய் அமைந்தவழி என்னானுமென வேறு நின்ற சேரொடுங்குடி ஐஞ்சேரடுக்கினமையின். இதனுள் ஆங்கவெனத் தனிச்சொல்வந்தது. “காராரப் பெய்த” என்னும் முல்லைப்பாட்டு ஐஞ்சேரடுக்கி வெள்ளைச்சுரிதகத்தானிற்றது. “அரிநினிற் றேன்றிய யாக்கை * * * பொருந்தாதார் போர்வேல்வழுதிக் கருந்திறை - போலக் கொடுத்தார் தமர்” என்பதனுள் “வாழி சான்றிர்” “அம்ம சான்றிர்” என ஐஞ்சேரடுக்கியாங்கு அடுக்கிச் சொல்ல அறுசேராயின. இதற்கும் ஐஞ்சேர் அடுக்கியுமென்றதுபோல அறுசேரடுக்கியுமென்று அடுக்குதற்குத் தொழில்கொள்ளப்படும். ஈண்டு இரண்டளவடி தொடைப்படச் செய்தமையினென்க. இதனுள்ளும்

என்றாங்கே என்பது தணீச்சொல். “புரிவுண்ட புணர்ச்சியுட் புல்லாரா மாத்தினா - யருகுவித் தொருவனா யகற்றலிற் றெரிவார்கட் - செயனின்ற பண்ணினுட் செவிசுவை கொள்ளாது” என்பதனுள் “இணைந்துநொந் தழுதன னினைந்துநீ யெயிர்த்தனள்” என இயற்சீர் நிரையொன்றியும் பாவேறுபடாமையின் அது கலிவெண்பாட்டாயிற்றென்பது கொள்க.

இங்ஙனம் பாவேறுபடாமையினன்றே “உறாஅர்க் குறுநோயுறாப்பாய் கடலைச் - செறாஅய் வாழியென் னெஞ்சு” என்பதனை வெண்பா என்பாமாயிற்றென்பது. இனி “ஒல்லிரோ வொல்கிய கேள்வ னிவன்மன்ற மெல்ல” என வெள்ளைச்சுரிதகத்துள் ஐஞ்சீரடியும் வந்தது. வெண்பாவிற்கு முன்னர் “வெண்டனை விரவியு மாசிரியம் விரவியு மைஞ்சீரடியு முள” என்றாகுகலின். மேற் கூனெனவுஞ் சொற்சொனவுங் கூறப்பட்டனவே ஈண்டு ஐஞ்சீரெக்கியும் ஆறுமெய்பெற்றுங் கூறுபட்டன எனவுணர்க. இதற்கு ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் விதந்தோதவே மேற் சிறுபான்மை பொதுவகையாற் கலிக்குறேப்பட்ட சொற்சீரடி ஒத்தாழிசைக்கும் முற்கூறிய கலிவெண்பாட்டிற்குமாயின் எஞ்ஞான்றும் வாராதென்பதூஉம் அதுதானும் இதற்கு வருங்கால் இருசீரின் இகந்துவாராதென்பதூஉங் கூறினானும். இங்ஙனஞ் சொற்சீரடி விலக்கவே அதற்கினமாகிய முகையிலும் ஒத்தாழிசைக்கு வாராதென்பதாம். அது வெண்கலிக்கோவெனின் வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றுமெனவே விலக்குண்டதன்றோவென்க. இனித் தரவிற்கும் போக்கிற்கும் பாட்டிற்கும் இவ்வளவைத்தென்பது அம்போதரங்கத்திற்கு ஓதிய வகையாற் கோமென்றமையின் அதற்கேற்றவகையான் வருவதன்றி வேறு வேறு வகையறையிலவென்க. பாட்டிடைமிடையின் என்றமையின் ஈண்டுப் பாட்டென்றது கொச்சகத்திற்கேயுரித்தென்பது. மற்று ‘வெண்டனை தன்றனை ழியற்றனை விரவியும் - வெண்பா வுடையது வெண்கலி யாகும்’ எனத் தனைவிரவியும் வெண்பாச் சிதையாதவழிக் கலிவெண்பாட்டாமென்று ஓர் உத்தரஞ் செய்யாரே பலவுறுப்பு வந்தவழியும் இது புறனடையாகவெனின், அற்றன்று; வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றுமெனவே இவையெல்லாம் அடங்குதலின் அது வேறு கூறாதினன்பது. இனிப் பலவுறுப்பின்றி அவ்வாறு ஒருபாட்டே வரின் அதனை வெண்கலியென்பாரும் உளர். நூற்றைம்பீது கலிபுள்ளும் அன்னதோர்கலிவெண்பாட்டின்மையின் அது சான்றோர்செய்யுளோடு மாறகோளாமெனமறுக்க. மற்றுப் பாட்டிடைமிடைந்தென்றவழிப் பாட்டெனப்பட்டது இடைநினைப்பாட்டி

டென்றுமோ கொச்சகமென்றுமோவெனின், எஞ்ஞான்றுந் தாமும் பட் வாராமையின் இடைநிலைப்பாட்டென்றும். துள்ளுஞ் செப் பலுமென்னும் இருவகைக் கொச்சகமும் ஒருங்குவாராமையிற் கொச்சகமென்றும். கொச்சகமென்னும் பொதுப்பெயரான் அது கூறா ராயினும் வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றுமென்றதனான் வெள்ளைக்கொச்சகமெனப்படும் அவையென்பது. அஃதேற் கொச்சகமென்று ஓதுகவெனின் அங்ஙனம் ஓதின் இது கொச்சகக்கலியா மென்று கருதினுங் கருதற்கவென்பான் வாளாதே பாட்டென்றான். இதனாலும் பெற்றும் இது கொச்சகக்கலியல்லாமை. (கருடு)

சசுஅ. பாநிலை வகையே கொச்சகக் கலியென நூனவில் புலவர் நுவன்றறைந் தனோ.

இது நிறுத்தமுறையானே அகநிலைக்கொச்சகக்கலியுணர்த்துகின்றது. பாநிலைவகையென்பது உம்மைத்தொகை, பாநிலையும் வகையுமென விரியும். பாநிலையென்பது ஆறும்வெற்றுமைத்தொகை. (இ-ள்.) மேற்பாவினின்ற வகையானே கொச்சகக்கலியாமென்று நூலாசிரியர் கூறித் துணிந்தனர். ஏ - று. அறைதலெனினுந் துணிதலெனினும் ஒக்கும். என்னை? துணித்த கரும்பினை அறைக்கரும்பென்பவாகலின், பாநிலையென்றது யாதனை நோக்கியெனின் இது கொச்சகமாதலான் அதுவும் மேலே ஒருபோகெனக் கூறப்பட்ட கொச்சகப்பாநிலையெனக்கொள்க. அதனைத் துணிந்தனரென்றதனாற் “தரவின்ருகித் தாழிசைபெற்று” வருமென்ற கொச்சகத்தினை இதற்கு இடையின்றிக் முன்வைத்தமையான் அஃதொன்றினையுந் துணித்து மாற்றி அல்லாத கொச்சகப்பாவினின்ற வகையான் இவ்வகநிலைப்பாட்டுப்போல அகநிலைக்கொச்சகம் வாராவென்றானும். வகையென்றதனான் அதிகாரத்தானின்ற வெண்கலிப்பாவினது பாநிலையுங் கொள்ளப்படும். அஃதேல் அதனைப் பாநிலையென்னுது வகையென்பதெற்றுக்கெனின் வெண்கலிப்பாத் “தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்து-வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்” என்றதனான் வெண்பாவிற்கு சிதையாது வருமென்று உறுத்துக்கூறினென்பது. எனவே, பாவொழிந்த உறுப்பெல்லாம் பொருளுதலாது வெளிப்படத்தோன்றுங் கலி வெண்பாட்டின் உறுப்பு வகையான் வருதலும் உடைத்தென்றவாறு. அங்ஙனம் வருங்கால் இடைநின்ற கொச்சகங்களை “ஐஞ்சேரெக்கலும்” என்ற கலிவெண்பாவிற்கு ஒதியவாறேகொள்க, மற்றும் தூலறிபுலவனான் வேண்டியதென்னையெனின், தரவு இணைந்து வாராது யாப்பின் வேறுபட்டு ஒருதரவே கொச்சகமாதலுந், தரவிணைந்தவ

ழிச் சுரிதகம்பெறுதலும், அவை தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும் உடன் பெறுதலுமெல்லாம், யாப்பின் வேறுபட்டனவென்றலும், ஒத்தாழிசை மூன்றடுக்கினும் இவற்றின் வேறுபாடறிந்து கொச்சகமெனக் கோடலும், தேவபாணியாகாதவழிக் காம்பொருளே பற்றி வாராது, அறம்பொருளின்பம்வீடென்னும் நான்கும் பற்றிப் பொருள்வேறுபடவருதலும் பாவேறுபடவருதலும் பற்றிக், கொச்சகக்கலியென்று உணர்வோர் நூலறிபுலவனொவ்வும் அல்லாதது புலனாகாதெனவும் எல்லாம் அறிவித்தற்கு நூலறிபுலவர் நுவன்றறைந்தனர் என்றனென்பது. எனவே, கொச்சகக்கலியுள் ஒருசாரனவற்றை இனமென்று வேண்டுவராயின் அவை அவ்வப்பாவின் இனங்கட்கு இவ்வகையே கொச்சகமென வேறுபடுமென்றவாறாயிற்று. உதாரணம்:-

“செவ்விய திவ்விய சொல்லிய வற்றொடு * * * மகனல்லை மன்ற வினி” எனவும் “செல்லினிச் சென்று * * * அவலம் படுதலு முண்டு” எனவுந் தரவினை அடுக்குதலிற் தரவினைக் கொச்சகமெய்யெனப்படும். இது நூற்றைம்பது கலியுளொன்றாகலின் வெண்பாவாகியுந் தனித்துவரும். வருங்காற் கலிவெண்பாட்டென்றாயிற்று. ஒருபொருளுதல் இவ்வாறுவரினும் இஃதொக்கும். இது தாழிசையோடுகோடாத் தரவாகலின் வெண்பாவாகியும் வந்தன. “மாமலர் முண்டகந் தில்லையோ டொருங்குடன்” என்பது தனிச்சொல்லின்றி ஆசிரியச்சுரிதகம்பெற்ற தரவினைச்சொச்சகம். “மின் னெளி ரவிரற லிடைபோழும் பெயுலே போல்” இது தனிச்சொல்லும் ஆசிரியச்சுரிதகமும் பெற்ற தரவினைக் கொச்சகம். இனிப் பல அடுக்கிய பொருட்டொடராய்வருந் தரவுகொச்சகங்களும் பொருட்டொடர்நிலையுள் அறம்பொருளின்பம் விராய்வருந் தரவுகொச்சகங்களும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. “வெல்புகழ் மீனவன் விளங்கிய வெழுக்கத்தான்” இது தரவுந் தாழிசையும் போக்கும் மூறையானே வந்ததாழினும் “இடைநிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னர்-நடைநவின் றொழுது மாங்கென் கிளவி” என்னும் இலக்கணஞ் சிதை யாத தரவிறுகியினுந் தாழிசையிறுகிடோறுஞ் சொற்சீர் பலவருதலான் ஒத்தாழிசையெனப்படாது அதன்வகைத்தாய் எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங்குன்றியதென்பது உமாயிற்று. “அருடிர்த் காட்சியா னறநோக்கான் பயஞ் செய்யான்” எனவும் “நயனும் வாய்மையு நன்னர் நடுவும்” எனவும் அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்தொழு கியதுபோலும் கொச்சகம் வருங்கால் ஒத்தாழிசையும் வண்ணகமும் போலத் தனிச்சொற் பெற்றும் பெறுதல் வரும், ஓய்த்தற்றினைப் பாட்டுக்கும் இஃதொக்கும். அது வருமாறு:- “கொடியவுங் கோட்டீரின்றி நிறம்பெறல் - பொடியழற் புறந்தந்த டூவழ்ப்பும் பொலு

சோதை" என்னுங் கலியுள் அதனைனதீ தனிச்சொற் பெற்று அடக்கியவில்லாச் சரிதகத்தோடி அடிநிமிர்ந்தோடிற்று. "பான்முநன், மருப்பி னுரல்புணா பாவடி" என்னுங் கலிப்பாட்டுத் தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றி அடிநிமிர்ந்தோடிற்று. "எஃகிடைத் தொட்ட காரக் கவின்பெற்ற வைம்பால்போல்" என்னும் பாலைப்பாட்டும் "அக னஞாலம் வினைக்குந்தன் பல்கதிர் வாயாக" என்னும் நெய்தற்றிணைப்பாட்டும் அங்ஙனமாமாறு கண்டுகொள்க.

இனி யாப்பின் வேறுபட்ட கொச்சகவொருபோகோடொப் பனவற்றுட் சிலவருமாறு; - "மன்றுபார்த்து - நின்றுதாயைக் - கன் றுபார்க்கு - மின்றும்வாரா" என்பது இருசீர் நான்கடித் கொச்சகத் தரவு. "தஞ்சொல் வாய்மை தேற்றி - யஞ்ச லோம்பென் றளித்த - வஞ்சமற் றவர்வாரா ராயி - நெஞ்ச நிலலாதே தானே." என்பது முச்சீர்நான்கடித் தரவுகொச்சகம். "நீரலர் தூற்றத் துயிலா நெடுங்கங் குல்-வார லராகியவ ரோவலித் ததைந்தா-ராரலார் நானாசா ளன்றில் கா ளன்னங்கா - னுரலர் தூற்றயா ளுள்ள முகுவேனே" என்பது நற் சேடித்தரவுகொச்சகம். "கன்னிநீர் ஞாழற் கமழ்பூங் காலை யான்கண்ட - பொன்னங் கொடியை யீன்றோ னில்லை போலுயான் - மன்னன் காக்கு மண்மேற் கடற்றம் வரவஞ்சி - யின்ன தொன்று படைத்த தா யி நெவன்செய்கொல்". இஃது ஐஞ்சீர்நான்கடித்தரவுகொச்சகம்.

இனிக் கோவையாக்கி எழுத்தெண்ணி அளவிற்படுத்துச் செப் பிலும் அவையேயாம். "காண்பான் வரவினும் காதலன்றன் காதலி மூன் னடவா நிற்ப - நாண்பாலா ளாகுதலா னன்னுதலுங் கேள்வன் பின் னடவா நிற்ப - வாண்பான்மை குன்றா வடிவே லவன்றனக்கு மஞ்சொ லாட்டும்-பாண்பால் வரிவண்டு பாசி மருஞ்சரமும் பதிபோன் றன்றே." என்பது அறுசீர்நாலடித்தரவுகொச்சகம். பிறவும் அன்ன. "இலங்கொளி வெண்மருப்பி னிடைக்கரந் தூங்குவோ ரேந்தல் யா னை - கலங்கருஞ் சீரெய்திக் கைகுலையக் கலுழிநீர் கடைவாய்ச் சோரச்- சிலம்பொழி குன்றென நின்றது செய்வ தெவன்கொ லன்றாய்" இஃது அறுசீர் மூன்றடித் தரவுகொச்சகம். "தண்ணன் துறைவன் ஞர் மேற் போன - வண்ண வண்டு வாரா தற்றே - வண்ண வண்டு வாரா தாயிற் - கண்ணீர் நிலனே காண" என்பது நான்காசிரியவடியுள் இறுதியடி முச்சீரான் வந்து யாப்பு வேறுபட்டன. "நிணங்கொள் படுபு லா லுணங்கிவின்று புள்ளோப்ப நலைக்டோகக் - கணங்கொள் வண் டார்த் துலாங்கன்னி நறுஞாழல் கையினேந்தி - மணங்கமழ் பூங்கா னன் மன்னிமற் றுண்டொ - ரணங்குறைய மென்ப தறியே னறிவ

னே லடையேன் மன்னே” என்பது இடையடி குறைத்துவந்தது. இஃது “அறசீரடி யெய்யாத தனைபொடு - செறிபெற்று வருஉ நோடி முன்னே” என்றோதப்பட்டதாயினும் பாமயங்கி வரும் பகுதிபற்றி வேறுகாட்டப்பட்டது. “புன்னை நீழ னின்றார் யார்கொ - லன்னே காணின் வாழாள் தோழி.” எனவும் “மல்ல வூர வில்வி நேற்றா - பல்பூங் கோதையில” எனவும் இவை இரண்டடியான் சுற்றடி குறையாதுங் குறைந்தும் வந்தன. இன்னும் மேற்கூறிய கொச்சக வொருபொகின் பகுதியுள் ஒழிந்தனவும் இவ்வாற்றான் வருவனவெல்லாம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி. வகையென்றதனான் வெண்கலியுறுப்புநிலை ஒத்தப் பாவேறுபடுங் கொச்சகம்வருமாறு. “ஒன்று, இரப்பான் போ லினிவந்த னுஞ் சொல்லு முலகம் - புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்.” என்பது தரவுகொச்சகமுஞ் சுரிதகமும் முறையானே வந்த ஆசிரியச்சுரிதகத்தான் இஃதது. இதனுள் ஒன்றெனவும் அவனெனவுஞ் சொற்சீருந் தனிச்சொல்லும் வந்தன. இப்பாட்டு மூன்றனுளொன்று ஓரடிமிக்கு மற்றைய நான்கடியாயேவருதலின் மூன்றும் ஒருபொருண் மேல்வரினும் தூலறிபுலவரான் ஒத்தாழிசையெனப்படாக் கொச்சகமாயிற்று. பிறவும் இன்னோரன்னவாற்றார் கலியோடு இதனிடையேறுபாடு தெரிந்து உணரப்படும் அஃதறியாதார்க்கு ஒன்றுபோலக் காட்டினு மென்பது. “வேனிலுழந்தவறிதுயங் கோய்குறி” என்னும் பாட்டுத் தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைத்த ஐஞ்சீரெக்கிவந்தது. இதனுட் தரவடி நான்கும் வெண்பாவாயினும் அச்செய்யுண் முழுதும் வெண்பாவன்மையிற் கொச்சகமாயிற்று. இனி அறசீரான்வருவனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. “காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவான்” என்னுங் கொச்சகக்கலியுள் “ஏன லிதணத் தகிற் புகை யுண்டியங்கும் - லானார் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத் - தே னி னிறுலென வேணி யிழைத்திருக்குங் - கானக நாடன் மகன்.” என இடைநின்ற கொச்சகம் சுற்றடி குறைந்தது. “புனவேங்கை தாதுரைக்கும் பொன்னறை முன்றி - னனவிற் புணர்ச்சி ஈடக்குமா மன்றோ-நனவிற் புணர்ச்சி ஈடக்கலு மாங்கே-கனவிற் புணர்ச்சி கடி துமா மன்றோ.” எனக் கொச்சகம் சுற்றடி குறையாது வந்தது. இவை இரண்டும் வெண்பா. இதனுள் ஒழிந்தபா மயங்கியவாறு கண்டுகொள்க. “கொடுமிடை நாஞ்சிவான் றூர்போன் மரத்த” என்னும் பாட்டினுட் “பாஅயப் பாஅயப் பசந்தன்று ததல் - சாஅயச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன தோள்.” என முட்டடியின்றிக் குறைவுசேர்த்தாயி னொற்சீரடி வந்தது. “மலிகிணா யர்ந்து மண்கடல் வவ்வலின்”

என்னும் முல்லைப்பாட்டினுள், “இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க - வரிபறு பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன் - கோடழியக் கொண்டாளை யாட்டித் திரிபுழக்கும் - வாடா வெருளி யெழிலேறு கண்டை.” எனவுந் “தானெழு துணிபிணி விசைதவிர் வின்றித் தலைச்சென்று” எனவும் முடுகியலடிவந்தது. இவற்றுளெல்லாந் சொற்றீரடி வந்தன. ஒழிந்தகொச்சகப்பகுதியும் இவ்வாறே வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனித் தரவும் போக்குமின்றிக் கொச்சகம் பல தொடர்ந்திற்றது வருமாறு;—“காலவை, சுடுபொன் வளைஇய வீரமை சுற்றொடு” என்னும் மருதக்கலி உறழ்பொருட்டானமையிற் கொச்சகக்கலியாயிற்று. இவையெல்லாம் பாநிலையெனப்பட்ட கொச்சகமாமெனின், அற்றன்று; அம்போதரங்கம் அறுபதிற்கடித்தென்றவழி அளவை முற்கூறிய மயக்கினுன் இனியெல்லாந் தன்னளவெனப்படுமென்று புருந்தமையின். இதற்குக் கொச்சகவொருபோகின் அளவை கொள்ளப்படாது, பாநிலைவகைத்தென்னுமையின். பிறவும் அன்ன. இனிக்கலிவெண்பாட்டெனக் கூறிய உறுப்புடைக்கலிவெண்பாட்டும் ஈண்டுப் பாநிலையெனப்பட்ட கொச்சகப்பகுதியுமென இரண்டுங் கொச்சகவுறுப்புடமையிற் கொச்சகக்கலியென ஒன்றையாமென மேலைக்குத்திரத்தோடு இதனை ஒன்றாகவகுப்ப. அற்றன்று. மேல் ஒருபொருள் கரந்த வெளிப்படத் தோன்றின் ஒருபொருணுதலியதுபோலக் கலிவெண்பாட்டாகாமெக்கும் வாளாது கலிப்பாவாதற்குங் காரணமென்னை யெனின், பிறிதொருகூற்றற் பொருள்கூறுவது கலிவெண்பாட்டென்றதற்கு இடையின்றியே “வெண்பா வியலான் வெளிப்பட்டத் தோன்றும்” கரந்த பொருட்டன்று இது என்றமையின் இதுவும் வெண்கலியாம். அல்லது உம் “வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்” என வேறொரு பாவனை உறுப்பாகக் கூறுதன் மற்றொருபாவிற்கேதுவாகக் கூறுதலாமோவென மறுக்க. ஒருபொருணுதலிய வெண்பாட்டாயின் ஒத்தாழிசைக்கலிவெண்பாட்டென மற்றையவற்றோடொத்த யாப்புடையதுபோல உடனேதானாகலின் இதுவும் அவ்வாறு யாப்புடைத்தாகல்வேண்டுமொகலானும் அஃதமையாதென்பது. இங்ஙனம் மயங்குவானா னோக்கியன்றே நூனவின்றோர்க்கே இவ்வேறுபாடுணரலாவதென்று ஆசிரியன் ஒதுவானாயிற்றென்பது. மற்று இதற்கு அளவைகொள்ளுமாறென்னை? மேற் கொச்சகவொருபோகின் அளவு இன்னதென்றிலனெனின், அற்றன்று; வண்ணகத்திற்கு ஒதிய உறுப்பு அமையவராமையின் அது கொச்சகமேயாமெனவும் என்னுஞ் சின்னமும் இழந்ததேபற்றி அதுவும் ஒருபோகேயாமென

வும் அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தோடியது வெண்பாவும் ஆசிரியரு
மாகி இறுதலின் அடக்கியலில்லாச் சரிதகம்பெற்றுத் தரவுபோல
வருமெனவும் இவ்வாறன்றி ஒப்பழியவருமெனவும் மேற்கூறினான்
றே? அங்ஙனங் கூறவே அவ்வுறுப்புக்கள் அவ்வவ்வளவினவென்ப
தூஉம் அவற்றிற் சிறிய வேறுபட்டு வருமென்பதூஉம் அங்ஙனம்
வேறுபடுங்கால் அடிநிமிர்ந்தோடியதன் இழிந்தவெல்லையின் ஒன்றிற்
றென்பதூஉந் தெரிந்தானும். என்னை? அடிநிமிர்ந்தோடியதற்கு
இழிந்த எல்லைத்து அடியென்றமையின். இனி அடிநிமிர்ந்தோடிய
தொவ்வாமையின் அதற்களவை இத்துணையென்று “ஒருபான்சிறு
மை யிரட்டி யதனுயாபு” என விதந்தோதினான். இங்ஙனம் பல்
வேறுபடைப்பட்ட அளவின் வேறுபட்டவற்றையும் யாப்பின்வே
றுபட்டுவருமென்றான். எனவே, ஈரடியானே தாழிசைக்கொச்சகம்
வருமெனவும் அடிநிமிர்ந்தோடியதன் சிற்றெல்லையாகிய பத்தடியள
வும் பரவைப்பாடலும் அம்மனைப்பாடலும் போலும் தரவுகொச்சகம்
வருமெனவும் அமையும். இரண்டடியின் இழியாவெனவும் எண்ணி
டையிட்டுச் சிண்ணங்குன்றியது வேறுபட்டு ஏழடியும் ஐந்தடியுமாகி
த் தரவுவரினும் வருமெனவும் எட்டடிப்பாகமாகிய நான்கடியின் உய
ரா தாழிசையெனவும் எல்லாம் ஆண்டேகொள்ளப்படுமாகலின் அவ
ற்றுக்கு அளவைகூறியகிலனென்று கடாவருவதென்னையென மறு
க்க. அஃதேற தாழிசைக்கொச்சகமாகிய பாணிச்செய்யுளுந் தரவுகொ
ச்சகமாகிய ஓதாடநிலைச்செய்யுளும் முழுவதும் ஒன்றாக நோக்கியக
கால் உயர்ந்த எல்லை கூறரோவெனின், அஃது அடியவாயறையின்
ஓர்செய்யுளாக்கியே அளவைகூறினார் அவை கொச்சகமாயினும் தர
வுகொச்சகமெனப் பெயாபெறுதலானென்பது. அஃதேல் அகநிலைக்
கொச்சகத்திற்கும் அவையே அளவாம் பிறவெனின், அற்றன்று. அம்
போதரங்கம் அறுபதிறந்தென்றவழி அளவை முற்கூறிய மயக்
கினான் இனிக்குறும் உறுப்புடைக்கலிப்பாவிற்கெல்லாம் அதனை
வெணப்படுமென்று புருந்தமையின் இதற்குக் கொச்சகவொருபோ
கின் அளவை கொள்ளப்பூடாது. பாநிலைவகைத்தென்னுமையின்
இவற்றைத் தொகைநிலையளவின் அடியுடையவென்பது “தொகு
நிலை யளவி னடியில்” என்புழிச்சொல்லுதும். அஃதேற் பாநிலை
வகையே கொச்சகக்கலியென்றவழிக் கொச்சகவொருபோகோடு ஒப்
பது அளவொழித்தென்பதும் வரைந்தோதுகவெனின், இருவழி
யொப்பனவும் உளவாகலின் அங்ஙனங் கூறினானென்பது. அவை
இரண்டடிமுதலாகப் பத்தடியளவும் வருவன தரவுகொச்சகக்கலியெ
ன மேற்காட்டிய செய்யுளுட் காணப்படும். (௧௫௬)

சசுசு. கூற்று மாற்றமு மிடையிடை மிடைந்தும்
போக்கின் ருக லுறழ்கலிக் கியல்பே.

இது முறையானே உறழ்கலியுணர்-ற்று. (இ - ள்.) ஒருவர் ஒன்று கூறுதற்கு மறுமாற்றம் மற்றொருவர் கூறிச் சென்று பின்னர் நின்றது உறழ்கலி. எ-று. போக்கின்றெனவே தரவுபெறுதலும் பாட்டிடைமிடைதலும் ஐஞ்சேரடுக்கலும் ஆறுமெய்ப்பெறுதலும் ஒழிந்த சொற்சேரடிபெறுதலும் பாமயங்குவருதலும் அம்போதரங்கத்திற் கோதிய அளவை பெறுதலுமெல்லாம் வெண்கலிப்பாட்டிற்குப்போல மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பெறப்படுவதாயிற்று. போக்கின்றதல் இயல்பெனவே இயல்பின்றி விகாரவகையாற் சில போக்குடையவுமா மென்றாலும். அதுவும் பலபொருட்கேற்பினல்லது கோடலென்ப, னான் வெள்ளைச்சரிதகம் ஒழித்து ஆசிரியச்சரிதகமே கொள்ளப்படும். என்னை? வெள்ளைக்கொச்சகம் பலவந்தவழி ஒன்றனைச் சரிதகமென லாகாமையானும் அச்சரிதகம் இரண்டும் “போக்கியல்வகையே வைப் பெனப்படும்” எனக்கூறப்பட்ட இலக்கணத்த அல்லவாயினும் “எழு சீ ரிறுகு யாசிரியங் கலியென” நின்றவழி அப்பாட்டு முடிந்து காட்டி நின்றலானும் அதுவே கொண்டாஞ் சீறுபான்மையென்பது. மற்றுத் தரவின்றி வருவனவும் உளவாலெனின், இதற்குத் தரவுமுதலாயின உறுப்பு விதந்தோதியிலனாகலின் அஃது ஆராய்ச்சியின்றென்பது. அற்றன்று. தரவும் போக்கும் உடன்கூறியதனாற் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்தும் என்னும் அதிகாரம்பற்றி ஈண்டுப் போக்கு விலக்கி னமையின் அதுபொருந்தாது. மற்றென்னை கருதியதெனின், இதற்கு அதிகாரம்பட நிறீதியு கலிவெண்பாட்டு ஓதிய குத்திரத்திற் பாட்டினை இடைகூறுது தரவும் போக்கும் உடன்கூறியதனாற் போக்கின் இலக் கணத்தனவும் பெறுமென்றாலும். அதனானே ஈண்டு விலக்குண்ட போக்குப்போலச் சிறுபான்மை தரவின்றியும் வருமென்பது. இக் கருத்தினானன்றே இதனைப் பாநிலையோடு கூறுது தரவுவகைப் படுங் கொச்சகத்தின்பின்னர் வைப்பானாயிற்றென்பது. இனிப் போக் குடையன தரவின்றி வாரா, அவை ஒரினமென்று ஒதப்பட்டமை யினைன்பது. மற்று இதற்குப் போக்கின்மையும் இலக்கணமாகலின் அதுபற்றியும் பெயர்கொள்ளாமோவெனின், போக்கின்மை சிறு பான்மை கொச்சகத்திற்கும் உரிமையின் அவ்வகையுரியதோர் இலக்கணம்புற்றிப் பெயர்கூறானென்பது. மற்றிதனையும் கொச் சகமென்றக்கால் இழுக்கென்னையெனின், நாடகச்செய்யுட்போல வேறுவேறு துணிபொருளவாகிப் பலதொடர்ந்தமையிற் பெரிதும்

வேறுபாடுடைமை நோக்கியும் இது பொருளதிகாரமாதலாற் பொருட் பாடுபற்றியும் வரலாற்றுமுறைமைபற்றியும் வேறுசெய்யுளென்றனென்பது. என்னை? “மாபுகிலை திரிதலைச் செய்யுட் கிலை - மாபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான” எனவும் மரபியலுள் ஒதுகின்றமையினென்பது. அல்லாக்காற் கைக்கிளையுஞ் செவியறிவுறையும் வாயுறையும் புநநிலையுமென்னும் நான்கும் மருட்பாவும் ஒன்றேயாகிய செல்லுமன்றோடுமெனறுக்க. அவற்றுக்குச்செய்யுள்; “அரிநீ ரவிழ்நீல மல்லி யனிச சம்” என்னும் பாட்டினுட் தரவும் பாட்டிம் உடைததாகிய பாட்டுத் தாம் ஐஞ்சீரடுக்கியும் ஆறுமெப்பெற்றும் வந்து போக்கின்றிநின்ற முடிந்தது. என்றாகருக “காணி னெகிழுமெ னெஞ்சாயி னென்னுந்ராய் - பேனாய் பைப்பச செயல்” என்பது வெள்ளைச்சுரிதகமாகாதோவெனின், ஆகாதன்றே? “போகியல் வகையே வைப்பெனப் படும்” என்ற இலக்கணத்தான் முற்கூறியவற்றையெல்லாந் தொகுத்து இதன்கண் வைத்தில்லாமையினென்பது. அல்லது உம் அவ்வாறு முடிதலேயன்றி இன்னும் ஓங்கொச்சகம் பெய்து சொல்லி உறழ்தவழியும் அஃதேற்பதாதலான் அஃது ஒருதலையாக அமைந்த தென்படாது. என்ன? “அன்னதே யாயினு மாகமற் றாயிழாய் - நின்னகையுண்க ஸ்யங்குவாய் நின்னெஞ்ச - மென்னெடு நின்ற தெனின்.” என்றற்போலப் பின்னுமொன்று தலைமகன் உரைத்தற்கு இடப்பட்டு நின்றமையின் இது போக்கியல்வகைத்தாகிய வைப்பெனப்படாதென்க. இனி அவ்வாறன்றி ஆசிரியச்சுரிதகம் வந்தவழி அக்கலிப்பாட்டு முடிந்துகாட்டுதலின் அதுவும் அடக்கியலன்றாயினும் அதனைச் சிறுபான்மை நேர்ந்தான் அது வழிதாலாகலின் முதலுட்பற்றியென்பது. “நலமிக நந்திய நயவரு துடமென்றேன்.” என்னும் முல்லைக்கலி போக்கிலக்கணமில்லாத ஆசிரியச் சுரிதகம் பெற்று உறழ்கலியாயிற்று. “வாரி நெறிப்பட்ட டிரும்புந் தாழ்ந்த” என்னும் முல்லைப்பாட்டுஞ் “சுணங்கணி வுனமுலைச் சடர்கொண்ட” என்னும் குறிஞ்சிப்பாட்டுழ் அது. “ஒருஉநீ, எங்குந்தற் கொள்ளயா நின்னை - வெருஉதுங் காணுங் கடை; தெரியிழாய், * * * பரியானாப் - பாடிக்கண் பாயல் கொள்” என்பது தரவும் போக்குமின்றி வந்த உறழ்கலி. இவற்று ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் வந்தன. ஒழிந்த சொற்சீரடி வந்தன பிறவுங் கண்கொள்க. (கடுஎ)

சஎ0. ஆசிரியப் பாட்டி னளவிற் கேல்லை

யாயிர மாகு மிழிபுழுன் றடியே.

இத்துணையும் பாவுறுப்புக் கூறி இனி அப்பாலினுள் உள் ளுறுப்பாகிய அடியளவை கூறுவானெழுந்தான் முறையானே ஆசிரி யப்பாலிற்கு அளவுகூறுகின்றனென்பது. (இ-ள்.) ஆசிரியப்பால்ன் பெருக்கத்திற்கெல்லை ஆயிரம் அடி சுருக்கத்திற்கெல்லை மூன்று அடி. எ - று. “நிலம்” என்னும் ஆசிரியப்பா மூன்றடியான் வந்தது. “மாயோன் மார்பி னாரம் போல” என்பது நான்கடியான் வந்தது. “வேரல் வேலி” என்பது ஐந்தடியான் வந்தது. “தூய்மை புரியும்” என்பது ஆறடியான் வந்தது. “மானிலஞ் சேவடியாக” என்பது ஏழ் டியான்வந்தது. பிறவும் அன்ன. ஆயிரம் அடியான் வருவனவும் உள வேற் கண்டுகொள்க. ஆசிரியப்பாட்டினெல்லையென்னுது அளவென் றதனான் அதனியற்றுகிய வஞ்சிப்பாலிற்கும் இவ்வாறே கொள்ளப்ப டும். இனிவெண்பா நெறித்தாகிய கலியளவை அதனின் வேறுப தெலின் அதற்கு வேறு விதத்துகூறுமென்பது. (சுருஅ)

சஎக. நெடுவெண் பாட்டே முந்நா லடித்தே

குறுவெண் பாட்டி னளவெழு சீரோ

இது முறையானே வெண்பாவின் அடியளவு கூறுகின்றது. வெண்பாவிற்கு இரண்டும் பன்னிரண்டும் இழிபும் ஏற்றமுமாம். எ - று. மற்று இவற்றையும் “ஆசிரியப் பாட்டி னளவிற் கெல்லை” என்றாற்போலக் கூறுது குறுவெண்பாட்டும் நெடுவெண்பாட்டிடுமெனப் பெயர்கொடுத்ததனாற் பயந்ததென்னையெனின், குறுமையும் நெடு மையும் அளவியலோடு படுத்துக் கொள்ளப்படுதலின் அளவியல் வெண்பாட்டும் உளவென்பதற்கும் அதுவே சிறப்புடையதென்றற் கும் அங்ஙனங் கூறினானென்பது. இனி அவற்றைத் தத்தம் வகை யாகச் சுருக்கப்பெருக்கம் உணருங்கால் உய்த்துக்கொண்டுணர்த லென்பதனான் உணரப்படும். என்னை? நெடுவெண்பாட்டிற்கு உ யர்ந்த அளவை பன்னிரண்டடியெனவே அதன் பாகமாய் ஆறு அளவியல் வெண்பாவிற்கு உயர்ந்த எல்லையெனவும் நெடுவெண் பாட்டிற்கு இழிந்தவெல்லை ஏழடியெனவும் அளவியல் வெண்பாவிற்கு இழிந்தவெல்லை நான்கடியெனவும் கொள்ளவைத்தமையினென்பது. இங்ஙனம் அளவியல்வெண்பாச் சிறப்புடைத்தாதனோக்கிப் பதினெ ண்கீழ்க்கணக்கினுள்ளும் முத்தொள்ளாயிரத்தும் ஆறடியினேறாமற் செய்யுள்செய்தார் பிறசான்றோருமெனக்கொள்க. இக்கருத்தினானே “அம்மை தானே யடிசிறிர் பின்று” எனக்கூறிய நெடுவெண்பா ட்டி நோர்ந்திலர் ஆசிரியர் அதற்கென்பது. அஃதேல் அவ்வளவியல் வெண்பாவுள்ளும் ஆறடியானும் ஐந்தடியானும்வருதல் சிறுபான்மை

யவாலெனின், அங்ஙனமே செப்பிக்கூறிய மரபிற்றுகிய வெண் பாவினைப் பரந்துபடக்கூறல் இயல்பன்றாகலின் அவற்றுள்ளுஞ் சுருங்கிய நான்கடியே சிறந்ததென்று அதனையேபற்றிப் பெரும்பாண்மையுஞ் செய்யுள்செய்தாராவொன்பது. அஃதேற் குறளடிவெண்பா அதனினுஞ் சிறந்ததாம் பிறவெனின், அற்றன்று. செப்பிக் கூறுங்காற் தெரியக்கூறல்வேண்டிமாகலின் அளவியலீவெண்பாவே பயின்றவென்பது. நெடுவெண்பாட்டுப்போலச் சிறப்பின்றாக் குறுவெண்பாட்டுமெனின் “சிறப்புடைப் பொருளைப் பிற்படக் கிளத்தல்” என்பதனான் அவ்விரண்டினுள்ளும் அதனைப் பிற்கூறியது அச்சிறப்புநோக்கியன்றோவென்பது. உதாரணம்;—“அவிசொரிந் தாயிரம் உண்ணுமை நன்று” எனவும். “அறிந்தானே யேத்தி யறிவாங்குறிந்து - செறிந்தார்க்குச் செவ்வ னுரைப்பச் சிறந்தார் - செறிந்தமை யாராய்ந்து கொண்டு.” எனவும் இவை குறுவெண்பாட்டு. “துகடர் பெருஞ்செல்வர் தோன்றியக்காற் றொட்டுப் - பகடு நடந்தகழ்பல்லாரோ டென்க - வகடுற யார்மாட்டு நில்லாது செல்வஞ் - சகடக்கால் போல வரும்.” எனவும் “நாண்னாயிற் றுற்ற செருவிற்கு வீழ்த்தவ - ராண்மாய் குருகி களிறுமுக்த - தாண்மாய்ந்து - முன்பக லெல்லாங் குழம்பாகிப் - பின்பகற் - னுப்பிற் றுசளிற் கழுஉம்புன னுடன் - மப்பியா ரட்ட களத்து ” எனவும். “நானூற் றிசையும் பிணம்பிறங்க யானை - யடுக்குபு பெற்றிக் கிடந்தவீ மத்தேறி - உங்கண் விசும்பி னுருமெறிந் தெங்கும் - பெருமலை தாவெறிந் தற்றே யெரிமணிபூ - ணெந்தெழின் மார்பத் தியறிண்டேர்ச் செம்பியன் - வேந்தனா யட்ட களத்து.” எனவும் இவை அளவியல்வெண்பாட்டு. “பன்மாடக் கூடன் மதுரை நெடுந்தெருவின்” என்பதும் அது. நெடுவெண்பாட்டு வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(கருக)

சஎஉ. அங்கதப் பாட்டவற் றளவோ டொக்கும்.

அங்கதப்பாட்டிற்கும் வெண்பாவே உறுப்பாகலான் ஈண்டும் வைத்தான் அதுவும் மெற்கூறிய இரண்டெல்லையும் பெறுமென்ற வாறு. “இருடர் விளக்கத் திமிழிகைபார் கோவே - குருடேயு மன்றுநின் குற்ற - மருடர்ந்த - பாட்டு முனையும் பயிலா தனவிரண் - டோட்டைச் செவியு முள.” என்பது நான்கடியான்வந்த அங்கதம். பிறவும் அன்ன. இது மந்திரத்தின் வேறுபட்டு அடிவரைத்தாயினமையின் இதுவும் வெண்பாட்டுப்போன்று அமைந்து உரல்துவண்டுமென்றதும் இது வேறுபாட்டெனப்படாமைபின் அடிவரையின்றகொலென்னும் ஐயந்தீர்த்தற்கும் இதற்கே ஈண்டு அளவைகூறி, அதனோடுங்

கைக்கிளை பரிபாட்டு அங்கதச்செய்யுளென்றி ஓதப்பட்ட கைக்கிளைச் செய்யுள் முத்தொள்ளாயிரத்துப்போலப் பலவாயினும் அவற்றுக்கு அளவையும் வெண்பாவின் அளவேயென்று அடக்கினென்பது. நாற்பாவாக அடிவரைப்பவன உளவாயினவற்றுக்கும் இஃதொக் குமென்பது மேற்கூறுதம். (௧௬௦)

ச௪௩. கலிவெண் பாட்டே கைக்கிளைச் செய்யுள்

செவியறி வாயுறை புறநிலை யென்றிவை

தொகுநிலை யளவி னடிபில வென்ப.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது; அளவைகூறுதவற்றுக்கு அளவைகூறினமையின். (இ - ள்.) இவை ஐந்தும் பெருமைக் கெல்லை இத்திணைத்தெனத் தொகுத்துக் கூறத் தன்மையுடைய அளவால் வரும் அடியையுடைய அல்ல. எ - று. கலிவெண்பாட்டென்பது ஒரு பொருணுதலுதலாற் திரிபின்றி நடப்பதன்றிப் பன்னிரண்டடியின் இகந்துவந்து தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்து வாராது ஒன்றே யாகி வருவதெனக்கொள்க. கைக்கிளைச்செய்யுளென்பது, கைக்கிளைப்பொருட்டு உரித்தாய்வரும் மருட்பாவென்றவாறு. அஃதேல் ஈன் டெய்திய கலிவெண்பாட்டு மொழிந்த கைக்கிளைப்பொருண்மேல் வாராவோவெனின், வருமென்பது “நாடகவழக்கினும் உலகியல்வழக்கினும்” என்புழிக் கொண்டாமென்பது. எனவே, வெண்பாட்டல்லாதன கலிப்பாட்டுக்கள் கைக்கிளைப்பொருண்மேல் வந்தவழியும் அவற்றுக்கு அளவை மேற்கூறியவாற்றானே அடங்குமென்பதாயிற்று. செவியறி வாயுறை புறநிலையென்பன மேற் “கலிநிலை வகையும் வருஞியும் பெறா” என ஒழிந்தபாவான் வருமெனப்பட்ட பொருண்மேல் வருஞ்செய்யுள். ஆண்டோதியவற்றிற்கு ஈண்டு அளவைகூற்றோ வெனின் அஃது ஆசிரியமும் வெண்பாவுமாகி வேறுவருதலின் முற்கூறிய வகையானே அடங்குமென்பது. ழற்றுக் கொச்சகவொரு போகாகியுந் தொடர்நிலைச்செய்யுட்கண்வருமால் அவையடக்கெனின், அஃது “யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமைபுடைய” கொச்சகவொருபோகென்றொழிக. தொகுநிலையளவின் அடியில் என்பது, விரவுறுப்புடைய வெண்கலியுங் கொச்சகக்கலியும் உறழ்கலியுமென்றிவற்றிற்கு மேல் அம்போதாங்கம்பெற்ற அளவிலை முதலாகநாட்டிக் கொண்ட தொகைநிலையளவெனப்பட்ட அடிமேல் அடியிகந்தோடாவென்றவாறு. தொகுநிலையளவென்பது, தலையளவு இடையளவு சடையளவெனப்பட்ட அம்போதாங்கம் மூன்றற்கும் பெருகிய வெல்லையாகி அளவின்விரியாது அவற்றுக்குச் சுருங்கிய வெல்லையாகி

அறுபதம் முப்பதம் பதினெந்துமெனத் தொக்குநிற்கும் அளவினவாகிய அடிமேலேறாவென்றவாறு. தொகுமனவென்னுது தொகுநிலையென்றான் மூன்றுதொகையினும் முப்பஃதாகிய இடைநிலைத்தொகையே கோடற்கென்பது. இன்னென்னும் ஐந்தாமுருபு நீக்கத்தின்சென் வந்தமையின் முப்பஃதடியின் இகந்துவரும் அடி இலவ்வென்றவாறு. இனி, அம்முப்பஃதாகிய தொகுநிலை இவ்வைந்தற்கும் நீண்டவடிக்கெல்லையாதலிற் தொகுநிலையென்னுது அளவென்றானென்பது, நீண்டதனை அளவுடைத்தென்பவாகலின். மற்றிங்ஙனம் இவை முப்பஃதடியின்மேல் வாராவென்று பெருக்கத்திற்கெல்லையெனவே சுருக்கத்திற்கெல்லையவையாகுமென்றாலும். ஆகவே, இரண்டடியானும் வருமென்றாலும் பிறவெனின், அற்றன்று; ஒருபொருணுதலிவருங்கலிவெண்பாட்டாயிற் பன்னீரடி. இகவாதென்பது “திரிபின்றி முடிவது கலிவெண் பாட்டு” என்றவழிப் பெறுதுமாகலின், ஈண்டு ஓகிய கலிவெண்பாட்டுப் பதின்மூன்றடியிற் சுருங்காதென்பது பெற்றும். இது கைக்கிளைப் பொருண்மேல் வந்ததாயினும் ஒக்கும். ஒழிந்த நான்கும் மருட்பாவாதலான் “வெண்பா வாகிய யாசிரிய வியலான் முடியவும் பெறும்” என்றாகலானும் “வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும் பண்புற முடியும்” என வருகின்ற சூத்திரத்தானும் அவ்வி ஈண்டு பாவின்சுட்டம் இரண்டடியாகிய வாராவாகலானும் அவையும் நான்கடியிற் சுருங்காவென்பது உய்த்துக்கொண்டிரவைத்தானென்பது. என்னை? கைக்கிளைப்பீலத்துட் “போற்றி வெண்பா வாகி மற்றத - னிறுகி யைஞ்சீ ராசிரி யம்மே” என்றாகலின். மற்ற மூன்றடியிற் சுருங்காது ஆசிரியமாதலானும் இரண்டடியிற் சுருங்காது வெண்பாவாதலானும் இவ்வைந்தடியிற் சுருங்காவென்று கொள்க. இது “பண்புற முடியும் பாவின்” என மேற்சொல்லும்.

அவற்றுக்குச் செய்யுள்; “நெஞ்ச நடுக்குறக் கேட்டு” என்பது பதினேழுடியான் வந்த கலிவெண்பாட்டு. “சுடர்த்தொடிகேளாய்” என்பது ஒருபொருணுதலிப் பதினாறுடியான் வந்தது. “திருந்திழாய் கேளாய்” என்பது இருபத்தொன்பதடியான் வந்த கலிவெண்பாட்டு. ஒழிந்தனவும் அன்ன. நூற்றைம்பது கலியுள்ளுங் கைக்கிளைபற்றி இவ்வாறு வருங் கலிவெண்பாட்டுக் காணாமாயினமையிற் காட்டாமாயினும். இலக்கணமுண்மையின் இலக்கியம் பெற்றவழிக் கண்டுகொள்க. “சனவினிற் காண்கோடா கண்ணுங் கலந்த - ஈனவினுந் முன்விலக்கு நானுமின் வங்கம் - பொங்கோதம் போளும்புகாஅர்ப் பெருமானார் - செங்கோல் வடுப்பீடுப்பிச் சென்று” இது கைக்கிளைபற்றி வந்த கலிவெண்பாட்டென்னுமோவெனின்,

என்னுமன்றே! அது பாடாண்டிணைப் புறப்பொருளாகலானும் ஒரு பொருளுதலுதல் ஐந்திணைக்கண்ணதேயாகலானும் பன்னிரண்டியின் இகந்ததன்றாகலானும் வெண்பாவேயாமென்பது. இப்பொருட் பகுதியுணராதாரும் இதுமரபென்பதறியாதாரும் நூற்றைம்பதுகலியுள்ளும் இவை கோப்புண்டனவென்பது சிணையாதாரும் இவற்றுள் ஒருபொருளுதலியன ஒழிந்தனவெல்லாம் வெண்பாவென்று அடிவரை கூறாதுபுறப்ப. அங்ஙனம் மரபுதிகக் கூறின் ஒருசாத்தனை நாட்டி அவனைக்காமுற்று இவன் இன்னவாறாயினென ஆசிரியத்தானும் வஞ்சியானும் பொருள்வேற்றுமையுடைய ஒருசார்ச் கொச்சைமல்லாத கலிப்பாவினானுஞ் செய்யுள்செய்தலும் இனி அதனியையிய ஆண்பாற்றைக்கிணையாசிரியத்தானும் வஞ்சியானும் வருதலும் பிறவும் இன்றோரன்னவெல்லாம் புலனெறிவழக்கினுட் காட்டல் வேண்டுமென மறுக்க. என்றார்ச்சு வரைவுகடாதற்கண்ணுந் தலைவனை அன்பிலனாகச் சொல்லுவன பாடாண்டிணைக் கைக்கிணையாகாவோ வெனின், அவை சுட்டியொருவர்ப்பெயர்கொள்ளாமையின் ஆகாவென்பது. அஃதேல் “விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேயம லகலதை” என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட்டினுட் “கால்பொர துடங்கலிற் கறங்கிசைய ருவிரின் - மால்வரை மலிகுனை மலரேய்க்கு மென்பதோ - புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய வென்றோழி - பல்விதழ் மலருண்கண் பசப்ப நீ சிதைத்ததை” எனவும் “நறவினை வரைந்தார்க்கும் வரையார்க்கும்” என்னும் மருதப்பாட்டினுள் “அநனிழ லெனக்கொண்டா யாய்குடை யக்குடைப் - புறநிழற் பட்டாளோ விவளிவட் காண்டிகா - பிறைததல் பசப்பூர்ப் பெருவிதுப் புற்றனை” எனவும் இவை சுட்டியொருவர்ப் பெயர்கொள்ளக் கைக்கிணை வந்தனவாவெனின், அற்றன்று; தலைமகனன்பின்மையே மெய்பாகினன்றே அன்னதாவது; இவை அன்னவின்றி வரைவுகடாவலும் ஊடலுங் காரணமாக அன்பிலனென்று இல்லதுசொல்லினமையின் அவை ஒருதலையன்பாகாவென்பது. மற்று என்னை? “புற்கை யுண்டும் பெருந்தோ ளன்னே” என்னும் புறநானூற்றுப் பாட்டும் பெண்பாற் கைக்கிணையாதலின் அதனை ஆசிரியத்தான் வாராதென்றதென்றையெனின், “ஒத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப்பின” என்புழிச் சிறுபான்மை தலைவிகூற்றுகியே வருவன அமையுமென்று போதந்தாமாகலின் அதவே பெருவிதியாகாதென்பது.

இனி கைக்கிணைவருமாறு; “நிறுததல் வோரும்புந்குந்கு தணங்கே” இது கொஞ்சிற்கு உரைத்தது எனத் தலைமகன் சொல்லினது; நறகாமமுன்குமாகலின், இக்கருத்தினுனை இதனைப் புறத்திணை

யுட்கொண்டாருங் கைக்கிணைப்படலத்து “நெஞ்சிற் குரைத்தலுங் கே
ட்போ ரின்றி - யந்தர மருங்கிற் கூற்று மல்லது - சொல்லலுங்
கேட்டலு மில்லை யாக - வகத்திணை மருங்கி னைவகை யானு - மி
கத்த லென்ப விவ்வயி னான” என்றொணக்கொள்க. பாடாண்
கைக்கிணைக்கும் ஈண்டே அளவுகூறுகவெனின், கலிவெண்பாட்
டினைக் கைக்கிணையென்றாமாயினன்றே அது கடாவாவது. மரு
ட்பாவிற்ருக் கைக்கிணைப்பகுதி வரைந்தோதல் வேண்டுவதின்மை
யின் அதற்கும் அதுவே அளவாமென்பது. ஒழிந்த மருட்பாமுன்
றற்கும் உதாரணம் மேற்காட்டுதும். இக்காலத்தார் ஏறியமடற்றிற்
மென்னும் பெருந்திணைப்பொருண்மேலுங் காமஞ்சாலாவிளமையோ
னை ஒழிந்த மகளிரோடுங் கூட்டியுலாக்குங் கைக்கிணைப்பொருண்மே
லுங் கலிவெண்பாட்டெனப் பெயர்கொடுத்துச் செய்யுள் செய்பவால்.
அவை அவ்வாறுசெய்தற்கும் அவை முப்பதிற்றடியின் இகந்து எத்
துணையடியினும் ஏற்குமென்றற்கும் என்னை ஒத்தெனின், அவ்
வாறு வருமென்பது இந்நூலுட் பெற்றிலமாயினும் இருபதின்சீர்
க்கழிநெடிலடியானும் இதுபொழுது செய்யுள் செய்யுமாறுபோலக்
காட்டலான் அமையும். அவை புலனெறிவழக்கிற்குச் சிறந்திலவாக
லிற் சிறுவரவினவென்றெழுக.

(௧௬௧)

ச௪௪. புறநிலை வாயுறை செவியறி வுறாஉவெனத்
திறநிலை மூன்றுந் திண்ணிதிற் நெரிபின்
வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும்
பண்புற முடியும் பாவின் மென்ப.

இது கைக்கிணைமருட்பாவல்லாத மருட்பாவும் அதுவேபோல
வெண்பா முதலாக ஆசிரியம் பின்வந்து முடியுமென்று ஈண்டு அவற்
றுக்குடம்பட்டது கண்டுகூறியவாறு. என்னை? “மருட்பா வேளை யிரு
சா ரல்லது - தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே” என்றவழி ஆசிரி
யம் முன்னர் நிறீஇப் பின்னர் வெண்பாவினைக் கூறி வெண்பாவிய
லினு மாசிரிய வியலினும் பண்புற முடியும் பாவின்மென்றமையின்.
இங்ஙனம் எண்ணப்பட்ட மூன்றுபொருட்கும் இலக்கணம் முன்னர்ப்
பாவிரியோத்தினுட் கூறினவற்றுக்கு இன்னவாறு செய்யுள் செய்க
வென்றற்கு இதுகூறினனென்பது. (இ - ள்.) இம்மூன்றும் வெண்பா
முன்னும் ஆசிரியம் பின்னுமாய் வரும். எ-று. திறநிலைமூன்றென்றான்,
முற்கூறியனவெல்லாம் அகத்திணையாகலின், இவை புறத்திணையுளல்
லது வாராவென்றற்கென்பது. திண்ணிதிற் நெரிபிழைப்பது இவை
மூன்றுங் கைக்கிணைமருட்பாப்போல ஆண்பாற்கைக்கிணையும் பெண்

பாற்கைக்கிளையும் அகனும் புறனும்பற்றி வாராது ஒருதலையாகவே புறத்தினையென்று தெரியப்படுவனவென்றவாறு. இதன்பயங், கைக்கிளையுட்பாப் புறத்தினையானும் வருமென்பது. இயலென இரு காற் சொல்லியவதனான் இயற்சீர்வெள்ளடியான் வெண்பாவருதல் சிறந்ததெனவும் அதற்கேற்றவகையான் ஆசிரியம் இயற்சீரான்வருதல் சிறந்ததெனவுங்கொள்க. பண்புறமுடிதலென்பது மேற் சிறுமைக் கெல்லையுடையவின் வெண்பாவிற்குழிபாகிய எழுசீரின்றி எண்சீரான்வரினும் ஆசிரியத்திற்குழிபாகிய மூன்றடி வரினும் எருத்தடி குட்டமாகி வரினும் அங்ஙனம் மூன்றடி வந்தவழி வெண்பாநான்முதற் பன்னிரண்டளவும் உயரினும் அவையெல்லாம் பண்புறப்படுவனவெனவும் அல்லன சிறப்பிலவெனவுஞ் சொல்லினவாறு, இக்கருத்தினான் வெண்பாவடி வராவிலவாயினும் ஆசிரியவடி மூன்றிகவாவென்பது கைக்கிளையுடையவற்றுள் ஒரு சொல்லப்பட்டது. என்னை? “முச்சீ ரெருத்தின தாகி முட்டியுன்றி - வுச்சீரானுமே காரத் திறுமே” என்றாராகலின். பாவினவென்றதனான் அவ்விரு பகுதியுந் தத்தம் பாக்கள் வேறு வேறு பெற்றிகழுமென்பது. எனவே, இயற்சீர்வெள்ளடியாசிரியந் தொடுக்குங்கால் “எறும்பி யனைபிற குறு ம்பல் சீனைய - வுலக்கல் லன்ன பாறையேறி” எனப் பாவினை ஒன்றாகத்தொடுத்தாற்போலத் தொடுத்தல் ஈண்டமையாதென்றானும். இவை மூன்றற்கும் உதாரணங் காட்டுங்கால் மேற் காட்டாதுநின்ற பாடாண்டிணைக் கைக்கிளையுடையவற்றிற் கு உதாரணங் காட்டியே காட்டப்படும். (௧௬௨)

௪௪௩. பரிபாட்டெல்லை

நாலி னாம்ப துயர்படி யாக

வையைந் தாகு மிழிபடிக்கெல்லை.

இது பரிபாட்டின்கண்வரும் வெண்பாவிற்கு அளவுகறுகின்றது. (இ - ள்.) பரிபாடற்கு உறுப்பாகிய வெண்பாவுக்கு நானூறடி பெருக்கத்திற்கெல்லையாகவும் இருபத்தைந்தடி சுருக்கத்திற்கெல்லையாகவும் பெறும். எ - று. அவை பரிபாடலுட்கண்டுகொள்க. (௧௬௩)

௪௪௪. அளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே.

இது மேற்கூறிய அளவினை வரையறுக்கின்றது. (இ - ள்.) இத்தினையும் அளவியலான் ஒருகூறே சொல்லப்பட்டது. எ - று. எழுசீலத்தெழுந்த செய்யுள்களுள் அடிவரையறையுடையனவற்றுக்குக் கூறினான் ஆண்டில்லாதன அடிவரையின்றவரும் இலக்கணத் தவென்பது உம் இனிக்குறுதுமென்பதாம் இதனதுபயம். (௧௬௪)

சஎஎ. எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுட் டெரியி
னடிவரை யில்லன வாறென மொழிப.

மேலேக்குத்திரத்தான் அளவியல் வகையை வரையறைப்படுத்
தான் அடிவரையறையின்மையும் அளவியலென்பதங் குறிப்புக்கரு
தா இலக்கணமாகிய செய்யுள் கூறினான் இக்குத்திரத்தானென்பது.
(இ - ள்.) அகமும் புறமுமாகிய எழுநிலத்துந் தோன்றிய செய்யுளை
ஆராயின் அடிவரையின்றிவரும் இலக்கணத்தளவு ஆறாம். எ - று.
இதனானே ஆறென்பதூஉம் ஓரளவியலாயிற்று. (௧௯௫)

சஎஅ. அவைதாம், நூலி னான வரையி னான
நொடியொடு புணர்ந்த பிசியி னான
வேது நுதலிய முதுமொழி யான
மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான
கூற்றிடை வைத்த குறிப்பி னான.

இது மேற்கூறியிருத்த ஆறற்கும் பெயரும் முறையுமுணர்ந்து.
(இ - ள்.) அடிவரையில்கண ஆறெனப்பட்ட அவைதாம் நூலின்
கண்ணவும் உரையின்கண்ணவும் நொடித்தன்மாத்நிரையாகிய பிசியி
ன்கண்ணவும் ஒருமொழிக்கேதுவாகிவரும் முதுமொழிக்கண்ணவும்
மறைத்துச்சொல்லுஞ் சொல்லாந் கிளந்த மந்திரத்தின்கண்ணவுஞ்
சொல்லுகின்ற பொருளை இடைகரந்து சொல்லுங் குறிப்பின் கண்
ணவுமென அறுவகைப்பெம். எ - று. அவற்றுக்கிலக்கணம் போக்கிச்
சொல்லுதும். நூலின்கண்ணவுமென்றது குத்திரச்செய்யுளைநோக்கிக்
கூறியவாறு. அதனுள்ளும் அடிவரையுடைய ஆசிரியம்போல்
அளவைபெற்று மேலே அடங்குமென்பது. இனி அக்குத்திரப்
பொருளும் உரையின்கண்ணதாகி வருவதூஉம் ஒருசெய்யுளாம். அ
தனது விகற்பம் முன்னர்க்கூறுதும். நொடியொடுபுணர்ந்த பிசியும்
வது நுதலிய முதுமொழியும் மறைமொழிகிளந்த மந்திரமும் கூற்றி
டைவைத்த குறிப்புமென நூல்கும் வழக்குமொழியாகியுஞ் செய்யு
ளாகியும் வருதலின் அவற்றுட் செய்யுளையே கோடற்கு அவற்றுக்
கு அளவிலவென்றானென்பது. இவை இத்துணையெனவே மேலேச்
சுத்திரமும் அளவியலே கூறியவாறாயிற்று. இனி அவைபெம் பகுதி
யாவையுங் கூறுகின்றான். நொடியொடுபுணர்ந்தவென்ற மிகையான்
இதுவன்றி இதுபோலவது பண்ணத்தியென்பதும் ஒன்று உண்டெ
ன்பதுகொள்க. அது முன்னர்ச்சொல்லுதும். (௧௯௬)

சஎக. அவற்று, ணாலெனப் படுவது நுவலுங் காலே
முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
யுண்ணின் நகன்ற வுரையொடு பொருந்தி
நுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே.

இது நூலினது பொதுவிலக்கணமுணர்ந்து. (இ - ள்.) நூலென்று சொல்லப்பட்டவற்று முன்னும் பின்னும் மாறுபடாது தொகுத்தும் வகுத்தும் பொருள்காட்டி அடங்கிநின்றபொருள் விரித்துச் சொல்லப்பட்டுப் பருப்பொருட்டாகாது நுண்பொருட்டாகப் பொருள் விளக்கல் அதற்கிலக்கணம் அது. எ - று. இதன் அகலம் உரையிற் கொள்க. (கச௭)

சஅ௦. அதுவே தானு மீரிரு வகைத்தே.

அதன் வகை உணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) அந்நூற்குப் பகுதி நான்குவகையாம். எ - று. அவை முன்னர்ச்சொல்லுதும். இதனதுபயம், மேற் தொகையினும் வகையினுமென்றதனானே தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவீரி மொழிபெயர்ப்பு என்னும் நால்வகையாப்பிற்குற் தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டுதல் ஒக் குமென அவையிரண்டும் நான்காதலுமுடையவென்பது. அவை எழுத்து முப்பத்துமூன்றெனத் தொகுத்தவழிக் குறிலும் நெடிலும் இனமுஞ் சார்ந்தவரும் மூன்றுமென வகுத்தலும் “ஓரண்டி தலையிட்ட முதலாகிருபஃ தறுநான் கீழ்” என வகுத்தலுமென்றற்போல்வன. உயர்நினை அஃறிணையெனத் தொகுத்து ஐம்பாலென வகுத்தலும் அஃது ஒழிந்த முவகைதூலிற்கும் இவ்வாறே ஒருவழித் தொகுத்தலும் வகுத்தலுங் கொள்க. (கசஅ)

சஅக. ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரத் தானு
மினமொழி கிளந்த வோத்தி னானும்
பொதுமொழி கிளந்த படலுக் தானு
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானுமென்
றாங்கனை மரபி னியலு மென்ப.

இஃது அந்நான்கினையும் பெயரும் முறையுமுணர் - ற்று. (இ - ள்.) தானுள் ஒருபொருளையே துதலியருவது சூத்திரமெனவும் இனமாகிய பொருளினையே தொகுப்பது ஒத்தெனவும் பல

பொருட்கும் பொதுவாகிய இலக்கணங் கூறுவது படலமெனவும் மூன்றறப்பினையுடையத பிண்டமெனவும் கூறிய மரபினுள் இயலும் தூல். எ - று. (கசுசு)

ச அஉ. அவற்றுட், சூத்திரந் தானே
யாடி நிழலி னறியத் தோன்றி
நாதெ லின்றிப் பொருணனி விளங்க
யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே.

இது முறையானே சூத்திர இலக்கணமுணர்ந்து. மேல் ஓதிய வற்றுள் ஒருபொருளுதலிய எனப்பட்ட சூத்திரப்பொருள் நுதலுங் கால் ஆட்சிறிதாயினும் அகன்றுபட்ட பொருளை அறிவித்தாற்போலத் தேர்தல்வேண்டாமை அவ்வகன்றபொருள் அடங்குமாற்றான் அச்செய்யுளுட் தோன்றச் செய்து முடிக்கப்படுவது. எ - று. (கஎ0)

ச அங. நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்
கோரினப் பொருளை யொருவழி வைப்ப
தோந்தென மொழிப வுயர்மொழிப் புலவர்.

இஃது ஓத்திலக்கணமுணர்ந்து. (இ - ள்.) மேல் இனமொழிகளிந்த ஓத்தென்றான் அங்ஙனம் இனமொழி கிளக்குங்காற் சிதைந்துகிடப்பப் பல ஓத்தாகச் செய்யாது நேரினமணியை நிரலவைத்தாற்போல ஒரினப்பொருளையெல்லாம் ஒருவழியே தொகுப்பது ஒத்தாவது. எ - று. நேரினமணியெனவே ஒருசாதியாயினுந் தம்மின் ஓத்தனவே கூறல்வேண்டுமென்பதாம். வேற்றுமையோத்தம் வேற்றுமைமயங்கியலும் விளிமரபும் என மூன்றன்பொருளும் வேற்றுமையென ஒரினமென்று ஒரோத்தாகவையாது வேறு வேறு வைக்கப்படுமென்பது. உயர்மொழிப் புலவொன்பது, அங்ஙனம் தூல்செய்தல் உயர்ந்தோர்க்குனென்றவாறு. (கஎக)

ச அச. ஒருநெறி யின்றி விரவிய பொருளாற்
பொதுமொழி தோடரினது படல மாகும்.

இது மேற் பொதுமொழிகளிந்த படலமெனப்பட்டதற்கு இலக்கணமுணர்ந்து. (இ - ள்.) ஒருநெறியவன்றிப் பல்வேறுவகைப்பட்ட பொருளெல்லாவற்றிற்கும் வேறுவேறு இலக்கணங்கூற நுதலின் அவற்றுக்குப் பொதுவாகி வருவது படலம். எ - று. பொதுமொழிகளிந்த படலமென்றவழி ஒருநெறிப்பொருட்டுப் பொதுவாகப்பட்ட.

தனை விலக்கி ஈண்டு விரவிய-பொருட்டுப் பொதுவாகமொழிவதே ப
டலமென்றொன்ப. அவை அதிகாரங்களாமெனக்கொள்க. (கஎஉ)

சஅடு. மூன்றுறுப் படக்கிய தன்மைத் தாயிற்
ரோன்றுமொழிப் புலவரது பிண்ட மென்ப.

இஃது பிண்டங்கூறுகின்றது. வாளாதே மூன்றுறுப்படக்கிய
பிண்டமென்றான் மேல் ஈண்டுச் சூத்திரமும் ஒத்தும் படலமுங் கூறிய
அதிகாரத்தானே அம்மூன்றினையும் அடக்கிநிற்பதுகூறுகின்றானென்
பது. (இ - ள்.) இம்மூன்று உறுப்பினையும் அடக்கி வருவது பிண்
டம். எ - று. அம்மூன்றினையும் உறுப்பென்னவே, பிண்டமென்
பனதாம் உறுப்பினவென்பது பெற்றும். தொல்காப்பியமென்பது,
பிண்டம்; அதனுள், எழுத்ததிகாரஞ் சொல்லதிகாரம் பொருள
திகாரமென்பன படலமெனப்படும்; அவற்றுள் ஒத்துஞ் சூத்திர
மும் ஒழிந்த இருகூறுமெனப்படும். தோன்றுமொழிப் புலவர் அது
பிண்டமென்ப, என்றதனாற் பிண்டத்தினையும் அடக்கி நிற்பது வே
று பிண்டமுளதெனக்கொள்க. அது முதலூலாகிய அகத்தியம்போ
லும். என்னை? அஃது இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ்மென்று
மூன்று பிண்டத்தினையும் அடக்கி நின்றலின். (கஎங)

சஅசு. பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்

பாவின் நெழுந்த கிளவி யானும்

பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்

பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானுமென்

றுவைவகை நடையே நான்கென மொழிப.

இஃது உரையாமாறுணர்ந்து. (இ - ள்.) உரைப்பகுதிவழிக்கு
இந்நான்காருமென்று சொல்லுவார் புலவர். எ - று. பாட்டிடை
வைத்தகுறிப்பினுமென்பது, ஒரு பாட்டு 'இடையிடை கொண்டு
நிற்குங்கருத்தினுள் வருவனவெனப்படும். என்னை? பாட்டுவருவது
சிறுபான்மையாகலின். அவை தகரீயாத்தினைபோல்வன. மற்றுப்
பிறபாடைவிரவியும் வருவனவோவெனின், அவற்றுள்ளுந் தமிழ்
மூலாயாயின எல்லாம் பாட்டிடைவைத்த குறிப்பென ஈண்டட
ங்கும், பிறபாடைக்காயின் ஈண்டு ஆராய்ச்சியின்றென்பது. பாவின்
நெழுந்த கிளவியானுமென்பது பாட்டின்றிச் சூத்திரத்திற்குப் பொ
ருளொழுதவன போல்வன. சூத்திரம் பாட்டெனப்படாபோவே
னின், படா? பரிட்டும் உரையும் தூலமெனவேரோதினமையின்.
அல்லாத சூத்திரத்தாற் சொல்லாத பொருளினே உரையாற் சொ

ல்லித் தொடர்பு படுப்பது பாட்டிடை வைத்த குறிப்பாவது. இஃது அன்னதன்று, வேறொருவன் குத்திரத்திற்கூறிய பொருளையே மற்றொருவன் கூறுகின்றனாதலானென்பது. ஒழிந்த பாட்டிற்கும் இவ்வாறே பொருளெழுதின் அஃதொக்கும். அவை பாரதம் பருப்பதம் முதலாயின. பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழியானுமென்பது ஒருபொருளின்றிப் பொய்படத் தொடர்ந்து சொல்லுவன. அவை ஒர் யானையுங் குரீஇயுந் தம்முட்பாடி இன்னுழிச் சென்று இன்னவாறு செய்தனவென்று அவற்றுக்கினையப் பொருள்படத் தொடர்நிலையான் ஒருவனுழை ஒருவன் கற்றுவரலாற்று முறையான் வருகின்றன. பொருளொடுபுணர்ந்த நகைமொழியானுமென்பது, பொய்யெனப்படாது மெய்யெனப்படும் கருதற்கேதுவாகுந் தொடர்நிலை. அதவும் உரையெனப்படும். அவையாவன சிறு குரீஇயுளாயுந் தந்திரவாக்கியமும் போல்வனவெனக்கொள்க. இவற்றுட் சொல்லப்படும்பொருள் பொய்யெனப்படாது உலகியலாகிய நகைதோற்றுமென்பது. இவ்வகையான் உரை நான்கெனப்படுமென்றவாறு. உரைநடையென்றது வசையென்றதனான் இவ்வுரைப்பகுதி பிரிதும் ஒன்றுண்டு. அது மரபியலுட் பகுத்துச்சொல்லுதம். (௧௪௪)

ச௮௭. அதுவே தானு மிருவகைத் தாகும்.

இஃது அவற்றின் தொகை கூறுகின்றது. (இ - ள்.) அந்நான் கணுன் முதலன இரண்டும் ஒன்றாகவும் ஏனைய இரண்டும் ஒன்றாகவுந் தொகுக்கப்படும் அவ்வாற்றாற் பயங் கொள்ளுங்கால். ஏ - று. அவையாவன கூறுகின்றன. (௧௪௫)

ச௮௮. ஒன்றே மற்றுஞ் செவிலிக் குறித்தே

யொன்றே யார்க்கும் வரைநிலை யின்றே.

இது அவற்றை இயல்புணர்ந்து. (இ-ள்.) மேனின்ற அதிகாரத்தான் இறுதிநின்ற இரண்டன்தொகுதியாகிய ஒன்று செவிலிக்கே உரித்து. ஒழிந்த இரண்டனானாகிய ஒன்று வரைவின்றி எல்லார்க்கும் உரித்து. ஏ - று. தலைமையை வற்புறுத்துஞ் செவிலியர் புணர்துரைத்து நகுவித்துப் போக்குதற்குரியனென்பது இதன்கருதது. இக்கருத்தேபற்றிப் பிறசான்றோருஞ் “சேம்முது செவிலியர் பொய்ந்நொடிபகா” என்றொன்பது. பிறவும் அன்ன. மற்றுமென்றதனான் அவைவன்றிவீடுகின்ற பிசியுஞ் செவிலியர்க்கு உரித்தென்பதுகொள்க. இனிப் பாட்டிடைவைத்த குறிப்பும் பாவென்றெழுந்தளவியும் யாருக்கும் வரைவின்றி வருமாறு அவ்வச்செய்யுளுட் காண்க. (௧௪௬)

சஅக. ஒப்பொடு புணர்ந்த வுணமத் தானுந்
தோன்றுவது கிளந்த துணிவி னுனு
மென்றிரு வகைத்தேபிசிவகை நிலையே.

இது முறையானே பிசி இரண்டெனப்படுமென்கின்றது. (இ-ள்.) தன்கட் கிடந்த ஒப்புமைக்குணத்தோடு பொருந்திவரும் உவமப்பொருளானும் மற்று ஆனி ஒன்றுசொல்ல ஒன்று தோன்றுந் துணிவிற்காகச் சொல்லுஞ் சொல்லானுமென்று இவ்விருகூற்றதாகும் பிசிகூறுபடும் நிலை. எ - று. அவை “பிழைகவ்வி மலைநடக்கும்” என்பத ஒப்பொடு புணர்ந்த உவமம். அஃது யானையென்றாவது. “முத்துப்போற் பூத்து முதிரிற் களாவண்ணன் - நெய்த்தோர் குருதி நிறங் கொண்டு வித்துதிர்ந்து” என்பது கமுகின்மேற்று. “நீராடான் பார்ப்பா னிறஞ்செய்யா னீராடி - லூராடு நீரிற்சாக் கை” என்பது தோன்றுவது கிளந்த துணிவினான் வந்தது. இது நெருப்பென்றாவது. வகை நிலையென்ற மிகையான் இவையுஞ் செவிலிக்குறித்தென்பது கொள்க. (௧௪௪)

சகூ. நுண்மை யுஞ்சுருக் கமுமொளி யுடைமையு
மென்மையு மென்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉ
மேது துதலிய முதுமொழி யேன்ப.

இது முதுமொழியுணர்ந்து. (இ-ள்.) கூரிதாய்சுருங்கி விழுமிதாயெளிதாகி இயற்றப்பட்டிக் குறித்த பொருளொன்றனை முடித்தற்கு வருமாயின் அங்ஙனம் வந்ததனைப் பொருண்முடித்தற்குக் காரணமாகிய பொருளினைக் கருதுவது முதுமொழியென்ப புலவர். எ-று. “உழுத வழுத்தஞ்செய் யூர்க்கன்று மேயக் - கழுதை செவி பறிந் தற்றால் - வழுதியைக் - கண்டன கண்ணீ ருருப்பப் பெரும்ப ணைத்தோள் - கொண்டன மன்னோ பசப்பு.” என்றவழி மற்று வழுதியைக் கண்ட கண் நீருருப்பத் தோள் பசந்தன என்றக்கால் ஒன்றன் வினைப்பயன் ஒன்று நுகர்ந்ததென்புழிக் குறித்த பொருளியை பின்மை கூறியதாயிற்று. அதனைச் சொற்றோடர் இனிது விளக்கின்றாயினும் முற்கூறிய முதுமொழி முடித்ததென்பது. என்னை? அதன்கண்ணே அது முடித்தற்கேதுவாகிய இயைபின்மை கிடந்தமையினென்பது. இது பருப்பொருட்டன்றி நுண்ணிதாகிச் சொற்கருக்கமுடைத்தாய் விழுமிதாகி எளிதில் பொருடோன்றியவாறு கண்டு கொள்க. எனவே, இதுவும் இங்ஙனப்பகுதித்தென்றவாறு. (௧௪௫)

சகக. நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப.

இது மந்திரச் செய்புணர்த்து. (இ-ள்.) சொல்லிய சொல்லின் பொருண்மை யாண்டுங் குறைவின்றிப்பயக்கச் சொல்லும் ஆற்றலுடையராவார் ஆணையாற் கிளக்கப்பட்டுப் புறத்தாரிக்குப் புணராகாமன் மறைத்துச் சொல்லுஞ் சொற்றொடரொல்லாம் மந்திரமெனப்படும். எ - று. அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. தானேயென்று பிரித்தான் இவை தமிழ்மந்திரமென்றற்கும் பாட்டாகி அங்கதமெனப்படுவனவும் உள அவை நீக்குதற்குமென உணர்க. அவை, “ஆரிய நன்று தமிழ்தீ தெனவுணாத்த - காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டானைச் - சிரிய - வந்தண் பொதியி கலத்தியனா ராணையாற் - செந்தமிழே திர்க்கசுவா கா” எனவும் “முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேள் வாழி - பரணர் கபிலரும் வாழி - யரணிய - வானந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கோட - னுணந்தஞ் சேர்க்கசுவா கா” எனவும் இவை தெற்கண் வாயில்திறவாகப் பட்டி மண்டபத்தார் பொருட்டு நக்கீரர் ஒருவன் உாமுவும் ஒருவன் சாவவும் பாடிய மந்திரம் அங்கதப்பாட்டாயின. மேற்பாட்டுநாநூலென்புழி அங்கதவிமன்றோதினான் இன்ன மந்திரத்தை. இஃது ஒருவனை இன்னவாற்றாற் பெரும்பான்மையுஞ் சபித்தம் பொருட்டாகவின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. இக்கருத்தே பற்றிப் பிறரும் “நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து - மறைமொழி காட்டி விடும்” என்றானை. அங்கதப்பாட்டாயவழி அவற்றுக்கு அளவை அங்கதப்பாட்டளவோடு ஒக்குமென மேற்கூறினானென்பது. (கஎக)

சகக. எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணரா தாகிப்
பொருட்புறத் ததுவே குறிப்புமொழி யென்ப.

இது முறையானே கூற்றிடைவைத்த குறிப்புணர் - ற்று. (இ - ள்.) எழுத்து முடிந்தவாற்றினுஞ் சொல் தொடர்ந்தவாற்றினும் அச்சொற்படு பொருளானுஞ் செழிவன் பொருளரியலாகாமையின், எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணராது பொருட்குப்புறத்தே பொருளுடைத்தாய் நிற்பது குறிப்பாவது. எ - று. இதனைப்பாட்டுநாநூலென்றவழி வாய்மொழியென்றோதினான், கவியாற் பொருள் தோன்றாது பின்னர் இன்னதிதுவெனச் சொல்லி உணரப்படுதலின். இனி, அதனை இதன் தொகைக்குத்திரத்துத் கூற்றிடைவைத்த குறிப்பென்று ஒதினான் பாட்டிடைப் படுபொருள் பெரிதாகி அதனிடையே குறித்தக் கொண்டுணரின்மறு மெய்ப்படாதி,
63

ன்றற்கென்பது. பிறர் அவற்றைப் பொருளியென்று சொல்லுப. “குடத்தலையர் செவ்வாயிற் கொம்பெழுந்தார் - கையி - னடக்கிய மூக்கினராம்.” எனவரும். இதனுட்குடமே தலையாகப் பிறந்தானெனவுங் கொம்பெழுந்த வாயினானெனவுங் கையுட்கொண்ட மூக்கினனெனவுங் கூறியக்கால் எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் இயல்பிலவாதலுங் குறிப்பினான் அதனைக் குஞ்சரமென்று கொண்டவாறுங் கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன. மற்றிது பிசியெனப்படாதோவெனின், இது பாட்டுவடிவிற்காகலின் அற்றன்மென்பது. அஃதேற் பாட்டெனப்படாதோவெனின், குறித்த பொருண் முடிய நாட்டாமையின் யாப்பழிந்து, நாற்சொல்லியலான் யாப்புவழிப்படாமையின் மரபும் அழிந்து, பிறவுறுப்புப் பலவுங்கொண்டமையிற் பாட்டெனவும் படாதென்பது. இஃது எழுத்துமுதலாக ஈண்டிய அடியெனப்படாமையின் அதனையும் அடிவரையில்கனவற்றொடு ஒதினெனப்பது. அல்லாதார் குறிப்பிசைவந்த செய்யுளெல்லாங் குறிப்பெனப்படுமென்ப. அங்ஙனங்கூறிற் குறிப்பிசையுடைய பாட்டினுள் வாராவாகிய செல்லுமென மறுக்க. (கஅ௦)

சகூந. பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்

பாட்டி னியல பண்ணத்தி யியல்பே.

இது பண்ணத்தி கூறுகின்றது. (இ - ள்.) பழம்பாட்டினாடு கலந்த பொருளே தனக்குப்பொருளாகப் பாட்டிம் உரையும் போலச் செய்யப்படுவன பண்ணத்தி. எ - று. மெய்வழக்கல்லாத புறவழக்கினைப் பண்ணத்தியென்ப. இது எழுதும் பயிற்சியில்லாத புறவுறுப்புப் பொருள்களைப் பண்ணத்தியென்பவென்பது. அவையாவன நாடகச்செய்யுளாகிய பாட்டிம் அடையும் வஞ்சிப்பாட்டிம் மோதிரப்பாட்டிம் கடகண்டிம் முதலாயின, அவற்றை மேலதேபோலப்பாட்டென்றாராயினார் நோக்கு முதலாயின உறுப்பின்மையினென்பது. அவை வல்லார்வாய்க்கொண்டுணர்க. (கஅ௧)

சகூச. அதுவே தானும் பிசியொடு மாணும்.

இதவும் அது. (இ - ள்.) மேற்கூறப்பட்ட பண்ணத்தி பிசியொடொக்கும். எ - று. அதனை ஒத்தலென்பது அதுவுஞ் செவிலிக்குரித்தென்றவாறு. பிசியொடுமென்ற உம்மையாற் பொருளொடு புணராப் பொய்மொழியொடும் பொருளொடு புணர்ந்த நகையோடும் ஒக்குமென்றுணர்க. தானுமென்ற மிகைஉாற் பாட்டிடைவழிசைக் கூத்திற்கே உரித்தென்பதுகொள்க. (கஅ௨)

சகடு. அடிமீர் கிளவி யீரா ளுரும்.

இதுவும் அது. (இ-ள்.) அப்பண்ணத்தியின் அடிப்பெருக்கங் கிளக்குங்காற் பன்னிரண்டாம். எ - று. ஆருமென்றதனாற் சிறுபர் ன்மை அப்பன்னிரண்டடியின் ஏறியும்வரப்பெறுமென்பது. ஈரா ளுருமென்றதனான் இது நெடுவெண்பாட்டாகி வருமெனவும் அதபோல ஆரடியின் இழிந்துவாராதெனவுங் கொள்க. (சுஅட)

சகசு. அடியிகந்து வரினுங் கடிவறா யின்றே.

இதுவும் அது. (இ-ள்.) அது முழுதம் அடியாகிவாராது இ டையிடை ஒரோவடிப் பெற்று அல்லுழியெல்லாம் பரந்தபட்டு வரவு ம் பெறும். எ - று. அவை முக்காலத்தள்ளார் காணுமையிற் காட் டாமாயினும். இக்காலத்தள்ளானவேற் கண்டு கொள்க. இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியங் காணாமாயினும் அமையுமென்பது. (சுஅச)

சக௭. கிளரிய வகையிற் கிளந்தன தெரியி
ளளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே.

இது மேலவற்றுக்கெல்லாம் புறனடை. (இ-ள்.) எடுத்தோதி யவகையாற் சொல்லியன ஆராயின் அளவியற்பகுதி அக்கூற்றதாம். எ-று. எடுத்தோதியவகையென்பது நூலும் உரையும் நர்நான்கெனவு ம்பிசி இரண்டெனவும் முதுமொழியும் மந்திரமும் கூற்றிடைவைத் து ரூபிப்பும் ஒரோவொன்றெனவுங் கூறிவந்தவகையாம். அவற்றை இ னைத்தென்றெண்ணி அளந்தபகுதியும் அளவியலையாமாகலின் அவ்வ ளவியலடிவனாயறை கூறியவாற்றானும் அடிவனாயில்லனவற்றுக்குக் கூறியவாற்றானும் இருவகைப்படும் அளவியலென்றவாறு. (சுஅடு)

சகஅ. கைக்கிளை முதலா வெழுபெருந் திணையு
முற்கிளந் தனவே முறைநெறி வகையின.

இது பதின்மூன்றாம் முறைமைக்கனின்ற திணையுறுப்புணர்த் துகின்றது. (இ - ள்.) கைக்கிளை முதற் பெருந்திணையிறுவாய் ஏழும் முன்னர்க் கிளக்கப்பட்டன. எ - று. முறைநெறிவகையினவென்ப து அவற்றுக்குமுறைமையாற் புறமெனப்பட்ட வெட்சிமுதற் பாடான் பகுதியீராகிய ஏழுபகுதியோடுமென்றவாறு. எனவே, அவற்றுக்குப் பொதுவாகிய முறைபாற் கார்த்தையுள்ளிட்டுப் பதினேந்துதிணையுள் ஒ ன்று செய்யுட்டுறுப்பாகி வகல்வெண்டுமெனவும் முன்றோதியவாறே செள்ளப்படுமெனவுஞ் சொல்லினாகும். இது சொல்லக்கூடாது அனல்

வரினும் வரும் வாராதொழியவும் பேறுமென்மது படுமென்பது. இது மேல்வருகின்ற கைகோண் முதலியனவற்றக்கும் ஒக்கும். (அசுஅ)

சகக காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் படலும்
பாங்கொடு தழாலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
ளுங்கதால் வகையினு மடைந்த சார்பொடு
மறையென மொழிதன் மறையோ ராரே.

கூளவுகற்பெனக் காமத்திணையின் ஒழுகலான் ஆண்டுப் பர
ந்துபட்டனவெல்லாந் தொகுத்துக்கூறுகின்றான் அவையுஞ் செய்யுட்
குறுப்பாகலின். அவற்றுள் இது களவென்னுங் கைகோளுணர்ந்து.
(இ - ள்.) காமப்புணர்ச்சியும் அது நிகழ்ந்தபின்னர் இடந்தலைப்பாடும்
அதன்பின்னர்ப் பாங்கற்குச் சொல்லி அவனாற் கூடுதலும் அதன்பின்
னர்த் தோழியைப் பின்னின்று குறைமுடித்துக்கோடலுமென அந்
நாற்பகுதிகண்ணும் பொருந்திய சார்பினாற் களவொழுக்கம் இதுவெ
ன்று கருதுமாற்றற் செய்யுள்செய்தல் கந்தருவவழக்கம். எ - று. கந்
தருவவழக்கம் மறையோரொழுகிய நெறியாகலான் மறையோராறெ
ன்றானென்பது. எனவென்பது வினைபெச்சம். எனவே, பாங்கனுந்
தோழியும் உணர்ந்தவழியும் அதுமறையோர் வழித்தென்றவாறு. கா
மப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்தன்றி இடந்தலைப்பாடு நிகழாதெனவும் அவ்விடந்
தலைப்பாடு பிறர்பயத்தலரிதென்பது அவளாயத்தோடுங் கூடிய கூட்ட
த்தான் அறிந்த தலைமகன் பாங்கனை உணர்த்தி அவனாற் குறைமுடித்
துக்கோடலுந் தன்வயிற் பாங்கன் அவள்வயிற் பாங்குசெய்யானாகலி
ன் அதன்பின்னர்த் தோழியாற் குறைமுடித்துக் கோடலுமென இந்
நான்கும் முறையான் நிகழுங்களவொழுக்கமென்றவாறு. “வேட்கை
யொருதலை யுள்ளுதன் மெலித - லாக்கஞ் செப்ப னானுவரை யிறத்த-
னெக்குவ வெல்லா மவையே போறன் - மறத்தன் மயக்கஞ் சாக்கா
டென்றச் - சிறப்புடை மரபினவை” என்பனவுங் கைகோளாகாலோ
வெனின், ஆகா; கைகோளென்பது ஒழுகலாளுகலான் அவை அவ
ந்துட் பிறத்த உள்ளநிகழ்ச்சி ஒன்றொன்றினிற் கிறந்து பெருகியக்கா
ல் அவ்வப்பகுதியாருமெனக் கொள்க.

மிற்துக் களவியலுள் “ஆங்கனம் புணர்ந்த கிழவோன் தன்
வயிற் - பாங்கி னோரிற் சூரிதலைப் பெயலும் - பாங்கிலன் றமியோ
ளிடத்தலைப் படலும்” எனப் பாங்கற்கூட்டம் முற்கூறியதொலெனின்,
இது கைகோள்கூறிய இடமன்மையின் முற்கூறியும் அமைபுமென்ப
து. மிற்து இவர்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகனைப் பாங்கன்கள்

இவ்வேறுபாடு எற்றினாயிற்றென்று வினவுமன்றே? அதற்குப் பாகற்கூட்டம் நிகழ்த்தியின்னான்றி இடந்தலைப்பாடு நிகழாதாம் பிற வெனின், அற்றன்று; யாமோர்கூட்டம் உலகியலாதலான் இவ் லதன்னுமாகவே உலகத்தார் கிறையுடையாராகி மறைவெளிப்படாம ல் ஒழுக்குளாகும் மறைவெளிப்படுத்து வினம்பும் பாங்குணையுடையா ரும் இல்லாதாருமெனப் பலவகையராதலின் வினாதல் தலையன்றெ ண்பது. அல்லது உந் தன் இடந்தலைப்பாடு நிகழ்வதாயினே துணை வேண்டுகெனப்பது. என்னை? துணையின்றி நிகழும் களவு செற்பு டைத்தாகலானும் பாங்கன் கழறுமென்று அஞ்சி அவனை மூர்தற மறைத்தொழுமுகலானுமெனப்பது. களவொழுக்கமெல்லாம் இந்நா ன்கு வகையானும் அடங்கும். அவற்றுக்குச்செய்யுள் “கொங்குதேர் வாழ்க்கை” என்னும்பாட்டு இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கண் நிகழ்த்தசெய்யுள். “சொல்லிச் சொல்லெதிர் கொள்ளாய்” என்பது இடந்தலைப் பாடு. “இழக்குங் கேளிர் தங்குறை யாக” என்பது பாகற்கூட்டத் துக்கண் வந்தது. “தலைப்புணக் கொளினே தலைப்புணக் கொள் ளும்” என்பது தோழியிற்கூட்டம். பிறவும் அன்ன. (கஅஎ) 2

௧௦௦. மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலு
மவைமுத லாகிய வியனெறி திரியாது
மலிவும் புலவியு முடலு முணர்வும்
பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே.

இது கற்பென்னுங் கைகோளுணர்த்துதலுதலிற்று. (இ-ள்.) மறைந்தொழுகும் ஒழுக்கலாறு வெளிப்படுத்தலும் அதன்பின் தமர் கொடுப்பத் தான் அவர் கையாற் பெறுதலுமென்னும் இவ்விரண்டும் முதலாகிய வழக்கு நெறிதிரியாது மகிழ்ச்சியும் புலத்தலும் ஊடலும் உ ணர்த்தலுமென்னும் நான்குடன்-பிரிவுபட ஐந்தும் புணர்ந்தது கற் பென்னுங் கைகேளுளாம். எ - று. இவைமுதலாகியவென்றதனற் “கொடுப்போ ரின்றியுங் கரண முண்டே - புணர்ந்தடன் போயிவ கா லையான” என்றவழிக் கூடிய வதுவைபோல்வனகொள்க. அவைதாங் கற்பெனப்படுவதல்லது ஒழுக்கவெனப்படா. என்னை? இவ்வொழுக் கமுமன்றி வேள்வியாசான் முதலாயினருஞ் செயலிக்கும் ஒழுக்கவா லான். அங்ஙனமாயினும் அவற்றையுங் கைகோளின்பாற் சார்த்தியு ணரப்படுமென்றற்கு ஈனக்க் கூறினனென்பது.

இனிச் கூறும் ஐந்துத் தலையனார் தலைவியுக் குழியும் ஒழுக்கவெ னெனவேபெம். முன்னைய இரண்டும் போஸ்ப் பிரிவென்கூட்டப்பட்டது

அல்லவென்பது. மலிதலென்பது இல்லொருங்கும் புணர்ச்சியும் முதலாயவற்றான் மகிழ்தல். புலவியென்பது புணர்ச்சியான் வந்த மகிழ்ச்சி குறைபடாமற் காலங்கருதிக்கொண்டு பயப்படுதோர் உள்ளமிகு ச்சி. ஊடலென்பது உள்ளத்துநிகழ்ந்ததனைக் குறிப்புமொழியானன் றிக் கூற்றிமொழியானுணர்ப்பது. அங்ஙனம் ஊடனிகழ்ந்தவழி அத ற்கேதுவாகிய பொருளின்மையுணர்வித்தல் உணர்வெனப்படும். இல் லது கடுத்த மயக்கந்தீர உணர்த்துதலால் உணர்த்துதலெனவும் அத னை உணர்தலால் உணர்வெனவும்படும். புலவிக்காயின் உணர்த்தல் வேண்டா, அதுருளிர்ப்பக்கூடலுந் தளிர்ப்பமுயங்கலும் முதலாயவ ற்றான் நீங்குதலின். அம்முறையானே கூறியவற்றுப்பின் பிரிதல்குறி றான் அஃது இவைநான்கினோடும் வேறுபடுதலின். அதனை ஊடலோ டிவைக்கவே அவ்வுடலிற் பிறந்த துனியும் பிரிவின்பாற்படுமென்ப துஅங் கொள்க. என்னை? காட்டக்காணுது கரந்துமாறுதலின். இ ன்வற்றுக்குச் செய்யுள் “எம்மனை முந்துறத் தருமோ - தம்மனை யுய்க் குமோ யாதவன் குறிப்பே” என்பது மறைவெளிப்பாடு. “தமர்தா-
“வோரிற் கூடியுடன் புணர் கங்குல்” என்பது தமரிற்பெறுதல். “கே ள்கேளேற்ற” என்னும் அகப்பாட்டினான் “நலங்கேழாகம் பூண்வடு ப் - பொறிப்ப முயங்குகஞ் சென்மோ நெஞ்சே” என்பது மலிதல். “நாணுக் கடுங்குறைய ளாகிப் - புலவி வெய்யளயா முயங்குங் காலே” என்பது புலவி. “நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாண நெம்மனை-
நீசேர்ந்த வில்வினாய் வாராமற் பெறுகிற்பின்” என்பது ஊடல். “வி ருந்தேரீர் கொள்ளவும் பொய்ச்சு எஞ்சவு - மரும்பெற்ற புதல்வனை மு யக்கங் காணவு - மாங்குலந் தொழியுமென் புலவி” என்பது உணர்தல்.

திறனல்ல யாங்கழறயானா நருமிய் - மகனல்லான் பெற்ற ம கன்” என்பது துணி. துணித்தலென்பது வெறுத்தல். அறுவகைப் பி ரியும் பிரிவெனவே அடங்கும். அவை மேற்காட்டப்பட்டன. (௮௮)

௧௦௧. மெய்ப்பெறு வகையே கைகோள் வகையே.

இது புறத்திணைக் கைகோளுணர்ந்ததென்றது. (இ - ள்.) பொ ருளிகளென்ற கைகோட்பகுதி அகத்திணைக் கைகோளே. எ - று. கைகோளென்பது ஒழுக்கக்கோடல். எனவே, அகத்திற்குப் புறஞ் சிறிதும் புறத்திணைக்குக் கைகோள் அவ்வாறு வேறுவகைப்படக் கூ றப்படாத பொதுவகையானே மறைந்த ஒழுக்கமும் வெளிப்பாடுமெ ன்வுகின்றது. அடங்கும் மறைபெய்தலாறு; அவை வெளிப்படையுள் ளும் ஒழிந்ததினையுள்ளும் காட்டப்பட்டன. (௮௯)

1002. பார்ப்பான் பாங்கன் ரோழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியோ
டளவியன் மரபி னறுவுகை யோருங்
களவினிற் கிளவிக் குரிய னென்ப.

(இ - ள்.) இது கூற்றென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.)
ண்ணப்பட்ட அறுவருங் களவொழுக்கினுள் நிகழ்ந்த நிலைகறிஞ
ராகவல்லது ஒழிந்தோர் கூறினாகச் செய்யுள் செய்யப்படார். எ-று.
பார்ப்பானென்பான் கன்றுந் தீதும் ஆராய்ந்து உறுதிகூறுவானென
ப்படும். பாங்கனென்பான் அவ்வாறன்றித் தலைமகன் வழிநின்றொ
ழுவருமாகலின் அவனை அவன்பின் வைத்தான். தோழி அவன்
போன்றும் பெண்பாலாகலின் அவனைப் பின்வைத்தான். செவிலி
மாற்றஞ் சிறுவரவற்றாதலின் அவனை அவளன்பின் வைத்தான். அவ
ரிற் சிறந்தமையிற் சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவனையுங் கிழத்தியையும் அ
வர்பின் வைத்தான். அவ்விருவருள்ளுந் தலைமகனது கூற்றே பெ
ருவரவினதாகலின் அவனை ஈற்றுக்கண் வைத்தானென்பது. உதார
ணம். “சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை” என்பது பார்ப்
பான்கூற்று. “காமங் காம மென்ப காம - மணங்கும் பிணியு மன்
றே நினைப்பின் - முதைச்சுவற் கலித்த முற்றா விளம்புன - மூதா
தைவர் தாங்கு - விருந்தே காமம் பெருந்தோ ளோயே” என்பது பா
ங்கன்கூற்று. “ஏனல் காவ லிவளு மல்லன்” என்பது தோழிகூற்று.
“பெயர்த்தனன் முயங்கயான் வியர்த்தன னென்றனன்” என்பது
செவிலிகூற்று. “பாலு முண்ணுள் பழங்கன் கொண்டுட - னனிபசந்
தனளே வினவுகி” என்பதும் அது. “கேளிர் வாழியோ கேளிர்”
என்பது கிழவன்கூற்று. “விளங்குதொடி முன்கை வினைந்துபுறஞ்
சுற்றி - நின்மார் படைதலி னினிதா கின்றே” என்பது கிழத்திகூ
ற்று. பிறவும் அன்ன. (கக0)

1003. பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யாணஞ் சான்ற வறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த கிளவியொடு தொகைஇத்
தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்.

(இ - ள்.) இவ்வெண்ணப்பட்ட எல்லாருக்குச் சொல்லிய சொ
ல்லாகச் செய்யுள்செய்யப்பெறக் கற்பினுள். எ-று. முன்னுறக்கி
ளந்த கிளவியென்பது பெண்குழிக்குத்திற்று. இவையென்பின்னரது பாட

கமாலிற் பரணன்பின் கூத்தனைவைத்தும் பொன்புலாகவாழ் விறல்
பட ஆடும் விறவினையக் கூத்தன்பின் வைத்தும் அவ்விறைத்தப் பரத்
தையனா அதன்பின் வைத்தும் பொருட்டுஞ் சிறந்தாராகவின் நற்
பொருள் உணரும் அறிவனா அஃர்பின்வைத்தும் எதிலராகிய கண்
டோனா அவர்க்குப்பின்வைத்துங் கூறினானென்பது. இவ்வாற்றான்
இவரோடு முன்னர்க் களவொழுக்கத்திற் கூறிய அறுவருங் கூறப்
பெறுவனென்றவாறு. தொன்னெறிமரபின் என்றதனாற் பாகனாக்
கூதனாக் கூறவும் அமையும். அவை புறப்பொருட்டுச் சிறித்துவரும்.
அவற்றுக்குச் செய்யுள், “செவ்வழி நல்யாழ்ந்சையி னென்பையெ
னக் - கடவுள் வாழ்த்திப் பையுண் மெய்நிறுத் - தவர்திறஞ் செல்க
வெனக் கண்டனென் யானே” என்பது பாணன் கூற்று. “ஆடலிற் ப
யின்றினை யென்னா - தென்னுனா யுண்டலிற் நெளிதல் வேண்டும்”
என்பது கூத்தன் கூற்று. “மரந்தலை மணந்த நணந்தலைக் கானத்
து” என்னும் நற்றிணைப்பாட்டுக் கண்டோர்கூற்று. விதையாகொ
ன்ற முதையற் பூழி” என்னும் நற்றிணைப்பாட்டுப் பாங்கன்கூற்று.
ஒழிந்தனவுங் கற்பியலுட் கூறியவாற்றான் அறிக. (ககக)

நுச. ஊரு மயலுஞ் சேரி யோரு

நோய்மருங் கறிநருத் தந்தையுந் தன்னையுங்
கொண்டெடுத்து மொழியப் படுத லல்லது
கூற்றவ ணின்மை யாட்புறத் தோன்றும்.

(இ-ள்) இவ்வெண்ணப்பட்ட அறுவகையோருஞ் சொல்லிய
சொல்லாகச் செய்யுள்செய்யப்பெறார். எ - று. இவை களவிற்குங் கற்
பிற்கும் பொது. கொண்டெடுத்தமொழியப்படுதலல்லதென்பது இவர்
கூற்றாகப் பிறர்சொல்லினல்லது இவர்தாங் கூறொன்றவாறு. அவை
“ஊஉ ரலொழிச் சேரி கல்லென” எனவுந் “தெரிகனை நோக்கிச்
சாயத்தார் தலை” எனவும் வருவன போல்வன. யாப்புறத்தோன்று
மென்றதனான் அகத்திணைக்கண் இவ்வாறு நிலபெற்றதென்பது. எ
னவே, புறத்திணைக்கண் கூறவும்பெறமென்பது. இது நோக்கிப்போ
லுங் கூறாநாளாய் கூறுவாராயிற்றென்பது. நோய்மருங்கறிநா
இடைவைத்தான் முன்னைய முன்றும் பெண்பாலெனவும் ஒழிந்தன
ஆண்பாலெனவும் அறிவித்தற்கென்பது. எனவே நோய்மருங்கறிநர்
பெண்பாலும் ஆண்பாலுமாயினென்பது. (ககஉ)

நுசு. மெவன் தன்னொடுங் கிழத்தி தன்னொடு
கற்றாய் கூறன் முற்றத் தோன்றது

இதேய்தாததெய்தித்தது. விவரப்பெய்கையாதல் விதித்த
தெனவும் அமைபு. (இ - ள்.) கிழவனெனும் கிழத்தியெனும் இ
டைவிட்டிற் கற்றுக்கூறதல் கிரம்பத்தோன்றாது. எ - று. கற்றுப்பெண்
றொருமைகூறியவதனாற் தலைமகள்தாயையே கொள்ளப்படும். இத்
னானே தந்தை தன்னைப்பெண்பால்வனவற்றும் இஃதொக்கும்.
முற்றவென்றதனாற் தானே தலைவனாதலாற் தலைவன் தமர் யாவரும்
கூறார் முற்கூறப்பட்டார் அல்லவென்பதொள்க. முற்றதென்றது
தோன்றாதென்றதனாற் புறத்திணைக்கண் இவை வனாவின்றி வழக்கி
னோடு பொருந்துமாற்றாற் கொள்ளப்படுமென்பது. கிழவன் என்றனோ
டுங் கிழத்திதன்னொடுங் கூறானெனவே அல்லுழிச் சொல்லப்படும்
கற்றுப்பென்பதாம். அது “மெவெவ் காம மியைவ தாயின் * * *
அறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல * * * மென்றோண் மஞ்ஞா செ
ன்ற வாறே” எனவரும். (சகக)

௫௦௬. ஒண்டொடி மாதர் கிழவன் கிழத்தியொடு
கண்டோர் மொழிதல கண்ட தென்ப.

(இ - ள்.) தலைமகனோடு தலைமகளோடும் இடைச்சரத்துக்க
ண்டோர் மொழிதல் அறியப்பட்டது. எ - று. ஒண்டொடிமாதர் கிழ
வனெனவே அவ்விருவர் கூட்டத்துக்கண்ணுமன்றி அவ்விருவரோடு
தனித்துழிக் கூற்றில்லைப்பென்றவாறு. கண்டதென்ற மிகையான் இ
டைச்சரத்துக்கண்டோர் செவிலிக்குரைப்பனவுங் கொள்க. அவை
“இனையண் மெல்லியன் மடந்தை - உரிய சேய பெருங் காண் யாறே”
எனவும் “அணித்தாய்த் தோன்றுவ தெம்மூர் - மணித்தார் மார்ப
சேர்ந்தன சென்மே” எனவும் வரும். இதனுள் ஒண்டொடி மாதர்கி
ழவன் எனச் செவ்வனந்தோன்றக் கூறியது தலைமகளையாதலின்
“வில்லோன் காலன கழலே - தொடியோண் மெல்லடி மேலவுஞ் சில
ம்பே” என்பது செவிலிக்குக் கண்டோர் கூறியது. (சகச)

௫௦௭. இடைச்சர மருங்கிற் கிழவன் கிழத்தியொடு
வழக்கிய லாணையிற் கிளத்தற்கு முரியன்.

இதவுங் கூற்றுவிகற்பமே கூறுகின்றது. (இ - ள்.) இடை
ச்சரத்து உடன்போகிய கிழத்தியொடும் இவன் கீழ் துல்லகையாற்
கிளத்தற்குமுரியான். எ - று. கீழ்துல்லகையாற் கிளத்தவென்பது
கிழத்திதன் தமர் இடைச்சரத்துக் கண்ணுறின் அகக்கேப்பத் தலைவி
கருச் சொல்லுவாளுய் வழக்கிடல் கூறுதலுமுரியனென்பது. வழக்

கியலாணையென்றதனான் நீதிதான் விதிபிறழர் கூறின் அஃது இராக கதம்போன்று காட்டுமென்பது. உம்மைபாற் கிழத்தியோடு வழக்கி யலாணையானன்றி மருட்டிக் கூறவும் பெறுமென்பது. “அழிவிலர் முயலு மார்வ மாக்கள் - வழிபடு தெய்வங் கட்கண் டாகங் - கலமா ல் வருத்தந் தீர யாழநின் - னலமென் பனைத்தோ ளெய்தின மாயிற் - பொரிப்பூம் புன்கி னெழிற்றகை யொண்முறி - சுணங்கணி வனமுலை யணங்குபடத் தியிரி - நிழல்காண் டோறு நெடிய வைகி - மணல்கா ண் டோறும் வண்ட றைஇ - வருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றோ யே - நறுத்தண் பொழில காணங் - குறும்பல் ஓரயாஞ் செல்லு மா றே.” என்பதனுள் வருந்தாதேகுமதியெனவே வழிபடு தெய்வங் கட்கண்டால் விடுவார் இல்லாததுபோல நினைவிடுதல் எனக்கு, அறனன்றெனக் கூறி மெல்லெனச் செல்கவென மருட்டிக் கூறி யவாறு காண்க. (ககரு)

நூஅ. ஒழிந்தோர் கிளவி கிழவன் கிழத்தியொடு
மொழிந்தாங்கு முரிய முன்னத்தி னெடுத்தே.

இதுவுங்கண்டோர்கூற்று. (இ - ள்.) மேலேக்குத்திரத்துக் கூறிய தலைமகளையும் தலைமகளையும் ஒழித்து ஒழிந்தோனொனப்படுவார் கண்டோனொனப்படுபு. அவர்கூறுங் கூற்றுங் கிழவன் கிழத்தியொடு மொழிந்தாங்கு வழக்கியலாணையிற் கிளத்தற்கும் உரியராகி முன்னத் தினெடுத்துக் கூறுபு. எ - று. முன்னத்தினெடுத்தென்பது அதிகா ரத்தான் அறநூற்குத்தக ஒத்தினுன்னெடுத்துணைப்பவென்றவாறு. அ நை “மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யு - நினையுங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கணையளே” என்றற்போல்வன. இவ்வாறு வ தக்கியலாணையாற் கிளவாது வாளாதே அவரைக் கண்டனமெனவும் அவரின்னுழிப் புருவொனவுஞ் சொல்லுவன “கண்டோர் மொழிதல் கண்டதென்ப” என்புழிக் கூறினும். (ககக)

நூக. மனையோள் கிளவியுங் கிழவன் கிளவியு
நினையுங் காலேக் கேட்டுந் ரவுபோ.

கேட்போனொன் னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) முன்ன ர்க் கூற்றிற்குரியொனப்பட்ட பன்னிருவருட் கேட்டற்குரியார் தலை மகளார் தலைமகளும் ஒழிந்து ஒழிந்த பதின்மரும். எ-று. அவர்கேட்ப னவும் அவ்விருவர் கிளவியுமெனவுந் தத்தங்கிளவிக்கேளாமைவுங் கூறியவாறு. மனையோள்கிளவியுங் கிழவன்கிளவியுமென்பதனை மேற் றியோயின கூற்றிற்கும் கூட்டியுரைக்க: “உரைக்கவே கூறுவனவுங்

கேட்பனவுமெல்லாம் அகிலிருவர் கிளவியுமெய்வென்வர் தத்தங்களிவி
கூறவுந் கேட்கவும் பெருநொனவுந் கூறியவாறாயிற்று. இவ்வனம்
விலக்குப்பட்டனவற்றுள் வேறுபுதுவருவனவும் மேற்கூறுகின்றும்.
மற்றுக் கூற்றுக்கு உரியபொனப்படுவார் அவ்வயிற் தலைவியுக் தலைவ
னுந் கூறக் கேளாரோவெனின் அவை தங்களிவியாகலிற் தாங்கேட்
டல் விதந்தோதவெண்டுவதன்றென்பது. நீனையுங்காணியென்றதனற்
தலைமகள் சொல்லக்கேட்போருந் தலைமகள் சொல்லக்கேட்போருந்
தலைவனுந் தலைவியுந் தம்முட்கேட்டனவற்றுக்குரியனவும் ஆராய்ந்து
கொள்ளப்படும் மேற்கூறியவகையானென்பது. எனவே, தலைமகள்
கூறப் பரத்தைகேட்டலுந் தலைமகள் கூறப் பரத்தைகேட்டலும் முத
லாயின புலனெறிவழக்கிற்கெய்தாதன விலக்கப்பட்டன. ஒழிந்த
னவற்றுட் சிலவருமாறு; “விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ்
சுற்ற - நின்மார் படைதலி னினிதா கின்றே” என்னுந் தலைமகள்
கூற்றந் தலைமகன்கேட்டது. “வருந்தா தேருமதி வாலெயிற் றோ
யே” என்பது தலைமகன்கூற்றுத் தலைமகன்கேட்டது. “நின்கை
புதுவது பன்னாளும் பாராட்ட - யானு மிதுவொன் றுடைத்தென
வெண்ணி” எனவும் “மாலைபு முள்ளா ராயிற் தலைவர் - பாங்கா குவங்
கொல் பாண” எனவும் “முயங்கினன் றன்னையோர் மொய்யென்ற
சைஇ” எனவுந் “தண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பலியே.” எனவு
ந் “எல்லீரு மென்செய்தி னொனை நகுதிரோ” எனவும் இன்னோ
ரன்னவெல்லாக் தோழியும் பாண்ணுஞ் செவிலியுந் கண்டோரும் அ
றிவருங் கேட்பத் தலைமகள் கூற்றுவந்தன. பிறவும் அன்ன. “இழி
க்குங் கேளிர் தங்குறை யாக” எனவும் “எலுவ சிறுஅ ரோமுறு நு
ண்ப” எனவும் “வளர்க பாக வொருவிண் கிழிய” எனவும் “பேர
மர் மழைக்கணின் றோழி யறியே - வாரஞ் செவ்வன் கையா யோ
வென” எனவுஞ் “சான்றவிர் வாழியோ சான்றவி னொன்னும்”
எனவும் இவை பார்ப்பானும் பாங்கனுந் தோழியுந் கண்டோருங்
கேட்போராகத் தலைமகள் கூற்று நிகழ்ந்தன. பிறவும் அன்ன. இனி
“ஒன்றித்தோன்றுந் தோழி” என்றமையிற் தோழிகூற்றுந் தலைமகள்
கூற்றையாமென்பது. (கக௭)

நிக0. பார்ப்பா ரறிவ னொன்றிவர் கிளவி

யார்க்கும் வரையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே.

இதுவுமது. (இன்.) இது மேற்கூறிய பார்ப்பாரும் அறிவருங்
கூறியகூற்றுந் கேட்போராக. இன்னொன்று வகைப்படுகிறது. என்று.
புறக்குமென்றது. அதேநிலையோர்க்கும் புறத்திலையோர்க்குமென்ற

வாறு. யார்க்கும்வரையாபொன்றனை எச்சப்படுத்துச் சிலர்க்கு வரையப்படுமென்பது கொள்க. என்னை? யார்ப்பார்க்குத்துத் தலைமகனுஞ் செவிலியும் நற்றாயும் கேட்பினல்லது பிறர்க்கேனா. அறிவர்கூற்றந் தலைமகளுந் தோழியுஞ் செவிலியும் நற்றாயுங் கேட்டற்குரியர்.

புறத்திணைக்கண்ணும் பொதுவியற்காரந்தையோர்க்கும் பார்ப்பார்களிவி இயலாவெனவும் அறிவார்களிவி ஏற்குமெனவும் பிறவுமின் றோன்ன கொள்க. யாப்பொடுபுணர்ந்தென்பது அகப்பொருளும் புறப்பொருளுமாக யாக்கப்படுஞ் செய்யுளெல்லாவற்றோடும் பொருந்துமென்றவாறு. இவர்களிவி வரையப்படாதெனவே அவர்வாயிலாகிய வழித் தலைமகள் வாயின்மறுத்தலிலென்பதூஉம் புறத்திணைத்தலைவர்க்கும் அவ்வாறே வழிநின்றல் வேண்டுமென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று, என்னை? அறிவொனப்படுவார் மூன்றுகாலமுந் தோன்ற நண்குணர்ந்தோரும் புலனண்குணர்ந்த புலமையோருமாகலானும் இனிப் பார்ப்பாரும் அவ்வாறே கிறப்புடையராகலானும் அவர்வழிநிறல் அவர்க்குக் கடனாகலானுமென்பது. (ககஅ)

டுகக. ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியன் முடியுங்
கரும நிகழ்ச்சி யிடமென் மொழிப.

இதனுள் இடமெனப்பட்ட உறுப்புணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) பலவும் ஒருவழிப்பட்டு ஓரிலக்கணத்தான் முடியுங் கருமநிகழ்ச்சியை இடமென்று கூறுப. எ - று. இடமெனினுங் களமெனினும் ஒக்கும். ஒருசெய்யுட்கேட்டால் இஃது இன்னவிடத்து நிகழ்ந்ததென்று அறிதற்கேதுவாகியதோர் உறுப்பினை இடமென்றெனப்பது. ஒரு நெறிப்படுதலென்பது ஒருவழிப் பலவுந்தொகுத்தல். ஒரீன்பலென்பது அவற்றுக்கெல்லாம் இலக்கணமொன்றாதல். அஃதாவது, காட்சியும் ஐயமுந் துணியும் புணர்ச்சியும் பிரிவச்சமும் வன்புறையுமென்று இன் றோன்ன எல்லாம் ஒருநெறிப்பட்டு இயற்கைப்புணர்ச்சியென்னும் ஓரிலக்கணத்தான் முடியுமென்பது. கருமநிகழ்ச்சியென்பது காமப்புணர்ச்சியென்னுஞ் செயப்படுபொருணிகழ்ச்சி. அஃது இடமெனப்பட்டது. இது வினைசெய்யிடம். நிலமாயின முன்னர்த் திணையெனப்பட்டன. காலம் முன்னர்ச் சொல்லுதும். “எலுவ சிறுஅ சோமுறு நண்ப” என்னும் பாட்டிங் “கேளிர் வாழியோ கேளிர் நானுமென் - னெஞ்சுபிணித் கொண்ட வஞ்சில் லோதிப் - பெருத்தோட் குறுமகள் சிறுமெல் லாக - மொருநாள் புணரப் புணரி - னணநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலென் பாணே.” என்னும் பாட்டிங் பாங்கற்பட்ட

மே இடனாக ஒருவழிப்பட்டன. என்னை ? நின்வேறுபாடு எற்
றினானாயிற்றென்று வினவிய பாங்கற்கு இதனினானாயிற்றென்று
உரைத்ததுஉம் அதற்குப் பாங்கன் கழறினானை எதிர்மறுத்ததுஉ.
மென இரண்டும் பாங்கற்குட்டத்துப் பட்டி ஓரியலான் முடிந்தன.
அவை மேற்கூறியவகையானே கண்டுகொள்க. (ககக)

டுகஉ. பாத்தை வாயி லெனவிரு கூற்றுங்

கிழத்தியைச் சுட்டாக் கிளப்புப்பய னிலவே.

இது பயனில் கூற்றுணர்ந்து. (இ - ள்.) பரத்தையும் வாயி
ல்களுமென்னும் இரண்டு வேறுபாட்டின்கண்ணும் எழுந்த கிளவி கி
ழத்தி கேட்பாளாகக் கருதிச் சொல்லாக்காற் பயமில். எ-று. கிழத்தி
யைச் சுட்டுதலெனவே பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லினும் அமையு
மென்பதாயிற்று. “செறிதொடி தெளிப்ப வீசிச் சிறிதிவ - ணுலம
ந்து வருகஞ் சென்மோ தோழி” என்றக்காற் தலைவிக்குப் பாங்காயி
னார் கேட்பச் சொல்லிக்கூறல்வேண்டுமென்பது. வாயில்களுந் தலைம
களை ஊடல்காப்ப அல்லது சொல்லாராகலாற் தலைமகள் கேட்பாளா
கச் சொல்லவேண்டுமென்பது. சுட்டாக்கிளப்பும் பயனிலவென்றத
னான் வாயில்கள் கூறுவனவுங் கிழத்திக்குப் பாங்காயின தோழிகேட்
பச் சொல்லினும் அமையும். அவற்றுக்குச்செய்யுள் “ஒருயிர் மாத
ராகலி - னிவளுந் தேரா துடன்றன மன்னே” இது கிழத்திகேட்ப
வாயில்களாகுறியது. தோழிகேட்பச் சொல்லியதுஉமாம். (உ௦௦)

டுகங. வாயி லுசாவே தம்முளு முரிய.

(இ - ள்.) மேனின்ற அதிகாரத்தாற் தலைமகளைச் சுட்ட, ஒரு
வரொருவர்க்குணாப்பார்போல வாயில்கள் தம்முட்கூறவும் அமையும்,
அவையுந் தலைமகள் கேட்பள். எ-று. அதற்குச்செய்யுள். “தண்ணந்
துறைவன் கொடுமை - நம்மு ணுணிக் காப்பா டும்மே.” என்பது பா
ணர்க்குரைத்தது. கூம்மை எதிர்மறை. கேட்குநர் அவனென்றவாற
ன்றித் தம்முட் தாங் கேட்டல் கிறுபான்மையெனக்கொள்க. (உ௦௧)

டுகச. ஞாயிறு திங்க ளறிவே நானே

கடலே கானல் விலங்கே மானே

புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே

யவையல பிறவு நுவலிய நெறியாற்

சொல்லுந் போலவுங் கேட்குந் போலவுஞ்

சொல்லியாங் கமையு மென்மனார் புலவர்

இது கேளாதன சில பொருள்கேட்பினவாகப் பொருளியலுள் வழுவுமைக்கப்பட்டனவற்றை இலக்கணவகையாற் கூறினவுங் கேட்குவும் ஆதற்கண்ணும் ஆராய்கின்றானென்பது. (இ - ள்.) ஞாயிறுந் திங்களும் அறிவும் நானுங் கடலுங் கானலும் விலங்கும் மரனும் பொழுதும் புள்ளும் நெஞ்சும் இன்றோரன்னபிறவும் மேற் பொருளியலுட் “செய்யா மரபிற் றெழிற்படித் தடக்கியும்” என்று பொதுவகையாற் கூறியவாற்றான் அவைதாஞ் சொல்லுவனபோலவுங் கேட்பனபோலவுஞ் சொல்ல அமையும். எ - று. ஈண்டுக் கூற்றும் உடன்கூறினான் மேலிவற்றை வளையறுத்துக் கூற்றிற்கு உரியவென்றிலனாகலின். புலம்புறுபொழுதென்பது மாலைமும் யாமமும் ஏற்பாடுங் காருங் கூதிரும் பணியும் இளவேனிலும் போல்வன. பிறவுமென்றதனால் புல் புதல் முதலியன கொள்க. அவற்றுட் சிலவருமாறு. “கதிர்பகர் ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயி - னவரை நினைத்து நிறுத்தென்கை நீட்டித் - தருகுவை யாயிற் றவிருமென் னெஞ்சத் - துயிர்நிரியா மாட்டிய தி.” என்றும்போல்வன கண்டுகொள்க. (௨௦௨)

நுகரு. இறப்பே நிகழுவே யெதிர தென்னுந்
திறத்தியன் மருங்கிற் றெரிந்தன ருள்ளப்
பொருணிகழ் வுரைப்பது கால மாசும்.

இது காலமுணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) மூன்றுகாலத்தினையும் நிகழ்கின்ற நிகழ்ச்சி அச்செய்யுட்டோன்றச் செய்யிற் காலமென்னும் உறுப்பாம். எ - று. பொருணிகழ்ச்சியைக் காலமென்ற்தென்னே? காலமென வேறுபொருள் இல்லதுபோலவெனின், அஃது ஈண்டாராச்சியின்று நியாயநூலாராய்ச்சியென்க. “வில்லோன் காலன்கழலே” என்னும் பாட்டினுள் வில்லோனுந் தொடியோளும் பொருளெனப்படும். “வேய்பயி லழுவ முன்னியோரே” என்பது அப்பொருணிகழ்ச்சியான் இறந்தகாலமெனப்படும். அப்பாட்டிற்குச் சிறந்தார் அவராகலின் அவரே பொருளாயினுனென்பது. “மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே” என்பது நிகழ்காலம். “பதலும் பெறுவையிவ டுமென் றோளே” என்றதெதிர்காலம். புறத்திற்கும் இவ்வாறே இன்றியமையாதென்பது. பெரும்பொழுது சிறு பொழுதென்பன ஈண்டுத் திணையெனப்பட்டங்கின. என்னை? முதலுங் கருவும் உரிப்பொருளுங் கூட்டித் திணையாகலின். (௨௦௩)

நுகசு. இதுநனி பயக்கு மிதனா னென்னுந்
தொகைநிலைக் கிளவி பயனெனப் படுமே.

இதுமுறையானே பயனென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது (இ-ள்.) இது மிகவும் பயக்கும் இதனானைத் தொகுத்துச்சொல்லப் படுபொருள் பயனென்னும் உறுப்பாம். எ-று, “மாறாக் காதலர் மலை மறந் தனரோ * * * மாறே.” என்னும் பாட்டுத் தோழி தூதுவிலொ ளாதற் பயன்பட வந்தது. இவ்வாறெல்லாப் பாட்டும் பயனுறுப்பா கவன்றி வாராவென்க. இவை புறத்திற்கும் ஒக்கும். (உ0ச)

டுகஎ. உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரும் பொருளான் மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பா டாகும்.

மெய்ப்பாட்டுறுப்புணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) உய்த்துணர் ச்சியின்றி அவ்விடத்துவந்த சொல்லப்படும்பொருள் தானேவெளிப்பட் டாங்குக் கண்ணீரரும்பன் மெய்மயிர்சிவிர்த்ததன் முதலாகிய சத துவம் படுமாற்றான் வெளிப்படச்செய்வது மெய்ப்பாடென்னும் உறுப் பாம். எ - று. கவிப்பொருளுணர்ந்தால் அதனானே சொல்லப்படுபொ ருள் உய்த்து வேறுகண்டாங்கு அறிதலை மெய்ப்பாடென்றான், அத தேவருலகங்கூறினும் அதனைக்கண்டாங்கறியச்செய்தல் செய்யுளுறுப் பாம் என்றவாறு. அவை “மைபுற விளங்கிய மணிமரு ளவ்வாய்தங் - மெய்பெறு அழிலையின் விளங்குபு ணனைத்தர” என்றற்போல வரு வன. தலைவரும் பொருளானெனவே நோக்குறுப்பாதல். உணர்ந்த பொருள் பிழம்பினைக் காட்டுவது மெய்ப்பாடென்பது இதன்கருத்து. இக்கருத்தினுற் கவி கண்காட்டுமெனவுஞ் சொல்லுப. (உ0ரு)

டுகஅ. எண்வகை யியனெறி பிழையா தாகி

முன்னுறக் கிளந்த முடிவின ததுவே.

இஃது எய்தியதிகந்துபடாமைக்காத்தது. (இ-ள்.) இது வும் மேற்கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடே பிறிதிலக்கணத்தனவென்று கொ ள்ளன்க. எ - று. எனவே, “நகையே யழுகை யிளிவரன் மருட் கை - யச்சம் பெருமிதம் வெருளி யுவகை” எனவும் அவை நந்நான் காடெனவும் மெய்ப்பாட்டிபலுட் கூறியவாறெல்லாம் பிறவாற்றான் வேறுபடுவனவுங் கொள்ளப்படுமென்றவாறு. (உ0சு)

டுகக. சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொ ளியற் புல்லிய கிளிவி யெச்ச மாகும்.

இஃது எச்சங் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) கூற்றினுங் குறிப்பி னானும் முடிக்கப்படும் இலக்கணத்தோடு பொருந்திய கிளிவி எச்சமெ

ன்னும் உறுப்பாம். எ-று. முடிவுகளியற்றைப்பெயனவே செய்யுளின் கண்ணதன்றிப் பின்கொணர்ந்து முடிக்கப்படுமென்பது பெற்றும். உதாரணம். “செங்களம் படக்கொன் நவுணர்த் தேய்த்த * * * |கார்த்தட்டே” எனச் செய்யுண்முடிந்தவழியும், இவற்றான் யாங் குறையுடையம் அல்லவென்று தலைமகற்குச்சொன்னாளேல் அது கூற்றெச்சமாம். என்னை? அவ்வாறு கூறவுஞ் சிதைந்ததின்மையின். தலைமகர்க்குச் சொன்னாளேல் அதுகுறிப்பெச்சம். என்னை? அது காண் பாயாகிற் காணெனத் தலைமகனை இடத்துய்த்துநீக்கிய குறிப்பினளாகி அது தான் கூறாளுகவினென்பது. (உ௦௭)

௫௨௦. இவ்விடத் திம்மொழி யிவரிவர்க் குரியொன்
நவ்விடத் தவரவர்க் குரைப்பதை முன்னம்.

இது முன்னமென்று கூறப்பட்ட உறுப்புக்கூறுகின்றது. (இ-ள்.) யாதோரிடத்தானும் யாதானுமொருமொழி தோன்றியக்கால் இம்மொழி சொல்லுதற்குரியாருங் கேட்டற்குரியாரும் இன்னோரென்று அறியுமாற்றான் அங்ஙனம் அறிதற்கு ஒரிடம் நாட்டி அவ்விடத்துக் கூறுவார்க்குங் கேட்பார்க்குமேற்ற செய்யுட்களாகச் சொல்லுவது முன்னம். எ-று. இவரிவர்க்குரியொன்று அறியான் செய்யுட்கேட்டா னெனவும் அவ்விடத்தவரவர்க்குரைக்கவென்றான் ஆசிரியனெனவுங் கொள்க. என்றென்பது எனவென்பதுபோலச் சொல்லினெச்சமாத லும் வினையெச்சமாதலும் உடைமையின் இஃது “எனவெனெச்சம் வினையொடு முடிமே” என்பதோர் வினையெஞ்சிநிற்கும். அவ்வினை தான் எச்சமாகலான் உரைப்பதையென்னும் வினைகொண்டுமுடியுமெ ண்பது. “யாரிவ நெங்கூந்தற் கொள்வா னிதவுமோ - ஞரான்மைக் கொத்த படிமுடைத்து” என்றக்கால் இம்மாற்றஞ் சொல்லுகின்றான் தலையெனவுஞ் சொல்லப்பட்டான் தலைமகனெனவும் முன்னத் தான் அறியப்படுத்தலின் இது முன்னவுறுப்பாயிற்று. ஒழிந்தனவற் றிற்கும் இஃதொக்கும். இவையெல்லாம், அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகக் கூறுகின்றனென்பது. (உ௦௮)

௫௨௧. இன்பமு மிடும்பையும் புணர்வும் பிரிவு
மொழுக்கமு மென்றிவை யிழுக்குநெறி யின்றி
யிதுவா கித்திணைக் குறிப்பொரு ளெனாது
பொதுவாய் நின்றல் பொருள்வகை யென்பு.

இது * பொருள்வகை கூறுகின்றது. (இ-ள்.) இன்பமும் தன்பமும் புணர்தலும் பிரிதலும் ஒழுக்கமுமெனப்பட்ட இவை

இழுக்காதவாற்றான் இத்திணைக்கு இதுபொருளென்று ஆசிரியனாகிய உரிப்பொருளன்றி அவற்றுக்கெல்லாம் பொதுவாகப் புலவனாற் செய்யப்படுவது பொருட்குறையுடையதும். எ - று. வகையென்றதனாற் புலவனான விரித்தல் வகைத்துப் பொருளென்றகொள்க. அஃதன்றிச் செய்யுள்செய்தலாகாதென்பது இதன்கருத்து. அவை “பிடிக்கை யன்ன பின்னகர் தீண்டித் - தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்து என்று கொல்லோ” என்றாற்போலச் செய்யுள்செய்தவன் தானே வருப்பனவெல்லாங்கொள்க. இது பாலைப்பாட்டினுள் வந்ததாயினும் முல்லை முதலாயவற்றுக்கும் பொதுவாமென்பது. பொதுமையென்பது எல்லாவுரிப்பொருட்கும் ஏற்கப் பல்வேறு வகையாற்செய்தல். (௨௦௬)

இ௨௨. அுவ்வ மாக்களும் விலங்கு மன்றிப்

பிறவவண் வரினுந் திறவதி னாடித்

தத்த மியலின் மரபொடு முடியி

னத்திறந் தானே துறையெனப் படுமே.

இது துறையென்னுமுறுப்புணர்த்துகின்றது. (இ - ள்.) ஐ வகைகளிலத்திற்கும் உரியனான்பபெயர் பல்வேறு வகைப்பட்ட மக்களும் மாவும் புள்ளும் ஓதிவந்தவாறன்றிப் படைத்துச் செயினும் அவ்வத் திணைக்கேற்ற இலக்கணமும் உரலாற்றமுறமையும் பிறழாமையச் செய்யின் அது மார்க்கமெனப்படும். எ - று. மார்க்கமெனினுந் துறையெனினும் ஒக்கும். “ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்கால்.” என்னுங் கவியினுட் “கொழுநீழின் ஞாழன் முகிரினர் கொண்டு - கழுமமுடித் துழுத கண்கூடு கூழை” என நெய்தற்றலைமகன்போலக் கூறி அவனை மருதநிலத்துக் கண்டான்போல “ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பருள்” எனவுஞ் சொல்லிப் பின்னர்க் குறிஞ்சிப் பொருளாகிய புணர்தலுரிப்பொருளான் முடித்தான்; அவ்வாறுமயங்கச்செய்யினுங் குறிஞ்சித் துறைப்பாற்படச் செய்தமையின் அத்துறையுறுப்பான் வந்ததென்பது. இதுவும் மேலைப் பொருள்வகை போலப் புலவராற்செய்துகொள்ளப்படுவதாகலான் அதற்குப் பின்வைத்தானென்பது. மற்று “எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்” என்பதனான் இது முடியாதோவெனின், அது கருப்பொருண் மயங்குதற்குக் கூறினான், இது மக்களையன்றித் தலைவனாற் தலைவியும் மயங்குமாறும் நான்குதிணையும் ஒன்றொன்றனோடு மயங்குமாறுங் கூறி அதுபுலவராற்செய்துகொள்ளுவதோர் உறுப்பெனவும் ஓதிவந்த இலக்கணத்தன்றியினும் அது பெறுமெனவுங் கூறினானென்பது. (௨௧0)

ரு௨௩. அகன்றுபொருள் கிடப்பினு மணுகிய நிலையி
மியன்றுபொருண் முடியத் தந்தன ருணர்த்தன் [னு
மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்.

இது மாட்டென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) பொ
ருள்கொள்ளுங் கால் அகன்று பொருள்கிடப்பச் செய்யினும் அணுகிக்கி
டப்பச் செய்யினும் இருவகையானுஞ் சென்று பொருள்முடியுமாற்றற்
கொணர்துணர்ப்பச் செய்தலை மாட்டென்னும் உறுப்பென்று சொல்லு
வார் செய்யுள் வழக்கின். எ - று. இதுவும் நால்வகைப் பொருள்கோ
ளன்றி வேறு புலவரதுசெய்கை. அது “முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டி
ணம் பெறினும் - வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிகழ - யேரழிய வாரோன்
வாழியென் னெஞ்சே” என நின்றது. பின்னர் “வேலினும் வெ
ய்ய கானமவன் - கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோளே” எனச்
செய்ததாகச் சென்றுபொருள் கோடலின் அஃது அகன்று பொருள்
கிடப்பினும் இயன்று பொருண்முடிய உணர்ப்பதாம். “திறந்திடுமின்
றியவை பிற்காண்டு மாத - நிறந்து படிப்பெரிதா மேதம்” என்பது
அணுகியநிலையெனப்படும். மாட்டுதென்பது கொளுத்துதல். (உகச)

ரு௨௪. மாட்டு மெச்சமு நாட்ட மின்றி

யுடனிலை மொழியினுந் தொடர்நிலை பெறுமே.

இது மேற்கூறியவற்றுள் ஒருசாரணவற்றுக்குப் புறனைட்.
(இ - ள்.) மேற்கூறிய எச்சமும் மாட்டும் இன்றியும் அச்செய்யுளு
ட்கிடந்தவாறே அமையச்செய்யவும் பெறுஞ் செய்யுள். எ-று. எச்ச
மும் மாட்டும் என்னுது மாட்டு முற்கூறியதென்னையெனின், எச்சம்
முதலாகிய ஐந்து உறுப்பும் இவ்விதி பெறுமென்று கோடற்கு எதி
ர்சென்று தநீஇயினுனென்பது. உதாரணம் “வாரா ராயினும்
வரினு மவந்நம் - கியாரா கியரோ தோழி - என்னு யினள்கொ லெ
ன்னு தோரே” என்பது எச்சமின்றிவந்தது. “தாமரை புளையுங் கா
மர் செவழ” என்பது முன்னமின்றி வந்தது. “மருந்தெனின் மருந்
தே” என்பது பொருளின்றி வந்தது. “சயற்புற்றத் தீர்ப்புறத் திறுத்
து” என்பது துறைவகையின்றி வந்தது. “யானே, யிண்டையே
னே” என்பது மாட்டின்றி வந்தது. இடைநின்ற முன்றனை இலே
சினுந் கொண்டு இரண்டினை எடுத்தோதினான் இவை இரண்
டும் அவற்றது துணையின்றி அமையாச் சிறப்பினவல்ல என்றற்கெ
ன்பது. (உக௨)

டுஉடு. வண்ணந் தானே நாலீந் தென்ப.

இது முறையானே ஈற்றுநின்ற வண்ணம் இத்துணைப்பகுதித் தென்கின்றது. (இ - ள்.) வண்ணம் இருபது வகைப்படும். எ - று. வண்ணமென்பது சந்தவேறுபாடு. நால் பலவாகி வேறுபடினும் அவை ஈண்டடங்குமென்பதும் அவ்வேறுபாட்டானெல்லாஞ் சந்தவேற்றுமை செய்யவென்பதும் கூறியவாறு. அது நன்னூலார்வுடையார் க்குப் புலனுமென்பது. (உக௩)

டுஉசு. அுவைதாம், பாஅ வண்ணந் தாஅ வண்ணம்

வல்லிசை வண்ண மெல்லிசை வண்ண
மியைபு வண்ண மளபெட்ட வண்ண
நெடுஞ்சீர் வண்ணங் குறுஞ்சீர் வண்ணஞ்
சித்திர வண்ண நளிபு வண்ண
மகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ண
மொழுகு வண்ண மொழுஉ வண்ண
மெண்ணு வண்ண மகைப்பு வண்ணந்
தூங்கல் வண்ண மேந்தல் வண்ண
முருட்டு வண்ண முடுகு வண்ணமென்
றுங்கன மறிப வறிந்திசி னோடே.

இது மேற்கூறப்பட்ட வண்ணங்களது பெயர்வேறுபாடு கூறுகின்றது. (இ - ள்.) மேற்சொல்லிய நாலீந்து வண்ணமும் இவ்விருபது பெயர்வேறுபாட்டினவென்று சொல்லுப அவற்றை உணர்ந்த ஆசிரியர். எ - று. இது முறையாயினவாறென்னையெனின் இது வரலாற்றுமுறைமையென்றற்கு ஆங்கனம் அறிப அறிந்திசினோரென்றானென்பது. அவையாமாறு சொல்லுகின்றான். (உகச)

டுஉஎ. அீவற்றுட், பாஅ வண்ணஞ்

சொற்சீர்த் தாகி நூற்பாற் பயிலும்.

இது சிறுத்த முறையானே பாஅவண்ண முணர்ந்து. (இ - ள்.) பாஅவண்ணமென்பது நூற்பா வண்ணம். எ - று. எற்றுக்கு நூற்பாற்பயிலுமென்றமையின். இது சொற்சீரடித்தாகி வருமென்பது. இது நுட்புயிலுமெனவே அந்நூற்பாவினுள்ளது அகவலுள் இத்துணைப் பயிலாதென்பது. இது “வடவேங்கடந் தென்குமரி” எனவும் “எழுத்தெனப்படுவ, அகாமுத, எனக விதுவாய் முப்பல் தென்ப.”

எனவும். “அவற்றுள், அஇஉ, எஃ என்னி மப்பர் லைந்தும்” எனவு-
-ம் பயின்றுவரும். “பெரிய கட்பெறினே” என்பது சொற்சொரு
அகவலுட் பயிலாதுவந்தது. சொற்சொடியென்னுது சொற்சொன்று
ன் அடியொடு தொடராதஞ் சொற்சீர் வருமாதலினென்பது. அவை
“நன்றுபெரிதாகும்” என்றும்போல வேராகி நிற்பன. இவை கலி
யுள்ளும் பரிபாட்டினுள்ளஞ் சொற்சீர்வருமென மேற்கூறினாகலின்,
அவற்றுள்ளஞ் சந்தவேற்றுமைப்பட்டன பாஅவண்ணமேயாமென்
பது. (உகரு)

ருஉஅ. தாஅவண்ண,

மிடையிட்டு வந்த வெதுகைத் தாகும்.

(இ - ள்.) இடையீடுபடத் தொடுப்பது தாஅவண்ணம்.
எ - று. அவை பொழிப்பும் ஒருஉவுமாகலின் எதுகையென வரைந்து
கூறினென்பது. அடியிடையிட்டு வருவது தொடையேற்றுமையா
வதல்லது வண்ணவேற்றுமையாகாதென்பது. ஒருசெய்யுளுட் பல
அடிவந்தால் அவை எல்லாம் இடையிட்டுத் தொடுத்தல்வேண்டுமோ
வெனின், வேண்டா; அவைவந்தவழித் தாஅவண்ணமுமென்படுமென்
பது. எனவே, இவ்வண்ணவகைகளுல்லாஞ் செய்யுண்முழுவதுமே
பெறுவனவாகக் கொள்ளக்கிடந்தனவல்ல. இவற்றை உறுப்பென்ற
தன்மையாற் கந்தருவ நூலார் வண்ணங் கூறியவாறுபோல ஒருசெய்
யுளுட் பலவும் வரப்பெறுமென்பதும். அவை “உலக முவப்பவ
லனேர்பு திரிதரு” எனவும், “உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளு
டை” எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (உகசு)

ருஉக. வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்துப் பயிலும்.

(இ - ள்.) வல்லிசைவண்ணம் வல்லெழுத்துப் பயின்றுவ
ரும். எ - று. வல்லெழுத்துப் பயின்றுவருதலான் அப்யெயர்த்தாயிற்
-று. “முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்”, எனவும், “முட்டாட்
-ரமனாத்துஞ்சி” எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (உகஎ)

ருஉ௦. மெல்லிசை வண்ணம் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

(இ - ள்.) மெல்லெழுத்து மிகுவது மெல்லெழுத்துவண்ண
ம். எ - று. ஒருசெய்யுண்முழுவதும் ஓரினத்தெழுத்தே பயிவச்செ
ய்தால் இன்னுதாதலின் இவை உறுப்பெனப்பட்டு இடையிட்டு வரு
மென்றெனப்பது அவ்வாறு செய்யின் அவை மிகிறக்கவியேனப்
படும். ஒழிந்த எழுத்திற்கும் இஃதொக்கும். “பொன்னி னன்ன
புன்னி னண்டாகு” என மெல்லெழுத்துப் பயின்றவாறு. (உகஅ)

செய்யுளியல்.

டுகக. இயைபு வண்ண மிடையெழுத்து மிகுமே.

(இ - ள்.) இடையெழுத்து மிகுவது இயைபுவண்ணம். எ-று. “அரவினதிர வரிபு வரகுத்திரின்” என இடையெழுத்து மிக்ருவந்தமையின் இயைபுவண்ணமாயிற்று. மென்மைவண்மைக்கு இடைநிர்வாகிய எழுத்தான் வருதலின் இயைபுவண்ணமென்றார். (உகக)

டுகஉ. அளபெடை வண்ண மளபெடை பயிலும்.

(இ - ள்.) இரண்டளபெடையும் பயிலச் செய்வன அளபெடைவண்ணமாம். எ - று. “மராஅ மலரோடு விராஅய்ப்பு ராஅம்” என்பது அளபெடைவண்ணம். “கண்ண டண்ணெனைக் கண்டிங் கேட்டும்” என்பதும் அது. (உஉ௦)

டுகங. நெடுஞ்சீர் வண்ண நெட்டெழுத்துப் பயிலும்.

(இ - ள்.) நெட்டெழுத்துப் பயின்றுவருவது நெடுஞ்சீர்வண்ணம். எ - று. அது “மாவாராதே மாவாராதே” என்பது. நெடியாய் வருவது நெடுஞ்சீரெனப்பட்டது. (உஉ௧)

டுகச. குறுஞ்சீர் வண்ணங் குற்றெழுத்துப் பயிலும்.

(இ - ள்.) குற்றெழுத்துப் பயில்வது குறுஞ்சீர்வண்ணம். எ-று. “குறுஞ்சீர் பொலிந்த தொய்கவற்புரவி” எனவரும். (உஉ௨)

டுகரு. சித்திர வண்ண,

நெடியவுங் குறியவு நேர்ந்துடன் வருமே.

(இ - ள்.) சித்திரவண்ணம் நெட்டெழுத்துங் குற்றெழுத்து ம் ஒப்பவிராய்ச் செய்யப்படுவது. எ - று. அது “சார டை சீவர லாதே” எனவுரும் சித்திரவண்ணமென்பது பலவண்ணம் படச் செய்வதாகலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. (உஉ௩)

டுகக. நலிபு வண்ண மாய்தம் பயிலும்.

(இ - ள்.) ஆய்தம் பயின்று வருவது நலிபுவண்ணமாம். எ - று. அது “அஃசாமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெஃகா னை” எனவும் “னஃகான் றஃகா னன்க னுருபிற்ரு” எனவும்வரும். நலிபென்பது, ஆய்தம். (உஉ௪)

டுக௪. அகப்பாட்டுவண்ண,

முடியாத் தன்மையின் முடித்தன மேற்றே,

(இ - ள்.) அகப்பாட்டுவண்ணமென்பது இறுதியடி இடையடி போன்று நிற்பன. எ-று. அவையாவன முடித்துக்காட்டும் ஈற்றகை வகரத்தானன்றி ஒழிந்த உயிரீற்றொனும் ஒற்றீற்றொனும் வருவன. அவை “தவழ்பவை தாமுமவற்றோ ரன்ன * * * உண்கண் சிவப்ப தெவன்கொ லன்னாய்” எனவும், “கோடுயர் வெண்மண லேறி - யோடு கலன் காணுந் துறைவன் றோழி.” எனவும் “ஆணமில் பொருளெம க் கமர்ந்தனை யாழ்” எனவும், “சென்றி பெருமநிற் றகைக்குநர் யா ரே.” எனவும் இவை ஆசிரிய ஈற்றன. “குளிறு குரலருவிக்குன் றத் திதண்மேற் - களிறு வருவது கண்டு - வெளிலென்ன - லாயினான் பின்னை யணங்கிற் றுயிரளித்துப் - போயினான் யாண்டையான் போ ம்.” என இதனுள் இறுதியடி முடியாத்தன்மையின் முடிந்ததாகலின் அகப்பாட்டுவண்ணமாயிற்று. “கொடியவணத் தவணரோ” எனக் கலிப்பாவின் அரோவந்து பின்முடியாத்தன்மையின் முடிந்தது. ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ என்பனவற்றான் ஆசிரியம் இறுமென வரைய றுப்பாருண்மையின் அவ்வச்சொல்லானே அவை முடிந்தனவென்று கொள்வலெனின், அங்ஙனம் வரையறையிலவென்பது மேற்காட் டிய உதாரணங்களால் அறிந்தாமாகலின் அக்கடா வண்ணமென வரையறுப்பார் மேற்றெனவிடுக்க. (உஉடு)

டுஙஅ. புறப்பாட்டு வண்ண,

முடிந்ததுபோன்று முடியா தாகும்.

(இ - ள்.) புறப்பாட்டுவண்ணமென்பது இறுதியடிப்புறத்த தாகவுந் தான் முடிந்ததுபோல நிற்பல். எ-று. “இன்ன செய்திரீ முன்னிய வினையே - முன்னீர் வரைப்பக முழுதுடன் றுறந்தே” என்புழி ஈற்றயல் முன்னிய வினையேயென முடிந்தது போன்று முடியாதாயிற்று. (உஉசு)

டுங்க. ஒழுகு வண்ண மோசையி னொழுகும்.

(இ - ள்.) முற்கூறிய வகையானன்றி ஒழுகியலோசையாற் செல்வது ஒழுகுவண்ணம். எ - று. ஒழிந்தனவும் ஒழுகுமாயினும் அவை வேறுவேறிலக்கணமுறையின எனபது. “அம்ம வாழி தோழி காதல - ரின்பணி மென்ன வாடை யோடு - புன்கண் மாலை யன் பின்று நலிதலின்” எனவரும். (உஉ௪)

டுச௦. ஒருஉ வண்ண மொரீஇத் தொடுங்கும்.

(இ - ள்.) யாற்றொழுக்குப்போலச் சொல்லியபொருள் பிறி தொன்றனை அவாவாமை அறுத்துச்செய்வது ஒருஉவண்ணம். எ-று.

ஓர்இத்தொடுத்தலென்பது எல்லாத்தொடையும் ஓர்இச் செந்தொடையாற் தொடுத்தலென்பாரும் உளர். செந்தொடையுந் தொடையாக லான் அற்றன்றென்பது. அது. “யானே, யீண்டையேனே யென்னல திலனே - யானு நோயொடு கான லஃதே - துறைவன் மம் மூ ரானே - மறையல ராதி மன்றத் தஃதே.” எனவரும். “இறியு கட் பெறினே,” என்பதும் அது. யாப்புப் பொருளைக்கியவாறு போல இது பொருளைக்காது ஓசையே கோடலானும் அடியிறந்து கோடலானும் யாப்பெனப்படாது. (உஉஅ)

நுசக. எண்ணு வண்ண மெண்ணுப் பயிலும்.

(இ - ள்.) எண்ணுப் பயில்வது எண்ணுவண்ணம். எ - று. இது அடியெண்ணுப்பயிறலான் எண்ணுவண்ணமெனக் காரணப் பெயராயிற்று. அவை “நன்ன விபள நறும்பூ ணத்தி - துன்னருங் கடுந்திறற் றோற்றங் காட்டினனே” என்றாற்போல்வன. “நுதலுந் தோளுந் திதலை யல்குலும்” என்பதும் அது. (உஉக)

நுசஉ. அகைப்பு வண்ண மறுத்தறுத் தொழுகும்.

(இ - ள்.) அறுத்தறுத்தீத்பயில்வது அகைப்பு வண்ணம். எ - று. இது விட்டுவிட்டுச் சேறலின் அகைப்புவண்ணமென்னும்பெ யர்பெற்றது. “வாரா ராயினும் வாரினு மவந்மக - கியாரா கியரோ தோழி” என்புழி ஒருவழி நெடில்பயின்றும் ஒருவழிக் குறில்பயின் றும் அறுத்தீதாழுகிய அகைப்புவண்ணமாம். (உஉ௦)

நுசங். தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி பயிலும்.

(இ - ள்.) தூங்கல்வண்ணம் தூங்கலோசைத்தாகிவருவது. எ - று. வஞ்சியென்பது, வஞ்சிக்குப்போல இதுவும் அற்றுச் சேறலு டைத்தென்பது. “யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டபின் - றானூட யானுணர்த்தத் தானுணர்ந்தான்” எனநின்ற தொடர்நிலைக்க ண்ணே அத்தூங்கல்கண்டுகொள்க. இக்கருத்தறியாதார் கலிப்பா வினுள் வஞ்சிப்பாப் பிறக்கீமெனவும் வஞ்சியுட் கலிப்பாப் பிறக்கு மெனவும் மயங்குப. (உஉ௧)

நுசச. ஏந்தல்வண்ணஞ்,

செரவுலிய சொல்லிற் சொல்லியது சிறக்கும்.

(இ - ள்.) சொல்லிய சொல்லானே சொல்லப்படுமீப்பொருள் சிறப்பச்செய்வது ஏந்தல்வண்ணம். எ - று. ஏந்தலென்பது மிகுதல்;

ஒருசொல்லே மிக்குவருதலின் ஏந்தல்வண்ணமென்றாயிற்று. அது
 “வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்” எனவரும். (௨௩௨)

ருசரு. உருட்டு வண்ண மராகந் தொடுக்கும்.

இ - ள். உருட்டிச் சொல்லப்படுவது அராகமாகலின் அராகந்
 தொடுப்பது உருட்டுவண்ணமாம். எ - று. “உருமுரறு கருவிய
 பெருமழை தலைஇய” எனவும் “எரியுரு வுறழ விலவ மலர” எனவும்
 வரும். இது நெகிழாது உருண்டவோசையாகலிற் குறுஞ்சீர்வண்ண
 மெனப்படாது உருட்டுவண்ணமெனப்படுமென்பது. (௨௩௩)

ருசசு. முடுகுண்ண

மடியிறந் தோடியதனோ ரற்றே.

(இ - ள்.) முடுகுவண்ணமென்பது அராகந்தொடுத்த அடி
 யோடு பிற அடிபடத்தொடர்ந்தோடுவது. எ - று. அது. “நெறியறி
 செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறீஇத் - தகைமிகு தொ
 கைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக - வேய்புணா மென்றோட் பசலை
 யு மம்பலும்” எனவரும். இவற்றைக் கொச்சகம் அராகமெனவுஞ்
 சொற்சேரடியும் முடுகியலடியுமெனவும் பரிபாடற்கு வேறுபடுத்தோதி
 னான் இவ்வேறுபாடு நோக்கியென்பது. (௨௩௪)

ருசஎ. வண்ணந் தாமேயிவையென மொழிப.

இது புறனடை. (இ-ள்.) வண்ணமென்பன சந்தமாதலான்
 அச்சந்தவேற்றுமை செய்வன இவையல்லதில்லை. எ-று. நான்குபாவி
 னோடும் இவற்றை வைத்துறழவும் அவைமயங்கிய பொதுப்பா இரண்
 டினோடும் உறழவும் தூற்றிருபதாகலும் உயிர்மெய் வருக்கமெல்லா
 வற்றோடும் உறழ்ந்து பெருக்கின் எத்துணையும் பலவாகலும் இனிப்பி
 றவாற்றாற் சிலபெயர் நிரீஇ அவற்றால் உறழ்ந்து பெருக்க வரையறை
 யிலவாகலும் உடையவாயினும் இவ்விருபது வகையானல்லது சந்த
 வேற்றுமை விளங்காதென்பது கருத்து. (௨௩௫)

ருசஅ. வனப்பிய றுளே வடுக்குங் காலைச்

சின்மென் மொழியாற் ருய பனுவவோ

டம்மை தானே யடிகிரிப் பின்றே.

இது தொகைச் சூத்திரத்துள் “ஆறுதலையிட்ட ஊர்நாலைந்தம்”
 எனக் கூறியது நிரீஇப், பின்னர் எட்டுறுப்புக் கூறினானன்றே?
 இவை அவற்றோடொத்த இலக்கணத்த அன்மையான, என்னை? அ

வை ஒரோசெய்யுட்கே ஓதிய உறுப்பாகலானும் இவை பலசெய்யு ளுந்திரண்டவழி இவ்வெண்வகையும்பற்றித் தொடுப்பதாமெனக் கூற ப்பட்டதாகலானுமென்பது. இவற்றை வனப்பென்று கூறப்படுமாறெ ன்னை அச்சுத்திரத்துப் பெற்றிலமாகலினெனின், வனப்பென்பது, பெ ரும்பான்மையும் பல உறுப்புந்திரண்டவழிப் பெறுவதோர் அழகாகலி ன் அவ்வாறுகோடும். அதனாற் பலசெய்யுளும் உறுப்பாய்த்திரண்டு பெ ருகிய தொடர்நிலையதே வனப்பென்னும் பெயர்ப்பகுதிவகையான் எ ற்பதென்பது. அஃதேல் இவ்வெட்டுந் தனிவருஞ்செய்யுட்கண் வந்தா ல் அழகு செய்யாவோவெனின், அவைபோல் இவைசெய்யுட்குமாகும் என்றற்கன்றே அவ்விருபத்தாறுறுப்போடும் இவற்றை ஓரினப்படு த்து ஓதியதென்பது. அஃது இயையிற்கொப்ப வாராதென்பது மு ன்னர்ச் சொல்லுதும். இதனானே முன்னையுறுப்புக்கள் தொடர் நிலைசெய்யுட்கு வருமென்பது உங்கொள்க. அல்லாக்கால், மாத்தினை முதலாகிய ஒரோவுறுப்பான் அழகுபிறவாதாகிய செல்லும் இவற் றையே வனப்பென்று ஒரோசெய்யுட்கே கொள்ளினென்பது. இங்ங னம் இருபத்தாறும் எட்டுமென வகுப்பவே அவை அகமென்பன, த னிநிலைச்செய்யுண் முற்கூறப்படா, இத்தொடர்நிலைச்செய்யுட்கு மு ற்கூறுமென்பது. இனி இவற்றைச் சூத்திரத்தான் வனப்பென்னு ங் குறியெய்துவிச்சுவேண்டொனாகச் சூத்திரத்தை, வனப்பிய ருனே வகுக்குங் காலச் - சின்மென் மொழியாற் ருய பனுவலின், என்ப து பாடமாக உரைத்தானென்க. அதுவும் அறிந்தவாறேகொள்க.

(இ-ள்.) சிலவாயமெல்லியவாய சொல்லோடும் இடையிட்டு வ ள்த பனுவலிலக்கணத்தோடும் அடிநிமிர்வில்லது அம்மையாம். எ-று. அடிநிமிராதெனவே அம்மையென்பது முழுவதும் ஒருசெய்யுளாகல் வேண்டும். வேண்டவே அஃது உறுப்பன்றாகிய செல்லும். அதனை உறுப்பெனல் வேண்மொதலான் அடிநிமிராதெனப்பட்ட செய்யுள் உறுப்பாக அவை பலதொடர்ந்து முடிந்து ஈண்டுச் செய்யுமென்பது. சிலவாகவென்பது எண்ணுச்சுருங்குதல். மெல்லியவாய்ச் சிலவாய சொற்கள், எழுத்தினுன் ஆகன்றுகாட்டாது சிலவெழுத்தினுள்வருவ து. அடி நிமிராதென்றது ஐந்தடியின் ஏறாதென்றவாறு.

தூயபனுவலோடென்றது அறம்பொருளின்பமென்னும் முன் றற்கும் இலக்கணஞ்சொல்லுப, வேறிடையிடை அவையன்றியுந் தா ய்ச் செவ்வதென்ற வாறு. அஃதாவது பதினெண்மீழ்ச்சுணக்கெனவு ணர்க. அதனுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானும் ஒரோசெய்யுள் வந் தவாறும் அவை சிலவாய மெல்லிய சொற்களான் வந்தவாறும் அறம்

பொருளின்பமென அவற்றுக்கு இலக்கணங்கூறியபாட்டுப் பயின்றுவருமாறுங் கார்நாற்பது களவழிநாற்பது முதலாயின வந்தவாறுங் கண்டுகொள்க. “பொருள்கருவி காலம் ‘வினையிடனோ டைந்து - மருடர வெண்ணிச் செயல்’ என்பது இலக்கணங் கூறியதாகலிற் பனுவலோ டென்றான். “மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே யிவள்கண் - பலர்காணும் பூவொக்கு’மென்று.” என இது இலக்கியமாகலாற் தாயபனுவ லெனப்பட்டது. இவை தனித்துவரினும் அவ்வனப்பெனப்படும். தா வுதலென்பது இடையிடுதல். இவ்விருவகையுஞ் செய்யுளெனப்படும். அம்மையென்பது குணப்பெயர். அமைதிப்பட்டு நின்றலின் அம்மை யென்றாயிற்று. அதனுள் உறுப்பாகிய பாட்டுக்கடோறும் மாத்திரை யுறுப்பு முதலாகிய உறுப்பினுள் ஏற்பன பலவும் வருமாறும் இவ்வ னப்பினுள் ஏற்பன பலவும் வருமாறும் அறிந்துகொள்க. (௨௩௬)

௫௪௬. செய்யுண் மொழியாற் சீர்புனைந் தியாப்பி
னவ்வகை தானே யழகெனப் படுமே.

இஃது இரண்டாமெண்ணுமுறைமைக்கணின்ற அழகுணர் - ந்று. (இ - ள்.) திரிசொற் பயிலாது செய்யுட் பயின்றுவரும் மொழிகளாற் சீரறுத்துப் பொலிவுபட்ட யாப்பின்பொருள அழகு. எ-று. அவ்வகையென்றதனால் அவை வேறுவேறு வந்து ஈண்டிய தொகை நிலைச்செய்யுளென்றவாறு. அவையுாவன நெடுந்தொகைமுதலாகிய தொகையெட்டுமென்றவாறு. அழகு செய்யுண் மொழியென்றதெ ன்ளையெனின் அது பெரும்பான்மையாற் கூறினான். அம்மொழியா னே இடைச்சங்கத்தாருங் கடைச்சங்கத்தாரும் இவ்விலக்கணத்தாற் செய்யுள் செய்தார் இக்காலத்துச் செய்யினும் விலக்கின்றென்பது. மற்று மூவடிமுடிப்பது முதலாயின அம்மையெனப்படுமோ அழகெ னப்படுமோவெனின் தாயபனுவலின்மையின் அம்மையெனப்படா வென்பது. இவற்றுள்ளும் ஒரோ செய்யுட்கண்ணே மாத்திரைமுத லாகிய உறுப்பும் ஏற்றவகையான் வருவன அறிந்துகொள்க. ஒழிந் தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். (௨௩௭)

௫௫௦. தொன்மைதானே

உளையொடு புணர்ந்த பழைமை மேற்றே.

இது தொன்மையுணர்-ந்து. (இ - ள்.) தொன்மையென்பது உளையிராய்ப் பழைமையவாகிய கதைப்பொருளாகச் செய்யப்படுவது. எ - று. அவை பெருந்தேவனாராற் பாடப்பட்ட பாரதமூந் தகரீ யாத்திரையும் போல்வன. (௨௩௮)

௧௧௧. இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும்
பரந்த மொழியா னடிநிமிர் தொழுகினுந்
தோலென மொழிப தோன்மொழிப் புலவர்.

இது முறையானே தோலென்னும் வனப்புணர்ந்து. அஃதிருவகைப்படும். கொச்சகக்கலியானும் ஆசிரியத்தானுஞ் செய்யப்படுவன. “யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது” என்றவழித் தேவபாணியுங் காமமும் பொருளாகவன்றியுங் கொச்சகக்கலி வருமென்றாகலான் அவை மேல்வருதல் ஈண்டிக் கொள்ளப்பட்டது. (இ-ள்.) இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும் = மெல்லென்றசொல்லான் அறம்பொருளின் பம்வீடென்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பச்செய்யினும்: அவைசெய்த காலத்துள்ளன கண்டிலம்; பிற்காலத்து வந்தன கண்டுகொள்க. பரந்த மொழியான் அடிநிமிர்ந்து ஒழுகினும் = ஆசிரியப் பாட்டான் ஒருகதைமேற் தொடுக்கப்படினும்: அவையும் பொருட்டொடர்நிலை. தோல் என மொழிப தோன்மொழிப் புலவர் = தோலென்று சொல்லுப் புலவர். எ-று. தோன்மொழியென்றார் பழைய கதையைச் செய்தத்பற்றி. இது முன்வருஞ் சூத்திரத்தானும் பிறுதும். (௨௩௧)

௧௧௨. விருந்தேதானும்

புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே.

(இ - ள்.) விருந்துதானும் புதிதாகத் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைமேற்று. எ - று. தானுமென்ற உம்மையான் முன்னைத் தோலெனப்பட்டதாஊம் பழைய கதையைப் புதிதாகச் சொல்லியதாயிற்று. இது பழங்கதைமேற்றன்றிப் புதிதாகச் சொல்லப்படுதல் ஓம் புதல் உடைமையின் உம்மையான் இறத்ததுதழீஇயினுனென்பது. புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றென்றதென்னையெனின், புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றார் பலசெய்யுளுந் தொடர்ந்துவரச் செய்வது. அது முத்தொள்ளாயிரமும் பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச் செய்யுளுமெனவுணர்க. கலம்பகம் முதலாயினவுஞ் சொல்லுப. (௨௪௦)

௧௧௩. ஞகாரா முதலா னகாரா யீற்றுப்

புள்ளி யிறுதி யியைபெனப் படுமே.

இஃது இயைபுணர்ந்து. (இ - ள்.) ஞகாரகரையாலவழுவென்னும் பதினொரு புள்ளியீற்றினுள் ஒன்றனை இறுதியாகச்

செய்யுஞ் செய்யுள் பொருட்டொடராகவுஞ் சொற்றொடராகவுஞ் செய்வது இயைபெனப்படும். எ - று. இயைபென்றதனானே பொருளும் இயைந்து சொல்லும் இயைந்துவருமென்பது கருத்து. சீத் தலைச்சாத்தனாராற் செய்யப்பட்ட மணிமேகலையுங் கொங்கவேளாராற் செய்யப்பட்ட தொடர்நிலைச்செய்யுளும் போல்வன. அவை என்கார ஈற்றான் இற்றான். மற்றையீற்றான் வருவனவற்றுக்கும் ஈண்டிலக் கணம் உண்மையின் இலக்கியம் பெற்றவழிக்கொள்க. இப்பொழுது அவை வீழ்ந்தனபோலும். பரந்தமொழியான் அடிநிமிர்ந்தொழுகிய தோலொடு இதனிடையேற்றுமையென்னையெனின், அவை உயி ரீற்றவாதல் பெரும்பான்மையாகலான் வேறுபாடுடைய சொற்றொட ரான் வருதலுமுடையவென்பது. சொற்றொடரென்பது அந்தாதி எனப்படுவதென்றதனான் உயிரீற்றுச் சொற்றொடர் சிறுபான்மையென்பது கொள்க. (உசக)

௫௫௪. சேரி மொழியாற் செவ்வி திற்கிளந்
தோதல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரோ.

இது புலனொழிபுணர் - ற்று. (இ - ள்.) சேரிமொழியென்பது பாடிமாற்றங்கள். அவற்றானே செவ்விதாகக் கூறி ஆராய்ந்து காணுமைப் பொருட்டொடரானே கொடுத்திச் செய்வது புலனென்று சொல்லுவர் புலன் உணர்ந்தோர். எ - று. அவை விளக்கத்தார் கூத் துமுதலாகிய நாடகச் செய்யுளாகிய வெண்ணிறைச் செய்யுள் போல்வனவென்பது கண்டுகொள்க. (உசஉ)

௫௫௫. ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத் தடக்காது
குறளடி முதலா வைந்தடி யொப்பித்
தோங்கிய மொழியா னுங்கன மொழுகி
னிழைபி னிலக்கண மியைந்த தாகும்.

இறுதிநின்ற இழைபிலக்கணமுணர்-ற்று. (இ - ள்.) ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத்து அடக்காது = வல்லெழுத்துப் பயிலாது: குறளடி முதலா ஐந்து அடி ஒப்பித்து = இருசேரி முதலாக ஏழு சேரியளவும் வந்த அடி ஐந்தினையும் ஒப்பித்து: ஒப்பித்தலென்பது பெரும்பான்மையான் நாற்சேரி படுக்கப்பட்டென்றவாறு. ஒழுகிய மொழியான் = நெட்டெழுத்தும் அந்நெட்டெழுத்துப்போல் ஒசை எழும் மெல்லெழுத்தும் லகாரளகாரங்களும் உடைய சொல்

லான் : ஆங்கணம் ஒழுகின் = இவையுஞ் சேரிமொழியாற் செவ்வி
திற்கிளந்து தேர்தல் வேண்டாது பொருள்படச் சென்று நடப்பின் :
இழையின் இலக்கணம் இயைந்ததாரும் = இழைபென்று சொல்லப்
படும் இலக்கணத்தது. எ-று. அவையாவன கலியும் பரிபாடலும்
போலும் இசைப்பாட்டாகிய செந்துறைமார்க்கத்தனவென்பது. இவ
ற்றுக்குச் காரணந் தேர்தல்வேண்டாது பொருள் இனிது விளங்கல்
வேண்டுமென்றது அவினயத்திற்கு உரியவாதல் நோக்கியென்பது.
மற்றிதனை வெண்டுறைச் செய்யுட்குமுன் வைப்பினெனின், இஃ
திசைப்பாட்டாகலின் இனிவருகின்றது இசைத்தமிழாகலின் அதற்
குபகாரப்பட்ட இதனை இறுதிக்கண் வைத்தானென்பது. (௨௪௩)

௫௫௬. செய்யுண் மருங்கின் மெய்ப்பெற நாடி
யிழைத்த விலக்கணம் பிழைத்தன போல
வருவ வுளவெனினும் வந்தவற் றியலாற்
றிரிவின்றி முடித்த றெள்ளியோர் கடனே.

இஃது இவ்வோத்திற்கெல்லாம் புறனடை கூறுகின்றது.
(இ - ள்.) செய்யுளிடத்துப் பொருள்பெற ஆராய்ந்து தந்திரஞ்செ
ய்யப்பட்ட இலக்கணத்தின் வழியினபோன்று பின்னொன்று
வருவனவுளவேன் முற்கூறப்பட்ட இலக்கணத்தோடு திரியாமல் மு
டித்துக் கோடல் அறிவுடையேரது கடன். எ - று. அவை எண்
சீர் முதலாயின வரிற் கழிநெடிலடிப்பாற் சார்த்திக்கோடலும் ஏது
முதலியது முதுமொழியோடு பாட்டிற்கு இயைபின்றியுந் தொடர்பு
படுப்பனவும் யாப்பென்னும் உறுப்பின்பாற்கோடலும் பிறவும் ஈண்
டோதாதன உளவெனின் அவையுமெல்லாஞ் செய்யுளிலக்கணமுடி
பாகுமென்றவாறு. (௨௪௪)

செய்யுளியன் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது ம ர பீ ய ல்.

—●—●—●—●—●—

௧௫௭. மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பிற்
பார்ப்பும் பறமூங் குட்டியுங் குருநாயுங்
கன்றும் பிள்ளையு மகவு மறியுமென்
றென்பதுங் குழவியோ டினைமைப் பெயரோ.

என்பதுகுத்திரம். இவ்வோத்து என்னபெயர்த்தோவெனின், மரபியலென்னும் பெயர்த்து. இதனானே ஒத்து ததலியதுஉம் மரபு உணர்த்துதலென்பது பெற்றும். மரபென்ற பொருண்மை என்னையெனின், கிளவியாக்கத்து மரபென்று வளையறுத்து ஒதப்பட்டனவுஞ் செய்யுளியலுண் மரபென்று வளையறுத்து ஒதப்பட்டனவுமன்றி, இருதிணைப்பொருட்குணனாகிய இளைமையும் ஆண்மையும் பெண்மையும்பற்றிய வரலாற்றுமுறைமையும், உயர்திணை நான்கு சாதியும்பற்றியமரபும், அஃறிணைப் புல்லும் மரனும் பற்றிய மரபும், அவைபற்றிவரும் உலகியன்மரபும் நூன்மரபுமென இவையெல்லாம் மரபெனப்படுமென்பது. மற்றுப் பொருள்களின் இளைமைபற்றி வரும் மரபுகூறினான் மூப்புப்பற்றி வரும் மரபுகூறானோவெனின், அது வளையறையின்மையிற் கூறானென்பது. மற்று மேலே ஒத்தினோடு இவ்வோத்திடை இயைபென்னையெனின், முன்னர் வழக்கிலக்கணங் கூறியதன்பின் செய்யுளிலக்கணஞ் செய்யுளியலுட் கூறினான், அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபு ஈண்டுக் கூறினமையின் இது செய்யுளியலோடு இயைபுடைத்தாயிற்று. மற்று வழக்கிலக்கணஞ் செய்யுட்கும் பொதுவாகலின் இங்ஙனம் இரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபினையுஞ் செய்யுளியலின்முன் வைக்கவெனின், அவ்வாறு வழக்குஞ் செய்யுளுமென்று இரண்டுமல்லாத நூலிற்கும் ஈண்டு மரபு கூறினமையின் இது செய்யுளியலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வோத்தின் முதற்குத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின் எல்லாப்பொருளின்கண்ணும் இளைமைக்குணம்பற்றி நிகழுஞ் சொல் இவையென்று வளையறுத்துக் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பின் = விலக்கருஞ் சிறப்பிற்காகிய டிரபிலக்கணங் கூறின: பார்ப்பும் பறமூங்குட்டியும் குருநாயும் கன்றும் பிள்ளையும் மகவும் மறியும் என்று ஒன்பதுங் குழவியோடு இளைமைப்பெ

யர் = குழலியோடு இவைபொன்பதம் இளைமைப்பெயர். எ - று. மேலான எட்டிற் குழலியுமென இளைமைப்பெயர் ஒன்பதாயின. குழலியோடொன்பதென்னுது ஒன்பிதங்குழலியோடென மயங்கக்கூறியவதனும் போத்தென்பதம் இளைமைப்பெயரொனவும் பிறவும் வருவன உளவாயினுங் கொள்ளப்படும். இவற்றையெல்லாம் மேல் வுண்பறுத்த இன்னபொருட்டு இன்னபெயர் உரித்தென்பது சொல்லும். மாற்றருஞ் சிறப்பினென்றதானே இவை ஒருதலையாகத் தத்தம் மரபிற் பிறழாமற் செய்யுள்செய்யப்படுமென்பது உம், ஈண்டுக் கூறாதனவாயின வழக்கொடுபட்ட மரபு பிறழவுஞ் செய்யுளினிப்பம்படின அவ்வாறுசெய்யவென்பது உங் கூறியவாறாயிற்று. “அகலிரு விசம்பிற்பாயிருள் பருகிப் - பகல்கான் றெழுதரு பல்கதிர்ப் பரிதி” எனவும் “நாமமினுஞ் சிறந்தது நுவ்வை யாகுமென் - றென்னை கூறினன் புன்னையது நலனே” எனவும் வரும். அவற்றுட் பரிதியஞ்செல்வனைப் பருகுவ் காலும் என்றலும் புன்னைமரத்தினை நுவ்வையென்றலும் மரபன்மையின் வழக்கினுண் மாற்றுதற்கு உரியவாமென்பது கருத்து. “நிலவுக் குவித்தன்ன வெண்மணல்” எனவும் “இருடுணித் தன்ன வேனங் காணின்” எனவும் “இருதூற் றன்ன விருமபல் கூந்தல்” எனவும் வருவனவும் அவை. (க)

௧௧௮. ஏறு மேற்றையு மொருத்தலுங் களிறுஞ்

சேவுஞ் சேவலு மிரலையுங் கலையு

மொத்தையுந் தகரு முதனா மப்பரும்

போத்துங் கண்டியுங் கடுவனும் பிறவும்

யாத் த வாண்பாற் பெயரொன மொழிப.

(இ - ள்.) ஆண்பாற்பெயர் இவ்வெண்ணப்பட்ட பதினெந்தம். எ - று. பிறவுமென்றதானுன் ஆணென்றும் விடையென்றும் வருவன போல்வனவுங் கொள்க.

இவற்றை வரையறைகூறும்வழி உதாரணங் காட்டுதம். யாத் ஆண்பாற்பெயர் என்றதனாற் போத்தென்பது இளைமைப்பெயர் மாயினும் இங்ஙனம் ஆண்பாற்குச் சிறந்தவருமாறுபோலச் சிறவாது அதற்கென்பதுகொள்க. (உ)

௧௧௯. பேடையும் பெடையும் பெட்டையும் பெண்ணு

மூடு நாகுங் கடமையு மளகு

மந்தியும் பாட்டியும் பிணையும் பிணவு

மந்தஞ் சான்ற பிடியொடு பெண்ணே.

(இ - ள்.) கூறப்பட்ட பதின்மூன்று பெயரும் பெண்மைப் பெயர். எ - று. கடமையென்பதோர் சாதிப்பெயர் உண்டேனும் அதுவன்று, ஈண்டெண்ணப்பட்டது பெண்மைமேற்றென்று கொள்க. அந்தஞ் சான்ற என்பது முடிபமைந்தன இவையென்றவாறு. எனவே, ஆனென்பது பெண்பெயராதலும் பெண் ஆனென்பன ஒருசார் புல்லிற்கும் நேர்தலுங் கொள்க. என்னை? ஆனென்பது ஆவினுள் ஏறெனப்படுதலின். ஆனென்பது ஆண்பாற்குப் பொதுவாகலின் அது முடிபமையாதெனப்பட்டது. அது மேற்காட்டினும். ஆண்மை பெண்மை புல்லிற்கின்மையின் அவையும் முடிபுடையன ஆகவாயினுங் காயாப் பிணைய ஆண்பிணையென்றுங் காய்ப்பனவற்றைப் பெண்பிணையென்றும் வழங்குப. இவையெல்லாம் வழக்காகலிற் செய்யுளுள் வருமாறு அறிந்து கொள்ளப்படும். இவற்றுக்கு மேல் வரையறைகூறும்வழி உதாரணங் காட்டினும். (ஈ)

நிகு. அவற்றுட்,

பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் நினைமை.

இது நிறுத்தமுறையானே இளைமைப்பெயருண் முற்கூறிய பார்ப்பினைக் கூறுவான் அதனோடொப்புமைகண்டு பிள்ளைப்பெயருங் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) இவ்விரண்டும் புள்ளிளைமைக்குரிய. எ - று. இவையெல்லாம் இக்காலத்து வழக்கினுள் அரியவாகலிற் சான்றோர் செய்யுளுட் காணப்படும். அல்லன வழக்கின்மேற் காட்டினும். “மேற்காட் டிருந்த பார்ப்பினங்கள்” எனவும் “இல்லிற்றைப் புள்ளித் பிள்ளையொடு வதியும்” எனவும் “பைதற் பிள்ளைக் கிளிபயிர்ந்தாங்கு” எனவும் இவை பருந்தும் ஊர்க்குருவியுங் கிளிபுமென்னும் பறவையெல் வந்தன. பிறவும் அன்ன. புள்ளுக்குலம் பலவாகலான் இச்சுத்திரத்துள் அடங்கிய மரபு எத்துணையும் பலவாதனோக்கி முத்தருத்திரத்துட் பார்ப்பினை முற்கூறினனென்பது. (சு)

நிகு. தவழ்பவை தாமு மவற்றோ ரன்ன.

(இ - ள்.) பார்ப்பும் பிள்ளையும் தவழ்பவற்றிற்கும் உரிய. எ - று. அவை ஆமையும் உடம்பும் ஓத்தியும் முதலையும் முதலாயின. ஆமையும் முதலையும் நீருள்வாழினும் நிலத்தியங்குங்காற் தவழ்பவையெனப்படும். உதாரணம் “யாமைப் பார்ப்பி னன்ன - காமங் காதலர் கையற விடினே” எனவுந் “தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலை” எனவுந் தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் களவனோடு - பிள்ளை இன்னு முதலைத்தவ ழோ” எனவும் வரும். தாமுமென்றதனான் ஊ

ர்வனநடப்பனவுஞ் சிறுபான்மை பிள்ளைப்பெயர்ச்சு உரியனகொள்க. அது பிள்ளைப்பாம்பென ஊர்வனமேல் வந்தது. “பிள்ளை வெருகிற் கல்கிரா யாகி” என நடப்பனமேல் வந்தது. மூங்காப்பிள்ளை என்பதும் ஈண்டே கொள்ளப்படும். பார்ப்பும் அவ்வாறு வருவன உளவேற், கொள்க. இதுவுந் தவமுஞ் சாதிக்கெல்லாம் பொதுவாகிய பரப்புடைமையின் இரண்டாவது வைத்தானென்பது (டு)

டுசுஉ. மூங்கா வெருகெலி மூவரி யணிலோ

டாங்கவை நான்குங் குட்டிக் குரிய.

இதுமேல் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் அதிகாரப்பட்ட தவழ்வனவும் நடப்பனவும் பற்றிக் குட்டியென்னும் பெயரினையு முறையன்றிக் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) குட்டியெனப்படுவன இவை நான்கும். எ - று. அவை மூங்காக்குட்டி வெருக்குக்குட்டி எலிக்குட்டி அணிக்குட்டியெனவரும். மூவரியணிவென்றதனான் ஒழிந்தமூன்றுத் தம்முள் ஒருபிறப்பினவாம், இவையொருநிகரனவே என்பதுகொள்க. ஆங்கவை நான்கும் என்றதனாற் தத்துவனவற்றுக்குங் குட்டிப்பெயர் கொடுக்கப்படும். தவளைக்குட்டியெனவரும். மேல் ஊர்வனவற்றுக்குந் தவழ்வனவற்றிலக்கணம் எய்துவித்தமையாற் பாம்புக்குட்டியென்பதுங் கொள்க. மற்றுக் கீரியும் நாலியும்போல்பவற்றையுங் குட்டியென்னுரோவெனின், அவை பிள்ளையென்றலே பெரும்பான்மையாகலின் உரியவென்றதனாற் சிறுபான்மை குட்டியென்பதுங்கொள்க. மூங்காவின் விகற்பமென்பாருமுளர். (சு)

டுசுங். பறழெனப் படினு முறழாண் டில்லை.

(இ - ள்.) மேற்கூறிய-நான்கும் பறழெனவும்கூடும். எ - று. இவை இக்காலத்து வீழ்ந்தன. மற்று முற்கூறிய நான்கினையும் இப்பெயரானே முற்கூறுக, முதற்குத்திரத்துள் ஓதியமுறைமைக்கேற்பவெனின், அற்றன்று அவற்றுக்கு இப்பெயர் சிறுபான்மையென்பான் பிற்கூறினென்பது. உறழாண்டில்லையென்ற மிகையானே “கைம்மையுய்யாச் காமர்மந்திக் - கல்லா வன்பறழ்க் கினைமுதற் சேர்த்தி” என்பதுங்கொள்க. (சு)

டுசுசு. நாயே பன்றி புலிமுய னான்கு

மாயுங் காலைக் குருளை யென்ப.

இது முறையானே நான்காம் என்னுமுறைமைக்கணின்ற குருளையாமாறுணர் - த்று. (இ - ள்.) நாயும் பன்றியும் புலியும் மு

யதும் என நான்குங் குருளையென்று சொல்லப்படும். எ - று. “கிற வாக் கண்ண சாய்செவிக் குருளை” எனவும் “விழியாக் குருளை மென்முலை சுவைப்பக் - குழிவயிற் துஞ்சங் குறுந்தாட் பன்றி” எனவும் “இரும்புலிக் குருளையிற் றோன்றங் காட்டிடை” எனவும் “குருளை கோட்டப் பஞ்சிக் குறுமுயல் - வலையிற் தப்பாது மன்னுயி ரமைப்ப” எனவுமீவரும். ஆயுங்காலையென்றதனாற் “சிறுவெள் ளரவினவ்வரிக் குருளை” என்பதுங்கொள்க. (அ)

ருசுரு. நரியு மந்தே நாடினர் கொளினே.

(இ - ள்.) நரியுங் குருளையெனப்படும். எ - று. “பிணந்தின் பெண்டிர்க்குக் குருளை காட்டிப் - புறங்காட் டோரி புலவுத் தகை பெறுஉம்” எனவரும். நாடினர்கொளினையென்றதனானே “வெயிலாடு முகவின் குருளை யுருட்டுங் - குன்ற நாடன் கேண்மை” என்றோல முகவிற்குங் குருளைப்பெயர் கொடுக்க. (க)

ருசுசு. குட்டியும் பறமுங் கூற்றவண் வரையார்.

(இ - ள்.) மேற்கூறிய ஐந்தினையுங் குட்டியென்றும் பறமுன்றும் கூறுதல்வரையார். எ - று. “அவை நாய்க்குட்டி பன்றிக்குட்டி புலிக்குட்டி முயற்குட்டி நரிக்குட்டி என வழக்கினுள்வந்தன. பாசிப் பரப்பிற் பறமுொடு வந்த” எனவும் “வயநா யெறித்த வன் பறத் தழீஇ” எனவும் “புலிப்பற முன்ன பூஞ்சினை வேங்கை” எனவும் “பதவுமெயல் பற்றி முயற்பற முழம்புஞ் - சேறா ரோனே நன்னுதல்” எனவும். “நரிப்பற முகவர நாய்முலை சுரக்கும்” எனவும் முறையானே வந்தன. நாயெனச் செந்நாய் நீர்நாய் முதலாயினவும் அடங்குமென்பது. மூவரியணிலென்றவழிச் சொல்லப்பட்டவாறும் உய்த்துணர்க. பிறவும் அன்ன. (கர)

ருசுஎ. பிள்ளைப் பெயரும் பிழைப்பாண் டில்லை

கொள்ளுங் காலே நாயலங் கடையே.

(இ - ள்.) மேற்கூறிய ஐந்துகூறியுள்ளும் நாயொழித்து ஒழித்தானகற்கும் பிள்ளையென்னும் பெயர்க்கொடையும் உரித்து. எ - று. இவை செய்யுட்கண் வருவன கண்டுகொள்க. கொள்ளுங்காலையென்றதனான் முற்கூறிய நாய்முதலாகிய நான்கும் விலக்கி நரிப்பிள்ளையென்பதே கோடலும் ஒன்று. (கக)

ருசுஅ. யாடுங் குதிரையு நவ்விது முழையு
மோடும் புல்வா யுளப்பட மறியே.

(இ - ள்.) இவ்வைந்து சாதியின் இளைமைப்பெயர் மறியெனப்படும். எ - று. அவை “மறித்துருத் தொகுத்த பறிப்புற விழையுன்” எனவும் “உள்ளில் வயிற்ற வேளனை மறி” எனவும் பாட்டின் மேல்வந்தன. மறிக்குதிரையெனவும் மறிநூக்கிற்றெனவுஞ் சொல்லுதலின் இது குதிரைக்கும் உரித்தாயிற்று. “நவ்வி நான்மறி கவ்விக்கடன்கழிக்கும்” எனவும் “மறியாடு மருங்கின் மடப்பிணை தழிஇ” எனவுந் “தெறித்துநடை மரபிற்றன் மறிக்கு நிழலாடி” எனவும் இவை நவ்வியும் உழையும் புல்வாயும் முறையானே மறியென்னும்பெயர் எய்தியவாறு அவ்வச்செய்யுளுட்கண்டுகொள்க. நவ்வியும் உழையும் புல்வாயுள் அடங்குமன்றே அவற்றை மூன்றாக ஓதியதென்க. நாயென்றதுபோல அடங்காதோவெனின், மாவென்பது குதிரையும் ஆனையும் புலியுஞ் சிங்கமும் முதலாயவற்றுக்கெல்லாம் பெயராகலின் அவ்வாறு ஓதானென்பது. ஓடும்புல்வாயென்றதனானே மடனுடையன நவ்வியெனவும் இடைநிகரன உழையெனவுங் கொள்க. எட்டாம் முறைமைக்கண் ஓதிய மறியினை ஐந்தாம்வழிக் கூறியவதனானே “செவ்வளைச் சேக்கை வருடை மான்மறி” என்றது போல்வன கொள்க. (கஉ)

ருசுக. கோடுவாழ் குரங்குங் குட்டி கூறுப.

(இ - ள்.) கோட்டினைபு வாழ்க்கையாகவுடைய குரங்குங் குட்டியென்று கூறப்படும். எ - று. கோடுவாழ் குரங்கெனவே குரங்கின் பிறப்பிப்பகுதியெல்லாங் கொள்க. அவை குரங்குக்குட்டி முசுக்குட்டி ஊக்குட்டியென்பன. உம்மை இறந்ததழிஇயிற்றா தலான் மேற்கூறிய யாடுமுதலாகிய ஐந்துசாதிக்குங் குட்டியென்னும்பெயர் கூறப்படுமென்பது. அவை யாட்டுக்குட்டி குதிரைக்குட்டி நவ்விக்குட்டி உழைமாளுக்குட்டி புல்வாய்க்குட்டி எனவரும். (கங)

ருஎ௦. மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்பு

மவையு மன்ன வப்பா லான.

(இ - ள்.) மேலைக்குத்திரத்தெடுத்தோதிய குரங்கிற்குக் குட்டியென்னும் பெயரேயன்றி மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்புமெனப்பட்ட இந்நான்கும் குட்டியென்னும்பெயர்போல அக்குரங்கின் பகுதிக்கு ஐரிபவாம். எ - று. “உயர்கோட்டு மகவுடை மந்தி போல” எனவுந் “குரங்குப்பிள்ளை” எனவும் “வனியாடி வன்பறம்தந்தை” எனவும் “ஏற்பன வேற்பன வுன்னும் - பார்ப்புடை மந்திய

மலையிறத் தோரோ” எனவும் வரும். அன்னவென்பதனான் முன்னைய வற்றோடொக்கும் மிகுதி குறைவு இலவென்பதாம். “வெயிலாடு முசு வின் குருளை யுருட்டும்” என இலேசினாற் கூறிப்போந்தமையின் ஈண்டு அதுகூறிலனாயினான். அன்றி, அஃது இத்துணைப் பயிலாமை யானுமென்க. ஏழாமுறைநின்ற மகவினை ஈண்டு வைத்தான் அதிகா ரப்பட்ட பெயர்க்குரிமையானென்பது. (௧௪)

௫௪௧. யானையுங் குதிரையுங் கழுதையுங் கடமையு
மாறே டைந்துங் கன்றெனற் குரிய.

(இ - ள்.) ஐந்தாம் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற கன், நென்னும் பெயர்க்கு இவை உரிய. எ - று. அவை யானைக்கன்று குதிரைக்கன்று கழுதைக்கன்று கடமைக்கன்று ஆன்கன்று எனவ ரும். “கன்றுடை மடப்பிடிப் பூசல் பலவுடன் - வெண்கோட் டி யானை விளிபடத் துழவும்” என்பது யானைக்கன்று. “கன்றுபுகு மா லை நின்றோ ளெய்தி” என்பது ஆன்கன்று. பிறவும் அன்ன உள வேற் கொள்க. இனி உரியவென்றதனானே மான்கன்று குதிரைக் குட்டியென்பனவுஞ் சொல்லுப. (௧௫)

௫௪௨. எருமையு மரையும் வரையா ராண்டே.

(இ - ள்.) எருமையும் மரையும் கன்றெனப்படும். எ - று. அவை எருமைக்கன்று மராமான்கன்று என்பனவழக்கு. “கன்று டை மரையா துஞ்சங் - குன்ற நாடற் கண்ட வெங்கண்ணே” எனவரும். வரையாரானவே அவையெல்லாம்போலாது சிறுவர வின என்பது பெற்றாம். (௧௬)

௫௪௩. கவரியுங் கராமு நிகரவற் றுள்ளே.

இஃது அவற்றோடு மாட்டெறிந்தது. (இ - ள்.) கவரியுங் கராமுங் கன்றெனப்படும். எ - று. கவரிமான்கன்று கராக்கன்று எனவரும். அவற்றுள்ளேயென்பது முற்கூறிய ஏழனுண் முதனி ன்ற யானையோடொக்குமென்றவாறு. இதன்பயம் “குஞ்சரம் பெ றுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை” எனவருகின்றபெயரும் இவற்று க்கெய்துவத்தலாயிற்று. அது முன்னர்ச் சொல்லுதும். இவை யெல்லார் தம்மினொத்த வரவின அன்மையின் வேறுவேறு குத்தி ராஞ் செய்கின்றவாறாயிற்று. (௧௭)

௫௪௪. ஓட்டக மவற்றோ டொருவழி நிலையும்.

(இ - ள்.) சிறுபான்மை ஒட்டகமும் கண்மெனப்படும். எ - று. அது ஒட்டகக்கன்று எனவரும். ஒருவழியென்றதனானே வெற்றினும் இது சிறுபான்மையெனவுணர்க. (கஅ)

ருஎடு. குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை.

(இ - ள்.) ஒழிந்துகின்ற குழவிப்பெயர் குஞ்சரத்திற்கு உரிய. எ - று. அது “ஒய்யென வெழுந்த செவ்வாய்க் குழவி” என வரும். நிகரவற்றுள்ளென மேற் குஞ்சரத்தோடொக்குமெனப்பட்ட கரத்தின்குழவியுங் கவரிக்குழவியும் வந்தவழிக்கண்டுகொள்க. (கக)

ருஎசு. ஆவு மெருமையு மவைசொலப் படுமே.

(இ - ள்.) ஆவும் எருமையும் அவைபோலக் குழவிப்பெயர் க்கொடை பெறும். எ - று. குஞ்சரம் ஆனும் பெண்ணுமென இரு கூற்றனவாகலான் அவையென்றான். மக்கண்மேல் வருங்காலும் இஃதொக்கும். “மக்கட் குழவி யெனவர் தனரே - நோவே மாகுத லறிந்துஞ் - சேயர் தோழி செய்ந்நாட் டோடோ” என்பது ஆண்குழவி. “மோட்டெருமை முழுக்குழவி - கூட்டுநிழற் றுயில்வதியும்” என்றது எருமைக்குழவி. (உ௦)

ருஎஎ. கடமையு மரையு முதனிலை யொன்றும்.

(இ - ள்.) இவையும் ஆப்பெயர்க்கு உரிய. எ - று. குஞ்சரம்போலக் குழவிப்பெயர்பெறுமென்பான் முதனிலையொன்றுமெ ன்றானென்பது. அவை வந்துழிக் கண்டுகொள்க. (உ௧)

ருஎஅ. குரங்கு முகவு மூகமு மூன்று

நிரம்ப நாடி னப்பெயர்க் குரிய.

(இ - ள்.) இம்மூன்றுங் குழவியென்னும் பெயர்க்கு உரிய. எ - று. நிரம்பநாடினென்பது மூன்றுபெயரும் ஒருபிறப்பின்பகுதி யாகலின் அம்மூன்றிற்கும் ஒப்பவருமென்றவாறு. இக்கருத்தானே “கோடுவாழ் குரங்கு” என்றவழி இம்மூன்றுங் கொண்டாமென்பது. இவற்றுக்கு உதாரணங் காணுமையிற் காட்டாமாயினும். இலக்கணம் உண்மையின் அமையுமென்பது. (உ௨)

ருஎக. குழவியு மகவு மாயிரண் டல்லவை

கிழவ, வல்ல மக்கட் கண்ணே.

(இ - ள்.) குழவியும் மகவுமென்னும் இரண்டெல்லது மக்க ட்கணின் இணைமை தமக்கு வேறுபெயருடையவல்ல. எ - று. ஆணி

கைமையும் பெண்ணினைமையுமென இரண்டாகலின் அவற்றை அவையெனப் பன்மைகூறினான். “காடல குழல்கொள் வாரி னேம்புமதி” எனவும் “மான்றோற் பள்ளி மகவுவாடு முடங்கி” எனவும் வரும். கீழ்வவல்லவென்ற மிகையானே ஆண்பிள்ளை பெண்பிள்ளையெனப் பிள்ளைப்பெயரும் மக்கட்பாற்படுவன கொள்க. (௨௩)

௩௮௦. பிள்ளை குழவி கன்றே போத்தெனக் கொள்ளவு மமையு மோரறி வுயிர்க்கே.

(இ - ள்.) பிள்ளை குழவி கன்று போத்தென்னும் நான்கும் ஓரறிவுயிரின் இளைமைப்பெயர். எ - று. ஓரறிவுயிரொன்பன முன்னர்ச் சொல்லப்படும். ஓரறிவுயிரொன்பது பண்புத்தொகை. கமுகம் பிள்ளை தெங்கப்பிள்ளை எனவும் “வீழி ருழைக் குழவித் தீநீர்” எனவும் பூங்கன்று எனவும் போத்துக்கால் எனவும் வரும். வீழிருழையெனப்பட்டது தெங்கு, போத்துக்காலென்பது கரும்பு. ஓரறிவுயிர்க்குக் கொள்ளவும் அமையும் என்னும் உம்மையை எச்சப்படுத்துப் பிறவழியுங் கொள்ளப்படும். அவை குழவிவேனில் குழவித்திங்கள் குழவிஞாயிறு எனவும் “பருவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்து” எனவும், “புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை” எனவும் இவையும் இளைமைக்குறிப்பினவாகலிற் காட்டப்பட்டன. மற்று ஓரறிவுயிராண்டுக் கூறியதென்னையெனின், குழவிப்பெயர் அதிகாரப்பட்ட மையானென்பது. மற்றுப் புல்லுந் மரனும் உயிரெனப்படுமோவெனின் அவற்றையுயிரொன்றன் மரபுபட்ட வழக்காகலின் அம்மரபுந் கோடற்குக் கூறினான், மரம் உய்ந்ததென்பவாகலின். (௨௪)

௩௮௧. நெல்லும் புல்லு நேரா ராண்டே.

இஃது எய்தியதுவிலக்குகின்றது. (இ - ள்.) அந்நான்கு பெயரானும் நெல்லும் புல்லுஞ் சொல்லப்படா. எ - று. மற்றுப் “புறக கா முனவே புல்லென மொழிப” எனுமாகலான் மேற்காட்டிய கமுகு முதலாகிய புல்லும் விலக்குண்ணும் பிறவெனின், அற்றன்று; புல்லென்பது பலபெயரொருசொல்லாகலான் நெல்லென்னும் இனத்தானே வேறுபடுத்துப் புல்லென்பது உணவின்மேற் கொள்க. (௨௫)

௩௮௨. சொல்லிய மரபி னிளைமை தானே

சொல்லுங் காலை யவையல திலவே.

இதுபுறநடைக்குத்திரம். (இ - ள்.) சொல்லிய மரபின் இளைமை = “பாட்டூட் பயின்றவை நாடுங் காலை” எனவும் “பாடல் சான்ற புலனெறி மெக்கு” எனவும் அகத்திணையியலுட் கூறிய புலனெறி

வழக்கிற்காகிய இளைமை*, சொல்லங் காலை அவையலது இல- அவற்
றுக்கு இலக்கணங்கூறுங்கால் வேறுபலவின்றிவரும் இங்ஙனம் வகை
யறைப்பட்டன இன்றி. ௭ - று. இளைமையும் அவையலதிலவென்
வே அதற்கு மறுதலையாகிய முதுமையாயின் அவையலதிலவென்
பதோர் வகையறைப்படுத்து இலக்கணங்கூறப்பட்டாவென்பது கருத்து.
சொல்லங்காலையென்றதனாற் சொல்லாத இளைமைப்பெயருங்கொள்க.
அவை “நன்னாட் பூத்த நாகிள வேங்கை” எனவும் நாகுவளை என
வுங் “கண்ணக்கோட்டு வாளைக் கமஞ்சுன் மடநாகு” எனவும் “எரு
மை நல்லான் கருநாகு பொருடம்” எனவும் வரும். இவற்றுள் ஓரறி
வுயிர் முதலாக ஐந்தறிவுயிரளவும் நாகென்னும் இளைமைப்பெயர்
வகையறையின்றிச் சென்றது. வண்டென்பதற்கும் ஒக்கும், அது விர
வுப்பெயராகலின். (௨௬)

நி.௮௩. ஒன்றறி வதுவே யுற்றறி வதுவே
யிரண்டறி வதுவே யதனாடு நாவே
மூன்றறி வதுவே யவற்றோடு முக்கே
நான்கறி வதுவே யவற்றோடு கண்ணே
யைந்தறி வதுவே யவற்றோடு செவியே
யாறறி வதுவே யவற்றோடு மனனே
நேரிதி னுணர்ந்தோடு நெறிப்படுத் தினரே.

இது மேல் அதிகாரப்பட்ட ஓரறிவுயிர் உணர்த்தும்வழி அவ்
வினத்தனவெல்லங் கூறுதல் நுதலிற்று. (இ - ள்.) ஒன்றறிவ
தென்பது ஒன்றினையறிவது அஃதாவது உற்றறிவதெனவும், இரண்
டறிவதென்பது அம்மெய்யுணர்வீனாடு நாவணர்வுடையதெனவும், மூ
ன்றறிவுடையது அவற்றோடு நாற்றவுணர்வுடையதெனவும், நான்கறி
வது அவற்றோடு கண்ணுணர்வுடையதெனவும், ஐந்தறிவது அவற்
றோடு செவியுணர்வுடையதெனவும், ஆறறிவுடையது அவற்றோடு ம
னவுணர்வுடையதெனவும், அம்முறையானே நுண்ணுணர்வுடையோர்
நெறிப்படுத்தினர். ௭ - று. இது முறையாதற்குக் காரணமென்னையெ
னின், எண்ணுமுறையாற் கூறினான்பது. அல்லது உம், எல்லா
உயிர்க்கும் இம்முறையானே பிறக்கும் அவ்வவற்றுக்கோதிய அறிவுக
ளென்றற்கு அம்முறையாற் கூறினான்பது. என்னை அதுபெறுமா
றெனின், நேரிதினுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரென்பதனாற் பெறுது
ம். மற்ற ஒன்றுமுதல் ஐந்திறாகிய பொறியுணர்வு மனவின்றியும் பிற
ப்பனபோல வேறுகூறியதென்னையெனின், ஓரறிவுயிர்க்கு மனமின்

மையின் அங்ஙனங் கூறினாற்பது. அதற்கு உயிருண்டாயின் மனமின்றாமோவெனின், உயிருடையவாகிய நந்துமுதலாகியவற்றுக்குச் செவிமுதலாகிய பொறியின்னும் கண்டிலையோவென்பது. அவ்வாறே ஒழிந்தவற்றிற்கும் மனவுணர்வில்லையென்பாரும் மனமுண்டென்பாருமென இருபகுதியர். அவையெல்லாம் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. அல்லதூஉம் பொறியுணர்வென்பதாமே உணரும் உணர்ச்சி. அங்ஙனம் உணர்ந்தவழிப் பின்னர் அவற்றை மனஞ் சென்று கொள்ளுமென்பதென்னையெனின், மனம் ஒன்றினைநினையாநிற்க மற்றொன்று கட்புலனாய்க்கால் அதனைப் பொறியுணர்வுகொள்ள அதன்வழியே மனந் திரிந்து செல்லுமாகலின். என்னை? மனனுணர்வு மற்றோர்பொருட்கண் நின்றகாலத்துப் பிறபொருட்கட் சென்றதெனப் படாதன்றே? பின்னர் அதனை அறிவித்தது பொறியுணர்வாகலான் அவை தம்மின்வேற்றுமையுடையனவென்பது. அல்லதூஉந் தேனெய்யினை நாவின்பொறி உணர்ந்தவழி இன்புற்றுங் கண்ணுள்வார்த்து மெய்யுணர்வுணர்ந்தவழித் துன்புற்றும், நறிதாயின மான் மதத்தினை மூக்குணர்வுணர்ந்தவழி இன்புற்றுங் கண்ணுணர்ந்தவழி இன்பங்கொள்ளாமையும் வருதலின் அவை பொறியுணர்வெனப்படும். மனவுணர்வும் ஒருதன்மைத்தாகல்வேண்டுமாவெனின், ஐயுணர்வின் நிக் கனாப்போலத் தானேயுணர்வது மனவுணர்வெனப்படும். பொறியுணர்வு மனமின்றிப் பிறவாதெனின் முற்பிறந்தது மனவுணர்வாமாகவே பொறியுணர்வென்பது ஓரறிவின்றாகியே செல்லுமென்பது. அற்றன்றியும் ஒருவனுறுப்பிரண்டு தீண்டியவழி அவ்விரண்டும் படினும் ஒருகணத்துள் ஒருமனமே இருமனப்பட்டு அவ்வுறுப்பிரண்டற்கும் ஊற்றுணர்வு கெடாது கவர்ப்ப வாங்கிக் கைக்கொண்டு மீளுமென்பது காட்டலாகாமையானும் அஃதமையாதென்பது. (உஎ)

௫ அசு. புல்லு மரனு மோரறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இது முறையானே ஓரறிவுடையனவுணர் - ற்று. (இ - ள்.) புறக்காமுனவாகிய புல்லும் அகக்காமுனவாகிய மரனும் ஓரறிவுடைய. பிறவும் அக்கிளைப் பிறப்பு உள்ளன. எ - று. கிளைப்பிறப்பென்பது கிளையும் பிறப்புமென்றவாறு. கிளையென்பன புறக்காமும் அகக்காமுமின்றிப் புதலுங் கொடியும் போல்வன. பிறப்பென்ப மக்களானும் விலங்கானும் ஈன்ற குழவி ஓரறிவின ஆய பருவமும் எஞ்ஞான்றும் ஓரறிவினவேயாகிய என்பில் புழுவுமென இவை. இவை வேறுபிறப்பெனக் கொள்க. மற்று இவற்றுக்கு அறிவில்லை

பிறவெனின், பயிலத்தொடுங்காற் புலருமாகலின் ஓரறிவுடையவென வழக்குறோக்கிக் கூறினான் இது வழக்குதாலாதலின். அஃதேதல் இவை உணர்ச்சியாயின் இன்பதுன்பங் கொள்ளுமோவெனின் அதற்கு மனமின்மையின் அது கடாவன்றென்பது. (௨௮)

௫௮௫. நந்து முரளு மீரறி வினவே

பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இது முறையானே ஈருணர்வுடையனவுணர்ந்து. (இ - ள்.) நந்தும் முரளும் ஈரறிவாகிய ஊற்றுணர்வும் நாவுணர்வுமுடையன. பிறவும் அக்கிளைப் பிறப்பு உள. எ - று. இரை சுவைக்கோடலும் பிறிதொன்று தாக்கியவழி அறிதலுமுடைமையின் மெய்யுணர்வோடு நாவுணர்வுமுடையனவென்றவாறு. இவற்றுக்குக் கிளையென்பன கிளிஞ்சிலும் முற்றிலும் முதலாகிய கடல்வாழ் சாதியும் பிறவுமெனக்கொள்க. பிறப்பென்பன முற்கூறியவாறே கொள்ளப்படும். (௨௯)

௫௮௬. சிதலு மெறும்பு மூவறி வினவே

பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இது மூவறிவ்னகூறுகின்றது. (இ - ள்.) சிதலும் ஏறும்பும் ஊற்றுணர்வும் நாவுணர்வும் மூக்குணர்வுமுடைய. அவற்றுக் கிளையும் பிறப்பும் அவ்வாறே மூவறிவுடைய. எ - று. இவை உற்றுணர்ந்துமீடலும் நாச்சுவைக்கோடலும் மெய்யுள்வழி மோந்தறிதலுமென மூன்றறிவீனையுடையவாறு கண்டுகொள்க. இவற்றுக்குக் கண்ணுஞ் செவியுமின்னம் ஏற்றான் அறிதுமெனின், ஒன்று தாக்கியவழியன்றி அறியாமையிற் கண்ணிலவென்பதறிதும். உரப்பியவழி ஓடாமையிற் செவியிலவென்பதறிதும். இவற்றின் கிளையென்பன ஈயன் மூதா போல்வன. பிறப்பென்பன முற்கூறியவாறே மக்கட்குழுவியும் விலங் கிண்குழுவியும் இம்மூன்றுணர்வாகிய பருவத்தனவும் அட்டைமுதலாகியவெல்லாவ் கொள்க. (௩௦)

௫௮௭. நண்டுந் தும்பியு நான்கறி வினவே

பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

நண்டுந் தும்பியும் நான்கறிவினவெனவும் அந்நாலறிவீனையுடைய கிளையும் பிறப்பும் ஊறுளவென்பது உங் கூறியவாறு. (இ - ள்.) ஊழிற்குந் தும்பிக்குஞ் செவியுணர்வொழித்து ஒழிந்த நான்கு உணர்வும் உள. அவற்றுக் கிளையும் பிறப்பும் பிறவும் உள. எ - று. மெய்யுடைமையின் ஊற்றுணர்வும் இரைக்கோடலின் நாவுணர்வும் நாற்றங்

கோடலின் மூக்குணர்வுங் கண்ணுடைமையிற் கண்ணுணர்வுமுடைய வாயின. உண்டிற்கு மூக்குண்டோவெனின், அஃது ஆசிரியன் கூற லான் உண்டென்பதுபெற்றும். இவற்றுக்குக் கிளையென்பன வண்டுந் தேனியுங் குழவியும் முதலாயின. பிறப்பென்பன நான்கறிவுடைய பிறசாதிகளென முற்கூறியவாறேகொள்க. (௩௧)

௩௮௮. மாவு மாக்களு மையறி வினவே

பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இஃது ஐயறிவுடையன கூறுகின்றது. (இ - ள்) ஐயறிவு டையன விலங்கும் அவை போல்வன ஒருசார் மாண்டங்களுமாம். அ க்கிளைப்பிறப்புப் பிறவும் உள. எ - று. மாவென்பன நான்கால்விலங் கு. மாக்களெனப்படுவார் மனவுணர்ச்சியில்லாதார். கிளையென்பன எண்கால்வருடையுங் குரங்கும்போல்வன. எண்காலவாயினும் மாவெ னப்படுதலின் வருடைகிளையாயிற்று. குரங்கு நான்காலவாகலிற் கிளை யாயிற்று. பிறப்பென்பன கிளியும் பாம்பும் முதலாயின. மற்றுப் பா ம்பிற்குச் செவியுங் கண்ணும் ஒன்றையாகிக் கட்செவியெனப்படுமாக லின் ஐயறிவில்லை பிறவெனின், பொறியென்பன வடிவுநோக்கின அ ல்வாகலின் ஒன்றே இரண்டினர்விற்கும் பொறியாமென்பது. கிளி யென்பது பறவையாகலின் அதனை வேறேறுதகவெனின், முன்னைய வற்றிற்கும் பறவையென்றோகியதிலுக்கலான் அவ்வச்சுத்திரங்களா னே எல்லாம் அடங்குமென்பது. மற்றுப் புல்லும் மரனும் முதலாக இவ்விரண்டு பிறப்பெடுத்தோதி ஒழிந்தனவற்றையெல்லாம் பிறவுமுள வெனப் புறனடுத்ததென்னெயெனின், அவைவரையறையிலவாகலின் அங்ஙனங்கூறினான். அல்லதூஉம் மக்களும் புள்ளும் விலங்கும் மு தலாயின ஓரறிவினவென்றும் நரறிவினவென்றும் எண்ணி வரை யறுக்கப்படாமையானும் அவ்வாறுகூறினனென்பது. (௩௨)

௩௮௯. மக்க டாமே யாறறி வுயிரோ

பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இஃது ஆறறிவுடையன கூறுகின்றது. (இ - ள்) மக்களெனப்படு வார் ஐம்பொறியுணர்வேயன்றி மனமென்பதோர் அறிவும் உடையர். அக்கிளைப் பிறப்பு வேறும் உள. எ-று. முப்பத்திரண்டு அவயவத் தான் அளவிற்பட்டு அறிவொடுபுணர்ந்த ஆடே மகடே மக்களென ப்படும். அவ்வாறு உணர்விலுங் குறைவுபட்டானாக் குறைந்தவகை அறிந்து முற்கூறிய சூத்திரங்களானே அவ்வப் பிறப்பினுட் சேர்த்திக் கொள்ள னைத்தானென்பது. அவை ஊமுஞ் செவிடுங் குருடும்போ ல்வன. கிளையெனப்படுவார் தேவருந் தானவரும் முதலாயினார். பிற

ப்பென்றதனும் குரங்கு¹ முதலாகிய விலங்கினுள் அறிவுடையனவேன
ப்படும் மனவுணர்வுடையன உளவாயின் அவையும் ஈண்டு ஆற்றிவுயி
ராயடங்குமென்பது. தாமேயெண்ப் பிரித்துக் கூறினமையான் நல்ல
றிவுடையாரொன்றதற்குச் சிறந்தாரென்பதுங் கொள்க. (௩௩)

௩௧௦. வேழக் குரித்தே விதந்து களிநென்றல்
கேழற் கண்ணுங் கடிவரை யின்றே.

மக்கடாமே ஆற்றிவுயிரொனப் பிரித்துக் கூறினமையால் ஆ
ண்பால் அதிகாரப்பட்டதுகண்டு மற்றை விலங்கினுள் ஆண்பாற்சூரி
யன கூறிய தொடங்கியவாறு. நிறுத்தமுறையாற் கூறுது களிற்றினே
முற்கூறினான் அப்பொருள் விலங்கினுட் சிறந்தமையானென்பது.
ஏதும் ஏற்றையும் பயின்ற வரவினவாகலின் முதற்கூத்திரத்துண் மு
ற்கூறினானென்பது. (இ - ள்.) யானைக்கு விதந்து களிநென்றலுரி
த்து; கேழற்கண்ணுஞ் சிறுபான்மைவரும். எ - று. விதந்தென்ற
விதப்பிறற் களிநென்பது சாதிப்பெயர்போலவும் நிற்குமென்பது.
அஃதாவது யானையென்னுஞ் சாதிப்பெயரினைக் களிநென்னும் பெ
யர்வந்து சிறப்பித்தாற் “கடுங்களிற் றொருத்தல்” என்றும் ஆகுமெ
ன்பது. “இரலைமானேறு” என்பதும் அதனாற்கொள்க. பன்றிக்கும்
அவ்வாறு வருவனவுளவேற் கொள்க. கேழற்பன்றி என்பதனைக்
களிற்றுப்பன்றியென்றுஞ் சொல்லுப. (௩௪)

௩௧௧. புல்வாய் புய்யுழை மரையே கவரி

சொல்லிய கராமோ டொருத்த லொன்றும் (௩௫)

௩௧௨. வாரகோட் டியானையும் பன்றியு மன்ன. (௩௬)

௩௧௩. ஏற்புடைத் தென்ப வெருமைக் கண்ணும்.

இவை உரையியைபுநோக்கி உடனெழுதப்பட்டன. (இ-ள்.)
இவை ஒன்பதுபெயரும் ஒருத்தலென்னும் பெயருக்கு ஒன்றும்.
எ - று. இவற்றைப் பெரும்பான்மை சிறுபான்மைபற்றி மூன்றுகூத்தி
ரத்தான் ஒதினானென்பது. உதாரணம், “காமீக் கூறுங் கோ
டேர் தொருத்தல்” என மானை ஒருத்தலென்றாயிற்று. பிறவும் வந்
தவழிக் கண்டுகொள்க. (௩௭)

௩௧௪. பன்றி புல்வா யுழையே கவரி

யென்றிவை நான்கு மேறெனற் சூரிய. (௩௮)

௩௧௫. எருமையு மரையும் பெற்றமுமன்ன. (௩௯)

௩௧௬. கடல்வாழ் சுறவு மேறெனப் படுமே. (௪௦)

இம்மூன்றுகுத்திரத்தான் ஓதிய எட்டுச்சாதியின் ஆண்பாலும் ஏறெனப்படும். எ - று. “காற்றுக்குவ டொற்றிக் கழபுனங் கவரு-மேற்றினம் பன்றியி னிருளை வெருமம்” எனவும் “வெருளேறு பயிரு மாங்கண்” எனவும் “பொரிமலர் தன்ன பொறியமை மடமா-தி ரிமருப் பேற்றொடு தேரறேர்க் கோடும்” எனவும் “ஏற்றினங் கவரியெ ரியென வெருவுப் - பூத்த விலவத்துப் பொங்க ரோறி” எனவும் “ஏற்றெருமை செஞ்சம் வடிப்பி னிடந்தி” எனவும் “வரிமரற் பாவை மனையேறு கொறிக்கும்” எனவும் “புலம்பயிர்க் குந்த வண்ண ன ல்லேறு” எனவுஞ் “சுறவே நெழுதிய மோதிரந் தொட்டு” எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (சு0)

ருக௭. பெற்ற மெருமை புலிமரை புல்வாய்
மற்றிவை யெல்லாம் போத்தெனப் படுமே. (சக)

ருக௮. நீர்வாழ் சாதிபு ளறுபிறப் புரிய. (சஉ)

ருக௯. மயிலு மெழாலும் பாயிலத் தோன்றும். (சங)

(இ - ள்.) போத்தென்றும்பெயர் இப்பதின்மூன்றுசாதியின் ஆண்பாற்றமுரியது. எ - று. மற்றிவையெல்லாமென்றதனாற் பன்றியும் ஓத்தியும் முதலாயினவுங் கொள்ளப்படும். நீர்வாழ்சாதிபுள் அறு பிறப்பென்பன சுறாவும் முதலையும் இடங்கருங் கராமும் வராலும் வாணையுமென இவை. பாயிலத்தோன்றுமென்றதனானே நானமுதலிய னவுங்கொள்க. மற்றிவை பாயிலத்தோன்றுமெனிற் குத்திரம் வேறு செய்ததெனின் முதற்குத்திரத்துள் எண்ணுக பிறவெனின், இவை பறவையுட் பாயிலத்தோன்றுமாகலின் வேறேறதினென்க. எறிபோ த்து உழுபோத்து எனவும் எருமைப்போத்து எனவும் “புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை” எனவும் மரைப்பேர்த்து எனவுங் “கவை த்தலை முதுபோத்து மறிக்கு நிழலாகும்” எனவும் வரும். எல்லாமென் றதனாற் பன்றிப்போத்தெனவும் வரும். “முதலைப் போத்து முழுமீ னாரும் - பருவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்து” எனவும் “வாளை வெண்போத் துணீஇய” எனவும் நீர்வாழ்சாதிபுட்சிலவருமாறு. “முயி ற்போத் தூர்ந்த வயிற்படை நெடுவேள்” எனவும் “போத்தோடு வழங் கா மயிலு மெழாலும்” எனவும் வந்தவாறு. பாயிலவென்றதனால் “கட லைப்போத் தயினாயாரும்” எனவும் ஒழிந்தனவும் இவ்வாறேகண்டு கொள்க. மற்று முதலையும் இடங்கருங் கராமும் தம்மினவேறெனப்படு மோவெனின் “கராஅங் கலித்த குண்டு கண்கழி-யிடங்கருங் குட்டத் துடன்றோக் கோடி- யாமங் கொள்பவர் கடர்நீழற் கதுஉங் - கடுமூர

ன் முதலைய நெடுநீ ரிலைஞ்சி' எனவேறெனக் கூறப்பட்டனவேன் பது. இனிக்குச்செம்போத்தென்பதும் ஈண்டுக் கொள்ளாமோவெனின், அது பெண்பாற்கும் பெயராகலின் ஒருபெயரோ பண்புகொள்பெயர் ன்றென்பதுணர்க. (சக)

சு00. இரலையுங் கலையுங் புல்வாய்க் குரிய. (சச)

சு0க. கலையென் காட்சி யுழைக்கு முரிந்தே (சடு)

சு0உ. நிலையிற் றப்பெயர் முசுவின் கண்ணும். (சசு)

இவைமூன்றுகுத்திரமும் எண்ணியமூன்றுசாதிக்கும் இரலையுங் கலையுமென்னும் ஆண்பாற் பெயர் இன்னவாறுரியவென்கின் றன. (இ - ள்.) இரலையுங் கலையுமென்பன புல்வாய்க்குரிய; அவற் றுட் கலையென்பது உழைக்குரித்து; அக்கலையென்பது முசுவிற்கு வருங்கால் உழைக்குப்போலச் சிறுவரவிற்பன்றி வரும். எ - று. "புல்வா யிரலை நெற்றி யன்ன" எனவும் "கவைத்தலை முதலகலை கா லி னெற்றி" எனவும் "கள்ளியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை" எ னவும் "மைபட் டன்ன மாமுக முசுக்கலை" எனவும் வரும். முசுவி ற்கு கலைபெற்றதெனவே அத்துணைகலைபேறின்றிக் குரங்கிற்கு வரு வனவுங் கொள்க. அது "கருங்கட் டாக்கலை பெரும்பிறி தற்று" என் வருமாற்றான் அறிக. (சசு)

சு0உ. மொத்தையுந் தகரு முதன மப்பரும்

யாத்த வென்ப யாட்டின் கண்ணே.

(இ - ள்.) இக்கூறப்பட்ட நான்குபெயரும் யாட்டிற்குரிய. எ - று. அவை "வெள்யாட்டு மொத்தை" எனவுந் "தகர்ம ருப் பேப்ப்பச் சுற்றுபு இரித்த" எனவும், "உதணெடுக் - தாம்பு தொடுத்த குறுத்தறி முன்றில்" எனவும் வரும். அப்பொன்பது இ க்காலத்து வீழ்ந்தது போலும். யாத்தவென்றதனாற் கடாயென்ப தும் யாட்டிற்குப் பெயராகக் கொள்க. அது "நிலைக்கோட்டு வெ ள்ளை நரல்செவிக் கடாய்" எனவரும். இனிக் குரங்கினை அப்ப னென்றலுங் கொள்க. (சஎ)

சு0ச. சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவணு

மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே.

•(இ - ள்.) பறப்பனவற்றுள் ஆண்பாற்கெல்லாஞ் சேவற்பெய ர் உரித்து; அவற்றுண் மயிற்காயின் அஃதாகாது. எ - று. "காமர்தே வ லேமன் செப்பு" எனவும் "வளைக்கட் சேவல் வாளாது மடியின்"

எனவுந் “தொகுசெந் நெற்றிக் கணங்கோள் சேவல்” எனவுந் “கானங் கோழிக் கவர்குரற் சேவல்” எனவும் “உள்ளுந் குரீஇத் துள்ளநடைச் சேவல்” எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. மாயிருந் தூவியில் என்றதனான் அவை தோகையுடையவாகிப் பெண்பால் போலுஞ் சாயலவாகலான் ஆண்பாற்றன்மை இலவென்பது கொ ள்க. எனவேய் செவ்வேள் ஊர்ந்த மயிற்காயின் அதுவும் நேரவும்ப மென்பது. (சஅ)

சு0டு. ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லா
மேற்றைக் கிளவி யுரித்தென மொழிப.

(இ - ள்.) ஏற்றையென்னுஞ்சொல் ஆற்றலொடு கூடிய ஆ ண்பாற்கெல்லாம். உரித்து. ஏ-று. அவை “குறுக்கை யிரும்புலிக் கொள்வ லேற்றை” எனவுஞ் “செந்நா யேற்றை கம்மென வீர்ப்ப” எனவுந் “கொடுத்தான் முதலைக் கொள்வ லேற்றை” எனவும் வரும். இச்சுருத்தினுனே “பிணர்மோட்டு நந்தின் பேழ்வா யேற்றை” எனவும் “புன்றூள் வெள்ளெலி மோவா யேற்றை” எனவுந் கூறினார். அவையும் அப்பெயரானே வழங்குதல் ஆற்றலுடையவாகத் தோன் றும். எல்லாமென்றதனற் சிறுபான்மை ஆற்றல் இல்லாதனவுந் கொள்க. அது “சுகொட்டு னேற்றைப் பனை” என்பது போன் று வருவன. பிறவும் அன்ன. (சக)

சு0சு. ஆண்பா லெல்லா மாணெனற் குரிய
பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய.
காண்ப வவையவை யப்பா லான.

இது மேற்கூறிய ஆண்பாற்பெயர்க்கும் இனிவரும் பெண்பா ற்பெயருக்கும் புறனடை. (இ - ள்.) ஆணென்னுஞ்சொல் எல்லாச் சாதியுள் ஆண்பாற்கும் உரித்து; பெண்ணென்னுஞ்சொல் எல்லாச்சா தியுட் பெண்பாற்கும் உரித்து; வழக்கினுள் அவ்வாறு காணப்படும் அவை. எ - று. அவை ஆண்யானே பெண்யானே ஆண்குரங்கு பெ ண்குரங்கு ஆண்குருவி பெண்குருவி என்றார்போல்வன. இவை கா ணப்படுமெனவே இத்துணை விளங்கவாராது சிறுவரவினான் வருவன வுமுள இருபாலுமல்லாதனவென்பது. ஆணலி பெண்ணலி எனவும் ஆண்பனை பெண்பனை எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (டு0)

சு0எ. பிடியென் பெண்பெயர் யானே தேற்றே.

இது முறையானே முன்றும் என்னுமுறைமைக்கணின்ற பெ ண்மைப்பெயர் கூறிய தொடங்கி ஆண்பாலிற் களிது முற்கூறியவாறு

போலப் பிடியினை முற்கூறியது. (இ-ள்.) பிடியென்னும் பெயர் யாணைக்கண்ணது. எ - று. அது “பிடியடி முருக்கிய பெருமாப் பூசல்” எனவரும். பெயரொன்றதென்னையெனின், அவை தொடங்குகின்றதென்பது அறிவித்தற்கென்பது. (௫௧)

௬௦௮. ஒட்டகங் குதிரை கழுதை மரையிலை

பெட்டை யென்னும் பெயர்க்கொடைக் குரிய.

(இ - ள்.) ஒட்டகமும் குதிரையும் கழுதையும் மரையாவும் பெட்டையென்னும் பெயர்பெறும். எ - று. ஒட்டகப்பெட்டை குதிரைப்பெட்டை கழுதைப்பெட்டை மரையான்பெட்டை எனவரும். ()

௬௦௯. புள்ளு முரிய வப்பெயர்க் கென்ப.

(இ - ள்.) எல்லாப்புள்ளும் பெட்டையென்னும் பெயரான் வழங்குதற்குரிய. எ - று. அவை கோழிப்பெட்டை மயிற்பெட்டையெனவரும். பிறவும் அன்ன. (௫௨)

௬௧௦. பேடையும் பெடையு நாடி னொன்றும்.

(இ - ள்.) பேடையும் பெடையுமென்னும் இரண்டும் முன்னர்நின்ற புள்ளிற்கு ஒன்றும். எ - று. அவை குயிற்பேடை அன்னப்பெடை எனவரும். நாடினென்றதொற் பெட்டையென்பது வழக்கினுட்பயிலாவென்பது. (௫௩)

௬௧௧. கோழி கூகையாயிரண் டல்லவை

சூழும் காலையளகென லமையா. (௫௫)

௬௧௨. அப்பெயர்க் கிழமை மயிற்கு முரித்தே. (௫௬)

(இ - ள்.) கோழியுங் கூகையும் மயிலுமென்பனவற்றுக்கு அளகென்னும் பெயர் உரியது. எ - று. “மனையுறை யளகின் வாட் லொடு பெறுகுவிர்” என்பது கோழி. பிறவும் அன்ன. (௫௬)

௬௧௩. புவ்வாய் நவ்வி யுழையே கவரி

சொல்வாய் நாடிற் பிணையெனப் படுமே.

(இ - ள்.) பிணையென்னும் பெண்பெயர்க்குரியன இவைகளான்கும். எ-று. “அலங்கல் வார்கழை யுகிரனென் னோக்கிக் - கலை பிணை விளிக்குங் கானத் தாங்கன்” எனவுஞ் “சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை” எனவுஞ் “சிறுதலை நவ்விப் பிணையிற் றிரிந்த - நெறிகொட்டு” எனவுங் “கவரி மான்பிணை நரந்தங் கனவும்” எனவும் வரும். சொல்வாய் நாடிற் பிணையெனப்படுமே என்பது பிணையென்னுஞ் சொற்பொருளினை உண்மைநோக்கிற் பிரியாது பிணையும்

பிறசாதிக்குஞ் சேவற்குஞ் செல்லுமாயினும் மரபுமோக்கப் பிணையெ
ன்றற்குச் சிறப்புடையன இவை யென்றவாறு. (௫௭)

சுகசு. பன்றி புல்வாய் காயென மூன்று

மொன்றிய வென்ப பிணவின் பெயர்க்கொடை.

(இ - ள்) இவை மூன்றுசாதியும் பிணவென்னும்பெயர்க்கு
ரியன. எ - று. “நெடுந்தாட் செந்தினைக் கெழுந்த கேழல் - குறுந்தா
ட்பிணவொடு குறுகல் செல்லாது” எனவும் “குறியிறைக் குரம்பைக்
குறத்தி யோம்பிய - மடாடைப் பிணவொடு கவர்கோட் டிரலை” என
வும் “நாய்ப்பிண வொடுங்கிய கீழநரி யேற்றை” எனவும் “முள்ளெ
யிற் றம்பிணப் பசித்தெனப் பசங்கட் - செந்நா யேற்றைக் கேழ றாக்
க” எனவும் வரும். ஒன்றியவென்றதனான் “ஈருயிர் பிணவின் வய
ப்பசி களைஇயர்” எனப் புலிக்குங் கொள்க. பிறவும் அன்ன. (௫௮)

சுகரு. பிணவ லெனினு மவற்றின் மேற்றே.

(இ - ள்.) பிணவலென்பதாஊம் அம்மூன்றற்கும் உரித்து.
எ - று. “இரியற் பிணவ நீண்டலின்” என்பது பன்றி. “நான்மு
லைப் பிணவல் சேர்கலி தானொழித்து” என்பதும் அது. ஒழிந்தன
வும் அன்ன. (௫௯)

சுகசு. பெற்றமு மெருமையு மமாயு மாவே.

இது மேல் அந்தஞ்சான்றதென்னும் இலேசினானே ஆவென்
பது தழீஇக்கொண்டமையின் அஃது இன்னுழியாகா என்கின்றது.
(இ - ள்.) ஆவென்னும் பெயர் பெற்றமும் மமாயும் எருமையும் பெ
றும். எ - று. அவை “புனிற்றூப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி” எனவு
ஞ் “சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் டாரா” எனவும் “மமாயு
மரல்கவர மாரி வறப்ப” எனவும் வரும். (௬௦)

சுகஎ. பெண்ணும் பிணவு மக்கட் குரிய.

(இ - ள்.) பெண்ணும்பிணவும் உயர் திண்ப்பெண்மைக்குரிய.
எ - று. பெண்ணென்பது “பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் கு
ரிய” என்றமையின் ஈண்டுக்கூறுதன் மிகையாம்பிறவெனின், அற்
றன்று; அச்சுத்திரம் அஃறிணையதிகாரமாகலின் ஈண்டு விதந்தோதி
னெனப்பது. ஒன்றெனமுடித்தலென்பதனான் உயர்திணை ஆணென்
பதும் ஈண்டே கொள்ளப்படும். “பெண்கோ ளொழுக்கங் கண்டுகொ
ள நோக்கி” எனவும். “ஈன்பிண வொழியப் போகி” எனவும் வரும்.
“ஆண்கடனாகலிற் பாண்கடனாற்றி” என ஆணென்பது உயர்திணை

க்கண்வந்தது. பிறவுமீ அன்ன. பிணுவென்னும் ஆகாரவிறுதி வன் கணமன்மையிற் குறியதன் இறுதிச்சினைகெட்டு உகரம்பெறுது நின் தது. மக்கட்குரியவெனவே, உரியவன்றித் “துறுகல் விடாநிபுப் பிணவுப்பசி கூர்ந்தென” எனப் புலிமுதலியனவற்றிற்குங்கொள்க. ()

சுகஅ: எருமையு மரையும் பெற்றமு நாகே. (சுஉ)

சுகக. நீர்வாழ் சாதியு ணந்து நாகே (சுகூ)

(இ - ள்.) இந்நான்கற்கும் நாகெனும்பெயர் உரித்து. எ - று “எருமை நல்லான் கருநாகு பெறுஉம்” எனவும், “உடனிலை வேட்கையின் மடநாகு தழீஇ - யூர்வயிற் பெயரும் பொழுதின்” எனவும், “நாகின் வளையொடு பகன்மணம் புகுஉம்” எனவும் வரும். (சுகூ)

சுஉ௦. மூடுங் கடமையும் யாடல பெறு.

(இ - ள்.) இவ்வுருபெயரும் யாட்டிற்கேயுரிய பெண்மைப் பெயர். எ - று. இவை இப்பொழுது வழக்கினுள் அரிய. (சுசு)

சுஉ௧. பாட்டி யென்பது பன்றியு நாயும். (சுகு)

சுஉ௨. நரியு மற்றே நாடினர் கொளினே. (சுசு)

(இ - ள்.) பாட்டியென்று சொல்லப்படுவன பன்றியும் நாயும் நரியும். எ - று. பிறவும் அன்ன. (சுசு)

சுஉ௩. குரங்கு முசவு முகமு மந்தி.

(இ - ள்.) இம்மூன்று சாதிப் பெண்பாலும் மந்தியென்னும் பெயர்பெறும். எ - று. “கைமையுய்யாக் காமர் மந்தி” எனவுங் “கருமுக மந்தி செம்பி னேற்றை” எனவும் வரும். ஊகத்துக்கும் இஃதொக்கும். (சுஎ)

சுஉ௪. குரங்கி னேற்றினைக் கடுவ னென்றலு

மரம்பிழில் கூகையைக் கோட்டா னென்றலுஞ்

செவ்வாய்க் கிளியைத் தத்தை யென்றலும்

வெவ்வாய் வெருகினைப் பூசை யென்றலும்

குதியையு ளாணினைச் சேவ லென்றலு

மிருணிற் பன்றியை யேன மென்றலு

மெருமையு ளாணினைக் கண்டி யென்றலு

முடிய வந்த வவ்வழக் குண்மையிற்

கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே

இது மரீஇவந்து முடிந்த மரபுணர்ற்று* (இ - ள்.) ஆண்குரங்கினைக் கவிவனென்றலும், மரப்பொதும்பினுள் வாழுங் கூசையைக் கோட்டானென்றலுஞ், செவ்வாய்க் கிளியைத் தத்தையென்றலும், வெருகினைப் பூசையென்றலும், ஆண்குதினாயைச் சேவலென்றலும், இருணிற் பன்றியை ஏனமென்றலும், எருமையேற்றினைக் கண்டியென்றலும், அவ்வாறுமுடிந்த வழக்குண்மையிற்கடியப்படா கடப்பாடு அறிந்தோர்க்கு. ஏ - று. “கடுவனுழியுமக் கொடியோ னையே.” ஆண்குரங்கு. இதனைக் கடியலாகாதெனப்பட்ட இழுக்கென்றையெனின், மக்கட்கும் வெருகிற்கும் அக்காலத்துப் பயின்றனபோலுமாதலின். கூகையைக் கோட்டானென்றலும் வழக்காகலான் அமையும், மரம்பயில் கூகையென்றதெனையெனின் மரக்கோடு விடாமையிற் கோட்டானென்னும் பெயர்பெற்றதென்றற்கு. தத்தையென்பது பெருங்கிளியாதலிற் சிறுகிளிக்கும் அப்பெயர்கொடுத்தலமையுமென்றவாறு. செவ்வாய்க்கிளியென்றதினைச் சிறுகிளிமேற்கொள்க. வெவ்வாய் வெருகென்றதனாற் படப்பை வேலியும் புதலும் பற்றி விடச்சிற்கு வேற்றுயிர்கொள்ளும் வெருகினை இல்லுறை பூசையின் பெயர்கொடுத்துச் சொல்லலும் அமையுமென்றவாறு. குதினாயைச் சேவலென்றல் இக்காலத்தரிதாயிற்று. அதுவுஞ் சிறுகொடு கிவனாதாயினும் அதனைக் கடுவியை பற்றிப் பறப்பதுபோலச் சொல்லுதல் அமையுமென்பது கருத்து. எருமையேற்றியையுங் கண்டியென்பபோலும். அது காணலாயிற்றில்லை. அதனை இலக்கணவகையானுடைய பெயரென்றலுமாம். இதுபொழுதின்றென்பது. கடனறிந்தோரென்றதனான் வழக்கினுஞ் செய்யுளினும் அவை வந்தமையிற் கடப்பாடறிவோர்க்குக் கடியலாகாதென்றவாறு. இன்னும் இப்பரிசுத்தாலே கோழியை வாரணமென்றலும் வெருகினை விடையென்றலும் போல்வன பலவுங்கொள்க. அவை “கூன வாரண மீனுங்-காடாகி விளியு நாடுடையோரோ” எனவும் “வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிதி” எனவும் “வெருக்கு விடையன்ன வெருணைக்குக் கயர்தலை” எனவும் வரும். (சுஅ)

சுஉரு. பெண்ணு மாணும் பிள்ளையு மவையே.

இதுவுமது. பெண் ஆணென்பன இருதினைப்பெண்மைக்கும் ஆண்மைக்கும் பொதுவென்பன முற்கூறினான், மேல் ஒன்றற்குரிய பெயர் மரீஇவந்து பிறிதொன்றற்காயவழியுங் கடியலாகாதெனின்ற அதிகாரத்தின் இவையும் அவ்வாறே கிரியினுங் கடியலாகாதென்றவாறு. (இ - ள்.) பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையுமென வாளாது

சொல்லியவழி உயர்திணைக்கேற்றன மரீஇவந்த மரபு. எ - று. மகக் குழவியென்பனவோவெனின், அவை அத்துணைப்பயின்நில உயர்ந் திணைக்கென்பது. எடுத்தோதிய மூன்றும் ஆயின. வாளாதே பெண் வந்ததென்றவழி அஃதிணைப்பொருளென்பது உணரலாகாது, பெண் குரங்கு வந்தது என விதந்தே கூறல்வேண்டுமென்பது. பெண்பிறத் தது ஆண்பிறத்தது பிள்ளைபிறத்தது என அடையடாது சொல்லியவழி உயர்திணைக்கேயாம். அஃதிணைக்காயின் அற்றன்றென்பது. (சுக)

சுஉசு. நூலே கரக முக்கோன் மணையே
யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய.

இஃது உயர்திணை எான்குசாதியும் பற்றிய மரபு உணர்த்து வான் முறையானே அந்தணர்க்குரிய மரபுபட்டுவருங் கலப்பைவேறு பாடுணர் - று. (இ - ள்.) முந்நூலுங் குண்டுகையும் முக்கோலும் யாமைமணையும் போல்வன அந்தணர்க்கு உரிய. எ-று. ஆயுங்காலை யென்றதனாற் குடையுஞ் செருப்பும் முதலாயினவும் ஒப்பன அறிந் துகொள்க. உதாரணம்;—“எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடை நீழ - லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முணாசான்ற முக்கோலும்” எனவும் “தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண் டலத்துப் - படிவ வுண்டிப் பார்ப் பன மகனே.” எனவும் வரும். இன்னும் ஆயுங்காலையென்றதனான், ஒருகோலுடையார் இருவருளர், அவர் துறவறத்து நின்றாராகலின் உலகியலிஷ் ஆராயப்படாநென்பது. முக்கோலுடையார் இருவருட் பிச்சைகொள்வானும் பிறுண்டிருந்து தனதுன்பானும் உலகியலின் நீங்காமையின் அவனாயே வரைந்தோதினென்பது. மற்று அரசர் க்கும் வணிகர்க்கும் உரியநூலினை ஈண்டு வரைந்தோதினதென்னே யெனின், ஒருகோலுடையான் தூல்களைவானாகலின் அவனுஞ் சிறுபா ன்மை அந்தணனெனப்படுமென்பது கோடற்குங் கரகமும் மணையும் உடையனென்றற்குமென்பது. நூலினை முற்கூறினான் பிறப்புமுறை யானுஞ் சிறப்புமுறையானுமென்பது. இனிக் குடுமியுங் குசையும் போல்வன கூறிற்றிலன், அது முன்னரும் பின்னரும் வருதலானும் மன்னரும் வணிகரும் பெறுதலானுமென்பது. (எ0)

சுஉஎ. படையுங் கொடியுங் குடையு முரசு
நடைநவில் புரவியுங் களிற்றுந் தேருந்
தாரு முடியு நேர்வன பிறவுந்
தெரிவுகொள் செங்கோ லரசர்க் குரிய.

இது முறையானே அரசர்க்குரியன கூறுகின்றது. (இ - ள்.) கொடிப்படையுங் கொடியிங் குடையும் முரசுங் குதிரையும் யானையும் தேருந் தாரும் முடியும் பொருந்துவன பிறவும் அரசர்க்குரிய. எ - று. பிறவும் என்றதனற் கவரியும் அரியணையும் அரண்முதலாயினவுங் கொள்க. தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசொன்றதனானே செங்கோல் கொளப்பட்டது தானொனவே போர்ப்பூவுந் தார்ப்பூவும் அடங்கின. படையென்புழி நடைநவில் புரவியுங் களிறுந் தேரும் அடங்கா வோவெனின் அடங்கும். அவைநோக்கிக் கூறினான்ல்லன். அவை பட்டஞ்சாத்தியவாதல் நோக்கிக் கூறப்பட்டன. அஃதேந் தேர்கூறியதென்னையெனின், அதுவும் அவைபோல அரசர்க்கே உரியதென்றுளதென்றற்கும் அதுபூண்ட குதிரையும் அவர்க்கேயுரியவென்றுள வென்றற்குங் கூறினானென்பது. இக்கருத்தினற்போலும் நடைந வில்புரவியெனச் சிறப்பித்து அதனை முற்கூறியதென்பது. எல்லா வற்றினுஞ் சிறந்ததாதலான் முடி பிற்கூறப்பட்டது. தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசொன்பதனான் அரசொல்லாந் தந்நாட்டு நன்றுந் தீ தும் ஆராய்ந்து அதற்குத் தச்சு தண்டஞ் செய்தற்கு உரிமையும் அதுவெனக்கொள்க. (௪௯)

௬௨அ. அந்த னாளர்க் குரியவு மரசர்க்

கொன்றிய வருஉம் பொருளுமா ருளவே.

இது மேலதற்கோர் புறனடை. (இ - ள்.) அந்தனாளர்க்கு உரியவென மேல் ஓதப்பட்டனவற்றுண் முந்துளும் மீணயும்போல் வன அரசாதிக்குரியவாகியும் வரும். எ - று. பொருளுமாருளவெ ன்றதனான் அந்தனாளர்க்குரியனவற்றுள் வேள்விக்கலப்பையொன் றிவருதல் பெரும்பான்மையென உணர்க. ஈண்டு அவற்றை விதந் தோதினான் ஒழிந்த புலனெறிவழக்கினுட் பயிலாமையினென்பது. “அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமு - மைவகை மரபி னரசர் பக்கமு - மிருமூன்று மரபி னேனோர் பக்கமும்” பற்றி வாகைப்பொ ருள் பிறத்தலின் அவற்றைப் புறத்திணையிலுட் கூறினான். ஆயி லும் ஈண்டுத் தழீஇக்கொள்ளப்படும் மரபுவகையானென்பது. என் போலவெனின், “அ இ உ அம் மூன்றுஞ் சுட்டு.” என நான்மரபி னுள் ஓதிய மூவகைச்சுட்டினை இடைச்சொலோத்தினுள் ஓதாறாயி னான் அதுபோலவென்பது. “கொன்று கனம்வேட்ட ஞான்றை” எனவும் “அடுகளம் வேட்ட வடுபோர்ச் செழிய” எனவும் அரசார்க் கு வேள்விகூறினவாறு. பிறவும் அன்ன. (௪௨)

சூஉக. பரிசில்பா டாண்டிணைத் துறைக்கிழ மைப்பெ
நெந்தைகை செம்ம லென்றிவை பிறவும் [யர்
பொருந்தச் சொல்லுத லவர்க்குரித் தன்றே.

இஃது ஐயம் அறுத்தது; அந்தணுளர்க்குரியன அரசர்க்குமு
ரியன உளவெனக்கேட்ட மாணுக்கன் அரசர்க்குரியனவும் அந்தண
ர்க்குரியகொல்லென்று ஐயுறாமற் காத்தமையின். இஃது எய்தன்மே
ற் சிறப்புவிதியெனினும் அமையும். என்னை? ஈண்டு ஓதப்பட்டவை
அரசர்க்குரியவென்பது கொள்ளவைத்தமையின். (இ - ள்.) பரிசி
ல் = பரிசில்கடாநிலையும் பரிசில்விடையும் போல்வன; பாடாண்
டிணைத்துறைக்கிழமைப்பெயர் = பாடாண்டிணைக்குரிய கைக்கிளைப்
பொருள்பற்றியுங் கொடைத்தொழில்பற்றியும் பெறும்பெயர் : அவை
காளை இளையோன் என்பன போல்வன; அவையும் நெந்தைகை செ
ம்மலென்பன முதலாயினவும் இவைபோல்வன பிறவும் புனைந்துணா
வகையாற் சொல்லினல்லது சாதிவகையாற் கூறுதல் அந்தணர்க்குரித்
தன்று. எ - று. பரிசில்கடாநிலையும் பரிசில்விடையும் போல்வன
கூறியுங் கைக்கிளைப்பொருள் கூறியுங் கொடைத்தொழில் கூறியும்
அவற்றுக்கேற்ப எடுத்தோதியு பெயர்கூறியும் அந்தணரைத் தன்மை
வகையாற் செய்யுள்செய்யப் பெறாறென்பது கருத்து. புனைந்துணா
வகையான் அவையாமாறு ; — “எண்ணுணப் பலவேட்டு மண்ணுணப்
புகழ்பரப்பியும்” எனவரும். கொடுத்தற்றொழில் வேள்விக்காலத்த
தென வரையறுத்தலிற் பொருந்தக்கூறுதல் அவர்க்குரித்தன்றென்
றானென்பது. பாடாண்டிணைத்துறைப்பெயரென்து கிழமைப்பெ
யொன்றதென்னையெனின், அவை ஐர்க்கிணப்பெயராகி வருங்காலு
ம் அவர்க்குரியவல்லவென்றற்கு. எனவே, அரசர்க்காயின் இவை
யெல்லாம் உரியவென்பவாயிற்று. மற்றுப் பாடாண்டிணைக்குரியவல்
லவென “மற்றைத்திணைக்கிழமைப்பெயர் உரியவாம் பிறவெனின்,
அஃது “இடையிருவகையோ ரல்லது நாடிற் - படைவகை பெறார்”
என மேற்கூறி விலக்குமென்பது. (எக)

சூஉ௦. ஊரும் பேயரு முடைத்தொழிற் கருவியும்
யாருஞ் சார்த்தி யவையவை பெறுமே.

இது மேற்கூறிய அந்தணர்க்கும் அரசர்க்கும் உரியனவற்றொ
டு ஒழிந்த ஊதியோர்க்கும் ஒப்பன உடன்கூறுகின்றது (இ - ள்.)
காண்குசாதியாரும் பிறந்த ஊரும் அவர்தம்பெயரும் அவர்சாதிக்கு
உரித்தென்றற்கேற்ற கருவியும் யாருஞ் சார்த்தப்பட்டவை அவை பெ

றுப. ஏ - று. இம்மூன்றும் வரையறுத்துச் சொல்லப்பட்டா எல்லாச் சாதியார்க்கும் ஒப்பச்செல்லுமென்பது கருத்து. ஏற்றுக்கு? இவை சாதிபற்றி வேறுபடாப் பொருளாகலின். ஊரும் பெயருமென்பன, உறையூர் எணிச்சேரி முடமோசி பெருங்குன்றூர்ப்பெருங்கௌசிகன் கடியலூருருத்திரங்கண்ணன் என்பன அந்தணர்க்குரியன; உறையூர்ச்சோழன் மதுரைப்பாண்டியன் என்பன அரசர்க்குரியன; காலிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணன் மதுரை அறுவைவாணிகன் இளவேட்டன் என்பன வணிகர்க்குரியன; அம்பர்கிழான் நாகன் வல்லங்கிழான்மாறன் என்பன வேளாளர்க்குரியன. இனி உடைத்தொழிற் கருவியென்பன, அந்தணுளர்க்குச் சுருவையுஞ் சமிதைகுறைக்குங் கருவியும் முதலாயின; அரசர்க்குக் குடியுங் கூழும் அமைச்சம் நட்பும் முதலாயின; வணிகர்க்கு நாவாயும் மணியும் மருந்தும் முதலாயின; வேளாளர்க்கு நாஞ்சிலுஞ் சகடமும் முதலாயின. பிறவும் அன்ன. அவையெல்லாம் அவரவர்செய்யுட்குரியவென்பது. (ஏச)

கூடக. தலைமைக் குணச்சொல்லுந் தத்தமக் குரிய

நிலைமைக் கேற்ப நிகழ்த்துப வென்ப.

இதுவும் அது. (இ - ள்.) அந்நான்குசாதியார் தலைமைக்குணம்படச் சொல்லுஞ் சொல்லும் அவரவர்க்குரிய நிலைமைக்கேற்ப நிகழ்த்தவும்படும். ஏ - று. அந்தணர் தலைமைக்குணங் கூறுங்காற் பிரமனோடு கூறியும் அரசனா மாயனோடு கூறியும் வணிகனா நிதியின்கீழ் வனோடு கூறியும் வேளாண்மாள்தனா வருணனோடு கூறியுந் தலைமைக்குணச்சொல் நிகழ்த்தப்படும். அவையெல்லாம் அவரவர்செய்யுளுட்கண்டுகொள்க. (ஏடு)

கூடக. இடையிரு வகையோ ரல்லது நாடிந்

படைவகை பெறாஅ னென்மனார் புலவர்.

மேல் நான்கு வருணத்தாலாயும் உடன் கூறிவந்தான் இது முதலுங் கடையும் ஒழித்து இடைநின்ற இருவருணத்தார்க்கும் ஆவதோர் புறனடைகூறுகின்றது. (இ-ள்.) ஐரோசரும் வணிகருமல்லது படைப்பகுதிபெறார். ஏ - று. படைப்பகுதியென்பன வேலும் வாரும் வில்லும் முதலாயின. நாடினென்பதனான் ஒருசார் அந்தணரும் படைக்குரியனென்பதுகொள்க. அவர் இயமங்கியாருந் தரோணனுங் கிருபனும் முதலாயினானென்கொள்க. வேளாண்மாதர்க்கும் இஃதொக்கும். இவை விகாரமெனவும் எடுத்தோதிய வருணங்கட்கே இஃதியல்பெனவுங்கொள்க. (ஏக)

சுரு. வைசிகள் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை.

இது வணிகர் மரபுகூறுகின்றது. (இ - ள்.) வணிகர்க்குத் தொழிலாகிய வாணிகவாழ்க்கை உள் ளுறையாகச் செய்யுள் செய்தல் பெரும்பான்மையுமாம். எ - று. அவையும் அவர்செய்யுளிற்காணப்படு மோறு அறிந்து கொள்க. (எ)

சுரு. மெய்தேரி வகையி னெண்வகை யுணவின் செய்தியும் வரையா ரப்பா லான.

இன்னும் வணிகர்க்கே உரிய தொழில்கூறுகின்றது. (இ - ள்.) பொருள் தெரிந்த வகையான் எண்வகைக் கூலமுஞ் செய்து வினைத் தலும் அவர்கடன். எ - று. அவையும் அவர் பண்டத்தோடு உபகாரப்படுமாகலின் வரையப்படாநின்றனென்பது. எண்வகையுணவென்பன பயறும் உழுந்தும் கடுகும் கடலையும் எள்ளும் கொள்ளும் அவரையுந் துவரையுமாம். (எஅ)

சுரு. குண்ணியுந் தாரு மெண்ணின் ராண்டே.

இதுவும் அது. இவையும் வணிகர்தெற்றன. எ - று. கண்ணியென்பன ரூபம் பூ. தாரு என்பது ஒரு ரூப்பிறந்தார்க்குரித்தென வரையறுக்கப்படுவதாயிற்று. எண்ணப்படுமெனவே அவரவர்க்குரிய வாற்றாந் பலவாகியும். அவை வந்தவழி கண்டுகொள்க. (எக)

சுரு. வேளாண் மாந்தர்க் குழுது னால்ல.

தில்லென மொழிப பிறவகை மிகழ்ச்சி.

இது வேளாண்மாதர்க்குக் கூறப்படிக் தொழில்கூறுகின்றது. (இ - ள்.) வேளாண்மாதர் பலவகைப்பட்ட தொழிலினாலும் உழுந்தொழிலே பெரும்பான்மைத்தாகலான் அதனையே சிறப்பித்துச் சொல்லுதல் மரபு. எ - று. உழுதுவெழுவாரொன்பது இதன்பொருளாயிற்று. மற்றப் பார்ப்பியன் முதலாகிய நால்வகைத் தொழிலும் வாகையுட் கூறினமையின் இரக்குத்திரமும் மேலேச் சூத்திரங்களும் மிகையாம் பிறவெனின், அற்றன்று; பார்ப்பியலும் அரசியலும் வாணிகத்தொழிலுமாகிப் பொதுப்படலின்ற ஒதலும் வேட்டலும் ஈதலும் இவர்க்கு ஒத்தசிறப்பினவாகலானும் அவருள் வணிகர்க்கும் ஒழிந்த வேளாளர்க்கும் ஒத்தசெய்தியெனவாகிய உழவு தொழிலும் தினாகாத்தலும் வாணிகமுமென்பன அவற்றின் ஒத்தசிறப்பினவன்றி அவற்றுள்ளும் ஒரோவொன்று ஒரோவருணத்தார்க்கு உரியவாமாகலானும் ஈண்டு அவை விதத்துகூறினென்பது. தினாகாவ

ஓம் உழவுதொழிலும் வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்குந் தமொறுதல்போ
லாது வாணிகவாழ்க்கை வேளாண்மார்தர்க்குச் சிறுவரவிற்தெனவும்
உழுதுண்டல் வணிகர்க்குச் சிறுவரவிற்தெனவும் எண்வகைக்கூலத்
தொடு பட்டதே பெருவரவிற்தெனவுங் கூறினான் இச்சூத்திரங்களா
னென்பது. இதனது பயம் புலனெறிவழக்கினுள் இவர்க்கு இவை
சிறந்தமரபென்றலாயிற்று. (அ0)

சூநஎ. வேந்துவிடு தொழிலிற் படையுங் கண்ணியும்
வாய்ந்தன லென்ப வவர்பெறும் பொருளே.

இது நான்காம் வருணத்தார்க்கோர் புறனடை. (இ - ள்.)
வேந்தர் கொடுப்பின் வேளாண்மார்தர்க்குப் படைக்கலமுங் கண்ணி
யும் பெறும்பொருளாகச் சொல்லப்படும். எ - று. வேந்துவிடுதொழி
லென்பது வேந்தனாற் கொடுக்கப்படுந் தண்டத்தலைமையாகிய சிறப்
புக்காரணத்தானென்றவாறு. அகத்திணையியலுள் “உயர்ந்தோர்க்கு
ரிய வோத்தி னான” என்புழிக் கூறப்பட்டதெனின், வேளாளனாயொ
ழித்து ஒழிந்தோனானோக்கிற்று அச்சூத்திரமென்பது. மேற்கூறியவ
ற்றையும் மரபுபற்றி ஈண்டு வரையறைகூறுகின்றவாறெனக் கொள்க.
அவையும் அவரவர் பாட்டுக்களுட் ஈண்டுகொள்க. (அக)

சூநஅ. அந்த னாளர்க் கரசு வரைவின்றே.

இஃது எல்லாவற்றிலுந் சிறுவரவிற்து அரசர்க்குரிய தொ
ழில் அந்தணர்க்குரியவாகலின் ஈண்டுப் போதந்து கூறுகின்றது.
(இ - ள்.) அரசர் இவ்வழி அந்தணனோ அவ்வரசியல்புண்டொழுக
லும் வரையப்படாது. எ - று. மக்களைத்தின்ற மன்னவர்க்குப் பின்
னை மறையோரான் அரசுதோற்றப்பட்டாற்போலக் கொள்க. (அஉ)

சூநக. வில்லும் வேலுங் கழலுங் கண்ணியுந்
தாரு மாரமுந் தேரும் வாளு
மன்பெறு மரபி னேனோர்க்கு முரிய.

இது முடியுடைவேந்தரல்லாக் குறுநிலமன்னர்க்குரியனகூறு
கின்றது. (இ - ள்.) இவ்வெண்ணப்பட்டனவெல்லங் குறுநிலமன்
னர்க்கு உரியன. எ - று. மன்பெறுமரபின் ஏனோனப்படுவார்
அரசுபெறுமரபிற் குறுநிலமன்னர் எனக்கொள்க. அவை பெரும்
பாணுற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுங் காணப்படும். (அங்)

சூச0. அன்ன ராயினு மிழிந்தோர்க் கில்லை.

இஃது எய்தியதிகந்துபடாமச் ககத்தது. (இ - ள்.) மன்ன வர்போலுஞ் செல்வத்தராகி இழிகுலத்தோர் நாடாண்டாராயினும் அவர்க்கு இவை கூறலமையாது. எ - று. “மன்பெறு மரபினேனோர்” எனவே, அரசர் வையியரன்றிக் கீழ் அமையாவாயிற்று. (அச)

கூசக. புறக்கா முனவே புல்லென மொழிப

வகக்கா முனவே மரமென மொழிப.

இது மக்களை வழங்குமாற்றக்கண் மரபுகூறி இனி ஓரறிவுயிர் க்கு இன்னவாறு சொல்லுதன் மரபென்பதுணர் - ற்று. (இ - ள்.) புறத்துக் காழ்ப்புடையனவற்றைப் புல்லெனவும் அகத்துக் காழ்ப்பு டையனவற்றை மரமெனவுஞ் சொல்லுப. எ - று. புறக்காமுனவெ னவே அல்வழி வெளிநென்பதறியப்படும். அவை பனையுந் தெங்குங் கமுகும் முதலாயின புல்லெனப்படும், இருப்பையும் புனியும்ஆச்சா வும் முதலாயின மரமெனப்படும். இங்ஙனம் வளையறைகூறியுந்த தென்னை? புறத்தும் அகத்துங் கொடிமுதலாயின காழ்ப்பினறியும் அகின்மரம்போலவன இடையிடை பொய்ப்பட்டும் புல்லும் மரனும் வருவன உளவாலெனின், இரண்டிடத்தும் ஏகாரம் பிரித்துக்கூறின மையானும் எனமொழிப என்று இருவழியுஞ் சிறப்பித்து விதந்த மையானுஞ் சிறப்பான்மை அவையும் புல்லும் மரனுமென அடங்குமெ ன்பது. “இரும்பனம் புல்லின் பசுந்தோட்டுக் குடம்பை” எனவும் “யாஅங் கொன்ற மரஞ்சுட் டியவின்” எனவும் வரும். “நிலாவி னில ங்கு மணனி மருகிற் - புலாலஞ் சேரிப் புல்வேய் குரம்பை” எனப் புறக்காடும் அகக்காடும் அல்லன புல்லெனப்பட்டனவென்பது. அது பனையோலையுமாகலிற் புறக்காடாடைய பனையுமாமென்பது. உதி மரக்கிளவியுமாமென்பதஞ் சிறப்பான்மை. பிறவும் அன்ன. (அடு)

கூசஉ. தோட்டே மடலே யோலை யென்று

வேடே யிதழே பாளை யென்று

வீர்க்கே குலையென நேர்ந்தன பிறவும்

புல்லொடு வருமெனச் சொல்லினர் புலவர்.

இது முறையானே புறக்காமுனவற்றைச் சொன்மரபுணர் ற்று. (இ - ள்.) எண்ணப்பட்ட வாய்பாடும் பிறவும் புல்லுறுப்பினைச் சொல்லும் வாய்பாடு. எ - று. பிறவுமென்றதனற் குரும்பை தங்கு றுரும்பு போர்தையென்றற்றோடக்கத்தனவுங்கொள்க. “இரும்பின வெண்டோடு மிழைந்தோ னல்லன்” எனவும் “மாவென மடலுழர்ப”

எனவுந் “துகடபு காட்சி யவையத்தா ரோலை” எனவும் வரும். ஒழிந் தனவுந் கொள்க. “வண்டோட்டு நெல்லின் வாங்குகதிர்க் கழனி” எ ன்பதும் அது. நேர்தனபிறவும் என்பது “கேட்டாரா உடம்படு விப்பன பிறவுமென்றவாறு. “வெண்டோட்டுப் பெண்ணை வளர்ந்த நங்கின்” எனவும் “பனைதும் பன்ன சினைமுதிர் வராலொடு” எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (அசு)

காசந. இலையே முறியே தளிர் தோடே

சினையே குழையே பூவே யரும்பே

நனையுள் ளுறுத்த வனையவை யெல்லா

மரனொடு வருஉங் கிளவி யென்ப.

இஃது அக்காழனவற்றுப்பினைச் சொல்லும் மரபுணர்ந்து. (இ - ள்.) எண்ணப்பட்டனவும் பிறவுமெல்லாம் மரத்துறுபினைச் சொல்லும் வாய்பாடு. எ - று. அனையவையெல்லாமென்ற புறனடை யானே புல்லுந் தழையும் பொங்கரும் முதலாயின கொள்க. அவை “தேய மடைவயிற் றேக்கிலை குவைஇ” எனவும் “முறிமேய யாக்கை” எனவும் “யாஅ வொண்டளி ரரக்கு விதிர்ந்தன” எனவுந் “தோ டுதோய் மலிராந்நா யாழியோர்” எனவும் “மேக்கெழும் பெருஞ் சினையிருந்த தோகை” எனவுந் “சொய்தழை யகைகாஞ்சித் துறை யணி நல்லூர்” எனவும் “நனைத்த நெருந்தி” எனவும் “அண்டர் மகளி ர் தண்டழை யுடைய - மரஞ்செல மிதித்த மாஅல் போல்” என்ற ற்போல வருவனவுமெல்லாங் கொள்க. மேலைக்குத்திரத்திப் புல்லொ டுவருமெனச் சொல்லினொனவும் இக்குத்திரத்து மரனொடுவருஉங் கிளவியெனவும் மிகைபடக் கூறியதென்னையெனின், அம்மிகை யானே எடுத்தோதிய புறக்காழனவும் அக்காழனவுமன்றி அவற் றொடு தழீஇக்கொள்ளப்படுவனவுமெல்லாம் இவற்றுக்குரியவென்பது கொள்க. அவை ஊக்கம்புல்லுஞ் சீழ்கம்புல்லும் பஞ்சாய் முதலி யனவும் புழற்கால் ஆம்பல் முதலியனவும் புல்லெனப்பட்டடங்கி யவற்றின்பெயரும் பெறுமென்பது. பிடாவங் காயாமுதலிய புதலும் பிரம்புமுதலாகிய கொடியும் மரமெனப்பட்டவற்று உறுப்பின்பெயர் பெறுமென்பது. அவை ஊகந்தோடு சீழ்கந்தோடு எனவும் பிடவிலை காயாம்பூ முல்லைப்பூ எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. மற்றுப் பிறப்பு முறையாற் தளிர் முற்கூறுது இலை முற்கூறியதென்னையெனின், புல் லினுள் ஒருசாரன இலையெனவும் பூவெனவும்படுமென அதிகாரங்கோ டற்கென்க. அவை “நத்திலை வேய்ந்த வேய்ப்புறக் குரம்பை” என வும் ஆம்பலிலை தாமரையிலை எனவும் ஆம்பற்பூ தாமரைப்பூ எனவும் வ

ரும். பிறவும் அன்ன கௌன்க. இன்னும் இவ்விலேசானே புல்லிற்கு ரியன் மரத்திற்கு வருவனவுங் கொள்க. அவை “நன்ற வழிதலைபோ லீர்பெய்யுந் தளிரொடும்” என ஈழ்க்கென்பது மாவிலேமேல் வந்தது. பிறவும் அன்ன. (அஎ)

௬௪௪. காயே பழமே தோலே செதிளே
வீழோ டென்றாங் கவையு மன்ன.

இது மேற்கூறிய இரண்டற்கும் பொதுவுறுப்புணர்ற்று. (இ-ள்.) இவையும் அவ்வீருதிறத்தோடொக்கும். எ - று. உதாரணம் தெங்கங்காய் கமுகங்காய் எனவும் வேப்பங்காய் மருதங்காய் எனவுங் காயென்பது அவ்விரண்டற்கும் வந்தது. பழமென்பதற்கும் இஃதொக்கும். பனந்தோல் வேப்பந்தோல் பனஞ்செதிள் வேப்பஞ்செதிள் தாழைவீழ் இத்திவீழ் என இவையும் இருபாற்றூரியவாயின. மற்று இவையெல்லாம் வரையறையின்றிச் செல்லுமாயிற் புறக்காழன அகக்காமுனவென வரையறுத்துப் பயந்ததென்னையெனின், அவ்விருபகுதியுள் அடங்கக்கூறியவெல்லாம் புல்லெனவும் மரமெனவும் படாவென்றற்கும் அவற்றுறுப்பு ஓதியவாற்றாற் புல்லின்கண்ணும் மரத்தின்கண்ணும் பெருவரவினவாமென்றற்குமென்பது. (அஅ)

௬௪௫. நிலந்தி நீர்வளி விசும்போ டைந்துங்

கலந்த மயக்க முலக மாதலி

னிருதிணை யைம்பா லியனெறி வழா அமைத்

திரிவில சொல்லொடு தழா அல் வேண்டும்.

இஃது உலகியெல்லாம் மரபிற்றிரியாமையின் அதன்சிறப்புணர்த்தி அதற்குக் காரணமுங் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) நிலனுந்தீயும் நீருங் காற்றும் ஆகாயமுமென்னும் ஐம்பெரும் பூதமுங் கலந்த கலவையல்லது உலகமென்பது பிறிதில்லாமையின் அவற்றைச் சொல்லுமாறு சொல்லாது இருதிணைப்பொருளென வேறுபடுத்தும் ஐம்பாலென வேறுபடுத்தும் வழங்குகின்ற வழக்கெல்லாம் மரபிற் திரியாத சொல்லொடு தழீஇ ஊல் வேண்டும். எ - று. இதன்கருத்து நிலம்வலிது தீவெய்து நீர்தண்ணென்றது வளியெறிந்தது விசம்பு அகலியது என அஃறிணைவழக்கினவாயினும் இவை கலந்தவழியும் அவ்வாய்ப்பாட்டான்வழங்காது உயர்திணைவாய்ப்பாடு வேறாகவும் அஃறிணைவாய்ப்பாடு வேறாகவும் அவைதம்முட்பகுதியாகிய ஐந்துபாற்சொல்லும் வெவ்வேறாகவும் வழங்குகின்ற வழக்கிற்குக் காரணம் மரபல்லது பிறிதில்லையென்றவாறு. எனவே, மரபினை வலியுறுத்தவாறு.

மற்று நிலம் நீர் தீ வளி ஆகாயமென ஒன்று நின்றனாள் அடங்குமுறை யாற்கூறுதல் செய்யாது மயங்கக் கூறியதென்னையெனின், அவை கலக்குங்கால் ஒரோபொருளின் ஆண்ணும் அம்முறையானே நிற்குங் கொலென்று கருதினுங் கருதற்க, மயங்கிநிற்குமென்றற்கு அவ்வாறு கூறினனென்பது. (அக)

கூசகூ. (மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை

மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான.

இது மரபினையே வற்புறீஇயது. (இ - ள்.) வழக்கினகத்து வரலாற்றுமுறைமை பிறழாது வருதலே தக்கது, மற்றுச் செய்யுள்செ ய்த சான்றோர் அதற்கேற்ற வகையாற் செய்யப்பெறுவராகலின். எ - று. அவர்க்கு இம்மரபுவேண்டுவிதன்றுகொலென்று கருதினுங் கருதற்க “மரபேதானு, நாற்சொல் வியலான் யாப்புவழிப் பட்டன.” என்றதனான் மரபுவழிப்படுங்காலென்பான் மரபுவழிப்பட்ட சொல் லினனென்றனென்பது. ஆண்டுக்கூறிய மரபு உலகியலாகலான் அ வ்வுலகியல் அவ்வாறுதற்குக் காரணம் ஈண்டுக் கூறிச் செய்யுட்கும் அதுவே காரணமெனக் கூறினனென்பது. இதனதுபயன், செஞ் ஞாயிறென்பது வழக்கன்றாயினும் ஈண்மைநோக்கி அதனைச் செ ய்யுள்செய்யுஞ் சான்றோர் அவ்வாறு வழங்கினற்போல உயர்திணைப் பொருளையும் ஐம்பெரும்பூதங்கள் அஃறிணையான் வழங்குதலுண்மை நோக்கி அவ்வாறுஞ் சொல்லப்பெறுபொலென்று ஐயற்றானை ஐ யம் அறுத்தவாறு. அஃறிணைப்பாற்கும் இஃதொக்கும். அல்லதூஉம் இன்ன செய்யுட்கு இன்னபொருளுரித்தெனவும் இணைப்பஃகியாற் பெ யர்பெறுமெனவும் மரபுபற்றியே சொல்லப்படுமென்றற்கும் இனி நிறைமொழி மாந்தர் மறைமொழிபோல்வன சில மிறைக்கவி பாடி னாருளொன்பதே பற்றி அல்லாதாரும் அவ்வாறு செய்தன் மரபெ ன்றற்கும் இதுகூறினனென்பது. அவை சககரஞ் சுழிகுளங் கோ மூத்திரிகை ஏகபாதம் எழுகூற்றிருக்கை மாலைமாற்று என்றாற் போல்வன. இவை மத்திரவகையானன்றி வாளாது மக்களைச் செய்யு ள் செய்வார்க்கும் அகனைந்திணைச்ச்கும் மரபுநென்பது கருத்து. அல் லாதார் இவற்றை எல்லார்க்குஞ் செய்தற்குரியவென இழியக்கருதி அ ன்னவகையான் வேறுசில பெய்துகொண்டு அவற்றிற்கும் இலக்கண ஞ்சொல்லுப. அவை இத்துணையென்று வரையறுக்கலாகா. என்னை? ஒற்றை இரட்டை புத்தி வித்தாரமென்றாற்போல்வன பலவுங் கூட்டிக் கொண்டு அவற்றினே செய்புள் செய்யினங் கடியலாகாமையின், அவற்றிற்கு வரையறைவகையான் இலக்கணங்கூறலாகாவென்பது.

“ஐயைதன் கையு ளீரண்டொழித்தெ னைம்பான்மேற் - பெய்தார் பிரிவுரைத்த லில்லையால்.” எனவுங் “கோடாப் புகழ்மாறன் கூட லணையான - யாடா வடகி னுளுங்காணேன்” எனவுஞ் சொல்லுவார் சொல்லுவனவற்றுக்கெல்லாம் வரையறையின்மையின் அவற்றுக்கு இலக்கணங்கூறார் பண்ணத்திப்பாற் படுப்பினல்லதென்பது. (க௦)

காசுஎ. மரபுநிலை திரியிற் பிறிதுபிறி தாகும்.

இது மேற்போன வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வருகின்ற இலக்கணத்திற்கும் பொது. (இ - ள்.) மரபினை நிலைநிதித்துச் சொல்லுப வெனின், உலகத்துச்சொல்லெல்லாம் பொருளிழந்து பிறிதுபிறிதாகும். எ - று. செவிப்புலனாய ஓசைகேட்டுக் கட்புலனாய பொருளுணர்வதெல்லாம் மரபுபற்றாக அல்லது மற்றில்லையென்றவாறு. (கக)

காசுஅ. வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே

நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான.

இது வழக்கினுண் மரபினைப் பிழைத்துக் கூறுவனவும் உளவென்பதுணர்ற்று. (இ - ள்.) வழக்கென்று சொல்லப்படுவது உயர்ந்தோர் வழங்கிய வழக்கே. என்னை? உலகத்து நிகழ்ச்சியெல்லாம் அவனாயே நோக்கினமையின். எ - று. அவனாயே நோக்குதலென்பது அவராணையான் உலகநிகழ்ச்சி செல்கின்றதென்றவாறு. எனவே, உயர்ந்தோரொனப்படுவார் அந்தணரும் அவர்போலும் அறிவுடையோருமாயினொன்பது. (கஉ)

காசுக. மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி

யுரைபடு தூறு மிருவகை யியல

முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறியின.

இது மேற்கூறப்பட்ட மரபு வழக்கிற்கேயன்றி இலக்கணஞ் செய்வார்க்கும் வேண்டிமெனவும் அவ்விலக்கணம் இனப்பகுதித்தெனவுங் கூறுகின்றது. (இ - ள்.) மரபுநிலையிற் திரியாமை தமக்குக் குணாக உடையவாகி எல்லாரானும் உரைக்கப்படும் தூல் இரண்டிலக்கணத்தவாகும் முதலுலெனவும் வழிநுலெனவுங் கருதிக்கொள்ளும் அடிப்பாட்டான். எ - று. “மரபுநிலை திரியிற் பிறிதுபிறி தாகும்” என்பதனை இதற்குமேல் எய்துவித்தானன்றே அதனால் மரபுநிலை திரியாமையே தமக்குத் தகுதியாவதெனவும் இவ்விருவாற்றினும் ஒன்றொற் செய்தலே மரபெனவுங் கூறியவாறு. நுதலிய நெறியென்றதென்னையெனின், இன்னதேமுதலால் இன்னதேவழிநுலெ

ன்பதோர் யாப்புறவில்லை ஒருநூல்பற்றி ஒருவன் வழிதூல் செய்தவ
ழி அவ்வழிதூல்பற்றிப் பின்னொருகாலத்து ஒருநூல் பிறந்ததாயின்
அது வழிதூலெனப்பட்டு முன்னையழிதூலே முதலூலெனப்படுமெ
ன்றற்கென்பது. இதனைச் சார்புதூலென்னாமோவெனின் வழிதூலா
ரு சார்புதூலுமாகலின் அங்ஙனங்கூறானாயினான். எற்றுக்கு? சார்பு
தூலினைப் பற்றி ஒருநூல் பிறந்தவழிச் சார்பின்சார்பெனக் கூறல்வே
ண்டுவதாகலானும் அதனைச்சார்ந்து தோன்றிற் சார்பென்னுஞ் சொல்
லை மும்முறைசொல்லியும் அதன்பின் தோன்றிய தூற்கு காண்முறை
சொல்லியும் எண்ணிகந்தோடுதலானுமென்பது. மற்று இரண்டா
மெண்ணுமுறைமைக்கணின்ற தூலினையே வழிதூலெனக்கொண்டு
மூன்றாவது தோன்றியதூலே சார்புதூலாகவும் அதன்பின்னர் தூல்
செய்யப்பெற்றானெனவுங் கொள்ளாமோவெனின், முதலூலிற்சீடந்த
பொருளை ஓர் உபகாரப்பட வழிதூல்செய்த ஆசிரியன் செய்தக்காற்
சார்புதூலெனப் பின்னர் ஓர் ஆசிரியன் தூல்செய்ததொற் பயந்ததெ
ன்னையென்க. என்றார்க்கு வழிதூலும் பிற்காலத்தரிதாமாயின் அ
தனையும் எளிதாகச் செய்தலன்றே இதொற் பயந்ததெனின், அது
தானும் பின்னொருகாலத்து அரிதாமாயின் அதனையும் எளிதாகச் செய்
வானல்லதோவென்றும்றுக்க. இவ்வாசாய்ச்சி வேண்டாவென்றற்கண்
றே இவ்விருவகையானும் வருதலே மரபென்பானாயிற்றென்றொழிக.
ஒன்றன்வழியேயன்றியுந் தாந்தாம் அறிந்தவாற்றானும் தூல்செய்யப்
பெற்றோவெனின், அது மரபன்று; அதுநோக்கியன்றே “மரபுநிலை
திரியிற் பிறிதுபிறிதாக்கும்” என்ற விதி தூலிற்கும் எய்துவித்துப் ப
குந்ததென்பது. என்னை பிறிதுபிறிதாக்குமாறெனின், ஒன்பொருட்க
ண்ணே மாறுபட்ட இலக்கணங் கூறின் அவ்விரண்டும் அதற்கிலக்க
ணமாகாது. என்போல? மாணிக்கமணியினைச் செவ்வண்ணம் முதலா
யின சில இலக்கணங்கூறிய தூல் கிடப்பக் கருவண்ணமுதலாயினவும்
அதற்கிலக்கணமென்று ஒருவன் எதிர்நூலென்பதோர் தூல் பிற்கா
லத்துச் செய்யுமாயின் அது அதன் இலக்கணமென்பபடாதாகலானெ
ன்பது. மற்றுக் காலந்தோறும் வழக்கு வேறுபடுதலின் வழக்குநா
லும் வேறுபட அமையும்பிற எனின், “வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்
தோர் மேற்றே - நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான” என்றமையானும்
அங்ஙனங் காலந்தோறும் ஓரோர்நூல் செய்யின் வழக்கல்லது எ
ன்னானும் அவ்விலக்கணத்தாற் பயமின்றாகியே செல்லுமாகலானு
ம் அது பொருந்தாதென்பது. அல்லதுஉம் முற்காலத்து வழங்கி
வந்ததனை வழுவுவன்று களைபவாயினன்றே பிற்காலத்துப் பிறந்த
வழக்கு இலக்கணமெனத் தழீஇக்கொள்வதென்க. இந்நூல் இலக்

கணத்தினை இவ்வோத்தின் இறுதிக்கண் வைத்தான் வழக்குஞ் செய்யுளுமென்று விதந்து புகுந்த இரண்டிலக்கணமும் முடித்தல்லது அவற்றைக் கூறும் இலக்கணங் கூறலாகாமையினென்பது. இக்கருத்தறியாதார் செய்யுளியலினை ஒன்பதாம் ஒத்தென்ப. அல்லது உம் இந்நூலிலக்கணம் வழக்கிற்குஞ்செய்யுட்டுமேயன்றி அங்ஙனமாகப் பொருண்மேவும் பண்டம் முதலாயவற்றிற்கு இலக்கணஞ்செய்யுங்காலும் நியாயஞ்செய்யினார் தமிழ்நூலதற்கிலக்கணம் எவ்வாற்றானும் இதுவே யென்றற்கும் ஈண்டுக் கூறினென்பது. எனவே, பிறபாடைநூல்களாயின் இம்மரபு வேண்டுவதன்றாயிற்று. மற்று முதலூலினை இன்னதென்பது துணிந்து உலாயாரோவெனின் அதுவன்றே இனிக்குகின்றதென்பது. (கக)

சுரு. வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்

முனைவன் கண்டது முதலூ லாகும்.

மேல் ஒன்றற்கு முதலூலாகியும் ஒன்றற்கு வழிநூலாகியும் வந்து தமொறுமென்றான், இனி அவ்வாறன்றி ஒன்றே முதலூலாகவுஞ் சிறுபான்மை உண்டென்கின்றது. (இ - ள்.) செய்வினையின்பயன் துவ்வாது மெய்யுணர்வுடையனாகிய முன்னோற்றம் செய்யப்பட்டதே ஒருதலையாக முதலூலாவது. எ - று. எனவே, மேலைக்குத்திர்த்து முதலூலும் வழிநூலுமெனப்பட்டன முதலுஞ் சினையும் போலத் தமொறுமென்பதூஉம் இதுவாயிற் தமொறுது என்னும் முதலூலாமென்பதூஉம் பெற்றும்.

வினையென்பன இருவினை. இன் நீக்கத்துக்கண்வந்தது. விளங்கிய அறிவென்பது முழுதும் உணரும் உணர்ச்சி. அறிவின்னென நின்ற இன் சாரியை. இன்ன அறிவினோடு கூடிய முனைவன் அறிவின் முனைவெனப்பெடும். முன்னோனை முனைவெனப்பது ஓர்சொல்விழுக்காடாம். முன்னென்பதனை முனையென்பவாகலின்.

மற்று வினையினென்ற வேற்றுமை நிற்பதன் நிலையும் நீங்குவதன் நீக்கமுங் கூறமாகலின் ஒருகாலத்து வினையின்கணின்று ஒருகாலத்து நீங்கினுன்போலக் கூறியதென்னையெனின், அற்றன்று; வினைப்பயர் தொடர்பாற்றுள்ளம் இலனென்பதன்றி அவர்க்குச் சில செய்கையுளவென்பது பல்லோர்க்கும் உடம்பாடாகலின், அவ்வினைக்கணின்தே, போகமும் பாவமும் மெய்யுணர்வுற்றித் தெறப்பட்ட வித்துப்போலப், பிறப்பில்பெற்றியனாகி நீங்குமாகலின் அவ்வாறுகூறல் அமையுமென்பது. என்னை? குற்றங் கெடுத்த மு

ற்ற உணர்ந்தோருங் கெடுப்பதோர் குற்றமின்றி முழுதுணர்ந்தோரு
ம் எல்லாம் பிறர்க்குறுதியாகிய ஆகமஞ்செய்யினுந் துறக்கம் முத
லாகிய பயன்றுயப்பாரல்லராகலின், இனி முனைவனாற் செய்யப்படு
வதோர் தூலில்லையென்பார் அவன்வழித் தோன்றிய நல்லுணர்வுடை
யார் அவன்பாற் பொருள்கேட்டு முதனூல்செய்தானொனவும், அம்மு
னைவன் முன்னர் ஆகமத்துப் பிறந்ததோர் மொழியைப்பற்றி அனை
த்துப்பொருளுந்கண்டு பின்னர் அவற்றவற்றுக்கு நூல்செய்தார் அ
வனொனவும், அவ்வாகமத்தினையே பிற்காலத்தாரும் ஒழுக்கம் வேறுப
டுந்தோறும் வேறுபடுத்து வழிதூலுஞ் சார்புதூலுமெனப் பலவுஞ்
செய்தானொனவுங் கூறுப. அவை எவ்வாற்றானும் முற்ற உணர்ந்தோ
ர் செய்த நூலன்மையின் அவைதேறப்படா. அல்லதூஉம் அவை
தமிழ்நூலன்மையின் ஈண்டு ஆராய்ச்சியிலவென்பது.

மற்று மேலேச்சுத்திரத்து நுதலிய நெறியானே முதலும் வழி
யுமாமெனவே, எல்லார்க்கும் முதல்வனையினன் செய்தது முதனூ
லையாமென்பது பெறுதுமாகலின் ஈண்டு இச்சுத்திரங் கூறியதென்
னையெனின், தாமே தலைவராவாரும் அத்தலைவரை வழிப்பட்டுத் த
லைவரையினரும் பலராகலிற் தாமே தலைவரையினர் நூல் செய்யின்
முதனூலாவ தெனின், அற்றன்று ; தாமேதலைவரையினர் முற்கால
த்துத் தமிழ்நூல் செய்திலராகலிற் தலைவர்வழிநின்று தலைவனாகிய
அகத்தியனாற் செய்யப்பட்டதும் முதனூலென்பது அறிவித்தற்கும்,
பிற்காலத்துப் பெருமானடிகள் களவியல்செய்தாங்குச் செய்யினும்
பிற்காலத்தானும் முதனூலாவதென்பது அறிவித்தற்கும், அங்ஙன
ம் வினையினிங்கி விளங்கிய அறிவினன் முதனூல்செய்தானென்
பது அறிவித்தற்கும் இதுகூறினென்பது. எனவே, அகத்தியமே
முதற்காலத்து முதனூலென்பதூஉம் அதன்வழித்தாகிய தொல்கா
ப்பியம் அதன் வழிதூலென்பதூஉம் பெற்றும்,

என்றார்க்கு முந்துநூலெனப்பட்டன முற்காலத்து வீழ்ந்த
னவெனக்கூறித் தொல்காப்பியர் அகத்தியத்தோடு பிறழவும் அவ
ற்றுவழிநூல்செய்தானொன்றக்கால் இழுக்கென்னையெனின், அது வே
தவழக்கோடு மாறுகொள்வார் இக்காலத்துச் சொல்லினும் இறந்தகா
லத்துப் பிறபாசாண்டிகளும் மூன்றுவகைச் சங்கத்து நான்குவருணத்
தொடு பட்டசான்றோரும் அதுகூறொன்பது. என்னை? கடைச்சங்க
த்தாருட் களவியற்பொருள்கண்ட கணக்காயனார்மகனார் டக்கிரர், “இ
டைச்சங்கத்தார்க்குங் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலாயிற்றுத் தொல்கா
ப்பியம்” என்றாராகலானும், பிற்காலத்தார்க்கு உணாயெழுதினோரு

ம் அதுகூறிக் கரிபோக்திராகலானும், அவர் புலவத்துறந்த னோன்பு
டையாராகலாற் பொய்கூறாகலானுமென்பது. இங்ஙனங் கூறாக்
கால் இதுவும் மரபுவழுவென்று அஞ்சி அகத்தியர்வழித்தோன்றிய
ஆசிரியரெல்லாருள்ளந் தொல்காப்பியனோர் தலைவனென்பது எல்லா
ஆசிரியருங் கூறுபவென்பது. எங்ஙனமோவெனின், “கூறிய குண்
றினு முதனூல் கூட்டித் - தோமின் றுணர்ந்த ரெல்காப் பியன்ற -
னணியின் மமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே.” இது பல்பாப்பியப் புறந்
டைச் சூத்திரம். “வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்-தாங்கா
நல்லிசைத் தமிழ்க்குவிளக் காகென - வாறோ றோத்தும் வாய்மொ
ழிப் பல்புக - ழானுப் பெருமை யகத்திய னென்னு - மருந்தவ் முனி
வ னுக்கிய முதனூல் - பொருந்தக் கற்றுப் புறாதப வுணர்ந்தோர் -
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப் பியனும்” என்பதனால் அகத்தியர் செ
ய்த அகத்தியத்தினை முதனூலெனவும் அவர் வாறோர் ஏத்தும் வாய்
மொழிப் பல்புகழ் ஆனப்பெருமையுடையானெனவும் அவரார்செய்யப்
பட்ட முதனூல் பொருந்தக் கற்றுப் புறாதப உணர்ந்தோருட் தலைவ
ராயினார் தொல்காப்பியனானெனவும் பன்னிருபடலத்துப் புணர்துவாவ
கையாற் பாயிரச்சூத்திரத்துள் உணர்க்கப்பட்டது. இனிப், பன்னிரு
படலம்முதனூலாக வழிநூல்செய்த வெண்பாமாலை ஐயனாரிதனாகும்
இதுகூறினார். என்னை? “மீன்னிய சிறப்பின் வாறோர் வேண்டத்-
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன் - நன்பாற் றண்டமிழ் தாவி
ன் றுணர்ந்த - துன்ன ருஞ் சீந்தித் தொல்காப் பியன்முதற் - பன்
னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த” எனப் பாயிரஞ் செய்தற்கு உட
ம்பட்டமையினென்பது.

இவற்றானெல்லாம் அகத்தியமே முற்கலத்து முதனூலென்ப
தூஉந் தொல்காப்பியம் அதன்வழிநூலென்பதூஉம் அதுதானும் பன்
ம்பாரனார் “வடவேங்கடந் தென்குமரி” எனக் குமரியாற்றினை எவ்
லையாக்க கூறிப் பாயிரிஞ்செய்தமையிற் சுகரர் வேள்விக்குகினை நாடி
த் தொட்ட கடலகந்துப் பட்டுச் குமரியாறும் பனைநாட்டோடு கெடு
வதற்கு முன்னையதென்பதூஉம் அவ்வழக்குநூல் ஈண்டுப் பற்றியல்
லது மூன்றுவகைச் சங்கத்தாருஞ் செய்யுட்செய்திலனென்பதூஉம் ஆ
சிரியரும் அவர்போல்வாரும் அவர்வழி ஆசிரியருஞ் செய்யுள்செய்த
சான்றோருஞ் சொல்லாதன சொல்லப்படாவென்பதூஉம் அவருடங்
படாதன சொல் உளவென்று எதிர்நூலென ஒருவன் பிற்காலத்து து
வ்செய்யுமாழிந் தமிழ்வழக்கமாகிய மரபினோடுத் தமிழ்தூலோடு
மாறுபட நூல்செய்தானுமென்பதூஉம் இனித் தமிழ்தூலுள்ளந் த
மது மதத்துக்கேற்பன முதனூல் உளவென்று இக்காலத்துச் செ

துகாட்டினும் அவை முற்காலத்து இலவென்பது முற்கூறிவந்த வகையான் அறியப்படுமென்பதூஉம் பாட்டுந் தொகையும் அல்லாதன சிலநாட்டிக்கொண்டு மற்று அவையுஞ் சான்றோர்செய்யுளாயின வழுவில் வழக்கமென்பார் உளராயின் இக்காலத்துள்ளும் ஒருசாரார்க்கல்லது அவர்சான்றோனொன்படாொன்பதூஉம் இங்ஙனங் கட்டளை செய்யவே காலந்தோறும் வேறுபடவந்த வழிவழக்கும் இழிசினர் வழக்கும் முதலாயினவற்றுக்கெல்லாம் நூல்செய்யின் இலக்கணமெல்லாம் எல்லைப்படாது இகந்தோடுமென்பதூஉம் இறந்தகாலத்து நூலெல்லாம் பிறந்த பிறந்த வழக்குப்பற்றிக் குன்றக்கூறலென்னுங் குற்றந்தங்குமென்பதூஉம் ஒன்றாகப் புறனடுத்து ஒருகுத்திரமேசெய்து போத அமையினன்றி ஒழிந்த குத்திரங்களுெல்லாம் மிகையாமென்பதூஉமெல்லாம் படுமென்பது. (கூச)

சூடுக. வழியெனப் படுவ ததன்வழித் தாகும்.

இது வழிநூலாமாறுணர்த்துகின்றது. (இ-ள்.) நுதலிய நெறியானன்றி வழிநூலென்றற்குச் சிறப்புடையது அம்முதனூல்வழிப் பிறந்த வழிநூல். எ - று. அது தொல்காப்பியம். மற்றுப் பல் காப்பியம் முதலியனவோவெனின், அவை வழிநூலே, தொல்காப்பியத்தின்வழித் தோன்றினவென்பது. என்னை? “கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித் - தோமின் றுணர்த ரெல்காப் பியன்ற - னாணையின் றமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே” என்பவாகலானும் இவ்வாசிரியர்பல்காப்பியர் பல்காயனர்முதலாயினோர் அவ்வாறு கூறராகலானுமென்று. என்றார்க்குத், தொல்காப்பியங் கிடப்பப் பல்காப்பியனர் முதலியோர் நூல்செய்ததெற்றுக்கெனின், அவரும் அவர் செய்த எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமெல்லாஞ் செய்திலர், செய்யுளிலக்கணம் அகத்தியத்துப் பரந்துகிடந்ததனை இவ்வாசிரியர் சுருங்கச்செய்தலின் அருமைநோக்கிப் பகுத்துக்கூறினராகலானும் அவர் தந்திரத்துக்கேற்ப முதனூலோடுபொருந்த நூல்செய்தாராகலானும் அமையுமென்பது. பிற்காலத்துக் காக்கைபாடினியாருந் தொல்காப்பியரோடு பொருந்தவே நூல்செய்தாரொன்பது. மற்று “வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத் - தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சியமூன்றும் - வலாமருள் புணரியோடு கரைபொருது கிடந்த - நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண் - யாப்பின திலக்கண மறைகுவன் முறையே.” எனத் தெற்குக் குமரியன்றிக் கடலெல்லையாகியகாலத்துச் சிறுகாக்கைபாடினியார் செய்தநூலினையும் அதன் வழிநூலென்றுமோவெனின், ஈண்டுக்கூறிய பொருளுெல்லார் தழுவமாற்றும்

செய்தது ஆராயின் அது வழிநூலாதற்கு இழுக்கெண்ணெயென்க. இனிச் சில் குன்றக்கூறினார் தொகுத்து நூல்செய்தாராகவினென்பாரும் உளர். ஒழிபொருளவாயினது தொகையென்பபடாமையின் அங்ஙனங் கூறுதல் வழிநூலிலக்கணமன்றென்பது. (கூடு)

கூடுஉ. வழியி னெறியே நால்வகைத் தாகும். •

இது வழிநூல் இனைத்துவகைத்தென்கின்றது. (இ - ள்.) மேல் வழிநூலெனப்பட்டது நான்குவகையாற் செய்யப்படும். எ-று. இதன்பயன் ஒருநூலுள் ஒன்றல்லது பல வாராவெனவும் அதனானே நான்குவகைய வழிநூலெனவும் முதலூலாயின் ஒன்றையாமெனவுங் கூறியவாறாயிற்று. அவையாவன மேற்கூறப. (கூசு)

கூடுங். தொகுத்தல் விரித்த றெகைவிரிமொழிபெயர்த்ததர்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே.

இந்நான்கு வகையுங் காரணமாக மேற்கூறிய நால்வகை வழிநூலும் பெறலாம். எ - று. தொகுத்தலென்பது முதலூல் விரித்தனைச் சில்வாழ்நாட் சிற்றறிவின் மாக்கட்கு அறியத் தொகுத்துக் கூறல். விரித்தலென்பது முதலூலிற் தொகுத்துக் கூறுபட்டு விளங்காது நின்றதனை விளங்குமாற்றான் விரித்துக்கூறல். தொகைவிரியென்பது அவ்விருவாறும்பற்றித் தொகுத்து முன்னிறீஇ அந்நிறுத்தமுறையானே பின்விரித்துக் கூறுதல். மொழிபெயர்த்தென்பது பிறபாடையாற் செய்யப்பட்ட பொருளினத் தமிழ்நூலாகச் செய்வது. அதுவுந் தமிழ்நூல் உள்வழி நூற்கு மரபாமென்றவாறு. அதர்ப்படவென்பது நெறிப்படவென்றவாறு. நெறிப்படுதலென்பது அவ்வாறு மொழிபெயர்த்துச் செய்யுங்கால் அது கிடந்தவாற்றானே செய்யப்படும். தொகுத்தும் விரித்துந் தொகைவிரியாகவுஞ் செய்ததனாற்பயமில்லைத் தமிழர்க்கும் ஆரியர்க்குமென்பது. மொழிபெயர்த்தெனவே, பொருள்பிறழாலைப் பெற்றும். வழக்குநூலுள்ளும் மொழிபெயர்த்து யாக்கப்படுவன உளவோவெனின், அற்றன்று; அது வேண்டுமே? வேதப்பொருண்மையும் ஆகமப்பொருண்மையும் நியாயநூற்பொருண்மையும் பற்றித் தமிழ்ப்படுக்குங்கால் அவற்றிற்கும் இதுவே இலக்கணமென்றற்கு மொழிபெயர்த்தலையும் இவற்றுக்கட் கூறினென்பது. இனிப், படர்ந்துபட்ட பொருண்மையவாசிய மாபுராணம் பூதபுராணமென்பன சில்வாழ்நாட் சிற்றறிவின் மாக்கட்கு உபதாரப்பாடாமையிற் தொகுத்துச் செய்யப்பட்டு வழக்குநூலாகிய தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கம் முதலாக இன்றுநாளும் உளதாயிற்றெனக்கொள்க. (கூசு)

சுருச. ஒத்த சூத்திர முரைப்பிற்காண்டிகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாகி
யீனாங் குற்றமு மின்மீ நேரிதின்
முப்பத் திருவகை யுத்தியொடு புணரி
ஹாலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்.

இஃது, எல்லாநூற்கும் ஆவதோர் இலக்கணமுணர் - ற்று.
(இ - ள்.) ஒத்த சூத்திரத்தினை உரைநடாத்தல்வேண்டினவழிப் பி
றந்த காண்டிகையும் அக்காண்டிகையானும் விளங்காத காலத்து
அதனையும் விளங்கக்கூறும் உரைவிகற்பத்துமாகிப் பத்துவகைக் குற்
றமுமின்றி நுண்பொருளவாகிய முப்பத்திருவகை உத்தியொடு பொ
ருந்திவரின் அதனை நூலென்றுசொல்லுப நுண்ணிதின் உணர்ந்து
லாக்கும் புலவர். எ - று. ஒத்தசூத்திரமென்றதனான் நூலின்வே
றாகிய இருவகைப் பாயிரமுஞ் சூத்திரத்தோடு ஒத்த இலக்கணத்
தவென்பது கொள் உரைப்பினென்றதனான் “உண்ணின் நகன்ற
உரையொடு பொருந்தி” வருதலை நூலிலக்கணமெனச் செய்யுளியலுட்
கூறிப்போந்தாம்; அங்ஙனம் வேறாகிப் பொருந்திவருமெனப்பட்ட உ
ரையின்றிச் சூத்திரத்தானே பொருள் நிகழ்ந்த காலமும் உண்டென்ப
தாம். இதனதுபயம், உரையுங் காண்டிகையுமின்றிச் சூத்திரத்தா
னே சொற்படுபொருள் உரைத்தலுமுண்டு, அஃது அவற்றையொழிய
ஆகா இக்காலத்தென்றலாயிற்று.

உரைப்பினென்னும் வினையெச்சங் கிளத்தலென்பதனோடு மு
டியும். வகையென்றதனான் உரையெனப்பட்டது தானும் அக்கா
ண்டிகையினை மெய்ப்படக்கிளந்ததேயாகலின் அவ்விரண்டுஞ் செய்
யுளியலுட் கூறிவந்த உரைவிகற்பமேயென்பதுணர்த்தியவாறு. அஃ
தேற் காண்டிகையென்றாற்போல இதற்குப்பெயர் வேறுகூறானோ
வெனின் வேண்டியார் வேண்டியவாறு “மறதலைக்கடா மாற்றமும்”
எல்லையின்றி இகந்துவருவனவெல்லாம் உரையுள் எழுதப்பட்டாமையி
ன் அதுவுங் காண்டிகைப்பகுதியேயென்பது அறிவித்தற்கு வேறு
பெயர் கூறாது மெய்ப்படக் கிளந்த வகையென்றேபோயினென
பது. மற்று இல்லாதற்கும் இலக்கணஞ்சொல்லுவார்போல ஈனாங்கு
ற்றமுமின்றியென்றதென்னையெனின் அவற்றை எதிர்மறுத்துக்கொ
ள்ளும் பத்துவகைக் குணமுங் கோடற்குத் தத்துகூறினென்பது.
அவை “எதிர்மறுத் துணரின் நிறத்தவு மலையே” என்புழிச் சொ
ல்லுதும். அல்லாதும் இவைகூறியவதனானே பிறிதொருபொருள்
கொள்ளப்படும் இடங்களும் உள, அவைநோக்கி அங்ஙனங்கொள்

ளாதனவுந் தொகுத்து உடன்குறிஞனென்பது. அவையும் அவற்றுவிரிச்சூத்திரத்துட் கூறுதும். ஈனாங்குற்றமுமென்ற உம்மையை எச்சப்படுத்துப் பிறவுங் குற்றம் உளவென்பதுங் கொள்க. அவை முதனூலோமொறுகோடலும் யாப்பினுட்சீதைதலும் போல்வன. அவை முன்னர்ச்சொல்லுதும். நேரிதினென்றதனான் முதல்வன் செய்த தூலாயினும் வழிநூலாயினும் அவ்வழிநூலின் முழுவதூஉந் தெரிந்துணரும் நண்ணுணர்வினார்க்கே முப்பத்திருவகை உத்தியும் புலனாவதெனக்கொள்க. அவையும் முன்னர்ச்சொல்லுதும். வகையதாகியென்பது புணரினென்பதனோடு முடிந்தது. புணரினென்பது மொழிபவென்பதனோடு முடிந்தது.

ஒத்தசூத்திரத்தினை உரைநடாத்தல்வேண்டிற் காண்டிகைப் பொருளின விளங்கச் சொல்லும் உரைவிகற்பத்ததாகியெனவே சூத்திரமுங் காண்டிகையும் உரையுமென மூன்றும் அவற்றோடு குற்றமின்மையும் உத்திவகையுங் கூட்ட தூலிலக்கணம் ஐந்தாயின. இதனதுபயம், இவற்றது விரிச்சூத்திரங்களான் உய்த்துணர்வால் எடுத்தோதித் தொகுத்துக்காட்டலாயிற்று. மற்றுக் குற்றத்தினை இடைவைத்து உத்திவகையினை ஈற்றுக்கண்வைத்ததென்னையெனின், ஈனாங்குற்றமுமின்றி வரும் இலக்கணம் முதனூற்கண் இல்லையென்பது “முதல்வன்கண்” என்புறிச்சொல்லுமாகலின், அவைபோல முதனூற்கண் உத்திவகையும் வாரா, சிறுவரவினவென்றற்கென்பது.

இனி, ஒத்தவென்றதனற் பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமுஞ் சூத்திரமுந் தம்மின்வேறென்றலும் அவ்விருவகைப்பாயிரவுரையுஞ் சூத்திரவுரையும் வேறெழுதப்படுமென்றலுஞ் சூத்திரவுரையுட்பாயிரவுரை மயங்குவருவன உளவென்றலும் அவ்விருவகையுரைக்கும் வேறாயினும் அவ்வுரைசெய்தான்பெயர் கூறுதன் முதலாகிய பாயிரவுரை கூற அமையுமென்றலுஞ் சூத்திரந்தானே பாயிரமில்லாதவழிப் பாயிரம்போல தான்முகத்து நிற்குமென்றலும் அங்ஙனம் நின்றவழிப் பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமும் உராவகைத்தாற்பெய்துரைத்தலும் அவ்விருவகைப்பாயிரமுஞ் செய்தார் இன்னொன்றலுமென்று இன்னோரென்ன கோடலாயிற்று. இவையெல்லாஞ் சூத்திரத்தோடு ஒத்த இலக்கணமேயாதலின் ஒத்தவென்னும் மாட்டேற்றுனடங்கின.

அஃவ் வருமாறு, “வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்” என்னும் பொதுப்பாயிரமும் “வடவேங்கடம் தென்குறியி” என்னுஞ் சிறப்புப்பாயிரமும் ஒழிந்த சூத்திரங்களபொல தூறபாவகவலாகி நூலி

ன்வேறாக இன்றியமையாவாயின. அவற்றிற்குச் சூத்திரவுரையோடு மயங்காமல் வேறுனாயும் ஆண்டெழுதப்பட்டன. “எழுத்தெனப்படுப” என்னுஞ் சூத்திரத்தினை நிறிஇ என்பது சூத்திரமெனவும் இவ்வதிகாரம் என்னபெயர்த்தோவெனவும் இவ்வதிகாரம் யாதனை நுதலியதெனவும் அவற்றிற்கு விடைகூறலும் இவ்வதிகாரம் எனைப்பகுதியான் உணர்த்தினுனெனவுங் கூறி ஒழிந்த ஒத்திற்கும் இவ்வாறே சூத்திரவுரையோடு பாயிரவுரை மயங்கச் சொல்லியவாறும் அவற்றவற்றுட் கண்டுகொள்க. இனி, இவ்வுரைசெய்தார் யாரோவென்ற வழி மதுரைக் கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரனா உரையெழுதினான் பெயர் கூறுதலுஞ் சூத்திரஞ்செய்தான்பெயர் கூறுதலோடு ஒத்திலக்கணத்ததாயிற்று. “அன்பினைந்தினைக் களவெனப் படுவ- தந்தனை ரநும, றை மன்ற லெட்டனுட் - கந்தருவ வழக்க மெனமனார் புலவர்” என்பது பாயிரமின்றித் தானே நூன்முகத்துநின்று இருவகைப் பாயிரவுரையும் பெய்து உரைக்கப்பட்டது. “வடவேங்கடந்தென்குமரி” என்னுஞ் சிறப்புப்பாயிரஞ்செய்தார் பனம்பாரனானவரும் “வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்” என்னும் பொதுப்பாயிரஞ்செய்தான் ஆத்திரையன்பெயராசிரியனெனவும் பாயிரஞ்செய்தான்பெயர் கூறியவாறு. என்பதுபாயிரம் என்னுதலிற்றோவெனப் பாயிரவுரைக்கு முகவுரைவந்தவாறு கண்டுகொள்க. பீறவும் அன்ன. (கூஅ)

கூருரு. உரையெடுத்ததன்முன் யாப்பினுஞ் சூத்திரம் புரைதப வுடன்படக் காண்டிகை புணர்ப்பினும் விடுத்தலும் விலக்கலு முடையோர் வகையொடு புரைதப நாடிப் புணர்க்கவும் படுமே.

இஃது ஐயம் அறுத்தனுதலிற்று; என்னை? மேற்கூறிய சூத்திரம் உரைபெறுங்காற் காண்டிகையும் உரையும் வேறுவேறு பிறக்கக்கண்ட மாணக்கன் ஒழிந்தனவும் ஒன்றொன்றனை ஒழித்துவருங்கொலென்று ஐயுற்றாற்குக் காண்டிகையும் உரையுமே ஈண்டாய் ஒன்று ஒன்றனை ஒழித்துவருவனவென்று ஐயம் அறுத்தமையின். மேலதற்கே புறனடையெனவும் அமையும். (இ - ள்.) உரையெடுத்து அதன்முன் யாப்பினும் = காண்டிகையினை விளக்குங்கருத்தினனும் அக்கருத்தினறியும் அச்சூத்திரத்திற்கு உரைதொடர்ந்தெழுதினும் : சூத்திரத்தினை அதுவென்று சுட்டினான் “முற்படக் கிளத்தல் செய்து யுளு ன்றித்து” என்பதனுனெனவுணர்க.

சூத்திரம் புரை தப உடன்படக் காண்டிகை புணர்ப்பினும் = அச்சூத்திரத்திற்கு இடையின்றிக் காண்டிகை பொருந்தச்செய்யினும்:

புறாதபவென்பதனான் மேல் இடைபுகுமெனப்பட்ட பாயிரவுரையி ன்றிச் செய்த காண்டிகைக்கும் பெரும்பான்மையெனக் கொள்க. உடன்படவென்பதனாற் காண்டிகையல்லாத மூகவுகைக்கண்ணே முன் னும்பின்னுங் காண்டிகைபெய்து உடனாத்தலுங்கொள்க. கொள்ளவே முற்கூறிய ஐந்தும் ஒருங்குவருதலும் இவ்வாறே பெற்றும்.

விடுத்தலும் விலக்கலும் உடையோர் வகையொடு கடாவற் கு விடைகூறுவாரும் போலி மறுப்பாருஞ் சொல்லுஞ் சொற்பகுதி யொடு : வகையென்றதனான் அவ்விருபகுதியும் காண்டிகைக்கு வரு ங்காற் குறிப்பினாற் கொள்ளவருமெனவும் உடாக்கண் வருங்காற் கூற்றினாற் கொள்ளவருமெனவும் கொள்க. அஃதேற் கூற்றினாற் கோடன் “மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமு முடைத்தாய்” என வருகின் ற சூத்திரத்தின்பெறுதுமெனின், அற்றன்று; அது பிறன்கொள்பற்றி மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமுங் கூறுதற்குச் சொல்லினான் அஃது அன் னதன்றி அறியாது வினாவர் துணையொகலின் வேறென்பன. விடு த்தலெனவே வினாவின் விடுத்தல்பெற்றும். விலக்கலெனவே அஃ தல்லாப் போலியை விலக்குதலென்பது பெற்றும்.

புறாதப நாடிப் புணர்க்கவும் படுமே = காண்டிகையிரண்டும் உரையிரண்டுமென்று வருகின்ற நான்கண்கண்ணும் இடை அந்தர மின்றிப் புணர்க்கவும்படும் அவ்விருபகுதியும். எ-று. அஃதாவது, காண்டிகைப்பகுதி இரண்டற்றும் விடுத்தலும் விலக்கலும் உடை யோர் குறிப்பினாற் கொள்ளவைத்தலும் ஒழிந்த உரையிரண்டன் கண்ணும் அவை கூற்றினாற் கொள்ள வைத்தலுமென உணர்க. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. என்ன? காண்டிகையும் உரையும் ஒன்று ஒன்றனை ஒழித்தும் வருமென்றமையின். ஒழியாதவருதல் உடன்படவென்றதனாற் தழுவப்பட்டது. இவற்றிற்கு உதாரணமா மாறு தத்தம் விரிச்சூத்திரத்துட் சொல்லுதும். (கக)

கருக. நேற்கிளந் தெடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு சில்வகை யெழுத்தின் செய்யுட் டாகிச் சொல்லுங் காலை யுரையகத் தடக்கி துண்மையொடு புணர்ந்த வொண்மைத் தாகித் துளக்க லாகாத் துணைமை யெய்தி யுளக்க லாகா வரும்பொருட் டாகிப் பல்வகை யானும் பயன்றெரி புடைய சூத்திரத் தியல்பென யாத்தனர் புலவர்.

நிறுத்த முறையானே சூத்திரமாமீறுணர்ந்து (இ - ள்.) மேற்கிளந்த எடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு “சூத்திரர் தானே, ஆடி நிழலி னறியத் தோன்றி - நாதேலின்றிப் பொருணனி விளங்க. யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே” என மேற் செய்யுளிய லுள் விதந்தோதிய இலக்கணமுடைத்தாய்: எனவே, வழுவமைக்கி ன்ற கிளவியாக்கத்து முதற்கண்ணே வினையிலுட் கூறப்படும் இல க்கணத்தினை ஆண்டு ஓர் உபகாரப்படக் கூறியதுபோல அடிவரையி ன்மைக்கு ஆண்டுக்கூறியதல்லச் சொல்லப்பட்ட இலக்கணம் ஈண்டு இனிக் கூறுகின்ற இலக்கணத்தோடு கூடி மரபெனவேபடும் என்றா னாம். “ஆண்டுப் பொதுவகையாற் கூறியதாலிற்கும் இஃதொக்கும்; என்னை? பலசூத்திரர் தொடர்ந்து தூலாகி ஈண்டே மரபுகூறப்படுத லின். உரையாயின் அன்னதன்றி நால்வகையுரையுள் ஏற்பனபகுதி வேறுபடும் மரபு கூறுகின்றமையின் அது செய்யுளியலுட்கூறியவாறு போலாது வேறெனவேபடும் ஈண்டென்பது. இனி முற்கூறிய பாயிர இலக்கணத்தினை இன்றியமையாது சூத்திரமென்றற்கும் இதுவே ஒத்தாகக்கொள்க. என்னை? மேற்புறத்துகின்ற மேற்கிளந்தெடுத்த யாப்பெனவேபடுமா லெனென்பது. இதனதுபயம் பாயிர இலக்க ணங்களோடு பொருந்தச் சூத்திரஞ் சூசய்தலென்பதாயிற்று. இஃது ஒப்பக்கூறலென்னும் உத்திவகை. மேற்கிளந்தெடுத்த இலக்கணமா வது, ஆடிநிழற்போலே பொருளானுந் தேர்தல்வேண்டாமற் பொரு ட்பெற்றி உணர்கின்றாங்குச் சூத்திரத்தொடருள் இலக்கியமின்றாயி னும் அதனை இதுகேட்டான் காணுமாற்றற் செய்தலாயிற்று. இனி மேற்கிளந்தெடுத்த பாயிர இலக்கணச்சூத்திரத்தோடு பொருந்துங் காற் பொதுப்பாயிர இலக்கணம் பொருந்தா, சிறப்புப்பாயிர இலக்க ணம் எட்டுமே பொருந்துவனவெனக்கொள்க. அஃதென்னைபெறுமா றெனின், மேற்கிளந்த யாப்பென்னாது எடுத்த யாப்பென்றதனானே ஒருநூற்குச் சிறப்புவகையான் இன்றியமையாதாகி எடுத்துக்கொள் ளப்படுவது “வடவேங்கடந் தென்குமரி” என்றழைப்போலுஞ் சிறப்பு ப்பாயிரமாகலானும் பொதுப்பாயிரம் எல்லாநூன்முகத்தும் உரைக்க ப்படுமென்றற்கும் அங்ஙனங் கூறப்பட்டது.

சில்வகை எழுத்தின் செய்யுட்டாகி = ஆடிநிழலின் அறியச்செ ய்யுங்கால் அதுபோல ஒருவழிப் பொருளடக்கி ஒருவழி வெள்ளிடை இடப்பச் செய்யப்படாது பொருட்கு வேண்டுஞ் சிலசொல்லாற் செய்யுஞ் செய்யுள்கத்தாகி: செய்யுளென்றான் அடிவரைச் செய்யு ளின் வேறுபட்ட பொருட்பாட்டிற்குரிய அடிவரைப்பாட்டினுட்

சிறப்புடைய ஆசிரியத்தானும் வெண்பாவானுஞ் செய்யவும்படுஞ் சூத்திரமென்றற்கென்பது. என்னை? மண்டிலப்பாட்டின் உடம்பொடு புணர்த்துச் சூத்திரஞ் செய்தனையானுஞ் சின்மென்மொழியிற்றாய் பனுவல் வெண்பாட்டாகி வருமாதலானுமென்பது.

சொல்லுங் காலே உடையகத்து அடக்கி=பொருளானும் போலியானுஞ் சொல்லுவார் சொல்லுங்கால் அவ்வுளையெல்லார் தன்னகத்தடக்கி : நுண்மையொடு புணர்ந்த ஒண்மைத்தாகி=பருப்பொருட்டாகிய பாயிரம்போலாது நுண்பொருட்டாகிய பொருள்கேட்டார் க்கு வெள்ளிதன்றி உள் ளுடைத்தாகி : துளக்கலாகாத் துணைமை எய்தி=முன்னும் பின்னுங் கிடந்த சூத்திரங்களானே தன்னுட்பொருள் இன்றியமையாதாகலெய்தி : எனவே, ஒன்றொன்றனை இன்றியமையாத உறுப்புப்போலச் செய்யல்வேண்டுமென்றவாறாயிற்று ; அளக்கலாகா அரும்பொருட்டு ஆகி=அளத்தற்கரிய பெரும்பொருட்டாகி : பல்வகையானும் பயன் தெரிபுடையது=பலவாற்றானும் பொருள் விளங்க வருவது : சூத்திரத்து இயல்பென யாத்தனர் புலவர்=இவையெல்லாந் சூத்திரத்திலக்கணமென்று முதலுச்செய்த ஆசிரியராற் சொல்லப்பட்டன. எ - று. இஃத்யல்பெனவே இவற்றிற் சிறிய வேறுபட்டன விகாரமென்றனும்.

“உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி - யகரமு முயிரும் வருவழி யியற்கை” என்றவழி யகரமும் உயிரும் வருவழியெனவே இதுநிலைமொழித்தொழிலென்பது, ஆடிநிலின் அறியத்தோன்றிற்று. இனி நிலைமொழித்தொழில் வேறுகூறினமையின் “மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டி” எனப் பாயிர இலக்கணத்துடன் பொருந்துவதாயிற்று. இனி எண்வகையாற் பரந்துபட்ட புள்ளியீற்றுச்சொல்லினை யெல்லாம் உகரமொடுபுணரும் புள்ளியென அடக்கினமையிற் சிவ்வகையெழுத்தின் செய்யுளுமாயிற்று. யகரமும் உயிரும் வருவழி இயற்கையென வருமொழிப்பரப்பெல்லாம் அடக்கினமையின் அதற்குக் இஃதொக்கும். இதனைப்பற்றியெழுந்த பொய்ப்பொருளும் மெய்ப்பொருளும் பலவாகலின் உடையகத்தடக்கலும் உடைத்தாயிற்று. தொகைமரபினுள்ளும் உயிரியங்கியலினுள்ளும் புள்ளிமயங்கியலினுள்ளும் குற்றியலுகரப்புணரியலினுள்ளும் பரந்துபட்டபொருளினை நுழைத்து வாங்கிக்கொள்ள வைத்தமையின் நுண்மையொடுபுணர்ந்தகூடமாயிற்று. இச்சூத்திரம் பொருளுரைத்தவழியும் வெள்ளிதன்றி உள் ளுடைத்தாகலின் நுண்மையுடைத்தெனவும்பட்டது. “குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு பிரட்டலும்” என்பதுஉம் “சூகாணா யொற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர்” என்பதுஉம் முதலாயவற்றிற்கும் இஃது

இன்றியமையாதாகலும் இதற்கு அவை இன்றியமையாவாகலும் உடைமையிற் துளக்கலாகாத்துணைமையெய்தியது உமாயிற்று. இருபத்துநான்கீறும் இருபத்திரண்டுமுதலும்பற்றி எழுந்த மொழிகளெல்லாம் வேற்றுமைக்கண்ணும் அல்வழிக்கண்ணும் இருமொழித்தொழிலும் ஒருவகையாற் தொகுத்துக்கூறினமையின் அளக்கலாகா அரும்பொருட்டாதலும் பெற்றும். இங்ஙனம் வருதல் இயல்பெனவே சிறியவேறுபட்டுவருவன உளவாயின் அவையும் அமையுமென்றானாம். அவை “அந்நாலைந்து மூன்றுதலை யிட்ட - முன்னுறக்கிளந்த வுயர்திணை யவ்வே” என்றாற்போல்வனவும் பிறவும் இலேசுசொல்லும் இயல்பன்றி விகாரமெனப்படும். (க00),

சுருள. பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பிற்
கரப்பின்றி முடிவது காண்டிகை யாகும்.

இது முறைபானே காண்டிகையாமாறுணர்ந்து. (இ - ள்.) குற்றமில்லாத சூத்திரர் தனதுபட்ட இலக்கணத்துள் ஒன்றுங் கரவாது முடியச்செய்வது காண்டிகையாம். எ - று. பழிப்பில்கூத் திரமென்றதனாற் காண்டிகைசெய்யத்தகாதென்று இகழ்ச்சிப்படப் பரந்தன உளவாயின் மறுத்துச்செய்கவென்பதாம். இதனை வருகின்ற காண்டிகைக்கும் அகலவுரைக்கும் ஏற்பித்துக்கொள்க. உதாரணம் ; - எழுத்தென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன “அகரமுத, னகர விறுவாய் முப்பீது” என்று சொல்லுவார் ஆசிரியர் சார்ந்து வரலிலக்கணத்த மூன்று மல்லாத இடத்தெனவரும். பிறவும் அன்ன. இனி மறுத்துச்செய்யுங்கால் “வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன் - வெறியாட் டயர்ந்த கார்தனும்” என்பது தெய்வச்சிறப்பி னை அறியுஞ் சிறப்போடு வெவ்வாயுடைய வேலனது வெறியாட்டி னை ஆடிய கார்தனமென்றாற்போல வருவன பலவுங்கொள்க. இங்ங னங்கூறிய உதாரணங்காட்டல்வேண்டாமைய உணர்ந்து உரைநட ந்தகாலமும் உடையவாகும் முற்காலத்துதூல்களுள்பது கருத்து. அஃதேல் உதாரணத்தோடுவருங் காண்டிகையிலவோவெனின் அது வருகின்ற சூத்திரத்துட் சொல்லுதும். கரப்பில்லதென்னது முடிவ தென்றான் அதனாற் பரந்துபட்ட சூத்திரத்தினை அங்ஙனம் மறுத்துச் செய்யாது தொகுத்துக் காண்டிகையான் உரைக்குங்கால் உட்பொ ருளெல்லாம் விளங்காமற் கரந்துசெய்தலும் உண்டென்பது கொள்க. அது “வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன் - வெறியாட் டுப ரந்த கார்தனும்” என்பது முதலாக இக்கூறப்பட்ட இருபத்திரெந் துறையுங் கரந்தையெனப்படுமென்றாற்போல மாட்டென்னுஞ் செய்யு ளுறுப்பினைத் தோற்றுவாய்செய்து விடுதல். பிறவும் அன்ன. (க0க)

சுருதி, விட்டகல் வின்னி விரிவோடு பொருந்திச்.

சுட்டிய சூத்திர முடித்தற் பொருட்டா

வேது நடைபினு மெடுத்திக் கூட்டினு

மேவாங் கமைந்த மெய்நெறித் ததுவே.

இது மேலதற்கோர் புறனடை. எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி யுமாம். என்னை? காண்டிகையை மேலதனோடு இருவகைய என்ற மையின். (இ - ள்.) விட்டகல்வின்னி விரிவோடு பொருந்தி=சொ ற்படுபொருள் சொல்லுங்காற் தொடர்மொழிகளைத் தொகைநிலை பய னிலை முதலாயவற்றற் பகுத்துக்கூறுது பகுத்துக்கூறும் உலாவிக ற்பம் போன்று மற்றப்பொருள் தோன்றி: விடுத்தலென்பது, கண் ணழிவு; அக்கண்ணழிவான் அகன்றுபடுதல் விட்டகல்வெனப்பட்ட து. அங்ஙனம் அகன்றுபடுதலின்றியெனவே, இஃது இன்னவென்று மைத்தொடர் இஃது இன்னபயனிலைத்தொடரென்றற்போலச் சொ ன்னிகழ்ச்சியுடைத்தாயின் அஃது உலாயெனப்படுமென்றாலும்.

சுட்டிய சூத்திரம் முடித்தற் பொருட்டா=இது நியமச்சூத் திரம் அதிகாரச்சூத்திரமென்றற்போல முதற்கட் சொல்லிய சூத்திரப் பெயரினை அவ்வாறாகி முடிந்த முடிபுசொல்லுதற் பொருட்டாக: ஏது நடையினும்=நியமச் சூத்திரமென்றாலும் பிறிதொன்றென்றாலும் மே ற்கொண்டக்கால் இன்னது காரணத்தினெனக் காரணங்கூறும் வழ க்கினாலும்: எடுத்துக்காட்டினும்=அங்ஙனங் காரணங் கூறியக்கால் அதற்கேற்பது ஒன்றாயினும் உதாரணமாயினும் வழிதாற்காயின் மு தனூல் எடுத்துக்காட்டுதலாயினும் ஒன்றுபற்றியும்: மேவாங்கமைந்த மெய்நெறித்து அதுவே=சூத்திரஞ்செய்த ஆசிரியன் வேண்டியதே சொல்லி விடும் பொருளிலக்கணத்திறறு மேற் கூறிவருகின்ற காண் டிகை. எ - று. மெய்நெறியென்பது சூத்திரத்துச் சொல்லிற் கரு திய பொருளிலக்கணம். அதனை அவன் வேண்டியாங்குச் சொல்லி முடிப்பினல்லது சூத்திரத்துச் சொற்கண் வந்த சொல்லாய்ச்சியும் எழுத்தாராய்ச்சியும் அறியவேண்டுவனவெல்லாஞ் சொல்லாரொன்பது கருத்து. இதனை ஈற்றுக்கண் வைத்ததனானே வருகின்ற உலாயும் இ ங்ஙனம் விட்டகல்வின்னி வருதலுடைத்தெனக்கொள்க.

உதாரணம்; “இயற்கைப் பொருளை யிற்நெனக் கிளத்தல்” என்பது தன்நன்மையான் நிகழ்பொருளை இன்னதன்மைத்தென் று சொல்லுகவேன்றவாறு. அது நிலம்வலிது நீர்தண்ணிது தீவெய் து வளியுளரும் என்றற்போல்வன. இதற்குக் கீருத்தோதுதல் பா யிரவகையாற் பெறுமென்பது “உரைப்பிற் காண்டிகை” என்புழிக்

கூறிவந்தாம். மற்று உயர்திணையென்று சொல்லுப ஆசிரியர் மக்கட் சுட்டின்கண், அஃறிணையென்று சொல்லுப ஆசிரியர் அவரல பிறவற்றுக்கண், அவ்விருதிணைப் பொருண்மேலும் இசைச்சூஞ் சொல்லிணையென்றக்காலும் வேற்றுமையெனப்பட்ட பொருள் ஏழென்றக்காலும் உதாரணங்காட்டுமாறென்னை? அவற்றவற்றுப்பின் வேறு சூத்திரங்களான் “ஆடே வறிசொன் மகடே வறிசொற் - பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி” எனவும் “ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென்று” எனவும் “அவைதாம், பெயர்ஐ யொடுகு-இன்அது கண்” எனவும் உதாரணங் கூறுமாலெனின், அவை துளக்கலாகாத் துணைமையெய்தி தின்றமையின் அவ்வாறு உதாரணம் ஆண்டுக்காட்டாக்காலும் அமையும், அவற்றைப் பிற்கூறுமாகலினென்பது. அல்லதுஉம் எதி, ரதுநோக்கி உயர்திணைச்சொன் மூன்றும் அஃறிணைச் சொல் இரண்டுங் காட்டியக்காலும் இழுக்கன்றென்பது. ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். (௧௦௨)

சூருக. சூத்திரத் துப்பொரு ளன்றியும் யாப்புற
வின்றி யமையா தியைபவை யெல்லா
மொன்ற வுரைப்ப துரையெனப் படுமே.

இது மேல் “ஒத்த சூத்திர முரைப்பிற் காண்டுகை மெய்ப்பட்டக் கிளந்த வகையதாகி” என நிறுத்தமுறையானே காண்டுகையினை மெய்ப்பட்டக்கிளந்த வகையுணர்ந்து. (இ-ள்.) மேற் “பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பின்” வருதலும் அதுவே ஏதுவும் எடுத்துக்காட்டும் உடைத்தாகி வருதலுமென இருவகையும் உடைத்தென்றான், இனிச் சூத்திரத்துப்பொருளன்றியும் ஒருதலையாக அதற்கு இன்றியமையாது பொருந்துவனவெல்லாம் அதனோடு கூட்டிச்சொல்லுதல் உரையெனப்படும். எ - று. அவை “இயற்கைப் பொருளை யிற்பெனக் கிளத்தல்” என்றவழி எடுத்தோத்தின்றி நிலம்வலிதாயிற்பென்னும் வழுவமைதிகோடலும் “ஒத்த சூத்திரம்” என்றவழிப் பாயிரம் ஒத்த சூத்திரமென்றுகோடலும் இன்றோரன்னகொள்க. எல்லாமென்றதனாற் சூத்திரப்பொருளேயன்றி எழுத்துஞ்சொல்லும்பற்றி ஆராயும்பகுதியுடையவாதல் வேண்டும் அவ்வுரையென்பது கொள்க. இனி மேற் காண்டுகைக்கு ஒதிய இலக்கணங்களுள் இதற்கேற்பனவெல்லாம் அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும். அவை ஏதுவும் நடையும் எடுத்துக்காட்டுஞ் சூத்திரஞ்கூட்டுதலுமென்று இன்றோரன்ன கொள்க, இவையெல்லாம் “தழுவிதற்குப் போலும் இன்றியமையாதியைபவையெல்லாமென்று எடுத்தோதுவானாயிற்பென்பது. (௧௦௩)

சுசு0. மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமு முடைத்தாய்த்
தன்னூ லானு முடிந்த நூலானு
மையமு மருட்கையுஞ் செவ்விதி நீக்கித்
தெற்றென பொருபொரு ளொற்றுமை கொள்ளித்
துணிவொடு நின்ற லென்மனார் புலவர்.

இதுவுங் காண்டிகைபோல உரையும் இருவகைத்தென்பது அ
றியுமாற்றான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. (இ - ள்.) மறு
தலைக் கடாஅ மாற்றமும் உடைத்தாய் = மறுதலைமாற்றத்தினை இடை
செறித்துக் கடாவுதலும் அதற்குமறுமாற்றமாகிய விடைகூறுதலும் உ
டைத்தாய் : தன் நூலானும் = உரையெழுதுவானுற் கூறப்படுகின்ற
உரை தனக்கு முதனூலாகிய சூத்திரத்தானும் : இதனானே உரையின்
றிச் சூத்திரமே நூலெனப்படுவது உமாயிற்று ; முடிந்த நூலானும் =
அதன்முதினூலானும் : முடிந்தநூலென்பது இணைநூலென்பாரும் உ
ளர் ; இணைவன கூறத் தான் கூறானையின் அது குன்றக்கூறலென ம
றுக்க. அங்ஙனங் கொள்ளும் பொருண்மையுளவாயின் அவை “சூத்
திரத்துப்பொருளன்றியும்” என்பதனை அடங்கும், மற்று முதனூலா
ற் கூறியபொருள் சில குன்றக்கூறினானேபோல முடிந்தநூலாற் கொ
ள்க என்றதென்னையெனின், அற்றன்று ; இப்பொருண்மை முடிந்த
நூலினும் உண்டென்று எடுத்துக்காட்டப்படுமென்றானென்பது. இது
மேல் “ஏது நடையினு மெடுத்துக் காட்டினும்” என்றவழிப் பெறு
துமாயினும் முதனூலல்லது எடுத்துக்காட்டப்பெறாஅன்றற்கு ருண்
டு வரைந்துகூறினென்பது. எனவே, இணைநூலும் அவற்றவழி
நூலும் எடுத்துக்காட்டுங்காற் தனக்கு முதல்வராயினானா நாட்டி அ
வர் கருத்தேபற்றிப் பிற்செய்தாரொனினல்லது பிறர்மேற் தலைமை நி
றீஇ அவர்சுருத்துப் பற்றி இவர்செய்தாரொனக்கூறார். அங்ஙனங்கூ
றின் அவர்நூற்கே உரையெழுதுவானல்லனாவென மறுக்க. இனி
“வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிலின் முனைவ” னாற்செய்யப்பட்ட
முதனூற்காயின் முடிந்தநூல் எடுத்துக்காட்டுதலென்னும் இவ்வி
லக்கணமின்றென்பதுகொள்க. ஒருதலையன்மையென்னும் உத்தி
வகைபற்றியென்பது.

ஐயமும் மருட்கையுஞ் செவ்விதின் நீக்கி = ஐயவுணர்வும் பொ
ய்யுணர்வுஞ் செம்பொருளினான் நீக்கி : தெற்றென ஒருபொருள் ஒ
ற்றுமை கொள்ளி = அச்செம்பொருள் கருவியாகக் கேட்பான் உ
ணர்வுமருட்கை நீக்கி மெய்யுணர்ந்து தெற்றெனவும் இரட்டுறுதனீங்
கி ஒற்றுமைகொளுத்தியும் : துணிவொடு நின்றல் என்மனார் புலவர் =

கவர்படச் சொல்லாது ஒருபொருள் துணிந்துரைத்து மாறுதலும் அதி
காரத்தான் நின்ற உரையிலக்கணம். எ - று.

மறுதலையும் மாற்றமுமென்பது கடை விடை; ஐயமும் மருட்
கையுஞ் செவ்விதனீக்கல் ஒருபுடையொப்புமையுடைய போலியும் அ
தற்கு ஒன்றும் இயைபில்லாத பொய்ப்பொருளுமெனப்படும். “பிறிது
பிறிதேற்றலுமுருபுதொகவருதலும்” என்றவழிப் பிறிதென்று ஒருகாற்
சொல்ல ஆறுமுருபெனவும் பின்னொருகாற் பிறிதென ஒழிந்த உரு
பெல்லாந் தழுவுமெனவுஞ் சொல்லுதல் போலியெனப்படும். என்னை?
அவ்வாறுவதனோடு ஏழாமுருபும் பிறவுருபேற்கும் வழக்குள்வழி ஒ
ன்றனைக்கொண்டமையின் அஃது ஒருபுடையொப்புமையுடைத்தாகி,
அப்பொருளன்றெனவும்கூடாது மற்றொன்றனைக் கோடல்பொருளு
னத் துணியவும்கூடாது ஐயவுணர்வுசெய்தமையின் அது போலியாயி
ற்று. இனிப், பிறிதுபிறிதேற்றலும் உருபுதொக வருதலும் என்னும்
இரண்டிம்மையும் பொருளிலவென்று பிறிது பிறிதேற்றலும் உருபு
தொகவருதற்கண்ணென்று பொருள்கூறுதல் போல்வன சூத்திரத்
தின் கருத்தறியாது பொய்யையெய்யென்று மயங்கிய மருட்கையெ
னப்படும். இவ்விரண்டினையும் நீக்கி உண்மை உணர்த்துதல் உரை
யெனப்படுவதாயிற்று. நிற்பலென்பதீ நிற்க அவ்வுரையென்றவாறு.
தன் தூலானும் முதலூலானும் ஐயமும் மருட்கையும் நீங்குங்கால்
அவற்றிடந்த செம்பொருளானே நீக்கப்படுமென்பது இரண்டிக
ளானுறுங் கூர்மைபாற் பார்த்தானென்பது போலக் கொள்க. (க0ச)

சூசக. சொல்லப் பட்டன வெல்லா மாண்பு

மறுதலை யாயினு மற்றது சிதைவே.

இது வழிதூற்கே ஆவதோர் வேறுபாடுணர்-ற்று. (இ - ள்.)
மேற்கூறிய சூத்திரமுங் காண்டிகையும் உரையுமென்னும் மூன்றற்கு
ஞ் சொல்லப்பட்ட இலக்கணமெல்லாஞ் சித்தயாது மாட்சிமைப்ப
டினும் முதலூலோடு மாறுகொள்ளின் அவற்றான் எல்லாஞ்சிதைந்
ததெனவேபடும் அந்தூல். எ - று. மறுதலையாயினுமென்ற உம்மை
எதிரதுதழீஇயிற்று ; மேற்கூறும் பத்துவண்கக் குற்றமுமேயன்றி வழி
தூற்கு இதுவுங் குற்றமாமென்றமையின். ஈனாங்குற்றமுமின்றி என்
பதனை நோக்க இறந்ததுதழீஇயிற்றுமாம். இதனானே பிற்காலத்து
தூல்செய்வார் தூலிலக்கணம் பிறழாமற் செய்யினும் முற்காலத்து தூ
லோடு பொருண்மாறுபடச் செய்யின் அது மரபன்று ‘வழிதூற்கென்
விலக்கியவாறாயிற்று. எனவே, முதலூற்காயின் இவ்வாராய்ச்சியின்
மென்பது கருத்து. என்னை? முதல்வனான் மாறுபடுதற்கு அதன்

முன்னையதோர் நூல் இன்மையினென்பது. அல்லதூஉம் மற்றதுவென்று ஒருமைகூறினமையானும் இது வழிநூற்கே லிவக்கிற்றென்பது கொள்க. மற்று மேல் “முதலும் வழியுமெனறுதலிய நெறியின்” எனவே முதலூலின்-வழித்து வழிநூலென்பதூஉம் மற்றதலையாயிற் சிதைவென்பதூஉம் பெறுதுமாதலின் இச்சூத்திரம் மிகையாம் பிறவெனின், அற்றன்று; முதல்வழியென்பன முன்னும் பின்னுங் காட்டினன்றி மாறுபடாமைக் கூறல்வேண்டுமென்பதூஉம் பெறுதுமாகலின் அது கூறல்வேண்டுமென்பது. பெறுமாகலின் இது கூறல்வேண்டுமென்பது. அல்லாக்கான் முன்னோர் நூலின் முடிபு ஒருங்கொவ்வாமைப் பின்னொன் வேண்டும் விகற்பங் கூறுவான் செல்லுமென்பது. (கூடு)

கூகூஉ. சிதைவில வென்ப முதல்வன் கண்ணே.

இது மேற்கூறிய வழிநூற்குப்போல முதலூற்கே ஆவதோர் வேறுபாடுணர்-ற்று. (இ - ள்.) மேற் பொதுவகையாற் கூறப்பட்ட நூலிலக்கணம் ஐந்தனுள் ஈனாங்குற்றமுமினறியென முன்னே ஓதிய இலக்கணம் ஒன்று; முதலூற்காயின் அம்மரபின் இலக்கணம் வேண்டுவதன்று. எ-று. சிதைவிலக்கணத்தைச் சிதைவென்று ஓதினான் ஆகுபெயரானென உணர்க. மற்று வ்னையினீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவற்குச் சிதைவிலவென்பது அறிவானே உணர்வலெனின், எடுத்தோத்துக் களைந்து உய்த்துணர்தல் பயமின்றென்பது. அல்லதூஉம் முதலூற்கு முன்னையதோர் நூலினை இலக்கியமாகப்பெறினன்றே முதல்வன்றான் நூலிலக்கணஞ் செய்வது. மற்ற அன்னதோர்நூலின் அவன்செய்யாத நூலிலக்கணம் யான்செய்தேனெனவும் அவற்றுச் சிதைவினையே முதலூற்கண் இல்லையென்றதூஉம் ஒழிந்த நான்கும் முதல்வனூற்கண்ணே உளவாகலின் அவற்றை இலக்கணங்கூறினான் எனவும் இனிக் குற்றங்களும் பிறரோன்றுங்கொலென்று அஞ்சி இங்ஙனம் அவற்றை வரையறுத்து யான் பாதுகாக்கின்றேனெனவும் அங்ஙனம் பாதுகாத்து இவ்விலக்கணங்கள் ஒத்திரும் அவன்முதலூலே இலக்கியமாகப்பெற்றனவுங் கூறியதுகூறல்போல்வன வேரோர் பொருள் விளக்குமாயிற் குற்றமன்றென்பதனையும் யானே கூறியதன்றி முதல்வனாயிற் சிலவகையெழுத்தின் செய்யுட்டாகவே அவற்றை வேறுவேறு விதித்துப் பரந்துபடச் செய்யுமெனவும் இவையெல்லாம் அறிவித்தற்குச் சிதைவிலவென்ப முதல்வன்கண் எண்ணுனென்பது. மற்று முதல்வன் யாப்பே கூறுமாயின் அந்தூற்குத் தந்திரவுத்தியும் வேண்டுவதன்றும் பிறவெனின், அங்ஙனமே முதலூற்காயின் முப்பத்திருவகையுத்திவாராது சிறுபான்மையான் வரு

மென்றற்கன்றே ஈனாங்குற்றமுமின்றி நேரிதின் முப்பத்திருவகையு
த்தியொடு புணர்ந்ததென ஈண்டு விலக்கப்பட்ட குற்றத்தின் பின்னர்
அவ்வுத்தியை வைத்தகருத்தென்பது ஆண்டுங் கூறுவாமாயிற்றெ
ன்பது. மற்று முதனூலினான் நூல் இலக்கணங் கூறானேவெனின்
கூறினானே யன்றோ? தான் ஒருவகையான் நூல்செய்து மற்று அது
வே நூலிலக்கண்மெனப் பிற்காலத்தார்க்கு அறியவைத்தமையினெ
ன்பது. மற்றுச் சிதைவிலவென்பார் யாரோவெனின் நிகழ்காலத்தா
சிரியரும் எதிர்காலத்தாசிரியருமென உணர்க. (க0சு)

சுசுந. முதல்வழி யாயினும் யாப்பினுட் சிதையும்
வல்லோன் புணரா வராம் போன்றே.

முதனூலொடு மறுதலைப்படுதல் வழிநூற்குக் குற்றமென்கின்
றது. (இ - ள்.) முதல்வழியாயினும் யாப்பினுட்சிதையும் = அகிகா
ரத்தானே முதனூலினைக் குற்றமின்றி வருகவென்று ஈண்டு இல
க்கணங்கூறல் வேண்டுவதன்றென்றான் இனி அம்முதனூலினை மாறு
படாமல் ஆண்டோதிய பொருண்மை கூறுமாயினும் நால்வகையாப்பி
னுண் முதனின்ற மூன்றும் பற்றி வழிநூற்குக் குற்றம்பிறக்கும் :
மற்று மொழிபெயர்த்தலொழியக் கொள்ளுமாறென்னையெனின், யா
ப்பினுட் சிதையுமென்று இடமும் இடத்தியல்பொருளுமாக ஒகின
னாகலின் அஃதொழிக்கப்படும். மற்று அஃதொழிக்குமாறென்ன
யெனின், தமிழ்நாட்டுவழக்கிற்கு மூதனூலாகிய அகத்தியத்துண்
மொழிபெயர்த்துச் செய்யவேண்டும் பொருளிலவாகலானும் பிறபா
டைக்கும் பொதுவாயின பொருளவாயின் அவையுந் தமிழ்வழக்கு
நோக்கியே இலக்கணஞ்செய்யப்படுமாகலானும் அவார்க்கும் மொழி
பெயர்த்தல் வேண்டுவதன்றாகலின் அதுவே ஒழிக்கப்படும். இக்கருத்
தினானன்றே “வழியி னெறியே நால்வகைத் தாரும்” என வழிநூலே
யே விரித்து நால்வகை யாப்பிற்கும் உரிமைகூடியதென்பது. அங்ங
னம் முதனூற்கு மொழிபெயர்த்தலின்மையின் யாப்பொன்றும் ப
ற்றிச் சிதைவுபிறவாது ஒழிந்தனபற்றி வழிநூற்குச் சிதைவுண்டா
மென்பது கருத்து.

வல்லோன் புணரா வராம் டோன்றே = வாரம்புணர்ப்பான்
வேறொருவனையவழி முதற்கூறு புணர்ந்தாற் புணர்ந்தவாற்றோடு பொ
ருந்தச் செய்யாதவாறுபொல. எ - று. வாரமென்பது கூறு; என்
னை? ஒருபாட்டினைப் பிற்கூறுசொல்லுவானா “வாரம்பாடுந் தோரிய
மகளிரும்” என்பவர்களின். யாப்பினுட் சிதைத்தலென்பது முதனூ
லும் வழக்குதலாயின் இழிந்தோர்வழக்கும் வழக்கன்றோவெனக் கூ

ட்டிவிரித்து யாத்துச்செய்யினும், அழன் புழன் என்பனபோல்வன இச்சாலத்திலவென்று களைந்து தொகுத்து யாத்துச்செய்யினும், தொகைவிரியும் மயங்குமாற்றான் விரிந்ததொகுத்தலென்னும் நூற்புணர்ப்பினைத் தொகைவிரியெனும் யாப்பெனக்கூறியதல்லாதவழித் தொகுத்து யாத்தே செய்தலும் இம்மூவகை யாப்பினொடு மெய்த்திறங் கூறுவலென மொழிபெயர்த்தலைமயக்கிக்கூறுதலுமெல்லாம் யாப்பினுட் சிதைவேயாம். அது பண்ணும் பாணியும் முதலாயின ஒப்பினும் வல்லோன் புணர்ந்த இன்னிசையதன் நீர்மைப்படக் காட்டா. வாரம் புணர்ப்பான் புறநீரதாயி இசைபடப் புணர்த்தல்போல்வதாயிற்று. மற்று இழிந்தோர் வழக்கினைப் பிற்காலத்து உயர்ந்தோருந் தகுதி பற்றி வழங்குபவாகலான் அவையும் அமையாவோவெனின், அவை 'சான்றோர்' செய்யுட்குதவாது ; கற்றுணர்ந்தாருங் கற்றுணராதாரும் மற்று அவை கேட்டே மனமகிழ்வானாப் பற்றி நிகழ்ந்தனவாயினும் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருவகைநில்லா. பெற்ற காலந்தோறும் பிறிதுபிரிதாக்கி கட்டளைப்படுத்து நூல்செய்வார்க்குங் கையிகந்து வரையறை யின்றாமாகலின் அஃது இலக்கணமெனப்படாதென்பது. (க௦௭)

சாசுசு. சிதைவெனப் படுபவை வசையற நாடிந்

கூறியுது கூறன் கூறுகொளக் கூறல்

குன்றக் கூறன் மிகைபடக் கூறல்

பொருளில் மொழிதன் மயங்கக் கூறல்

கேட்போர்க் கின்னா யாப்பிற் ருதல்

பழித்த மொழியா னிழுக்கங் கூற

றன்னா னொருபொருள் கருதிக் கூற

லென்ன வகையினு மனங்கோ ளின்மை

யன்ன பிறவு மவற்றுவிரி யாகும்.

நிறுத்த முறையானே ஈனாங் குற்றமும் உணர்-ற்று (இ - ள்.)

சிதைவு எனப் படுபவை வசையற நாடிந் குற்றமென்றற்குச் சிறப்புடையனவற்றைக் குற்றந் தீர ஆராயின்: இவற்றை எனப்படுவதென்பதென்? குற்றமாதற்குச் சிறந்திலவாம் பிறவெனின்; இவ்வாசிரியர் எஞ்ஞான்றுங் குற்றத்திற்கு இலக்கணங் கூறாக்கலான் இலக்கணத்தோடு கூறுந்தனைப் பயம்படுதலும் ஒருவாற்றாற் சிறப்பெனவேபடுமென்பது. அல்லதூஉம் ஒழிந்த செய்யுட்காயின் இவை யனைத்தும் ஆகாவென்பது ஈண்டே தழாஅல்வண்மோகலானுஞ் செய்யுட்காயின் அவை அமையாச் சிறப்பு உடைமையானும் இது

வழக்குஞ் செய்யுளுமேயன்றி அவற்றின்வேறுபடவுஞ் செய்யப்படு
 ம் நூலிலக்கணமாகலானும் எழுவகை வழப்போல அமைவனவே
 கூறாது நூலுள் வரப்பெற்றதனவும் அவரைந்துகூறினென்பது. அ
 மைவனவற்றினஞ்சார்த்தி ஒழிந்தனவுங் கூறினான் அல்லாக்கால்
 அவையே குற்றமாகி ஒழிந்தனபுகுதப்பெறுவான் செல்லுமென்றஞ்
 சியென்பது. வசையற நாடினென்றதனான் இங்ஙனங் குற்றமென்
 று வரையப்பட்டனவற்றைக்கொண்டு புகுந்து மற்றொருபொருள்
 கொள்ளின் அவை வசையற்றனவாமென்பது. அவை கூறியது
 கூறன் மாறுகொளக்கூறல் மிகைபடக்கூறல் பொருளிலமொழிதன்
 மயங்கக்கூறல் என்னும் ஐந்துமாயின. கூறியது கூறல் = முன்னொ
 ருகாற் சொல்லிய பொருள் பின்னுமொருகாற் சொல்லுதல். அது
 “உட்குவரத் தோன்று மீரோழ் துறைத்து” எனவும் “வந்தன வீ
 ரோழ் வகையிற் றாகும்” எனவும் இருகாற்சொல்லி ஒருகாற்பயன்கொ
 ண்டவாறு. மாறுகொளக்கூறல் = “மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே
 சாரியை” என்றவழிப் புல்லினையும் மரமென அடக்குதல். இக்க
 ருத்தும் நோக்கியும் போலும் ஆண்டு ஒன்றெனமுடிப்பின் தன்னி
 னமுடித்தலென்பதனாற் புல்லினையும் மரமென்று தழீஇயின அக்க
 ருத்தென்பது. குன்றக்கூறல் = சொல்லுப்புகுந்த பொருளினே ஆசறக்
 கூறாது ஒழியப்போதல் : இஃதோர் பயன்படாக்குற்றம். மிகைபட
 க்கூறல் = சிலவகை யெழுத்தின் செய்யுட்டாகச்செய்யாது சூத்திரத்
 துட் சிலசொன்மிகையாகச்செய்தல் போல்வன : அவை “ஆய் நியல
 புணர்நிலைச் சுட்டு” என்றற்போல்வன. இங்ஙனம் மிகைபடச் செய்
 யுங்கான் முன்னின்ற சொல்லிற்கு ஒன்றும் இயைபில்லன் கூறலா
 கா. என்னை ? “முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோ ரன்ன” என்றவழி
 அவைதாம் முப்பாற் புள்ளியுமெனப் பயனிலைகொண்டுமறிப் பின்
 னர் எழுத்தோரன்னவென்றது ஆண்டு இயைபில்லதோர் சொல்
 லென்று இலேசுபடாது தான்சொல்லுகின்றபொருட்கும் இயைபு
 படச்சொல்லியே மிகைப்படுத்தல்வேண்டுமென்பது. என்னை ? எழுத்
 தெனப்படுபு என்பதனுண் மூன்றுமே சிறப்புடையவென்பது கொண்
 டானாயிற் பின்னர் அம்மூன்றினையுஞ் சிறப்புல்லா முப்பதினோடும் ஒ
 க்குமென உவமிக்கலாகாதெனவும் மாட்டேற்றுச் சூத்திரங்களானெ
 ல்லாம் ஒப்புமைபெறுவதல்லது சிறப்பின்மை காட்டப்படாதாகலானு
 ம் முப்பதினோடும் சிறந்தனவென்னுங் கருத்தினனாயின் மூன்றுஞ் சிற
 ப்பிலவென்பது முதற்கூத்திரத்துட் பெறப்படுமாகலின் பின்னர் இ
 வ்வினிலேசு கூறிக் சிறப்பழித்தல் வேண்டாவாகலானும் பலபொருட்
 கேட்பினல்லது கோடலன்றி ஐயுறந்தோறுஞ் சூத்திரஞ்செய்யானாக

லானும் எழுத்தோரன்னவென்பது ஆண்டு இயைபில்லதோர் சொல்
 லென்றதனை ஆண்டுப்பெய்து இலேசுகொண்டானெனல் ஆகாதென்
 பது. பொருளிலமொழிதல்=நூலுதலியபொருளன்றி என்மனாற்புல
 வொன்றாற்போல வழிநூல்வாய்பாட்டுமாத்தினாயே பயனாகச்செய்வ
 ன. மயங்கக்கூறல்=நிறுத்தமுறையானன்றி “அத்தினகர மகரமுனை
 யில்லை” என மயங்கக்கூறிப் பிறிதொன்றுகோடல்: கேட்போர்க்கி
 ன்னா யாப்பிற்றாதல்=சூத்திரச்செய்யுள்கேட்போர்க்கு இன்னாதிசை
 ப்பச் செய்தல்: பழித்தமொழியான் இழுக்கங்கூறல்=முடிவில்லாத
 சொல்லானும் இழிந்தசொல்லானும் எடுத்துமுடிப்பனவற்றை மறுமுடி
 புபற்றி இழுக்கங்கூறலாயிற்று. தன்னொருபொருள்கருதிக்கூறல்=
 முன்னோராக்கூறவும்படாது வழக்கினுள்ளதுமன்றித் தன்னுள்ளே
 ஒருபொருள்படைத்துக் கூறுதல்: ஆனென்பது ஒருசொல்லெனத்
 தானென்பதோர்சொற்றாய் மெய்யினுள் உணரநின்றது. தன்னாற் தா
 னொரு பொருள்படைத்துக் குறுகச்செய்தன் மூன்றாய்தெனினும் இ
 முக்காது. என்னை? நுதலிக்கூறலென்னும் பயனிலைக்குத் தானென்
 னும் பெயர் வெளிப்படாதுநின்றது வெளிப்படுத்துக்கொளப் பெறுது
 மாகலின். என்னவகையினுமனங்கோளின்மை = எவ்வாற்றினும்
 பொருளறிதற்கு அரிதாகச்செய்தல். இவை நான்குங் குன்றக்கூறலொ
 டு கூட்ட ஐந்தும் எஞ்ஞான்றும் பயன்படாதனவாயின. அன்னபிறவு
 ம் அவற்றுவிரியாகும்=அவைபோல்வனபிறவும் ஈனாங்குற்றமென்ன
 ப்பட்டதொகை எண்ணிற்கு அவ்வாறுதொகுத்தற்கேற்ற விரியெண்
 னும் இவையும் இவைபோல்வனபிறவும். ஏ-று. விரிந்ததுதொகுத்த
 லென்பதனை எதிரதுநோக்கி ஆண்டுத் தொகுத்தானதலின் ஈண்டு
 அவற்றைத்தொகைகூறுது விரித்தெண்ணினானென்பது. பிறவுமென்
 றதனை வெற்றெனத்தொடுத்தன் மற்றொன்றுவிரித்தல் சென்றுதே
 ய்ந்திறுதல் நின்றபயனின்மை என்றாற்போல்வனகொள்ள. இவை
 மேல் ஈனாங்குற்றமுமென உம்மையாற் தழுவியவற்று விரியாயின
 முதனாலொடு டாறுதலும் யாப்பினுட் சிதைதலும் இவைபோல
 ஒரோவழி வாரா அந்நூலின் முழுவதுஉங்கொள்ளக் கிடந்தமையின்
 ஈண்டவை புறளடையாற் தழுவப்பட்டவாறென்பது. இவையெல்லா
 ன் குற்றமென்று களையப்படுவனவாயினும் ஈனாங் குற்றமுமின்றியெ
 ன முதற்கூத்திரத்துள் ஓதிப்புருந்தான் அல்லாக்கால் இவற்றுட் சி
 நூலுட் புகுதுமாறும் அவற்றாற் பயன்கொள்ளுமாறும் இன்மையினெ
 ன்பது. புயன்கொள்ளப்படுவன ஐந்தென்பது மேற்காட்டினும்.

இனி, அப்பதினான்குங் குற்றமேயாகி வீருமாறு:—“தன்மை
 யுபமை யருவகந் தீவகம் - பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே -

வேற்றுப்பொருள் வைப்பு வேற்றுமை யெனா^{டு} எனவும் “உருவக முவமை வழிநிலை மடக்கே - விரிசுடர் விளக்கென மரீஇ வருவன” எனவுஞ் சிலஞத்திரங்களை முதனிறீஇப் பின்னரும் அவ்வாய்பாட்டானே “தன்மை யுவமை யுருவகந் தீவகம் - பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே - வேற்றுப் பொருள்வைப்பு வேற்றுமை யென்றாங் - கெண்வன்க யியல் செய்யுட் கணியென - மையறு புலவர் வருத்து னாத் தனனே” என்றாற்போலப் பின்னரும் அவ்வாறே சூத்திரஞ் செய்தல் கூறியதுகூறலாய்ப் பயன்படாதாயிற்று. என்னை? இவற்றது வேறுபாடு தொகைச் சூத்திரத்துத் துணிய்தெண்ணியதனானே பெற்றவழிப் பின்னும் அவ்வாறே மற்றோர் சூத்திரஞ்செய்த தனாற் பயந்ததின்மையினென்பது. “அன்றென வொருதலை துணிந்த குற்ற - நன்றறி புலவர் நாட்டுதற் குரிய” என்றாற்போல்வன வரையாது குற்றமென்றதனையே சான்றோர்ச்சாயிற் குற்றமாகாதென்றல் மாறுகொளக்கூறலாம். செய்யுட்கெல்லாம் அணியிலக்கணங் கூறுவான் குற்றங் கூறும்வழி வரைந்துகூறுதலின், செய்யுட்குரிய பொருட்படையெல்லாவற்றும் நல்லனவுந் தீயனவும் இவையென்று சொல்லப் புகுந்தான் அவற்றுட் சிலசொல்லியொழிதலும் வழக்கொடு மெய்ப்பொருளும் - ஆராய்வென்று புகுந்தான் அவற்றுள் வழக்கிற்கு வேண்டிய கூறி மெய்ப்பொருளாராய்ச்சி முழுவதுஉஞ் சொல்லாது நெகிழ்ந்.துபோதலும் எடுத்துக்கொண்டதாலுட் காட்டும் இலக்கியங்களைச் சூத்திரத்தான் அடிவணைசெய்வனென்று புகுந்து சிலமறுத்துச் செய்து சிலவற்றுக்குச் செய்யாது போதல் போலவனவுங் குன்றக்கூறலாம். அவை முடிந்ததாலிற் கண்டு கொள்க. “இடையிடை திரியா தியனெறி மரபி - னுடைய கருப்பொரு ளொரோவழித் துவன்றவு - மியற்கை மரபி னுரிப்பொரு டோன்றவும் - பண்ணிரு காலமும் நால்வகை யிடத்தொடுந் - தொன்னெறி மரபிற் றோன்றினர் செயலே” எனச் சூத்திரஞ்செய்து நாற்பத்தெட்டினும் நாற்பத்தெட்டுக் காலமும் தொக்க சூத்திரத்தாற் “துடைப்பன துடைத்துச் செயற்கை போல - வழியிட னெழித்துக் காலங் கூறுவல்” என்று புகுந்து அக்காலத்துள்ளுஞ் சிறுபொழுது கூறுது இட இலக்கணமே கூறி இடத்திற்குச் சுருங்க வேறுசூத்திரஞ் செய்த வாறுபோலாது அதற்கு இன்றியமையாதனவெல்லாங் குன்றாமற் கூறுது சென்றுபட்ட பரப்பிற்றாகச் சூத்திரஞ் செய்தல்போல்வன மிகைபடக்கூறலாம். அஃதாவது இன்னிளவேனிலென்பது “தண்ணிழ லறல்யாற் றடைகளைத் துறைதொறு - மிலங்கு முலைக்க ணைப்பப் கோங்கவிழ்ந்து - வண்டுதா தூதுந் தண்டளிக் காவிற - ப

ருமல ருதிர்ந்து முருகுமழ் பரப்பின் - மண்வயிறு * குளிர்க்குந் தண்
 ணறுங் கயத்து - சிழவிரு நடுவ ணமுலவிர் தாமரைத் - தாள்கறித் த
 ருந்தும் வாளெயிற் றிளமீன் - புள்ளுக வெற்ப வெள்ளென்று பி
 றமும் - பளிங்கு நெகிழ்ந்தன்ன துளங்காத் தெண்ணீர் - தளிர்குடை
 ந்து தெவிட்டிய குயில்குனிந்து குடிப்ப - மரவர் தாழ்ந்த கணாமா
 ச் சாரற் - றேனாறு தேறல் வேனற் கண்ணும் - வாரார் கொல்லென
 நீர்வார் கண்ணெடு - புலம்புடை மகடேக் கலங்கு ரொய்த - யாறுங்
 குளனுங் காவு மாடி - யோருயிர் மைந்தீரு மகளிருங் களிப்பக் - காம
 விழவொடு கன்னியர் நோற்ப - நிலவுஞ் சாந்தும் பலவயிற் பயன்பட
 த் - துன்பக் காலந் துடைத்தனர் பெறுஉ - மின்பக் கால மென்ம
 னார் புலவர்” என்றற்போலப் பற்றிக்கூறிப் பெருஞ்சூத்திரஞ்செய்த
 வழியும் பருவத்திற்கு வரையறையிலக்கணம் போதுதலின்றி விடுதலா
 யிற்று. இனி, “அம்மூன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே” எனவும்;
 “அப்பா லெட்டே யும்மைச் சொல்லே” எனவும் “ஆய் னாந்தொடு
 பிறவு மன்ன” எனவும் இன்றோரன்ன பலவும் மிகைபடச் செய்
 தார் இவ்வாசிரியராகலிற் பிற்காலத்து நூல்செய்தார்க்கும் மிகை
 படச்செய்தல் அமையுமென்பாருமுளர். அற்றன்று, “யாவயின்
 வரினுந் தொகையின் நியவு” எனப்பட்ட எண்ணுகலிற் தொ
 கைகூறினமையானும் வழக்காதலானும் அதுமுதலாக அல்லது சூத்
 திரச்செய்யுளுஞ் செய்யாராகலானும் அங்ஙனந் தொகைதொடராக்கா
 ல் இரண்டாகப்பட்டு விகாரவகையாற் தொகுத்தானுமெனவும் அநவ
 பலசொல்லாகலாற் தொகுக்கப்படுவனவல்லவெனவுஞ் சொல்லிமறுக்
 க. அல்லதூஉம் மன்னென்பதோர் இடைச்சொல். அது தானடைந்த
 சொற்பொருளன்றித் தனக்கு வேறுபொருளின்மையிற் பொருள்பற்
 றி மூன்றெனலாசாது பலபொருளொருசொல்லெனப்படுவதன்றி. அத
 னான் அதனை நோக்கி மூன்றென்றானல்லன், அஃது அடுத்த சொல்
 லினை மன்னைச்சொலென்றான், அவை மூன்றன்றி எத்துணையும் ப
 லவாயினும் ஒன்றாயினும் மூன்று பகுதிப்படுமென்று கோடற்கென்
 பது. ஒழிந்த இடைச்சொல்லாயினும் அவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.
 இனி மன்னைச்சொல்லென்பது வேற்றுமைத்தொகையெனநிப் பண்
 புத்தொகையாகலுமுடைத்து. மன்னடுத்த சொல்லினையும் மன்னெ
 ன ஆகுபெயரார் கூறினானென்பது. “வழக்கு வழிப்பட்ட சொல்லீறு
 திரியினும் - படைத்துக் கொண்ட சொல்லொடு சிவணித் - திசொல்
 லென்றே செபீபினர் புலவர் - வரிவரைப் பனைத்தோன் மடநல்
 லோயே” என்றற்போல இயைபில்லன கூறுதல் பொருளிலமொழி
 தலாம். இவை ஒழிந்த செய்யுட்காயிற் தடங்கண்னையென்குந்

போல் வரப்பெறுமென்றற்கு ஒத்தென்னையெனின், அது செய்யுள் செய்யார் வேண்டியவாறு செய்யவாகலின் ஈண்டுச் “சில்வகையெழுத்தின்” செய்யுட்டாகச் செய்யுநாற்கே இது விலக்கினமையின் அதன் திறத்துக் கடாவின்றென மறுக்க. மயங்கக்கூறலென்பது “மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டுவல்” என்றுபுகுந்தாற்போல இன்னது சொல்லுவலென்று புகுந்தான் மெய்நூலும் வழக்குநூலும் உடனாராய்தலும் ஆரியமுந்தமிழும்போல்வன உடனாராய்தலும் போல்வன. கேட்போர்க்கினனாயப்பாவது “கதாபம்” “சஞயவ” “உயிர்முன்பின் வல்லினம்” “லரயநாமென” என்றாற்போலச் சூத்திரச்சுருக்கமும் மொழிக்குமுதலாமெழுத்தும் ஈராமெழுத்தும் பொதுவகையான் அடங்க ஒதுதற்பயனோக்கி இங்ஙனம் இன்னவோசைத்தாகச் சூத்திரஞ் செய்தல்போல்வன. பழித்தமொழியானிழுக்கங்கூறல் “விளாமெனிறுதி பழமொடு புணரிற் - நளாவியற் றன்றி யியற்கை யாகும்” என்றாற்போல விளாமென்பதோர் வழக்கொல்லாற் சூத்திரஞ்செய்தல். ஒன்றற்கொன்றென்பதனை “ஒன்றினுக்கொன்று” எனச் சூத்திரஞ்செய்தலும் அது. தன்னொருபொருள்கருதிக்கூறலென்பது மலைபடுகடாத்தினை ஆனந்தக்குற்றமெனப் பிற்காலத்தானொருவன் ஒருகுத்திரங்காட்டுதலும் பதமுடிப்பென்பதோர் இலக்கணம்படைத்துக் கோடலும்போல்வன. என்னவகையினுமணங்கோளின்மை வருமாறு;—“இந் திணைப் பிரிந்த வைம்பாற் கிளவிக்கும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தித்திற்கும் “எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி” என்பதற்கும் வேறுபொருள் உரைப்பாருணாக்குமாற்றான் அறியப்படும். இனி மற்றொன்றுவிரித்தலென்பது ஆறுறுப்பும் பாலினமும் கூறுவலென்று புகுந்து பொருளாராய்ச்சி கூறுதல் போலவன பலவுங்கூறுதல். இதுவும் இன்னோரன்ன மிகைபடக்கூறலாய் அடங்குமெனினும் அமையும். நின்றபயனின்மையென்பது பிற்காலத்துத் தோன்றிய வழக்கேபற்றி அவற்றிற்குங் குற்றத்தீர இலக்கணங்காட்டியவழி அது சான்றோர்செய்யுட்குப்பயன்படாது தம்மோரன்ன செய்யுட்குப் பயன்பட்டொழியச்செய்தல். அவை வந்தவழிக்கண்டு கொள்க. பாட்டியுன்மரபெனக் காட்டுவனவும் அவை. இஃது வெற்றெனத்தொடுத்தலென்பது கேட்போர்க்கினனாயப்பின்பாற் பட்டு அடங்கும். சென்றுதேய்ந்திறுதலென்பது சொல்லப்புகுந்தொருபொருள் எல்லாவிடத்துஞ் சொல்லப்பெவதற்கவும் ஈற்றுக்கண் மாய்ந்து மாறுவது. அதுவுங் குன்றக்கூறலுந் அடங்கும். ஒழிந்தனவும் அன்ன.

மற்றுக் கூறியதகூறன் முன்வைத்தென்னையெனின், அது துலுட்போலச் செய்யுட்கண்ணும் பயன்படவரின் அமையுமென்றற்

கென்பது. அவை “வைகலும் வைகல் வரக்கண்டுமே துணரார்” எனவும் “வஞ்சியான் வஞ்சியார் கோ” எனவுஞ் சொல்வகையான் இரட்டித்தவாறு. இனிபமைவனவழ்நிடையே குன்றக்கூறல் வைத்தான் அவற்றுத்துணைச் சிறப்பிலவென்று ஐயுறுமையென்பது. இவ்வாசிரியர் யாண்டும் இலக்கணமேகூறி இவ்விலக்கணத்திற் பிறழ்வருதலைக் குற்றமென்றுகொள்ள வைப்பினன்றி இல்லாதகுற்றங்கட்கு இலக்கணங்கூறுதார் இது கூறினார் “எதிர்மறுத் துணரின் நிறத்தவுமவை” என வருகின்றகுத்திரத்தான் இவையும் இலக்கணத்திற்கு உபகாரப்படுதலினென்பது. (க0அ)

கூகூடு. எதிர்மறுத் துணரின் நிறத்தவு மவையே.

இது மேற் குற்றம்பத்துங்கூறி இனிக் குணமும்பத்துளவென்கின்றது. மேலெல்லாம் இவ்வாசிரியன் இலக்கணவழக்கீளையே விதந்தோகி அதனிற்பிறழ்ந்தது குற்றமென்றுகொள்ளவைத்தான் இவ்வோத்தினுள் ஈனாங்குற்றமுமென்பன சில குற்றங் கூறினான், இது மாகுகொளக்கூறலாங்கொல்லோவெனின், அற்றன்று; இவையும் இலக்கணமே கூறினனென்பான் இவற்றையெதிர்மறுத்துக்கொள்ளவென்றானென்பது. இதனதுபயன் உள்ளதுசொல்லுதலையன்றி இல்லது சொல்லுதலும் தூலிலக்கணமென்றறிவித்தலாயிற்று. அவை “பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்ற” எனவும் “வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது” எனவும் வரும். எனவே, கூறியது கூறமையும் மாகுகொளக்கூறுமையுங் குன்றக்கூறுமையும் போல்வனவும் பத்து உள் தூலிலக்கணமென்றானும், மேல் ஈனாங்குற்றமுமின்றி என்றதல்லது அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு எதிர்மறுத்துக் கோடல்பெறுமையின் இதுகூறினென்பது. (க0க)

கூகூகூ. ஒத்த காட்சி யுத்திவகை விரிப்பி

னுதலிய தறித லதிகார முறையே

தொகுத்துக் கூறல் வகுத்துமெய்ந் நிறுத்தன்

மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின்

மொழியா ததனை முட்டின்று முடித்தல்

வாரா ததனான் வந்தது முடித்தல்

வந்தது கொண்டு வாராத துணர்த்தன்

முந்து மொழிந்ததன் நலையு மாற்றே

யொப்பக் கூற லொருதலை மொழியே

தன்கோட் கூறன் முறைபிறழாமம்

பிறனுடம் பட்டது தானுடம் படுத
 ஸிறந்தது காத்த லெதிரது போற்றன்
 மொழிவா மென்றல் கூதிற் நென்ற
 ருன்குறி யிடுத லொருதலை யன்மை
 முடிந்தது காட்ட லாணை கூறல்
 பல்பொருட் கேட்பி னல்லது கோட
 ரொகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடன்
 மறுதலை சிதைத்துத் தன்றுணி புரைத்தல்
 பிறன்கோட் கூற லறியா துடம்படல்
 பொருளினுட யிடுத லெதிர்பொரு ளுணர்த்தல்
 சொல்லி னெச்சஞ் சொல்லியாங் குணர்த்த
 ரந்துபுணர்ந் துரைத்தன் ஞாபகங் கூற
 லுய்த்துக்கொண் டெணர்த்தலொடு மெய்ப்பட நாடிச்
 சொல்லிய வல்ல பிறவவண் வரினுஞ்
 சொல்லிய வகையாற் சுருங்க நாடி
 மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்
 டினத்திற் சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டு
 துனித்தகு புலவர் கூறிய தூலே.

இது முறையானே இறுதிக்கணின்ற முப்பத்திருவகையுத்தி யுங்கூறி மற்றும் இந்நூலுள் அதிகாரம் மூன்றற்கும் ஷேண்டும் புற னடையுங் கூறுதனுதலிற்று. (இ - ள்.) ஒத்த காட்சி யுத்திவ கை விரிப்பின்—முற்கூறிய குற்றங்களோடு ஒப்பத்தோன்றுந் தோற் றத்தினை உடையவாகிய உத்திக்கூற்றினை விரித்துச்சொல்லின் : பத் துவகைக் குற்றத்தோடும் ஒத்துவருமெனவே இவையும் நூற்கணன் றி ஒழிந்த செய்யுட்கு வருங்கால் விலக்கப்படுதலும் முற்கூறிய குற் றம்போல் இவையும் வேறுசிலபொருள் படைத்தலுமுடையவாயின. காட்சியுத்தியென்று இவற்றைக் கூறியவதனான் நூலுட்காணப்படுமெ ன்ற ஐந்துகுற்றத்தோடும் ஒத்தல்கொள்ளுபெற அவ்வந்நூற்குப் பய ம்படவரும் பகுதியானென்பது. உத்தியென்பது நூல்செய்யுங்கால் இயல்புவகையாகிய வழக்குஞ்செய்யுளும்போலச் செவ்வனஞ்சொல் லுதல் ஒண்மையுடைத்தன்றும் பிறவெனின், அற்றன்று; அவ்வாறு செய்தக்கால் நுண்மையொடு புணர்ந்த ஒண்மைத்தாக்கவேண்டுமெ ன்பது முன்னர்ச்சொல்லினும். ஈண்டுச்செவ்வனஞ் சொல்லாத தந்தி ரவுத்திவகையும் அவ்வாறே ஒண்மையுடையவாமென்பது கருத்து.

என்றார்க்குச் செவ்வனஞ்செய்தலை உத்தியென்னோவெனின், அது சொல்லாமைமுடிந்ததாகலினன்றே உத்தியென்னுது இவற்றை உத்தியெனப்பொய்யிற்பென்பது. அஃதேஃ, இவற்றை முன் தொகுத்தான் போல விரிப்பினென்றதென்னெனின், முன்னர் எதிராதுநோக்கி முப்பத்திரண்டெனத் தொகைகூறிப் பின்னர் மனத்தினெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு இனத்திற்சேர்த்தியுணர்த்தல்வேண்டுமென்கின்றானாகலான் அங்ஙனம் இனம்பற்றி அவற்றோடு அடங்குவன வெல்லாம் அவற்றுவிரியாகுமென்னுங் கருத்தினுற் கூறினென்பது. “அவனிவ னுவனென வருஉம் பெயரு - மவரிவ ருவளென வருஉம் பெயரும் - மவரிவ ருவனென வருஉம் பெயரும் - யான்யா நாமென வருஉம் பெயரும் - யாவன் பாவன் யாவ றென்னு - மாவயின் மூன்றோ டப்பதினைந்தும் - பாலறி வந்த வுயர்தினைப் பெயரோ.” என்பதனுள் “ஆவயின் மூன்றோ டப்பதினைந்தும்” எனத் தொகுத்துக் கூறியவழி அது மிகைபடக் கூறலாகாது. என்னை? உம்மையெண்ணுகலிற் தொகையின்றியுஞ் சிலவகையெழுத்திற் செய்யுட்டாக வழக்கியலானே சுருங்கச்செய்வதோர் ஆறுளதாயினும் அப்பதினைந்துமெனத் தொகுத்துக் கூறல் உத்தியெனையான் அமையுமாகலினென்பது கருத்து. இங்ஙனம் தொகைகூறுதல் வெள்ளிதன்றி ஒள்ளிதாகல். அவை பதினைந்துபெயருமே ஒருநிகரனவென்பது அறியலாகுமென்பது. இனி, “மெய்பெறு மரபிற் றெடைவகை தாமே” என்னுஞ் சூத்திரம்போல்வன பிறிதொருபொருள் பயக்குமென்றலும் அச்சுத்திரத்துட் காட்டப்பட்டது. இவ்வாற்றான் இவ்வுத்தியென எல்லாநூற்கும் இன்றியமையாவாயின. மற்று வகையெனப்படாது செவ்வனஞ்செய்யும் உத்தியாவன யாவையெனின், “இயற்கைப் பொருளை யிற்பெனக் கிளத்தல்” என்றாற்போலச் சொல்லியொழிவன. பிறவும் அன்ன.

விரிப்பினென்ற வினையெச்சஞ் சேர்த்தியுணர்த்தல் வேண்டுமென்ற முற்றுவினையென்கொண்டு முடிந்தது. மெய்ப்படநாடியென்பன போல்வனவற்றுக்கும் இதுவே முடிபு. அதற்கு நூலென்னும் பெயர்கொடுத்து முடிக்க. நூலையென்று ஐகாரம் விரிப்பின் வேண்டுமென்பது தன்பாலானும் பிறன்பாலானும் பெற்றதோர் பெயர்கொண்டு முடியும்.

• நுதிவியதறிதல் = சூத்திரத்துள் ஓசிய பொருளாற் சொல்லப்படும் பயன் இல்லாதபோலச் சொல்லியதானே அந்நேற்ற வகையாற் கருதியுணரப்படுபொருள் இன்னதென்று கொள்ளவைத்தல் : அது

“வேறுவினைப் பொதுச்சொ லொருவினை கிள்வார்” எனவுஞ் “சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கு - மியற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்” எனவும் இவை வழுவுற்க வழுவுமைக்க என்னும் இரு பகுதியுள் வழுவுமைத்தற்கெழுந்தனவென்பது கருதினான் ஆசிரியனென்பது அறியவந்தன. இதனை முதற்கண்வைத்துப்போய் இறுதிக்கண் ணே உய்த்துக்கொண்டுணர்தலை வைத்தான் இதுவும் அதுபோல் உய்த்துக்கொண்டுணர்தல் ஒருவகையானுடைத்தாயினும் அதனாற்பெற்றபயன் பிறிதுமொன்று உளதாதல் வேற்றுமையுடைமையினென்பது. அது முன்னர்ச்சொல்லுதும். இனி, மூவகைத் தமிழ்வழக்கமு ம் துதலியதும் அவற்றுள் இயற்றமிழே துதலியதும் அதிகாரம் துதலியதும் அதிகாரத்துள் ஒத்துதுதலியதும் ஒத்தினுட் சூத்திரம் துதலியதுமெனவும் இவை துதலியதறிதற்பகுதியாய் அடங்குமென்பான் மனத்தினெண்ணி மாசுறத் தெரிந்துகொண்டு இனத்திற்சேர்த்தியுணர்த்தல்வேண்டுமென்கின்றானென்பது. மேல்வருகின்றவற்றுக்குமொக்கும். அஃதேல் இதனை ஆண்டுவைத்து மற்றதனை ஈண்டுவைப்பினும் இஃதொக்கும் பிறவெனின், அற்றன்று ; தூலின்வேறுகிய பாயிரத்துள்ளானும் இந்நுதலியதறிதல் வருதலும் உத்தியென்றற்கு இதனை முன்வைத்தானென்பது.

அதிகாரமுறைமையென்பது முன்னின்ற சூத்திரப்பொருண்மை பின்வருஞ் சூத்திரத்திற்கும் பெறற்பாலன பெறவைத்தல். அவை “இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்” என்றவழி இற்றெனக் கிளத்தலுரிமைபூண்டதன்றே அதனைச் “செயற்கைப் பொருளை யாக்க மொடு கூறல்” என்பழியுங் கொள்ளவைத்தலுங் “சூற்றிய லிகர நின்றல் வேண்டும்” என்பதிலாக் “சூற்றி யலு கரம் வல்லா றார்ந்து” நின்றல் வேண்டும் என்று கொள்ளவைத்தலும் போல்வன. இனி, வழக்கியலும் வழக்கியலாற் செய்யப்பட்ட செய்யுளியலும் பற்றி எழுந்த இலக்கணம் இயற்றமிழெனப்படும். அச்செய்யுளின்றி அமையாத இசையிலக்கணம் இசைத்தமிழெனப்பெயரொய்து அவ்வியற்றமிழ்ப் பின்னர் வைக்கப்பட்டதெனப்படும். இவ்விரண்டன்வழி நிகழ்த்துங் கூத்திலக்கணங் கூறிய நாடகத்தமிழ் அவற்றுப்பின்னர்த்தாமென முறைமை கூறுதலும் இனி இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்ததிகாரத்தோடு சொல்லதிகாரத்திற்குஞ் சொல்லதிகாரத்தோடு பொருளதிகாரத்திற்கும் இயைபு கூறுதலும் அதிகாரத்துள் ஒத்துப் பலவாகலின் அவை ஒன்றன்பினொன்று வைத்தற்கு இயைபு கூறுதலும் அவ்வாறே சூத்திரத்திற்கு இயைபு கூறுதலுமெல்லாம் அதிகாரமுறைமைக்கு இனமென்று சேர்த்தியுணரப்படும், பிறவும் அன்ன.

அதிகாரமென்ற பொருண்மையென்னையெனின் முறைமையெனவும் இடமெனவும் கிழமையெனவும் கொள்ளப்படும். அவற்றுள் ஈண்டு அதிகாரமென்றொழியாது முறைமையெனவும் கூறினமையின் அதிகாரமென்பது முறைமைப்பொருட்டன்றி முன்னோரிடத்து நிறுத்தியதன் வழிமுறையாற் பொருள்கோடல்கொள்க. என்னை? முன்னும் பின்னும் நின்ற சூத்திரம் இரண்டினையும் ஒரிடத்தனவாகக் கருதல்வேண்டும். அங்ஙனங் கருத்தாதலியபுகொண்டு ஒன்றன் பொருண்மை ஒன்றற்குவருவித்தல் அரிதாகலானும் அங்ஙனம் இடம்பற்றாக்கால் ஒருவன்செய்த நூலோடு பிற்தொருநூற்கு இயைபுகூறாதவாறுபோல எழுத்ததிகாரத்தோடு சொல்லதிகாரத்திடை இயைபுகூறல்வேண்டுவதன்றாவான் செல்லுமாதலானுமென்பது. எனவே, இடமெனப்பட்டதானே முறைமைப்பொருளும் படுமாயினும் இச்சூத்திரத்துள் அதிகாரமெனவும் முறைமையெனவும் கூறினமையின் ஈண்டு இடமுறைமையென்பதே கருத்தாயிற்று. இதனானே உடன்பிறந்தாருள் ஒருவற்குரியது வழித்தோன்றினார்க்கும் ஒருவழி உரியவாறுபோல முன்னர்நின்ற விதி பின்னர்வந்ததற்கும் வேண்டியவழிக் கொள்ளப்படுமென்பது உத்திவகையாயிற்று.

இனியொருசாரார் இங்ஙனம் வரைந்துகொண்ட இடத்துள்ளே யாற்றொழுக்குப்பொலவன்றி இடையிடையும் பெறுமென்பது நோக்கி அரிமானோக்குந் தோைப்பாய்த்துளும் பருந்துவிரும்புகாடும் ஆகி வருமெனவுஞ் சொல்லுப. அவையும் இனத்திற்சேர்த்தியுணர்த்தவே படுமென்பது.

தொகுத்துக்கூறல் = தொகுத்தியாத்தநூலுள்ளுந் தொகுத்துக் கூறுதல்: அவையாவன, எழுத்துமுப்பத்துமூன்று சொல்லிரண்டு பொருளிரண்டு என ஆசிரியன்றானே தொகைகூறுதல்போல்வன. “இருகிணை மருங்கி னைம்பா லறிய - வீற்றினின் நிகைக்கும் பதினோ ரொழுத்தும்” எனப்பலகுத்திரத்து விரிந்தன தொகுத்தலும் “ஆவயின் மூன்றோ டப்பதி னைந்தும் - பாலறி வந்த வுயர்திணைப் பெயர்” என ஒருகுத்திரத்து விரித்துத் தொகுத்தலும் போல்வனவும் அதன்பகுதியாய் அடங்கும்.

வகுத்துமெய்நிறுத்தல் = அங்ஙனம் தொகுத்துக்கூறியவழி எழுத்துமுப்பத்துமூன்றென்றதொகையினக் குற்றெழுத்தும் கெட்டெழுத்தும் உயிரும் உயிர்மெய்யும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமுமென்றாற்போலவும் உயர்திணை அஃறிணைபென்ற தொகையினை ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பலவென்றாற்போலவும் வகுத்தல்: 1. உ

யர் திணைக் குரிமையு மஃறிணைக் குரிமையு - மாயிரு திணைக்குமோ ர
 ன்ன வுரிமையும்” எனவும் “இயற்சொற் றிரிசொற் றிசைச்சொல்
 வடசொலென் - றிணத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்லே” எனவும் வருவ
 னவும் அவை. இவற்றுள் இருதிணையெனக்கூறிப் பெயர்மூன்று வினை
 மூன்றென்றலும் இனி அகத்திணை புறத்திணையெனக்கூறி அகம்புற
 மெனக்கோடலும் இனமென்றது, அவை குற்றெழுத்து நெட்டெழு
 த்தென முற்கூறியனவே மற்றொருபெயர் பெற்றாற்போலாது சொ
 ல்வகையான் மூன்றாவதோர் சொல் வேறுபெற்றமையினென்பது.
 இங்ஙனங் கொள்ளக்கால் இருதிணைப்பெயரும் வினையும் மும்மூன்
 றெனல் ஆகாதன்றோவென்பது. “சொல்லெனப் படுப பெயரோ வி
 னையென் - ருயிரண் டென்ப வறிந்திசி னோ” என்றவழி “இடை
 ச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியு - மவற்றுவழி மருங்கிற் றோ
 ன்று மென்ப” என வகுத்தலும் இனி ஆராய்ந்த இயற்சொல்லொடு
 வேறு மூன்றுசொற்கூட்டி நான்கென்றலும் அவ்வாறே இனமென
 ப்படும். என்னை? ஒழிந்த மூன்றுசொல்லும் இயற்சொல்லின் வேறுப
 ட்டமை கூறுமாகலினென்பது. அஃதேல் எழுத்து மூப்பத்தமூன்றெ
 னக் கூறிப் பின்னர் இருதூற்றொருபத்தாயுயர்மெய்க் குப்பைகோட
 லும் வேற்றெழுத்தாகி வருமென்பது வகுத்துமெய்ந்நிறுத்தலென்பத
 னுற் கொள்ளாமோவெனின், கோமென்றே? “புள்ளி யில்லா வெல்
 லா மெய்யும்” என்புழி “உருபுரு பாகி யகரமொ டியிர்த்தலும்” என
 ஆசிரியன் இரண்டெழுத்தின்கூட்டமீகச் சூத்திரஞ்செய்திலானாயி
 னென்பது. மெய்யென்றதனான் வகுத்தவற்றைப் பின்னும் வகுத்துநி
 றுத்தல் கொள்ளப்படும். என்னை? இயற்சீர்ப்பத்தெனவும் ஆசிரியவுரிச்
 சீராறெனவும் வகுத்தவற்றை “இயற்சீ ரிறுதி நேரவ ணிற் பி - னுரிச்
 சீர் வெண்பா வாரு மென்ப” என இயலசைமயக்கமாகிய நான்குளையே
 இயற்சீரொனவும் “வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ - ரின்பா நே
 ரடிக் கொருங்கூலை யிலவே” என்றவழி ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆறனுள் இ
 ரண்டனை ஒழித்து உரியசைமயக்கமாகிய நான்குளையே ஆசிரியவுரிச்
 சீரொனவும் வகுத்து நின்றமையினென்பது. மெய்யென்றதனான் வரு
 த்தவற்றைப் பின்னும் வகுத்துநிறுத்தல் கொள்ளப்படும். என்னை?
 “இயலசை மயக்க மியற்சீ ரேனை - யுரியசை மயக்க மாசிரிய வுரிச்
 சீர்” என்று பகுத்தோதியவாற்றானென்பது. அக்கருத்தினுனன்றே
 ஒழிந்த இரண்டினையுங் “கலித்தனை மருங்கிற் கடியவும் படா” என
 இறத்ததுதழிஇ உணர்ப்பானாயிற்றென்பது.

மொழிந்தபொருளெடொன்றவ்வயின் மொழியாததினமுட்
 டின்றுமுடித்தல் = எடுத்தோதியபொருண்மைக்கு ஏற்றவகையான் அ

ப்பொருண்மைக்கட் சொல்லாததொன்றுகொள்ளவைத்தல் : முட்டி
ன்றி முடித்தலென்றதனான் எடுத்தோதாததும் எடுத்தோதியதனோடு
ஒக்குஞ்சிறப்பிற்றென்றவாரும் அதுபோல்வன அதற்கு இனமெனப்
படும். மற்று இதனை அருத்தாபத்தியென்னுமோவெனின், என்னுமன்
றே, 'பிறசீ ருள்வழித் தன்றனை வேண்டி' என்னும் பொருட்டன்றி
த் தன்சீரோடு இயற்சீர்வந்து தனைகொள்ளுமென மொழியாததோர்
பொருள்கோடலினென்க. இனி, "மஃகா நெற்றும் பகர விறுதி
யும்" என்றவழி ஒழிந்த நான்கெழுத்தும் ஈற்றினிற்குமென்று கோ
டல்போல்வனவும் அதன் இனமெனப்படும். என்ன? ஒன்றெனமுடி
த்தறன்னினமுடித்தலெனினும் இழுக்காது. இனிச், "சீரியை மருங்
கி னோரசை பொப்பின்" என்றவழி ஒன்றாதது இயற்சீர்வெண்டனை
யென்றுகோடல் அருத்தாபத்தியாகி "எடுத்த மொழியினஞ் செப்ப
லு முரித்து" என்ற வழக்கியலானே வருவன்றி அடங்குமென்பது.

வாராததனான்வந்ததுமுடித்தல் = ஒருபொருண்மைக்குவேண்
டும் இலக்கணம் நிரம்ப வாராததோர் சூத்திரத்தானே அங்ஙனம்
வந்தபொருண்மைக்கு வேண்டும் முடிபுகொள்ளச்செய்தல் : அது
"தொடர லிறுதி தம்முற் றும்வரின் - லகரம் நகரவொற் றாதலு முரி
த்தே" என அதற்குக் கேட்கவாராத சூத்திரத்தானே லகரம் நகரவொ
ற்றாய் வருமெனப் பிரித்துத் திரிபுகூறியதே பற்றாக லகரம் ஆண்டு
நில்லாது கெடுமென்று கொள்ளவைத்ததனானே சிற்சில வித்திப்
பற்பல கொண்டாடொன்று வந்த புணர்ச்சி முடித்தவாறுகண்கொ
ள்க. "எல்லா மென்னு மிறுதி முன்னர் - வற்றென் சாரியை முற்
றத் தோன்றும்" என்றவழி எல்லாமென்னும் விரவுப்பெயருள் உயர்
திணைகூறி வற்றுச்சாரியை பெருமையான் அதுபெற்றவந்த அஃறி
ணைக்கூறே முடித்தலும் அது. பிறவும் அன்ன. இனி இங்ஙனம் மு
டிபுகோடலன்றி ஆண்டுக் குறியிடுதலும் ஆட்சியுங் குறியீடும் ஒருங்
குறிகழ்தலும் அங்ஙனம் ஆட்சியுங் குறியீடும் ஒருங்குநிகழ்ந்தது பின்
னர் ஆட்சிக்கண் வாராமையும் வந்தவழிப் பிறவற்றோடு கூறுதலு
ம் அதற்கு இனமெனப்படும். அவை "அவ்வகை யொன்பதும் வி
னையெஞ்சு கிளவி" னை முடிந்ததனை மீண்டும் "நெறிப்படத்
தோன்று மெஞ்சுபொருட் கிளவி" எனக் குறியிடுதல் எச்சவியலுள்
வந்ததாயினும் முன்னர் அக்குறியீடுவந்ததினமையின் அது வாரா
ததெனப்படுமாகலின் அஃது ஈண்டிக் குறியிடுதலாயிற்று. லீனையி
யலுட் பெய்ச்சொல்லென்று ஆளுதலும் அது. வண்ணச்சினைச்சொல்
முற்றச்சொல்லென்பனவுங் குற்றியல்கரத்தைப் புள்ளியென்றலும்
ஆட்சியுங் குறியீடும் ஒருங்கு நிகழ்ந்தனவாகலின் அவையும் இனி

வாராமையான் வந்துழிவந்துழி அவ்வாறு ஆண்டானென்பது. இனிப் புள்ளியென மேல் ஆளவாராதனைப் புள்ளியென்று ஆன்வனவற்றொடு மயக்கங்கூறுதலென்பது. “அவைதாங், குற்றிய லிகரங் - குற்றிய லுகர மாய்த் மென்ற - முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோரன்ன” என்புழிக் குற்றியலிகரம் புள்ளியென்று யாண்டும் ஆளவாராமையானும் அதுதான் அவ்வழி வரவேண்டிதலானும் அங்ஙனம் புள்ளியென்று ஆளவருங் குற்றுகரத்தோடும் ஆய்தத்தோடும் உடன் கூறுதலாயிற்று. இங்ஙனம் உடன்கூறுக்காற் புள்ளியுங் குற்றிகரமுமெனச் சூத்திரம்பெறுதல் வேண்டிவதாவான் செல்லுமென்பது. இனி, “ஆ ஏ ஓ அம்மூன்றும் வினா” எனவும் “மாறுகொ ளெச்சமும் வினாவு மையமும்” எனவும் கூறுவனவும் அவை. என்ன? இடைச்சொல்லோத்தினுள் வினாவென்றோதாத ஆகாரம் வாராததுடன் ஆண்டு வினாவென்று ஒதிய ஏகார ஓகாரங்களுள் “ஆ ஏ ஓ அம்மூன்றும் வினா” என்று உடன்கூறினமையானும் அவ்வாறு இடைச்சொல்லோத்தினுள் எடுத்தோதாத மாறுகொளெச்சத்தோடும் ஐயத்தோடும் ஆண்டோதிய வினாவீனையும் எண்ணினையும் எழுத்தோத்தினுள் விதந்துடன்கூறினமையானுமென்பது. இது நோக்கிப்போலும் “சுற்றசையிவ்வைத் தேகாரம்” என இடைச்சொல்லினை எழுத்துச்சாரியை பெய்தோதிய கருத்தானே இப்பொருண்மையொள்ள வைப்பாறியிற்றுமென்பது. மற்று இவை எதிரதுபோற்றலாகாவோவெனின், அது பொருட்படைக்கண்ணதெனவும் இவை ஆட்சியுங் குறியீடும் பற்றியதோர் பகுதியெனவும் கூறிவிடுக்க. அஃதே, குறியீட்டால் ஈண்டாராயானோவெனின், இவை உத்தியகையாகலானும் அதுதானே உத்தியெனப்படுமாதலானும் அதனை ஈண்டு ஆராயானென்பது.

வந்ததுகொண்டுவாராததுணர்த்தல் = பின்னொருவழிவந்ததுகொண்டு முன்வாராததோர் பொருள் அறியவைத்தல் : அது “ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகும்” என்பது. “எஞ்சிய மூன்று மேல் வந்து முடிக்கு - மெஞ்சுபொருட் கிளவி யிலவென மெழிப்” என வந்தது கொண்டு மேற்கூறப்பட்ட எழுச்சத்திற்கும் மேல் வந்து முடிக்குஞ் சொல் வாராதனை வருமென்றுணர்த்துகொள்ளவத்தமையின் இதுவும் அதுவேயாயிற்று. “ஆயிரு திணையி னிசைக் குமன சொல்லே” என்றவழித் திணையென்னும் பெயர் எப்பேருட்டும் எய்தவீத்தல் ஒருகுத்திரத்துள்ளே கோடலின் அதனை அந்ற்கு இனமென்றுகொள்ளப்படும். பிறவும் அன்ன;

முந்து மொழிந்ததன் தலைதடுமாற்று=முன்னொருகாற் கூறிய முறையன்றிப் பின்னொருகாற் தலை தடுமாறாகக் கூறுதல்; அது “பன்னீ ருயிரு மொழிமுத லாகும்” எனவும் “உயிர்மெய் யல்லன மொழிமுத லாகா” எனவும் உயிரும் மெய்யும் நிறுத்தமுறையான ன்றிக் “கதரப மவெனு மாவைந் தெழுத்து - மெல்லா வுயிரோடுஞ் செல்லுமா” எனவும் மெய்பற்றி வரையறை கூறுதலும் “எல்லா மொழிக்கு மிறுதியு முதலு - மெய்யே யுயிரென் றுபீரியல்” என முற்கூறிய முறைபிழக் கூறுதலுமாயின. மெய்யும் உயிரும் பற்றி விதத்துவரையறுப்பினும் அஃது இரண்டற்குஞ் செல்லுமென்று கோ டற்கும், இனி இயல்புவகையான் ஈறாக ஒருதலையாக உடையன மெ ய்யென்றற்கும் அவ்வாறுகூறினென்னமோவெனின், அங்ஙனமே அக்கருத்தினுன்னே ஒத்தகாட்சியெனக் குற்றத்தோடு ஒப்புமை கூறி மற்றுப் பொருள் பயத்தலின் அமையுமென்று கொள்வாமாயி ற்றென்பது. இனி, “மூன்றுதலை யிட்ட முப்பதிற் நெழுத்தின்” என்றாற்போல்வன இனமெனப்படும். “புள்ளி யில்லா வெல்லா மெ ய்யும்” என்பது மெய்முற்கூறினமையின் இதுவும் இதற்கு உதார ணமெனப்படும். மற்று மயக்கங்கூறலோடு இதனிடையேற்றுமை யென்னையெனின், அஃது “இன்னேவற்றே” என நிறுத்தமுறை யாற்கூறுது மற்று அதுவேபற்றாக மற்றொருபொருள்கொள்ளப்படும். இஃது இன்னதன்றி இங்ஙனம் மயங்கக்கூறல்வேண்டும் பொருண் ணமத்தாகி வருமென்பது. அஃதேல் இதுமாகுகொளக்கூறலென்னு ங் குற்றமாகாவோவெனின், ஆகாது. என்னை? இது முற்கூறிய பொருளினினை மாறுபடாமையானும் நிறுத்தமுறை தலைதடுமாற வைக்கு ற்துணையாகலானுமென்பது.

ஒப்பக்கூறல்=ஒன்றுகூறுங்கால் இருபொருட்குறித்ததென்று இரட்டுறச்செய்தல். அது “இன்னி னிகர மாலி னிறுதி - முன் னர்க் கெடுத்த லுரித்து மாகும்” என்றாற்போல்வன. “வீனையெஞ் சு கிளவியு முவமகீ கிளவியும்” எனவும் “அன்ன வென்னு முவமக் கிளவியும்” எனவும் இனமல்லனவற்றை உடனெண்ணுதலும் “மாம ரக் கிளவியு மாவு மாவும்” என மாட்டெறியுங்கால் வேறுவேறு விதி யுடையனவற்றை ஒருங்கு மாட்டெறிதலும் ஆண்டு ஆறு வல்லெழுத் தினையும் உடன்கோடலும் நிலைமொழித்தொழிலொடு வருமொழித் தொழிலும் ஒப்பக்கொண்டு மாட்டெறிதலும் போல்வன. ஒப்பக்கூற லென்னும் பகுதியாய் அடங்குமென்பது.

ஒருதலை மொழிதல்=ஒர் அதிகாரத்திற் சொல்லற்பாலதனை வே று அதிகாரத்துச் சொல்லிய இலக்கணமே ஆண்டுக் கொள்ளவைத்தல்.

அது “அ இ உ அம்முன்றுஞ் சுட்டு” எனவும் “ஆணும் பெண்ணு மஃநீணையியற்கை” எனவும் இவை எழுத்ததிகாரத்துக் கூறியவா ற்றானே சொல்லதிகாரத்துள்ளும் அஃவிலக்கணங்கொள்ள வைத்த மையன் அப்பெயர்த்தாயிற்று. உடம்பொடுபுணர்த்துச் சொல்லுவன அதற்கு இனமெனப்படும். என்னை? விதியல்லாதது விதிபோல மற்றொருவழிச் சேறவின்.

நீன்கோடற்கூல் = சொல்லாதன பிறவுளவாயினும் அந்தாற்கு வேண்டுவதே கொள்வலென்றல் : அது “அஃகிவ னுாவல தெழுந்து புறத் திசைக்கு - மெய்தெரி வளியிசை யளபுதுவன் றிசினே.” என வுஞ் “சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே - அஐ ஒளவெனு மூன்ற ஸங்கடையே” எனவுங் “குற்றெழுத் தைத்து மொழிகிறை பிலவே” எனவும் “பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை” எனவும் வரும். இவ்வாற்றானே “அளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்து” ஆயினும் அது கூறினெனனவும் இயற்சொல்லிற்கல்லது நிலைமொழியாகக்ங் கூறெனெனவும் வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆராய்வலென்று புருந்தான் பாடலுட் பயின்ற வழக்கே கூறுவலெனவுங் கூறுதலின் அவை தன்கோட்கூறுதலாம். இனி ஒன்பதாமக்கத்துண் மெய்ம்மயக்கங் கூறி ஒழிந்தன கூறாமையும் வினைத்தோகையும் பண்புத்தொகை யும் எடுத்தோதி முடியாமையும் “நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கி னும் பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்” பற்றிப் பொருளிலக்கணங் கூறுவலென்றலும் பெரும்பான்மை இலக்கணவழக்கென்ப் என்ற லும் அதனானே சிறுபான்மையை மயக்கமென்றலும் அம் ஆம் எம் எம் என்பன முதலாயவற்றை அங்ஙனம் பகுத்தோதுதற்பயனும் அவை வினையின்றி அவ்வினைசெய்தான்மேல் நிகழுகின்ற கூறதலுமே பற்றி “வினைசெயன் மருங்கிற் காலமொடு வருவும்” என்று இடைச் சொல்லோடு ஒதுதலும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். என்னை? இவை தாங்கூறுவலென்று புருத்தவற்றுள்ளும் ஒருபொருளான வற்றை வரைந்துகொண்டமையின் அவற்றுவிரியெனப்பட்டன. .

முறைபிறழாமை = சாரணமின்றித் தான் சிலபொருள் எண் ணிநிறுத்தியபின்னர் அம்முறைபிறழ்ந்தாலுங் குற்றமில்வழியும் அம் முறையினையே இலக்கணமாகச் சொல்லுதல் : அது “பெயர்ஐஒகிஞ- இன் அது சண்விளி யெனனு மீற்ற” என நிறுத்தமுறைபாற்பற்றி எழுவாய்வேற்றுமை இரண்டாவது மூன்றாவதெனப் பெயர்கொடுத் தல். “அகதமுத னகரவிறுவாய்” எனவுங் “கைக்கிளைமுதலாப் பெரு ந்திணையிறுவாய்” எனவும் வழக்கியலானும் இலக்கணவகையுள்ளும்

உள் பொருளை விதந்தே எண்ணிநிறுத்தாதவழியும் “அவற்றுள், அ இ உ எ ஓ” எனவும் “அவற்றுள், நடுவணைந்தினை நடுவண தொழிய” எனவும் முறைபிறழாமற் கோழல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

பிறனுடம்பட்டதானுடம்படுதல் = உள் பொருள் இன்றாயினும் வழக்கியலாற் கொள்பொருள் இதுவெனக்கூறுதல் : அது “பண்டியன் மருங்கின் மரீஇய மாபு” என்றும்போல்வனவற்றான் அறிக. இனி, “மீயென மரீஇய விடம்வரை கிளவியும்” என்புழி மேலென்பது இலக்கணமென்று எடுத்தோதியதனை மருஉவென்றமையின் அதுவும் அதன்பாற்படும். என்னை? முதனூலுட்கொண்டவாற்றிந்து மற்று அதனைத் தான் இச்சொல் இன்னவாறாயிற்றென்று இலக்கணங்கூறுது உடம்படுதலின். மற்று அதனை இனமென்பதெற்றுக்கு? இதுதானே பிறனுடம்பட்டது தானுடம்பட்டதாகாதோ முதனூலாகியின் உடம்பட்டதாகலினெனின், அற்றன்று; முதனூலாகியினைப் பிறனென்னுமையானும் முதனூலின் வழித்தாகியதானுள் அவன் உடம்பட்டதொன்று உடம்படுமென்று உத்திவகையாற் கொள்ளாது முழுவதுஉங் கொள்ளுமாகலானும் அவ்வாய்பாடு கூறலாகாதென்பது. இனி முதனூன் மேலென்பது மீயென மரீஇயிற் றென்று விதந்தோதப்பட்டதனை அங்ஙனங் கூறுது மீயென மரீஇயிற்றென்று வாளாது கூறினமையின் அதனை இனமென்று கொண்டாமென்பது. எனவே, நூண்டுப் பிறனென்றது வழக்கினுள்ளோரை நோக்கியாயிற்று. என்றற்கு ஒழிந்த வழிதூலாகியினைப் பிறனென்றானுமோவெனின் அவருடம்பட்டது உடம்பட்டதொற் பயந்ததென்னை? முதனூலிற் பிறழாமை தூல்செய்யுமாயினென மறுக்க. அல்லதுஉம் இசைதூலங் கூத்ததூலம்பற்றிப் பிறன்கோட்கூறலென்பதொற் பிறனென்னினின்றி இயற்றமிழக்கண்ணே முதனூலாகியினைப் பிறனென்னுனென்பது. அஃதேல் வழக்குதூல்செய்வான் அவ்வழக்கினை வழங்குவாராப் பிறனென்னுமோவெனின் இலக்கணமும் வழக்குமென இரண்டனாள் இஃதிலக்கணமாதலின் அவ்வழக்கினாள் வழங்குவாராப் பிறனென்றல் அமையுமன்றோவென்பது. என்றற்கு அவருப்பிட்டது உடம்படுதல் உத்திவகையென்பதெற்றுக்கு? அஃது இயல்பேயன்றோவெனின் அங்ஙனம் மரீஇயினும் இலக்கணமென்பது திரிபில்லாதாகலிற் திரிபுபடும் வழக்கினை உடம்படுதல் இலக்கணமன்றாயினும் அது வழக்கினுள்ளார் வேண்டுமாற்றான் இலக்கணமேயாமென்பதுகருத்து. அல்லாக்கூல் எள்ளேபோல எட்டுப்பையுந் தன் தன்மையான் உள்பொருளாகவும் வேண்டுமென்றோவென்பது.

இறந்தது காத்தலென்பது = முற்கூறியதோர் சூத்திரப்பொருண்மை பின்னொரு சூத்திரத்தான் விலக்குதல் : அது “பால்கெழு கிளவி நாலவர்க்கு முரித்தே” எனக் கூறிய பின்னர் “நட்பினடக்கை யாங்கலங் கடையே” என்றாற்போல விலக்குதல். நூற்புறனடையும் ஒத்துப்புறனடையும் அதிகாரப்புறனடையும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். அவை “ஈறியன் மருங்கி னிவையிவற் றியல்பெனக் - கூறிய கிளவிப் பல்லா நெல்லா - மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கொடு சிவணி - பொத்தவை யுரிய புணரிய னிலையே” எனவும் “புள்ளி யிறுதியு முயிரிது கிளவியுஞ் - சொல்லிய வல்ல வேணைய வெல்லாம்” எனவும் வருவனபோல்வன.

எதிரதுபோற்றல் = வருகின்றசூத்திரப்பொருண்மைச்சேற்பு வேறொருபொருண் முற்கூறுதல் : அது “ஈறாகு புள்ளி யகரமொடு நிலையும்” என வருகின்றதனை நோக்கி “ஆற னுருபி னகரக் கிளவி-யீறாகரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்” எனக் கூறுதலும் “பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை” என வருகின்றதனை நோக்கித் “தன்மைச் சொல்லே யஃறினைக் கிளவியென் - நெண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வளையார்” என வழுவமைத்தலும் போல்வன. இனி, ஒரு சூத்திரத்துள்ளே “ஈறாகு புள்ளி யகரமொடு நிலையும்” என வருவதனை நோக்கிக் கூறிய “சூற்றொற் றிரட்ட வில்லை” என்றல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

மொழிவாமென்றல் = ஒருபயனோக்கி முற்கூறுதுமென்றல் : அவை “உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்” எனவுங் “கடப்பா டறந்த புணரிய லான” எனவும் “அவ்வே, இவ்வென வறிதற்கு மெய்பெறக் கிளப்ப” எனவும் வரும். இங்ஙனங் கூறியதனாற் பயன் குற்றுகரவீற்றுக்கணன்றிப் புணர்மொழிக்குற்றிகரமின்றென்பதூஉம் இனிப் புணர்மொழிக்குற்றுகரம் பெருவரவீற்றென்பதூஉம் அறிவித்தலாயிற்று. “அவ்வே, இவ்வென வறிதற்கு மெய்பெறக் கிளப்ப” என்பதூஉம் “அவ்விளி யேலா” என்றதூஉம் அவ்விளியிலக்கணமென்றற் பயம்பட வந்தது. ஈற்றுப் பொதுவினாஸ் விளியேற்கு மென்று ஒதப்பட்ட பெயருள் இவை விளியேலாவென விளியிலக்கல் வேண்டிதலானும் நீவராயென்பது இயல்புவிளியின்றென விலக்குதலும் விளியிலக்கணமேயாதலானுமென்பது. இனி, “மெய்பெறக் கிளந்த பொருள்வனாந் திசைக்கு - மைகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப்” எனவும் “மெல்லெழுத் தியற்கை சொல்லிய முறையான்-வரும வென்னு மொற்றா கும்மே” எனவும் வருவன அதன்பாற்

படம். என்னை? அலையும் முன்னர்ப்போய் மொழிவனவற்றை அவா விரிந்தமையினென்பது.

கூற்றிறென்றல் = முற்கூறியதோர் இலக்கணத்தினை மற்றொருபொருட்டும் விதிக்கவேண்டியவழி அவ்விலக்கணத்தினை மீட்டுங் கூறுது மேற்கூறியவாற்றானே கொள்கவென்பான் அவைகூற்றினுமென்று நெகிழ்ந்துபோதல் : அவை “கைக்கிளை முதலா வெழுபெருந் திணையு - முற்கிளர் தனவே முறைநெறி வகையின” எனவும், “எண்வகை யியனெறி பிழையா தாகி - முன்னுறக் கிளந்த முடிவின ததுவே” எனவும் வரும். இவை அகப்பொருட்டும் புறப்பொருட்டும் ஓதிய இலக்கணஞ் செய்யுளுள்ளும் அவ்வாறெய்துவித்தவாறாயிற்று. “முதலெனப் படுவ தாயிரு வகைத்தே” எனவும் “மெய்பெறு வகையே கைகோள் வகையே” எனவும் “மாத்திகா யளவு மெழுத்தியல் வகையு மேற்கிளர் தன்ன வென்மனார் புலவர்.” எனவும் வருவன அதற்கு இனமெனப்படும். என்னை? கைக்கிளை பெருந்திணைக்கும் இவையே முதலென்றலானுந் திணையுந் கைகோளும் போல்வன புறப்பொருட்டுங் கோடற்பயன்பட வைத்தமையானும் முற்கூறிய மாத்திகாயும் எழுத்தும் பிறவாற்றாற் செய்யுட்குப் பயன்படுமாற்றான் வேறுபட்டதல்லது அவை மேற்கூறிய மாத்திகையும் எழுத்துமே என்றமையானுமென்பது.

தான்குறியிடுதல் = உல்குறியின்றித் தன்னூலுள்ளே வேறுகுறியிட்டாடல்: அவை உயர்திணை அஃறிணையெனவுந் கைக்கிளை பெருந்திணையெனவுந் சொல்லிற்கும் பொருளிற்கும் வழக்கியலானன்றி ஆசிரியன் தானே குறியிடுதல். வண்ணச்சினைச்சொன் முற்றுவினைச்சொல்லென ஆட்சியுங் குறியீடும் ஒருங்குகிழ்த்தனவும் வினையெஞ்சுகளவியும் பெயரெஞ்சுகளவியுமென்று ஆண்டு “ஆயி” னாந்து - நெறிப்படத் தோன்று மெஞ்சுபொருட் கிளவி” எனக்குறியிடுதலும் அது. “இரண்டாகுவதே - யையெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி” எனவும் “மூன்றனு மைந்தனுந் தோன்றக் கூறிய - வாக்கமொடு புணர்ந்த வேதுக் கிளவி” எனவும் பெயர்கொடுத்தல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

ஒருதலையன்மை = “வேற்றுமையாயின் வல்லெழுத்து மிகும்” எனவிரித்தார்போலாது இலக்கணங் கூறி ஒழிதல் : அது “குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி - யுயிரொடு பூணூர்த வல்லாறன் மிசைத்தே” என்றக்கால் யாண்டும் ஒருதலையாக வாராது வருஞானது வருவது ஆண்டென்று கொள்ளவைத்தல். இனிச் சொல்லோத்திணு

ள் வேற்றுமையென்று ஒதப்பட்ட எட்டனுள் எழுவாய்வேற்றுமையினையும் விளிவேற்றுமையினையும் வேற்றுமையென்னுது எழுத்தோத்தினுள் அவ்வழியென்றல் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

முடிந்ததுகாட்டல் = சொல்லுகின்ற பொருட்கு வேண்வென வெல்லாஞ் சொல்லாது தொல்லாசிரியர் கூறினொன்று சொல்லுதல் : அது ஒன்றறிவது உற்றறிவதென்றற்கும் இரண்டறிவது உற்றுஞ் சுவைத்தும் அறியுமென்றற்கும் முறைமையாற் குத்திரஞ்செய்வான் அவை அவ்வாறாதற்குக் காரணங்கூறுது “நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரோ.” என முடிந்ததுகாட்டல். “நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் கண்ட வாரே” என்றற்போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

ஆணைகூறல் = இவ்வாசிரியன்கருத்து இதுவெனக் கொள்ள வைத்தல் : அது “அம்மி னிறுதி கசதக் காலீத் - தன்மெய் திரிந்து ஈருந வாரும்” எனக் கருவியோத்தினுட் சாரியை மகரம் பகரவருமொழிக்கட் திரியாதென்று போய்ச் செய்கையுள் வல்லெழுத்தினது இயற்கை மெல்லெழுத்தாதல் அறிவித்தற்கு அவ்வழியெல்லா மெல்லெழுத்தாருமெனச் சொல்லுதல்போல்வன. ஈருந ஆதற்கும் இஃதொக்கும். “ஓம்படை யாணையிற் கிளந்தவற்றியலாத் - பாங்குற வுணர்த லென்மனார் புலவர்” என்றற் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். மற்றுத் தன்கோட்கூறலோடு இதனிடை வேற்றுமையென்னையெனின், அது தந்திரஞ்செய்யும் பருகிக்கண்ணது, இஃது அன்னதன்றிப் புணர்ச்சிக்கட் சிறப்புடைய நிலமொழிவருமொழிக்குத் திரிபுபோலாதென்று கருவியாகிய இடைச்சொற்காயின் இத்துணையமையுமென்று ஆணைசெய்தலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

. பல்பொருட்கேட்பின் நல்லதுகோடல் = ஒருகுத்திரத்துட் பயந்த சொற்றொடர் பலபொருட்கேற்றதாயினும் நல்லதுகொள்கின்றொன்க் கருதி அவ்வாறுசெய்தல் : அவை “ஒருவ றொன்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி - யிருபாற்கு முரித்தே தெரியுங் காலீ” என்றவழி ஒருவ றொன்பதொருசொல் தற்கண்ணே இருபாலானாயுந் தழீஇநிற்குமெனவும் அது கருவியாக இருபாலானாயுஞ் சொல்லப்படுமெனவுங் கவர்ந்தவழித் “தன்மை சுட்டிற் பன்மைக் கேற்கும்” என்பதனோடு படுத் துநோக்க இருபாலானாயும் ஒருசொல் தற்கட்டழீஇ நின்றலே நல்லதென்று கொள்ளவைத்தல். “தும்மெ னிறுதி யியற்கை யாரும்” என்புழி எழுத்துவிசுரமுடையதனைக் களைந்து சாரியைக்கண்ணே இயற்கைகோடலும் அதன்பாற்படும். இதனை ஏற்புழிக்கோடலெனவும் ஒருபுடைச்சேறலெனவுஞ் சொல்லுப.

தொகுத்தமொழியான் வருத்தனர்கோடல் = ஒருவாய்பாடு எடுத்தோதப் பலவாய்பாடு அதற்குவந்துபூணுமென்று வருத்துக்கொள்ளவைத்தல்; அது “செய்து செய்யுச் செய்பு செய்தெனச் - செய்யியர் செய்யிய செயின்செயச் செயற்கென - வவ்வகை யொன்பதம் வீணையெஞ்சு கிளவி” எனவுங் “காப்பி னொப்பி னூர்தியி னிழையின்” எனவும் ஒருவாய்பாடு தொகுத்து ஓதியவாற்றானே பலவாய்பாடு வருத்துக் கொள்ளவைப்பதென்பது. செய்தென்பதனை நக்கு வந்து கண்டு நின்று பாடிப் போயெனப் பலவாக்குதலும் முற்றுவாய்பாடு பலவுமாக்குதலும் இனிக் காப்பினென்றவழிப் புரத்தல் புறந்தரவோம்புதல் போற்றலெனப் பலவாக வருத்தலுங் கண்டுகொள்க. “உருவென மொழியினும்” என்றலும் “இதன திதுவிற்று” என்றலும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும.

மறுதலைசிறைத்துத் தன்றுணிபுரைத்தல் = ஒருபொருளின ஒருவன் வேறுபடக்கொள்வதோர் உணர்வுதோன்றியக்கால் அவ்வேறுபாட்டினை மாற்றித் தான் துணிந்தவாறு அவற்கும் அறிவுறுத்தல். இது மறுதலைசிறைத்தலுடைமையின் வாளாது தன்கோட்கூறலின் அடங்காதாயிற்று. உதாரணம் “மூவள பிசைத்த லோரொழுத் தின்றே” எனவும் “நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய” எனவுங் “குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்” எனவும் மூன்றுமாத்நினாயான் ஓரொழுத்து உண்டென்பாரா விலக்கி வழக்கியலான் இல்லை யென்று தன்றுணிபு உரைத்தவாறு. உயிர்மெய் வேறெழுத்தன்றென்பான் “புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யு - முருவுரு வாகி யகரமொடுபித்ததலும்” எனவும் “மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே” எனவும் வேறுபடாது கூறுதலும் அது. வழக்கினுள் அறியாதார்மாட்டு ஒன்றுபோல இசைப்பனவாயினும் அன்றென்று கூட்டமுணர்த்தினமையின் “மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே நிசைப்பினு-மெழுத்திய நிரியா” என்றலும் அதன்பாற் சார்த்தியுணரப்படும். பிறவும் அன்ன.

பிறன்கோட்கூறல் = தன்னுடே பற்றாகப் பிறதற்குவருவதோர் இலக்கணங்கொள்ளுமாறு கூறுதல்; அது “அரைபளபு குறுகன் மகர முடைத்தே - யிசையிட னருகூர் தெரியுங் காலை” எனவும் ‘அளவிறத் திசைத்தலு மொற்றிசை நீடலும்’ எனவும் “பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணுன்கு பொருளுங் - கண்ணிய புறனே காணுந் தென்பு” எனவும் இவை அவ்வதலுட் கொள்ளுமாற்றான் அமையுமென்றவாறாயின. “அளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்து” என்பது

அதற்கு இனமெனப்படும். என்னை? அவர்மதம்பற்றி இவர்கொள்வதோர் பயனின்றாகலினென்பது.

அறியாதுடம்படல் = தானேதீய இலக்கணத்தின் வேறுபட வருவன தான் அறிந்திலனாகக் கூறி அதன்பற்றத்துச் செய்வதோர் புறனடை. அவை “கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங் - கிளந்த வற் றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே” எனவும் “வருவ வுளவெனினும் வந்தவற் றியலாம் - றிரிவின்றி முடித்த மெள்ளியோர் கடனே” எனவும் வரும். இறந்ததுகாத்தலோடு இதனிடையேற்றுமையென்னை யெனின், இறந்ததென்பது தான் துணிந்து சொல்லப்பட்ட பொருளாகல்வேணும். இஃது இன்னதன்றிச் சொல்லப்படாதபொருண்மேற் றாகி அதுவுந் தான் துணியப்படாதபொருளாகித் தான் நூல்செய்த காலத்தே உள்ளவற்றுள் ஒழியப்போயின உளவாயினுங் கொள்கவெ ன்பான் வேறுபிறதோன்றினும் எனவும் வருபவுளவெனினும் எனவுந் தேரூது அதன் ஐயப்பாடுதோன்றச் சொல்லுதலின் இது வேறெ ன்க. முழுதுணர்ந்தாற்கல்லது பழுதறச்சொல்லலாகாமையின் அஃது அவையடக்கியல்போல்வதோர் உத்தியெனக்கொள்க. “குறியதன் மு ன்னர்த் தன்னுரு பிரட்டலு - மறியத் தோன்றிய நெறியிய லென்ப” எனவுஞ் “செல்வழி யறிதல் வழக்கத் தரீன” எனவும் வருவன அதற் கு இன்மெனவுணர்க.

பொருளிடையிடுதல் = வேற்றுமைப் பொருளினைச் சொல்கின்றபொருண்மைக்கிடையே பெய்துசொல்லுதலும் சொல்கின்றபொருட் டுக்கு இயையுடையதனை ஆண்டுச் சொல்லாது இடையிட்டிப்போய் ப் பிறிதொருவழிச் சொல்லுதலும் போல்வன; அவை “முறைப் பெய ர்க் கிளவி யேயொடுவரும்” என்றாற்போலச் சொல்கின்ற உயர்திணைப் பெயரிடை விரவுப்பெயர் பெய்துரைத்தலும் போல்வன. வருவ மைக்கின்ற கிளவியாக்கத்துள் ஓதாது எச்சவியலுட்போக்கி “அவை யுல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்” எனச்சொல்லுதலும் போல்வன. “தானென் பெயருஞ் சுட்டுமுதற் பெயரும் - யானென் பெயரும் வினாவின் பெயரு - மன்றி யனைத்தும் விளிகோ ளிலவே” என்றவழித் தானென்னும் விரவுப்பெயரினை இடைப்பெய்து விலக்குதலும் வேற்றுமைக்கிளவியோத்தினுட் கூறாது எஞ்சிநின்ற வேற்றுமைத் தொகைமுதலிய எச்சங்களை எச்சவியலுட் சொல்லுதலும் போல்வனவும் அதன்பாற் சார்த்தியுணர்க.

எதிர்பொருளுணர்த்தல் = தான் கூறிய இலக்கணத்திற் சில பிற்காலத்துத் திரிபுபடினும் படுமென்பது முதற்காலம் முதனூலுங்

கொண்ணென்ற ஆசிரியன் எதிர்காலத்துவருவது நோக்கி அதற்கேற்றதோர் இலக்கணமும் கூறிப்போதல்: “மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த - னகரத் தொடர்மொழி மொன்ப- புகரறக் கிளந்த வஃறிலை மேன்” என்று ஓதிய இலக்கணத்துச் சில பிற்காலத்துக் குறையவருதல் எதிர்பொருளெனப்படும். அதனைத் தான் உணர்ந்து “கடிசொல் லில்லைக் காலத்துப் படினே” என்று கூறவே முற்கூறியபொருளின வற்புறுத்தலாம் அதுவென்பது. இங்ஙனம் திரிபுபடுத்தல் அறிந்தே கூறுதலானும் எதிர்பொருளாகலானும் இஃதறியாது உடம்படுதலினடங்காதாயிற்று. “பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்ன - னாயர் யாத்தனர் கரணம்” என்பதூஉம் அதன்பாற்படும்.

சொல்லினெச்சஞ்சொல்லியாங்குணர்த்தல் = சொல்லிஹந்லாற் பெறப்படும் பொருளினையும் எடுத்தோதியாங்குக் கொள்ளவைத்தல்: அது “எஞ்சிய வெல்லா மெஞ்சுத லில” என்புழி எல்லாமென்பதனை எச்சப்படுத்தற்காகாதன இருபத்தாறு கொண்டவழியும் அதனை எடுத்தோதிக் கிறப்பின்றென்று கொள்ளற்க என்பது இதன்கருத்து. எச்சவியலுட் கூறிய பொருள் அகத்தோத்துக்கூறிய பொருளோடு ஒப்பக்கூறுதலும் அதன்பாற்படும். மொழிந்தபொருளோடொன்றவ்வயின்மொழியாதனை முட்டின்றுமுடித்தலோடு இதனிடையேற்றுமையென்னையெனின், அஃது எடுத்தோதப்பட்ட பொருட்கண்ணதெனவும் இஃது எடுத்தோத்தினோடு ஒக்கும் எச்சப்படவைத்துக்கொள்ளும் இலக்கணங்களெனவும் அதனோடிதனிடையேற்றுமையுணர்க.

நீதுபுணர்த்துணர்த்தல் = உள்பொருளல்லதனை உள்போலத்தந்து கூட உணர்த்தல்; அவை “அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரிததே” எனவுங் “குறிலிலை யுகர மல்வழி யான” எனவுங் கூறுங்கால் அளபெடையினை எழுத்துப்போலவுங் குற்றகரத்தினைக் குற்றெழுத்துப்போலவும் ஒதுதல் போல்வன. “மெய்யீ நெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்” எனவும் “மெய்யுயிர் நீங்கிற் மன்னுரு வாகும்” எனவும் மேற்கூறிய புள்ளியினையே ஒருபபனோக்கி மீட்டும் புள்ளிபெறுமெனக் கூறுதல் அதற்கு இனமெனப்படும். “குறுமையு நெடுமையு மளவிற் கோடலிற் - ரொடர்மொழி யெல்லா நெட்டெழுத் தியல்” என்பதேபற்றி “நெடியதன் முன்ன ரொற்றுமெய் கெடுதலும்” என்புழித் தொடர்மொழியே நெட்டெழுத்தாகிக்க கோடலும் அது.

நோபகங்கூறல்=குத்திரஞ் செய்யுங்கால் அதற்கு ஓதிய இலக்கணவகையானே சிலவகையெழுத்தின் செய்யுட்டாகவும் நானிலையிற் பொருணனிலிவங்கவுஞ் செய்யாது அரிதும் பெரிதுமாக லிந்து

செய்து மற்று அதனானே வேறுபலபொருளுணர்த்தல்: அது “மெய் பெறு மரபிற் றொடைவகை தாமே * * * உணர்ந்திடு னோ” என வருதல். இதனாற்கொண்ட பொருண்மையெல்லாஞ் செய்யுளியலுட் காட்டப்பட்டன. “எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி-யக்கி னிறுதிமெய்ம் மிசையொடுங் கெடுமே” என்றாற்போல்வன அ தற்கு இனமெனப்படும். பிறவும் அன்ன.

உய்த்துக்கொண்டுணர்த்தல் = ஒருவழி ஒருபொருள் சொல்லி யக்கால் அதன்கண்ணே மற்றொரு பொருளினையுங் கொணர்ந்து கொண்டறியுமாறு தோன்றச்செய்தல்: அவை “நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுங் - குற்றிய லுகரம் வல்லா றார்ந்தே” என இடனும் பற்றுக்கோடுங் கூறி அதனான் ஈறு ஆக்கங்கோடலுங் “குற் றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கி - னொற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்” என முதலாக்கங்கூறியதனானே இடனும் பற்றுக்கோடும் அதுவேயெனக்கோடலும் போல்வன. பெயர்வினைக்கு ஓதிய இலக் கணம் ஒழிந்தசொற்குஞ் செவ்வனஞ் செல்லுமென்று கோடல் அ தற்கு இனமெனப்படும். பிறவும் அன்ன. மற்று றதலியதறிதலோடு இதனிடையேற்றுமையென்னையெனினர், அது வாளாது பயமில கூறியதுபோலக் கூறியவழி இவ்வாறுகூறியது இன்னதுகருத்துப் போலுமென்று அறியவைத்தலும் உராவகையானும் றதலியதறியச் சொல்லுதலுமாம். இஃது அன்னதன்றி அச்சுத்திரந்தன்னான் ஒரு பொருள் பயந்ததன்றலையும் பின்னொருபொருள் பெறவருதலின் இது வேறென்பது. மற்று ஞாபகங்கூறலோடு இதனிடையேற்றுமையெ ன்னையெனின், பயமில்லதுபோலவும் அரிதும் பெரிதுமாகவும் இயற் றி எளிதுஞ்சிறிதுமாக இயற்றாது சூத்திரஞ்செய்தல் வேறுபாடே சிமி த்தமாகத் தோற்றிக்கொள்வதோர் பொருள்பெறவைத்தலின் இதுவும் வேறெனப்படுமென்பது.

மெய்ப்பட நாடிச் சொல்லிய அல்ல பிற அவ்ண் வரினும் = உ ய்த்துக்கொண்டுணர்த்தலோடு மேற்கூறிய முப்பத்திரண்டும் இச்சுத்திர த்துள் எடுத்தோதிய பொருள்வகையான் ஆராய்ந்துசொல்லப்பட்ட னவன்றே! அங்ஙனஞ் சொல்லாதன பிறவும் இந்நூலுள் வரினும் : சொல்லிய வகையாற் சுருங்க நாடி = உத்திவகையென வருத்துக்கொ ண்டு ஓதிய முப்பத்திரண்டு பருதியான் அடங்குமாறு ஆராய்ந்து : ம னத்தின் எண்ணி மாசறத்தெரிந்துகொண்டு = ஒதப்பட்ட உத்திபலம ஒருங்குவரினும் உள்ளத்தாற் தெள்ளிதின் ஆராய்ந்து மயக்கந்திர வே றுவேறு தெரிந்து வாங்கிக்கொண்டு: இனத்திற் சேர்த்தி உணர்த்தல்

வேண்டும் = மூப்பத்திரண்டற்கும் ஏற்றவகையான் இனஞ்சார்த்தி
மற்று அவற்றை இன்னதிதுவெனப் பெயர்கூறல்வேண்டும் அங்ங
னந் தொகின்றவழியும் வேறுவிவறுகொண்டு: துனித்தரு புலவர்
கூறியதாலே = தலைமைசான்ற ஆசிரியரார் கூறப்பட்ட தூல். ௭-று.
எண்ணிய மூப்பத்திரண்மெல்லன தோன்றினும் அவற்றுள் அடக்கி
அவைதாம் ஒருங்குவரினும் வேறு தெரிந்து இனந்தோறுஞ் சேர்த்து
தலை அவாவிற்கும் ஈண்டு ஓதிய தூலென்பது கருத்து.

சொல்லிய அல்ல பிற அவண் வருமாறும் அவை சொல்லிய
வகையார் சுருங்கநாடி இனத்திற்சேர்த்துமாறும் மேற் காட்டப்பட்
டன. இனி ஒருங்கு பலவுத்திவந்தவழி உள்ளத்தார் தெள்ளிதினெ
ண்ணித் தெரிந்துகொண்டு இனத்திற்சேர்த்துதல் வருமாறு;—“அன்
ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல - பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉ - முரி
ச்சொ லெல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட - வியன்ற மருங்கி னெனை
த்தென வறியும் - வரம்புதமக் கின்மையின் வழிசுனி கடைப்பிடித் -
தோம்படை யாணையிற் கிளந்தவர் நியலாற் - பாங்குற வுணர்த லெ
ன்மனார் புலவர்” என்றவழி, “அன்ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல - பன்
முறை யானும் பரந்தன வருஉ - முரிச்சொல்” என்பது இறந்தது
காத்தலாம். என்னை? இசையுங் குறிப்பும் பண்புமேயன்றிச் சீர்த்தியு
ம் புனிதும் போல்வன வேறும் உன, எடுத்தோதப்பட்டன எனவும் எ
டுத்தோதாது இசையுங் குறிப்பும் பண்புமன்றிச் செனென்றுத் தொறு
வென்றும் வருவன உளவென்றுங் கூறினமையின். “வரம்புதமக்கி
ன்மையின்” என்பது எதிர்பொருளுணர்த்தலும் அறியாதுடன்பட்டலு
மாம். “ஓம்படையாணை” என்பது ஆணைகூறலாம். இங்ஙனம் ஒரு
குத்திரத்துட் பல வந்தவழி ஒன்றே உத்தியென்றுணராத மனத்
தினெண்ணி மாசறந்தெரிந்துகொண்டு இவ்வாற்றான் இனத்திற்சே
ர்த்துக் என்றான் ஆசிரியனென்பது.

“மரபுநிலை” திரியா மாட்சிய வாசி - யுரைபடு தூறு மிருவகை
நிலைய” என்பது முதலாக இத்துணையும் வழக்குதலிலக்கணங் கூறி
னான், எழுநிலத்தெழுந்த செய்யுளின் இதுவும் ஒன்றாகலின் இதுனைச்
செய்யுளியலிற் கூறினான், ஈண்டு மரபுகூறும்வழி ஒழிந்த செய்யுட்குப்
போலாது தூலிற்குப் பொருட்படையாகிய யாப்புக் குற்றங்களும் உத்
டுவகையுங் கூறல்வேண்டுதலிற் கூறினானென்பது. அங்ஙனங் கூறு
க்கூறற் பாட்டின் மரபு கட்டுரைபோலவும் கட்டளை ஆங்கின்று வட்
டாடியது போலவும் வரம்பின்றி வேண்டியவாறு துல்செய்தல் விலக்கி
ன்றுவான் செல்லும். செல்லவே, எழுசொனாகிய முடுகியலடியானும்

எத்துணையும் நீண்டதோர் வஞ்சிப்பாட்டானும் பிறவும் வேண்டிய வாறுஞ் சூத்திரஞ்செய்தலும் ஒருவன் பெயரினை அவ்வச்சூத்திரச்செய்யுளுட் சார்த்துவகையாற்பெய்துகூடலும் உணர்த்தப்படும் பொருளின முதனூலுட் கிடந்தவாறுபோலாது மரபுநிலைதிரியச் செய்தலும் நால்வகை, யாப்பொடு மாறுபடச்செய்தலும் வேண்டியவர்வேண்டிய வாற்றார் சிலபொருள்களை வேறு தோற்றிக்கொண்டு நூல்செய்தலும் விலக்கின்றாகல் படுமென்பது.

இனி உத்திவகையும் அவ்வாறே இன்றியமையாதனவெனப்படும். என்னை? உணர்த்தப்படும் பொருள் இதுவென்று அறிவித்தலும் எழுத்துச்சொற்பொருளுளைப் பகுத்துக்கொண்டு அதிகாரஞ்செய்தலும் உணர்வு புலங்கொள்ளுமாற்றார் தொகுத்துக்காட்டலும் மற்று அவற்றை வகுத்துக்காட்டியவழிப் பயமில்லாதலென்று கருதாமல் அது தன்னோர்பயம்படச்செய்தலும் முதனூலாயினவெல்லாம் நூற்பொருளுணர்த்தற்குக் கருவியுஞ் சூத்திரச்சுருக்கத்துக்கேதுவாகலும் உடைமையின் அவையும் வேண்டப்பட்டனவென்பது. இனி அவற்றை இத்துணையென வரையறுக்கால் எத்துணையும்பலவாகி இகர்தோடுதலும் வழிநான் முதனூல்வழித்தீன்றாகலும்படும். மூப்பத்து மூன்றெழுத்தென்றானியும் அப்பெற்றித்தன்றி அறுபத்தாறாகக் கொள்ளவைத்தானென்று உத்திகூறலும் உடம்படப்படுவானாதல் செல்லுமென மறுக்க.

இனி, நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூல் என்றதனானே, பாயிரச்செய்யுளுஞ் சூத்திரச்செய்யுளும் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் பெற்றுவருதலும் அவ்விருப்பாவும் பெற்றுவருதலும் பாட்டுப்போல எல்லாவுறுப்பும் பெறுதற்குச்செல்லாவென்பதூஉம் மாத்திரைமுதலாகப் பாவீரக வந்த பதினென்றும் வண்ணங்களுள் ஏற்பன கொள்ளினுங் கொள்ளுமெனவும் யாப்புறுப்புக்கொள்ளுங்கால் ஈண்டோதிய மரபுங்கொள்ளப்படுமெனவுங் கொள்க. உரைக்குங் காண்டிகைக்கும் இவற்றுள்ளும் ஏற்பன அறிந்துகொள்க.

இன்னும் நுனித்தகு புலவர் என்றதனானே தந்திரமுஞ் சூத்திரமும் விருத்தியுமென மூன்றும் ஒருவரோயன்றி ஒன்று ஒருவர் செய்தலும் இரண்டு செய்தலும் பெறப்படுமென்றலும், ஒருசாலை மாணக்கருந் தம்மாசிரியருந் தம்மிடை நூல்கேட்ட மாணுக்கரும் பாயிரஞ் செய்யப் பெறுபவென்றலும், பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமுமென அப்பாயிரந்தாம் இரண்டாமென்றலும், ஈவோன்றன்மையும்

ஈதலியற்கையுங் கொள்வோன்றன்மைபுங் கோடன்மரபுமென்ற நா
ன்குறுப்புடையது பொதுப்பாயிரமென்றலும், அதன்வழியே கூறப்
படுஞ் சிறப்புப்பாயிரந்தான் எட்டிலக்கணநுடைத்தென்றலும், அவை
ஆக்கியோன்பெயரும் வழியும் எல்லையும் நூற்பெயரும் பாப்பும் னுதலிய
பொருளுங் கேட்போரும் பயனுமெனப்படுமென்றலும், அவைதாம்
நூற்கின்றியமையாவெனக் கொள்ளப்படுதலுங் கூறிமுடிக்க.

சிறப்புப்பாயிரத்தானே நூலிலக்கணம் ஒருவகையான் உண
ரப்படும். பொதுப்பாயிரத்தானே ஆசிரியரும் மாணுக்கரும் நூலுணா
த்தலும் நூல்கேட்டலும் மாசறவறிந்து உரைநாடாத்துவாராப. அத
னானே இவை நூன்முகத்தினின்று நிலாவுமென்பது. (௧௩௨)

“நுண்மா னுழைபுல மில்லா னெழினல
மண்மாண் புனைபாவை யற்று.”

~~~~~

ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப் பியனடி.
பல்காற் பரவுது மெழுத்தொடு
சொலகா முருபொருட் டொகைதிகழ் பொருட்டே.

—●●●●—

மரபியன் முற்றம்.

பொருளதிகாரம் முற்றம்.

தொல்காப்பியம்

ச்சிநூர்க்கினியம் முற்றம்

கிருச்சிற்றம்பலம்.

—●●●●—

